

Mở đầu

1. Cái nhìn đầu tiên
 2. Quyển sách để mở
 3. Chuyện lạ
 4. Những lời mời
 5. Nhóm máu
 6. Những câu chuyện kinh dị
 7. Con ác mộng
 8. Port Angeles
 9. Những câu hỏi chất vấn
 10. Bắt đầu rắc rối
 11. Thăng bằng
 12. Những lời thú nhận
 13. Lý trí
 14. Gia đình nhà Cullen
 15. Bác sĩ Carlisle
 16. Cuộc chơi
 17. Cuộc săn
 18. Những lời giã biệt
 19. Nôn nóng
 20. Cuộc điện thoại
 21. Trốn tìm
 22. Thiên sứ
 24. Bé tắc
- Phản kết: Sự kiện đặc biệt

Mở đầu

Chưa bao giờ tôi nghĩ nhiều đến việc mình sẽ chết như thế nào - dù rằng trong mấy tháng cuối cùng này, tôi có đủ lý do để nghĩ đến nó - mà dù tôi có nghĩ đến nó thì tôi cũng sẽ không tưởng tượng ra là nó như thế này.

Tôi đưa mắt nhìn lướt dọc theo căn phòng dài, nhìn thẳng vào đôi mắt u ám của kẻ săn mồi, nghệt thờ... Hắn đáp lại tôi bằng một cái nhìn trù mẩn.

Tất nhiên đây là một cái chết êm đẹp, một sự hy sinh cho người khác - một người mà tôi vô cùng yêu thương - người rất có ý nghĩa với tôi trong cuộc đời. Phải là như vậy rồi.

Tôi hiểu rằng nếu như mình không đến Forks thì bây giờ mình đã không phải đối diện với cái chết. Nhưng mà, ngay cả vào giữa lúc đang khiếp sợ như thế này đây, tôi cũng không hối hận với quyết định ấy. Khi mà cuộc sống đã cho ta một ước mơ, thì thật vô lý khi ước mơ ấy sắp trở thành sự thật, ta lại cảm thấy chạnh lòng.

Vẫn giữ nụ cười thân thiện trên môi, kẻ săn mồi nhả nha tiến từng bước, từng bước một, càng lúc càng tới gần để kết liễu cuộc đời tôi...

STEPHENIE MEYER

Chương 1 : Cái nhìn đầu tiên

Mẹ lái xe chở tôi ra phi trường, các ô cửa xe của chúng tôi đều được hạ kính xuống hết. Hiện giờ, ở Phoenix(1) đang là 240C, bầu trời xanh ngắt không có lấy một gợn mây.

Tôi đang mặc trên người chiếc áo somi yêu thích - không tay và có đăngten; tôi mặc nó để chào tạm biệt nơi này. Vật “oách” nhất của tôi hiện giờ là chiếc áo paca, một loại áo da có mũ trùm đầu của người Etskimô.

Ở bán đảo Olympic – thuộc miền tây bắc tiểu bang Washington – có một thị trấn nhỏ tên là Forks, dường như lúc nào cũng nằm trong sự bao phủ của mây. Mưa ở thị trấn này lúc nào cũng nhiều hơn ở bất cứ vùng nào khác thuộc nước Mỹ. Từ cái thị trấn lạ lẫm với những đám mây âm ỉ có mặt ở khắp nơi ấy, mẹ đã ra đi mang theo tôi lúc đó mới có vài tháng tuổi. Cũng chính cái thị trấn ấy, cứ mỗi mùa hè là tôi bị buộc phải về thăm và ở lại cả tháng trời; việc ấy cứ tiếp diễn cho mãi đến năm tôi mười bốn tuổi. Đó là năm cuối cùng tôi còn đặt chân đến Forks. Trong ba mùa hè vừa qua, hè nào, tôi và bố Charlie cũng đều đi nghỉ mát ở California hai tuần.

Chính là Forks đây, mà giờ đây tôi phải tự dày dạn mình – một hành động mà tôi phải thực hiện trong sự chán nản. Tôi ghét Forks vô cùng.

Tôi yêu Phoenix. Tôi yêu mặt trời cùng cái nóng rát bỏng của nó. Tôi yêu cái thành phố sôi nổi đang ngày một mở rộng này.

– Bella – Mẹ nói với tôi lần cuối cùng sau một ngàn lần lặp đi lặp lại trước khi tôi lên máy bay – Chẳng có việc gì con phải làm như thế.

Mẹ trông giống tôi, ngoại trừ mái tóc cắt ngắn và các nếp nhăn hằn sâu mỗi khi cười. Tôi nhận ra nỗi đau quặn trong sự hốt hoảng khi nhìn sâu vào đôi mắt to, ngây thơ như trẻ con của mẹ. Làm sao tôi có thể để lại người mẹ có tính tình nóng nảy, thất thường - nhưng tôi vô cùng thương yêu - mà ra đi cho được bây giờ? Dĩ nhiên là mẹ đã có dựng Phil chăm sóc, các loại hóa đơn đều được thanh toán đầy đủ, tủ lạnh luôn luôn đầy ắp thực phẩm, xe hơi của mẹ lúc nào cũng được đổ đầy xăng, và có một người thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi mỗi khi mẹ cảm thấy hụt hẫng, nhưng sao...

- Con muốn đi - Tôi nói dối. Tôi luôn luôn là kẻ nói dối rất dở, nhưng mấy lúc gần đây, câu nói dối này được tôi thốt ra thường xuyên đến độ mẹ đã gần như tin chắc chắn rằng nó là thật.

- Gửi lời chào của mẹ đến Charlie nhé.

- Vâng.

- Mẹ sẽ sớm gặp lại con thôi - Mẹ khẳng khái như vậy - Con có thể trở về nhà bất cứ khi nào con muốn. Mẹ cũng sẽ quay về nhà bất cứ khi nào con cần mẹ.

Đằng sau lời hứa ấy là cả một sự hi sinh, tôi có thể dễ dàng nhận ra điều ấy qua ánh mắt của mẹ.

- Đừng lo cho con - Tôi đáp lời mẹ một cách chắc nịch - Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Con yêu mẹ lắm, mẹ ạ.

Mẹ ôm ghì lấy tôi trong vòng tay cả phút đồng hồ, rồi sau đó, tôi bước lên máy bay, còn mẹ thì ra về.

Chuyến bay từ Phoenix đi Seattle mất bốn tiếng, tôi mất thêm một tiếng đồng hồ nữa để đáp chuyến bay lên Port Angeles(2), rồi lại thêm một tiếng đồng hồ nữa để đi xe xuống thị trấn Forks. Bay mãi như vậy, với tôi, chẳng nhằm nhò gì, thế mà một giờ đồng hồ đi xe với bố lại khiến lòng tôi nao nao.

Bố tôi là người khá dễ tính. Ông có vẻ vui mừng thật sự khi tôi đến thăm ông lần đầu tiên. Ông đã ghi danh cho tôi vào một trường trung học và hứa sẽ giúp tôi mua một chiếc xe hơi.

Trong thâm tâm, tôi biết chắc chắn một điều là bố đang ngượng nghịu. Cả hai bố con tôi đều không thích nhiều lời, nhưng thật lòng mà nói, tôi cũng không biết là có phải bố con chúng tôi thuộc tốp người thờ ơ với mọi thứ xung quanh không nữa. Tôi hiểu bố đã lúng túng trước quyết định của tôi - cũng giống như mẹ tôi lúc ấy, bởi vì tôi chưa khi nào che giấu sự chán ghét của mình đối với thị trấn Forks cả.

Khi máy bay của tôi đáp xuống Port Angeles, trời đang mưa. Tôi không cho rằng đó là điềm báo, mà chỉ coi là “chuyện thường ngày ở huyện”. Dù sao, tôi cũng đã nói lời chào tạm biệt với mặt trời của tôi rồi.

Bố đang chờ tôi bên cạnh chiếc xe tuần tra. Đó cũng là điều tôi đang mong đợi. Bố tôi là cảnh sát trưởng Swan, được phân công công tác ở thị trấn Forks. Và cái lý do hàng đầu thúc đẩy tôi mua một chiếc xe hơi, dù đang bị “viêm màng túi” nặng, là khỏi phải “bị chở” đi lòng vòng quanh thị trấn trong cái xe hơi có gắn hệ thống đèn hai màu xanh, đỏ trên mui. Chẳng có điều gì có thể khiến cho các xe chạy chậm lại ngoài cảnh sát cả.

Sau khi rời khỏi máy bay, bước chân của tôi có phần lảo đảo, bố vội đưa một tay ra ôm lấy tôi - một cái ôm vụng về và lóng ngóng.

- Bells, bố rất vui được gặp con - Ông lên tiếng, khẽ mỉm cười khi đã đỡ được tôi - Con chẳng thay đổi gì mấy. Renée thế nào?

- Mẹ vẫn khỏe. Con cũng rất vui được gặp bố - Trước mặt bố, tôi không được phép gọi ông là Charlie. Tôi chỉ đem theo vài chiếc túi xách. Hầu hết các bộ quần áo của bang Arizona, tôi đã nhét vào trong đó. Trước cái thời tiết giá lạnh ở bang Washington này, chúng được xếp vào hàng “tép riu”. Mẹ và tôi đã chất chiu từng thứ để bỏ sung vào tủ quần áo mùa đông của tôi, thế mà giờ đây, nó vẫn không đủ. Hiện thời, tất cả quần áo, vật dụng của tôi đều đang nằm lộn thõm trong cốp xe.

- Bố đã tìm được một chiếc xe tốt đối với con, giá cũng rẻ - Bố thông báo khi chúng tôi đã thắt dây an toàn.

- Là loại xe gì hả bố? - Tôi bỗng thấy nghi nghi cái cách nói của bố: “một chiếc xe tốt đối với con”, chứ không phải là “một chiếc xe tốt cho con”.

- À, ừ, thật ra thì nó là một chiếc xe tải, một chiếc Chevy.

- Bố tìm ra nó ở đâu vậy ạ?

- Con có nhớ ông Billy Black ở La Push không? - La Push là vùng đất bé tẹo, dành riêng cho người da đỏ ở bãi biển.

- Dạ không.

- Ông ấy vẫn hay đi câu cá với bố con mình suốt mùa hè ấy - Bố gọi lại cho tôi nhớ. Vậy là tôi đã biết vì sao tôi không nhớ ra ông ta rồi. Gì chứ mấy cái chuyện vớ vẩn, buồn bực, là tôi quên hay lắm.

- Hiện giờ, ông ấy đang phải ngồi xe lăn - Thấy tôi không nói gì, bố lại tiếp tục kể - thế nên chẳng còn lái xe được nữa, và ông ấy đã chào mời bố mua lại chiếc xe tải với giá rẻ.

- Thế nó được sản xuất vào năm nào hả bố? - Hỏi xong, tôi nhận ra ngay sự thay đổi về cách trả lời trước câu hỏi mà bố không mong tôi thốt ra.

- À, ừ, ba cái chuyện máy móc thì ông Billy sửa chữa giỏi lắm, cái xe chỉ mới cách đây vài năm thôi, con ạ, thật đấy.

Tôi mong bố không nghĩ này nọ về tôi khi biết rằng tôi không chịu đầu hàng một cách dễ dàng như thế.

- Ông ấy mua xe khi nào vậy bố?

- Bố nghĩ là ông ấy đã mua chiếc xe vào năm 1984.

- Thế ông ấy có mua mới không?

- Ờ, không. Bố nghĩ là vào đầu những năm 1960 thì nó mới, mà lâu nhất thì cũng là cuối những năm 1950 thôi, con ạ - Bố bẽn lèn thú thật.

- Ra là thế... Bố à, con thật sự không biết gì về xe cộ. Nó mà có hư hỏng gì thì con cũng đến chịu thôi, và con thì không có khả năng trả tiền cho thợ sửa chữa...

- Thật mà, Bella, thứ này chạy tốt lắm. Người ta chẳng còn sản xuất kiểu này nữa. Thứ này, tôi thầm nghĩ... thì chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra, nhẹ nhất thì cũng là bị người ta chế giễu.

- Vậy còn rẻ là rẻ thế nào hả bố? - Cuối cùng, đây là vấn đề tôi không thể bỏ qua.

- À, ờ, con gái, bố mua nó là để tặng cho con, như một món quà mừng con trở về - Vừa nói, bố vừa liếc mắt, lén nhìn tôi, hy vọng.

Ái chà chà. Không tốn tiền.

- Bố không cần phải làm thế đâu, bố ạ. Con sẽ tự mua xe cho mình mà.

- Có gì đâu con. Bố muốn con được hạnh phúc khi ở đây - Vừa nói, bố vừa nhìn thẳng con đường ở đằng trước mặt. Chẳng bao giờ bố cảm thấy thoải mái khi phải bộc bạch cảm xúc của mình. Và tôi thừa hưởng điều đó từ bố. Tôi cũng vừa nhìn thẳng phía trước mặt, vừa trả lời.

- Thật tuyệt, bố ạ. Con cảm ơn bố. Con rất cảm động - Tất nhiên tôi chẳng thể nói thêm được rằng mình đang cảm thấy hạnh phúc khi ở thị trấn Forks này. Bố không cần phải chịu đựng như tôi. Và tôi cũng cố không biểu lộ cảm xúc gì về cái xe - hay cái động cơ miễn phí ấy.

- Ừm, giờ thì... con cứ tự nhiên - Bố lẩm bầm, lúng túng trước lời cảm ơn của tôi.

Hai bố con tôi trao đổi với nhau thêm một chút nữa về thời tiết ẩm ướt, xem ra, chúng tôi cũng chỉ còn biết nói về điều đó mà thôi. Rồi cả hai bố con tôi cùng nhìn ra ngoài ô cửa trong yên lặng.

Đẹp quá, thật là đẹp, tôi không thể phủ nhận điều đó. Mọi thứ xung quanh đều xanh ngắt một màu: cây cối với những thân cây phủ đầy rêu, nhánh cành của chúng tạo thành những tán lá rậm rạp, mặt đất mọc đầy dương xỉ. Ngay cả không khí cũng lóng lánh màu xanh của lá cây.

Tất cả đều thấm đẫm một màu xanh ngắt – một hành tinh xa lạ.

Cuối cùng, chúng tôi đã tới nơi. Bố Charlie của tôi vẫn sống trong căn nhà nhỏ có hai phòng ngủ, căn nhà mà bố và mẹ đã cùng mua trong những ngày đầu mới cưới. Đó là những ngày ấm áp những điều mới mẻ trong cuộc sống lứa đôi của hai người. Và kia, đậu bên lề đường, ngay trước căn nhà chẳng bao giờ thay đổi, là cái - ôi trời, là cái xe tải mới của tôi. Nó có màu đỏ xịn với những cái chắn bùn tròn tròn to đùng và một cái cabin phình phình hình củ hành. Càng nhìn càng bất ngờ, tôi thật sự thích cái xe này. Tôi không biết nó có chạy được hay không, nhưng tôi đang mừng tượng ra cảnh mình ngồi ở trong đó. Còn nữa, nó là một trong những chiếc xe chắc chắn không bao giờ phải chịu nguy hại - kiểu xe hay thấy ở mấy chỗ xảy ra tai nạn: lớp sơn chẳng bị bong tróc lấy một miếng, thay vì như thế, xung quanh lại dính mấy mảng sơn của chiếc xe bị tông vào.

- Chà, bố ơi, con thích nó lắm! Cảm ơn bố nhé! - Giờ thì cái ngày mai khủng khiếp sẽ không còn đáng sợ nữa. Tôi sẽ không phải chọn lựa giữa việc đội mưa đi bộ hai dặm liền đến trường với việc ngồi trên xe của cảnh sát trường.

- Bố mừng là con thích nó - Bố đáp lại lời cảm ơn của tôi một cách ngượng ngịu.

Chỉ cần đi một lần thôi là tôi đã đem được tất tần tật hành lý của mình lên lầu. Tôi dọn vào phòng ngủ phía tây, căn phòng trông xuống sân trước. Gì chứ, phòng này thì tôi đã quá quen thuộc rồi; chẳng gì thì khi tôi vừa chào đời, nó đã thuộc về tôi mà. Sàn gỗ, tường xanh lơ, trần có chớp nhộng, các dải buộc màn cửa sổ đã nhuộm vàng - một phần thời thơ ấu của tôi đây. Những thay đổi có chẳng là bố đã thay cái giường cũ của trẻ con bằng một cái giường thực thụ, và kê thêm một cái bàn học, vì tôi đã lớn. Trên bàn hiện giờ là chiếc máy vi tính cũ, đi kèm theo nó là một sợi dây điện thoại đang lòng thòng trên sàn nhà, một đầu dùng để kết nối bộ biến hoàn và một đầu đang gắn vào khe cắm điện thoại gần nhất. Đây là yêu cầu của mẹ tôi, để mẹ con tôi có thể liên lạc với nhau dễ dàng. Chiếc ghế bập bênh thuở nhỏ của tôi vẫn còn nằm ở một góc phòng.

Trên lầu, chỉ có một phòng tắm nhỏ, mà tôi lại phải dùng chung nó với bố Charlie. Tôi cố gắng không để tâm quá nhiều vào chuyện này.

Một trong những tính cách dễ thương của bố tôi là ông không hay quẩn quanh bên ai cả. Bố để tôi một mình mở hành lý và sắp xếp đồ đạc riêng, một “hiện tượng kỳ lạ” không bao giờ xảy ra ở mẹ tôi. Được tự do một mình thật thoải mái, không phải mỉm cười và lúc nào trông cũng tươi vui; tôi có thể tự nhiên hướng mắt ra ngoài cửa sổ trong màn mưa, hay để vài giọt nước mắt tuôn rơi mỗi khi phiên muộn. Hiện thời, tôi chưa muốn khóc. Tôi sẽ để dành điều đó vào giờ đi ngủ, khi bắt đầu nghĩ đến buổi sáng hôm sau. Trường trung học Forks “sở hữu” một sĩ số học sinh lạ thường, trước kia là ba trăm năm mươi bảy học sinh - bây giờ thành ba trăm năm mươi tám học sinh; trong khi đó, chỉ cần nói tới khối lớp học gần cuối cấp của tôi ở trường cũ thôi, số học sinh đã có đến hơn bảy trăm người rồi. Ở đây, trẻ con cùng lớn lên bên nhau - bố mẹ chúng cũng đã chơi với nhau từ hồi còn chập chững tập đi, bập bẹ học nói. Vậy là tôi sẽ trở thành một cô gái đến từ thành phố lớn, một “sinh vật hiếm”, một “người ngoài hành tinh”.

Có thể, nếu tôi mang dáng vẻ là người Phoenix, thì việc tôi kết bạn sẽ thuận lợi hơn. Nhưng oái oăm thay, xét về dáng vẻ mà nói, tôi chẳng giống dân Phoenix tí nào. Đáng lẽ ra tôi phải có một làn da rám nắng, phải giỏi chơi thể thao, phải có mái tóc vàng - phải là một tay bóng chuyền, hay một người chỉ huy trận đấu tài giỏi chẳng hạn - tức là làm sao cho người ta thấy rằng mình đã sống ở một nơi ngập tràn ánh nắng mặt trời mới đúng.

Thế mà nước da của tôi lại có màu ngà ngà, chẳng có cả mắt xanh lẫn mái tóc đỏ quạch, mặc cho mặt trời luôn rọi nắng chói chang. Bấy lâu nay, thân người tôi vẫn mảnh khảnh, lại còn mềm nhão nữa, rõ ràng chẳng phải là một vận động viên rồi; tôi không hề biết kết hợp giữa tay và mắt sao cho tốt để có thể chơi thể thao mà không bị bẽ mặt - và “gây tai nạn” cho chính bản thân lẫn người xem đứng quá gần mình.

Khi đã cất xong tất cả quần áo vào cái tủ làm bằng gỗ thông cũ kỹ, tôi mang túi đựng đồ dùng cá nhân vào nhà tắm để kỳ cọ thân thể cho sạch sẽ sau một ngày dài đi đường. Tôi ngắm nhìn gương mặt mình trong gương, bắt đầu chải mái tóc rối bời, ẩm ướt. Chắc do ánh sáng nên trông tôi có vẻ tái nhợt, ốm yếu. Làn da của tôi chắc cũng không đến nỗi nào - hiện thời, nó rất sạch và gần như trong suốt - tuy nhiên, còn tùy thuộc vào màu da nữa. Ở thị trấn này, làn da của tôi thuộc loại không có màu.

Nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, tôi buộc phải thừa nhận rằng mình đang tự lừa dối bản thân mình. Tôi không chỉ không giống người Phoenix ở dáng vẻ bề ngoài thôi đâu. Nếu tôi không thể hòa đồng được trong một ngôi trường chỉ có hơn ba trăm học sinh thì tôi còn có thể làm gì được ở nơi này nữa?

Tôi không có duyên với những bạn đồng trang lứa. Hình như tôi không có khiếu giao thiệp với mọi người thì đúng hơn. Ngay cả với mẹ, người thân thiết nhất với tôi trong cuộc đời này, cũng chưa bao giờ hòa

hợp với tôi - chưa bao giờ có cùng một quan điểm như tôi. Đôi khi tôi tự hỏi mình rằng liệu tôi có đang nhìn nhận thế giới này giống như tất cả mọi người không. Chắc hẳn bộ của tôi hoạt động không đồng đều thì phải.

Nhưng điều này cũng chẳng có nghĩa lý gì. Cái quan trọng là kết quả. Và ngày mai chỉ mới là ngày bắt đầu.

Đêm đó, tôi không ngủ được, dù cho sau đó, tôi có òa khóc nức nở. Thanh âm của mưa quyện cùng tiếng gió ào ào thổi qua mái cứ ào ạt dồn tới. Tôi kéo tấm chăn bông cũ kỹ lên khỏi đầu, rồi trùm qua khỏi gối. Thế mà tôi vẫn không sao chợp mắt được, cho mãi đến tận nửa đêm, khi cuối cùng, mưa cũng thưa dần, chỉ còn là những hạt mưa bụi yên ả.

Sáng hôm ấy, qua ô cửa sổ phòng mình, tôi nhìn thấy một màn sương mù dày đặc, trong lòng bỗng dậy lên một nỗi lo sợ bị giam giữ. Không thể nhìn thấy bầu trời đâu nữa, tất cả chẳng khác chi một cái lồng.

Bữa ăn sáng với bố Charlie diễn ra trong im lặng. Bố chúc tôi đi học gặp nhiều may mắn. Miệng thì cảm ơn bố, nhưng trong lòng tôi thì biết chắc rằng hy vọng của bố đã đặt không đúng chỗ. Thần may mắn lúc nào cũng tìm cách tránh né tôi. Bố rời khỏi nhà trước. Còn lại tôi ngồi một mình giữa một trong ba chiếc ghế, bên chiếc bàn vuông làm bằng gỗ sồi, mắt nhìn quanh gian bếp nhỏ nhắn của bố: những bức tường có đóng ván ô sẫm màu, mấy chiếc tủ màu vàng tươi và tấm thảm phủ sàn nhà trắng toát. Mọi thứ chẳng có gì thay đổi. Cách đây tám năm, chính mẹ đã tự tay sơn lại mấy chiếc tủ nhằm đem lại chút vui tươi cho căn nhà. Căn gian bếp là phòng sinh hoạt gia đình chỉ nhỏ như chiếc khăn tay, trong phòng vẫn là chiếc lò sưởi cũ, bên trên nó cũng vẫn là một hàng các bức ảnh. Tấm ảnh đầu tiên là ảnh cưới của bố Charlie và mẹ chụp ở Las Vegas, tấm thứ hai là cả ba chúng tôi đang ở bệnh viện, sau khi tôi ra đời, ảnh do bà đỡ chụp, tiếp theo là các tấm ảnh chụp tôi ở trường theo từng năm, kết thúc là tấm ảnh chụp ở trường năm ngoái. Xem lại tất cả mà lòng nao nao - tôi sẽ phải lựa lời nói với bố để bố cất tất cả các tấm ảnh ấy đi, ít nhất thì cũng là trong khoảng thời gian tôi có mặt ở Forks.

Sống trong căn nhà này, thật không có gì khó khăn để nhận ra rằng bố đã chẳng bao giờ quên mẹ. Điều đó làm cho tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi không muốn đến trường quá sớm, cũng không muốn ở nhà thêm chút nào nữa. Khoác chiếc áo lạnh lên người, mà có cảm giác cứ như là đang mặc áo phông chống hơi độc, tôi bước ra ngoài màn mưa.

Vẫn là cơn mưa phùn, chưa đủ lớn để có thể làm tôi ướt sũng trong lúc lần tay lấy chiếc chìa khóa nhà luôn được giấu dưới mái hiên gie ra chỗ cửa trước và khóa cửa lại. Tiếng giầy ủng lội nước bì bõm nghe thật chán. Tôi thêm làm sao được nghe thấy tiếng lạo xạo khi bước đi trên sỏi. Tôi không thể dừng lại mà ngắm nghía chiếc xe tải, dù rất muốn; tôi đang vội vã thoát khỏi màn sương mù ẩm ướt đang lượn lờ trên đầu tôi, luồn vào mái tóc của tôi dưới chiếc mũ trùm đầu.

Trong xe tải thật khô ráo và dễ chịu. Có thể hiểu là ông Billy hoặc là bố đã lau chùi nó một cách cẩn thận, sạch sẽ; tuy nhiên, lớp da bọc ghế màu nâu vẫn còn phảng phất mùi thuốc lá, mùi xăng và mùi bạc hà. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì động cơ của chiếc xe khởi động rất nhanh, thế nhưng nó lại kêu rất to, vang lên ầm ầm trong không gian và từ từ lấn bành ở âm lượng to nhất. Trời ơi, cái xe tải cổ lỗ sĩ này sắp “vào viện bảo tàng” rồi. Còn cái radio xưa lơ xưa lác đang hoạt động này nữa, lại thêm một thứ mà tôi chẳng trông đợi gì được.

Trường học không khó tìm lắm, dù rằng tôi chưa lần nào đặt chân tới đó. Ngôi trường này, cũng giống như mọi ngôi trường khác, nằm cách xa đường quốc lộ. Ban đầu, tôi cũng không thể đoán ra đó là trường học, chỉ tới khi nhìn thấy cái bảng hiệu ghi Trường trung học Forks, tôi mới dừng lại. Toàn bộ ngôi trường tựa như một tập hợp của những ngôi nhà hình hộp diêm, được xây bằng loại gạch có màu nâu sẫm. Xung quanh trường, đầy những cây xanh, cao có, lúp xúp có. Cây cối nhiều đến độ thoát nhìn, tôi không biết được ngôi trường có quy mô lớn, nhỏ ra sao. Đâu rồi cái cảm giác bồi hồi quen thuộc? Tôi tự hỏi lòng mình một cách luyến tiếc. Hàng rào ở đâu, các máy dò kim loại đặt ở chỗ nào?

Tôi dừng xe ngay trước cửa tòa nhà thứ nhất, ở đây có một bảng hiệu nhỏ ghi dòng chữ: VĂN PHÒNG TRƯỞC - treo bên trên cửa ra vào. Chẳng thấy bóng dáng một ai, tôi chắc chắn đây là nơi không được lui tới, tuy vậy, tôi vẫn quyết định ghé vào, thay vì phải lái xe lòng vòng quanh trường như một đũa dờ hơi. Một cách miễn cưỡng, tôi bước ra khỏi buồng lái, đặt chân xuống một bậc đá nhỏ nằm cùng hàng với những bụi cây xanh thẫm. Tôi hít một hơi thật sâu trước khi mở cửa.

Trong phòng sáng hơn và ấm hơn tôi tưởng. Văn phòng khá nhỏ, khu vực ngồi chờ thì chỉ bé như cái mắt muỗi, có kê mấy cái ghế xếp, bảng quảng cáo thì lăm lăm những vệt màu cam, các thông báo cùng những bằng khen treo lộn xộn trên tường, một cái đồng hồ to kêu tích tắc thật lớn. Trong phòng đầy những chậu cây, tựa hồ như bên ngoài chẳng có đủ cây xanh vậy. Văn phòng bị ngăn ra làm hai bởi một kệ tủ

dài, để bừa bãi các sọt lưới chứa đầy giấy cùng mô hình mẫu những côn trùng biết bay gần phía trước sọt. Phía sau kệ tủ là ba cái bàn làm việc, một phụ nữ có vóc người to lớn, tóc đỏ, đeo kính, đang ngồi ở đằng sau một trong ba cái bàn ấy. Bà ta mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu đỏ tía, khiến cho tôi không khỏi cảm thấy choáng ngợp.

Người phụ nữ tóc đỏ ngược mặt lên.

- Tôi có thể giúp gì cho em?

- Em là Isabella Swan - Tôi giới thiệu tên của mình, và nhận ra ngay lập tức vẻ sáng rỡ trong mắt người phụ nữ. Người ta đang chờ tôi đến, vẫn là những chuyện ngồi lê đôi mách muôn thuở. Cuối cùng thì cô con gái của ngài cảnh sát trưởng với bà vợ cũ bỏ nhà ra đi, nay, đã trở về.

- Tất nhiên rồi - Người phụ nữ đáp lời tôi rồi đưa tay lật lật giờ giờ chồng tài liệu trên bàn, cuối cùng, bà ta cũng đã tìm ra - Tôi có lịch học của em đây, cả sơ đồ trường mình nữa - Người phụ nữ tóc đỏ để mấy tờ giấy đó lên kệ tủ, chỉ cho tôi xem.

Bà ta giở bản đồ, hướng dẫn tôi đường đến các lớp học sao cho nhanh nhất và đưa cho tôi một tờ giấy để lấy chữ ký của giáo viên vào cuối mỗi buổi học. Người phụ nữ tóc đỏ mỉm cười, hy vọng, giống như ông bố Charlie của tôi, rằng tôi sẽ yêu Forks. Và tôi cũng mỉm cười đáp lại thật tươi.

Khi tôi quay trở lại chiếc xe tải, các học sinh đã bắt đầu ủa vào trường. Tôi cho xe chạy quanh trường, theo tuyến đường dành cho giao thông. Lòng tôi chợt cảm thấy vui sướng khi nhận ra rằng hầu hết các xe ở đây đều thuộc hàng “đại thụ” như xe tôi, chẳng có chiếc nào thuộc loại “chóai cả mắt”. Ở nơi tôi sống trước kia, một trong những vùng có nhiều người thu nhập thấp, trong đó có cả quận Thung lũng Thiên đường, người ta thường nhìn thấy những chiếc Mercedes hay chiếc Porsche mới của đám học sinh, sinh viên. Trong khi đó, ở đây, chiếc xe hơi tốt nhất là chiếc Volvo sáng bóng, đang nằm lạc lõng trong bãi. Ngay khi vừa đậu xe vào đúng nơi quy định xong, tôi tắt máy ngay, kéo cái tiếng máy nổ ầm ầm như sấm ấy lại khiến người ta chú ý tới mình.

Ngồi trong buồng lái xe tải, coi lại sơ đồ đường đi, tôi cố gắng ghi nhớ mọi chi tiết, hy vọng sẽ không phải vừa đi lòng vòng quanh trường, vừa phải chúm mũi vào cái bản đồ đó cả ngày. Tôi cho mọi thứ vào túi rồi vác lên vai, hít vào một hơi thật sâu. Mình có thể làm được, tôi tự động viên bản thân một cách yếu ớt. Sẽ chẳng có ai bắt nạt đâu. Tôi trấn an mình lần cuối, rồi bước xuống xe.

Vẫn đội cái mũ trùm trên đầu, tôi bước đi trên vỉa hè, hòa mình cùng đám đông các thanh thiếu niên khác. May thay, cái áo lạnh màu đen tuyền của tôi không hề nổi bật chút nào, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đi ngang qua quán ăn tự phục vụ và dễ dàng nhận ra tòa nhà số Ba. Con số “3” rất to màu đen, nằm vuông vức trên tấm bảng trắng, được đặt ở góc tường phía đông. Mỗi bước tiến đến gần hơn cánh cửa lớp học, hơi thở của tôi lại càng trở nên dồn dập, tôi không khó khăn gì để nhận ra điều ấy. Cố gắng nín thở, tôi bước theo sau hai người mặc áo mưa đang đi vào cửa lớp.

Phòng học khá chật. Hai người đi trước tôi vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, dừng lại, treo áo mưa lên móc. Tôi cũng bắt chước làm y như thế. Đó là hai nữ sinh, một người có mái tóc vàng, làn da trắng muốt, người kia cũng có nước da trắng trẻo như vậy, nhưng mái tóc thì hơi nâu. Ít ra, ở đây, màu da của tôi cũng không thuộc loại “cá biệt”.

Bất chợt, tôi trượt chân, vấp ngã, va ngay vào thầy giáo. Trước mặt tôi là một người đàn ông có thân hình cao ráo, hói đầu; trên bàn của thầy có một tấm biển đề tên, ghi dòng chữ: Ông Mason. Thầy giáo trở mặt nhìn tôi, rồi trông vào tên tôi một cách ngớ ngẩn - đó không phải là sự chào đón nhiệt tâm - và dĩ nhiên là mặt tôi đã đỏ lựng lên như một trái cà chua chín mọng. Dù sao thì chí ít, thầy cũng đã dẫn tôi đến một cái bàn trống ở cuối lớp, không hề giới thiệu tôi với cả lớp. Các “con ma cũ” ngoái đầu lại nhìn theo lưng tôi, rồi sau đó, họ cũng kiềm chế được nỗi tò mò của mình. Tôi lướt mắt lướt dọc theo bảng danh sách tên các tác giả sẽ phải học mà thầy giáo vừa đưa cho. Toàn những cái tên quen thuộc: Bront, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Tôi đã đọc hết cả rồi. Thật nhàn hạ... đến phát chán. Tôi đang tự hỏi không biết mẹ có sẽ gửi cho mình mấy bài luận văn cũ về các tác giả này không, hay mẹ lại cho rằng tôi đang đùa. Rồi cứ thế, trong đầu tôi miên man suy nghĩ đến việc sẽ phải nói sao cho mẹ hiểu, trong lúc thầy giáo ở trên kia cứ thao thao bất tuyệt với bài giảng của mình.

Chuông reo - một thứ âm thanh lạnh lạnh, giọng mũi - có một anh chàng lênh khênh, ốm nhom, tóc đen nhánh, nhòai người sang bắt chuyện với tôi.

- Cậu là Isabella Swan, phải không? - Có vẻ như anh bạn này rất hay nhiệt tình giúp đỡ người khác, giống như những thành viên trong hội cờ vua.

- Bella - Tôi sửa lại. Những người ngồi trong phạm vi ba chiếc ghế quanh đây bắt đầu quay lại nhìn tôi.

- Lớp học tiếp theo của cậu ở đâu? - Anh ta hỏi.

Tôi vội mở túi xách của mình ra kiểm tra.

- Ừm, môn Nhà nước, với ông Jefferson(3), tòa nhà số Sáu.

Giờ thì tất cả mọi người đang hiện diện trong lớp đều đổ dồn cặp mắt tò mò về phía tôi.

- Mình thì đến tòa nhà số Bốn, mình sẽ chỉ đường cho cậu... - Đích thị là người thích giúp đỡ người khác rồi - Mình là Eric - Anh ta nói thêm.

- Cảm ơn - Tôi mỉm cười gượng gạo.

Chúng tôi lấy áo khoác và bước ra ngoài, mưa lúc này đã nặng hạt hơn. Tôi dám đánh cược rằng ngay lúc này đây, có một số người đi ở phía sau tôi đang muốn rút ngắn hơn nữa khoảng cách giữa chúng tôi với họ, với hy vọng nghe lỏm được vài điều gì đó. Mong rằng tôi không bị mắc chứng hoang tưởng.

- Ở đây khác Phoenix lắm, phải không? - Eric gọi chuyện, hỏi.

- Khác lắm.

- Ở đó không có nhiều mưa à?

- Khoảng ba hay bốn lần một năm.

- Chà, thế thì sẽ thế nào nhỉ? - Anh bạn đi bên cạnh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ngập tràn ánh nắng - Tôi trả lời.

- Trông cậu có râm nắng lắm đâu.

- Mẹ mình bị bạch tạng.

Eric nhìn tôi áy náy, còn tôi thì không ngăn được tiếng thở dài. Có vẻ như sự nghiêm túc và tính hài hước chẳng thể nào đi chung với nhau được vậy. Mấy tháng rồi, hình như tôi đã quên, không còn dùng đến câu nói châm biếm này. Chúng tôi đi vòng trở lại quán ăn tự phục vụ, hướng đến các tòa nhà ở phía nam, chỗ gần phòng tập thể dục. Eric đưa tôi đến tận cửa ra vào, cứ như thể anh ta sợ tôi không tìm thấy, cho dù cái cửa này có ghi chú rõ ràng.

- Ừm, chúc cậu may mắn nhé - Anh ta chào tạm biệt khi tôi vừa chạm tay đến cái nắm cửa - Chắc tại mình sẽ còn học chung ở một số lớp khác - Trong câu nói của Eric có ẩn chứa sự hy vọng.

Tôi mỉm cười một cách lơ đãng rồi bước vào trong.

Khoảng thời gian còn lại của buổi sáng hôm ấy lặng lẽ trôi đi. Thầy giáo dạy môn lượng giác của lớp tôi tên là Varner - tôi không tài nào ưa nổi thầy bởi cái môn học mà thầy phụ trách - đó là người duy nhất đã bắt tôi đứng ra trước lớp để tự giới thiệu về mình. Tôi đã ấp a ấp úng, mặt mũi đỏ lựng; sau màn chào hỏi đó, tôi bước về chỗ ngồi của mình trong tình trạng chân nọ đá vào chân kia.

Sau khi đã trải qua những giờ học trong hai lớp, ở mỗi lớp, tôi bắt đầu nhớ được vài gương mặt. Chẳng qua cũng là bởi có một số người đã tỏ ra bạo dạn, chủ động đến với tôi, họ tự giới thiệu về mình rồi hỏi xem tôi có thích Forks không. Tôi cố gắng tỏ ra “xã giao” một chút, nhưng chung qui cũng chỉ là xã giao mà thôi. Ít ra, nhờ vậy mà tôi không còn phải dùng đến bản đồ nữa.

Một cô bạn ngồi cạnh tôi trong cả hai lớp lượng giác và tiếng Tây Ban Nha cùng đi ăn trưa với tôi ở quán ăn tự phục vụ. Đó là một cô gái nhỏ nhắn, thấp hơn chiều cao một mét sáu mươi ba của tôi chừng bảy, tám xăngtimét, nhưng điểm khác biệt lớn giữa chúng tôi không phải là chiều cao, mà chính là cái mái tóc quăn tít, bù xù của cô. Tôi không nhớ nổi tên cô bạn tóc xù, thế nên tôi chỉ khẽ mỉm cười và gật đầu với cô ta mỗi khi nghe cô kể chuyện này chuyện nọ về các thầy, cô giáo hay về lớp học. Thật lòng mà nói, tôi cũng chẳng muốn lưu tất cả những điều ấy vào bộ nhớ của mình làm gì.

Chúng tôi ngồi vào mấy cái ghế còn trống trong quán ăn, cùng bàn với mấy “chiến hữu” của cô bạn tóc xù, tôi được giới thiệu với họ; và tôi đã quên tên họ ngay sau khi cô bạn tóc xù vừa giới thiệu xong. Xem ra, những người bạn mới này có vẻ ấn tượng về sự bạo dạn của cô bạn tóc xù khi thấy cô ta nói chuyện với tôi. Bất chợt tôi nhìn thấy ở phía bàn bên kia, anh chàng người Anh - Eric - đang vẫy tay lia lịa ra ý chào tôi.

Và lần đầu tiên tôi được trông thấy họ chính là vào lúc ấy, khi tôi đang ngồi ăn trưa và cố gắng tỏ ra hòa nhập vào cuộc tán gẫu với bảy người hiếu kỳ.

Họ ngồi ở một góc, chỗ xa tôi nhất, trong quán ăn tự phục vụ. Tất cả gồm năm người. Họ chẳng chuyện trò, mà cũng chẳng hề đụng tay tới cái khay đựng khẩu phần, trước mặt mỗi người, khay thức ăn vẫn đầy y nguyên như lúc mới mang ra. Chẳng có ai trong số họ lại trở mắt ra nhìn tôi một cách ngó ngàng như hầu hết học sinh ở đây, vì thế, tôi có thể tự do quan sát họ mà không phải e ngại những cặp mắt kia sẽ nhìn đáp trả lại mình. Không, không hề có một ai biết đến điều đang thu hút sự chú ý của tôi lúc này cả.

Cứ nhìn năm người họ mà xét thì chẳng thấy ai có nét gì khá dễ giống nhau. Ba người trong số ấy, có một người to con, lực lưỡng, y như một vận động viên cử tạ hạng nặng, tóc đen, quăn. Người kia cao hơn, ốm hơn, nhưng cũng vạm vỡ, có mái tóc màu vàng mật ong. Người thứ ba thì gầy và cao lêu đêu, tóc anh ta

màu đồng, bù xù. Anh ta trông trẻ hơn rất nhiều so với những người kia - những người có thể đã vào đại học, hoặc thậm chí đang là giáo viên cũng nên, khó có thể nói họ đang còn là học sinh trung học.

Hai người còn lại trong số ấy là hai cô gái đang ngồi ở phía đối diện. Một trong số hai cô gái ấy có vẻ đẹp như tượng. Cô ta sở hữu một thân hình có chiều cao và đường nét không khác những người mẫu trong các ảnh chụp in trên trang bìa của Tạp chí thể thao, số có chuyên đề về quần áo tắm một mảnh của phụ nữ. Nếu có ai đó cùng phái mà ngồi cạnh cô ta, hẳn sẽ phải ghen tỵ hoặc tủi thân tủi phận trước vẻ đẹp đáng mơ ước ấy. Tóc cô gái màu vàng, ngọn tóc chấm ngang lưng hơi uốn dợn thành làn sóng. Cô gái ngồi bên thì có vóc người thấp bé, mảnh khảnh, gương mặt nhỏ nhắn, trông như một nàng tiên bước ra từ truyện cổ tích. Cô gái này có mái tóc đen nhánh, cắt ngắn, lĩa chia ra mọi hướng.

Tuy nhiên, năm người họ lại rất giống nhau, nếu có thể nói như vậy. Tất cả bọn họ đều có làn da trắng như thoa phấn, trắng hơn bất kỳ một học sinh nào khác trong thị trấn không có ánh nắng mặt trời này. Họ trắng hơn cả tôi, một kẻ có làn da không bao giờ bị bắt nắng. Cả năm người đều có đôi mắt rất đen, bất kể màu tóc của họ màu gì. Và... bên dưới mỗi đôi mắt ấy là những vết quầng - màu đỏ tím, giống những quầng thâm thường thấy ở dưới mắt. Trông họ cứ như những kẻ vừa mới trải qua một đêm mất ngủ hay là mới bị “nện” cho vỡ mũi xong. Ngoại trừ chiếc mũi ra, gương mặt của họ rất cân đối, xương xương và hoàn hảo.

Dù sao đi nữa, tất cả những chi tiết trên cũng chưa phải là nguyên nhân chính khiến tôi cứ dán mắt vào họ.

Sở dĩ tôi không thể rời mắt khỏi năm học sinh nọ là bởi gương mặt của họ quá khác biệt nhau, nhưng đồng thời lại rất giống nhau, tất cả đều mang một vẻ hoang dại đến ấn tượng. Đó là những gương mặt mà trong cuộc sống đời thường, ta chẳng bao giờ nhìn thấy, ngoại trừ khi xem các ảnh chụp người mẫu phun sơn hóa trang của một tạp chí thời trang nào đó, hay khi chiêm ngưỡng các tác phẩm tạo hình gương mặt thiên sứ của một chuyên gia trang điểm. Nhìn họ, khó có thể xác định được ai là người đẹp nhất - có thể là cô gái tóc vàng không có lấy một nét khiếm khuyết, cũng có thể là anh chàng có mái tóc màu đồng kia. Ánh mắt của năm người dõi theo các hướng khác nhau - không ai nhìn ai, cũng chẳng nhìn vào học sinh nào, hay chú mục vào một cái gì cụ thể. Trong lúc tôi đang quan sát như vậy thì cô gái nhỏ nhắn đứng lên, bung theo khay thức ăn - gồm có nước soda chưa khai, một trái táo còn nguyên vẹn - bỏ đi; bước đi của cô ta nhanh thoăn thoắt như thể đang bước xuống đồi. Tôi cứ nhìn theo, thậm chí ngạc nhiên về đôi chân uyển chuyển như một diễn viên múa ấy mãi cho đến khi cô ta cất cái khay rồi lên ra ngoài theo lối cửa sau, nhanh như cắt. Cô gái hoàn toàn mất hút, không để lại một dấu vết nào; tôi phóng tầm mắt đến những học sinh còn lại, bốn người họ vẫn đang ngồi yên, bất động.

- Mấy người đó là ai vậy? - Tôi hỏi cô bạn cùng học chung lớp tiếng Tây Ban Nha mà tên của cô ta thì tôi đã không tài nào nhớ nổi.

Cô bạn tóc xù ngược mắt lên nhìn nhóm người vừa được tôi đề cập đến - hình như qua giọng nói của tôi, cô ta đã hiểu ngay lập tức là tôi muốn nói về những ai. Bất thành lời, anh chàng ồm ồm nhất, người trông có vẻ trẻ nhất, cũng có lẽ là ít tuổi nhất, nhìn sang phía bạn tôi. Anh ta chỉ thoáng nhìn lướt qua cô bạn của tôi trong một giây, rồi đôi mắt đen lay láy ấy chuyển liền sang phía tôi.

Đột nhiên, anh ta lại chuyển hướng nhìn sang chỗ khác, toàn bộ sự việc này diễn ra rất nhanh, nhanh đến mức tôi không kịp có phản ứng nào, mà chỉ vừa mới chớp mắt vì bối rối, ngưng ngưng mà thôi. Sau cái nhìn chớp nhoáng đó, gương mặt anh ta chẳng biểu lộ cảm xúc gì - như thể cô bạn tôi vừa gọi tên anh ta, anh ta đã ngược mắt lên theo phản ứng, nhưng rồi quyết định không lên tiếng trả lời vậy.

Cô bạn tóc xù của tôi cũng có vẻ bẽn lẽn, nhưng rồi lại phá lên cười khúc khích và nhìn sang một bàn khác như tôi.

- Đó là Edward và Emmett Cullen, Rosalie và Jasper Hale. Người vừa mới đi khỏi là Alice Cullen; mấy người đó sống chung với bác sĩ Cullen và vợ ông ta - Cô bạn khề khàng giải thích.

Tôi liếc mắt nhìn sang người bảnh trai nhất trong nhóm, lúc này đây, anh ta đang nhìn xuống khay thức ăn của mình, những ngón tay dài, trắng muốt nhặt các chiếc bánh vòng nhỏ lên. Anh ta nhai rất nhanh, đôi môi hoàn hảo chỉ hơi mở ra. Ba người còn lại vẫn nhìn sang hướng khác, tuy vậy, tôi vẫn có cảm giác là anh ta đang nói chuyện gì đó với họ.

Thật lạ, tôi chợt nghĩ, những cái tên không phổ biến chút nào. Đây là kiểu tên chỉ có trong thời ông bà tôi mà thôi. Chẳng lẽ đây là “mốt” ở đây - những cái tên tinh tế? Cuối cùng, tôi cũng nhớ ra được tên cô bạn ngồi cạnh mình là Jessica, một cái tên rất thông thường. Trong lớp lịch sử của tôi ở trường cũ, có tới hai người cùng mang tên Jessica.

- Họ... cũng khá xinh - Tôi buông lời nhận xét.

- Ủ! - Jessica đồng ý với tôi bằng một tràng cười khúc khích khác - Bọn họ theo cặp đấy... Ý mình là Emmett và Rosalie, Jasper và Alice. Họ sống chung - Giọng nói của cô bạn tóc xù tràn đầy cảm xúc, mang hàm ý chỉ trích thường thấy ở tỉnh lẻ. Trong bụng, tôi đánh giá hơi thấp điều ấy. Nhưng công tâm mà nói, ngay cả ở Phoenix, người ta cũng thường hay bàn tán xôn xao những chuyện như vậy lắm.

- Ai là Cullen? - Tôi hỏi - Không thấy họ có nét gì giống...

- Ủ, đúng vậy. Bác sĩ Cullen còn rất trẻ, khoảng hai mươi mấy, ba mươi tuổi thôi. Tất cả họ đều được nhận về nuôi. Hale là anh em sinh đôi, một trai, một gái, là cặp tóc vàng ấy. Họ là con nuôi.

- Mình thấy họ đã quá lớn để làm con nuôi rồi.

- Hiện thời thì Jasper và Rosalie đều đã mười tám tuổi, nhưng họ đã ở với bà Cullen từ năm lên tám. Bà ta là cô hoặc dì gì đấy của họ thì phải.

- Ông bà bác sĩ quả là những người tốt khi quyết định chăm nom cho từng ấy đứa trẻ, nhất là khi họ còn quá trẻ, trẻ về mọi thứ.

- Có lẽ là vậy - Jessica thừa nhận một cách miễn cưỡng, khiến tôi có cảm giác rằng hình như cô ta không thích vợ chồng bác sĩ vì một lý do nào đó. Trước cái nhìn mà cô bạn tóc xù đang dành cho những học sinh được nhận làm con nuôi kia, tôi đoán lý do đó là lòng đố kỵ - Mình nghĩ, bà Cullen không thể sinh con - Jessica nói thêm, như để hạ thấp lòng tốt của ông bà bác sĩ.

Trong suốt cuộc nói chuyện đó, mắt tôi vẫn không rời chiếc bàn của gia đình người lạ nọ. Họ vẫn nhìn đắm đắm vào mấy bức tường, không hề ăn uống gì.

- Họ vẫn luôn ở Forks hả bồ? - Tôi lại hỏi. Lẽ ra tôi đã phải trông thấy họ trong mấy mùa hè tôi ở đây rồi mới phải.

- Không - Jessica trả lời một cách chắc nịch, như thể cô ta muốn nhấn mạnh rằng họ cũng là “ma mới” như tôi - Bọn họ chỉ mới chuyển xuống vùng này đâu được hai năm, từ một vùng nào đó ở Alaska.

Trong lòng tôi bỗng dậy lên một niềm trắc ẩn, xót xa. Trắc ẩn là bởi họ xinh đẹp, gây ấn tượng như vậy mà vẫn bị xem là những người ngoài và rõ ràng là không được chào đón. Xót xa là bởi ở đây, không phải chỉ có tôi mới là “lính mới”, song, riêng tôi thì lại chẳng có được lấy một “tiêu chuẩn” nào để gọi là có tí chút cuốn hút cả.

Trong lúc tôi đang mãi ngẩn nhìn nhóm học sinh nọ như vậy, người trẻ nhất bọn, một trong những người mang họ Cullen, đã ngược mặt lên và bắt gặp ánh mắt của tôi, lần này thì anh ta ngạc nhiên thấy rõ. Khi tôi vội vã chuyển hướng nhìn sang chỗ khác thì hình như trong đôi mắt của anh ta có lộ ra một điều gì đó giống như nỗi thất vọng.

- Cái anh chàng có mái tóc nâu đỏ kia là ai vậy? - Vừa hỏi Jessica, tôi vừa đưa mắt liếc trộm anh ta và nhận ra rằng anh ta vẫn đang đắm đắm nhìn mình, nhưng không phải là bằng đôi mắt trở ra một cách ngớ ngẩn như những học sinh khác, mà là bằng đôi mắt đang phảng phất một nỗi trông chờ tuyệt vọng. Tôi lại cụp mắt xuống.

- Đó là Edward. Anh ta quá đẹp trai, tất nhiên rồi, nhưng đừng có phí thời gian. Anh ta sẽ không hẹn hò đâu. Hình như chẳng có bạn gái nào xứng đôi với anh ta cả - Jessica tặc lưỡi như ăn phải nho chua. Có lẽ cô ta đã từng bị Edward từ chối.

Tôi mím môi để không phải bật cười, rồi nhìn lại Edward lần nữa. Lúc này, anh ta đã quay mặt đi, nhưng gò má thì hơi nhô lên như thể anh ta cũng đang mỉm cười.

Vài phút sau, bốn người còn lại bỏ đi. Bốn người họ thật sự quá cuốn hút - ngay cả cái anh chàng to lớn, vạm vỡ cũng vậy. Giờ thì không còn gì để quan sát nữa. Anh chàng có cái tên Edward cũng không hề ngoái lại nhìn tôi thêm một lần nào.

Tôi vẫn phải ngồi với Jessica và đám bạn của cô ta, nếu chỉ ngồi một mình thôi thì tôi đã không ngồi lâu đến thế. Tôi đang lo, không muốn mình phải vào lớp trễ trong ngày đầu tiên đi học. May sao, một cô bạn khác tôi mới quen tên là Angela đã đến nhắc tôi rằng tiết học tới, chúng tôi sẽ học chung ở lớp sinh học II. Thế là tôi rời bàn, cùng đi với Angela đến phòng học, chẳng ai nói với ai lời nào. Angela cũng rụt rè, nhút nhát như tôi.

Vào đến lớp học, Angela chọn chỗ ngồi ở bàn thí nghiệm có trải nhựa, giống như tôi ngày trước. Angela đã có bạn ngồi cạnh. Thật ra, tất cả các bàn đều đã có người ngồi, chỉ duy nhất còn có một chỗ trống ở cái bàn giữa lớp, ngay sát bên cạnh lối đi. Tôi nhận ra Edward Cullen, nhờ mái tóc đặc biệt của anh ta, và bên cạnh Edward chính là cái chỗ trống duy nhất đó.

Trong lúc đi xuống phía cuối lớp để giới thiệu mình với giáo viên phụ trách lớp và để thầy giáo ký tên vào tờ giấy lấy chữ ký giáo viên của mình, tôi đã lén nhìn Edward. Khi tôi đi qua, anh ta đột nhiên như bị

ghim chặt xuống ghế. Edward chăm chăm nhìn tôi bằng một vẻ mặt vô cùng kỳ lạ - đó là một vẻ mặt thù địch và giận dữ, tôi vội vã quay đi, sững sốt, mặt lại đỏ lựng lên. Tôi vấp phải một quyển sách nằm chính ỳnh trên lối đi, rồi va đầu vào cạnh bàn. Một cô gái ngồi ở ngay đây bật cười khúc khích.

Tôi nhận ra đôi mắt của Edward rất đen - đen như than.

Thầy Banner ký tên vào tờ giấy của tôi rồi đưa cho tôi một quyển sách, thầy không đả động gì đến việc tôi phải giới thiệu này nọ. Tôi chỉ có thể nói là rồi đây chúng ta sẽ hợp tác tốt. Và dĩ nhiên, thầy giáo không còn sự chọn lựa nào khác hơn là dẫn tôi đến chỗ ngồi còn trống ở ngay giữa lớp. Tôi cúi gằm mặt xuống khi đi đến cái chỗ ngồi bên cạnh Edward, bối rối trước cái nhìn chòng chọc thiếu thiện cảm mà anh ta đang dành cho tôi.

Đặt quyển sách lên bàn, bước vào chỗ ngồi rồi, mà tôi vẫn chưa dám ngược mặt lên, nhưng khi liếc nhìn trộm Edward, tôi thấy anh ta đã thay đổi tư thế. Edward né người ra xa khỏi tôi, xích ra tới tận cạnh ghế và ngoảnh mặt đi như vừa ngửi thấy một mùi gì đó khó chịu. Một cách kín đáo, tôi kiểm tra lại mái tóc của mình. Quả thật, tôi chỉ nhận ra mỗi một mùi dầu, mùi thơm của loại dầu gội tôi yêu thích mà thôi. Đó là một mùi hương dễ chịu cơ mà. Tôi cứ để tóc rũ qua bờ vai phải, tạo thành một vách ngăn cách đen tuyền giữa hai chúng tôi, và tôi hết sức cố gắng chú ý vào bài giảng của thầy giáo.

Không may cho tôi, bài học hôm nay có chủ đề về cấu tạo tế bào, bài này, tôi đã học rồi. Dù sao thì tôi vẫn phải ghi chép cẩn thận, tôi cúi đầu xuống.

Nhưng dù gì thì gì, tôi vẫn không sao ngăn mình thỉnh thoảng lại nhìn trộm gã con trai đang ngồi bên cạnh qua làn tóc rũ bên bờ vai phải của mình. Trong suốt giờ học, dáng ngồi đáng ghét của hắn không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên cái kiểu ngồi kịch bờ ghế, càng xa tôi càng tốt. Tôi nhìn thấy bàn tay của hắn đặt trên đùi bên trái đang siết chặt lại, những đường gân bên dưới lớp da trắng muốt nổi hết cả lên. Và hắn cứ giữ cái thế căng cứng như vậy, chẳng có dấu hiệu nào của sự thư giãn. Edward mặc áo sơ-mi trắng dài tay, tay áo xắn lên đến tận khuỷu, để lộ cánh tay rắn chắc và vạm vỡ đến lạ thường. Trông hắn chẳng còn một chút nào cái vẻ mảnh khảnh như khi hắn ngồi ở bên cạnh người anh trai vai u thịt bắp lúc nãy nữa.

Dường như giờ học này kéo dài hơn những giờ học khác. Phải chăng vì bởi đây là giờ học cuối cùng phải ngồi trong lớp hay bởi tôi đang trông chờ cái nắm tay kia thả lỏng ra? Edward vẫn ngồi yên lặng như không hề hít thở. Hắn ta đang có điều gì bất ổn chăng? Có lẽ nào đây lại là lỗi cư xử thông thường của Edward? Tôi bắt đầu nghiền ngẫm lại câu nói của Jessica trong buổi ăn trưa. Hình như cô bạn tóc xù không hề có ác cảm với Edward như tôi từng nghĩ.

Không biết cách cư xử như thế nào cho phải với tôi, rõ ràng là Edward không hề biết tí gì về con gái.

Tôi lén nhìn Edward thêm lần nữa và cảm thấy ân hận. Hắn ta đang nhìn tôi, đôi mắt đen chứa đầy vẻ sợ hãi. Tôi cảm thấy nao lòng, bắt đầu thu người lại trên ghế, bất chợt câu nói “nếu nhìn, sẽ giết” vang lên trong đầu tôi.

Ngay lúc ấy, tiếng chuông hết giờ vang lên thật lớn, khiến tôi muốn nhảy dựng lên, còn Edward Cullen thì vội vàng nhao ra khỏi ghế. Khi đứng dậy, trông Edward cao hơn tôi tưởng, hắn ta quay lưng về phía tôi rồi lao nhanh ra khỏi cửa, trước tất cả những người khác cũng vừa mới bước ra khỏi chỗ ngồi.

Tôi ngồi như trời trồng trên ghế, ngây người nhìn Edward. Hắn ta thật xấu, thật không công bằng. Tôi bắt đầu thu dọn tất cả các dụng cụ làm thí nghiệm một cách chậm rãi, cố gắng kìm nén cơn tức giận đang dâng lên, chỉ chực trào ra thành nước mắt. Chuyện gì cũng vậy, tâm trạng của tôi luôn luôn được nối với tuyên lệ thì phải. Mỗi khi tức giận là tôi lại khóc, thật xấu hổ.

- Cậu là Isabella Swan phải không? - Có một giọng nam sinh cất tiếng hỏi.

Tôi ngược mặt lên và nhận ra một chàng trai có gương mặt trẻ con, rất đáng yêu với mái tóc vàng nhạt được vuốt keo một cách cẩn thận, tạo thành hình những gai nhọn, đang nhìn tôi, mỉm cười thân thiện. Rõ ràng là anh ta không hề phát hiện ở nơi tôi có mùi hương gì lạ.

- Bella - Tôi mỉm cười sửa lại.

- Mình là Mike.

- Chào Mike.

- Cậu có cần mình giúp đến lớp học giờ tiếp theo không?

- Bây giờ mình còn phải đến phòng tập thể dục. Mình nghĩ là tự mình có thể tìm được.

- Mình cũng phải đến đây đây - Hình như anh chàng có vẻ run lên vì phấn chấn, dù rằng sự trùng hợp này chẳng có gì là đặc biệt trong một ngôi trường bé tí tẹo như thế này.

Chúng tôi cùng nhau đến lớp mới; Mike nói rất nhiều - mà hầu như chỉ có anh ta là độc thoại mà thôi, như vậy càng dễ cho tôi. Mike đã từng sống ở California đến năm lên mười tuổi, vì thế, anh ta hiểu như thế

nào là một người đã sống dưới ánh nắng mặt trời. Hóa ra Mike cũng học chung với tôi ở lớp quốc văn. Hôm nay, anh ta chính là người tốt nhất mà tôi gặp.

- Bộ cậu dùng bút chì hay cái gì đâm Edward Cullen hả? Mình chưa bao giờ thấy hắn ta cư xử như vậy. Tôi rùng mình. Thì ra không chỉ có tôi mới chú ý thấy điều đó. Vậy ra đó không phải là lối cư xử thông thường của Edward Cullen. Tôi quyết định hỏi thẳng.

- Có phải là người ngồi cạnh mình trong lớp sinh học không? - Tôi thật thà hỏi.

- Ừ - Mike trả lời - Nhìn hắn ta cứ như đang bị đau hay là đang có gì không ổn ấy.

- Mình không biết - Tôi trả lời - Mình chưa khi nào nói chuyện với hắn ta.

- Hắn ta cổ quái lắm - Mike cứ nán nã nói chuyện với tôi chứ không bước đến phòng thay quần áo - Nếu mình có được may mắn ngồi cạnh cậu, nhất định mình đã trò chuyện với cậu rồi.

Tôi mỉm cười với Mike trước khi bước đến phía phòng thay quần áo dành cho nữ. Anh chàng thật thân thiện và rõ ràng là đang để ý đến tôi. Tuy nhiên, điều đó chẳng làm cho tôi quên được chuyện bức bối vừa rồi.

Thầy giáo dạy môn thể dục của tôi, thầy Coach Clapp, tìm cho tôi một bộ đồng phục nhưng không bắt tôi phải chơi hôm nay. Ở trường cũ của tôi, người ta chỉ bắt học thể dục có hai năm. Thế mà ở đây, thể dục là môn bắt buộc phải học những bốn năm. Forks đúng là địa ngục trần gian của tôi.

Tôi dõi mắt nhìn theo bốn trận đấu bóng chuyền diễn ra cùng một lúc. Chợt nhớ lại những lần bị thương khi cứu bóng và đánh bóng - trong lúc chơi bóng chuyền - mà tôi muốn phát bệnh.

Tiếng chuông cuối cùng rồi cũng vang lên. Tôi chậm rãi lê bước về phía văn phòng để giải quyết cho nốt mấy cái vụ giấy tờ. Mưa đã tạnh nhưng gió vẫn còn mạnh và lạnh hơn trước. Tôi co người lại, tự vòng tay ôm lấy mình.

Vừa dợm bước vào căn phòng ấm áp, tôi đã phải quay ngay người lại, bước ngược ra ngoài.

Edward đang đứng ở bàn làm việc ngay trước mặt tôi. Một lần nữa, tôi nhận ra hắn ta qua mái tóc màu đồng rối bù. Hình như Edward không nghe thấy tiếng bước chân của tôi. Tôi đứng áp lưng vào tường, chờ đợi đến lượt mình.

Edward đang trao đổi gì đó với nhân viên văn phòng bằng một giọng nói nhỏ nhẹ, truyền cảm. Và tôi nhanh chóng nắm bắt được nguyên nhân của cuộc trao đổi này. Hắn ta đang xin phép đổi giờ học thứ sáu - giờ sinh học - vào một giờ khác, giờ nào cũng được.

Tôi không thể tin được rằng nguyên nhân là do mình. Phải là do một điều gì đó khác chứ, một chuyện gì đó đã từng xảy ra trước khi tôi bước chân vào phòng sinh học mới phải. Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Edward thôi, cũng đủ hiểu chuyện này rất trầm trọng. Nhưng không thể nào mà cái anh chàng lạ lẫm này lại vô duyên vô cớ ghét tôi đến như thế được.

Cánh cửa ra vào lại mở ra lần nữa, cơn gió lạnh buốt xương mau chóng lùa vào phòng, giấy tờ trên bàn làm việc bị xáo tung, loạt xoạt, mái tóc của tôi cũng bị thổi tung lên, quăn hết cả vào mặt. Cô gái mới vừa bước vào, tiến đến bên bàn làm việc, chỉ thực hiện mỗi động tác là bỏ một tờ giấy vào sọt lưới rồi đi ra. Tấm lưng của Edward Cullen bỗng gồng lên, hắn ta chậm rãi xoay người lại và nhận ra tôi - gương mặt Edward điển trai một cách "đáng ghét" - với đôi mắt sắc sảo chứa đầy nỗi bức bối. Nỗi sợ hãi trong tôi lại dâng lên, tràn cả ra lỗ chân lông trên tay. Cái nhìn chỉ diễn ra đúng một giây, nhưng nó lại khiến cho tôi đông cứng hơn cả cơn gió lạnh ban nãy. Edward quay lại phía cô nhân viên văn phòng.

- Thôi cô ạ - Edward nói vội, giọng êm mượt như nhung - Em thấy điều này cũng khó mà thực hiện được. Cảm ơn cô - Nói rồi, Edward quay gót, chẳng hề nhìn tôi thêm một lần. Hắn ta biến mất sau cánh cửa ra vào.

Một cách từ tốn, tôi đi lại phía bàn làm việc, mặt trở nên trắng bạch, không còn đồ lạng như hồi nào nữa, tôi đưa cho cô nhân viên văn phòng tờ giấy có các chữ ký của giáo viên.

- Ngày đi học đầu tiên của em thế nào, cô bé? - Giọng nói của cô nhân viên văn phòng nghe thật hiền như giọng của một người mẹ.

- Dạ tốt ạ - Giọng tôi ỉu xiu, tôi đã nói dối. Và có vẻ như cô nhân viên văn phòng cũng không tin cho lắm. Khi bước đến bên chiếc xe tải, tôi mới nhận ra rằng đây là chiếc xe cuối cùng còn đậu trong bãi. Cảnh vật xung quanh hiện ra trước mắt tôi chẳng khác gì một nơi trú ẩn, và cái vật dụng thân thiết nhất của tôi đang núp mình trong cái hồ xanh lục. Tôi ngồi chờ người ra trong xe tải mất một lúc, mắt hướng ra ngoài ô cửa kính chắn gió, thần thờ. Nhưng cũng chỉ được một lúc thôi, vì ngay sau đó, tôi mau chóng cảm nhận được cái lạnh đang từ từ kéo đến, đã đến lúc phải bật hệ thống sưởi rồi; tôi đưa tay vặn chìa khóa, động cơ xe nổ giòn. Tôi lái xe về thẳng nhà của bố Charlie, suốt dọc đường, tôi cứ cố ngăn những giọt nước mắt chỉ chực chờ tuôn rơi.

Mẹ lái xe chở tôi ra phi trường, các ô cửa xe của chúng tôi đều được hạ kính xuống hết. Hiện giờ, ở Phoenix(1) đang là 240C, bầu trời xanh ngắt không có lấy một gợn mây. Tôi đang mặc trên người chiếc áo sơ mi yêu thích - không tay và có đăngten; tôi mặc nó để chào tạm biệt nơi này. Vật “oách” nhất của tôi hiện giờ là chiếc áo paca, một loại áo da có mũ trùm đầu của người Etskimô.

Ở bán đảo Olympic – thuộc miền tây bắc tiểu bang Washington – có một thị trấn nhỏ tên là Forks, dường như lúc nào cũng nằm trong sự bao phủ của mây. Mưa ở thị trấn này lúc nào cũng nhiều hơn ở bất cứ vùng nào khác thuộc nước Mỹ. Từ cái thị trấn lạ lẫm với những đám mây âm ảm có mặt ở khắp nơi ấy, mẹ đã ra đi mang theo tôi lúc đó mới có vài tháng tuổi. Cũng chính cái thị trấn ấy, cứ mỗi mùa hè là tôi bị buộc phải về thăm và ở lại cả tháng trời; việc ấy cứ tiếp diễn cho mãi đến năm tôi mười bốn tuổi. Đó là năm cuối cùng tôi còn đặt chân đến Forks. Trong ba mùa hè vừa qua, hè nào, tôi và bố Charlie cũng đều đi nghỉ mát ở California hai tuần.

Chính là Forks đây, mà giờ đây tôi phải tự đày đoạ mình – một hành động mà tôi phải thực hiện trong sự chán nản. Tôi ghét Forks vô cùng.

Tôi yêu Phoenix. Tôi yêu mặt trời cùng cái nóng rát bỏng của nó. Tôi yêu cái thành phố sôi nổi đang ngày một mở rộng này.

– Bella – Mẹ nói với tôi lần cuối cùng sau một ngàn lần lặp đi lặp lại trước khi tôi lên máy bay – Chẳng có việc gì con phải làm như thế.

Mẹ trông giống tôi, ngoại trừ mái tóc cắt ngắn và các nếp nhăn hằn sâu mỗi khi cười. Tôi nhận ra nỗi đau quặn trong sự hốt hoảng khi nhìn sâu vào đôi mắt to, ngây thơ như trẻ con của mẹ. Làm sao tôi có thể để lại người mẹ có tính tình nồng nức, thất thường - nhưng tôi vô cùng thương yêu - mà ra đi cho được bây giờ? Dĩ nhiên là mẹ đã có dựng Phil chăm sóc, các loại hóa đơn đều được thanh toán đầy đủ, tủ lạnh luôn luôn đầy ắp thực phẩm, xe hơi của mẹ lúc nào cũng được đổ đầy xăng, và có một người thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi mỗi khi mẹ cảm thấy hụt hẫng, nhưng sao...

- Con muốn đi - Tôi nói dối. Tôi luôn luôn là kẻ nói dối rất dở, nhưng mấy lúc gần đây, câu nói dối này được tôi thốt ra thường xuyên đến độ mẹ đã gần như tin chắc chắn rằng nó là thật.

- Gửi lời chào của mẹ đến Charlie nhé.

- Vâng.

- Mẹ sẽ sớm gặp lại con thôi - Mẹ khẳng khái như vậy - Con có thể trở về nhà bất cứ khi nào con muốn.

Mẹ cũng sẽ quay về nhà bất cứ khi nào con cần mẹ.

Đằng sau lời hứa ấy là cả một sự hi sinh, tôi có thể dễ dàng nhận ra điều ấy qua ánh mắt của mẹ.

- Đừng lo cho con - Tôi đáp lời mẹ một cách chắc nịch - Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Con yêu mẹ lắm, mẹ à.

Mẹ ôm ghì lấy tôi trong vòng tay cả phút đồng hồ, rồi sau đó, tôi bước lên máy bay, còn mẹ thì ra về.

Chuyến bay từ Phoenix đi Seattle mất bốn tiếng, tôi mất thêm một tiếng đồng hồ nữa để đáp chuyến bay lên Port Angeles(2), rồi lại thêm một tiếng đồng hồ nữa để đi xe xuống thị trấn Forks. Bay mãi như vậy, với tôi, chẳng nhằm nhò gì, thế mà một giờ đồng hồ đi xe với bố lại khiến lòng tôi nao nao.

Bố tôi là người khá dễ tính. Ông có vẻ vui mừng thật sự khi tôi đến thăm ông lần đầu tiên. Ông đã ghi danh cho tôi vào một trường trung học và hứa sẽ giúp tôi mua một chiếc xe hơi.

Trong thâm tâm, tôi biết chắc chắn một điều là bố đang ngượng nghịu. Cả hai bố con tôi đều không thích nhiều lời, nhưng thật lòng mà nói, tôi cũng không biết là có phải bố con chúng tôi thuộc tốp người thờ ơ với mọi thứ xung quanh không nữa. Tôi hiểu bố đã lúng túng trước quyết định của tôi - cũng giống như mẹ tôi lúc ấy, bởi vì tôi chưa khi nào che giấu sự chán ghét của mình đối với thị trấn Forks cả.

Khi máy bay của tôi đáp xuống Port Angeles, trời đang mưa. Tôi không cho rằng đó là điềm báo, mà chỉ coi là “chuyện thường ngày ở huyện”. Dù sao, tôi cũng đã nói lời chào tạm biệt với mặt trời của tôi rồi.

Bố đang chờ tôi bên cạnh chiếc xe tuần tra. Đó cũng là điều tôi đang mong đợi. Bố tôi là cảnh sát trưởng Swan, được phân công công tác ở thị trấn Forks. Và cái lý do hàng đầu thúc đẩy tôi mua một chiếc xe hơi, dù đang bị “viêm màng túi” nặng, là khỏi phải “bị chở” đi lòng vòng quanh thị trấn trong cái xe hơi có gắn hệ thống đèn hai màu xanh, đỏ trên mui. Chẳng có điều gì có thể khiến cho các xe chạy chậm lại ngoài cảnh sát cả.

Sau khi rời khỏi máy bay, bước chân của tôi có phần lảo đảo, bố vội đưa một tay ra ôm lấy tôi - một cái ôm vụng về và lỏng lẻo.

- Bells, bố rất vui được gặp con - Ông lên tiếng, khẽ mỉm cười khi đã đỡ được tôi - Con chẳng thay đổi gì mấy. Renée thế nào?

- Mẹ vẫn khỏe. Con cũng rất vui được gặp bố - Trước mặt bố, tôi không được phép gọi ông là Charlie.

Tôi chỉ đem theo vài chiếc túi xách. Hầu hết các bộ quần áo của bang Arizona, tôi đã nhét vào trong đó. Trước cái thời tiết giá lạnh ở bang Washington này, chúng được xếp vào hàng “tép riu”. Mẹ và tôi đã chất chui từng thứ để bổ sung vào tủ quần áo mùa đông của tôi, thế mà giờ đây, nó vẫn không đủ. Hiện thời, tất cả quần áo, vật dụng của tôi đều đang nằm lộn thõm trong cốp xe.

- Bố đã tìm được một chiếc xe tốt đối với con, giá cũng rẻ - Bố thông báo khi chúng tôi đã thắt dây an toàn.

- Là loại xe gì hả bố? - Tôi bỗng thấy nghi nghi cái cách nói của bố: “một chiếc xe tốt đối với con”, chứ không phải là “một chiếc xe tốt cho con”.

- À, ừ, thật ra thì nó là một chiếc xe tải, một chiếc Chevy.

- Bố tìm ra nó ở đâu vậy ạ?

- Con có nhớ ông Billy Black ở La Push không? - La Push là vùng đất bé tẹo, dành riêng cho người da đỏ ở bãi biển.

- Dạ không.

- Ông ấy vẫn hay đi câu cá với bố con mình suốt mùa hè ấy - Bố gọi lại cho tôi nhớ.

Vậy là tôi đã biết vì sao tôi không nhớ ra ông ta rồi. Gì chứ mấy cái chuyện vớ vẩn, buồn bực, là tôi quên hay lắm.

- Hiện giờ, ông ấy đang phải ngồi xe lăn - Thấy tôi không nói gì, bố lại tiếp tục kể - thế nên chẳng còn lái xe được nữa, và ông ấy đã chào mời bố mua lại chiếc xe tải với giá rẻ.

- Thế nó được sản xuất vào năm nào hả bố? - Hỏi xong, tôi nhận ra ngay sự thay đổi về cách trả lời trước câu hỏi mà bố không mong tôi thoát ra.

- À, ừ, ba cái chuyện máy móc thì ông Billy sửa chữa giỏi lắm, cái xe chỉ mới cách đây vài năm thôi, con ạ, thật đấy.

Tôi mong bố không nghĩ này nọ về tôi khi biết rằng tôi không chịu đầu hàng một cách dễ dàng như thế.

- Ông ấy mua xe khi nào vậy bố?

- Bố nghĩ là ông ấy đã mua chiếc xe vào năm 1984.

- Thế ông ấy có mua mới không?

- Ồ, không. Bố nghĩ là vào đầu những năm 1960 thì nó mới, mà lâu nhất thì cũng là cuối những năm 1950 thôi, con ạ - Bố bẽn lén thú thật.

- Ra là thế... Bố à, con thật sự không biết gì về xe cộ. Nó mà có hư hỏng gì thì con cũng đến chịu thôi, và con thì không có khả năng trả tiền cho thợ sửa chữa...

- Thật mà, Bella, thứ này chạy tốt lắm. Người ta chẳng còn sản xuất kiểu này nữa.

Thứ này, tôi thậm nghĩ... thì chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra, nhẹ nhất thì cũng là bị người ta chế giễu.

- Vậy còn rẻ là rẻ thế nào hả bố? - Cuối cùng, đây là vấn đề tôi không thể bỏ qua.

- À, ừ, con gái, bố mua nó là để tặng cho con, như một món quà mừng con trở về - Vừa nói, bố vừa liếc mắt, lén nhìn tôi, hy vọng.

Ái chà chà. Không tốn tiền.

- Bố không cần phải làm thế đâu, bố ạ. Con sẽ tự mua xe cho mình mà.

- Có gì đâu con. Bố muốn con được hạnh phúc khi ở đây - Vừa nói, bố vừa nhìn thẳng con đường ở đằng trước mặt. Chẳng bao giờ bố cảm thấy thoải mái khi phải bộc bạch cảm xúc của mình. Và tôi thừa hưởng điều đó từ bố. Tôi cũng vừa nhìn thẳng phía trước mặt, vừa trả lời.

- Thật tuyệt, bố ạ. Con cảm ơn bố. Con rất cảm động - Tất nhiên tôi chẳng thể nói thêm được rằng mình đang cảm thấy hạnh phúc khi ở thị trấn Forks này. Bố không cần phải chịu đựng như tôi. Và tôi cũng cố không biểu lộ cảm xúc gì về cái xe - hay cái động cơ miễn phí ấy.

- Ừm, giờ thì... con cứ tự nhiên - Bố lẩm bầm, lúng túng trước lời cảm ơn của tôi.

Hai bố con tôi trao đổi với nhau thêm một chút nữa về thời tiết ẩm ướt, xem ra, chúng tôi cũng chỉ còn biết nói về điều đó mà thôi. Rồi cả hai bố con tôi cùng nhìn ra ngoài ô cửa trong yên lặng.

Đẹp quá, thật là đẹp, tôi không thể phủ nhận điều đó. Mọi thứ xung quanh đều xanh ngắt một màu: cây cối với những thân cây phủ đầy rêu, nhánh cành của chúng tạo thành những tán lá rậm rạp, mặt đất mọc đầy dương xỉ. Ngay cả không khí cũng lóng lánh màu xanh của lá cây.

Tất cả đều thấm đẫm một màu xanh ngắt – một hành tinh xa lạ.

Cuối cùng, chúng tôi đã tới nơi. Bố Charlie của tôi vẫn sống trong căn nhà nhỏ có hai phòng ngủ, căn nhà mà bố và mẹ đã cùng mua trong những ngày đầu mới cưới. Đó là những ngày ảm áp những điều mới mẻ trong cuộc sống lứa đôi của hai người. Và kia, đậu bên lề đường, ngay trước căn nhà chẳng bao giờ thay đổi, là cái - ôi trời, là cái xe tải mới của tôi. Nó có màu đỏ xịn với những cái chắn bùn tròn tròn to đùng

và một cái cabin phình phình hình củ hành. Càng nhìn càng bất ngờ, tôi thật sự thích cái xe này. Tôi không biết nó có chạy được hay không, nhưng tôi đang mừng tượng ra cảnh mình ngồi ở trong đó. Còn nữa, nó là một trong những chiếc xe rắn chắc không bao giờ phải chịu nguy hại - kiểu xe hay thấy ở mấy chỗ xảy ra tai nạn: lớp sơn chẳng bị bong tróc lấy một miếng, thay vì như thế, xung quanh lại dính mấy mảng sơn của chiếc xe bị tông vào.

- Chà, bố ơi, con thích nó lắm! Cảm ơn bố nhé! - Giờ thì cái ngày mai khủng khiếp sẽ không còn đáng sợ nữa. Tôi sẽ không phải chọn lựa giữa việc đội mưa đi bộ hai dặm liền đến trường với việc ngồi trên xe của cảnh sát trường.

- Bố mừng là con thích nó - Bố đáp lại lời cảm ơn của tôi một cách ngượng ngịu.

Chỉ cần đi một lần thôi là tôi đã đem được tất tần tật hành lý của mình lên lầu. Tôi dọn vào phòng ngủ phía tây, căn phòng trông xuống sân trước. Gì chứ, phòng này thì tôi đã quá quen thuộc rồi; chẳng gì thì khi tôi vừa chào đời, nó đã thuộc về tôi mà. Sàn gỗ, tường xanh lơ, trần có chớp nhọn, các dải buộc màn cửa sổ đã nhuộm vàng - một phần thời thơ ấu của tôi đây. Những thay đổi có chăng là bố đã thay cái giường cũ của trẻ con bằng một cái giường thực thụ, và kê thêm một cái bàn học, vì tôi đã lớn. Trên bàn hiện giờ là chiếc máy vi tính cũ, đi kèm theo nó là một sợi dây điện thoại đang lòng thông trên sàn nhà, một đầu dùng để kết nối bộ biến hoàn và một đầu đang gắn vào khe cắm điện thoại gần nhất. Đây là yêu cầu của mẹ tôi, để mẹ con tôi có thể liên lạc với nhau dễ dàng. Chiếc ghế bập bênh thuở nhỏ của tôi vẫn còn nằm ở một góc phòng.

Trên lầu, chỉ có một phòng tắm nhỏ, mà tôi lại phải dùng chung nó với bố Charlie. Tôi cố gắng không để tâm quá nhiều vào chuyện này.

Một trong những tính cách dễ thương của bố tôi là ông không hay quần quanh bên ai cả. Bố để tôi một mình mở hành lý và sắp xếp đồ đạc riêng, một “hiện tượng kỳ lạ” không bao giờ xảy ra ở mẹ tôi. Được tự do một mình thật thoải mái, không phải mỉm cười và lúc nào trông cũng tươi vui; tôi có thể tự nhiên hướng mắt ra ngoài cửa sổ trong màn mưa, hay để vài giọt nước mắt tuôn rơi mỗi khi phiên muộn. Hiện thời, tôi chưa muốn khóc. Tôi sẽ để dành điều đó vào giờ đi ngủ, khi bắt đầu nghĩ đến buổi sáng hôm sau.

Trường trung học Forks “sở hữu” một sĩ số học sinh lạ thường, trước kia là ba trăm năm mươi bảy học sinh - bây giờ thành ba trăm năm mươi tám học sinh; trong khi đó, chỉ cần nói tới khối lớp học gần cuối cấp của tôi ở trường cũ thôi, số học sinh đã có đến hơn bảy trăm người rồi. Ở đây, trẻ con cùng lớn lên bên nhau - bố mẹ chúng cũng đã chơi với nhau từ hồi còn chập chững tập đi, bập bẹ học nói. Vậy là tôi sẽ trở thành một cô gái đến từ thành phố lớn, một “sinh vật hiếm”, một “người ngoài hành tinh”.

Có thể, nếu tôi mang dáng vẻ là người Phoenix, thì việc tôi kết bạn sẽ thuận lợi hơn. Nhưng oái oăm thay, xét về dáng vẻ mà nói, tôi chẳng giống dân Phoenix tí nào. Đáng lẽ ra tôi phải có một làn da rám nắng, phải giỏi chơi thể thao, phải có mái tóc vàng - phải là một tay bóng chuyền, hay một người chỉ huy trận đấu tài giỏi chẳng hạn - tức là làm sao cho người ta thấy rằng mình đã sống ở một nơi ngập tràn ánh nắng mặt trời mới đúng.

Thế mà nước da của tôi lại có màu ngà ngà, chẳng có cả mắt xanh lẫn mái tóc đỏ quạch, mặc cho mặt trời luôn rọi nắng chói chang. Bảy lâu nay, thân người tôi vẫn mảnh khảnh, lại còn mềm nhão nữa, rõ ràng chẳng phải là một vận động viên rồi; tôi không hề biết kết hợp giữa tay và mắt sao cho tốt để có thể chơi thể thao mà không bị bẽ mặt - và “gây tai nạn” cho chính bản thân lẫn người xem đứng quá gần mình.

Khi đã cất xong tất cả quần áo vào cái tủ làm bằng gỗ thông cũ kỹ, tôi mang túi đựng đồ dùng cá nhân vào nhà tắm để kỳ cọ thân thể cho sạch sẽ sau một ngày dài đi đường. Tôi ngắm nhìn gương mặt mình trong gương, bắt đầu chải mái tóc rối bời, ẩm ướt. Chắc do ánh sáng nên trông tôi có vẻ tái nhợt, ốm yếu. Làn da của tôi chắc cũng không đến nỗi nào - hiện thời, nó rất sạch và gần như trong suốt - tuy nhiên, còn tùy thuộc vào màu da nữa. Ở thị trấn này, làn da của tôi thuộc loại không có màu.

Nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, tôi buộc phải thừa nhận rằng mình đang tự lừa dối bản thân mình. Tôi không chỉ không giống người Phoenix ở dáng vẻ bề ngoài thôi đâu. Nếu tôi không thể hòa đồng được trong một ngôi trường chỉ có hơn ba trăm học sinh thì tôi còn có thể làm gì được ở nơi này nữa?

Tôi không có duyên với những bạn đồng trang lứa. Hình như tôi không có khiếu giao thiệp với mọi người thì đúng hơn. Ngay cả với mẹ, người thân thiết nhất với tôi trong cuộc đời này, cũng chưa bao giờ hòa hợp với tôi - chưa bao giờ có cùng một quan điểm như tôi. Đôi khi tôi tự hỏi mình rằng liệu tôi có đang nhìn nhận thế giới này giống như tất cả mọi người không. Chắc não bộ của tôi hoạt động không đồng đều thì phải.

Nhưng điều này cũng chẳng có nghĩa lý gì. Cái quan trọng là kết quả. Và ngày mai chỉ mới là ngày bắt đầu.

Đêm đó, tôi không ngủ được, dù cho sau đó, tôi có òa khóc nức nở. Thanh âm của mưa quyện cùng tiếng gió ào ào thổi qua mái cứ ào ạt dồn tới. Tôi kéo tấm chăn bông cũ kỹ lên khỏi đầu, rồi trùm qua khỏi gối. Thế mà tôi vẫn không sao chợp mắt được, cho mãi đến tận nửa đêm, khi cuối cùng, mưa cũng thưa dần, chỉ còn là những hạt mưa bụi yên ả.

Sáng hôm ấy, qua ô cửa sổ phòng mình, tôi nhìn thấy một màn sương mù dày đặc, trong lòng bỗng dậy lên một nỗi lo sợ bị giam giữ. Không thể nhìn thấy bầu trời đâu nữa, tất cả chẳng khác chi một cái lồng.

Bữa ăn sáng với bố Charlie diễn ra trong im lặng. Bố chúc tôi đi học gặp nhiều may mắn. Miệng thì cảm ơn bố, nhưng trong lòng tôi thì biết chắc rằng hy vọng của bố đã đặt không đúng chỗ. Thần may mắn lúc nào cũng tìm cách tránh né tôi. Bố rời khỏi nhà trước. Còn lại tôi ngồi một mình giữa một trong ba chiếc ghế, bên chiếc bàn vuông làm bằng gỗ sồi, mắt nhìn quanh gian bếp nhỏ nhắn của bố: những bức tường có đóng ván ô sẫm màu, mấy chiếc tủ màu vàng tươi và tấm thảm phủ sàn nhà trắng toát. Mọi thứ chẳng có gì thay đổi. Cách đây tám năm, chính mẹ đã tự tay sơn lại mấy chiếc tủ nhằm đem lại chút vui tươi cho căn nhà. Căn gian bếp là phòng sinh hoạt gia đình chỉ nhỏ như chiếc khăn tay, trong phòng vẫn là chiếc lò sưởi cũ, bên trên nó cũng vẫn là một hàng các bức ảnh. Tấm ảnh đầu tiên là ảnh cưới của bố Charlie và mẹ chụp ở Las Vegas, tấm thứ hai là cả ba chúng tôi đang ở bệnh viện, sau khi tôi ra đời, ảnh do bà đỡ chụp, tiếp theo là các tấm ảnh chụp tôi ở trường theo từng năm, kết thúc là tấm ảnh chụp ở trường năm ngoái. Xem lại tất cả mà lòng nao nao - tôi sẽ phải lựa lời nói với bố để bố cất tất cả các tấm ảnh ấy đi, ít nhất thì cũng là trong khoảng thời gian tôi có mặt ở Forks.

Sống trong căn nhà này, thật không có gì khó khăn để nhận ra rằng bố đã chẳng bao giờ quên mẹ. Điều đó làm cho tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi không muốn đến trường quá sớm, cũng không muốn ở nhà thêm chút nào nữa. Khoác chiếc áo lạnh lên người, mà có cảm giác cứ như là đang mặc áo phòng chống hơi độc, tôi bước ra ngoài màn mưa.

Vẫn là cơn mưa phùn, chưa đủ lớn để có thể làm tôi ướt sũng trong lúc lần tay lấy chiếc chìa khóa nhà luôn được giấu dưới mái hiên gie ra chỗ cửa trước và khóa cửa lại. Tiếng giầy ủng lội nước bì bõm nghe thật chán. Tôi thêm làm sao được nghe thấy tiếng lạo xạo khi bước đi trên sỏi. Tôi không thể dừng lại mà ngắm nghía chiếc xe tải, dù rất muốn; tôi đang vội vã thoát khỏi màn sương mù ẩm ướt đang lượn lờ trên đầu tôi, luồn vào mái tóc của tôi dưới chiếc mũ trùm đầu.

Trong xe tải thật khô ráo và dễ chịu. Có thể hiểu là ông Billy hoặc là bố đã lau chùi nó một cách cẩn thận, sạch sẽ; tuy nhiên, lớp da bọc ghế màu nâu vẫn còn phảng phất mùi thuốc lá, mùi xăng và mùi bạc hà. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì động cơ của chiếc xe khởi động rất nhanh, thế nhưng nó lại kêu rất to, vang lên ầm ầm trong không gian và từ từ lấn bành ở âm lượng to nhất. Trời ơi, cái xe tải cổ lỗ sĩ này sắp “vào viện bảo tàng” rồi. Còn cái radio xưa lơ xưa lắt đang hoạt động này nữa, lại thêm một thứ mà tôi chẳng trông đợi gì được.

Trường học không khó tìm lắm, dù rằng tôi chưa lần nào đặt chân tới đó. Ngôi trường này, cũng giống như mọi ngôi trường khác, nằm cách xa đường quốc lộ. Ban đầu, tôi cũng không thể đoán ra đó là trường học, chỉ tới khi nhìn thấy cái bảng hiệu ghi Trường trung học Forks, tôi mới dừng lại. Toàn bộ ngôi trường tựa như một tập hợp của những ngôi nhà hình hộp diêm, được xây bằng loại gạch có màu nâu sẫm. Xung quanh trường, đầy những cây xanh, cao có, lúp xúp có. Cây cối nhiều đến độ thoát nhìn, tôi không biết được ngôi trường có quy mô lớn, nhỏ ra sao. Đâu rồi cái cảm giác bồi hồi quen thuộc? Tôi tự hỏi lòng mình một cách luyến tiếc. Hàng rào ở đâu, các máy dò kim loại đặt ở chỗ nào?

Tôi dừng xe ngay trước cửa tòa nhà thứ nhất, ở đây có một bảng hiệu nhỏ ghi dòng chữ: VĂN PHÒNG TRƯỞC - treo bên trên cửa ra vào. Chẳng thấy bóng dáng một ai, tôi chắc hẳn đây là nơi không được lui tới, tuy vậy, tôi vẫn quyết định ghé vào, thay vì phải lái xe lòng vòng quanh trường như một đũa dờ hơi. Một cách miễn cưỡng, tôi bước ra khỏi buồng lái, đặt chân xuống một bậc đá nhỏ nằm cùng hàng với những bụi cây xanh thẫm. Tôi hít một hơi thật sâu trước khi mở cửa.

Trong phòng sáng hơn và ấm hơn tôi tưởng. Văn phòng khá nhỏ, khu vực ngồi chờ thì chỉ bé như cái mắt muối, có kê mấy cái ghế xếp, bảng quảng cáo thì lăm lăm những vệt màu cam, các thông báo cùng những bằng khen treo lộn xộn trên tường, một cái đồng hồ to kêu tích tắc thật lớn. Trong phòng để đầy những chậu cây, tựa hồ như bên ngoài chẳng có đủ cây xanh vậy. Văn phòng bị ngăn ra làm hai bởi một kệ tủ dài, để bừa bãi các sọt lưới chứa đầy giấy cùng mô hình mẫu những côn trùng biết bay gắn phía trước sọt. Phía sau kệ tủ là ba cái bàn làm việc, một phụ nữ có vóc người to lớn, tóc đỏ, đeo kính, đang ngồi ở đằng

sau một trong ba cái bàn ấy. Bà ta mặc một chiếc áo somi ngắn tay màu đỏ tía, khiến cho tôi không khỏi cảm thấy choáng ngợp.

Người phụ nữ tóc đỏ ngược mặt lên.

- Tôi có thể giúp gì cho em?

- Em là Isabella Swan - Tôi giới thiệu tên của mình, và nhận ra ngay lập tức vẻ sáng rỡ trong mắt người phụ nữ. Người ta đang chờ tôi đến, vẫn là những chuyện ngời lẽ đôi mách muôn thuở. Cuối cùng thì cô con gái của ngài cảnh sát trưởng với bà vợ cũ bỏ nhà ra đi, nay, đã trở về.

- Tất nhiên rồi - Người phụ nữ đáp lời tôi rồi đưa tay lật lật giở giở chồng tài liệu trên bàn, cuối cùng, bà ta cũng đã tìm ra - Tôi có lịch học của em đây, cả sơ đồ trường mình nữa - Người phụ nữ tóc đỏ để mấy tờ giấy đó lên kệ tủ, chỉ cho tôi xem.

Bà ta giở bản đồ, hướng dẫn tôi đường đến các lớp học sao cho nhanh nhất và đưa cho tôi một tờ giấy để lấy chữ ký của giáo viên vào cuối mỗi buổi học. Người phụ nữ tóc đỏ mỉm cười, hy vọng, giống như ông bố Charlie của tôi, rằng tôi sẽ yêu Forks. Và tôi cũng mỉm cười đáp lại thật tươi.

Khi tôi quay trở lại chiếc xe tải, các học sinh đã bắt đầu ủa vào trường. Tôi cho xe chạy quanh trường, theo tuyến đường dành cho giao thông. Lòng tôi chợt cảm thấy vui sướng khi nhận ra rằng hầu hết các xe ở đây đều thuộc hàng “đại thụ” như xe tôi, chẳng có chiếc nào thuộc loại “chói cả mắt”. Ở nơi tôi sống trước kia, một trong những vùng có nhiều người thu nhập thấp, trong đó có cả quận Thung lũng Thiên đường, người ta thường nhìn thấy những chiếc Mercedes hay chiếc Porsche mới cáu của đám học sinh, sinh viên. Trong khi đó, ở đây, chiếc xe hơi tốt nhất là chiếc Volvo sáng bóng, đang nằm lạc lõng trong bãi. Ngay khi vừa đậu xe vào đúng nơi quy định xong, tôi tắt máy ngay, kéo cái tiếng máy nổ ầm ầm như sấm ập lại khiến người ta chú ý tới mình.

Ngồi trong buồng lái xe tải, coi lại sơ đồ đường đi, tôi cố gắng ghi nhớ mọi chi tiết, hy vọng sẽ không phải vừa đi lòng vòng quanh trường, vừa phải cúi mũi vào cái bản đồ đó cả ngày. Tôi cho mọi thứ vào túi rồi vác lên vai, hít vào một hơi thật sâu. Mình có thể làm được, tôi tự động viên bản thân một cách yếu ớt. Sẽ chẳng có ai bắt nạt đâu. Tôi trấn an mình lần cuối, rồi bước xuống xe.

Vẫn đội cái mũ trùm trên đầu, tôi bước đi trên vỉa hè, hòa mình cùng đám đông các thanh thiếu niên khác. May thay, cái áo lạnh màu đen tuyền của tôi không hề nổi bật chút nào, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đi ngang qua quán ăn tự phục vụ và dễ dàng nhận ra tòa nhà số Ba. Con số “3” rất to màu đen, nằm vuông vức trên tấm bảng trắng, được đặt ở góc tường phía đông. Mỗi bước tiến đến gần hơn cánh cửa lớp học, hơi thở của tôi lại càng trở nên dồn dập, tôi không khó khăn gì để nhận ra điều ấy. Cố gắng nín thở, tôi bước theo sau hai người mặc áo mưa đang đi vào cửa lớp.

Phòng học khá chật. Hai người đi trước tôi vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, dừng lại, treo áo mưa lên móc. Tôi cũng bắt chước làm y như thế. Đó là hai nữ sinh, một người có mái tóc vàng, làn da trắng muốt, người kia cũng có nước da trắng trẻo như vậy, nhưng mái tóc thì hơi nâu. Ít ra, ở đây, màu da của tôi cũng không thuộc loại “cá biệt”.

Bất chợt, tôi trượt chân, vấp ngã, va ngay vào thầy giáo. Trước mặt tôi là một người đàn ông có thân hình cao ráo, hói đầu; trên bàn của thầy có một tấm biển đề tên, ghi dòng chữ: Ông Mason. Thầy giáo trở mặt nhìn tôi, rồi trông vào tên tôi một cách ngớ ngẩn - đó không phải là sự chào đón nhiệt tâm - và dĩ nhiên là mặt tôi đã đỏ lựng lên như một trái cà chua chín mọng. Dù sao thì chí ít, thầy cũng đã dẫn tôi đến một cái bàn trống ở cuối lớp, không hề giới thiệu tôi với cả lớp. Các “con ma cũ” ngoái đầu lại nhìn theo lưng tôi, rồi sau đó, họ cũng kiểm chế được nỗi tò mò của mình. Tôi lướt mắt lướt dọc theo bảng danh sách tên các tác giả sẽ phải học mà thầy giáo vừa đưa cho. Toàn những cái tên quen thuộc: Bront, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Tôi đã đọc hết cả rồi. Thật nhàn hạ... đến phát chán. Tôi đang tự hỏi không biết mẹ có sẽ gửi cho mình mấy bài luận văn cũ về các tác giả này không, hay mẹ lại cho rằng tôi đang đùa. Rồi cứ thế, trong đầu tôi miên man suy nghĩ đến việc sẽ phải nói sao cho mẹ hiểu, trong lúc thầy giáo ở trên kia cứ thao thao bất tuyệt với bài giảng của mình.

Chuông reo - một thứ âm thanh lạnh lạnh, giọng mũi - có một anh chàng lênh khênh, ồm nồm, tóc đen nhánh, nhào người sang bắt chuyện với tôi.

- Cậu là Isabella Swan, phải không? - Có vẻ như anh bạn này rất hay nhiệt tình giúp đỡ người khác, giống như những thành viên trong hội cờ vua.

- Bella - Tôi sửa lại. Những người ngồi trong phạm vi ba chiếc ghế quanh đây bắt đầu quay lại nhìn tôi.

- Lớp học tiếp theo của cậu ở đâu? - Anh ta hỏi.

Tôi vội mở túi xách của mình ra kiểm tra.

- Ừm, môn Nhà nước, với ông Jefferson(3), tòa nhà số Sáu.

Giờ thì tất cả mọi người đang hiện diện trong lớp đều đổ dồn cặp mắt tò mò về phía tôi.

- Mình thì đến tòa nhà số Bốn, mình sẽ chỉ đường cho cậu... - Đích thị là người thích giúp đỡ người khác rồi - Mình là Eric - Anh ta nói thêm.

- Cảm ơn - Tôi mỉm cười gượng gạo.

Chúng tôi lấy áo khoác và bước ra ngoài, mưa lúc này đã nặng hạt hơn. Tôi dám đánh cược rằng ngay lúc này đây, có một số người đi ở phía sau tôi đang muốn rút ngắn hơn nữa khoảng cách giữa chúng tôi với họ, với hy vọng nghe lỏm được vài điều gì đó. Mong rằng tôi không bị mắc chứng hoang tưởng.

- Ở đây khác Phoenix lắm, phải không? - Eric gọi chuyện, hỏi.

- Khác lắm.

- Ở đó không có nhiều mưa à?

- Khoảng ba hay bốn lần một năm.

- Chà, thế thì sẽ thế nào nhỉ? - Anh bạn đi bên cạnh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ngập tràn ánh nắng - Tôi trả lời.

- Trông cậu có rám nắng lắm đâu.

- Mẹ mình bị bạch tạng.

Eric nhìn tôi áy náy, còn tôi thì không ngăn được tiếng thở dài. Có vẻ như sự nghiêm túc và tính hài hước chẳng thể nào đi chung với nhau được vậy. Mấy tháng rồi, hình như tôi đã quên, không còn dùng đến câu nói châm biếm này. Chúng tôi đi vòng trở lại quán ăn tự phục vụ, hướng đến các tòa nhà ở phía nam, chỗ gần phòng tập thể dục. Eric đưa tôi đến tận cửa ra vào, cứ như thể anh ta sợ tôi không tìm thấy, cho dù cái cửa này có ghi chú rõ ràng.

- Ừm, chúc cậu may mắn nhé - Anh ta chào tạm biệt khi tôi vừa chạm tay đến cái nắm cửa - Chắc tại mình sẽ còn học chung ở một số lớp khác - Trong câu nói của Eric có ẩn chứa sự hy vọng.

Tôi mỉm cười một cách lơ đãng rồi bước vào trong.

Khoảng thời gian còn lại của buổi sáng hôm ấy lặng lẽ trôi đi. Thầy giáo dạy môn lượng giác của lớp tôi tên là Varner - tôi không tài nào ưa nổi thầy bởi cái môn học mà thầy phụ trách - đó là người duy nhất đã bắt tôi đứng ra trước lớp để tự giới thiệu về mình. Tôi đã ấp a ấp úng, mặt mũi đỏ lựng; sau màn chào hỏi đó, tôi bước về chỗ ngồi của mình trong tình trạng chân nọ đá vào chân kia.

Sau khi đã trải qua những giờ học trong hai lớp, ở mỗi lớp, tôi bắt đầu nhớ được vài gương mặt. Chẳng qua cũng là bởi có một số người đã tỏ ra bạo dạn, chủ động đến với tôi, họ tự giới thiệu về mình rồi hỏi xem tôi có thích Forks không. Tôi cố gắng tỏ ra “xã giao” một chút, nhưng chung qui cũng chỉ là xã giao mà thôi. Ít ra, nhờ vậy mà tôi không còn phải dùng đến bản đồ nữa.

Một cô bạn ngồi cạnh tôi trong cả hai lớp lượng giác và tiếng Tây Ban Nha cùng đi ăn trưa với tôi ở quán ăn tự phục vụ. Đó là một cô gái nhỏ nhắn, thấp hơn chiều cao một mét sáu mươi ba của tôi chừng bảy, tám xăngtimét, nhưng điểm khác biệt lớn giữa chúng tôi không phải là chiều cao, mà chính là cái mái tóc quăn tít, bù xù của cô. Tôi không nhớ nổi tên cô bạn tóc xù, thế nên tôi chỉ khẽ mỉm cười và gật đầu với cô ta mỗi khi nghe cô kể chuyện này chuyện nọ về các thầy, cô giáo hay về lớp học. Thật lòng mà nói, tôi cũng chẳng muốn lưu tất cả những điều ấy vào bộ nhớ của mình làm gì.

Chúng tôi ngồi vào mấy cái ghế còn trống trong quán ăn, cùng bàn với mấy “chiến hữu” của cô bạn tóc xù, tôi được giới thiệu với họ; và tôi đã quên tên họ ngay sau khi cô bạn tóc xù vừa giới thiệu xong. Xem ra, những người bạn mới này có vẻ ấn tượng về sự bạo dạn của cô bạn tóc xù khi thấy cô ta nói chuyện với tôi. Bất chợt tôi nhìn thấy ở phía bàn bên kia, anh chàng người Anh - Eric - đang vẫy tay lia lịa ra ý chào tôi.

Và lần đầu tiên tôi được trông thấy họ chính là vào lúc ấy, khi tôi đang ngồi ăn trưa và cố gắng tỏ ra hòa nhập vào cuộc tán gẫu với bảy người hiếu kỳ.

Họ ngồi ở một góc, chỗ xa tôi nhất, trong quán ăn tự phục vụ. Tất cả gồm năm người. Họ chẳng chuyện trò, mà cũng chẳng hề đụng tay tới cái khay đựng khẩu phần, trước mặt mỗi người, khay thức ăn vẫn đầy y nguyên như lúc mới mang ra. Chẳng có ai trong số họ lại trở mắt ra nhìn tôi một cách ngớ ngẩn như hầu hết học sinh ở đây, vì thế, tôi có thể tự do quan sát họ mà không phải e ngại những cặp mắt kia sẽ nhìn đáp trả lại mình. Không, không hề có một ai biết đến điều đang thu hút sự chú ý của tôi lúc này cả.

Cứ nhìn năm người họ mà xét thì chẳng thấy ai có nét gì khá dẽ giống nhau. Ba người trong số ấy, có một người to con, lực lưỡng, y như một vận động viên cử tạ hạng nặng, tóc đen, quăn. Người kia cao hơn, ốm hơn, nhưng cũng vạm vỡ, có mái tóc màu vàng mật ong. Người thứ ba thì gầy và cao lêu đêu, tóc anh ta màu đồng, bù xù. Anh ta trông trẻ hơn rất nhiều so với những người kia - những người có thể đã vào đại học, hoặc thậm chí đang là giáo viên cũng nên, khó có thể nói họ đang còn là học sinh trung học.

Hai người còn lại trong số ấy là hai cô gái đang ngồi ở phía đối diện. Một trong số hai cô gái ấy có vẻ đẹp như tượng. Cô ta sở hữu một thân hình có chiều cao và đường nét không khác những người mẫu trong các ảnh chụp in trên trang bìa của Tạp chí thể thao, số có chuyên đề về quần áo tắm một mảnh của phụ nữ. Nếu có ai đó cùng phái mà ngồi cạnh cô ta, hẳn sẽ phải ghen tỵ hoặc tủi thân tủi phận trước vẻ đẹp đáng mơ ước ấy. Tóc cô gái màu vàng, ngọn tóc chấm ngang lưng hơi uốn dợn thành làn sóng. Cô gái ngồi bên thì có vóc người thấp bé, mảnh khảnh, gương mặt nhỏ nhắn, trông như một nàng tiên bước ra từ truyện cổ tích. Cô gái này có mái tóc đen nhánh, cắt ngắn, lìa chia ra mọi hướng.

Tuy nhiên, năm người họ lại rất giống nhau, nếu có thể nói như vậy. Tất cả bọn họ đều có làn da trắng như thoa phấn, trắng hơn bất kỳ một học sinh nào khác trong thị trấn không có ánh nắng mặt trời này. Họ trắng hơn cả tôi, một kẻ có làn da không bao giờ bị bắt nắng. Cả năm người đều có đôi mắt rất đen, bất kể màu tóc của họ màu gì. Và... bên dưới mỗi đôi mắt ấy là những vết quầng - màu đỏ tím, giống những quầng thâm thường thấy ở dưới mắt. Trông họ cứ như những kẻ vừa mới trải qua một đêm mất ngủ hay là mới bị “nện” cho vỡ mũi xong. Ngoại trừ chiếc mũi ra, gương mặt của họ rất cân đối, xương xương và hoàn hảo.

Dù sao đi nữa, tất cả những chi tiết trên cũng chưa phải là nguyên nhân chính khiến tôi cứ dán mắt vào họ.

Sở dĩ tôi không thể rời mắt khỏi năm học sinh nọ là bởi gương mặt của họ quá khác biệt nhau, nhưng đồng thời lại rất giống nhau, tất cả đều mang một vẻ hoang dại đến ấn tượng. Đó là những gương mặt mà trong cuộc sống đời thường, ta chẳng bao giờ nhìn thấy, ngoại trừ khi xem các ảnh chụp người mẫu phun sơn hóa trang của một tạp chí thời trang nào đó, hay khi chiêm ngưỡng các tác phẩm tạo hình gương mặt thiên sứ của một chuyên gia trang điểm. Nhìn họ, khó có thể xác định được ai là người đẹp nhất - có thể là cô gái tóc vàng không có lấy một nét khiếm khuyết, cũng có thể là anh chàng có mái tóc màu đồng kia. Ánh mắt của năm người dõi theo các hướng khác nhau - không ai nhìn ai, cũng chẳng nhìn vào học sinh nào, hay chú mục vào một cái gì cụ thể. Trong lúc tôi đang quan sát như vậy thì cô gái nhỏ nhắn đứng lên, bung theo khay thức ăn - gồm có nước soda chưa khui, một trái táo còn nguyên vẹn - bỏ đi; bước đi của cô ta nhanh thoăn thoắt như thể đang bước xuống đồi. Tôi cứ nhìn theo, thậm ngạc nhiên về đôi chân uyển chuyển như một diễn viên múa ấy mãi cho đến khi cô ta cất cái khay rồi lên ra ngoài theo lối cửa sau, nhanh như cắt. Cô gái hoàn toàn mất hút, không để lại một dấu vết nào; tôi phóng tầm mắt đến những học sinh còn lại, bốn người họ vẫn đang ngồi yên, bất động.

- Mấy người đó là ai vậy? - Tôi hỏi cô bạn cùng học chung lớp tiếng Tây Ban Nha mà tên của cô ta thì tôi đã không tài nào nhớ nổi.

Cô bạn tóc xù ngược mắt lên nhìn nhóm người vừa được tôi đề cập đến - hình như qua giọng nói của tôi, cô ta đã hiểu ngay lập tức là tôi muốn nói về những ai. Bất thành linh, anh chàng ồm ồm nhất, người trông có vẻ trẻ nhất, cũng có lẽ là ít tuổi nhất, nhìn sang phía bạn tôi. Anh ta chỉ thoáng nhìn lướt qua cô bạn của tôi trong một giây, rồi đôi mắt đen lay láy ấy chuyển liền sang phía tôi.

Đột nhiên, anh ta lại chuyển hướng nhìn sang chỗ khác, toàn bộ sự việc này diễn ra rất nhanh, nhanh đến mức tôi không kịp có phản ứng nào, mà chỉ vừa mới chớp mắt vì bối rối, ngưng ngưng mà thôi. Sau cái nhìn chớp nhoáng đó, gương mặt anh ta chẳng biểu lộ cảm xúc gì - như thể cô bạn tôi vừa gọi tên anh ta, anh ta đã ngược mắt lên theo phản ứng, nhưng rồi quyết định không lên tiếng trả lời vậy.

Cô bạn tóc xù của tôi cũng có vẻ bẽn lẽn, nhưng rồi lại phá lên cười khúc khích và nhìn sang một bàn khác như tôi.

- Đó là Edward và Emmett Cullen, Rosalie và Jasper Hale. Người vừa mới đi khỏi là Alice Cullen; mấy người đó sống chung với bác sĩ Cullen và vợ ông ta - Cô bạn khề khàng giải thích.

Tôi liếc mắt nhìn sang người bánh trai nhất trong nhóm, lúc này đây, anh ta đang nhìn xuống khay thức ăn của mình, những ngón tay dài, trắng muốt nhặt các chiếc bánh vòng nhỏ lên. Anh ta nhai rất nhanh, đôi môi hoàn hảo chỉ hơi mở ra. Ba người còn lại vẫn nhìn sang hướng khác, tuy vậy, tôi vẫn có cảm giác là anh ta đang nói chuyện gì đó với họ.

Thật lạ, tôi chợt nghĩ, những cái tên không phổ biến chút nào. Đây là kiểu tên chỉ có trong thời ông bà tôi mà thôi. Chẳng lẽ đây là “mốt” ở đây - những cái tên tinh lẻ? Cuối cùng, tôi cũng nhớ ra được tên cô bạn ngồi cạnh mình là Jessica, một cái tên rất thông thường. Trong lớp lịch sử của tôi ở trường cũ, có tới hai người cùng mang tên Jessica.

- Họ... cũng khá xinh - Tôi buông lời nhận xét.

- Ủ! - Jessica đồng ý với tôi bằng một tràng cười khúc khích khác - Bọn họ theo cặp đấy... Ý mình là Emmett và Rosalie, Jasper và Alice. Họ sống chung - Giọng nói của cô bạn tóc xù tràn đầy cảm xúc,

mang hàm ý chỉ trích thường thấy ở tỉnh lẻ. Trong bụng, tôi đánh giá hơi thấp điều ấy. Nhưng công tâm mà nói, ngay cả ở Phoenix, người ta cũng thường hay bàn tán xôn xao những chuyện như vậy lắm.

- Ai là Cullen? - Tôi hỏi - Không thấy họ có nét gì giống...

- Ừ, đúng vậy. Bác sĩ Cullen còn rất trẻ, khoảng hai mươi mấy, ba mươi tuổi thôi. Tất cả họ đều được nhận về nuôi. Hale là anh em sinh đôi, một trai, một gái, là cặp tóc vàng ấy. Họ là con nuôi.

- Mình thấy họ đã quá lớn để làm con nuôi rồi.

- Hiện thời thì Jasper và Rosalie đều đã mười tám tuổi, nhưng họ đã ở với bà Cullen từ năm lên tám. Bà ta là cô hoặc dì gì đấy của họ thì phải.

- Ông bà bác sĩ quả là những người tốt khi quyết định chăm nom cho từng ấy đứa trẻ, nhất là khi họ còn quá trẻ, trẻ về mọi thứ.

- Có lẽ là vậy - Jessica thừa nhận một cách miễn cưỡng, khiến tôi có cảm giác rằng hình như cô ta không thích vợ chồng bác sĩ vì một lý do nào đó. Trước cái nhìn mà cô bạn tóc xù đang dành cho những học sinh được nhận làm con nuôi kia, tôi đoán lý do đó là lòng đố kỵ - Mình nghĩ, bà Cullen không thể sinh con - Jessica nói thêm, như để hạ thấp lòng tốt của ông bà bác sĩ.

Trong suốt cuộc nói chuyện đó, mắt tôi vẫn không rời chiếc bàn của gia đình người lạ nọ. Họ vẫn nhìn đắm đắm vào mấy bức tường, không hề ăn uống gì.

- Họ vẫn luôn ở Forks hả bồ? - Tôi lại hỏi. Lẽ ra tôi đã phải trông thấy họ trong mấy mùa hè tôi ở đây rồi mới phải.

- Không - Jessica trả lời một cách chắc nịch, như thể cô ta muốn nhấn mạnh rằng họ cũng là “ma mới” như tôi - Bọn họ chỉ mới chuyển xuống vùng này đâu được hai năm, từ một vùng nào đó ở Alaska.

Trong lòng tôi bỗng dậy lên một niềm trắc ẩn, xót xa. Trắc ẩn là bởi họ xinh đẹp, gây ấn tượng như vậy mà vẫn bị xem là những người ngoài và rõ ràng là không được chào đón. Xót xa là bởi ở đây, không phải chỉ có tôi mới là “lính mới”, song, riêng tôi thì lại chẳng có được lấy một “tiêu chuẩn” nào để gọi là có tí chút cuốn hút cả.

Trong lúc tôi đang mãi ngẩn ngơ nhìn nhóm học sinh lạ như vậy, người trẻ nhất bọn, một trong những người mang họ Cullen, đã ngược mặt lên và bắt gặp ánh mắt của tôi, lần này thì anh ta ngạc nhiên thấy rõ. Khi tôi vội vã chuyển hướng nhìn sang chỗ khác thì hình như trong đôi mắt của anh ta có lộ ra một điều gì đó giống như nổi thất vọng.

- Cái anh chàng có mái tóc nâu đỏ kia là ai vậy? - Vừa hỏi Jessica, tôi vừa đưa mắt liếc trộm anh ta và nhận ra rằng anh ta vẫn đang đắm đắm nhìn mình, nhưng không phải là bằng đôi mắt trở ra một cách ngớ ngẩn như những học sinh khác, mà là bằng đôi mắt đang phảng phất một nỗi trông chờ tuyệt vọng. Tôi lại cụp mắt xuống.

- Đó là Edward. Anh ta quá đẹp trai, tất nhiên rồi, nhưng đừng có phí thời gian. Anh ta sẽ không hẹn hò đâu. Hình như chẳng có bạn gái nào xứng đôi với anh ta cả - Jessica tặc lưỡi như ăn phải nho chua. Có lẽ cô ta đã từng bị Edward từ chối.

Tôi mím môi để không phải bật cười, rồi nhìn lại Edward lần nữa. Lúc này, anh ta đã quay mặt đi, nhưng gò má thì hơi nhô lên như thể anh ta cũng đang mỉm cười.

Vài phút sau, bốn người còn lại bỏ đi. Bốn người họ thật sự quá cuốn hút - ngay cả cái anh chàng to lớn, vạm vỡ cũng vậy. Giờ thì không còn gì để quan sát nữa. Anh chàng có cái tên Edward cũng không hề ngoái lại nhìn tôi thêm một lần nào.

Tôi vẫn phải ngồi với Jessica và đám bạn của cô ta, nếu chỉ ngồi một mình thôi thì tôi đã không ngồi lâu đến thế. Tôi đang lo, không muốn mình phải vào lớp trễ trong ngày đầu tiên đi học. May sao, một cô bạn khác tôi mới quen tên là Angela đã đến nhắc tôi rằng tiết học tới, chúng tôi sẽ học chung ở lớp sinh học II. Thế là tôi rời bàn, cùng đi với Angela đến phòng học, chẳng ai nói với ai lời nào. Angela cũng rụt rè, nhút nhát như tôi.

Vào đến lớp học, Angela chọn chỗ ngồi ở bàn thí nghiệm có trải nhựa, giống như tôi ngày trước. Angela đã có bạn ngồi cạnh. Thật ra, tất cả các bàn đều đã có người ngồi, chỉ duy nhất còn có một chỗ trống ở cái bàn giữa lớp, ngay sát bên cạnh lối đi. Tôi nhận ra Edward Cullen, nhờ mái tóc đặc biệt của anh ta, và bên cạnh Edward chính là cái chỗ trống duy nhất đó.

Trong lúc đi xuống phía cuối lớp để giới thiệu mình với giáo viên phụ trách lớp và để thầy giáo ký tên vào tờ giấy lấy chữ ký giáo viên của mình, tôi đã lén nhìn Edward. Khi tôi đi qua, anh ta đột nhiên như bị ghim chặt xuống ghế. Edward chằm chằm nhìn tôi bằng một vẻ mặt vô cùng kỳ lạ - đó là một vẻ mặt thù địch và giận dữ, tôi vội vã quay đi, sững sờ, mặt lại đỏ lựng lên. Tôi vấp phải một quyển sách nằm chênh ỉnh trên lối đi, rồi va đầu vào cạnh bàn. Một cô gái ngồi ở ngay đấy bật cười khúc khích.

Tôi nhận ra đôi mắt của Edward rất đen - đen như than.

Thầy Banner ký tên vào tờ giấy của tôi rồi đưa cho tôi một quyển sách, thầy không đả động gì đến việc tôi phải giới thiệu này nọ. Tôi chỉ có thể nói là rồi đây chúng ta sẽ hợp tác tốt. Và dĩ nhiên, thầy giáo không còn sự chọn lựa nào khác hơn là dẫn tôi đến chỗ ngồi còn trống ở ngay giữa lớp. Tôi cúi gằm mặt xuống khi đi đến cái chỗ ngồi bên cạnh Edward, bối rối trước cái nhìn chòng chọc thiếu thiện cảm mà anh ta đang dành cho tôi.

Đặt quyển sách lên bàn, bước vào chỗ ngồi rồi, mà tôi vẫn chưa dám ngước mặt lên, nhưng khi liếc nhìn trộm Edward, tôi thấy anh ta đã thay đổi tư thế. Edward né người ra xa khỏi tôi, xích ra tới tận cạnh ghế và ngoảnh mặt đi như vừa ngửi thấy một mùi gì đó khó chịu. Một cách kín đáo, tôi kiểm tra lại mái tóc của mình. Quả thật, tôi chỉ nhận ra mỗi một mùi dầu, mùi thơm của loại dầu gội tôi yêu thích mà thôi. Đó là một mùi hương dễ chịu cơ mà. Tôi cứ để tóc rũ qua bờ vai phải, tạo thành một vách ngăn cách đen tuyền giữa hai chúng tôi, và tôi hết sức cố gắng chú ý vào bài giảng của thầy giáo.

Không may cho tôi, bài học hôm nay có chủ đề về cấu tạo tế bào, bài này, tôi đã học rồi. Dù sao thì tôi vẫn phải ghi chép cẩn thận, tôi cúi đầu xuống.

Nhưng dù gì thì gì, tôi vẫn không sao ngăn mình thỉnh thoảng lại nhìn trộm gã con trai đang ngồi bên cạnh qua làn tóc rũ bên bờ vai phải của mình. Trong suốt giờ học, dáng ngồi đáng ghét của hắn không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên cái kiểu ngồi kịch bờ ghế, càng xa tôi càng tốt. Tôi nhìn thấy bàn tay của hắn đặt trên đùi bên trái đang siết chặt lại, những đường gân bên dưới lớp da trắng muốt nổi hết cả lên. Và hắn cứ giữ cái thế căng cứng như vậy, chẳng có dấu hiệu nào của sự thư giãn. Edward mặc áo sơ-mi trắng dài tay, tay áo xắn lên đến tận khuỷu, để lộ cánh tay rắn chắc và vạm vỡ đến lạ thường. Trông hắn chẳng còn một chút nào cái vẻ mảnh khảnh như khi hắn ngồi ở bên cạnh người anh trai vai u thịt bắp lúc nãy nữa.

Dường như giờ học này kéo dài hơn những giờ học khác. Phải chăng vì bởi đây là giờ học cuối cùng phải ngồi trong lớp hay bởi tôi đang trông chờ cái nắm tay kia thả lỏng ra? Edward vẫn ngồi yên lặng như không hề hít thở. Hắn ta đang có điều gì bất ổn chăng? Có lẽ nào đây lại là lối cư xử thông thường của Edward? Tôi bắt đầu nghiền ngẫm lại câu nói của Jessica trong buổi ăn trưa. Hình như cô bạn tóc xù không hề có ác cảm với Edward như tôi từng nghĩ.

Không biết cách cư xử như thế nào cho phải với tôi, rõ ràng là Edward không hề biết tí gì về con gái.

Tôi lén nhìn Edward thêm lần nữa và cảm thấy ân hận. Hắn ta đang nhìn tôi, đôi mắt đen chứa đầy vẻ sợ hãi. Tôi cảm thấy nao lòng, bắt đầu thu người lại trên ghế, bất chợt câu nói “nếu nhìn, sẽ giết” vang lên trong đầu tôi.

Ngay lúc ấy, tiếng chuông hết giờ vang lên thật lớn, khiến tôi muốn nhảy dựng lên, còn Edward Cullen thì vội vàng nhao ra khỏi ghế. Khi đứng dậy, trông Edward cao hơn tôi tưởng, hắn ta quay lưng về phía tôi rồi lao nhanh ra khỏi cửa, trước tất cả những người khác cũng vừa mới bước ra khỏi chỗ ngồi.

Tôi ngồi như trời trồng trên ghế, ngậy người nhìn Edward. Hắn ta thật xấu, thật không công bằng. Tôi bắt đầu thu dọn tất cả các dụng cụ làm thí nghiệm một cách chậm rãi, cố gắng kìm nén cơn tức giận đang dâng lên, chỉ chực trào ra thành nước mắt. Chuyện gì cũng vậy, tâm trạng của tôi luôn luôn được nối với tuyên lệ thì phải. Mỗi khi tức giận là tôi lại khóc, thật xấu hổ.

- Cậu là Isabella Swan phải không? - Có một giọng nam sinh cất tiếng hỏi.

Tôi ngước mặt lên và nhận ra một chàng trai có gương mặt trẻ con, rất đáng yêu với mái tóc vàng nhạt được vuốt keo một cách cẩn thận, tạo thành hình những gai nhọn, đang nhìn tôi, mỉm cười thân thiện. Rõ ràng là anh ta không hề phát hiện ở nơi tôi có mùi hương gì lạ.

- Bella - Tôi mỉm cười sửa lại.

- Mình là Mike.

- Chào Mike.

- Cậu có cần mình giúp đến lớp học giờ tiếp theo không?

- Bây giờ mình còn phải đến phòng tập thể dục. Mình nghĩ là tự mình có thể tìm được.

- Mình cũng phải đến đây đây - Hình như anh chàng có vẻ run lên vì phấn chấn, dù rằng sự trùng hợp này chẳng có gì là đặc biệt trong một ngôi trường bé tí tẹo như thế này.

Chúng tôi cùng nhau đến lớp mới; Mike nói rất nhiều - mà hầu như chỉ có anh ta là độc thoại mà thôi, như vậy càng dễ cho tôi. Mike đã từng sống ở California đến năm lên mười tuổi, vì thế, anh ta hiểu như thế nào là một người đã sống dưới ánh nắng mặt trời. Hóa ra Mike cũng học chung với tôi ở lớp quốc văn. Hôm nay, anh ta chính là người tốt nhất mà tôi gặp.

- Bộ cậu dùng bút chì hay cái gì đâm Edward Cullen hả? Mình chưa bao giờ thấy hắn ta cư xử như vậy.

Tôi rùng mình. Thì ra không chỉ có tôi mới chú ý thấy điều đó. Vậy ra đó không phải là lỗi cư xử thông thường của Edward Cullen. Tôi quyết định hỏi thẳng.

- Có phải là người ngồi cạnh mình trong lớp sinh học không? - Tôi thật thà hỏi.

- Ủ - Mike trả lời - Nhìn hắn ta cứ như đang bị đau hay là đang có gì không ổn ấy.

- Mình không biết - Tôi trả lời - Mình chưa khi nào nói chuyện với hắn ta.

- Hắn ta cổ quái lắm - Mike cứ nán nã nói chuyện với tôi chứ không bước đến phòng thay quần áo - Nếu mình có được may mắn ngồi cạnh cậu, nhất định mình đã trò chuyện với cậu rồi.

Tôi mỉm cười với Mike trước khi bước đến phía phòng thay quần áo dành cho nữ. Anh chàng thật thân thiện và rõ ràng là đang để ý đến tôi. Tuy nhiên, điều đó chẳng làm cho tôi quên được chuyện bức bối vừa rồi.

Thầy giáo dạy môn thể dục của tôi, thầy Coach Clapp, tìm cho tôi một bộ đồng phục nhưng không bắt tôi phải chơi hôm nay. Ở trường cũ của tôi, người ta chỉ bắt học thể dục có hai năm. Thế mà ở đây, thể dục là môn bắt buộc phải học những bốn năm. Forks đúng là địa ngục trần gian của tôi.

Tôi dõi mắt nhìn theo bốn trận đấu bóng chuyền diễn ra cùng một lúc. Chợt nhớ lại những lần bị thương khi cứu bóng và đánh bóng - trong lúc chơi bóng chuyền - mà tôi muốn phát bệnh.

Tiếng chuông cuối cùng rồi cũng vang lên. Tôi chậm rãi lê bước về phía văn phòng để giải quyết cho nốt mấy cái vụ giấy tờ. Mưa đã tạnh nhưng gió vẫn còn mạnh và lạnh hơn trước. Tôi co người lại, tự vòng tay ôm lấy mình.

Vừa dợm bước vào căn phòng ấm áp, tôi đã phải quay ngay người lại, bước ngược ra ngoài.

Edward đang đứng ở bàn làm việc ngay trước mặt tôi. Một lần nữa, tôi nhận ra hắn ta qua mái tóc màu đồng rồi bù. Hình như Edward không nghe thấy tiếng bước chân của tôi. Tôi đứng áp lưng vào tường, chờ đợi đến lượt mình.

Edward đang trao đổi gì đó với nhân viên văn phòng bằng một giọng nói nhỏ nhẹ, truyền cảm. Và tôi nhanh chóng nắm bắt được nguyên nhân của cuộc trao đổi này. Hắn ta đang xin phép đổi giờ học thứ sáu - giờ sinh học - vào một giờ khác, giờ nào cũng được.

Tôi không thể tin được rằng nguyên nhân là do mình. Phải là do một điều gì đó khác chứ, một chuyện gì đó đã từng xảy ra trước khi tôi bước chân vào phòng sinh học mới phải. Chỉ cần nhìn vẻ mặt của Edward thôi, cũng đủ hiểu chuyện này rất trầm trọng. Nhưng không thể nào mà cái anh chàng lạ lẫm này lại vô duyên vô cớ ghét tôi đến như thế được.

Cánh cửa ra vào lại mở ra lần nữa, cơn gió lạnh buốt xương mau chóng lùa vào phòng, giấy tờ trên bàn làm việc bị xáo tung, loạt xoạt, mái tóc của tôi cũng bị thổi tung lên, quần hết cả vào mặt. Cô gái mới vừa bước vào, tiến đến bên bàn làm việc, chỉ thực hiện mỗi động tác là bỏ một tờ giấy vào sọt lưới rồi đi ra. Tấm lưng của Edward Cullen bỗng gồng lên, hắn ta chậm rãi xoay người lại và nhận ra tôi - gương mặt Edward điển trai một cách "đáng ghét" - với đôi mắt sắc sảo chứa đầy nỗi bức bối. Nỗi sợ hãi trong tôi lại dâng lên, tràn cả ra lỗ chân lông trên tay. Cái nhìn chỉ diễn ra đúng một giây, nhưng nó lại khiến cho tôi đông cứng hơn cả cơn gió lạnh ban nãy. Edward quay lại phía cô nhân viên văn phòng.

- Thôi cô ạ - Edward nói vội, giọng êm mượt như nhung - Em thấy điều này cũng khó mà thực hiện được. Cảm ơn cô - Nói rồi, Edward quay gót, chẳng hề nhìn tôi thêm một lần. Hắn ta biến mất sau cánh cửa ra vào.

Một cách từ tốn, tôi đi lại phía bàn làm việc, mặt trở nên trắng bạch, không còn đỏ lựng như hồi nào nữa, tôi đưa cho cô nhân viên văn phòng tờ giấy có các chữ ký của giáo viên.

- Ngày đi học đầu tiên của em thế nào, cô bé? - Giọng nói của cô nhân viên văn phòng nghe thật hiền như giọng của một người mẹ.

- Dạ tốt ạ - Giọng tôi ỉu xiu, tôi đã nói dối. Và có vẻ như cô nhân viên văn phòng cũng không tin cho lắm. Khi bước đến bên chiếc xe tải, tôi mới nhận ra rằng đây là chiếc xe cuối cùng còn đậu trong bãi. Cảnh vật xung quanh hiện ra trước mắt tôi chẳng khác gì một nơi trú ẩn, và cái vật dụng thân thiết nhất của tôi đang núp mình trong cái hồ xanh lục. Tôi ngồi chờ người ra trong xe tải mất một lúc, mắt hướng ra ngoài ô cửa kính chắn gió, thần thờ. Nhưng cũng chỉ được một lúc thôi, vì ngay sau đó, tôi mau chóng cảm nhận được cái lạnh đang từ từ kéo đến, đã đến lúc phải bật hệ thống sưởi rồi; tôi đưa tay vặn chìa khóa, động cơ xe nổ giòn. Tôi lái xe về thẳng nhà của bố Charlie, suốt dọc đường, tôi cứ cố ngăn những giọt nước mắt chỉ chực chờ tuôn rơi.

Chương 2 : Quyền sách để mở

- Ngày hôm sau có khá hơn... nhưng cũng tệ hơn. Khá hơn vì trời không mưa, dù cho các đám mây có tụ lại và đục ngầu. Điều này thuận tiện hơn cho tôi, bởi tôi đang trông chờ ngày này. Mike đến ngồi cạnh tôi trong lớp quốc văn, và anh chàng đã đưa tôi đi đến lớp học tiếp theo.

Lần nào cũng vậy, hề thấy chúng tôi là “ông trong hội cờ vua” Eric lại nhìn theo Mike chằm chằm; khiến tôi lại được dịp lên mặt một tí. Mà hôm nay, người ta không còn dòm ngó tôi nhiều như hôm qua nữa. Buổi trưa, tôi đi ăn cùng nhóm bạn, có Mike, Eric, Jessica và thêm vài người khác - đến giờ, tên và gương mặt của họ, tôi đều đã thuộc nằm lòng. Tôi bắt đầu có cảm giác là mình đã có thể bơi đứng được rồi, không còn cảm giác đuối như trước nữa.

Điều tệ hại là tôi vẫn còn cảm giác mệt lử; tôi vẫn không thể nào ngủ được với tiếng gió gào thét quanh nhà. Bực bội hơn nữa bởi vì tôi không hề giờ tay xung phong lên bảng, thế mà vẫn bị thầy Varner chỉ định, khiến tôi trả lời sai be bét. Còn chuyện trở trêu nữa là tôi phải chơi bóng chuyền, và trong lúc loay hoay đỡ bóng, tôi đã để thế nào mà bóng phang ngay vào đầu một đồng đội của mình. Và điều tệ nhất, đó chính là Edward Cullen không đến trường.

Suốt cả buổi sáng, tôi cứ nghĩ đến bữa ăn trưa mà sợ, sợ đôi mắt kỳ lạ của hắn ta dành cho mình. Một phần trong tôi muốn đối diện trước Edward mà hỏi xem hắn ta đang gặp phải chuyện gì. Khi còn nằm trần trọc trên giường, tôi đã cố gắng lường tượng ra trong đầu những gì cần phải hỏi. Tuy nhiên, tôi thừa biết một điều rằng tôi cần phải can đảm lắm mới mong thực hiện được điều đó. Tôi phải biến con sư tử nhút nhát trong mình thành một “kẻ hủy diệt” thì mới được.

Thế mà khi đi cùng với Jessica bước vào quán ăn tự phục vụ - dù đã cố gắng không đưa mắt về phía nơi Edward vẫn ngồi, nhưng rồi cuối cùng cũng không kìm nổi lòng mình - tôi nhận ra bốn anh chị em của Edward đang ngồi cùng một bàn, còn Edward thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Mike chặn chúng tôi lại và dẫn đến bàn của anh chàng. Jessica phấn chấn hẳn lên vì cảm thấy được quan tâm, đám bạn của cô ta nhanh chóng nhập vào bọn chúng tôi. Cả bọn vui vẻ trò chuyện. Nhưng không hiểu sao, dù đã hết sức cố gắng chú tâm lắng nghe câu chuyện của các bạn, tôi vẫn không cảm thấy thoải mái chút nào, tôi cứ canh cánh trong lòng, lo lắng, chờ đợi kẻ “đáng ghét” kia tới. Tôi hy vọng rằng khi đến, hắn sẽ không chú ý đến tôi, nhưng mọi suy đoán của tôi đều trật hết.

Edward không đến, thời gian càng trôi đi, các dây thần kinh của tôi càng trở nên căng cứng.

Bước đến lớp sinh học, bỗng nhiên tôi thấy tự tin hơn, giờ ăn trưa kết thúc rồi mà vẫn chẳng thấy cái gã lạnh lùng ấy lộ mặt. Mike vẫn nhiệt tình đi bên tôi, anh chàng cứ huyền thuyên mãi về những chiến công của chú chó tha mồi quý hóa của mình. Đến nơi, tôi nín thở, Edward Cullen vẫn không có mặt trong lớp. Thở phào nhẹ nhõm, tôi ngồi vào chỗ của mình. Mike vẫn bước theo sau, lúc này, đề tài của Mike là dự định về chuyển đi chơi biển sắp tới. Rồi anh chàng nhìn tôi, mỉm cười một cách tiếc nuối và ngồi xuống bên cạnh một cô gái có mái tóc uốn dợn sóng, cột dây broten nhưng trông chẳng đẹp chút nào. Có lẽ tôi sẽ phải làm một điều gì đó cho Mike, song quả thật là không dễ dàng. Ở những thị trấn kiểu như vậy, nơi mọi người “tối lửa tắt đèn có nhau”, thì cách cư xử vô cùng quan trọng. Trong khi đó, tôi chưa bao giờ khéo léo trong quan hệ với bất kỳ ai; tôi không biết phải đối xử sao cho phải đối với những người bạn trai quá nồng nhiệt.

Dù sao, gã Edward nghỉ học, tôi cũng cảm thấy khuây khỏa được phần nào vì chỉ ngồi có một mình. Tôi cứ nhai đi nhai lại cái điều ấy để tự an ủi mình. Vậy mà tôi vẫn không thể tống khứ ra khỏi đầu cái ý nghĩ rằng vì bản thân mình mà Edward không đến lớp nữa. Xét cho cùng thì đúng là chuyện buồn cười, chẳng lẽ tôi đã tự cao tự đại đến độ làm nảy sinh cái suy nghĩ rằng chính mình đã gây ảnh hưởng mạnh mẽ đến người khác? Không thể như thế được. Nhưng mà sao tôi cứ mãi lo lắng về việc nếu điều đó là sự thật thì không biết.

Cuối cùng rồi một ngày học cũng trôi qua, kế tiếp sau đó là cái tai nạn bóng chuyền làm cho tôi ngượng chín cả mặt. Tôi vội vàng mặc trở lại chiếc quần jean và cái áo len dài tay màu xanh nước biển, hấp tấp chui ra khỏi phòng thay quần áo. Dầu sao tôi cũng cảm thấy vui lên một chút khi tạm thời tránh mặt được cái ông bạn khoái góp nhặt tin tức. Bước vào bãi đậu xe đồng nghịt học sinh, tôi leo vào buồng lái, lần tay vào trong túi để biết mình phải làm gì tiếp theo.

Chẳng là tối hôm qua, khi phát hiện ra rằng ngoài món trứng tráng ăn kèm với thịt xông khói, bố Charlie của tôi chẳng biết nấu nướng gì hết, tôi buộc lòng phải đề nghị rằng trong suốt thời gian tôi sống ở đây, việc bếp núc sẽ do tôi đích thân đảm nhiệm. Và bố Charlie của tôi đã hài lòng ra mặt khi quyết định giao phó việc nấu nướng cho tôi, chí ít thì cũng là như vậy. Và rồi tôi lại nhận ra là trong nhà chẳng có thực phẩm dự trữ nào ra hồn. Cuối cùng, tôi cũng đã tìm được mẫu giấy ghi các thứ cần phải mua, kèm theo

một ít tiền mặt mà bố vẫn hay để trong cái lọ có ghi chú: TIỀN MUA THỰC PHẨM - đặt trong tủ chén. Giờ, tôi sẽ phải lái xe đến Thriftway.

Tôi bắt đầu khởi động cái động cơ đình tai nhức óc, mặc kệ những cái đầu ngoái lại nhìn theo. Một cách cẩn thận, tôi lùi xe ra tuyến đường dành cho xe hơi, xếp hàng, chuẩn bị cho xe ra khỏi bãi. Trong lúc vừa chờ đợi như vậy, vừa cố làm ra vẻ như cái tiếng máy nổ đìếc tai ấy là của xe người khác chứ không phải của xe mình, tôi trông thấy hai anh em nhà Cullen và hai anh em sinh đôi nhà Hale đang bước vào xe hơi. Đó chính là chiếc Volvo mới cấu. Tất nhiên rồi. Trước đây, tôi không kịp chú ý đến trang phục của họ, bởi lẽ dung mạo của họ đã khiến tôi như bị thôi miên. Bây giờ tôi mới có dịp quan sát. Chẳng có gì phải ngạc nhiên khi họ biết cách ăn mặc cho thật trang nhã, nổi bật; giản dị thôi, nhưng có thể cảm nhận được là những bộ cánh ấy có người thiết kế hẳn hoi. Với dung mạo hút hồn người khác, cộng thêm ưu thế về tác phong ăn mặc thì dù có choàng giẻ rách đi chẳng nữa, họ vẫn cứ trông lộng lẫy như thường. Họ thật là tốt số khi vừa có cả tiền tài lẫn sắc đẹp. Nhưng theo như những gì tôi biết thì đời thường là vậy, có gì toàn vẹn đâu, dẫu sao, họ cũng vẫn là những người không được hoan nghênh ở đây, hình như thế.

Không, tôi không hoàn toàn tin vào điều đó. Chính họ mới là những người đã tạo nên sự cô lập này. Tôi chưa hề thấy bất cứ một cánh cửa nào lại không mở ra để đón nhận cái đẹp cả.

Cũng như những người khác, họ nhìn theo chiếc xe của tôi khi tôi đi qua. Tôi cứ thẳng phía trước mà nhìn, cảm thấy khuây khỏa khi cuối cùng cũng đã ra khỏi sân trường.

Thriftway không xa nơi tôi học lắm, chỉ cần đi theo hướng nam thêm vài con đường, rồi ra khỏi đường quốc lộ là tới nơi. Được bước chân vào siêu thị, một cảm giác quen thuộc cũ hiện về. Tôi mua tất cả những gì cần thiết cho gia đình, vui vì mình lại được trở về với trách nhiệm thuở nào. Siêu thị ở đây cũng đủ lớn để tôi không phải nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách trên mái như một lời nhắc nhở rằng mình đang hiện diện ở đâu.

Về đến nhà, tôi lấy tất cả các hàng hóa vừa mua được ra; thấy chỗ nào còn cất được, tôi tống hết cả vào. Hy vọng là bố không bức bối về điều này. Sau đó, tôi bọc khoai tây, cho vào lò để nướng, ngâm thịt bò vào nước xốt rồi để lên nóc hộp đựng trứng trong tủ lạnh.

Xong xuôi, tôi mang cái túi đựng sách vở lên lầu. Trước khi bắt tay vào làm bài tập, tôi phải thay quần áo cái đã. Xong, tôi mở bung mái tóc ẩm ướt vốn đang được cột theo kiểu đuôi ngựa của mình ra, rồi kiểm tra e-mail. Tôi có ba lời nhắn.

“Bella”, đó là lời nhắn của mẹ...

Khi đọc được những dòng chữ này thì con phải viết thư cho mẹ ngay. Nói cho mẹ biết là chuyến bay của con như thế nào. Ở đó có mưa không? Mẹ rất nhớ con. Mẹ đã đóng gói mọi thứ để tới Florida rồi, nhưng mẹ không tìm ra cái áo cánh màu hồng. Con có biết mẹ để nó ở đâu không? Dượng Phil chào con đây. Mẹ.

Tôi trút ra một tiếng thở dài và đọc lời nhắn tiếp theo. Lời nhắn thứ hai được gửi tới sau lời nhắn thứ nhất tám tiếng đồng hồ.

“Bella”, vẫn là của mẹ viết...

Sao con vẫn chưa gửi e-mail cho mẹ? Con đang nghĩ gì vậy? Mẹ.

Và lời nhắn thứ ba được gửi vào sáng hôm nay:

Isabella.

Cho tới 5:30 chiều nay mà mẹ không nhận được tin tức gì của con thì mẹ sẽ gọi cho Charlie đây.

Tôi kiểm tra đồng hồ. Tôi vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa, nhưng mẹ thì vốn nổi tiếng là người thực hiện điều gì cũng làm trước lời hẹn.

Mẹ,

Mẹ hãy bình tĩnh. Con viết ngay đây. Mẹ đừng tức giận nhé.

Bella.

Gửi những lời này xong, tôi lại bắt đầu gõ vào bàn phím.

Mẹ,

Mọi thứ đều tuyệt. Tất nhiên là có mưa rồi. Con đang suy nghĩ xem phải viết gì đây mà. Trường học không tệ chút nào, chỉ hơi chán một tí thôi. Con chơi với mấy người bạn tốt, họ thường cùng con ăn trưa.

Cái áo cánh màu hồng của mẹ ở tiệm giặt khô - người ta hẹn mẹ đến lấy vào thứ Sáu đây.

Mẹ có tưởng tượng được không, bố Charlie mua cho con một chiếc xe tải. Con thích lắm. Nó cũ rồi, nhưng máy còn rất khỏe, mẹ ạ, nó rất tốt với con.

Con cũng rất nhớ mẹ. Con sẽ lại viết cho mẹ sớm, nhưng con không thể cứ năm phút là lại kiểm tra e-mail một lần đâu. Mẹ hãy bình tĩnh, thở đều nhé. Con yêu mẹ.

Bella.

Tôi quyết định đọc Đinh gió hú - tiểu thuyết văn chương Anh mà tôi hiện phải học - để giải trí, và rồi cứ thế, tôi mê mải với quyển sách mãi cho tới khi bố Charlie về đến nhà. Đã tiêu tốn khá nhiều thời gian rồi, tôi vội vã chạy nhanh xuống lầu, lấy khoai tây ra, cho thịt bò vào lò nướng.

- Bella hả? - Bố gọi khi nghe thấy tiếng chân tôi trên cầu thang.

Còn ai vào đây nữa mà bố phải hỏi! Tôi thảm nhũ.

- A, bố! Mừng bố mới trở về nhà.

- Cảm ơn con - Nói rồi bố treo cái thắt lưng có giắt súng lên, tháo đôi giày ông ra, còn tôi thì lúi húi dọn ăn trong bếp. Theo như những gì tôi biết thì chưa bao giờ bố phải rút súng ra bắn cả. Thế nhưng lúc nào bố cũng đeo theo nó ở bên mình. Hồi tôi đến đây khi còn nhỏ, cứ mỗi lần vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa để vào nhà là bố lại tháo hết đạn. Chắc bố nghĩ tôi đã đến tuổi có thể nghịch súng rồi nên phải phòng tránh việc rủi ro tôi sẽ bắn phải mình, chứ không phải là vì tôi buồn chán mà tự kết liễu đời mình đâu.

- Tối nay mình ăn món gì vậy con? - Bố hỏi một cách dè dặt. Mẹ tôi vốn là một đầu bếp giàu trí tưởng tượng, các sản phẩm thử nghiệm của mẹ không phải lúc nào cũng ăn được. Câu hỏi của bố làm cho tôi ngạc nhiên, rồi tôi chợt nghe chạnh lòng, có vẻ như bố hay nhớ về cái quá khứ đã trở thành xưa lơ xưa lắc.

- Dạ, thịt bò và khoai tây - Tôi trả lời, và tôi thấy bố bớt căng thẳng hơn.

Đứng không trong bếp, bố trở nên lúng túng, vụng về hẳn. Sau đó, bố, trong dáng vẻ rụt rè, lăm lũi đi ra phòng khách, ngồi xem tivi, để mặc tôi tự sửa soạn bữa ăn một mình. Cách giải quyết đó mặc nhiên làm cho hai bố con cảm thấy thoải mái hơn. Trong lúc thịt bò đang chín, tôi làm món xalách trộn dầu giấm rồi dọn ra bàn.

Sau khi đã hoàn tất, tôi mới ra mời bố vào cùng ăn. Bố hít hà, khen ngợi tôi khi vừa bước vào phòng:

- Ái chà chà! Thơm quá, Bell à.

- Con cảm ơn bố.

Rồi chúng tôi im lặng. Không phải là không cảm thấy thoải mái, mà là cả hai bố con đều thuộc mẫu người thích sự yên lặng. Thêm vào đó, còn nhiều điều khác nữa khiến tôi nhận ra rằng tôi rất hợp với việc sống chung cùng bố dưới một mái nhà.

- Thế hôm nay trường học của con thế nào? Con có nhiều bạn không? - Bố là người đầu tiên phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Ừmm, con học chung vài lớp với một bạn tên là Jessica. Con hay ăn trưa với bạn ấy. Có một bạn trai tên là Mike, anh ta rất thân thiện. Mọi người rất tốt - ('Trừ một kẻ đáng ghét' - câu này, tôi chỉ thảm nhũ trong bụng).

- Chắc là Mike Newton đấy - một chàng trai tốt, gia đình cũng nề nếp. Bố của cậu ta đang làm chủ một cửa hàng bán đồ thể thao ở ngoài thị trấn. Du khách ba lô nào tới đây cũng đều có thiện cảm với ông ta.

- Bố có biết gia đình Cullen không? - Tôi hỏi có phần nhát gừng.

- Gia đình của bác sĩ Cullen ấy hả? Tất nhiên. Bác sĩ Cullen là một người tốt.

- Họ... mấy người ông ta nhận nuôi... hơi kỳ cục. Hình như họ không được lòng ai.

Bố ngạc nhiên nhìn tôi, một cái nhìn đầy giận dữ.

- Những người sống trong thị trấn này thật là... - Bố cầu nhàu - Bác sĩ Cullen là một nhà phẫu thuật cực kỳ tài giỏi, ông ta có khả năng làm việc ở bất kỳ bệnh viện nào khác trên thế giới này, với số lương gấp mười lần số lương mà ông ta đang nhận được ở đây nữa kìa - Bố tiếp tục nói, giọng nói trở nên to hơn - Chúng ta thật may mắn vì đã có được ông ấy, thật may mắn là vợ ông ấy muốn sống ở một thị trấn tĩnh lặng. Bản thân bác sĩ Cullen rất thích giúp đỡ cộng đồng, còn tất cả những đứa trẻ kia cũng đều rất ngoan ngoãn và lịch sự. Thật lòng mà nói, lúc đầu, bố cũng đã từng có cảm giác ngờ ngợ khi họ mới dọn về đây, với những đứa con nuôi lớn tướng. Bố đã nghĩ rằng họ đang gặp khó khăn trong việc dạy dỗ chúng. Nhưng những đứa trẻ ấy đều đã thật sự trưởng thành, chúng không có một tí vết nào cả. Bố có thể khẳng định chúng hơn hẳn những đứa trẻ là con cháu của các ông bà, cha mẹ đã sống thâm căn cố đế ở cái thị trấn bé xiu này. Các thành viên trong gia đình nhà bác sĩ Cullen luôn gắn kết với nhau theo đúng nghĩa là gia đình. Cuối tuần nào cũng thấy họ khăn gói đi cắm trại. Chỉ tại vì họ mới tới, nên người ta cứ nói ra nói vào.

Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi được nghe một "bài tham luận" dài đến thế của bố. Hẳn bố đã rất bực mình trước những gì đụng chạm đến gia đình nhà bác sĩ Cullen.

- Họ cũng tốt với con - Tôi vội vàng rút lại những lời vừa nói - Chỉ tại con thấy họ không chơi với ai. Tất cả họ đều rất cuốn hút - Tôi nói thêm, cố gắng ca tụng những con người đang chiếm trọn cảm tình của bố.
- Con nên đến thăm bác sĩ - Bố trả lời và bật cười thành tiếng - Cuộc hôn nhân của ông ta rất tốt đẹp. Các cô y tá phải khó khăn lắm mới tập trung vào công việc được mỗi khi có mặt bác sĩ Cullen ở đó.

Chúng tôi lại rơi vào im lặng cho đến cuối bữa ăn. Bố lau bàn, còn tôi thì tự tay rửa chén đĩa, không có máy rửa chén nào cả. Xong xuôi, bố ra ngồi với cái tivi, còn tôi thì miễn cưỡng lên lầu để làm bài tập toán. Quả là một căn nhà truyền thống đúng nghĩa...

Đêm hôm ấy hoàn toàn tĩnh lặng. Tôi làm luôn một giấc đến sáng, người mệt nhoài.

Những ngày còn lại trong tuần không có gì đặc biệt. Tôi đã bắt đầu quen thuộc với tất cả các lớp. Cho đến thứ Sáu, tôi đã có thể nhận ra một cách dễ dàng, nếu không là tên thì cũng là gương mặt của hầu hết các bạn trong trường. Giờ thể dục, đồng đội của tôi không chỉ đỡ banh hộ tôi mà còn nhanh chóng di chuyển lên trước để che chắn khi đối phương nhận ra điểm yếu của tôi mà tấn công.

Edward Cullen vẫn không đến trường.

Mỗi ngày, cứ thấy anh chị em của Edward vào quán ăn tự chọn mà không thấy hấn ta đâu là tôi lại áy náy, bất an. Nhưng rồi dần dần tôi cũng nguôi ngoai, lại thanh thản nhập cuộc với nhóm bạn trong các buổi ăn trưa. Hầu hết đề tài chuyện phiếm của chúng tôi đều xoay quanh chuyện đi chơi ở bãi biển La Push vào hai tuần tới do Mike khởi xướng. Tôi được mời, và dĩ nhiên là đã đồng ý, vì lịch sự nhiều hơn là thực lòng muốn đi. Các bãi biển lúc này chắc hẳn cũng đang khô cạn và nóng bức.

Thứ Sáu, tôi đã có thể hoàn toàn tự nhiên, vui vẻ bước vào lớp sinh học mà không còn lo sợ phải chạm trán với gã Edward nữa. Theo tôi thì hấn ta đã vĩnh viễn rời khỏi trường học. Tôi cố gắng thôi không suy nghĩ nhiều đến con người đó, nhưng không thể lúc nào tôi cũng gạt được ra khỏi đầu nỗi ám ảnh rằng chính mình là nguyên nhân của sự vắng mặt ấy, dù rằng lý do này xem ra có vẻ hơi bị lố bịch.

Tuần đầu tiên của tôi ở Forks đã trôi qua một cách lặng lẽ. Bố Charlie vốn không quen ở mãi trong căn nhà thường xuyên trống trải, đã dành gần hết cả tuần để đi trực. Còn tôi thì luôn dành thời gian để dọn dẹp nhà cửa, làm bài tập và viết cho mẹ những e-mail tràn đầy những điều vui vẻ giả tạo. Thứ Bảy, tôi lái xe đến thư viện, khổ nỗi kho sách ở đây nghèo nàn quá, khiến tôi cũng ngại làm thế. Tôi quyết định sẽ dành ra một ngày gần nhất để đến Olympia hay Seattle mà tìm một nhà sách thật to. Bất giác tôi nghĩ đến lượng xăng sẽ phải chi cho chiếc xe tải mà rùng mình ớn lạnh.

Đã là ngày cuối tuần rồi mà mưa vẫn rơi. Đó là những cơn mưa nhẹ nhàng và êm ả khiến tôi có thể dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng thứ Hai, khi vừa cho xe vào bãi, tôi đã được mọi người chào đón. Dù không thể nào biết hết được tên của các bạn học cùng trường, nhưng tôi cũng vẫn giơ tay vẫy chào và mỉm cười đáp lại. Sáng nay, thời tiết có lạnh hơn, nhưng may mà không có mưa. Trong lớp quốc văn, như thường lệ, Mike vẫn ngồi cạnh tôi. Cả lớp tổ chức một cuộc thi đố vui xung quanh tác phẩm Đỉnh gió hú. Thật dễ mà cũng thật vui. Sau cùng, còn đọng lại nơi tôi duy nhất là một cảm giác dễ chịu và khoan khoái, thật là vượt ra khỏi tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra, vượt ra khỏi tất cả những gì tôi có thể trông đợi ở cái nơi khi ho cò gáy này. Chúng tôi cùng nhau bước ra khỏi lớp, ngoài trời đầy những hạt bông tròn, màu trắng, lất phất bay trong không gian. Tôi nghe có tiếng những người hét lên với nhau đầy phấn khích. Một cơn gió lạnh vừa sượt qua má, qua mũi tôi.

- Ôi chào - Mike trầm trồ - Tuyệt đấy.

Tôi nhìn quanh, những bông tuyết trắng rơi đã lấp ló via hè, chúng chao đảo, lơ lửng bay qua mặt tôi.

- Ồ.

Tuyệt. Nó phá hỏng ngày vui của tôi rồi.

Mike nói tôi chăm chăm.

- Cậu không thích tuyết à?

- Không. Nó khiến cho trời còn lạnh hơn cả lúc mưa - (Hiển nhiên rồi) - Cậu biết không, mấy cái bông tuyết ấy, mình thấy cái nào rơi xuống cũng giống như cái nào. Chúng chẳng khác gì phần đầu của mấy cái tăm bông...

- Trước đây, cậu chưa lần nào trông thấy tuyết rơi à? - Mike nhìn tôi nghi ngại.

- Tất nhiên là rồi chứ - Tôi dừng lại một lúc - trên tivi.

Mike phá ra cười ngặt nghẽo. Và rồi bất chợt có một quả bóng tuyết rất to, xộp, lóng lánh nước, bay tới, phang đánh bốp vào gáy của Mike. Cả hai chúng tôi cùng ngoái lại nhìn. Tôi nghĩ thủ phạm hẳn là Eric, vì tôi thấy anh ta đang bước đi, lưng quay về phía chúng tôi - và đó không phải là hướng dẫn đến lớp học.

Hình như Mike cũng có cùng ý nghĩ như tôi. Anh chàng hơi cúi người xuống, bắt đầu vốc tuyết lên, nắn nắn.

- Mình sẽ gặp cậu vào giờ ăn trưa nhé, đồng ý không? - Vừa bỏ đi, tôi vừa nói với lại - Mọi người bắt đầu chơi cái trò ném tuyết ẩm ướt đó rồi, mình phải vào lớp thôi.

Mike gật đầu, trong khi mắt thì lại đang dán dính vào lưng của gã Eric đang xăm xăm bỏ đi.

Suốt cả buổi sáng, mọi người cứ thi nhau bàn tán mãi về tuyết; hình như đây là cơn mưa tuyết đầu tiên của năm mới thì phải. Tôi cứ im lặng. Ai mà chả biết là nó khô ráo hơn mưa - trừ khi nó bắt đầu tan ra trong vớ của ta thôi.

Giờ học tiếng Tây Ban Nha kết thúc, tôi lại nhanh chân bước vào quán ăn với Jessica. Khắp nơi, những quả bóng tuyết bay qua bay lại vèo vèo. Tôi đang lăm lăm trên tay một cái bia sặc sùng... dùng để phòng khi có bất trắc thì còn có cái mà đỡ. Cô bạn Jessica của tôi cho rằng tôi có tính hài hước, kỳ thực, trong thâm tâm, tôi đang có ý phòng ngừa Jessica có thể bất thành linh sẽ tặng cho tôi một quả bóng tuyết đấy.

Tôi và Jessica vừa bước đến cửa thì gặp Mike, anh chàng đã bắt kịp chúng tôi, đang cười toe toét, tóc tai bết lại vì tuyết đang tan chảy thành dòng. Và trong lúc cả bọn đang xếp hàng chờ mua thức ăn, Jessica đã hợp cùng với Mike thi nhau liên thoắt kể về vụ chơi ném tuyết. Như một thói quen không thay đổi được, tôi lại lé mắt nhìn về phía góc bàn quen thuộc. Lạnh cứng cả người, tôi như chôn chân tại chỗ. Chiếc bàn đó hiện đang có đủ năm người.

Jessica kéo tay tôi.

- Cúc cu? Bella? Bỏ chọn món gì vậy?

Tôi nhìn xuống, hai tai nóng ran. Mình chẳng có lý do gì để ngưng ngưng như vậy cả, tôi tự nhủ. Mình có làm gì sai đâu.

- Bella sao vậy? - Mike quay sang hỏi Jessica.

- Có sao đâu - Tôi trả lời - Hôm nay mình sẽ uống soda - Nói rồi, tôi vội bước lên cho kịp hàng.

- Bỏ không thấy đói à? - Jessica hỏi.

- Kỳ thực là mình có hơi mệt một tí - Tôi trả lời, mắt vẫn dán xuống sàn nhà.

Chờ cho Mike và Jessica mua thức ăn xong, tôi mới cùng họ ra ngồi ở bàn, mắt vẫn không ngược lên.

Nhắm nháp từng ngụm soda, tôi nghe bụng mình sôi lên. Mike hỏi đi hỏi lại tôi tới hai lần, toàn là những câu hỏi không cần thiết, rằng tôi cảm thấy trong người thế nào. Tôi trả lời ngoài miệng là mình chẳng sao, nhưng trong bụng thì đang suy tính, không biết có nên đánh bài chuẩn, chui vào phòng điều dưỡng nằm để khỏi phải học giờ sau không nữa.

Rõ thật là buồn cười. Chẳng có việc gì khiến tôi phải làm như thế cả.

Tôi đã quyết định xong, tôi sẽ nhìn lại phía gia đình Cullen một lần nữa. Nếu gã Edward nhìn đáp trả lại tôi thì tôi sẽ không đến lớp sinh học và như vậy, tôi sẽ trở lại là kẻ nhát gan như vốn dĩ.

Vẫn cúi gầm mặt xuống, nhưng tôi đang cố gắng rướn mắt lên. Chẳng có ai nhìn tôi theo cái kiểu này cả. Tôi hơi ngược mặt lên một tí.

Bọn họ đang cười vui vẻ với nhau. Đầu cổ tóc tai của Edward, Jasper và Emmett ướt sũng vì tuyết đang tan chảy. Alice và Rosalie thì nghiêng người nhoài ra xa, tránh né Emmett đang hất mái đầu sũng nước về phía họ. Cũng như những người khác, gia đình nhà Cullen đang rất thích thú với ngày tuyết rơi hôm nay - nhìn họ giống hệt như một cảnh quay trong phim, chứ đâu có giống tình cảnh của bọn tôi lúc này.

Thế nhưng, ngoài tiếng cười đùa như nắc nẻ, ngoài những giỡn hớt nghịch ngợm kia, tôi phát hiện ra có điểm gì đó đặc biệt, tuy nhiên lại khó mà chỉ ra chính xác điểm đặc biệt đó. Tôi quan sát Edward kỹ nhất. Nước da của hắn ta không còn trắng như trước, có lẽ bởi vì hắn vừa mới chơi trò ném tuyết xong chẳng? Còn nữa, những vết thâm quầng xung quanh mắt của hắn cũng đã nhạt màu đi thấy rõ. Ừm, hình như vẫn còn một điều nữa. Cặp mắt tôi nhìn chiếu tướng vào Edward, cố gắng tìm cho ra điều đó...

- Này Bella, bỏ đang nhìn cái gì vậy? - Jessica đột ngột lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, vừa hỏi, cô ta cũng vừa hướng mắt nhìn theo tôi.

Đúng ngay thời điểm đó, Edward đưa mắt sang nhìn tôi, ánh mắt của hắn ta bắt gặp ánh mắt của tôi.

Tôi cúi đầu xuống, cố tình để cho các lọn tóc phủ xuống, nhằm che chắn gương mặt của mình. Tuy nhiên, tôi có thể đoán chắc một điều rằng, ngay tại cái thời khắc mà ánh mắt của chúng tôi giao nhau ấy, Edward không có vẻ gì gọi là lơ đãng hay thiếu thiện cảm như lần cuối cùng tôi bắt gặp hắn ta cả. Edward chỉ tỏ vẻ ngạc nhiên, tò mò vì một lẽ nào đó.

- Edward Cullen đang nhìn bồ kìa - Jessica cười khúc khích, nói vào tai tôi.

- Hắn ta không tức giận, phải không? - Tôi không thể kìm lòng để khỏi thốt ra câu hỏi này.

- Không - Cô bạn tôi trả lời, giọng nói của cô ta có vẻ ngạc nhiên - Sao hắn ta lại phải như thế?

- Mình nghĩ hẳn ta không thích mình - Tôi bực bạch. Tự nhiên cảm thấy muốn bệnh, tôi gục đầu xuống đôi tay.

- Nhà Cullen không thích ai cả... ừm, mà họ có thêm quan tâm xem có ai là người thích mình đâu. Hẳn ta vẫn đang nhìn bỏ kia.

- Thôi, bỏ đừng để ý đến hẳn ta nữa - Tôi nói như rít lên.

Jessica bật cười khinh khích, quay mặt sang hướng khác. Tôi hơi ngược mặt lên một chút, để kiểm tra xem cô bạn tóc xù đã thôi cái việc dòm ngó người ta chưa, nếu mà còn “ngoan cố”, tôi khắc sẽ “thăng tay trừng trị” cho xem.

Rồi Mike xen vào giữa hai đứa tôi - anh chàng vừa nảy ra ý định sẽ châm ngòi cho một cuộc đại chiến bão tuyết kinh thiên động địa, địa điểm là ở bãi đậu xe của trường, Mike muốn lôi kéo tôi và Jessica cùng tham gia. Còn phải nói, Jessica gật đầu liên cái rụp một cách hăng hái. Nội chỉ cần thấy cái cách cô bạn tóc xù nhìn Mike thôi, cũng đủ hiểu là anh chàng đã có một đồng minh vĩ đại luôn ủng hộ mọi “lý tưởng” của mình rồi. Tôi thì chỉ im lặng - Vậy là đành phải chui vào phòng tập thể dục mà chờ cho đến khi nào bãi giữ xe đã trở thành bình địa, mới dám vác mặt ra thôi.

Suốt quãng thời gian ăn trưa còn lại, tôi thận trọng giữ tầm mắt của mình nằm lọt thỏm trong phạm vi bàn ăn của nhóm, không dám liếc ngang liếc dọc nữa. Và rồi tôi cũng đã đi đến quyết định cuối cùng. Nếu cái “gã khó chịu” kia không tức giận, tôi mới bước chân vào lớp sinh học. Chỉ mỗi cái ý nghĩ là phải ngồi bên cạnh Edward thôi đã làm cho tâm tư của tôi thối thỏm như lửa đốt.

Thực lòng lúc này, tôi chẳng muốn đi với Mike đến lớp học tiếp theo như thường lệ chút nào - giờ đây, anh chàng đã trở thành mục tiêu số một của những tay khoai ném bóng tuyết. Khi cả ba vừa đặt chân đến cửa ra vào, chúng tôi đã nghe thấy tiếng đồng thanh xuyết xoa, tiếc nuối của mọi người (lúc này có thêm cả Mike và Jessica nữa, tuyệt nhiên không hề có tôi). Mưa! Mọi vết tích của tuyết đều đã biến đi đằng nào mất tiêu. Ở cạnh những lối đi, các mảng tuyết bắt đầu rơi xuống. Tôi kéo mũ trùm đầu lên, trong bụng vui không thể tả. Vậy là sau giờ thể dục, tôi đã có thể ung dung đi thẳng về nhà được rồi.

Trên suốt quãng đường đi đến tòa nhà số Bốn, không lúc nào Mike ngớt lời than vãn, ca cẩm...

Tôi bước chân vào lớp học. Mừng quá! Bàn học của tôi vẫn trống trơn. Thầy Banner đang rào một vòng quanh lớp, phát cho mỗi bàn một kính hiển vi và một hộp đựng mẫu vật. Phải vài phút nữa mới bắt đầu giờ học, cả lớp đang nhặng lên với các cuộc chuyện trò. Tôi không quan tâm đến việc xem ai vào ai ra ở chỗ cái cửa nữa, mà cứ cắm cúi xuống quyển vở, vẽ nguệch ngoạc lên trang bìa của nó mấy cái hình vớ vẩn.

Và rồi tôi nghe thấy rõ ràng tiếng động dịch chuyển cái ghế ở bên cạnh mình, tôi cố ngồi im, mắt không rời cái hình vẽ vừa hí hoáy xong.

- Xin chào - Một giọng nói nhẹ nhàng, du dương cất lên.

Tôi ngược mặt lên. Choáng váng! Kẻ vừa nói với tôi chính là hẳn ta. Và “kẻ đáng ghét” ấy vẫn ngồi theo cái kiểu kịch cạnh bàn, nhưng lần này, góc ghế của hẳn ta lại hướng về phía tôi. Mái tóc của Edward rối bù, đang nhỏ nước - đúng là như thể thật, nhưng nhìn hẳn lúc này cứ y như là hẳn vừa đóng xong một đoạn phim quảng cáo về dầu gội đầu. Gương mặt sáng ngời của Edward rất thân thiện, và... trên gương mặt ấy là một đôi môi hoàn hảo đang nở nụ cười.

- Tôi tên là Edward Cullen - “Kẻ đáng ghét” tiếp tục nói - Tuần trước, tôi chưa có dịp giới thiệu về mình. Hẳn cô là Bella Swan?

Cái đầu của tôi vẫn đang quay vòng vòng, váng vất. Khó hiểu quá! Không lẽ suốt từ cái hôm đầu tiên cấp sách đến trường tới giờ, tôi đã nhầm lẫn? Edward lịch sự thế kia cơ mà. Vậy là tôi phải lên tiếng, hẳn ta đang chờ đợi. Nhưng mà tôi không biết mình phải nói gì.

- Làm... Làm sao mà anh biết tên tôi? - Tôi lắp bắp.

Edward phá ra cười, một nụ cười thật đẹp, làm hút hồn người khác.

- Ừa, tôi nghĩ là tất cả mọi người đều biết tên cô chứ. Cả thị trấn này đều đã mong chờ cô đến đây.

Tôi nhăn mặt. Tôi cũng đoán biết được là hẳn ta sẽ trả lời theo hướng đó.

- Không - Tôi tỏ ra bướng bỉnh - Ý tôi là tại sao anh biết mà gọi tôi là Bella?

Hình như Edward trở nên bối rối.

- Thế cô thích được gọi là Isabella hơn à?

- Không phải. Tôi thích được gọi là Bella hơn - Tôi trả lời - Nhưng tôi biết Charlie, tức là bố tôi, luôn gọi tôi là Isabella, thế nên mọi người thường biết tôi với cái tên ấy - Tôi cố gắng giải thích, nhưng xem ra, càng lúc tôi càng giống trẻ con hơn.

- Ồ - Edward có vẻ bị bất ngờ, không biết phải giải thích tiếp như thế nào.

Còn tôi cũng chẳng hơn gì, chỉ biết ngượng nghịu quay mặt đi.

Vừa may, ngay lúc ấy, thầy Banner bắt đầu tiết dạy của mình. Tôi cố gắng tập trung nghe thầy hướng dẫn về bài thực tập phải làm ngày hôm nay. Thì ra những mẫu vật trong hộp nằm không theo một trật tự nào cả. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải phân loại các mẫu vật (là các tế bào của rễ hành) theo các pha diễn ra trong quá trình phân bào, rồi phải ghi chú lại chính xác, như một chuyên gia phân tích thực thụ. Không được phép lật tập, lật sách gì cả. Khoảng hai mươi phút sau, thầy Banner sẽ đi một vòng, kiểm tra xem ai đúng, ai sai.

- Bắt đầu! - Thầy ra lệnh.

- Ưu tiên cho phái nữ trước, phải không, đồng sự? - Edward lên tiếng hỏi. Tôi ngừng đầu lên. Hắn ta đang mỉm cười, một nụ cười nửa miệng thật quyến rũ đến mức nó khiến tôi chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào đó như một con ngốc.

- Tất nhiên là tôi có thể làm trước, nếu cô đồng ý - Nụ cười chợt tan biến; rõ ràng hắn ta đang hồ nghi, không biết tôi có đủ khả năng thực hiện nổi cuộc thí nghiệm này không đây mà.

- Không - Tôi trả lời, mặt đỏ lựng - Tôi sẽ làm trước.

Ấy là tôi muốn hơi lên mặt một tí, chỉ một tí thôi. Bài thực tập này, tôi đã từng làm rồi, tôi thừa biết mình phải kiểm tra cái gì. Dễ như bỡn. Tôi đưa tấm kính có mẫu vật thứ nhất vào vị trí quan sát trên kính hiển vi rồi nhanh chóng điều chỉnh cho thấu kính phóng lớn mẫu vật lên bốn mươi lần. Tôi chăm chú, quan sát thật kỹ mẫu vật thứ nhất.

Sau đó, rất tự tin, tôi đưa ra kết luận:

- Pha trước.

- Cô không phiền nếu tôi xem qua chứ? - “Gã đồng sự đáng ghét” đưa ra lời đề nghị. Hắn ta, bằng một động tác nhanh như cắt, chớp ngay lấy tay tôi, ngăn lại đúng lúc tôi vừa định tháo mẫu vật ra. Những ngón tay của Edward lạnh ngắt đến độ tôi có cảm giác như hắn ta đã vùi chúng trong tuyết hàng giờ liền, trước khi bước vào lớp. Nhưng đó không phải là lý do khiến tôi bất ngờ rút tay lại. Chính là do những ngón tay của Edward, chúng như chích vào tay tôi, tựa như giữa chúng tôi vừa có một dòng điện chạy qua vậy.

- Tôi xin lỗi - Edward thì thào, tức khắc rút ngay tay lại. Nhưng rồi sau đó, hắn ta lại tiếp tục với tay lấy chiếc kính hiển vi. Tôi nhìn Edward, ngần ngại, hắn ta kiểm tra mẫu vật nhanh hơn tôi.

- Pha trước - Edward đồng ý với tôi, nói rồi, hắn ta chớp ngay lấy bảng kết quả được phát chung cho hai người, viết một cách ngắn gọn lên hàng đầu tiên. Xong, hắn ta lại nhanh nhẹn lấy mẫu thứ nhất ra, thay mẫu thứ hai vào, quan sát nó một cách hiếu kỳ.

- Pha sau - Edward lẩm bẩm, rồi lại viết ngay vào bảng kết quả.

Tôi cố giữ giọng nói thật lạnh nhạt:

- Tôi thì?

Edward như ngờ ra, hắn ta đẩy chiếc kính hiển vi về phía tôi.

Tôi hăm hở nhìn xuống thị kính, thất vọng. Quỷ tha ma bắt, hắn ta đúng.

- Mẫu thứ ba - Không nhìn Edward, tôi chỉ xòe bàn tay ra đón.

Edward đưa mẫu vật cho tôi; hắn ta có ý cảnh trọng để không chạm tay vào tôi lần nữa.

Tôi cố gắng quan sát trong thời gian ngắn nhất.

- Kỳ gian phân - Nói rồi, tôi đẩy chiếc kính hiển vi sang cho Edward trước khi hắn ta kịp mở miệng yêu cầu. Lần này, Edward xem xét trong chớp nhoáng rồi cúi xuống ghi chép. Lẽ ra, tôi đã có thể viết trong lúc hắn ta quan sát như vậy, nhưng khổ nỗi, nét chữ rõ ràng, thon mảnh của “kẻ đáng ghét” như đang cười nhạo báng tôi. Tôi không muốn làm xấu cái tờ giấy báo cáo bằng thứ chữ nguệch ngoạc như cua bò của mình.

Chúng tôi đã hoàn thành bài thực tập sớm nhất. Nhìn quanh, tôi trông thấy Mike cùng đồng sự đang so tới so lui hai mẫu vật, có nhóm thì len lén mở vỏ dưới học bản.

Chẳng còn gì phải động tay động chân nữa, giữa lúc việc kìm lòng không nhìn Edward... bất thành, tôi ngước mắt lên. Hắn ta đang chăm chú nhìn tôi, vẫn là cái kiểu nhìn buồn bã, vô vọng rất khó hiểu... Và đột nhiên, tôi bỗng nhận ra điểm đặc biệt trên gương mặt Edward mà lúc ăn trưa, tôi đã có cảm giác ngờ ngợ.

- Bộ anh đã bị bệnh hả? - Tôi thốt ra thành tiếng mà chẳng hề suy nghĩ.

Hắn ta có vẻ bối rối trước câu hỏi không mong đợi của tôi.

- Không.

- Ừm - Tôi lẩm bẩm - Tôi thấy trong mắt anh có cái gì đó lạ lắm.

Hắn ta khẽ nhún vai, quay mặt đi.

Tôi dám đoán quyết rằng ở Edward đã có điểm thay đổi. Tôi vẫn còn nhớ như in màu mắt đen huyền của hắn ta nhìn xoáy vào tôi lần cuối, ngày hôm ấy - màu mắt hoàn toàn chõi với màu da trắng và mái tóc nâu vàng của hắn. Thế mà hôm nay, đôi mắt ấy lại có một màu khác: màu đất non, thắm hơn cả thứ kẹo làm bằng bơ đun với đường, một màu sắc kỳ lạ, đó là màu giống như hồ phách. Tôi không thể hiểu được làm sao lại có hiện tượng ấy, khi mà hắn ta không nhận là đã bị một chứng bệnh nào đó. Phải ghi nhận thêm cái chuyện thay đổi bí hiểm này của Edward, có lẽ tôi sắp bị cái thị trấn Forks này làm cho “hóa điên” theo đúng nghĩa của từ này mất thôi.

Tôi nhìn xuống. Hai bàn tay của người ngồi bên cạnh đang siết chặt lại.

Thầy Banner tiến tới phía bàn của chúng tôi, ông đã phát hiện thấy hai học trò của mình đang ngồi rồi việc. Thầy Banner nhào người qua vai chúng tôi để nhìn vào phiếu kết quả, đôi mắt của thầy chú mục vào các câu trả lời.

- Edward, sao em không nghĩ là bạn Isabella cũng cần phải sử dụng kính hiển vi chứ? - Thầy Banner lên tiếng hỏi.

- Bạn Bella ạ - Edward lập tức đính chính - Thực ra, trong năm mẫu, bạn ấy đã làm tới những ba mẫu đầy ắp.

Giờ thì thầy Banner mới chịu nhìn tôi, ông có vẻ ngờ vực:

- Trước đây, em đã làm bài thực tập này lần nào chưa? - Thầy hỏi.

Tôi mỉm cười bên lên:

- Em không thực tập trên rễ hành, thưa thầy.

- Vậy là thực tập trên phôi nang của cá hồi trắng?

- Dạ.

Thầy Banner gật đầu.

- Vậy là hồi ở Phoenix, em đã được theo học chương trình nâng cao?

- Dạ.

- Tốt - Một lúc sau, thầy mới lên tiếng - Thầy nghĩ, nếu cả hai em mà làm chuyên gia phân tích trong phòng thí nghiệm thì sẽ tốt lắm - Thầy Banner còn lẩm bẩm thêm điều gì đó nữa rồi mới bước đi. Tôi lại tiếp tục công việc hý hoáy vẽ vời còn dang dở.

- Có tuyệt, thật tệ, phải không? - Edward lên tiếng.

Hình như hắn ta đang tự buộc mình phải nói chuyện với tôi thì phải (lại đa nghi nữa rồi!). Thật ra, cứ dựa vào cái cung cách của hắn ta hiện giờ mà xét thì rõ ràng là hắn đã lắng tai nghe hết cuộc nói chuyện giữa tôi với Jessica, và lúc này đây, hắn đang muốn chứng minh cho tôi hiểu là tôi đã sai.

- Quả là tôi có không thích tuyệt thật - Tôi thành thật trả lời, thay vì phải giả vờ nói là “có sao đâu” như những người khác. Cần phải xua đuổi cái cảm giác nghi ngờ ngờ ngẩn ra khỏi đầu mới được, tôi tự nhủ lòng như vậy, nhưng sao tôi vẫn thấy khó tập trung quá.

- Cô không thích lạnh. (Đây không phải là câu hỏi!)

- Hay ẩm ướt.

- Vậy thì Forks không phải là một nơi sống lý tưởng đối với cô rồi - Edward trầm ngâm suy luận.

- Anh không hình dung được đâu - Tôi lẩm bẩm một cách chán nản.

Edward có vẻ quan tâm thật lòng đến những gì tôi nói, nguyên do vì đâu thì tôi không thể đoán biết được. Nhưng nhìn gương mặt như bị kích động thế kia, tôi, dù có cố gắng lịch sự đến thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn trở nên ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào kẻ đang trò chuyện nữa.

- Thế vì sao cô lại đến đây?

Chưa có ai hỏi tôi câu đó - chưa một ai hỏi thẳng tôi như hắn ta cả, thật oái oăm.

- Phức tạp lắm.

- Tôi nghĩ mình có thể lắng nghe... - Giọng của Edward như nài ép.

Im lặng một lúc... và rồi, thật sai lầm khi tôi ngược mặt lên để bắt gặp ánh mắt của hắn ta. Đôi mắt màu nâu thắm ấy đã làm cho tôi trở nên bối rối... và tôi đã trả lời ngay mà không kịp suy nghĩ:

- Mẹ tôi tái hôn.

- Thế thì có phức tạp gì đâu - Hắn ta không đồng ý với tôi, nhưng rồi lại tự nhiên tỏ ra thông cảm - Chuyện xảy ra khi nào vậy?

- Tháng Chín năm ngoái - Giọng nói của tôi đượm buồn đến độ ngay cả bản thân tôi cũng nhận ra điều đó.

- Và cô không thích ông ấy? - Edward đoán chừng, giọng nói của hắn ta vẫn ân cần, tử tế.

- Không phải, dưỡng Phil là người tốt. Dưỡng còn rất trẻ, hình như thế, nhưng rất tốt.

- Thế sao cô không sống chung với họ?

Chẳng thể nào biết được mức độ quan tâm của “kẻ đồng sự” này đối với tôi ra sao, nhưng hắn vẫn đang tiếp tục nhìn tôi bằng đôi mắt thấu suốt, như thể toàn bộ câu chuyện tẻ ngắt về cuộc đời tôi có mang một ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với hắn ta.

- Dưỡng Phil phải đi đây đi đó nhiều. Dưỡng sống với quả bóng lăn tròn mà - Tôi khẽ mỉm cười.

- Tôi đã nghe nói đến ông ấy chưa nhỉ? - Edward hỏi, hắn ta cũng đang mỉm cười đáp lại.

- Chắc là không. Dưỡng không phải là người chơi bóng xuất sắc. Ông chỉ ở đội nhỏ thôi. Mà dưỡng khoác áo của nhiều đội lắm.

- Thế nên mẹ cô gửi cô đến đây để có thể được thường xuyên ở bên ông ấy - Edward lại tiếp tục đoán chừng, đó cũng không phải là một câu hỏi.

Tôi hơi hất cằm lên.

- Không, mẹ không gửi tôi đến đây, là tôi tự đến thôi.

“Kẻ đồng sự” nhú mày lại.

- Tôi không hiểu - Edward thú nhận, trông hắn ta thất vọng ra mặt khi đã đoán sai.

Tôi thở dài. Vì sao tôi lại phải giải thích điều này với Edward nhỉ? Hắn ta vẫn tiếp tục nhìn tôi với thái độ quan tâm có phần thái quá.

- Ban đầu thì mẹ ở với tôi, nhưng mẹ luôn nhớ dưỡng. Điều đó khiến tôi không vui... và tôi quyết định đến sống với Charlie, cũng đã đến lúc rồi - Về cuối câu nói, giọng tôi trở nên buồn man mác.

- Nhưng hiện giờ thì cô cũng không vui mà - Hắn ta chỉ ra.

- Còn gì nữa? - Tôi như thách thức Edward đoán ra.

- Điều đó không công bằng - Hắn ta nhún vai, trong đôi mắt chứa đầy cảm xúc.

Tôi bật cười, không phải là một tiếng cười vui sướng.

- Đã có ai nói với anh câu này chưa? Cuộc sống vốn dĩ không công bằng.

- Tôi tin là trước đây mình đã nghe qua, ở đâu đó - Hắn ta trả lời, một câu trả lời khô khan.

- Là vậy đấy - Tôi kết luận, trong lòng cứ dậy lên câu hỏi tại sao hắn ta lại vẫn cứ nhìn mình theo cái kiểu đó.

Bất chợt ánh mắt của “kẻ đồng sự” thay đổi, hắn ta vẫn nhìn tôi, nhưng là một cái nhìn đánh giá:

- Trông cô vui vẻ, yêu đời lắm - Edward nói một cách chậm rãi - Nhưng tôi cuộc rằng cô đang phải chịu đựng nhiều hơn những gì cô có thể hiện ra cho người khác thấy đấy.

Tôi nhún mắt, phản kháng lại bằng cách lè lưỡi ra như một cô bé con năm tuổi rồi quay mặt đi.

- Bộ tôi nói sai à?

Tôi cố gắng phớt lờ đi.

- Tôi không nghĩ là mình sai - Hắn ta thăm thì, ra chiều tự mãn.

- Vì sao anh lại quan tâm đến điều đó? - Cuối cùng, tôi hỏi trong cảm giác bức bối. Vẫn không quay mặt lại, tôi cứ dỗi mắt về phía thầy Banner đang rảo bước quanh lớp.

- Câu hỏi rất hay - Edward lăm lăm, thì thào như thể nói với chính mình.

Sau vài giây im lặng, tôi mới chính thức thừa nhận đó là một câu trả lời. Tôi thở dài, cúi kính nhìn lên bảng.

- Tôi có làm cô bức mình không? - “Kẻ đồng sự” hỏi, trong ngữ điệu của hắn có ẩn chứa sự thích thú.

Tôi nhìn sang Edward, chẳng suy nghĩ gì... và... lại thật thà thổ lộ:

- Không hẳn thế - Nỗi bức bối trong tôi gia tăng - Mặt tôi dễ để lộ cảm xúc lắm, người ta dễ dàng đọc được cảm nghĩ của tôi qua nét mặt. Mẹ thường gọi tôi là quyển sách để mở của mẹ - Tôi cau mày.

- Ngược lại, tôi thấy cô khó đoán lắm - Cho dù ban nãy, hắn ta hay tôi đã nói ra những gì, thì giờ đây, qua cách nói của Edward, có thể hiểu là hắn đang bóc bạch những suy nghĩ có thật trong lòng mình.

- Vậy thì anh là người giỏi đoán suy nghĩ của người khác - Tôi nói.

- Cũng thường thôi - Edward cười thật tươi, để lộ những chiếc răng trắng bóng, tuyệt mỹ.

Rồi thầy Banner yêu cầu cả lớp trật tự. Tôi dụ người xuống, lắng nghe thầy giảng bài bằng đôi tai chăm chú. Thật tình cho tới tận bây giờ, tôi vẫn không thể nào tin được là có ngày mình lại đi kể cho một gã con trai bảnh bao, lạ hoắc, chẳng rõ là ưa hay không ưa mình, nghe về cuộc đời riêng tư của bản thân. Ngồi nghe tâm sự của tôi, trông hắn ta có vẻ như bị cuốn hút toàn bộ tâm trí vào đấy, song lúc này thì... tôi liếc mắt sang Edward, hắn ta vẫn đang ngồi trong tư thế nghiêng người như thể muốn tránh xa tôi, tay hắn bấu chặt lấy cạnh bàn, cả con người hắn căng cứng hết cỡ.

Tôi cố gắng chú tâm vào bài giảng, thầy Banner đang minh họa các hình ảnh sinh học bằng máy chiếu, đó là những hình ảnh tôi đã được nhìn thấy qua kính hiển vi, nhưng độ khó không cao. Ôi, sao tôi không thể tập trung đầu óc được nữa thế này?

Cuối cùng, tiếng chuông cũng vang lên, Edward phấn chấn trông thấy. Ngay lập tức, hắn lại phóng ra khỏi phòng học như hôm thứ Hai tuần trước. Và, cũng như ở ngày thứ Hai hôm ấy, tôi lại nhìn theo hắn ta, lòng đầy ngạc nhiên.

Mike nhanh chóng bước đến bên tôi, giúp tôi thu dọn sách vở. Lăm lức, cứ nghĩ đến Mike là tôi lại liên tưởng tới một “cái đuôi” vui tính.

- Kinh khủng quá - Anh chàng rên rỉ - Hình nào cũng giống y chang nhau. Cậu hên lắm mới có gã Cullen là “đồng sự” đây.

- Mình không gặp khó khăn gì với mấy cái hình đó - Tôi đáp lại, cảm thấy tự ái trước câu nói của Mike. Nhưng rồi thấy hối hận ngay khi vừa nói xong - Thật ra trước đây, mình đã từng làm bài thực tập này rồi - Tôi cố giải thích để Mike không cảm thấy bị tổn thương.

- Hôm nay Cullen đã trở nên thân thiện - “Cái đuôi” đưa ra lời bình phẩm khi chúng tôi lục tục chui vào áo mưa. Trông Mike không có vẻ gì là hài lòng về điều ấy.

Tôi cố nói bằng một giọng dửng dưng:

- Mình cũng không hiểu là thứ Hai tuần vừa rồi, cái gã Cullen ấy đã đùng phải chuyện gì.

Không tài nào tôi chú tâm vào được những câu chuyện chẳng bao giờ có kết thúc của Mike, đó là điều vẫn hằng xảy ra khi cả hai chúng tôi cùng sánh bước đến phòng tập thể dục, và cũng tương tự như thế, thể dục là môn học tôi chẳng mấy quan tâm. Hôm nay, Mike vào đội của tôi. Anh chàng, với tinh thần hiệp sĩ, đã chơi rất tốt... ở vị trí của tôi lẫn của cá nhân mình, và rồi, sự lơ đãng của tôi chấm dứt khi cuối cùng, quả bóng đã bay về phía tôi; và, cứ mỗi lần tôi nhảy lên đỡ bóng như vậy, đồng đội của tôi lại nhanh như cắt, lảng hết cả ra, hụp người xuống... tránh né.

Trời mù sương khi tôi bước ra bãi gửi xe, lòng cảm thấy vui vì lại được ngồi trong cabin khô ráo. Tôi khởi động máy, ít nhất cũng được một lần trong đời, tôi đã không còn áy náy trước tiếng gầm rống nghe muốn rụng tim của cái động cơ cả tầng này. Tôi mở phéc-mơ-tuya cái áo lạnh, kéo trật mũ ra khỏi đầu, hy vọng suốt chặng đường về nhà, hệ thống sưởi có đủ thời gian để hong khô mái tóc ẩm ướt.

Tôi nhìn quanh quất để tìm thể lùi xe. Ngay lúc ấy, tôi nhận ra một dáng người trắng toát, bất động. Edward Cullen đang đứng dựa tung vào cửa trước của chiếc Volvo, hắn ta đang chú mục vào chiếc xe tải do tôi lái, chắc là đang đánh giá trình độ lái xe của tôi. Phía sau tôi đang là ba chiếc xe hơi. Tôi ngoảnh mặt sang chỗ khác, cho xe lùi nhanh lại, trời ạ, có một chiếc Toyota Corolla cũ mèm, tôi đạp phanh ngay tức thì. Suýt chút nữa là chiếc xe tải của tôi đã làm cho chiếc Toyota Corolla kia tanh bành thành từng mảnh rồi. Tôi hít vào một hơi thật sâu, nhìn sang hướng khác. Vô cùng cẩn thận, tôi cho xe quành ra, ổn rồi. Xe tôi chạy ngang qua chiếc Volvo, tôi dán mắt vào con đường phía trước mặt, nhưng trong tầm mắt của mình, tôi có thể thề rằng Edward đang cười sặc sụa.

Chương 3 : Chuyện lạ

- Sáng hôm sau, tôi mở mắt, có cái gì đó khác. Đó là ánh sáng. Trong rừng vẫn là thứ ánh sáng màu lục xám ngắt của một ngày u ám, đầy mây, nhưng chẳng hiểu sao không gian lại có vẻ sáng sủa hơn. Tôi nhận ra ô cửa sổ phòng mình không có làn sương mù nào che phủ.

Nhảy phóc ra khỏi giường, nhìn ra ngoài trời, tôi thất kinh, rên rĩ.

Một lớp tuyết dày đóng ngoài sân, phủ lên cả nóc chiếc xe tải và làm trắng xóa cả con đường. Nhưng đó chưa phải là điều tệ hại nhất. Lớp nước mưa của ngày hôm qua đọng lại trên các nhánh cành của cây cối giờ đã đông cứng lại - tạo thành những hình hoa văn kỳ dị, lạ thường, chúng bám đầy trên những ngọn cây. Còn trên đoạn đường lái xe vào nhà thì nước mưa đóng băng trơn cứng. Trời ơi, mặt đất dù có khô rang thì cũng phải khó khăn lắm, tôi mới giữ được cho mình khỏi bị “chục ếch”. Còn với tình hình như hiện nay thì tôi chỉ còn mỗi cách leo trở lại lên giường là an toàn nhất.

Bố đã đi làm trước cả khi tôi bước xuống cầu thang. Nếu xem xét từ nhiều góc độ thì có thể nói rằng sống với bố cũng tương đương với việc sống một mình. Thay vì là sự cô đơn, tôi lại nhận ra mình đang say sưa với nỗi cô độc.

Tôi nhanh chóng làm sạch bách một tô ngũ cốc và hộp nước cam. Nghĩ về niềm hân hoan đến trường hốt nhiên tôi cảm thấy gai gai cả người. Tự tôi cũng thừa hiểu tâm trạng đó không phải là do môi trường học tập, hay do việc gặp gỡ nhóm bạn chơi chung mang lại. Hết sức thành thật với bản thân, tôi thừa nhận rằng sở dĩ tôi háo hức đến trường là bởi lẽ tôi sẽ được gặp Edward Cullen. Tôi ngốc nghếch như thế đấy, ngốc quá chừng quá đỗi.

Đúng ra, sau buổi nói chuyện vớ vẩn, đầy nỗi sợ sùng ở hôm qua, tôi phải nên tìm cách tránh mặt hắn ta mới phải. Tôi nghi ngờ con người này; việc gì hắn phải cư xử khác với những gì biểu lộ qua ánh mắt chứ? Lúc này, trong tôi vẫn còn y nguyên cái cảm giác hãi sợ luồng khí hắn tỏa ra từ con người ấy, và khi nhớ tới gương mặt toàn bích của Edward, tôi vẫn còn e ngại, bối rối cho tới giờ. Tôi dư biết một điều rằng thế giới của tôi và thế giới của hắn ta là hai thiên cầu không bao giờ gặp nhau. Vì vậy hôm nay, tôi không nên có tâm trạng ngóng trông, chờ đợi Edward như thế nữa.

Bước xuống mặt đường đóng băng rắn đanh rồi mà tôi vẫn chưa thể hoàn toàn tập trung được. Ra đến chỗ xe tải, bất chợt tôi gần như bị mất thăng bằng... Ôi... hú vía, may sao mà bám ngay vào được chiếc kính chiếu hậu. Rõ ràng hôm nay sẽ là một ngày hãi hùng đây.

Trên đường lái xe đến trường, để khóa lấp dư âm của nỗi hoảng sợ về việc vừa mới trượt chân té xong, cũng như những nghĩ suy không mong muốn về Edward Cullen, tôi nghĩ đến Mike và Eric, về những khác biệt trong cách ứng xử mà hai người họ đã dành cho tôi. So với hồi ở Phoenix, chắc chắn là tôi vẫn chẳng có gì thay đổi. Những người bạn trai khác của tôi ở quê nhà, những người đã cùng tôi trải qua thời niên thiếu vụng về, thô kệch nên đã quen thuộc với điều ấy. Còn ở đây, có lẽ trông tôi là lạ, mà những điều mới mẻ, là lạ kiểu như vậy thuộc loại của hiếm ở cái thị trấn Forks này. Hay phải chăng những cái vụng về ngớ ngẩn của tôi, thay vì làm mọi người khó chịu mà xem tôi như một con bé khốn khổ, lại trở nên hay hay dưới mắt họ, và chính đó là điều khiến tôi được yêu mến. Dù có là lý do gì đi nữa thì tính cách đáng yêu của Mike dành cho tôi và thái độ muốn cạnh tranh bộc lộ rõ ràng của Eric đều làm cho tôi ngại ngại. Tôi không dám chắc là có phải thật sự mình không muốn được quan tâm như vậy hay không.

Chiếc xe tải của tôi vậy mà chẳng gặp phải trở ngại nào với cái thứ băng đen ngòm đóng chặt trên mặt đường. Nhưng nó chạy rất chậm, cứ ì ì ạch bò ra trên đường, thật tình, tôi không hề muốn đánh động cả khu phố bằng những tiếng ầm ầm ì ì này đâu.

Đến trường, tôi nhảy phóc xuống xe, cần phải kiểm tra xem tại sao nó lại giở chứng như thế. Một vật sáng lấp ló đập vào mắt tôi, tôi đi vòng ra phía sau cốp xe - thận trọng bấu vào gờ cốp - kiểm tra lại các bánh. Có một sợi dây xích nhỏ bắt chéo thành hình thoi vòng qua các bánh xe (để có thể tăng thêm ma sát khi xe phải lăn bánh trên những con đường trơn trượt). Vậy là bố đã dậy từ rất sớm để trùng xích vào xe tôi! Cổ họng tôi đột nhiên nghẹn lại. Tôi vốn không quen được người khác chăm sóc. Mọi quan tâm âm thầm của bố khiến tôi thực sự ngỡ ngàng.

Tôi đứng vào một góc khuất, cố gắng kìm nén cơn xúc động đột ngột kéo đến, thì bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ quặc...

... Đó là một tiếng thét chói tai, càng lúc càng to, hòa lẫn vào đó là nỗi đau đớn. Tôi ngược mắt lên, giật mình, hốt hoảng...

Trong giây phút ấy, tôi gần như đồng thời nắm bắt được tất cả các sự việc. Không một thứ gì chuyển động chậm rãi theo kiểu ta vẫn thường thấy trong các bộ phim cả. Thay vào đó, chất adrêlin như kích thích, buộc não bộ của tôi phải làm việc với tốc độ tối đa... và rồi mọi thứ trở nên thật rõ ràng...

Edward Cullen đang đứng cách tôi bốn chiếc xe, hắn ta nhìn chăm chăm vào tôi, sững sờ. Rất nhiều cảm xúc hiện ra trên gương mặt ấy, gương mặt đã bị đông cứng lại do quá hoảng hốt. Nhưng điều quan trọng nhất lúc này... chính là một chiếc xe tải màu xanh dương đậm vừa hãm phanh, bốn bánh xe bị thắng lại cứng ngắc như đang muốn cố thoát ra khỏi sự kìm kẹp, cứ điên dại trượt đi trên mặt băng trơn trượt của bãi đậu xe. Nó sắp tông thẳng vào cốp xe của tôi... vào lúc này đây, tôi đang bị kẹp ở giữa. Tôi thậm chí không có đủ thời gian để nhắm mắt lại...

... Vẫn còn kịp nghe một âm thanh chói tai của sự va chạm, khi chiếc xe tải chở hàng kia đâm thẳng vào xe tôi, có một vật gì đó phang mạnh vào người tôi, không phải là từ phía tôi đã lường trước... Xây xắm đầu óc... Đầu tôi nện ngay xuống mặt đường đóng băng, tôi chỉ cảm nhận được cơ hồ như có một vật rắn chắc, lạnh buốt đã đè nghiêng tôi xuống đất. Tôi đang nằm ngay đằng sau chiếc xe hơi sơn màu nâu vàng, ban nãy, xe của tôi đậu bên cạnh nó. Giờ thì không thể quan sát bất cứ thứ gì được nữa, chiếc xe tải kia vẫn đang trờ tới. Cú va đập vừa rồi đã làm cho nó phải quay hết một vòng, và cứ thế, vừa xoay, “con quái vật” vừa xấn tới, xấn tới. Nó sắp sửa lao vào người tôi một lần nữa.

... Một tiếng lầm bầm nguyên rủa đầu đó khiến tôi lơ mơ hiểu rằng có người đã đến bên mình, giọng nói tiếng được tiếng mất nên không thể nhận ra được đó là ai. Rồi thì hai cánh tay dài, trắng muốt đột nhiên đưa ra che chắn cho tôi. Chiếc xe tải bỗng giật nảy lên khi còn cách mặt tôi đúng ba mươi xăngtimét, hai bàn tay to lớn đó vừa giáng thẳng một đòn vào một bên hông của nó... để lại một vết móp sâu hoắm...

Và rồi nhanh như cắt, hai cánh tay ấy lại chuyển động. Một cánh tay đột nhiên đưa xuống dưới gầm chiếc xe tải, dò xét. Có vật gì đó chạm vào người tôi, cố gắng lôi chân tôi ra ngoài, điều khiển tôi như điều khiển một con búp bê nhồi bằng giẻ rách. Rồi cuối cùng, tôi cảm nhận được cái lốp xe quẹt vào chân mình... Bất thình lình, một âm thanh kim loại ken két vang lên xói buốt cả tai, chiếc xe tải chở hàng đã dừng hẳn... có tiếng kính vỡ loảng xoảng rơi xuống mặt đường - ngay ở chỗ mà trước đó đúng một giây, hai chân của tôi còn bị mắc kẹt trong đó.

Rất đột ngột, tất cả đều lặng hẳn, im ắng... Rồi trong không gian bỗng dậy lên những tiếng kêu thét thắt thanh. Trong âm thanh huyền ảo ấy, tôi nhận ra có hơn một người gọi tên mình. Nhưng rõ ràng hơn cả là cái giọng khản đặc, gọi tôi liên hồi, của Edward Cullen:

- Bella... Có sao không, Bella?

- Tôi không sao - Giọng tôi nghe thật lạ lẫm. Tôi cố gắng gượng dậy, nhận ra Edward đang giữ cho tôi tựa vào người hắn, đó là một cái ôm ghi muốn nghẹt thở.

- Cần thận chứ - Edward nói như hét lên khi tôi làm động tác muốn thoát ra khỏi tình trạng hiện có - Tôi nghĩ cô đã bị va vào đầu khá nặng đấy.

Lúc bấy giờ tôi mới ý thức được cơn đau phía trên tai trái.

- Ôi chao - Tôi ngạc nhiên.

- Đây, tôi nói có sai đâu - Giọng nói của Edward bỗng trở nên liên thoảng một cách kỳ lạ như thể hắn ta đang cố nén cười.

- Sao mà... - Tôi ngập ngừng... cố gắng để đầu óc mình mẫn trở lại, và ráng hết sức chịu đựng nỗi đau - Sao mà anh có thể lao đến đây nhanh như vậy được?

- Vì lúc ấy tôi đang ở ngay bên cạnh cô mà, Bella - Hắn ta trả lời, giọng nói nghiêm trang trở lại.

Tôi gắng gượng ngồi dậy, lần này thì Edward không ngăn tôi nữa, hắn ta buông phần thắt lưng của tôi ra rồi hơi lùi lại một quãng, nhưng có vẻ vẫn còn dè chừng sợ tôi lại ngã vật xuống. Tôi ngược nhìn vào gương mặt lo lắng, ngây ngô của Edward mà vô tình để cho ma lực của đôi mắt nâu thâm ấy làm mất phương hướng. Tôi đang hỏi hắn ta về cái gì vậy nhỉ?

Và rồi mọi người đã tìm ra tôi, cả đám đông ùn ùn kéo đến, hầu như ai cũng nức nở, òa khóc như mưa, họ hét lên với nhau, hét lên với chúng tôi.

- Đứng cù động - Ai đó nhắc nhở.

- Đưa Tyler ra khỏi xe đi! - Một người khác kêu to.

Mọi thứ diễn ra thật nhanh xung quanh chúng tôi. Tôi cố gắng đứng dậy nhưng bàn tay giá lạnh của Edward ấn vai tôi xuống.

- Ở yên đây đi.

- Nhưng lạnh lắm - Tôi nói như van nài và ngạc nhiên khi thấy hắn ta cười hềnh hếch qua hơi thở. Trong tiếng cười đó có một cái gì lạ lẫm, hình như là...

- Anh đã đứng ở chỗ kia - Đột nhiên tôi nhớ ra, tiếng cười của Edward tắt ngúm - Anh đã đứng ở chỗ chiếc Volvo.

Sắc mặt của Edward đanh lại.

- Không, không phải.
- Chúng tôi đã nhìn thấy - Cả đám đông xung quanh nhao nhao. Tôi nghe trong đó có cả tiếng cộc cằn của một người lớn tuổi đang tiến đến. Và tôi trở nên buồn bực; tôi đã đúng, hẳn ta bắt buộc sẽ phải thừa nhận.
- Bella, lúc đó tôi đứng ngay bên cạnh cô và tôi đã xô cô ra kịp thời - Edward cố dồn toàn bộ sức mạnh của mình qua đôi mắt đang ngó sững vào tôi, như muốn truyền đạt một thông điệp nào đó.
- Không phải - Tôi lúng búng trong miệng.
- Sắc vàng trong đôi mắt của Edward hốt nhiên rực sáng lên như một ngọn lửa.
- Làm ơn đi mà, Bella.
- Vì sao vậy? - Tôi hỏi gặng
- Hãy cứ nghe theo tôi - Edward như van nài, giọng nói của hắn ta trở nên mềm yếu, có sức quyến rũ hơn bao giờ hết.
- Vậy, anh có hứa là sau này sẽ kể lại cho tôi nghe hết mọi chuyện không?
- Được - Edward đáp gọn lỏn, có phần hằn học.
- Được - Tôi đáp theo một cách tức tối.

Cuối cùng, phải cần tới sáu nhân viên y tế và hai giáo viên - gồm thầy Varner và thầy Coach Clapp - mới đẩy được chiếc xe tải ra xa khỏi chúng tôi để đưa cáng cứu thương vào. Edward từ chối lên cáng một cách kịch liệt, tôi cũng cố gắng làm y như thế, nhưng “tên phản bội” lại nói với họ rằng tôi bị va đập nặng vào đầu và có thể bị tổn thương ở não. Tôi ê mặt muốn độn thổ khi người ta cố tròng cái vật cố định cô vào người tôi. Xem ra, cả trường đều bu đen bu đỏ ở đó, ai cũng thẳng thốt nhìn người ta khiêng cáng tôi lên xe cứu thương. “Tên phản bội” Edward nhanh nhẹn leo tót lên ngồi ở phía trước. Thật là tức điên lên được!

Nhưng như thế có lẽ vẫn còn chưa đủ tệ hay sao ấy, “ngài cảnh sát trưởng” Swan chẳng rõ ở đâu bỗng đâm bổ tới, trước khi người ta kịp đặt tôi xuống một cách an toàn.

- Bella - “ngài cảnh sát trưởng” thét lên kinh hoàng khi nhận ra người đang nằm trong cáng chính là tôi.
 - Con thật sự chẳng bị làm sao cả, Charl... À quên, bố ạ - Tôi thờ dãi - Con có bị gì đâu cơ chứ.
- Bố quay ngoắt sang nhân viên y tế gần nhất, trao đổi gì đó. Tôi lơ bỏ đi, cố gắng nhớ lại từng chi tiết trong cái đầu đang quay mòng mòng cùng những hình ảnh nhòe nhoẹt... Khi người ta đưa tôi ra khỏi chiếc xe hơi, tôi có trông thấy một vết lõm sâu ở chỗ cái hãm xung của chiếc ô tô màu nâu vàng - một vết lõm rất đặc biệt, nó vừa khít với đôi vai của Edward... cứ như thể là hắn ta đã dùng một lực siêu nhiên đủ mạnh để có thể làm méo một cái khung làm bằng kim loại...

Và kia là gia đình của hắn ta, họ đang nhìn chúng tôi từ đằng xa, gương mặt biểu hiện đầy đủ các cung bậc của sắc thái tình cảm... từ khó chịu đến giận dữ, nhưng tuyệt không hề có biểu hiện gì cho thấy là họ đang lo lắng cho Edward cả.

Tôi cố gắng suy luận vấn đề theo hướng hợp lý nhất về những gì mình vừa được chứng kiến - vấn đề đó phải làm sao chúng mình được rằng tôi đã mất trí hoàn toàn mới được.

Tất nhiên là chiếc xe cứu thương mang theo cả “ngài cảnh sát” đến thẳng bệnh viện của hạt. Tôi cứ cảm thấy buồn cười trong suốt quãng thời gian họ khiêng tôi xuống. Khôi hài nhất là cái gã Edward cứ thoăn thoắt đi trước đến các cửa ra vào của bệnh viện, hắn ta như muốn giật tung chúng ra. Trời ơi, hai hàm răng của tôi bắt đầu đánh vào nhau một cách loạn đả.

Cuối cùng, họ ấn tôi vào phòng cấp cứu, một căn phòng dài với một dãy giường nằm ngăn cách nhau bởi các bức màn có màu tùng lam. Một cô y tá đeo vào tay tôi dụng cụ đo huyết áp, rồi đặt dưới lưỡi tôi một cái nhiệt kế. Họ cuống quýt thực hiện phận sự của mình, thế mà chẳng có người nào thèm với tay kéo hộ cho mấy tấm màn xung quanh để tôi có được chút yên tĩnh cả. Và tôi quyết định sẽ không đeo cái thứ cố định cổ nhìn xấu hổ muốn chết này thêm một chút nào nữa. Chờ đến khi cô y tá vừa khuất dạng, tôi nhanh chóng tháo khóa Velcro(4) rồi ném cái cố định cổ về phía cuối giường.

Hình như lại có thêm một “ca âm ỉ” nữa, một cái cáng cứu thương nhanh chóng được khiêng đến cái giường ở bên cạnh giường tôi. Tôi nhận ra ngay anh chàng Tyler Crowley - chúng tôi học chung môn Nhà nước - với cái đầu quấn băng nhuộm máu. Tyler trông có vẻ bị nặng hơn tôi gấp trăm lần. Vậy mà anh chàng vẫn chăm chú nhìn vào tôi một cách lo lắng.

- Trời ơi, Bella. Mình rất xin lỗi!
- Mình có làm sao đâu, Tyler... Trông cậu tệ quá, cậu có làm sao không?

Khi chúng tôi đang trao đổi những lời hỏi thăm nhau, các cô y tá bắt đầu tháo những lớp băng ra khỏi đầu “anh bạn tội nghiệp”, vô số những vết thương không sâu lắm quanh đầu và trên má trái của Tyler lộ hẳn ra.

Tyler không để ý đến câu nói của tôi.

- Mình nghĩ mình đã giết cậu rồi! Mình phóng nhanh quá, mình va phải băng... - Tyler chột nhả mặt lại khi một cô y tá chấm chấm nhẹ vào mặt anh ta.

- Đừng áy náy nữa, cậu tông không trúng mình mà.

- Sao cậu chạy ra khỏi chỗ đó nhanh vậy? Cậu mới ở đó, thế mà rồi chẳng thấy đâu...

- Ừmm... Edward đã kéo mình ra.

Tyler trở mắt ngạc nhiên.

- Ai cơ?

- Edward Cullen... Anh ta lúc đó đang đứng ở ngay bên cạnh mình - Tôi vẫn là một kẻ nói dối rất dở, giọng nói của tôi nghe cứ ngang phè, không hề mấy may có chút thuyết phục nào.

- Cullen ấy à? Mình có thấy cậu ta đâu... Trời, thế là mọi việc diễn ra quá nhanh. Cậu ấy có hề hấn gì không?

- Mình nghĩ là hấn ta không sao. Edward đang ở đâu đó trong bệnh viện này này, nhưng hấn ta không phải dùng đến cẳng.

Rõ ràng là tôi không hề bị mất trí. Vậy thì điều gì đã xảy ra? Không có một lời giải thích nào cho những sự việc tôi đã chứng kiến.

Rồi người ta đẩy tôi đi chụp X-quang ở vùng đầu. Tôi đã nói với họ là tôi chẳng bị làm sao, và tôi hoàn toàn đúng. Não bộ của tôi thậm chí không có lấy một biểu hiện nào gọi là choáng cả. Tôi xin phép được ra về thì một cô y tá bảo tôi rằng phải nói chuyện với bác sĩ trước rồi muốn đi đâu thì đi. Thế là tôi lại bị “nhốt” vào phòng cấp cứu, ngồi chờ... và phải chịu “tra tấn” một hồi bởi những lời xin lỗi, hứa hẹn đủ điều của anh chàng Tyler. Tôi phải nhai đi nhai lại mãi không biết bao nhiêu lần cái câu “Mình có bị gì đâu cơ chứ!”, thế mà Tyler vẫn không nguôi tự dằn vặt mình. Cuối cùng, tôi nhắm nghiền mắt lại (“mặc kệ cậu đấy, Tyler!”)... Tyler lập tức thấp giọng xuống, nhưng... vẫn cứ tiếp tục tự trách mình.

- Cô ấy ngủ rồi à? - Một giọng nói du dương không thể lẫn với ai khác cất lên. Tôi mở mắt ra ngay tức thì.

Edward đang đứng phía cuối giường tôi nằm, mỉm cười. Tôi đáp lại bằng một cái nhìn tức tưởi. Vậy nhưng, với tư thế này thì trông tôi chẳng giống như người đang tức giận - ngược lại, cứ như là đang... liếc mắt đưa tình!

- Này Edward, tôi thật sự xin lỗi cậu nhé - Tyler lại bắt đầu cái điệp khúc “hối tiếc” của mình.

Edward đưa tay lên, ngăn anh bạn khốn khổ lại.

- Không va quệt thì sao là bằng hữu được - Hấn ta hé miệng đáp lời, làm hiện ra lấp loáng những chiếc răng trắng muốt, nói rồi, Edward bước đến bên giường Tyler, nhẹ nhàng ngồi xuống một góc, đối diện với tôi. Edward mỉm cười lần nữa.

- Sao rồi?

- Tôi chẳng bị gì, nhưng họ không cho đi - Tôi than phiền - Mà sao anh không bị cột dính lại trên cái xe đẩy giống bọn tôi nhỉ?

- Cô chỉ nên biết thế thôi - Edward trả lời - Nhưng đừng lo, tôi đến để tháo cũi sổ lồng cho cô đây.

Một vị bác sĩ xuất hiện, đi tới đi lui quanh phòng... bắt giắc tôi nhìn theo... và há hốc miệng ra vì kinh ngạc. Vị bác sĩ ấy còn quá trẻ, mái tóc vàng óng... và điển trai hơn bất cứ một tài tử điện ảnh nào tôi từng được biết. Nước da ông ta rất trắng, trông đáng vẻ thì hình như đang mệt mỏi... quanh mắt ông ta là những quầng thâm. Theo mô tả của “ông Charlie nhà tôi” thì đây đích thị là bố của Edward rồi.

- Thưa cô Swan - Bác sĩ Cullen - vâng, ông ta chính là bác sĩ Cullen - lên tiếng, giọng nói của ông ta cực kỳ quyến rũ - Cô cảm thấy thế nào?

- Dạ em... à, cháu khỏe ạ - Tôi đáp... Hy vọng đây là câu trả lời... cuối cùng.

Bác sĩ Cullen bước đến chỗ bức tường phía sau lưng tôi, ở đó có một tấm bảng được trang bị đèn chiếu, nó ở phía trên đầu tôi. Ông ta bật công tắc.

- Phim chụp X-quang của cô rất tốt - Bác sĩ Cullen tiếp tục nói - Đầu cô có đau không? Tôi có nghe Edward kể là cô bị va ở đầu khá nặng.

- Cháu không sao cả - Tôi trả lời, kèm theo một tiếng thở dài, rồi quay sang nhìn Edward, cảm thấy không có một chút thiện cảm nào.

Những ngón tay lạnh toát của bác sĩ Cullen bắt đầu xoa xoa bóp bóp cái đầu của tôi, kiểm tra một cách cẩn thận, ông ta chú ý đến những chỗ tôi hơi nhăn mặt xuýt xoa.

- Đau à?

- Không đau lắm - (Tệ rồi đây!)

Chợt có tiếng cười khúc khích, tôi ngước mặt lên, nhận ra gã Edward đang ngoác miệng ra cười. Mắt tôi tối sầm lại.

- Bố cô đang ngồi trong phòng đợi đây, giờ thì cô có thể về nhà cùng ông nhà được rồi. Nếu có lúc nào cô cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, hay thị lực kém, thì hãy quay trở lại đây ngay nhé.

- Thế cháu không phải đến trường à? - Tôi hỏi lại, khi chợt hình dung ra gương mặt của “ông Charlie” đang cố gắng tỏ ra quan tâm lo lắng cho mình.

- Có lẽ hôm nay cô nên để cho đầu óc thư giãn thì hơn.

Tôi liếc mắt sang Edward.

- Thế anh ta có phải đến trường không?

- Phải có người thông báo với toàn trường là tất cả chúng ta đều bình yên, vô sự chứ - Edward nói như khiêu khích.

- Thật ra... - Bác sĩ Cullen xen vào giữa hai chúng tôi -... hầu như tất cả mọi người trong trường hiện đang tụ họp ở ngoài phòng đợi...

- Ôi trời ơi - Tôi ôm lấy mặt, không thể nào chịu đựng hơn được nữa.

Bác sĩ Cullen nhướn mày lên, hỏi:

- Cô có muốn ở lại không?

- Không, không! - Tôi cương quyết, rồi bất thành linh bật người nhảy phóc xuống khỏi giường. Và do nhảy quá mạnh nên cả người tôi trở nên chao đảo, chỉ chực khụy xuống, may thay, bác sĩ Cullen, nhanh như cắt, đưa tay ra kịp thời đỡ được tôi. Trông ông lo lắng thật sự.

- Cháu không sao - Tôi quả quyết với vị bác sĩ trẻ tuổi. Không cần phải giải thích thêm rằng vấn đề thăng bằng chẳng ăn nhập gì tới cái chuyện chấn thương ở đầu của tôi.

- Cô uống Tylenol để giảm đau nhé - Bác sĩ đề nghị khi thấy tôi đã đứng vững trở lại.

- Cháu không đến nỗi phải uống thuốc đâu - Tôi vẫn khẳng khái.

- Không đến nỗi phải uống thuốc. Xem ra, cô cực kỳ may mắn đây - Bác sĩ Cullen trả lời rồi khẽ mỉm miệng cười khi đặt bút ký vào đồ thị biểu diễn tình trạng sức khỏe của tôi, đó là một chữ ký rất bay bướm.

- May mắn ấy có được là nhờ Edward đã xuất hiện kịp thời kịp lúc đây ạ - Tôi cố gắng trả sự việc lại đúng chỗ của nó, đồng thời liếc mắt sang “nhân vật chính” để dò xét thái độ của hắn.

- Ồ, à... thế à, vâng - Bác sĩ Cullen biểu lộ sự đồng tình một cách chóng vánh, rồi bất chợt, ông quơ tay thu gom tất cả các giấy tờ lại, mặt ngoảnh sang phía khác, mắt nhìn chăm chăm vào Tyler, chân tiến đến bên giường của anh bạn tội nghiệp. Trục giác của tôi rất nhạy, nó khẳng định cho tôi biết một điều rằng vị bác sĩ khả kính kia hiển nhiên là biết tổng chuyện về Edward đi rồi.

- E rằng cậu sẽ phải ở lại đây với chúng tôi thêm một chút nữa - Bác sĩ Cullen nói với Tyler, ông ta bắt đầu kiểm tra các vết thương trên mặt, trên đầu của anh chàng.

Ngay khi người bác sĩ vừa mới quay lưng, tôi đã tiến ngay đến bên cạnh Edward.

- Tôi nói chuyện với anh một chút được không? - Tôi thì thầm theo hơi thở. Edward lùi lại ngay tức thì, hai quai hàm của hắn ta nghiến chặt lại.

- Bố cô đang đợi đây - Edward nói qua kẽ răng.

Tôi đưa mắt dè chừng bác sĩ Cullen và anh chàng Tyler.

- Tôi muốn nói chuyện riêng với anh, nếu anh không cảm thấy phiền - Tôi nhấn mạnh.

Edward tức tối ra mặt, song hắn ta cũng vẫn xoay người lại, sai những bước dài về phía cuối phòng. Tôi gần như phải chạy theo mới đuổi kịp cái kẻ “đáng ghét” ấy. Ngay khi vừa ra đến góc hành lang cụt, Edward tức khắc quay ngay người lại, nhìn tôi trừng trừng.

- Cô muốn gì? - Giọng nói của hắn ta trở nên cực kỳ khó chịu. Ánh mắt của hắn nhìn tôi một cách lạnh giá

Thái độ thiếu thiện cảm của Edward một lần nữa lại gieo cho tôi cái cảm giác sờ sợ. Những lời thốt ra từ miệng của tôi trở nên yếu ớt đến kỳ lạ.

- Anh còn thiếu tôi một lời giải thích - Tôi nhắc.

- Tôi đã cứu cô thoát chết... tôi chẳng nợ cô cái gì cả.

Tôi nao núng trước lời lẽ đầy giận dữ của Edward.

- Anh hứa rồi mà...

- Bella, cô bị va ở đầu, cô chẳng biết là mình đang nói cái gì đâu - Hấn ta cắt ngang lời tôi.

Edward lườm mắt nhìn tôi.

- Cô muốn gì ở tôi, hả Bella?

- Tôi chỉ muốn biết sự thật - Tôi lí nhí - Tôi muốn biết vì sao mình phải nói dối cho anh.

- Thế cô nghĩ là đã có thể xảy ra chuyện gì? - Hấn ta nạt ngang.

Mọi thứ đang dâng lên một cách đột ngột bỗng vỡ òa ra trong chốc lát.

- Tất cả những gì tôi biết là anh đã không hề ở gần tôi... Tyler cũng không trông thấy anh, vì thế, đừng có giải thích với tôi rằng tôi bị va đập nặng vào đầu như thế. Chiếc xe tải đó đang nghiền nát cả hai chúng tôi nhưng bỗng dừng lại. Anh đã để lại dấu tay mình ở bên hông của nó. Và anh còn để lại một vết lõm sâu trên một chiếc xe hơi khác nữa. Thế mà người anh lại không hề có lấy một vết trầy xước. Chiếc xe tải đã làm kẹp chân tôi, nhưng anh đã nâng nó lên... - Tôi bỗng nhận ra giọng nói của mình nghẹn lại, tôi không thể nào tiếp tục được nữa. Tôi đang bị kích động và hoàn toàn cảm nhận được những giọt nước mắt đang chực trào ra; tôi cố gắng kìm giữ chúng lại bằng cách nghiền hai hàm răng thật chặt.

Edward nhìn tôi nghi ngại. Nhưng hấn ta rõ ràng là đang căng thẳng, chỉ cần nhìn gương mặt của hấn ta thôi cũng đủ biết là hấn ta đang cố tìm lời lẽ biện minh cho mình.

- Cô nghĩ là tôi đã nâng hấn chiếc xe tải ra khỏi người của cô? - Giọng nói của hấn ta chứa đầy vẻ nghi hoặc về trạng thái sáng suốt của tôi, nhưng điều đó chỉ càng làm cho tôi cảm thấy khó mà tin hấn ta được. Trông hấn ta cứ y như một diễn viên chuyên nghiệp đang nhập vai.

Tôi gật đầu ngay, không cần suy nghĩ, hai quai hàm vẫn siết chặt.

- Chẳng ai tin điều đó đâu, cô có hiểu không - Giờ thì giọng nói của hấn ta mang đầy vẻ chế nhạo.

- Tôi sẽ không kể với ai cả - Tôi nói rành rọt từng chữ một, cố gắng kìm chế nỗi tức giận của mình.

Một vẻ ngạc nhiên hiện ra chớp nhoáng trên gương mặt của Edward.

- Thế thì cô quan tâm đến chuyện đó để làm gì?

- Nó quan trọng đối với tôi - Tôi khẳng khẳng - Bình sinh, tôi chúa ghét nói dối, bởi thế, tôi muốn biết vì lý do gì mà mình phải làm như vậy.

- Cô không thể cảm ơn tôi rồi dẹp cái chuyện ấy đi được sao?

- Cảm ơn - Tôi nói nhưng cứ bướng bỉnh chờ đợi.

- Cô sẽ không chịu thua, phải không?

- Đúng thế.

- Vậy thì... Chúc cô luôn vui vẻ với nỗi thất vọng nhé.

Cả hai chúng tôi cùng rơi vào im lặng, chẳng ai thèm nói với ai câu nào nữa, chỉ chăm chú nhìn nhau qua vẻ mặt cau có. Cuối cùng, tôi là người lên tiếng trước, cố giữ giọng nói của mình thật tự nhiên. Đúng là tôi đã bị gương mặt đặng đặng sát khí kia làm cho “khiếp vía”. Giờ đây, trông hấn ta chẳng khác gì một thiên sứ... địa ngục.

- Anh thật sự không cảm thấy phiền khi bước ra đây với tôi ư? Tại sao vậy? Tôi hỏi một cách dửng dưng.

Gương mặt lộng lẫy của Edward bắt ngờ sa sầm xuống, trông rất đáng sợ.

- Không biết - Edward gằn giọng.

Rồi đột ngột “kẻ đáng ghét” ấy quay lưng lại, bỏ đi thẳng một mạch.

Thật tức muốn chết, để phải mất đến vài phút sau, tôi mới cử động nổi đôi chân của mình. Và tôi đã đi sai hướng về phía cuối hành lang.

Ở nơi phòng đợi còn đáng sợ hơn tôi tưởng. Hình như tất cả các gương mặt mà tôi quen biết trong cái thị trấn Forks này đều đang tập trung hết ở đây... tất cả đều đang mở to đôi mắt ra mà nhìn như muốn nuốt chửng lấy tôi. Bố gần như nhảy bổ đến phía tôi, trong tình huống này, tôi chỉ còn biết giơ hai tay lên... đầu hàng.

- Nào con có bị làm sao đâu - Tôi sảo thâm ra mặt khi thông báo như vậy.

- Thế bác sĩ bảo sao?

- Bác sĩ Cullen bảo là con không sao và con có thể về nhà - Tôi thở dài. Mike, Jessica, Eric cũng có mặt ở đó, cả ba bắt đầu bước nhanh đến chỗ tôi - Thôi, chúng ta đi nào - Tôi giục.

Bố đưa tôi ra cửa, tay ông quàng hồ qua lưng tôi. Tôi ngượng nghịu vẫy tay chào các bạn bè, hàm ý nhấn mạnh rằng họ không cần phải lo lắng cho tôi nữa. Ôi! Thật là nhẹ nhõm khi bước chân vào chiếc xe tuần tra của cảnh sát - lần đầu tiên trong đời, tôi mới có được cái cảm giác như vậy.

Sự yên lặng bao trùm trong chiếc xe chúng tôi đang ngồi. Trong đầu tôi cứ không thôi suy nghĩ về Edward, vậy là hấn ta vẫn ở đó. Những phản ứng tự vệ của hấn ta ở phòng lớn chính là bằng chứng xác

thực cho những hiện tượng lạ lùng mà tôi dám chắc một điều rằng chính tôi, chứ không phải ai khác, là người đã chứng kiến hết từ đầu đến cuối.

Cuối cùng cũng về đến nhà. Bố là người đầu tiên phá tan bầu không khí im lặng.

- E hèm... con gọi cho Renée nhé - Bố cúi đầu xuống, cảm giác có lỗi.

Tôi gần như thất kinh:

- Bố kể với mẹ rồi à?

- Bố xin lỗi.

Tôi bước xuống xe, đóng sập cửa lại, hình như... hơi nặng tay thì phải.

Mẹ đã nổi tam bành lên... dĩ nhiên rồi, đến độ tôi phải lặp đi lặp lại tới ba mươi lần rằng tôi vẫn bình an vô sự, lúc bấy giờ mẹ mới chịu nguôi xuống. Mẹ năn nỉ tôi hãy trở về nhà - mẹ quên mất một điều là hiện tại trong nhà của mẹ đang trống rỗng trống thien - nhưng xét cho cùng, những lời yêu cầu khẩn thiết của mẹ dẫu sao cũng còn có thể đối phó được không khó khăn lắm như tôi tưởng. Tôi đang bị sự xuất hiện thần bí của Edward làm cho mê hoặc, hơn là bị ám ảnh bởi chính bản thân hắn ta nữa. Rõ là một con ngốc, ngốc ời là ngốc. Tôi không mảy may có ý định muốn rời khỏi Forks một chút nào như lẽ ra phải thế, đây là điều thông thường mà bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh của tôi hẳn cũng sẽ hành xử như vậy thôi.

Đêm hôm ấy, tôi quyết định đi ngủ sớm. Bố vẫn giữ ánh mắt lo âu khi nhìn tôi, và điều đó càng khiến cho tôi thêm căng thẳng. Tôi đành chấm dứt tình trạng trên bằng cách tóm lấy ba viên Tylenol trong nhà tắm. Và chúng đã có tác dụng; khi cơn đau thuyên giảm, tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Đó là đêm đầu tiên tôi nằm mơ thấy Edward Cullen.

Chương 4 : Những lời mời

Trong giấc mơ của tôi, trời tối đen như mực, thứ ánh sáng mập mờ duy nhất có được hình như tỏa ra từ làn da của Edward. Tôi không nhìn rõ được gương mặt của hắn ta, mà chỉ có thể nhận ra mỗi cái lưng của hắn đang mỗi lúc một xa dần, còn lại tôi một mình giữa tăm tối.

Cho dù có cố chạy đuổi theo nhanh bao nhiêu, tôi cũng không thể bắt kịp được Edward; cho dù có cố gào thét gọi tên hắn ta đến thế nào, hắn ta cũng không hề một lần ngoái nhìn lại. Hoảng hốt... Tôi giật mình tỉnh giấc. Mới chỉ là nửa đêm, nhưng tôi không tài nào chợp mắt được nữa... thời gian như kéo dài đến vô tận. Sau đó, gần như đêm nào, Edward cũng bước vào giấc mơ của tôi, và bao giờ cũng vậy, giữa hắn ta và tôi lúc nào cũng là một khoảng cách vượt tầm với.

Suốt một tháng trời sau khi tai nạn xảy ra, mọi thứ đối với tôi trở nên không dễ dàng chút nào, thần kinh tôi luôn luôn ở trong trạng thái căng cứng như dây đàn, nhất là cái cảm giác ngượng ngùng, không có cách gì làm cho nó tan biến đi được.

Lòng dũng cảm của tôi cạn sạch. Những ngày còn lại trong tuần, tôi nhận thức được rằng mình đang ở vào vị trí trung tâm của mọi sự chú ý. Không thể nào tin nổi, Tyler cứ suốt ngày quần quanh bên tôi, anh chàng bị ám ảnh về nỗi phải bằng cách nào đó, đền bù cho tôi. Tôi đã phải cố gắng thuyết phục cho Tyler hiểu rằng điều tôi mong muốn nhất trên đời lúc này là anh ta hãy quên hết mọi chuyện đi, tôi chẳng hề bị làm sao cả, vậy nhưng Tyler vẫn cứ khăng khăng đi theo nài nỉ. Anh chàng lẻo đẻo đi theo tôi hết lớp này đến lớp khác; mà như thế vẫn còn là chưa đủ, đến giờ ăn trưa, khi chỗ bàn của chúng tôi đã ngồi kín hết rồi, Tyler vẫn cứ cố chen vào. Điều này khiến cho Mike và Eric, vốn đã không có cảm tình dành cho nhau, nay lại xuất hiện thêm Tyler, họ đối với anh chàng đến sau này lại càng thiếu thiện cảm hơn. Chính điều này làm cho tôi lo lắng, không lẽ tôi lại vừa mới được mọc thêm một “cái đuôi” bất đắc dĩ nữa?

Xem ra, chẳng có ai chịu tin Edward cả, mặc dù tôi đã hết lời thanh minh thanh nga, kể lể đủ mọi điều rằng hắn ta xứng đáng là một anh hùng, chính hắn ta đã kéo tôi ra khỏi chỗ nguy hiểm, và suýt chút nữa thì hắn ta cũng đã bị nghiền nát ra rồi. Tôi đã rất nhiệt tình giải thích và rồi tự tôi phải... chứng hùng. Jessica, Mike, Eric, cùng một số người khác nữa, đều quả quyết rằng mãi cho đến khi chiếc xe tải được kéo ra, họ mới nhìn thấy Edward.

Tôi băn khoăn tự hỏi mình rằng tại sao lại không có một ai nhìn thấy Edward đứng ở đâu đấy, trước khi đột ngột xuất hiện và cứu tôi một cách “quá ngoạn mục” như thế. Chán nản vì không tìm ra được lời giải đáp, tôi bỗng chợt nhận ra một khả năng: không ai quan tâm và để ý đến Edward như tôi cả. Không ai lại cứ chăm chăm kiểm tìm - dù là chỉ để được nhìn thấy mặt - hắn ta như tôi. Oái oăm làm sao!

Edward không hề bị đám đông những người hiếu kỳ bu quanh hỏi han về “chiến công” đã lập được. Như thường lệ, mọi người vẫn giữ thái độ thờ ơ với hắn ta. Nhà Cullen và Hale vẫn thường trực ngồi ở cái bàn cũ, họ chẳng ăn uống gì, cứ chuyện trò riêng lẻ với nhau như vậy. Không một ai trong số họ, đặc biệt là Edward, liếc nhìn tôi, như tôi đang nhìn họ cả.

Ở lớp sinh học, Edward vẫn giữ cái kiểu ngồi kịch cạnh bàn cổ hủ, dường như hắn chẳng mấy may quan tâm đến sự hiện diện của tôi trong lớp. Chỉ thỉnh thoảng, hai nắm tay của hắn ta đột nhiên siết chặt lại, làn da của hắn căng ra và trở nên trắng một cách khác thường, trắng hơn cả xương nữa. Không biết hắn ta lo tôi thật hay đang cố tình làm ra vẻ như thế - tôi ngẫm nghĩ.

Hắn là hắn ta đang ước ao phải chi đã không ra tay kéo tôi thoát ra khỏi đường đi của chiếc xe tải ấy - tôi đoán già đoán non như vậy vì chẳng còn biết nghĩ gì hơn thế.

Tôi rất muốn trò chuyện cùng Edward, sau hôm xảy ra tai nạn, tôi đã thử bắt chuyện một lần. Tôi còn nhớ lần cuối cùng tôi gặp hắn ta là ở bên ngoài phòng cấp cứu, khi ấy, cả hai chúng tôi đều đang như những trái bom phát nổ. Tôi vẫn còn giận vì hắn ta không tin tôi nên đã không kể cho nghe sự thật, dù rằng tôi đã làm theo đúng “giao ước” của cả hai. Nhưng dù sao, hắn ta cũng đã cứu sống tôi, dẫu cho đó có là cách nào đi chăng nữa. Và, suốt cả đêm hôm ấy, nỗi bức tức trong tôi từ từ vơi dần, để cuối cùng, nó đơn thuần trở thành lòng biết ơn sâu sắc.

Khi tôi bước chân vào lớp sinh học, đã thấy Edward ngồi ở đó rồi, mắt hắn đang đăm đăm nhìn về phía trước. Tôi ngồi vào chỗ của mình, hy vọng hắn ta sẽ quay sang nhìn tôi. Nhưng không, Edward không tỏ vẻ gì cho thấy là có biết tôi đã vào lớp cả.

- Chào anh, Edward - Tôi vui vẻ lên tiếng, cố làm cho hắn ta hiểu là tôi đã thay đổi thái độ.

Edward hơi xoay đầu về phía tôi, thoáng gật đầu rồi quay đi, không chịu nhìn tôi lấy một cái.

Đó là lần cuối cùng tôi tiếp xúc với Edward, dù rằng hắn ta vẫn hiện diện ở đây, hàng ngày, cách tôi có ba mươi xăngtimét. Thỉnh thoảng tôi lại nhìn trộm Edward - tôi không thể ngăn mình thôi làm như thế được - từ một khoảng cách tương đối xa, trong quán ăn hay trong bãi đậu xe chẳng hạn. Ngày qua ngày, tôi

nhận ra đôi mắt vàng óng của Edward đang trở nên đen lại. Ấy vậy mà trong lớp, tôi không tỏ vẻ gì gọi là quan tâm đến sự có mặt của hắn ta như hắn ta vẫn hành xử như thể đối với tôi. Thật là khôn khổ cho tôi - những giấc mơ về Edward cứ diễn ra liên tục, đều đều...

Ấy là chuyện ở trường, còn chuyện ở nhà thì. Dù cho tôi có khéo nguy biện như thế nào, qua những e-mail đã gửi đi của tôi, “bà Renée” vẫn cảm nhận được là tôi đang suy sụp, “bà” gọi điện cho tôi vài lần, lần nào cũng tỏ ra lo lắng. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đổ hết tội cho thời tiết, chính thời tiết đã làm tôi sụt sùi như thế...

Còn Mike, ít ra anh chàng cũng đã hài lòng ra mặt khi cảm nhận được một cuộc chiến tranh lạnh giữa tôi và “người đồng sự”. Không khó khăn gì để hiểu rằng Mike từng đứng ngồi không yên khi nghĩ đến “pha cứu mạng đầy chất hành động” của Edward sẽ “ghi điểm” được với tôi; anh chàng đã tỏ phào nhẹ nhõm khi thấy nó có kết quả ngược lại. Càng ngày, Mike càng trở nên tự tin, anh chàng thích ngồi lên mép bàn ở chỗ của tôi mà trò chuyện trước khi giờ sinh học bắt đầu, lờ phất sự có mặt của Edward, cũng giống như Edward chẳng hề đoái hoài gì tới chúng tôi vậy.

Sau cái ngày băng giá khủng khiếp ấy, tuyết bị cuốn sạch trơn. Mike thất vọng vì bị lỡ mất một “trận chiến bão tuyết”, nhưng vẫn vui vì có thể đi ra biển. Ngày nối ngày qua đi, thế mà mưa chẳng giảm chút nào, vẫn cứ rơi hoài hoài như thế.

Jessica kể cho tôi nghe về một sự kiện gì đó xảy ra ở một nơi xa thăm thẳm - cô ấy gọi đó là ngày thứ Ba đầu tiên của tháng Ba và “xin phép” tôi được mời Mike (theo thông lệ là các cô gái sẽ mời các bạn trai) đến dự vũ hội mừng xuân sẽ diễn ra trong hai tuần nữa.

- Bỏ có chắc là sẽ không sao không... Bỏ không có ý định mời Mike hả? - Jessica cứ hỏi đi hỏi lại khi nghe tôi bảo rằng tôi chẳng có việc gì phải buồn phiền hết.

- Ừ, Jess ạ, mình sẽ không tham dự - Tôi quả quyết. Nhảy múa, ai cũng thấy rõ rành rành là nó không hề nằm trong năng khiếu trời cho của tôi kia mà.

- Vui lắm đây - Cô bạn cố rủ... nhưng chẳng thành tâm chút nào. Tôi thấy đáng nghi lắm, không lẽ cô bạn này lại quý tôi hơn cả “cái đuôi” của tôi. Thật khó tin quá.

- Bỏ và Mike hãy thật vui vẻ nhé - Tôi động viên Jessica.

Hôm sau, trong lớp lượng giác học và tiếng Tây Ban Nha, tôi ngạc nhiên khi thấy Jessica không còn lú lo như thường lệ nữa. Cô ấy bước đi bên tôi mà chẳng hề rằng nói đến nửa lời, tôi không khỏi lo lắng nhưng cũng không dám hỏi han. Nếu Mike đã từ chối Jessica thì chắc chắn tôi sẽ là người mà cô ấy không muốn kể nhất.

Nỗi nghi ngại của tôi càng lúc càng tăng khi trong suốt bữa ăn trưa, Jessica luôn tìm cách tránh xa Mike, thay vào đó, cô ấy lại trò chuyện rất sôi nổi với Eric. Mike giữ thái độ “ngâm hột thị” một cách bất thường.

Mike vẫn im lặng khi cùng tôi đến lớp, trên gương mặt của anh chàng có những biểu hiện của một tâm trạng không thoải mái. Cuối cùng, khi tôi đã ngồi vào chỗ, còn Mike thì ngồi gạ lên mép bàn, anh chàng bắt đầu thổ lộ:

- Ừm, Jessica ấy mà... cô ấy rủ mình đến dự vũ hội mừng xuân - Mike kể trong lúc mắt cứ đăm đăm nhìn xuống sàn nhà.

- Hay quá - Tôi reo lên một cách vui vẻ đầy phấn khích - Cậu phải thật vui vẻ với Jessica đây nhé.

- Ừm... - Mike trở nên lúng túng trước nụ cười của tôi, rõ ràng là anh chàng không hề thích thú câu trả lời đó một chút nào - Mình nói với cô ấy là mình cần phải suy nghĩ...

- Sao cậu lại làm thế? - Tôi cố tình để cho giọng nói của mình “nhuộm màu phản đối”, dẫu sao, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm một chút khi hiểu rằng Mike đã không từ chối Jessica một cách thẳng thừng.

Mặt của Mike trở nên đỏ ửng, anh chàng lại tiếp tục nhìn xuống đất.

- Mình... mình không biết là... cậu có định mời mình hay không.

Im lặng, trong phút chốc, tôi cảm ghét cái cảm giác có lỗi đang dâng lên trong lòng mình. Nhưng hình như... tôi khẽ liếc mắt sang Edward và nhận ra cái đầu của hắn ta đang hơi nghiêng về phía tôi.

- Mike à, mình nghĩ là cậu nên đồng ý...

- Vậy là cậu đã mời người khác rồi chứ gì? - Không biết Edward có biết là Mike vừa mới liếc mắt nhìn sang hắn ta không?

- Không phải - Tôi quả quyết - Chỉ là mình không thể đến dự buổi khiêu vũ, vậy thôi.

- Tại sao cậu lại không đi? - Mike hỏi gặng.

Tôi không dám liều lĩnh tham dự vào cái trò múa may đó, vì nó sẽ khiến cho tôi bị bề mặt là cái chắc. Rất nhanh chóng, tôi nghĩ ngay ra được một kế hoạch khác.

- Thứ Bảy, mình phải đến Seattle - Tôi giải thích. Mà quả thật, tôi cũng cần phải rời thị trấn. May sao, đây chính là cơ hội tốt để thực hiện điều đó.

- Sao cậu không để thứ Bảy khác hãy đi?

- Mình xin lỗi, nhưng không được đâu - Tôi cố phân bua - Dù sao, cậu cũng không nên để cho Jess chờ đợi câu trả lời của cậu lâu hơn nữa, kỳ cục lắm.

- Ừ, cậu nói đúng - Mike lẩm bẩm trong miệng rồi quay trở về chỗ ngồi của mình, vẻ mặt buồn rười rượi. Tôi nhắm mắt lại, day day mấy ngón tay lên chỗ thái dương, mong xua đuổi cái cảm giác “tội lỗi” và thương cảm ra khỏi đầu. Thầy Banner bắt đầu bài giảng của mình. Bất giác tôi thờ dãi, lại phải mở mắt ra. Edward đột ngột quay sang nhìn tôi một cách lạ thường, vẻ thất vọng thường thấy lại hiện ra trong đôi mắt đen, nhưng lần này, nó rõ ràng hơn bao giờ hết.

Tôi cũng đưa mắt sang nhìn ngược trở lại, tỏ vẻ không hiểu ý nghĩa của cái nhìn ấy, mong rằng hắn ta sẽ quay mặt đi. Nhưng không, Edward vẫn tiếp tục nhìn thật sâu vào đôi mắt tôi, cố tìm kiếm một cảm xúc nào đó. Làm sao thôi không nhìn hắn ta bây giờ. Hai cánh tay của tôi bắt đầu run lên.

- Mời em Cullen? - Thầy Banner gọi Edward, thầy vừa hỏi một câu gì đó mà tôi không kịp nghe.

- Thừa thầy chu trình Krebs(5) ạ - “Người đồng sự” của tôi trả lời, hình như hắn ta có vẻ miễn cưỡng khi phải quay lên nhìn thầy giáo.

Tôi hạ mắt nhanh xuống nhìn quyển sách đang mở ngổ ở trên bàn, ngay sau khi không còn bị “hành hạ” bởi đôi mắt đầy ma lực của hắn, tôi cố gắng theo kịp bài giảng. Vẫn cái tính thờ ơ như thường lệ, tôi vuốt mái tóc của mình qua bên phải, cố gắng che đi phần lớn gương mặt. Cho tới tận bây giờ, tôi vẫn không thể tin được là tại sao mình lại dễ bị hoang mang và kích động đến thế - nhất là trong cái ngày đầu tiên hắn ta nhìn tôi cách đây khoảng sáu tuần. Giờ thì tôi sẽ không để cho hắn ta tác động đến mình nữa. Như thế, yếu đuối lắm. Mà có khi lại còn tệ hơn cả yếu đuối nữa, đó là thảm hại thì đúng hơn.

Tôi cố gắng hết sức để không chú ý đến Edward, nhưng có lẽ không thể thực hiện nổi điều này, thôi thì phải cố gắng để hắn ta không biết là mình đang chú ý đến hắn ta vậy. Cuối cùng, tiếng chuông được chờ đợi cũng đã reo lên; muốn hay không muốn, tôi cũng bắt buộc phải quay sang phía Edward để thu dọn đồ đạc, dụng cụ làm thí nghiệm, mong sao Edward lại bỏ đi như thường lệ.

- Bella? - Sao giọng nói của hắn ta lại quen thuộc với tôi đến vậy, như thể tôi đã được nghe nó cả đời rồi, chứ không phải chỉ là trong mấy tuần ngắn ngủi vừa qua.

Tôi trở nên dè dặt. Tôi không muốn trở lại cái cảm giác vẫn hằng có mỗi khi nhìn vào gương mặt quá hoàn mỹ của hắn ta. Nhưng không thể nào tránh được, một cách thận trọng, tôi quay sang Edward. Không làm sao có thể đoán được cảm xúc của con người này. Hắn ta chẳng nói chẳng rằng lấy một lời.

- Có chuyện gì vậy? Anh muốn nói chuyện trở lại với tôi à? - Tôi lên tiếng, và dù có cố gắng kiềm chế thế nào đi nữa, không hiểu sao trong giọng nói của tôi vẫn còn một chút gì đó nóng nảy.

Môi Edward mấp máy, cố gắng nở một nụ cười.

- Không, không phải hoàn toàn như thế - Hắn ta phân bua.

- Thế anh muốn gì nào, Edward? - Tôi hỏi và nhắm mắt lại. Để không phải sợ sệt, ngượng ngùng, tôi chỉ còn có thể nói chuyện theo cách đó với hắn ta mà thôi.

- Tôi xin lỗi - Edward trả lời, giọng nói nghe có vẻ thành thật - Tôi đã quá khiếm nhã, tôi biết chứ. Nhưng thà như thế tốt hơn, tôi nghĩ như vậy.

Tôi mở mắt ra. Hắn ta đang rất nghiêm túc.

- Thật tình tôi không hiểu - Tôi thú thật.

- Chúng ta không là bạn thì tốt hơn - Edward nói - Tin tôi đi.

Mắt tôi tối sầm lại. Trước đây, tôi đã từng nghe điều này ở đâu đó rồi thì phải.

- Thật tệ là anh đã không nhận ra được điều đó sớm hơn - Tôi nói như rít qua kẽ răng - Để tới bây giờ mới hối hận.

- Hối hận á? - Lời nói và cách nói của tôi rõ ràng đã điếm trúng huyết của “kẻ đáng ghét” - Hối hận chuyện gì mới được chứ?

- Hối hận là đã không để cho cái xe tải ngổ ngắc ấy đưa tôi lên thiên đàng.

Edward nhìn tôi kinh ngạc. Hắn ta có vẻ như không tin vào chính đôi tai của mình.

Cuối cùng thì hắn ta cũng phải lên tiếng, giọng nói gần như phẫn nộ.

- Cô nghĩ tôi hối hận vì đã cứu cô hả?

- Tôi biết là anh như thế - Tôi đáp trả.

- Cô thì biết cái gì mà nói - Giờ thì hắn ta... phát điên thật.

Tôi quay ngoắt sang phía khác, nghiêng hai hàm răng lại, cố gắng không để tuôn ra những lời chỉ trích gay gắt đối với hắn ta. Tôi vợ vội sách vở rồi đứng dậy, bước nhanh ra cửa. Tôi muốn thoát ra khỏi căn phòng ngột ngạt này ngay tức thì, thế mà sơ sẩy thế nào, chân tôi lại vấp ngay vào ngưỡng cửa, tất cả sách vở rơi tung tóe xuống đất. Tôi đứng thẩn ra một lúc, tính bỏ đi luôn. Nhưng rồi cuối cùng, tôi quyết định cúi xuống và lượm lên... chán quá... tôi thở dài. Thật bất ngờ, Edward đã có mặt ở đó từ lúc nào; hắn ta đã xếp sách vở lại thành chồng ngay ngắn. Rồi “kẻ đáng ghét” ấy giao lại cho tôi, về mặt hắn trông thật khổ sở.

- Cảm ơn - Tôi buông ra hai tiếng ấy một cách lạnh lùng.

Ánh mắt Edward sầm lại.

- Không có chi - Hắn ta đáp lời.

Tôi đứng thẳng người lên, bỏ đi liền một nước, và cứ thế xăm xăm tiến đến phòng tập thể dục, không ngoái đầu lại lấy một lần.

Phòng tập thể dục hôm nay đầy “bạo lực”. Theo thời khóa biểu thì bọn tôi phải chơi bóng rổ. Như thường lệ, đồng đội... chẳng bao giờ chuyển bóng cho tôi, vậy cũng tốt, nhưng sao tôi cứ “chụp ếch” hoài. Thôi kệ, cuối cùng thì cũng được vài lần cướp bóng của đối phương thành công. Ngày hôm nay của tôi tệ hơn những hôm khác, trong cái đầu của tôi không hiểu sao cứ đầy ắp hình ảnh của Edward. Hết mỗi lần tập trung được vào đôi chân và theo kịp trận đấu... là y như rằng hắn ta lại hiện lên, len lỏi vào trong suy nghĩ của tôi.

Rồi cuối cùng thì tôi cũng trút được gánh nặng, dĩ nhiên là thế... khi bước chân ra khỏi phòng tập thể dục. Tôi đi như chạy đến chỗ cái xe tải; có nhiều người khiến tôi cần phải trốn lẩn. Sau vụ chiếc xe tải yêu dấu của tôi gặp tai nạn, tôi chỉ dám thay lại cái đèn chiếu hậu, vì nếu muốn sơn lại những chỗ bị tróc thì tôi sẽ phải sơn hết toàn bộ cái xe. Lúc đó, bố mẹ của Tyler hẳn sẽ phải bán chiếc xe tải của họ mà phụ vào chi phí với tôi thôi, chẳng thể còn cách nào khác nữa.

Chỉ còn phải rẽ vào bãi để xe nữa thôi là thoát rồi... Nhưng trời ơi, ai kia. Tôi đứng chết trân! Một dáng người cao lêu đêu đang lấp ló bên chiếc xe tải của tôi. Thì ra là Eric. Nhận ra anh chàng ấy rồi, tôi mới dám tiếp tục dẫn bước.

- Eric - Tôi gọi to.

- A, chào Bella.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi hỏi và mở khóa cửa xe, hoàn toàn không nhận ra nỗi ngượng ngịu trong giọng nói của Eric, bởi thế, những lời tiếp theo của anh ta khiến tôi phải sững sốt.

- Ủ, mình ấy mà... mình... mình muốn hỏi là... là cậu có thể đến tham dự vũ hội mừng xuân... với mình không? - Giọng nói của Eric như vỡ òa ra ở mấy tiếng cuối cùng.

- Mình tưởng con gái mới là người mời chứ - Vì quá bất ngờ nên tôi chưa nghĩ ra được câu trả lời nào lịch sự cả.

- Ủ, đúng rồi - Eric đáp ứng, gương mặt đỏ lựng.

Tôi cố gắng bình tĩnh trở lại và nở một nụ cười thật ảm áp.

- Cảm ơn cậu đã quan tâm đến mình, nhưng hôm đó, mình đã ở Seattle mất rồi.

- Ồ - Eric ngạc nhiên - Thế thì lần khác vậy.

- Ủ, chắc chắn rồi - Tôi gật đầu đồng ý, nhưng chợt bặm môi lại. Lỡ anh ta lại hiểu đó là một lời hẹn hò thì nguy to.

Eric quay trở lại trường, dáng đi ủ rũ. Tôi bỗng nghe thấy có những tiếng cười khùng khục trong cổ...

Edward đang đi ngang qua chiếc xe tải của tôi, mắt nhìn thẳng, còn đôi môi thì mím chặt lại. Bực bội, tôi giật mạnh cái cửa xe, nhảy tót vào trong, và đóng sầm cửa lại. Tôi mở máy xe cho kêu thật lớn rồi từ từ cho xe chạy ra trục đường chính. Edward cũng đã vào xe của mình, cách phía sau tôi hai xe, bỗng xe hắn lướt thật “ngọt” lên phía trước, chặn ngang đường đi của tôi. Hắn ta dừng ở đó để chờ người nhà của mình; tôi trông thấy bốn người họ đang đi về phía bãi giữ xe, nhưng lúc này, họ vẫn còn ở trong khuôn viên của quán ăn. Tôi rất muốn lách qua chiếc Volvo láng bóng của hắn ta, nhưng xung quanh có nhiều người quá. Tôi nhìn vào kính chiếu hậu. Các xe đã bắt đầu xếp thành hàng. Ngay phía sau tôi, Tyler Crowley đang trong chiếc Sentra, vẫy tay ra hiệu. Đang trong nỗi bực bội nên tôi đã không nhận ra Tyler ngay.

Tôi cứ ngồi thừ ra đó, hết nhìn lên trời lại ngó xuống đất, tuyệt nhiên không thèm để mắt tới cái xe hơi ở trước mặt. Bỗng có tiếng gõ côm cốp bên thành xe. Tôi kiểm tra thử, thì ra là Tyler. Mà sao xe của anh ta vẫn để nổ máy, còn cửa thì lại bỏ ngỏ thế kia. Nhìn lên kính chiếu hậu, tôi ngạc nhiên vô cùng. Tôi vội

nhào người sang ghé bên cạnh, xoay lấy xoay để cái tay quay để hạ cửa kính xuống. Trời ơi, cứng quá. Tôi mới chỉ hạ được kính xuống có một nửa thì phải chịu thúc thủ, đầu hàng.

- Tyler, cho mình xin lỗi. Mình không thể cho xe nhúc nhích được. Cullen đang ở phía trước - Cục tức trong tôi lại dâng lên đến cổ, rõ ràng tình trạng tắc nghẽn này không phải là do lỗi của tôi.

- Ừ, mình biết rồi - Tyler cười toe toét - Mình chỉ muốn hỏi cậu một điều khi chúng ta còn đang bị mắc kẹt ở đây thôi.

Ồi trời, không lẽ lại là...

- Cậu có ý định mời mình cùng đến tham dự vũ hội mừng xuân với cậu không? - Tyler hỏi thẳng (Biết ngay mà!).

- Mình sẽ không ở lại thị trấn, Tyler à - Giọng tôi bỗng trở nên cáu kỉnh một cách lạ thường, nhưng chỉ một chút xíu thôi. Vì trong thoáng chốc, tôi chợt nhớ ra rằng anh chàng tội nghiệp này không có lỗi gì cả, chỉ tại hôm nay, Mike và Eric đã làm cho tôi mất hết cả sự kiên nhẫn.

- Ừ, Mike đã nói rồi - Tyler đáp.

- Thế thì sao...

Tyler nhún vai.

- Mình cứ nghĩ là cậu muốn cho cậu ta ra rìa nên mới nói vậy.

À, thế thì, đây đúng là sai lầm của Tyler rồi.

- Mình xin lỗi, Tyler - Tôi trả lời, cố gắng che đậy nỗi bức tức - Nhưng quả thật là mình sẽ phải ra khỏi thị trấn.

- Tuyệt lắm. Vậy là tụi mình vẫn sẽ đi chơi với nhau.

Trước khi tôi kịp lên tiếng thì Tyler đã lùi đi mất, anh ta quay trở lại chiếc Sentra. Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi sùng sốt đang còn hiện hữu trên gương mặt của mình. Phía trên kia, Alice, Rosalie, Emmett và Jasper vừa chui vào chiếc Volvo. Trên kính chiếu hậu của chiếc xe hơi bóng láng ấy, tôi chợt nhận ra đôi mắt của Edward đang chú mục vào mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn ta đang cười sặc sụa, như thể tất cả những gì Tyler vừa nói, hẳn ta không hề bỏ sót bất kỳ một từ nào vậy. Nãy giờ chân tôi ngứa ngáy lắm rồi, nó cứ muốn nhún ga... một cú va chạm nhẹ chắc sẽ chẳng làm ai bị thương, chỉ cần sơn lại cái màu bạc bóng láng kia thôi. Tôi bắt đầu tăng tốc.

Nhưng cả năm người họ đều đã có mặt đầy đủ hết rồi nên Edward ngay lập tức cho xe phóng đi. Tôi chậm chậm lái xe về nhà, suốt dọc đường đi, tôi không thể nào kìm được bản thân khỏi kêu ca, than vãn.

Về đến nhà, tôi quyết định làm món bánh ngô trộn tương ớt, ăn với thịt gà. Món này tốn nhiều thời gian, và đòi hỏi tôi phải tập trung thật sự mới mong hoàn thành được. Đúng vào lúc tôi đang xào hành và ớt thì chuông điện thoại reo. Chắc là bố hoặc mẹ thôi, nhưng mà dù có là người nào thì tôi cũng thất kinh hồn vía hết.

May sao, đó là Jessica, mà lại là một Jessica đang tung bừng hớn hờ; thì ra là Mike đã tìm gặp cô ấy ở trường, anh chàng đã nhận lời mời của cô. Vừa đảo thức ăn, tôi vừa chúc mừng qua loa, Jessica đang rất háo hức, cô bạn còn muốn khoe với cả Angela và Lauren nữa. Bất giác trong đầu tôi nảy ra một ý nghĩ khá buồn cười và ngây ngô, nên chia sẻ ngay với Jessica: có lẽ Angela - cô bạn nhút nhát cùng học chung lớp sinh học với tôi - sẽ mời Eric. Còn Lauren - cô bạn rụt rè hay cảnh giác, người chẳng bao giờ chịu trò chuyện với tôi trong bữa ăn trưa - có thể sẽ mời Tyler; có khả năng anh chàng này sẽ đồng ý. Jessica đồng tình với tôi, cô ta cho rằng nếu được như thế thì còn gì tuyệt vời hơn. Giờ thì Jessica đã có Mike rồi, nên giọng nói của cô ta nghe có vẻ thành thật khi thổ lộ mong ước được gặp tôi ở lễ hội. Tôi cáo lỗi với cô bạn là mình sẽ đi Seattle.

Tôi tắt máy, cố gắng tập trung nấu nướng cho bữa ăn tối - xắt thịt gà thành từng miếng cho thật đẹp, thật hấp dẫn; và lại, tôi cũng không muốn... phải vào phòng cấp cứu thêm lần nữa. Nhưng chẳng hiểu sao mà cái đầu tôi cứ quay mòng mòng, nó cứ ra sức phân tích từng lời nói của Edward hôm nay. Hẳn ta đã nói gì nhỉ, chúng ta không là bạn thì tốt hơn, vậy là sao?

Lòng tôi như quặn lại khi chợt hiểu ra những gì hẳn ta muốn nói. Hẳn Edward đã hiểu là tôi đang bị hẳn ta cuốn hút; hẳn ta không muốn... và vì thế, chúng tôi không thể là bạn... bởi vì hẳn ta không hề thích tôi...

Dĩ nhiên là Edward không thích tôi rồi, nghĩ đến điều này, tôi đâm ra tự ái... mắt tôi cay xè - một hệ quả chẳng thể tránh khỏi... do hạnh. Tôi chẳng có gì đặc biệt. Nhưng hẳn ta thì có. Hẳn ta rất quyến rũ... rạng rỡ như mặt trời... huyền bí nữa... hoàn hảo... quá điển trai... còn gì nữa nhỉ... à, lại còn có thể dùng một tay để nâng cả một chiếc xe tải.

Ừm, cũng chẳng có gì quan trọng, tôi có thể mặc kệ hán ta được mà. Tôi sẽ mặc kệ hán ta. Giờ thì tôi phải nhận là mình đã sai lầm khi đặt chân đến đây. Không sao... tôi sẽ đến một trường học khác ở miền Nam, ở Hawaii chẳng hạn, thế nào người ta cũng cấp học bổng cho tôi. Nghĩ đến đó, trong tôi lại đầy ấp hy vọng. “Ông Charlie” hoang mang thấy rõ khi vừa bước chân vào nhà đã ngửi thấy ngay mùi tiêu xanh. Chẳng thể trách bố được - đây là món ăn của Mêhicô phổ biến ở phía Nam California. Dầu sao, bố cũng là một cảnh sát, dù chỉ là... một cảnh sát tỉnh lẻ, nhưng vẫn phải tỏ ra anh dũng chứ, và, bố đã thể hiện điều đó một cách quá xuất sắc... khi quyết định nếm thử miếng đầu tiên. Có vẻ bố rất thích, hứ vớ. Nhìn dáng vẻ của bố khi càng lúc càng tin vào tài nghệ nấu ăn của “đứa con gái rượu” mà tôi không khỏi tức cười.

- Bố? - Tôi lên tiếng khi bố đã ăn gần xong.

- Gì thế, Bella?

- Ừm, con chỉ muốn cho bố hay là vào thứ Bảy tuần kia, con sẽ đi Seattle,... được không bố? - Thật ra, tôi không muốn xin phép (nó sẽ trở thành tiền lệ mất), nhưng không xin phép thì “hư hỏng” quá, thế nên tôi mới thêm ba từ cuối cùng vào câu nói của mình.

- Sao vậy? - Bố ngạc nhiên, hán bố không tài nào hiểu nổi là ở Forks mà vẫn còn thiếu một thứ gì đó không đáp ứng được cho tôi.

- À, con muốn tìm vài quyển sách... Thư viện ở đây ít sách quá. Tiện thể, con sẽ ngó qua vài cái áo nữa - Tôi vẫn còn kha khá tiền, kể từ khi (cảm ơn bố) tôi không phải bỏ tiền ra mua một chiếc xe hơi. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là tôi chỉ phải tốn có ít tiền cho khoản xăng dầu nhét vào bụng cái xe tải đầu.

- Hình như cái xe tải ấy ngón không ít xăng thì phải - Bố nhận xét đúng ngay lúc tôi đang nghĩ tới điều đó.

- Con biết rồi, con sẽ dừng lại ở Montesano và Olympia, nếu cần thì cả Tacoma nữa.

- Con tự đi một mình à? - Bố hỏi. Không rõ là bố đang nghĩ tôi có bạn trai nhưng muốn giấu hay chỉ đơn thuần là ông lo ngại về cái xe.

- Dạ.

- Seattle là một thành phố lớn, con sẽ dễ bị lạc đấy - Hình như bố đang có điều gì bức dọc.

- Ôi dào, bố ơi, Phoenix còn to hơn Seattle gấp những năm lần kia. Con lại có cả bản đồ nữa, chẳng có gì đáng lo đâu.

- Con có muốn bố đi cùng không?

Tôi cố tỏ ra vẻ láu cá để che giấu nỗi lo lắng thật sự.

- Tất nhiên là có rồi, bố ạ, cả ngày, con sẽ chui vào phòng thay đồ mà thử hết bộ này đến bộ khác... sẽ chán lắm đấy.

- Ồ, thôi được rồi - Thế là cái suy nghĩ phải ngồi chờ hết giờ này sang giờ khác trong cửa hàng quần áo phụ nữ, ngay lập tức, đã làm cho bố ngao ngán.

- Cảm ơn bố - Tôi mỉm cười một cách ma mẫn.

- Thế con có kịp trở về mà tham dự vũ hội không?

Ồi... Đúng là chỉ có ở cái thị trấn bé tí tẹo này thì một ông bố mới có thể biết đến ba cái vụ múa may quay cuồng vớ vẩn của trường trung học mà thôi.

- Không, con không nhảy nhót gì đâu bố - Bố, và tất cả mọi người, chắc cũng biết rồi. Cũng như mẹ, tôi không giữ bình tĩnh được lâu nếu như cứ bị tra vấn mãi về cùng một điều gì đó.

Bố cũng hiểu ra.

- Ừ, thôi, được rồi.

Sáng hôm sau, khi rẽ vào bãi đậu xe, tôi cẩn thận cho xe đậu tránh xa chiếc Volvo màu bạc... đó là khoảng cách xa nhất mà tôi có thể có được. Tôi không muốn sẽ bị rơi vào tình thế bức bách đến chỗ... cuối cùng, có thể sẽ phải nợ con người kỳ quái kia một chiếc xe hơi mới. Leo ra khỏi cabin, tôi lóng ngóng để rơi chiếc chìa khóa xuống đất. Tôi đang cúi xuống lượm chìa khóa thì có một bàn tay trắng muốt đã kịp thời đưa ra, chụp ngay lấy nó tức thì, ngay trước mắt tôi. Tôi giật thót mình, ngược mặt lên. Edward Cullen đang đứng ở ngay bên cạnh tôi, lưng hán ta dựa vào chiếc xe tải.

- Sao anh làm được như thế? - Tôi hỏi trong nỗi ngạc nhiên tột độ.

- Làm gì cơ? - Edward hỏi lại rồi đưa chiếc chìa khóa ra. Tôi ngửa bàn tay ra đón, hán ta thả nhẹ nó xuống lòng bàn tay tôi.

- Bước ra từ không khí.

- Bella này, ấy là tại cô không chịu quan sát chứ có phải là tại tôi đâu - Giọng nói của Edward vẫn không thay đổi, vẫn du dương và nhẹ nhàng như vốn dĩ.

Tôi cúi kính nhìn vào gương mặt hoàn mỹ của kẻ đối diện. Hôm nay, đôi mắt Edward lại sáng rõ một màu vàng mật ong đậm đặc. Tôi cup mắt xuống, cố gắng tập hợp lại những suy nghĩ đang rối như một mớ bong bóng trong đầu.

- Sao hôm qua anh để cho tắc đường tắc sá vậy? - Tôi hỏi gặng, mắt vẫn nhìn sang hướng khác - Anh giả bộ không biết là tôi đang ở phía sau, thật ra, anh cố tình muốn chọc tức tôi.

- Đó là ý muốn của Tyler chứ không phải của tôi. Tôi chỉ giúp cậu ta thực hiện nó mà thôi - Edward bật cười khinh khích.

- Anh thật là... - Tôi há hốc miệng ra vì... nghẹn thở. Chẳng thể nào nghĩ ra được từ nào thậm tệ vào đúng lúc này. Tôi những tưởng hẳn ta sẽ phải sợ sệt mà đón nhận mọi cơn phẫn nộ của tôi ấy cơ, vậy mà thay vào đó, hẳn ta lại lấy làm thích thú.

- Tôi đâu có giả bộ không biết là cô đang ở phía sau - Edward nói.

- À, vậy là rõ ràng anh muốn chọc cho tôi tức mà chết chứ còn gì nữa? Chiếc xe tải của Tyler đâu có làm được việc đó.

Trong đôi mắt màu vàng nâu, nhoáng hiện lên một sự giận dữ. Hai bờ môi của hẳn ta bặm vào nhau rất chặt, tạo thành vết hằn, mọi dấu vết bông đùa vừa nãy, trong chớp mắt, biến sạch sành sanh.

- Bella, cô đúng là một kẻ ngốc nghếch đến không thể tưởng tượng được - Hẳn ta buông ra những lời tức tối, giọng nói trầm hẳn xuống và hoàn toàn lạnh tanh.

Hai bàn tay tôi nóng ran - Tôi muốn đâm thật mạnh vào một cái gì đó. Ý nghĩ ấy khiến tự tôi cảm thấy ngạc nhiên. Tôi vốn là người ôn hòa kia mà. Tôi xoay người lại, bỏ đi một nước.

- Khoan đã - Edward gọi với theo. Mặc kệ, tôi cứ bước đi, mặc kệ cả cơn mưa và tiếng nước bị bơm dưới gót giày. Nhưng Edward chẳng khó khăn gì trong việc đuổi kịp tôi, hẳn ta lại mau chóng xuất hiện ở ngay bên cạnh tôi.

- Tôi xin lỗi, thật khiếm nhã quá - Hẳn ta lên tiếng, nhưng tôi vẫn phớt lờ - Tôi không chối bỏ điều đó - Edward tiếp tục “độc thoại” - Vì dù có thế nào đi chăng nữa thì phát ngôn như thế cũng vẫn đáng bị coi là quá thô lỗ.

- Sao anh không để cho tôi yên nhỉ? - Tôi cần nhàn.

- Tôi muốn hỏi cô một điều, nhưng cô cứ lảng đi - Hẳn ta lại tiếp tục cười khinh khích. Xem ra, hẳn ta đã phục hồi lại được niềm vui.

- Anh có bị lẫn lộn cảm xúc không đây? - Tôi hỏi một cách gay gắt.

- Cô lại thế nữa rồi.

- Thôi được rồi - Tôi thờ dãi - Thế anh muốn hỏi gì?

- Tôi muốn biết là, một tuần sau ngày thứ Bảy... Cô biết rồi đấy, ngày tổ chức vũ hội mừng xuân...

- Anh lại sắp giờ trò phải không? - Tôi cắt ngang và đi vòng qua Edward. Mặt tôi đầm nước mưa khi cố ngừng lên để dò xét thái độ của hẳn ta.

Đôi mắt của Edward lộ rõ vẻ thích thú.

- Cô làm ơn cho tôi nói xong đã, được không?

Tôi mím môi lại, đan hai tay vào nhau, để tránh... không phải làm điều gì đại dột.

- Tôi nghe nói hôm đó cô sẽ đi Seattle, không biết cô có cần tài xế không?

Thật là bất ngờ, tôi có đã nghe nhầm không nhỉ?

- Sao cơ? - Có lẽ là tôi nghe nhầm thật.

- Cô có muốn đi nhờ xe lên Seattle không?

- Đi với ai cơ? - Tôi hỏi lại, ra chiều khó hiểu.

- Tất nhiên là với tôi rồi - Edward phát âm rành mạch từng tiếng một, làm như thể hẳn ta đang nói chuyện với một người chậm phát triển về mặt trí tuệ.

- Vì sao? - Tôi vẫn còn sững sốt.

- Tuần sau tôi sẽ đi Seattle, và thật lòng mà nói, tôi không nghĩ là xe cô có thể đi nổi tới đó.

- Xe tôi chạy nổi, cảm ơn vì đã quan tâm - Tôi dậm bước tiếp, nỗi ngạc nhiên trong tôi đã áp đảo được nỗi tức giận rồi thì phải.

- Nhưng xe của cô có thể tới Seattle với chỉ một thùng xăng thôi sao? - Edward lại đuổi kịp tôi.

- Tôi chẳng thấy có gì khiến anh phải bận tâm cả - Rõ là ngớ ngẩn, cái tên chủ nhân của chiếc Volvo lảng bóng ấy.

- Tiết kiệm tài nguyên có hạn là mối bận tâm của mọi người, thưa cô.

- Nói thật nhé, Edward - Tôi cảm nhận rõ là mình đang run rẩy khi gọi tên hắc tá, và tôi ghét điều đó - Tôi không muốn mắc mớ gì với anh nữa. Nếu tôi nhớ không lầm thì chính anh đã từng nói là không muốn làm bạn với tôi kia mà.

- Tôi nói là chúng ta không là bạn thì tốt hơn, chứ có nói là tôi không muốn đâu.

- Ồ, cảm ơn, giờ thì tôi rõ rồi - Tôi buông lời chế nhạo, và chợt nhận ra là mình đã dùng chân từ lúc nào. Chúng tôi đang đứng dưới mái che của quán ăn tự phục vụ, giờ thì đã có thể nhìn rõ mặt của Edward được rồi. Nhưng tất nhiên tự thân cái gương mặt ấy chẳng thể nào khiến tôi thay đổi lại suy nghĩ của mình.

- Có nghĩa là cô sẽ... khôn ngoan hơn nếu không trở thành bạn tôi - Hắc tá giải thích - Nhưng tôi mệt mỏi với việc cứ phải lảng tránh cô lắm rồi, Bella ạ.

Đôi mắt hắc tá chợt ngời sáng khi miệng hắc tá thốt ra câu cuối cùng, giọng nói đong đầy cảm xúc. Tôi không biết làm sao để thở nữa.

- Đi cùng tôi đến Seattle nhé? - Edward hỏi lại, cảm xúc vẫn còn nồng nhiệt.

Tôi vẫn chưa thể nói được, chỉ khẽ gật đầu đồng ý.

Edward thoáng mỉm cười, nhưng rồi sau đó, gương mặt của hắc tá bỗng trở nên nghiêm nghị.

- Thật sự cô cũng nên tránh xa tôi ra - Hắc tá lại nhắc nhở - Hẹn gặp lại cô ở trong lớp.

Edward đột ngột quay phắt người và bước trở lại con đường cũ.

.....

- Và cậu có muốn làm gì đi chẳng nữa thì cũng hãy cứ cho hai tay vào túi của cậu giùm mình - Tôi nói tiếp. Hiện giờ, mắt mũi của tôi vẫn còn váng vất. Tôi lại xoay người ra, tì cằm lên bệximăng ẩm ướt, lạnh ngắt của vỉa hè, nhắm nghiền mắt lại. Có đỡ hơn một chút.

- Trời ơi, trông cậu xanh quá, Bella! - Mike phát hoảng.

- Bella? - Có tiếng gọi tôi từ đằng xa.

- Có chuyện gì vậy... Cô ấy bị đau ở đâu à? - Giọng nói ấy đã có phần gần hơn và chứa đầy sự thẳng thốt. Tôi tuyệt nhiên không còn ý niệm nào nữa, cứ nhắm mắt như thế, mong đánh được một giấc. Hay ít ra thì cũng đừng có bị lỗi đi.

Hình như Mike đang bị căng thẳng tột độ.

- Tôi nghĩ là Bella bị ngất. Tôi không rõ vì sao, cô ấy thậm chí còn chưa chích mũi kim vào tay mà.

- Bella - Giọng nói của Edward vang lên ở sát ngay bên cạnh tôi, giờ đã bớt lo lắng hơn - Cô có nghe thấy tôi nói gì không?

- Không - Tôi rên lên - Anh đi đi.

Tôi nghe rõ tiếng cười khúc khích của Edward.

- Tôi đang đưa Bella đến phòng y tế - Mike giải thích, giọng nói của anh chàng nghẹn lại - Nhưng xem ra cô ấy không thể đi được nữa.

- Để tôi đưa đi cho - Edward đề nghị. Tôi cảm nhận được trong tiếng nói của hắn ta có hòa lẫn với tiếng cười - Cậu cứ về lớp đi.

- Không - Mike phản đối - Tôi được chỉ định làm chuyện này mà.

Tôi chỉ nghe được đến đó thì vỉa hè đột nhiên... biến mất. Mở trừng mắt ra, tôi thật sự... kinh hãi. Edward đã bế thốc tôi lên, nhẹ bồng như thể tôi chỉ nặng có mười pao chứ không phải là một trăm mười pao vậy.

- Bỏ tôi xuống! (Trời ơi, không khéo tôi lại nôn ra người anh mất) - Nhưng Edward vẫn cứ xăm xăm bước đi, còn tôi thì chưa kịp nói tiếp câu thứ hai.

- Ê ê! - Mike gọi với theo.

Edward lờ đi. Sự việc diễn ra rất nhanh, mới đó mà Mike đã bị bỏ lại phía sau Edward mười bước chân rồi.

- Trông cô tệ quá - Hắn ta nói với tôi, nụ cười rộng mở.

- Làm ơn để tôi xuống vỉa hè đi - Tôi rên rỉ. Nhưng cảm nhận được từng bước đi vững chãi của hắn ta, tôi thừa hiểu rằng sẽ không bao giờ có chuyện đó. Edward cẩn thận giữ không để cho cơ thể của tôi ép vào thân mình của hắn. Hắn ta chỉ dùng có hai tay mà đỡ được toàn bộ sức nặng của tôi, nhẹ nhàng như không.

- Cô sợ cảnh máu me lắm à? - Edward hỏi. Hình như hắn ta đang cảm thấy thích thú lắm thì phải.

Tôi im như thóc, môi mím chặt lại, cố hết sức để khỏi phải nôn ọe.

- Dù rằng đó không phải là máu của cô? - Edward vẫn tiếp tục độc thoại, tỏ vẻ rất vui khi làm điều đó.

Bỗng tôi có cảm giác rất ấm áp, và hiểu ra rằng mình đang ở trong phòng. Không rõ hắn ta đã mở cửa bằng cách nào khi mà đang phải bế tôi như thế này nữa.

- Ôi trời ơi - Tôi nghe thấy giọng nói sừng sốt của một người phụ nữ.

- Cô ấy bị ngất trong giờ sinh học ạ - Edward giải thích.

Tôi hé hé mở mắt ra để biết được rằng mình đang ở trong văn phòng. Edward đang rải những bước dài đi ngang qua quầy tiếp tân, hướng đến phòng cô y tá. Cô Cope, nhân viên tiếp tân trực ở văn phòng trước, người có mái tóc đỏ, cuống quýt chạy lên trước để mở cửa cho Edward. Cô y tá hiện hậu đang đọc tiểu thuyết vội ngược mắt lên, kinh ngạc... Edward gần như bung bồng tôi vào phòng và nhẹ nhàng đặt tôi nằm ngay ngắn trên một chiếc giường cá nhân. Tôi cảm nhận rõ dưới lưng mình là một lớp giấy nhàu nát che phủ lên tấm nệm có bọc nhựa màu nâu. Tôi cứ nằm yên như thế, còn Edward thì bước tới một góc phòng, đứng tựa lưng vào tường. Đôi mắt của hắn ta sáng rực lên.

- Cô ấy hơi bị choáng một tí - Hắn ta giải thích với cô y tá đang tứ tán hồn vía - Mọi người đang tiến hành kiểm tra nhóm máu ạ.

Cô y tá gật đầu như đã biết trước điều đó.

- Lúc nào cũng có học sinh bị như vậy.

Edward nắc lên vì cổ ngấn một tiếng cười.

- Em cứ nằm nghỉ một chút, rồi sẽ qua thôi.

- Em biết ạ - Tôi thở dài. Con buồn nôn đang bắt đầu lắng xuống.

- Hiện tượng này có hay xảy ra thường không em?

- Dạ thỉnh thoảng thôi ạ - Tôi thú nhận. Edward lại khục khặc ở cổ để cố ngăn một tiếng cười khác.

- Em cứ về lớp đi - Cô y tá nhắc Edward.

- Thầy đã chỉ định cho em phải ở bên cạnh bạn ấy ạ - Hắn ta nói cứ như thật. Cô y tá chỉ hơi nhếch miệng, cô cảm thấy lạ... nhưng không tranh cãi gì.

- Cô sẽ chườm nước đá lên trán cho em nhé - Nói rồi, cô y tá vội vã rời khỏi phòng.

- Anh nói đúng - Tôi nói như rên lên, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Thì tôi vẫn thường đúng mà lại... Nhưng cô bảo đúng là đúng cái gì?

- Là cốc cua sẽ thấy khỏe hơn - Tôi cố hít thở thật đều.

- Cô làm tôi sợ chết đi được - Sau một lúc im lặng, Edward mới lên tiếng. Nghe cái cách nói của hắn ta thì cứ như rằng đó là một điều gì đáng xấu hổ lắm vậy - Tôi cứ ngỡ là Newton đang đưa xác cô đi hỏa thiêu cơ đấy.

- Ha ha - Vẫn ở trong trạng thái nhắm nghiền mắt lại, nhưng từng phút, từng phút trôi qua, tôi đã cảm thấy dễ chịu hơn.

- Thật đấy... Tôi đã từng trông thấy xác chết, nhưng màu da thì khá hơn cô nhiều. Tôi còn tính trả thù kẻ giết cô nữa kia.

- Tôi nghiệp Mike... Chắc cậu ấy phát điên lên rồi.

- Cậu ta đang ghét cay ghét đắng tôi đấy - Edward nói trong sự phẫn khích.

- Làm sao mà anh biết được - Tôi vặn lại, nhưng chợt hiểu ngay ra rằng hắn ta hoàn toàn có thể biết được điều đó.

- Tôi nhìn gương mặt cậu ta. Và tôi đọc được điều ấy.

- Sao anh thấy tôi được? Tôi tưởng anh đã bỏ đi đâu đó rồi chứ - Giờ thì tôi đã khỏe lên rồi, có lẽ con buồn nôn sẽ qua nhanh hơn nếu hồi trưa tôi có lót dạ một cái gì đó. Nhưng đầu sao cũng may là bụng tôi trống rỗng.

- Tôi ngồi trong xe hơi, nghe một đĩa CD - Câu trả lời rất đỗi bình thường nhưng lại khiến tôi ngạc nhiên tột độ.

Có tiếng cửa mở, tôi mở mắt ra và trông thấy cô y tá đang bước vào với một miếng gạc lạnh trên tay.

- Đây này em - Cô y tá đặt miếng gạc lên trán tôi - Trông em đỡ hơn rồi đấy - Cô nói thêm.

- Em nghĩ mình đã khỏe rồi - Nói xong, tôi ngồi dậy. Trong đầu vẫn còn ong ong nhưng không còn thấy hoa mắt nữa. Mấy bức tường màu xanh bạc hà vẫn đứng nguyên si, chẳng có cái nào chao đảo.

Cô y tá ra hiệu cho tôi nằm xuống trở lại, đúng lúc đó thì có tiếng cửa mở, cô Cope thò đầu vào.

- Chúng ta lại có thêm một người nữa.

Tôi chập chững bước xuống đất để nhường giường cho người mới đến và đưa lại miếng gạc cho cô y tá.

- Em gọi lại cô, em không cần đến nó nữa.

Có tiếng bước chân ở cửa ra vào. Tôi ngược mặt lên. Mike đang loạng choạng đi vào, lần này thì anh chàng đang dìu Lee Stephens, một cậu bạn cũng học chung với tôi giờ sinh học. Mặt Lee tái mét. Edward và tôi lùi vội vào một góc tường để nhường lối.

- Ôi trời ơi - Edward lâm bầm - Ra ngoài văn phòng với tôi đi, Bella.

Tôi ngược mặt nhìn hắn ta, ngờ ngác.

- Nghe tôi đi... Đi nào.

Thế là tôi bỏ nhào ra cửa trước cả khi cánh cửa kịp đóng lại... mà chẳng hiểu ắt giáp gì. Edward nói gót ngay theo sau tôi.

- Cô nghe lời tôi rồi đấy, Bella... - Hắn ta rất bất ngờ.

- Tôi nghĩ thấy hơi máu - Tôi nhăn nhăn mũi. Hình như Lee không phải phát ốm lên khi trông thấy những người khác chích vào ngón tay mình như tôi.

- Con người làm sao mà nghĩ thấy mùi máu được - Edward chỉnh lại.

- Ừm, nhưng tôi nghĩ được... nó làm tôi phát sốt. Tôi nghe có hơi tanh tanh... và mẩn mẩn...

Edward nhìn chằm chằm vào tôi, thái độ của hắn rất khó hiểu.

- Sao? - Tôi hỏi.

- Không có gì.

Mike đột ngột xuất hiện nơi cửa, liếc mắt nhìn tôi và Edward. Cái nhìn dành cho Edward... đúng như Edward đã nói. Còn cái nhìn dành cho tôi... đó là một cái nhìn ừ ừ.

- Nom cậu có khá hơn rồi đấy - Mike nhận xét hay đang “kết tội” tôi vậy?

- Cậu cứ để yên tay trong túi nhé - Tôi chẳng biết nói sao nữa...

- Không còn phải trích máu nữa đâu - Anh chàng lăm bằm trong miệng - Cậu có quay trở lại lớp không?

- Cậu đùa à? Mình mới ra ngoài có một lát, vậy mà đã quay trở lại liền... (Thế nào mà thầy Banner chẳng nghi ngờ chứ!)

- Ờ... ờ... mình chỉ muốn biết là... Cuối tuần này, cậu có đi không? Ra biển ấy? - Vừa hỏi, Mike vừa ném một tia nhìn về phía Edward lúc này đang đứng tựa vào quầy tiếp tân bừa bộn các loại giấy tờ. Hắn ta đứng yên như một pho tượng, mắt nhìn mông lung vào khoảng không trước mặt.

Tôi cố trả lời bằng một giọng vô cùng thân thiện.

- Chắc chắn rồi, mình sẽ tham gia vào chuyến đi.

- Vậy chúng mình hẹn gặp nhau ở cửa hàng của bố mình nhé, lúc mười giờ - Mike lại liếc nhìn Edward lần nữa, hình như anh chàng muốn nhấn gửi gì đó thông qua cái nhìn này. Cứ chỉ ấy giúp tôi hiểu một điều rõ ràng rằng lời mời kia dành cho tôi đích thị chẳng phải là thân tình.

- Mình sẽ đến đó - Tôi hứa một cách chắc nịch.

- Gặp lại cậu ở phòng tập thể dục nhé - Mike chào tạm biệt rồi ngập ngừng đi về phía cửa ra vào.

- Gặp lại cậu sau - Tôi trả lời.

Mike ngoái lại nhìn tôi lần nữa, gương mặt tròn trịa bánh bao có hơi phụng phịu. Anh chàng thất thểu bước ra ngoài với đôi vai rũ xuống. Một nỗi thương cảm tràn ngập hồn tôi. Thế nào rồi cái vẽ râu rĩ kia sẽ còn ám trên gương mặt của Mike trong phòng tập thể dục cho mà xem...

- Tập thể dục ới là tập thể dục... - Tôi rên rỉ.

- Để tôi lo cho - Tôi không nhận ra Edward đã tiến đến bên mình từ lúc nào, hắn ta sẽ sàng nói vào tai tôi

- Ngồi xuống đi, và hãy làm sao cho mặt mũi tái xanh tái xám ấy...

Chuyện ấy không có gì là khó; mặt tôi lúc nào mà trông chẳng xanh xao, đã thế, cơn choáng nhẹ vừa rồi đã kịp để lại cho tôi hàng tá những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nữa. Tôi ngồi vội xuống một chiếc ghế xếp kéo cà kẽo kẹt, tựa đầu vào tường, khẽ khép mắt lại. Những cơn choáng luôn luôn rút cạn sức lực của tôi.

Tôi nghe thấy tiếng nói của Edward cất lên nhẹ nhàng ở quầy tiếp tân.

- Thừa cô Cope!

- Ừ, em nói đi - Tôi không hề hay biết là cô nhân viên tiếp tân đã quay trở lại bàn giấy của mình.

- Vào giờ sau, bạn Bella phải học môn thể dục, em e rằng Bella vẫn chưa hồi sức. Em nghĩ mình nên đưa bạn ấy về nhà. Cô cho bạn ấy miễn học bữa nay được không ạ? - Giọng nói của Edward ngọt như mía lùi. Đôi mắt của hắn ta chắc cũng đang long lanh lắm đây.

- Em có cần xin miễn luôn thể không, Edward? - Giọng nói của cô Cope run rẩy đầy xúc động. Ôi trời, sao tôi lại không có được cái tài năng đó nhỉ!

- Dạ, không sao đâu cô, em có giờ của cô Goff, cô ấy sẽ không phiền đâu ạ.

- Ừ, mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả thôi. Em phải khỏe lên nhé, Bella - Cô Cope nói to với tôi. Tôi gật đầu một cách yếu ớt, thật ra cũng có hơi cường điệu một chút.

- Cô đi nổi không, hay là để tôi giúp lần nữa nhé? - Khi lưng đã quay về phía quầy tiếp tân rồi, thái độ của hắn ta rõ ràng là đang châm chọc tôi.

- Thôi, để tôi tự đi.

Một cách nhẹ nhàng, cẩn thận, tôi đứng lên, cảm thấy không có gì bất ổn. Edward tiến tới trước mở cửa cho tôi, đôi môi hắn nở một nụ cười rất lịch thiệp, nhưng đôi mắt lại chứa đầy vẻ ma mẫn. Tôi bước ra ngoài trời, cảm nhận rõ cái lạnh lạnh của sương mù đang bắt đầu buông xuống. Thật khoan khoái... lần đầu tiên trong đời, tôi mới có cảm giác thích thú trước cái ẩm ướt mờ mờ ảo ảo này... nhất là khi nó đang hút sạch thứ mồ hôi nhớp nháp đọng trên mặt tôi.

- Cảm ơn - Tôi lên tiếng khi Edward cũng bước theo tôi ra ngoài - Được thoát khỏi giờ thể dục... giờ tôi mới hiểu rằng bệnh, hóa ra cũng có ích...

- Tất nhiên rồi - Edward trả lời... mắt đắm đắm nhìn về phía trước và nheo nheo mắt vì nước mưa hắt vào mặt...

- Anh sẽ đi đâu? Thứ Bảy này ấy? - Mặc dù biết điều này khó xảy ra, nhưng tôi vẫn hy vọng, trông chờ. Không thể tin nổi là hắn ta sẽ đi xa hơi với những học sinh khác; Edward không thuộc về cái thế giới ấy. Cái tôi mong đợi chỉ là Edward cho tôi được nhìn thấy thử một lần sự hăng hái, nhiệt tình của hắn ta như chính tôi đang cảm nhận đây, khi bước đi giữa không gian thoáng đạt...

- Chính xác thì các cô sẽ đi đâu? - Edward vẫn đắm chiêu nhìn về phía trước, trên mặt không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

- Tối La Push, bãi thứ nhất - Tôi cố dò đoán cảm xúc của Edward, nhưng chẳng thu hoạch được gì. Đôi mắt của hắn ta chỉ hơi sầm lại.

Rồi Edward đưa mắt nhìn tôi, mỉm cười gượng gạo.

- Tôi không được hoan nghênh ở đó.

Tôi thờ dài.

- Tôi mời anh là được rồi.

- Tuần này... chúng ta... cô và tôi, đừng có làm gì khiến Mike phải khổ sở hơn nữa. Đừng để cho cậu ta phát cáu lên - Nói đến đây, ánh mắt của Edward như nhảy múa; hình như hắn ta rất thích thú trước ý nghĩ đó thì phải.

- Mike... lại là Mike - Tôi lẩm bẩm một mình, lòng miên man nghĩ về cách dùng từ của Edward: “cô và tôi”... Tôi thích nghe như thế...

Cuối cùng, chúng tôi đã đến gần bãi đậu xe của trường. Tôi rẽ trái, tiến thẳng đến bên cái xe tải của mình. Bỗng có vật gì đó vướng vào vạt áo ấm của tôi, kéo giật tôi lại...

- Cô tính đi đâu vậy? - Edward hỏi sảng. Hắn ta đang níu chặt lấy áo của tôi.

Tôi trở nên bối rối.

- Tôi về nhà.

- Cô không nghe tôi hứa là sẽ đưa cô về nhà an toàn sao? Cô nghĩ là tôi sẽ để cho cô cứ thế mà về nhà trong tình trạng như thế này sao? - Giọng nói của Edward có phần nóng nảy.

- Tình trạng nào cơ? Thế còn cái xe của tôi thì sao? - Tôi nói như rên rỉ.

- Sau giờ học, tôi sẽ bảo Alice lo chuyện đó - Rồi cứ thế, Edward nắm lấy cái áo ấm của tôi mà kéo tôi xềnh xệch tới chỗ chiếc Volvo. Tôi chỉ có thể làm được mỗi một việc thôi... đó là cố gắng để khỏi bị ngã. Mà dẫu cho tôi có bị ngã đi chăng nữa, chắc rằng hắn ta cũng vẫn sẽ kéo lê tôi như thế chứ chẳng chịu buông ra đâu.

- Tôi tự về nhà được mà! - Tôi nhất mực khẳng khái.

Edward vẫn cứ lơ đãng. Hắn ta vẫn tiếp tục xăm xăm đi tới, kéo theo tôi tất tả tất tưởi bước theo sau, khi thì chân nọ đá vào chân kia, khi thì hai chân ríu lại, rồi có lúc tôi loạng choạng nghiêng về bên phải, lúc lại ngã qua phía trái... vậy mà cũng đi hết được cái vỉa hè để đến chiếc Volvo. Edward thả tôi ra. Tôi lỡ đà ngã dúi vào ô cửa xe phía sau.

- Anh thật kiêu căng quá đáng!

- Mở cửa đi - Edward chỉ đáp lại lời tôi có bấy nhiêu từ rồi ngồi vào tay lái.

- Tôi hoàn toàn có đủ sức để lái xe về nhà! - Tôi cứ đứng ở bên cạnh chiếc Volvo mà hét toáng lên đầy giận dữ. Lúc này, mưa đang nặng hạt, tôi đã không kéo mũ trùm đầu lên từ nãy nên bây giờ, nước cứ chảy thành dòng từ tóc xuống lưng áo của tôi.

Edward hạ cửa tự động xuống rồi nhào người qua chiếc ghế bên cạnh, hét lên với tôi:

- Vào đi, Bella!

Tôi vẫn đứng nguyên như thế, không buồn trả lời, trong đầu đang nhằm tính đến việc phải chạy thật nhanh đến chỗ chiếc xe tải, phải nhanh hết sức, để hắn ta không thể đuổi kịp. Nhưng tôi phải thừa nhận ngay rằng điều này khó mà thực hiện cho được.

- Tôi sẽ lại phải lôi cô lên xe thôi - Edward gầm ghe, hình như hắn ta đã đoán ra ý định của tôi rồi thì phải.

Cuối cùng, tôi cũng phải đành lòng chui vào chiếc Volvo, cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị. Nhưng tôi đã không thành công - cả thân hình tôi chẳng khác gì con mèo từ dưới sinh hay dưới cống mới chui lên, còn đôi giày ông thì cứ nhóp nhép, rất khó chịu.

- Anh không cần phải hành xử như thế - Tôi phàn nàn.

Bây giờ tới lượt Edward im lặng, không thêm trả lời, hắn ta chỉ hí hoáy khởi động xe, bật hệ thống sưởi và hạ mức âm lượng của máy nghe nhạc xuống. Cho đến khi Edward đã lái xe ra khỏi bãi đậu của trường rồi, tôi vẫn giữ thái độ câm nín... cố tình biểu lộ sự hờn dỗi ra mặt... nhưng rồi sau đó, khi cảm nhận ra bản nhạc đang phát ra từ cái đĩa hát, sự tò mò trong tôi đã lấn át cả nỗi hờn dỗi...

- Bản Clair de Lune (Sáng trăng) à? - Không nén được nổi ngạc nhiên, tôi cất tiếng hỏi.

- Cô cũng biết Debussy(9) à? - Edward cũng không khỏi ngạc nhiên, hỏi lại tôi.

- Không biết nhiều lắm - Tôi thú nhận - Nhà tôi lúc nào cũng rộn rã giai điệu của các bản nhạc cổ điển do mẹ chơi. Thế nên tôi chỉ biết những gì tôi thích thôi...

- Đây cũng là một trong những điều tôi thích - Edward như đắm mình vào cơn mưa, tư lự...
 Còn tôi... chẳng biết làm gì hơn ngoài việc ngả người vào cái đệm bọc da xám xám mà hòa mình theo từng nốt nhạc. Gặp lại giai điệu êm dịu thân thuộc, liệu ai còn có thể có thái độ nào khác chứ. Ngoài kia, mưa mờ mịt, mọi thứ xung quanh trở nên nhòe nhoẹt, tất cả chỉ còn là những cái bóng xám xịt hòa lẫn với màu xanh lục... cứ ào ào vút qua. Tôi chợt nhận ra là Edward đang phóng xe rất nhanh, thế mà trong xe vẫn cứ êm ru, động cơ chạy rất đều, và tôi hoàn toàn không hề cảm nhận được tốc độ của nó. Cả thị trấn như bị rút lại phía sau...
 - Mẹ cô là người như thế nào? - Edward đột ngột lên tiếng.
 Tôi ngước mắt lên, hẳn ta đang nhìn tôi chăm chú.
 - Mẹ giống tôi nhiều... nhưng mà... đẹp hơn - Tôi trả lời. Edward bỗng nhướn mày lên - Tại tôi mang nhiều đặc điểm của bố đấy. Mẹ tôi thì năng đi đây đi đó lắm, chứ không như tôi đâu, mẹ cũng bạo dạn hơn tôi nữa. Tuy nhiên, mẹ hơi tặc trách và khác thường một chút... nên bà là một đầu bếp... không thể đoán trước được. Nói chung, mẹ là người bạn thân thiết nhất của tôi - Tôi dừng lại. Cứ mỗi lần nhắc đến mẹ là lòng tôi lại chùng xuống.
 - Cô bao nhiêu tuổi rồi, Bella? - Edward bỗng xẹt ngang (Sao hẳn ta lại hỏi thế nhỉ?). Edward đã dừng xe lại, và tôi nhận ra là mình đã về đến nơi. Mưa lớn quá, nên nhìn mãi mới ra nhà. Bây giờ, trông nó chẳng khác gì một chiếc xe hơi đang bị nước sông nhấn chìm.
 - Mười bảy - Tôi trả lời, cảm thấy hơi bối rối.
 - Trông cô chẳng giống mười bảy tí nào.
 Giọng nói của hẳn ta nghe như trách móc khiến tôi phải bật cười.
 - Sao? - Giờ thì tới lượt Edward ngạc nhiên, bối rối.
 - Tại mẹ tôi hay nói là hồi tôi mới sinh ra, trông tôi cứ như ba mươi lăm tuổi ấy, nên giờ, chắc tôi giống như... đang ở tuổi trung niên - Nói đến đây, tôi bật cười thành tiếng, nhưng sau đó lại thờ dãi - Ừm, người ta, ai rồi cũng phải lớn lên thôi - Tôi dừng lại một chút - Còn anh, anh có giống một học sinh sắp bước sang năm cuối của trường trung học đâu.
 Edward nhăn mặt lại, đổi liền sang đề tài khác:
 - Sao mẹ cô lại kết hôn với dượng Phil?
 Tôi hoàn toàn bất ngờ vì hẳn ta vẫn còn nhớ đến cái tên của dượng; tôi nhớ là mình chỉ nói đến tên dượng có một lần, mà cách nay có đến gần... hai tháng lận. Mãi một lúc sau, tôi mới trả lời:
 - Mẹ tôi... mẹ tôi luôn trẻ hơn so với cái tuổi của mình. Tôi nghĩ dượng Phil lúc nào cũng khiến mẹ cảm thấy mình trẻ trung như thế. Dù sao thì... mẹ cũng rất say mê dượng... - Bất giác tôi khẽ lắc đầu. Gì chứ mấy cái chuyện liên quan đến vấn đề thu hút hay quyến rũ gì gì ấy, tôi không tài nào hiểu nổi.
 - Thế cô có tán thành chuyện mẹ và dượng không? - Edward hỏi.
 - Tôi thấy có vấn đề gì đâu? - Tôi thẳng thắn trả lời - Tôi muốn mẹ hạnh phúc... và dượng là người mà mẹ cần.
 - Cô rất rộng lượng... - Edward bỗng trở nên trầm ngâm.
 - Sao?
 - Thế liệu mẹ cô có rộng lượng đối với cô không, cô nghĩ sao? Dù người cô chọn có là ai đi chăng nữa ấy? - Đột nhiên Edward trở nên nghiêm nghị, hẳn ta nhìn sâu vào mắt tôi, dò hỏi, ngập ngừng...
 - Tôi... tôi nghĩ là có - Tôi lại cà lăm - Nhưng mà dù gì thì mẹ cũng là mẹ... Chắc sẽ hơi... khang khác một chút.
 - Nhưng sẽ không bao giờ lên đến mức “khẩn cấp, khẩn cấp... bão sắp đổ bộ vào đất liền” đâu... - Edward trở nên thoải mái trở lại.
 Tôi mỉm cười đáp lại.
 - Theo anh thì phải như thế nào mới là đáng sợ? Mặt mày đằng đằng sát khí và giọng nói oang oang như nước vỡ bờ ấy hả?
 - Đây cũng là một nhận định...
 - Thế nhận định của anh là gì?
 Edward không trả lời câu hỏi của tôi, hẳn ta lại hỏi lái sang chuyện khác:
 - Cô có bao giờ nghĩ tôi là một kẻ đáng sợ không? - Edward nhướn mày lên, cố nở một nụ cười ngập ngừng, yếu ớt...
 Tôi đắm chiêu nghĩ ngợi, liệu nói thật hay nói dối sẽ tốt hơn đây. Và tôi quyết định nói thật:
 - Hmm... Tôi nghĩ là có, nếu anh muốn tỏ ra như vậy.

- Thể hiện giờ, cô có sợ tôi không? - Nụ cười của Edward vụt tắt, gương mặt tươi tỉnh của hắn ta bỗng chốc nghiêm lại.

- Không - Tôi trả lời ngay lập tức. Và nụ cười của hắn ta xuất hiện trở lại...

- Vậy giờ anh kể cho tôi nghe về gia đình của anh nhé? - Tới lượt tôi đổi đề tài - Chắc chắn nó sẽ thú vị hơn chuyện của tôi.

Edward trở nên cảnh giác.

- Thế cô muốn biết gì nào?

- Gia đình bác sĩ Cullen nhận nuôi anh hả?

- Ừ.

Tôi ngập ngừng trong giây lát.

- Chuyện gì đã xảy ra với bố mẹ của anh?

- Họ mất lâu rồi - Giọng nói của Edward dừng đọng không chút cảm xúc.

- Ồ, xin lỗi - Tôi làm bầm.

- Tôi không nhớ rõ lắm. Giờ tôi đã có Carlisle và Esme là bố mẹ rồi.

- Và anh yêu họ - Đó không phải là câu hỏi. Chỉ vì tôi nhận ra điều đó khi hắn ta nói về vợ chồng bác sĩ Cullen.

- Ừ - Edward mỉm cười - Tôi không thể tưởng tượng ra nổi là lại có người nào tốt hơn họ nữa.

- Anh thật tốt phước.

- Tôi biết chứ.

- Thế còn các anh chị em của anh?

Edward liếc nhìn đồng hồ trên xe...

- Anh và em tôi... cả Jasper và Rosalie ấy mà... chắc sẽ giận điên lên khi phải dầm mưa mà chờ đợi...

- Ồi xin lỗi, anh phải đi rồi - Thật tình tôi chẳng muốn xuống xe chút nào.

- Cô cứ yên tâm, thế nào xe của cô cũng sẽ về trước khi ngài cảnh sát trưởng có mặt ở nhà, nhưng cô đừng kể gì về vụ xảy ra ở lớp sinh học nhé - Nói xong, Edward mỉm cười.

- Chắc chắn là bố tôi biết rồi. Ở cái thị trấn Forks này, làm gì mà có bí mật nào tồn tại cơ chứ.

Edward bật cười, nhưng trong tiếng cười ấy có cái gì đó chua chát.

- Chúc cô đi biển vui vẻ... thời tiết tốt lắm, cứ tha hồ mà tắm nắng - Nói xong, Edward khẽ liếc nhìn ra ngoài màn mưa.

- Ngày mai, tôi sẽ không gặp lại anh?

- Ừ, không gặp đâu. Emmett và tôi phải chuẩn bị các thứ để đi nghỉ cuối tuần.

- Các anh sẽ đi đâu? - (Một người bạn thì sẽ phải hỏi như thế, có đúng không nhỉ?) Mong rằng nỗi thất vọng của tôi đã không pha lẫn vào trong giọng nói.

- Bọn tôi sẽ đi dã ngoại ở Goat Rocks, nó nằm ngay ở phía nam núi Rainier ấy.

Nghe hắn trả lời xong, tôi mới chợt nhớ ra là bố đã từng kể cho tôi biết gia đình nhà bác sĩ Cullen rất hay đi cắm trại.

- Ồ, thích quá nhỉ, chúc anh có một chuyến dã ngoại thật vui nhé - Tôi cố thể hiện sự hào hứng qua giọng nói, và không mấy may nghĩ rằng mình đang đóng kịch. Edward vẫn mỉm cười lơ đãng.

- Thế cuối tuần này, cô có thể làm một việc giúp tôi được không? - Hắn ta quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt vàng sẫm rực sáng, dường như đang muốn tỏa ra cho bằng hết toàn bộ sức mạnh bí ẩn nào đó...

Tôi gật đầu vì không còn cách nào khác.

- Đừng khó chịu nhé, hình như cô thuộc mẫu người có sức hút... đối với các tai nạn y như nam châm ấy. Vì thế... phải cẩn thận, đừng để ngã xuống biển, xuống xe hay xuống bất cứ thứ gì nhé, được không? - Hắn ta mỉm cười một cách ma mĩnh trong khi nói.

Nỗi lo lắng lẫn quất trong tôi tan biến nhanh theo từng lời nói của Edward. Tôi nhìn hắn ta trùng trùng.

- Tôi biết việc mình làm, rõ chưa - Tôi gắt gồng rồi đóng sầm cánh cửa lại... và chạy ào ra ngoài mưa.

Edward vẫn mỉm cười, cho xe phóng đi.

Chương 6 : Những câu chuyện kinh dị

- Tôi ngồi yên trong phòng, cố gắng tập trung vào màn ba của vở kịch Macbeth, đồng thời vẫn đóng tai lên nghe ngóng chiếc xe tải.

Tôi nghĩ rằng dù mưa có âm âm ào ào cỡ nào thì tôi vẫn có thể nhận ra được tiếng động cơ của chiếc xe. Nhưng rồi khi bất giác liếc nhìn qua màn cửa - tôi thất thần - trên lối đi dẫn vào nhà, cái xe đã nằm ở đó từ lúc nào.

Tôi không trông chờ gì ngày thứ Sáu, chính xác hơn là tôi chẳng ưa gì cái ngày này. Dĩ nhiên rồi, đó là ngày phải giải thích này nọ về vụ ngắt choáng. Không hiểu sao Jessica lại quan tâm một cách đặc biệt đến chuyện này. Cũng may mà Mike kín mồm kín miệng nên chẳng ai hay biết về sự có mặt của Edward. Và cô bạn của tôi chỉ còn biết chú tâm đến bữa ăn trưa mà thôi.

- Thế hôm qua, Edward Cullen muốn gì vậy? - Jessica hỏi tôi trong giờ học lượng giác.

- Mình cũng không rõ - Tôi cố lấy giọng thật thà trả lời- Anh ta chẳng đi vào vấn đề chính, cứ nói những chuyện đầu đầu.

- Trông bồ lúc đó như phát điên ấy - Jessica nhận xét.

- Mình á? - Tôi cố không để lộ cảm xúc của mình.

- Bồ biết không, từ trước tới giờ, mình chưa từng thấy anh ta ngồi chung với ai ngoài gia đình đâu. Thế mới lạ chứ.

- Ừ, lạ thật - Tôi gật đầu theo. Cô bạn có vẻ không vừa ý, cứ mân mê mãi mấy lọn tóc đen tuyền quăn tít, ra dáng bồn chồn, thắc thỏm. Chắc cô ấy đang hy vọng tôi sẽ tiết lộ một điều gì đó hay hay để còn có cái mà “tiết lộ” với những người khác...

Nhưng điều tệ hại nhất vào ngày thứ Sáu là... tôi biết Edward sẽ không đến trường, thế mà vẫn hy vọng. Khi cùng Jessica và Mike bước vào quán ăn, tôi không thể nào kiềm chế mình không nhìn về phía chiếc bàn quen thuộc, nơi có Rosalie, Alice và Jasper ngồi đó chụm đầu chuyện trò. Tôi cũng chẳng thể nào chấm dứt cái nỗi buồn u ám đang càng lúc càng làm trĩu nặng hồn tôi... khi nhận ra rằng mình phải đợi, đợi, và phải đợi rất lâu mới có thể được nhìn thấy trở lại Edward...

Vẫn ngồi ở chiếc bàn cũ, các bạn tôi cứ huyền thuyên bao dự định về chuyến đi vào ngày mai. Mike làm cho không khí rộn ràng hẳn lên, anh chàng cứ lặp đi lặp lại rằng đài địa phương khẳng định ngày mai sẽ là một ngày đầy nắng. Riêng tôi chưa thấy thì chưa thể tin được. Nhưng của đáng tội, hôm nay có ấm hơn - tiết trời hiện đang là mười sáu độ. Chắc chuyến đi chơi ngày mai sẽ không đến nỗi nào.

Rồi tôi bất chợt bắt gặp vài cái nhìn thiếu thiện cảm của Lauren... không rõ vì nguyên do gì lại như thế. Tôi cứ thắc mắc về điều đó mãi cho đến lúc cả bọn kéo nhau rời khỏi quán ăn. Tôi đi ngay đằng sau Lauren, chỉ cách mái tóc vàng hoe mượt mà của cô ta vòn vẹn ba mươi xăngtimét, và Lauren không hề hay biết gì về điều đó.

-... Chẳng hiểu sao mà Bella - Lauren cố ý kéo dài giọng ra khi nói đến tên tôi - không chịu ngồi luôn với nhà Cullen đi cho rồi...

Tôi nghe Lauren thì thảo với Mike như vậy. Chưa bao giờ tôi thấy cô ta có một giọng nói ngoa ngoắt, khó chịu, và đầy ác ý dành cho tôi đến thế. Tôi bối rối. Thật sự, tôi không biết nhiều về Lauren, tất nhiên là không biết đến mức để có thể hiểu, hay ít ra là cảm nhận được rằng cô ta không thích tôi.

- Cô ấy là bạn mình, thế nên mới ngồi với chúng ta - Mike vẫn tỏ rõ thái độ quý trọng tôi, nhưng sao nghe như có một chút gì đó... không quả quyết lắm. Tôi dừng lại để Jess và Angela đi lên trước mình. Tôi không muốn nghe thêm gì nữa.

Trong bữa ăn tối hôm ấy, bố tỏ ra rất nhiệt tình ủng hộ tôi tham gia vào chuyến đi đến La Push vào sáng ngày mai cùng các bạn. Hình như bố cảm thấy có lỗi khi cứ để tôi ru rú ở nhà một mình vào những ngày cuối tuần thì phải, nhưng biết làm sao được... đã bao năm qua, bố quen như thế rồi. Từ bỏ một thói quen, đâu phải là chuyện dễ. Tất nhiên là bố biết tên, tuổi của những người bạn sẽ đi cùng với tôi, cũng như bố biết rõ cả nhà cửa, bố mẹ và... thậm chí, ông bà của họ nữa. Có vẻ như bố đã chuẩn y. Nhưng liệu bố có cho phép tôi đến Seattle với Edward Cullen không nhỉ. Thôi, chẳng nên báo cáo với bố làm gì, cho chắc ăn.

- À bố ơi, bố có biết nơi nào tên là Goat Rocks hay cái gì đại loại như thế không? Hình như nó nằm ở phía nam của ngọn Rainier ấy - Tôi hỏi một cách băng quơ.

- Ừ biết, nhưng sao?

Tôi nhún vai.

- Có mấy bạn tính tới đó cắm trại.

- Đó không phải là nơi dành cho cắm trại - Giọng nói của bố chứa đầy nỗi ngạc nhiên - Ở đó có nhiều gấu lắm. Hầu như người ta chỉ tới đó vào mùa săn thôi.

- Ô - giờ thì tới lượt tôi ngạc nhiên - Chắc con nhớ lộn tên.

... Đúng lúc tôi chập chờn định ngủ tiếp thì có một thứ ánh sáng lạ thường hắt vào phòng khiến tôi tỉnh giấc. Tôi mở mắt thao láo và nhận ra đó là một tia sáng vàng đang rơi thẳng vào cửa sổ. Không thể tin được! Tôi bật dậy và kiểm tra, thôi đúng rồi, mặt trời đã ló dạng. Ôi, sao nó lại xuất hiện không đúng lúc thế kia, nó mới vừa nhô lên, và hoàn toàn không có ý định... chìm xuống như lẽ ra phải thế! Phía cuối chân trời, mây đã giăng rồi, nhưng vẫn còn chừa lại một khoảng trời xanh lơ nằm ngay chính giữa chưa bị lấp. Tôi nán nã ở khung cửa sổ, chưa muốn rời, sợ rằng nếu bỏ đi, khoảng trời kia sẽ biến mất...

Cửa hàng Quần áo Olympic - nhà Newton nằm ngay phía bắc của thị trấn. Tôi đã từng trông thấy cái cửa hàng này, nhưng chưa lần nào dừng chân ở đó cả... cửa hàng chẳng có nhiều lựa chọn để mà phải bỏ thời gian lẫn mò hôi mà đứng ở ngoài nghiêng nghiêng ngó ngó. Trong bãi đậu xe, tôi nhận ra ngay chiếc Suburban của Mike cùng chiếc Sentra của Tyler. Tôi bèn cho xe của mình tiến vào, đậu ngay bên cạnh và nhận ra cả nhóm đang đứng trước chiếc Suburban. Eric cũng đang đứng ở đó, bên cạnh anh ta là hai cậu bạn khác cũng học chung lớp với tôi, hình như là Ben và Conner - tôi lơ mơ cố nhớ lại những cái tên. Còn kia là Jess, đang bị kẹp giữa Angela và Lauren. Ba cô gái khác cũng đang đứng với họ, trong đó có một người mà tôi nhớ là đã đi đón ngã trong phòng thể dục hôm thứ Sáu. Cô ta ném cho tôi một cái nhìn khinh miệt khi tôi bước xuống xe tải, rồi thì thăm gì đấy vào tai Lauren. Lauren đưa cặp mắt giấu cợt về phía tôi rồi lắc lắc mái tóc màu vàng bấp.

Thôi rồi, hôm nay sẽ lại như mọi ngày chứ chẳng có gì khác đâu...

Chỉ ít thì Mike cũng đã rất vui khi nhìn thấy tôi.

- Cậu đây rồi! - Anh chàng reo to lên đầy phấn khích - Mình đã bảo hôm nay là ngày nắng mà, đúng không?

- Thì mình đã nói là mình sẽ đến mà - Tôi nhắc.

- Tụi mình chỉ còn chờ Lee và Samantha nữa thôi... nếu cậu không... mời thêm ai - Mike tiếp lời.

- Không - Tôi nói dối một cách yếu ớt, hy vọng không ai nhận ra điều đó. Thật sự trong lòng tôi vẫn đang mong có phép màu... khiến Edward xuất hiện...

Trông Mike hài lòng thấy rõ.

- Cậu ngồi xe của mình nhé? Xe mình hoặc xe của mẹ Lee cũng được.

- Ừ, mình sẽ ngồi xe của cậu.

Mike mỉm cười sung sướng. Tạo cho Mike niềm vui, thật chẳng khó khăn chút nào...

- Cậu sẽ được sử dụng súng săn - Mike hứa như đinh đóng cột. Tôi chỉ biết toét miệng ra cười, cố giấu nỗi tủi hờn vào trong. Nhưng mà... chẳng thể nào làm cho Mike và Jessica cùng vui như nhau được. Không hề giấu giếm, Jessica đang nhìn chúng tôi với ánh mắt... muốn phóng ra lửa...

Cuối cùng, mọi người đều đã tề tựu đông đủ. Lee dẫn thêm hai người nữa nên mọi chỗ ngồi đều được tận dụng tới đa. Tôi cố sắp xếp để... lên thêm Jess vào ngồi giữa Mike và tôi ở hàng ghế đầu của chiếc Suburban. Có vẻ như Mike không phiền lòng về điều đó, ít nhất thì việc này cũng khiến cho Jessica khuây khỏa được phần nào.

La Push chỉ cách Forks khoảng mười lăm dặm, và con đường đi đến đó thật tuyệt vời. Chúng tôi lướt qua những cánh rừng xanh thẫm đẹp đến nao lòng cùng dòng sông Quillayute hiền hòa uốn lượn. Tôi thấy vui vì đã chọn chỗ ngồi đúng ngay bên cửa sổ. Chúng tôi hạ hết kính xuống - chẳng gì thì chiếc Suburban này cũng đang na ná giống như một... cái lồng bao bọc kín mít cả chín đứa học sinh trong đó rồi - thế nên tôi cần phải ra sức tận hưởng càng nhiều càng tốt cái ánh sáng mặt trời hiếm hoi lắm mới có được này.

Thật ra, tôi đã từng có dịp đến các bãi biển quanh La Push nhiều lần rồi, hồi tôi còn đến Forks thăm bố vào mỗi mùa hè. Vì thế, con đường hình mảnh trăng lưỡi liềm dẫn đến bãi biển thứ nhất chẳng có gì xa lạ đối với tôi. Tuy vậy, nó vẫn còn hấp dẫn tôi lắm. Nước ở đây xám xịt - thậm chí cả khi đang có ánh sáng mặt trời - nước biển cứ từ từ cuộn lên thành những con sóng bạc đầu rồi chậm rãi vỗ vào bờ đá xám ngoét. Phía xa khỏi phần cảng được tạo dựng bằng thép kia là các đảo với những vách đá thẳng đứng bao quanh, vươn đến tận đỉnh thì trở nên gồ ghề, nhọn hoắt, mọc toàn những cây linh sam cao vút. Bờ biển chỉ có mỗi một dải cát mỏng dính mỏng tang nằm ngay rìa nước, còn phía sau nó là hàng triệu những tảng đá to, nhẵn thín, mang một màu xám đồng điệu. Ấy là trông từ xa thôi, chứ khi đến gần thì mỗi một tảng đá ấy là một tập hợp các màu sắc khác nhau: nâu đỏ có, xanh nước biển có, xanh hoa oải hương cũng có, cả đến màu xám hay vàng xỉn cũng có nốt. Sóng dâng, những thân cây lớn gãy đổ từ lâu lại trôi lên thục xuống, do phải lênh đênh mãi như vậy nên đã bị thứ nước muối mặn chát ăn vào tận bên trong, làm trở ra

phần lõi trắng muốt... một số thân cây khác thì nằm thành đống ngay phía bìa rừng, một số khác nữa nằm rải rác, chỉ chờ chờ để được sóng cuốn đi...

Chợt một cơn gió mạnh từ ngoài khơi thổi vào, mang theo cả cơn lạnh và cái vị mặn mặn của biển khơi. Những con bò nông vẫn dập dềnh theo triền sóng, trong khi những con mòng biển và một con đại bàng đơn độc chỉ dám bay lượn lơ lửng trên. Trên cao, mây vẫn nhẹ nhàng trôi... nhưng hãy cảnh giác, vì chúng có thể che kín bầu trời bất cứ lúc nào... hiện giờ thì chưa đâu, vì mặt trời còn đang hứng hực những tia nắng đầy năng lượng. Bầu trời vẫn còn xanh lắm...

Chúng tôi tiến ra bãi, Mike dẫn đầu cả bọn tiến đến một bếp trại đã tắt, rõ ràng là trước chúng tôi, đã có những người khác đến rồi. Vết lửa cháy xém vẫn còn đây, xung quanh là những tro tàn nằm vương vãi. Eric và một cậu bạn, mà tôi nhớ không lầm là Ben, vội chạy đi thu nhặt những khúc củi khô ở phía bìa rừng... và thế là một bếp trại mới toanh nhanh chóng được dựng lên ngay trên nền đống tro tàn cũ.

- Cậu đã bao giờ trông thấy lửa trại chưa? - Mike hỏi tôi, lúc tôi đang ngồi trên một cái ghế dài màu ngà; các bạn gái khác thì tùm tùm lại với nhau ở đầu ghế bên kia, trò chuyện đang chiều vui vẻ lắm. Mike quỳ sụp xuống bên bếp trại, đưa tay với lấy một que củi nhỏ nhất, dùng bật lửa đốt nó lên.

- Chưa - Tôi thú thật khi anh chàng bắt đầu đặt cành cây rực cháy vào bếp trại.

- Cậu sẽ thích đấy. Chú ý màu sắc của nó nhé - Mike lại đốt một que củi khác và đặt nó nằm ngay bên cạnh que đầu tiên. Ngọn lửa bắt đầu liếm nhanh lên đống gỗ khô.

- Màu xanh à - Tôi thốt lên đầy ngạc nhiên.

- Do muối đấy. Rất đẹp, phải không?

Mike lại đốt thêm một que củi nữa, đặt nó vào chỗ chưa bắt lửa rồi đến ngồi bên cạnh tôi. May mắn cho tôi... Jessica cũng vừa tiến đến, ngồi ngay xuống chỗ bên cạnh anh chàng. Cô bạn thân nhiên bắt chuyện với Mike. Vậy là chỉ còn mình tôi ngồi ngắm ngọn lửa lạ lùng - lúc thì nhuộm màu xanh lam, khi lại chuyển thành màu xanh lục, cứ uốn éo, nhảy múa không ngừng như thể còn muốn vươn cao lên đến tận trời xanh - và thưởng thức những âm thanh lách tách...

Sau nửa giờ trò chuyện rôm rả, một vài bạn trai muốn đi dạo gần đó để ngắm nhìn những cái hồ được tạo thành do thủy triều xuống. Thật khó xử. Vì thật sự tôi rất thích những cái hồ kiểu này. Chúng đã làm tôi mê hoặc ngay từ hồi tôi còn bé; và là một trong những điều tôi trông chờ mỗi lần đến Forks. Thế nhưng tôi rất hay bị rớt xuống hồ. Cũng chẳng phải là "giao ước" gì lớn lao như giữa bố và tôi, lúc ấy mới chỉ là một nhóc tí bẩy tuổi, mà là một yêu cầu rõ ràng của Edward. Đó là đừng để bị rớt xuống... biển.

Cuối cùng, người giúp tôi quyết định đi hay ở lại chính là... Lauren. Cô ta không muốn đi dạo... vì trót mang đôi giày không phù hợp với hoạt động đó. Hầu hết các bạn gái đi cùng Angela và Jessica cũng chỉ muốn ngồi lại trên bãi. Chờ cho đến khi Tyler và Eric đều "xung phong" ở lại với họ, bấy giờ tôi mới... nhẹ nhàng đứng dậy và tham gia vào nhóm đi bộ. Khỏi nhìn cũng biết là Mike đã tặng theo cho tôi một nụ cười tươi chưa từng thấy.

Cuộc đi bộ cũng không xa, chỉ có điều ở trong rừng thì không thể nhìn thấy được bầu trời, và tôi ghét điều đó. Thứ ánh sáng xanh lục nhờ nhờ một cách kỳ ảo, những tràng cười oang oang của đám thanh niên trong khung cảnh âm u đáng ngại... tất cả đang vô tình tạo cho không gian xung quanh tôi một sắc màu ma quái. Mỗi bước đi của tôi đều được nhìn trên ngó dưới một cách cẩn thận để khỏi vấp phải những rễ cây hay vướng phải những nhánh cành chĩa ra vô tội vạ... vì vậy mà tôi nhanh chóng bị rớt lại phía sau. Nhưng không sao, vì cuối cùng, tôi cũng đã thoát khỏi cái "nhà giam thiên nhiên" màu ngọc lục bảo để bước ra một triền đá mới. Thủy triều đang hạ và con sông chảy ngang qua trước mặt chúng tôi đang trên đường tiến ra biển. Dọc theo hai bên bờ đầy đá cuội của nó là những cái hồ không sâu, song chẳng bao giờ cạn nước, và chứa trong lòng chúng là cả một đời sống thủy sinh vật hẳn hoi...

Dù rất muốn nhìn cho tỏ những đại dương thu nhỏ kia, nhưng tôi rất cẩn trọng, không dám nhòai người ra quá nhiều. Trong khi đó, những người bạn đi cùng với tôi rất dạn dĩ, họ chẳng sợ gì cả, cứ tự nhiên, thoải mái phóng người qua những tảng đá, và đáp xuống một cách nhẹ nhàng mà vô cùng chắc chắn. Trong lúc nhìn bao quát chung quanh như vậy, tôi chợt phát hiện ra một triền đá trông có vẻ rắn chắc, lại nằm ngay trên mép của một trong những cái hồ lớn nhất. Thích chí, tôi cẩn thận ngồi xuống và bị cái bề nuôi thiên nhiên nằm bên dưới hóp mắt hồn lúc nào không hay. Những đám cỏ chân ngỗng tươi mơn mơn đang dập dờn không ngớt theo những luồng nước vô hình; những con ốc đang cuống quýt, cố di chuyển đến ghềnh đá, càng tạo khoảng cách với những con cua háu ăn càng xa càng tốt, chẳng bù cho bọn sao biển bị mắc kẹt trên những mỏm đá, cứ nằm im lìm như chết; và cái gì kia... à, ra là một con cá chình sọc trắng đang lượn lơ trong đám rong xanh... chờ ngày được phóng thích ra biển. Tôi hoàn toàn trở nên mê mẩn, ngoại

trừ một chút xúu não bộ đang hoạt động, nó hỏi xem hiện giờ... Edward đang làm gì, và cố tưởng tượng đến những điều hần ta sẽ nói nếu ở đây cùng tôi.

Đến lúc tất cả mọi người đều cảm thấy bị kiến bò bụng, tôi đành phải đứng dậy một cách khó nhọc để cùng cả nhóm quay trở lại. Lần này, tôi cố gắng không để bị tụt hậu nữa, nên lẽ dĩ nhiên là... phải chịu vấp té vài lần. Và hậu quả để lại là lòng bàn tay của tôi xuất hiện vài vết xước, còn ở chỗ đầu gối chiếc quần jean thì in dấu những vết màu xanh lục; đối với tôi, như vậy vẫn còn là may mắn lắm rồi...

Ồ, ai kia... hình như nhóm ở lại của chúng tôi có thêm vài người khách. Đến gần hơn, tôi mới nhìn rõ được những người mới đến, họ có nước da hanh hanh đỏ và mái tóc đen bóng mượt mà, tất cả hãy còn ít tuổi, hẳn là họ đến từ vùng đất do chính phủ dành riêng cho rồi. Họ đến để chung vui, đó là điều chắc chắn. Đồ ăn thức uống đã được mang ra từ trước, các bạn trai đi cùng tôi vội vã chạy ủa đến nhận phần, cả bọn lục tục nhập vào vòng tròn chung quanh đồng lửa trại. Eric bắt đầu giới thiệu chúng tôi với mọi người. Angela và tôi là người cuối cùng bước vào vòng tròn, tôi để ý thấy khi Eric xuống đến tên tôi, cậu bé nhỏ nhất ngồi trên mây phiến đá gần ngọn lửa đã ngược mắt lên nhìn tôi một cách hiếu kỳ. Tôi ngồi xuống bên cạnh Angela, Mike đưa ngay cho hai người bọn tôi những ổ bánh xăngguých và mấy chai soda để tự chọn, cùng lúc ấy, một anh chàng da đỏ trông có vẻ lớn tuổi nhất bắt đầu liên lấu giới thiệu tên của bảy người khác cùng đi với mình. Tất cả những gì tôi nắm được là một cô gái trong bọn họ cũng có tên là Jessica, còn cậu bé nhìn tôi có tên là Jacob.

Ngồi bên Angela thật thoải mái, cô bạn này thuộc mẫu người có thể làm cho người khác cảm thấy nhẹ nhõm, mà lại chẳng khiến những cuộc nói chuyện rôm rả trở nên mất vui. Angela cứ để tôi tự do vừa ăn vừa tư lự. Tôi đang nghĩ đến khoảng thời gian vừa qua ở Forks, tất cả đều lặng lẽ trôi đi, tất cả đều chỉ là những hình ảnh nhạt nhòa, rời rạc, nhưng trong đó, hình ảnh tôi lủi thủi một mình, đứng ngoài cuộc sống, là rõ ràng hơn cả. Và rồi ở những khoảnh khắc khác, mọi phút giây đối với tôi đều trở nên có ý nghĩa, tôi đã biết thế nào là khắc sâu một điều gì đó vào trong tim. Và tôi thừa hiểu nguyên nhân gì đã khiến mình thay đổi, nó chính là điều đang làm tôi bận tâm...

Suốt bữa ăn trưa, mây bắt đầu dày đặc hơn, từ từ len lỏi vào bầu trời, có vẻ như đang tiến hành công cuộc tranh giành bầu trời với quả cầu lửa. Bờ biển giờ đây đầy những bóng râm, cả những con sóng vỗ bờ kia cũng trở nên đen đúa. Ăn xong, cả bọn bắt đầu chia thành tốp hai, tốp ba. Vài tốp kéo nhau ra mép nước, cố nhảy qua các tảng đá để thưởng thức thú vui... vượt qua đầu những con sóng. Tốp khác lại tụ tập thành đội thám hiểm thứ hai đi tham quan mấy cái hồ được tạo thành do thủy triều rút. Mike, có Jessica theo sau, thì vào làng tìm một cửa hiệu nào đó, vài vị khách địa phương cùng đi với họ; số khác thì chỉ đi dạo đây đó hóng gió. Tất cả mọi người đều tản ra, chỉ còn duy mỗi mình tôi ngồi với ngọn lửa trại, thật ra thì còn có cả Lauren và Tyler nữa, nhưng cả hai người họ đang cùng nhau thưởng thức mấy bài hát trong máy nghe đĩa CD bỏ túi của ai đó mang theo. Nhóm người địa phương cũng chỉ còn lại ba người ngồi quây quần với nhau, trong đó có cậu bé tên là Jacob và anh chàng lớn tuổi nhất hồi nãy có tham gia “dẫn chương trình”.

Sau vài phút Angela bỏ đi với nhóm hóng gió, Jacob mon men đến ngồi vào thế chỗ của cô ấy ngay bên cạnh tôi. Trông cậu bé trạc khoảng mười bốn tuổi, nhưng cũng có thể là mười lăm, có mái tóc dài đen mượt được cột lại sau gáy bằng một sợi dây thun. Nước da cậu phải nói là rất đẹp, mượt mà màu nâu đỏ; đôi mắt to, đen lay láy nằm lọt thỏm so với gò má. Jacob vẫn còn giữ được vẻ trẻ thơ bởi đôi má bầu bĩnh, và một vẻ mặt hồn nhiên tươi tắn. Cái nhìn thiện cảm của tôi dành cho Jacob được cậu bé đáp lại bằng một câu hỏi... nghe buồn não ruột:

- Chị là Isabella Swan, phải không vậy?

Chẳng khác gì cái ngày đầu tiên đi học vậy.

- Bella - Tôi thờ dài.

- Em là Jacob Black - Cậu bé đưa một tay ra đầy thiện ý - Chị đã mua xe của bố em.

- Ừa vậy hả - Tôi kêu lên, trong lòng cảm thấy thanh thản, gờ tay bắt lấy bàn tay mềm mại của Jacob - Vậy em là con của bác Billy rồi. Lẽ ra, chị phải nhận ra em sớm hơn mới phải.

- Đâu có gì đâu, chị. Em là con út trong gia đình mà. Có lẽ chị nhớ mấy người chị của em hơn.

- Rachel và Rebecca - Tôi thốt ra những cái tên liền lập tức. Chẳng là hồi tôi đến Forks thăm bố, mỗi lần hai bố con ra đây chơi là y như rằng ông Billy và bố đều bỏ mặc cho chúng tôi chơi với nhau... để hai người được yên tĩnh câu cá. Tiếc là lúc đó, lũ chúng tôi, đứa nào cũng mắc cỡ, ngại ngùng, nên chưa trở thành bạn thân được. Chuyện sau đó thì... tôi đã tức giận phá đám, khiến những chuyến đi câu cá của bố kết thúc vào đúng năm tôi mười một tuổi.

- Các chị của em ở kia hả? - Tôi chú ý đến mấy cô gái đang chơi ở mép sóng, không biết mình có nhận ra họ không nữa.

- Không phải - Jacob khe khẽ lắc đầu - Chị Rachel nhận được học bổng của bang Washington rồi, còn chị Rebecca thì lấy một tay lướt sóng người Xamôa, hiện giờ chị ấy sống ở Hawaii.

- Lập gia đình rồi hả. Ôi chao - Tôi sững sốt. Hai chị em sinh đôi ấy chỉ hơn tôi có một tuổi mấy tháng thôi.

- Chị có thích chiếc xe tải ấy không? - Cậu bé hỏi.

- Có, chị rất yêu nó. Nó chạy rất tuyệt.

- Đúng như vậy, nhưng mà nó chạy chậm rì - Jacob phá ra cười - Em như trút được gánh nặng khi bác Charlie mua nó. Bố em đã không cho em lắp ráp một chiếc xe khác chỉ vì nhà đã có cái xe tốt... là nó đấy.

- Chị thấy cái xe đâu có đến nỗi chậm như em nói - Tôi phản đối.

- Chị đã thử tăng tốc trên sáu mươi dặm một giờ chưa?

- Chưa - Tôi thú nhận.

- Tốt. Thế thì đừng thử nhé - Jacob lại nhoen cười.

Tôi thì không thể cười nổi rồi.

- Nhưng mà khi va chạm thì nó chẳng bị sao cả - Tôi cố ra sức bảo vệ cho cái xe tội nghiệp của mình.

- Em cũng không tin là xe tăng có thể hạ được con quái vật già nua ấy - Jacob đồng ý với một tràng tiếng cười khác.

- Thế em biết lắp ráp xe hơi hả? - Tôi hỏi, cảm thấy có ấn tượng về cậu bé.

- Chỉ khi nào em rảnh và có đồ nghề... Ừm, em mà không kể chắc chị cũng không biết là chính em đã mó tay vô cái xylanh chính để cho ra một chiếc Volkswagen Rabbit đời 1986 đâu nhỉ? - Jacob nói thêm vào một cách tinh nghịch. Cậu bé có một giọng nói khàn khàn nhưng vô cùng gần gũi.

- Tiếc quá nhỉ - Tôi cũng bật cười thành tiếng - Chị chưa được thấy lần nào, nhưng rồi chị sẽ đặc biệt chú ý tới em - Tôi nói cứ như thể tôi đã biết Jacob làm như thế nào rồi. Cậu bé rất dễ bắt chuyện. Jacob nở một nụ cười thật tươi, nhìn tôi một cách tán thưởng, theo kiểu... “thầy” dành cho “trò”. Và không chỉ có mình tôi nhận ra điều đó.

- Em mà cũng biết đến Bella hả Jacob? - Lauren hỏi vọng sang, nếu tôi không nghe lầm thì đó là một giọng nói rất xác.

- Bọn em biết nhau từ khi em mới lọt lòng ạ - Cậu bé bật cười, mỉm cười với tôi lần nữa.

- Hay nhỉ - Cô ta đáp, nhưng giọng điệu xem ra chẳng giống như cô ta muốn, đôi mắt trắng dã, ám muội của Lauren bắt đầu sa sầm xuống.

- Bella - Cô ta gọi lần nữa rồi ngó lom lom vào mặt tôi - Tôi vừa mới nói với Tyler rằng thật uống khi nhà Cullen chẳng có ai đến đây. Sao không ai nghĩ đến việc mời họ vậy? - Cách biểu lộ cảm xúc của Lauren cứ y như là cô ta nói thật lòng vậy.

- Cô muốn nói tới gia đình nhà bác sĩ Carlisle Cullen à? - Chàng trai dong dong cao, lớn tuổi nhất trong nhóm khách, lên tiếng hỏi lại trước khi tôi kịp trả lời, và đã làm Lauren phát cáu thấy rõ. Anh ta thật sự trông như một người đàn ông hơn là một thiếu niên, giọng nói rất trầm.

- Vâng, anh cũng biết họ ư? - Lauren đang có vẻ nhún mình xuống, mặt hơi quay sang phía người vừa hỏi.

- Nhà Cullen không đến đây đâu - Anh ta trả lời để chấm dứt đề tài và để khóa lấp đi câu hỏi của Lauren Tyler như muốn giành lại sự chú ý của Lauren, vội hỏi ý kiến của cô ta về cái đĩa CD mà anh chàng đang cầm trên tay. Thế là chỉ trong chốc lát, Lauren quên hết mọi sự.

Tôi như dán mắt vào anh chàng có giọng nói trầm trầm ấy, cảm thấy ngạc nhiên, nhưng anh ta đã quay mặt sang hướng khác, mắt nhìn chăm chú vào khu rừng u ám sau lưng chúng tôi. Anh ta chỉ nói một câu đơn giản rằng gia đình nhà Cullen không đến đây, nhưng giọng nói trầm trầm kia rõ là có ẩn ý gì đó... như là họ không được phép đến,... như là họ bị cấm đoán! Thái độ của anh ta khiến tôi nôn nao trong lòng, tôi muốn lơ đi nhưng... không xong.

Jacob cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Chị, thế Forks đã khiến chị phát điên lên chưa?

- Ô, chị chỉ có thể bảo rằng nói như thế hãy còn là nhẹ - Tôi nhảu nhó. Và Jacob mỉm cười như đã hiểu. Đầu óc tôi vẫn còn quay cuồng với những suy nghĩ về gia đình nhà Cullen, và bất chợt tôi nảy ra một ý tưởng. Đó là một kế hoạch “dở hơi”, nhưng hiện giờ tôi chẳng nghĩ ra được điều gì hay hơn. Hy vọng

“bé” Jacob chưa có kinh nghiệm theo đuôi các bạn gái, để khỏi phải nhận ra cái cố gắng đáng thương của tôi trong việc “dụ dỗ con nít”:

- Em có muốn đi dạo trên bãi với chị không? - Tôi hỏi, đầu hơi cúi xuống, nhưng mắt thì nhướng lên... theo kiểu Edward vẫn hay làm với tôi. Chắc chẳng có tác dụng gì, tôi tự nhủ, nhưng thật bất ngờ, bởi ngay lúc đó, Jacob đã nhảy cẫng lên đầy vui sướng.

Chúng tôi đi về phía bắc, ngang qua bãi đá nhiều màu sắc, hướng đến cái đập ngăn nước biển (là tôi nói cho oai thể thôi, chứ thực chất đó là chỗ có mấy cái thân cây nằm rải rác). Trên trời cao, cuối cùng, mây đã dàn thành hàng hàng lớp lớp, mặt biển trở nên đen kịt, bầu không khí xung quanh đang hạ xuống nhanh chóng. Tôi cuộn sâu hai tay mình vào túi áo ấm.

- Vậy là em thế nào, mười sáu tuổi hả? - Tôi lên tiếng hỏi, cố gắng tỏ ra ngây thơ khi nheo nheo, lúng liếng đôi mắt, giống mấy cô gái tôi hay thấy trên tivi.

- Em chỉ mới bước sang tuổi mười lăm thôi - Jacob nhẹ nhàng chỉnh lại, có vẻ như cậu bé lấy làm tự hào lắm.

- Thế à? - Tôi thốt lên đầy ngạc nhiên - Chị còn tưởng là em lớn hơn mười sáu tuổi nữa chứ.

- Em khá cao so với cái tuổi của mình - Jacob giải thích.

- Em có hay đến Forks không? - Tôi hỏi một cách tinh quái, như thể tôi đang hy vọng cậu bé trả lời là có. Hình như tôi đang tự “đào mồ chôn mình” thì phải. Tôi đang lo Jacob sẽ nhìn tôi khinh ghét rồi kết tội tôi là “dụ dỗ con nít”... và thế là hết. Nhưng không, vẫn là cái thái độ hãnh diện như hồi nãy, Jacob trả lời.

- Không nhiều lắm - Cậu bé thoáng cau mày - Nhưng khi làm xong cái xe hơi, em có thể đi đến bất cứ nơi đâu mình muốn... sau khi có bằng lái - Jacob nói thêm.

- Ừ... À, cái anh hồi nãy trả lời chị Lauren là ai vậy em? Trông anh ấy lớn hơn tụi mình nên sẽ hơi khó hòa đồng đây - Một cách có chủ đích hằm hoi, tôi cố xếp loại mình về phe của những người “trẻ người non dạ”, làm ra vẻ như tôi thích Jacob hơn anh ta.

- Đó là Sam. Anh ấy mười chín tuổi - Cậu bé cho tôi biết.

- Không hiểu anh ấy nói gì về gia đình bác sĩ gì gì ấy nhỉ? - Tôi tiếp tục làm ra bộ ngây thơ, hỏi.

- À, nhà Cullen ấy hả? Ồ, họ không được phép đặt chân vào vùng đất của người da đỏ bọn em đâu - Nói đến đây, cậu bé bỗng quay mặt đi, mắt dôi về phía đảo James. Vậy là điều tôi suy ra từ những gì Sam nói đã được Jacob xác nhận.

- Sao vậy em?

Jacob liếc nhanh sang tôi, đột nhiên, cậu bé bặm môi lại.

- Chết rồi! Em không được phép kể điều đó với bất kỳ ai.

- Ồ, chị sẽ không nói lại với ai đâu, chị chỉ tò mò thôi - Tôi cố nở một nụ cười “quyến rũ” nhất từ trước tới giờ, chẳng biết đây có phải là tuyệt chiêu cuối cùng không nữa.

Jacob cũng mỉm cười, hình như đã bị “ngắm đòn”. Cậu bé nhướng một bên mày lên, giọng nói khàn hơn trước:

- Chị có thích truyện kinh dị không? - Jacob hỏi tôi, tuồng như cậu bé sắp kể một câu chuyện chẳng mấy tốt lành.

- Chị thích lắm - Tôi hùa theo để kích thích thêm sự hào hứng cho cậu bé.

Jacob chậm rãi rảo bước đến gần một thân cây to, có bộ rễ bị bứng lên khỏi mặt đất, tựa hồ như những cái chân móng vuốt của một con nhện trắng khổng lồ. Cậu bé ngồi hờ lên một trong những cái rễ cong queo, còn tôi thì ngồi lên thân cây, bên dưới cậu bé. Jacob đưa mắt nhìn xuống những tảng đá, một nụ cười thoáng hiện ra chớp nhoáng trên đôi môi đầy đặn. Rõ ràng là cậu bé đang cố gắng một cách khó nhọc. Tôi cũng cố gắng, nhưng là cố gắng thể hiện mối quan tâm một cách vừa phải qua ánh mắt.

- Chị có biết mấy truyền thuyết xa xưa của tụi em không, về nơi tụi em từng ở rồi từ đó ra đi... em muốn nói đến những Quileute(10) ấy.

- Chị không biết nhiều lắm - Tôi thành thật nhìn nhận.

- Ừm, có rất nhiều truyền thuyết, một số kể về trận Đại hồng thủy. Lúc ấy, người Quileute bọn em đã buộc xuống của mình lên những ngọn cây cao nhất mọc trên đỉnh núi để sống sót, giống ông Nô và chiếc thuyền của mình ấy - Jacob dừng lại một chút và mỉm cười, cậu bé ra dáng đầy tự hào khi kể cho tôi nghe về truyền thuyết của tổ tiên mình - Một truyền thuyết khác lại kể rằng bộ tộc của em vốn bắt nguồn từ loài sói... Và tới giờ, sói vẫn là anh em của bọn em. Bộ tộc đã ra luật là cấm giết sói đấy.

“Và rồi lại có những chuyện khác kể về bọn người máu lạnh” - Kể đến đây, giọng nói của Jacob bỗng trầm hẳn xuống.

- Bọn người máu lạnh? - Tôi trở mặt ra, giờ thì không thể giấu được cảm xúc của mình nữa.

- Dạ. Chuyện về bọn người máu lạnh cũng lâu đời như truyền thuyết về sói vậy, nhưng mấy câu chuyện đó đã bị thất truyền nhiều rồi. Theo lời người lớn kể thì ông cố của em biết vài người trong số chúng. Chính ông đã thỏa thuận với chúng để buộc chúng không được đặt chân vào vùng đất của bọn em nữa - Jacob bỗng mở to mắt.

- Ông cố của em à? - Tôi cố gọi chuyện để cho cậu bé kể tiếp.

- Ông cố của em là tù trưởng, giống như bố em vậy. Chị biết không, bọn người máu lạnh là kẻ thù truyền kiếp của sói... ừm, cũng không hẳn là sói, vì sói đã biến thành người, giống như tổ tiên của em. Chị có thể gọi họ là người sói.

- Vậy là người sói có nhiều kẻ thù lắm à?

- Chỉ có một kẻ thù duy nhất thôi.

Tôi nhìn Jacob một cách nghiêm nghị, cố làm ra vẻ thần phục tài kể chuyện của cậu bé, hồng che giấu thái độ nôn nóng.

- Vậy nên - Jacob tiếp tục kể - bọn người máu lạnh là kẻ thù muôn thuở của bọn em. Nhưng đến thời của ông cố thì điều này lại khác. Bọn chúng không còn đi săn theo bản tính nữa... nói chung, bộ tộc của em tin rằng chúng đã không còn nguy hiểm. Vì lẽ đó, ông cố mới thỏa thuận với chúng. Nếu chúng không đặt chân vào lãnh địa của bọn em thì bọn em sẽ không giao chúng cho người mặt trắng - Nói rồi, Jacob nháy mắt với tôi.

- Nếu họ không còn nguy hiểm nữa thì tại sao...? - Thật lòng tôi rất muốn hiểu đến nơi đến chốn, nhưng vẫn cố không để lộ ra cho Jacob thấy rằng tôi đang quan tâm tột độ đến điều ấy.

- Vì... nếu con người cứ quẩn quanh bên bọn người máu lạnh đó thì thế nào cũng gặp rủi ro, thậm chí ngay cả khi chúng đã được giáo hóa để sống hòa đồng trong đời sống thị tộc. Chị không biết đâu, để tồn tại, chúng có thể trở nên cực kỳ hung bạo... - Jacob gần từng tiếng như đã cân nhắc một cách kỹ lưỡng trước khi nói ra.

- Em nói “giáo hóa” có nghĩa là sao?

- Nghĩa là chúng không được phép săn người. Và vì vậy, chúng sẽ phải săn thú...

Tôi cố hỏi với giọng dửng dưng:

- Vậy, với nhà Cullen là sao? Họ cũng giống những người máu lạnh mà ông cố em gặp hả?

- Không - Jacob dừng lại một cách đột ngột - Chúng chính là người máu lạnh.

Tuồng như đã đọc được nỗi sợ hãi hiện lên trên mặt tôi, Jacob mỉm cười hài lòng và tiếp tục kể:

- Giờ thì chúng đã có nhiều đồng bọn hơn, đó là một người đàn ông và một người phụ nữ, nhưng mà máu lạnh vẫn cứ là máu lạnh. Thời ông cố em, kẻ cầm đầu có tên là Carlisle. Hắn sống ở đây và đã bỏ đi trước khi người của chị đến - Jacob cố giữ cho sắc mặt thật nghiêm nghị, nhưng không khó khăn gì để thấy là cậu bé đang rất muốn mỉm cười.

- Nhưng rốt cuộc họ là ai? - Không dẫn được, tôi lại hỏi - Người máu lạnh, thực chất là gì?

Jacon thoáng mỉm cười, đáp:

- Là những kẻ chuyên đi uống máu - Cậu bé lặp lại bằng một giọng nói lạnh như băng - Người của chị vẫn gọi là ma-cà-rông.

Tôi thần thờ dõi mắt theo những con sóng... Sau câu trả lời của Jacob, tôi không biết mặt mình hiện đang ra sao nữa.

- Chị nổi da gà rồi kìa - Cậu bé mỉm cười một cách đắc ý.

- Em kể chuyện rất hay - Tôi khen ngợi Jacob, mắt vẫn không rời những ngọn sóng.

- Sợ thật đấy, phải không chị? Thế nên bố em không muốn bọn em kể điều đó với bất cứ ai.

Tôi vẫn chưa kiềm chế được cơn chấn động về cảm xúc của mình.

- Em đừng lo. Chị sẽ không để lộ chuyện này đâu.

- Hình như em đã làm trái với giao ước - Jacob bật cười.

- Chị sẽ mang theo bí mật này xuống mồ - Tôi hứa với cậu bé và thoáng rùng mình.

- Em nói nghiêm túc đấy, chị đừng để cho bác Charlie biết. Bác ấy hẳn là sẽ nộ khí xung thiên với bố em khi biết là từ ngày bác sĩ Cullen đến làm việc ở bệnh viện, bọn em tuyệt không còn đến bệnh viện nữa.

- Ừ, chị không kể đâu, dĩ nhiên rồi.

- Vậy chị có nghĩ chúng em là những người da đỏ cổ hủ, mê tín hay là gì gì ấy không?

Nãy giờ, tôi vẫn nhìn về phía đại dương xa xăm. Có lẽ vì thế mà Jacob cố hỏi bằng một giọng bông đùa, nhưng rõ ràng tôi nhận ra có nỗi lo lắng ẩn chứa trong giọng nói của cậu bé.

Tôi quay lại và mỉm cười với cậu bé một cách bình thản.

- Không. Chị chỉ thấy em kể những chuyện kinh dị rất hay, thế thôi. Chị vẫn còn nổi da gà đây này, thấy không? - Nói rồi, tôi đưa tay ra cho Jacob kiểm tra.

- Tuyệt - Cậu bé mỉm cười.

Chợt trên bãi đá vang lên tiếng chân bước lộp cộp. Có người đang đến gần. Ngay tức khắc, tôi và Jacob cùng ngước mặt lên. Ra là Mike và Jessica đang ở cách chúng tôi khoảng bốn mươi lăm mét, cả hai đang tiến lại gần chúng tôi.

- Cậu kia rồi, Bella - Mike gọi tên tôi, tay vẫy lia vẫy lịa như thể thấy được tôi là anh chàng cảm thấy nhẹ nhõm lắm vậy.

- Ủa, bạn trai của chị hả? - Jacob hỏi, chắc cậu bé đã nhận ra được một chút đồ kỵ nhen nhóm trong giọng nói của Mike. Và tôi cũng ngạc nhiên không kém gì Jacob.

- Không, hoàn toàn không phải - Tôi thì thảo. Hiện tại, tôi đang rất biết ơn Jacob đã kể cho tôi nghe bí mật của cậu, thế nên tôi phải làm cho cậu bé vui vẻ là điều đương nhiên. Tôi chậm rãi quay sang Jacob, nháy mắt. Cậu bé da đỏ dễ mến mỉm cười, thích thú trước thái độ “thân thiện” của tôi.

- Vậy, khi em có bằng lái... - Jacob lấp bắp.

-... Thì hãy đến Forks thăm chị. Chị em mình sẽ tha hồ lang thang đây đó - Tôi hoàn tất câu nói và cảm thấy mình có phần ang ắc khi nói như vậy. Trong thâm tâm, tôi tự biết là mình đã lợi dụng cậu bé... dù thật lòng tôi rất thích Jacob. Cậu bé là người dễ thân thiện, tôi có thể kết làm bạn.

Lúc này, Mike đang ở ngay bên cạnh chúng tôi, Jessica thì chỉ còn cách có vài bước ở phía sau. Ánh mắt của Mike chiếu thẳng vào Jacob, dò xét, đánh giá... và rồi đôi mắt ấy lộ rõ vẻ yên tâm khi nhận ra Jacob vẫn chỉ là một chú nhóc.

- Cậu đã ở đâu vậy? - Mike cất tiếng hỏi, dù rằng câu trả lời đang sờ sờ ở ngay trước mắt anh ta.

- Jacob vừa kể cho mình nghe mấy câu chuyện địa phương - Tôi giải thích - Hay lắm cậu ạ.

Giải thích xong, tôi mỉm cười với Jacob, cậu bé nhìn tôi, mắt long lanh, mỉm cười lại một cách mãn nguyện.

- Ừm - Mike dừng lại một lát để... đánh giá lại mức độ thân thiết của chúng tôi - Chúng ta sẽ phải dừng buổi đi chơi lại thôi. Có vẻ như sắp mưa rồi.

Giống như đã được tập dượt từ trước, tất cả chúng tôi đều đồng loạt ngước mặt lên nhìn bầu trời u ám. Hình như sắp mưa thật.

- Ừ - Tôi bật dậy - Mình đi thôi.

- Gặp lại chị, em vui lắm - Jacob lên tiếng, và tôi có thể khẳng định rằng cậu bé đã khiến Mike, bực bội đôi chút.

- Chị cũng thế. Lần sau, bố chị có xuống thăm bác Billy, chị cũng sẽ xin đi kè - Tôi hứa một cách chắc nịch.

Nụ cười của Jacob trở nên rạng rỡ hơn lúc nào hết.

- Thế thì còn gì bằng.

- Và... cảm ơn em - Tôi nói một cách chân thành.

Tôi kéo vội mũ trùm đầu lên, cùng cả nhóm lê bước một cách miễn cưỡng, vượt qua những tảng đá mà tiến về phía bãi đậu xe. Vài giọt mưa đã bắt đầu rơi, dấu vết mưa rơi xuống mặt đá trở nên đen kịt như những giọt mực. Chúng tôi khẩn trương chui vào chiếc Suburban, trong khi những người khác thì gấp gấp tay ấn tay nhét đủ thứ đồ đạc linh tinh lên xe. Tôi có len người xuống hàng ghế sau để ngồi bên cạnh Angela và Tyler, với lời giải thích qua loa rằng cần phải giữ súng ngắn ở nơi an toàn nhất. Angela chẳng phản đối gì, cô bạn đang mãi nhìn ra ngoài cửa sổ theo dõi tình hình cơn bão sắp kéo đến, Lauren thì đứng ngồi không yên ở chỗ ngồi giữa để gọi sự chú ý của Tyler... Thế là yên tâm rồi, tôi ngả đầu ra thành ghế, khẽ nhắm mắt lại, cố gắng thôi không nghĩ ngợi gì nữa.

- Cảm ơn anh - Tôi lên tiếng rồi xỏ tay vào chiếc áo khoác. Trong áo rất lạnh... kiểu lạnh của chiếc áo khoác treo ở hành lang trước phòng riêng mà tôi luôn chạm tay vào sau một đêm thức giấc. Tôi rung mình lần nữa. Trong áo có một mùi thơm lạ. Tôi khẽ hít một hơi, cố gắng nhận diện mùi hương này. Không, không phải mùi nước hoa co-lô-nơ. Tay áo dài quá, tôi phải xắn chúng lên.

- Cái áo màu xanh của cô rất thích hợp với nước da - Edward bình phẩm, hắn ta vẫn đang nhìn tôi không rời mắt. Tôi cúi xuống, đỏ mặt... Hắn ta nói đúng.

Rồi Edward đẩy rổ bánh mì lại gần thêm về phía tôi.

- Thật mà, tôi không bị sốc gì cả - Tôi phản ứng.

- Cô hãy như người bình thường đi. Trên mặt cô thậm chí chẳng có lấy một chút bàng hoàng nào - Edward đang tỏ vẻ lo lắng. Tôi nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn ta, đôi mắt sáng quá, sáng hơn tất cả những lần tôi từng để ý thấy trước đây - một màu vàng sẫm của bơ đun với đường.

- Tôi luôn cảm thấy an tâm khi ở bên anh - Tôi thổ lộ. Không hiểu sao trước mặt Edward, tôi cứ luôn muốn nói thật lòng mình như vậy.

Nhưng sự thật này lại khiến Edward phật lòng,; cặp chân mày của hắn ta lập tức nhíu lại. Hắn lắc đầu một cách nghiêm nghị:

- Vậy là mọi việc rắc rối hơn tôi tưởng - Hắn ta lẩm bẩm như nói một mình.

Tôi nhón lấy một cái bánh mì, nhỏ nhẹ vừa nhai từng chút một cho đến hết cái bánh, vừa dò đoán cảm xúc của Edward. Không biết bây giờ có phải là lúc thích hợp để đặt câu hỏi với hắn ta không nhỉ?

- Lúc nào anh đang bình thường là lúc đó mắt anh rực sáng - Tôi quyết định lên tiếng, cố phá tan những suy nghĩ đang làm cho Edward rơi vào trạng thái buồn bực và chán nản.

Hắn ta sững sờ nhìn tôi:

- Cô nói sao?

- Mỗi lần mắt anh màu đen là anh cáu gắt ghê lắm... Tôi đang chờ điều đó đây - Tôi tiếp tục nói - Tôi có bằng chứng về điều đó.

Đôi mắt của Edward bỗng nheo lại:

- Bằng chứng nữa hả?

- Mm... hm - Tôi nhai một mẩu bánh mì khác, cố gắng tỏ ra không chú tâm.

- Hy vọng lần này, cô sáng tạo hơn... Hay cô vẫn lấy bằng chứng của truyện tranh hả? - Nụ cười nhợt nhạt của hắn ta cố làm ra ý chế nhạo; và đôi mắt, chúng vẫn chưa chịu mở ra.

- Ừm, không, tôi không hề lấy từ truyện tranh, và cũng chẳng phải tự mình nghĩ ra đâu - Tôi lại thật thà thổ lộ.

- Vậy là sao?

Đúng ngay lúc đó, người phục vụ lại xuất hiện, đem phần ăn đến cho tôi. Khi ấy, tôi mới nhận ra là nãy giờ, cả tôi và Edward đều cùng đang vô tình chồm người về phía trước, thu hẹp khoảng cách ở giữa mà chẳng ai ý thức về điều đó, và ngay khi cô gái phục vụ vừa bước tới, chúng tôi đều bật người thẳng dậy. Cô phục vụ đặt đĩa thức ăn trước mặt tôi - trông rất ngon lành - rồi quay ngoắt sang phía Edward:

- Anh có đói ý không? - Cô gái hỏi - Anh không cần tôi phục vụ gì à? - Hình như tôi đã hiểu được ý nghĩa trong lời nói của cô ta.

- Không, cảm ơn cô, nhưng nếu có thêm được một ít soda nữa thì sẽ rất tuyệt vời - Edward trả lời, cánh tay dài trắng muốt chỉ vào hai cái ly trống không trước mặt tôi.

- Tất nhiên rồi - Cô gái thu lấy hai cái ly rồi bỏ đi.

- Cô đang nói gì nhỉ? - Hắn ta hỏi.

- Tôi sẽ nói với anh về điều đó trong xe hơi. Nếu... - Tôi ngập ngừng.

- Có điều kiện à? - Edward nhướn một bên mày lên.

- Dĩ nhiên là tôi muốn hỏi anh vài điều.

- Được thôi.

Người phục vụ lại bưng hai ly nước ngọt ra. Lần này, cô gái đặt tất cả xuống bàn, không nói không rằng thêm một lời nào, chỉ lẳng lặng bỏ đi.

Tôi đưa ly lên, chậm rãi uống từng hớp.

- Ừm, cô nói đi - Xem ra, Edward còn nóng lòng hơn cả tôi, giọng nói của hắn ta vẫn còn căng thẳng.

Tôi bắt đầu một cách thoải mái. Ít ra thì tôi cũng đã nghĩ như vậy:

- Vì sao anh lại có mặt ở Port Angeles?

Edward hạ mắt xuống, hai bàn tay đang đặt trên bàn chậm rãi đan vào nhau. Rồi đôi mắt ấy bất ngờ nhướn lên nhìn tôi qua hàng mi, và kèm theo đó là một nụ cười bí ẩn.

- Tiếp đi!

- Nhưng đây là câu hỏi dễ nhất - Tôi phản đối.

- Cô hỏi tiếp đi! - Edward lặp lại.

Tôi cup mắt nhìn xuống bàn, thất vọng... Mở cái nắp hộp nằm ở trước mặt, tôi lấy ra cái nĩa, thận trọng xiên lấy một cái bánh bao rồi từ tốn đưa vào miệng. Vẫn tiếp tục nhìn xuống bàn, tôi vừa nhai vừa ngẫm nghĩ. Nấm rất ngon. Tôi nuốt miếng bánh xuống bụng, uống thêm một ngụm nước nữa trước khi ngừng mặt lên.

- Được rồi - Tôi nhìn Edward, nói một cách chậm rãi - Chúng ta hãy nói tới... tất nhiên chỉ là giả thuyết thôi... một người... biết được người khác đang nghĩ gì, đọc được ý nghĩ của người khác... chỉ trừ vài người.

- Chỉ trừ một người thôi - Hẳn ta sửa lại - Ấy là theo giả thuyết.

- Ừ, vậy thì trừ một người - Người tôi lại run lên vì Edward không tỏ ra nghiêm túc chút nào - Bằng cách nào có thể làm được như thế? Giới hạn là gì? Làm sao mà... mà người đó... lại tìm ra người khác một cách chính xác và đúng lúc như vậy?

- Theo giả thuyết à? - Edward hỏi lại... Có lẽ là để cho chắc ăn.

- Ừ.

- Ừmmm, nếu... người đó...

- Chúng ta cứ gọi là Joe đi - Tôi đề nghị.

Edward mỉm cười một cách thích thú.

- Ừ, thì Joe. Nếu Joe đã chú tâm từ trước thì việc tính toán thời gian chẳng có gì là khó khăn - Hẳn ta lắc đầu rồi đảo mắt - Đúng là chỉ có cô mới có thể dính vô ba cái vụ rắc rối, mà lại ở ngay trong một thành phố bé như cái nắm tay như thế này mới lạ chứ. Chính cô đã phá hủy số liệu thống kê tỷ lệ tội phạm của người ta trong vòng mười năm qua đấy, cô có biết không.

- Nhưng chúng ta đang nói về giả thuyết mà - Tôi khẽ khàng nhắc.

Edward bật cười nhìn tôi, đôi mắt vô cùng ảm áp.

- Ừ, thì chúng ta đang nói về giả thuyết mà - Hẳn ta gật đầu thật nhanh - Vậy, chúng ta gọi cô là Jane nhé. Xem ra “người hùng” của tôi đang núng thế, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm trạng của Edward lúc này, khi nội tâm của hẳn ta đang bị giằng xé, khi hẳn ta đang phải đối mặt trước một tình huống dở khóc dở cười. Edward cứ dán mắt mình vào mắt tôi, có lẽ đang cân nhắc xem có nên chia sẻ hết mọi sự thật với tôi không thì phải.

- Anh có thể tin tôi, anh biết không - Tôi thăm thì, và không suy nghĩ gì thêm, tôi đặt bàn tay lên nắm tay của Edward. Một cách bất ngờ, hẳn ta mở bung tay ra. Tôi rút vội tay về.

- Có lẽ tôi không còn lựa chọn nào nữa - Giọng nói của Edward bỗng nhẹ hẫng như tiếng gió thoảng - Tôi đã sai, cô tinh ý hơn tôi tưởng nhiều.

- Tôi nhớ rằng anh luôn cho mình là đúng kia mà.

- Trước đây thì vậy - Edward chậm rãi lắc đầu - Nhưng tôi đã sai về cô trong chuyện khác, thật đấy. Cô không phải là người có sức hút với các tai nạn... không thể phân loại đơn giản như thế được. Cô là người có sức hút với các rắc rối thì đúng hơn. Nếu trong vòng bán kính mười dặm mà đang xảy ra một chuyện gì đó nguy hiểm là y như rằng thể nào cũng có cô ở đó.

- Và anh buộc phải nhảy vào cuộc, đúng không? - Tôi hỏi

Gương mặt của Edward chuyển sang sắc thái lạnh lùng, không biểu lộ một mảy may cảm xúc nào.

- Điều đó là chắc chắn.

Tôi lại đưa tay ra để chạm vào bàn tay đang run nhè nhẹ của Edward - mặc kệ cho hẳn ta đang có ý rút tay lại. Làn da của Edward rất lạnh và cứng, y hệt như đá.

- Cảm ơn anh - Tôi nói với một niềm biết ơn tha thiết - Đây là lần thứ hai.

Gương mặt của Edward dịu lại ngay tức thì.

- Nhưng chúng ta đừng để đến lần thứ ba, đồng ý không?

Tôi phụng phịu, nhưng cũng gật đầu. Edward rút bàn tay về, lần này thì để chúng ở dưới bàn, nhưng rồi bất thành linh, hẳn ta chồm người về phía tôi.

- Tôi đã đi theo cô đến Port Angeles - Edward thú nhận, nói một cách gấp gáp - Trước đây, tôi chưa bao giờ cứu ai cả, bởi vì nó sẽ đem đến mọi phiền hà rắc rối mà cô không tài nào có thể tưởng tượng được. Nhưng tôi đã làm thế... vì cô. Người bình thường, người ta cứ đi nhan nhản trên đường mà có bị gì đâu - Hẳn ta dừng lại. Không rõ Edward có lấy đó làm phiền hà không, chứ khi nghe những lời lẽ này, tôi cảm thấy rất ấm lòng. Đôi mắt của Edward chiếu thẳng vào tôi, có lẽ hẳn ta đang thắc mắc không hiểu vì sao tôi lại bất chợt nở một nụ cười mãn nguyện như vậy.

- Từ hôm xảy ra tai nạn đầu tiên, với chiếc xe tải, có bao giờ anh nghĩ rằng có lẽ số tôi đã tận nên lúc nào anh cũng phải lao vào giữa, phá vỡ cái định mệnh ấy cho tôi?

- Lần đầu tiên không phải là lần đó - Edward trả lời, giọng nói của hẳn ta trở nên khó nghe lạ thường. Tôi nhìn xoáy vào Edward, tỏ ý khó hiểu, nhưng Edward cúi gằm mặt xuống - Số phận của cô trở nên xui xẻo từ cái ngày đầu tiên tôi gặp cô thì đúng hơn.

Tôi cảm thấy sững sờ, hoảng hốt, cái nhìn phần nộ của Edward dành cho tôi trong buổi học đầu tiên bỗng chốc hiện về choán hết tâm trí... nhưng cảm giác an toàn khi ở bên cạnh Edward lại mau chóng xua tan hình ảnh đó đi. Bất chợt Edward ngược mắt lên, nhìn thật sâu vào mắt tôi, giờ đây, đôi mắt ấy không còn đáng sợ đối với tôi nữa.

- Cô còn nhớ không? - Gương mặt đẹp như thiên thần của Edward trở nên nghiêm nghị.

- Tôi nhớ - Tôi điềm tĩnh trả lời.

- Cuối cùng, cô lại ngồi đây - Giọng nói của Edward tỏ vẻ như hẳn ta không dám tin vào điều đó; hẳn như một bên mày lên.

- Vâng, tôi ngồi ở đây... là nhờ có anh - Tôi dừng lại - Bởi vì, bằng cách nào đó, anh đã tìm ra tôi... ? - Tôi nhắc lại.

Edward mím môi lại, đôi mắt nheo nheo nhưng vẫn chăm chú nhìn tôi, có vẻ như đang quyết định. Rồi chợt nhận ra đĩa thức ăn của tôi hãy còn đầy, Edward lên tiếng:

- Cô cứ ăn đi, tôi sẽ kể.

Tôi nhanh nhẹn xiên lấy một cái bánh bao khác lên, cho vào miệng.

- Thật ra, tìm ra cô hơi khó. Thông thường, tôi tìm người khác dễ hơn, một khi đã được biết về suy nghĩ của họ từ trước - Nói đến đây, Edward nhìn tôi một cách lo lắng, và tôi nhận ra là mình đang đông cứng lại. Tôi buộc mình phải nhai, nuốt và lại lấy một cái bánh bao khác cho vào miệng.

“Tôi cứ đi theo Jessica, nhưng không chuyên chú lắm nên tôi đã không nhận ra rằng cô tự ý bỏ đi - như tôi đã nói rồi đây, chỉ có cô mới gặp rắc rối ở cái thành phố Port Angeles này. Mãi về sau, tôi mới phát hiện ra điều đó, rằng cô không còn đi cùng Jessica nữa, tôi vội vàng bừa đi tìm cô ở hiệu sách mà tôi đã nhìn thấy được trong đầu của Jessica. Tôi biết cô đã không bước vào hiệu sách mà lại đi về phía nam... và hiểu rằng thế nào cô cũng bị lạc đường. Nhưng tôi chỉ biết đứng chờ, dò xét suy nghĩ của những người trên phố, cố tìm xem có ai chú ý đến cô không, hòng có thể biết được là cô đang ở đâu. Tôi không có lý do gì để lo lắng... nhưng tự nhiên tôi cảm thấy bất an một cách khác thường...”

Edward trở nên tư lự, hẳn ta đang nhìn đi đâu đó - một hình ảnh quen thuộc khi người ta hồi tưởng lại một điều gì. Và tôi thì không làm sao mà biết được.

- Tôi bắt đầu lái xe lòng vòng, vẫn chú ý... lắng nghe. Cuối cùng, mặt trời lặn xuống, tôi tính bỏ xe để chạy đi tìm cô. Thế rồi...” - Edward ngưng bật, hai hàm răng nghiến chặt vì giận dữ, hẳn ta đang cố gắng bình tĩnh trở lại.

- Rồi sao? - Tôi khề khàng hỏi. Edward vẫn tiếp tục nhìn vào điều gì đó qua đầu tôi.

- Tôi nghe thấy suy nghĩ của chúng - Edward lầm bầm, vành môi trên khề ấn sâu vào răng - Tôi nhìn thấy gương mặt “em” trong suy nghĩ của thằng đó - Nói đến đây, Edward bất ngờ rướn người về phía trước, chống tay lên bàn, và che lấy mắt. Hành động này xảy ra quá nhanh khiến cả người tôi trở nên sững sờ.

“Thật là khổ sở... Em không biết tôi đã phải khổ sở như thế nào đâu... khi chỉ đưa em đi mà buộc lòng để cho chúng... sống - Giọng nói của Edward bỗng nghẹn lại - Tôi có thể để em về cùng Jessica và Angela, nhưng tôi rất sợ phải để em một mình, rồi tôi lại phải đi tìm họ - Edward bần thần thú nhận”.

Tôi ngồi thừ ra trong giây lát, cả người tôi lúc này đã hoàn toàn tê liệt, mọi suy nghĩ trở nên đứt quãng, rời rạc. Hai bàn tay của tôi trôn vào trong hai vạt áo; một cách yếu đuối, tôi ngã người ra lưng ghế. Edward vẫn đang ôm lấy mặt, “anh” ngồi im lìm như một pho tượng sống.

Cuối cùng, anh cũng ngừng mặt lên, ánh mắt mất mát chúng tôi giao nhau, đôi mắt anh ngập tràn những câu hỏi.

- Em đã sẵn sàng để về nhà chưa? - Edward lên tiếng hỏi.

- Đã sẵn sàng - Tôi trả lời, trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết khi lại sắp được ngồi bên cạnh anh, rong ruổi trên đoạn đường dài cả tiếng đồng hồ. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa sẵn sàng để nói lời tạm biệt.

Người phục vụ bỗng xuất hiện như thể chúng tôi đã gọi hoặc giả đã bắt được tín hiệu đang ngoái tìm của chúng tôi.

- Chúng tôi có thể giúp gì cho anh không? - Cô ta hỏi Edward.

- Vui lòng cho chúng tôi hóa đơn, cảm ơn cô - Giọng nói của anh thật êm ái, mang đầy cảm xúc do cuộc nói chuyện mới rồi của chúng tôi. Người phục vụ trở nên lúng túng. Edward ngược mắt lên, chờ đợi.

- À... v...vâng - Người phục vụ bỗng nói lắp - Đây ạ - Nói rồi, cô ta rút ra từ trong túi của chiếc tạp dề đen tuyền đang đeo một tấm bìa nhỏ bọc da, đưa cho Edward.

Edward đặt tiền vào cái hóa đơn đã có sẵn trong tay, đưa trả lại cho người phục vụ.

- Không cần phải thôi lại đâu - Edward thoáng mím cười rồi đứng dậy, tôi cũng hấp tấp đứng lên theo.

Người phục vụ nhón miệng tạo nên một nụ cười duyên dáng:

- Chúc anh một buổi tối vui vẻ.

Edward bước sát theo tôi, vẫn cẩn trọng để không gây ra một sự đụng chạm nào. Bất giác tôi nghĩ đến Jessica và mối quan hệ của cô ấy với Mike, họ đã thân nhau đến độ sắp tiến tới nạm hôn đầu tiên như thế nào. Tôi buông ra một tiếng thở dài. Hình như Edward đang cố gắng lắng nghe suy nghĩ của tôi, anh cúi nhìn tôi một cách tò mò. Tôi đang phóng tầm mắt ra ngoài vỉa hè, trong lòng cảm thấy vui sướng vì nhận ra anh không thể đoán được trong đầu tôi đang nghĩ gì.

Rồi Edward mở cửa xe cho tôi, đợi tôi bước vào xong, nhẹ nhàng đóng lại. Tôi nhìn theo anh đi vòng ra phía trước xe mà cảm thấy ngạc nhiên, không hiểu điều gì đã làm cho anh trở nên vui vẻ đến thế. Hiện thời, có thể là tâm trạng của tôi cũng đang hoàn toàn giống như anh... nhưng cũng có thể là không hẳn như vậy. Tôi có cảm giác rằng Edward không thuộc tuýp người mà ai cũng có thể đoán định được.

Vừa ngồi vào xe là anh khởi động ngay máy và bật hệ thống sưởi liền lập tức. Trời đang trở lạnh, có lẽ khoảng thời tiết tuyết vờ sắp đến hồi kết thúc. Tôi thu người lại trong chiếc áo khoác giờ đã trở nên ấm áp của anh mà thưởng thức mùi thơm phảng phất của nó, mong sao anh sẽ không nhận ra điều này.

Edward bắt đầu tiến ra trục đường chính mà chẳng hề ngoái trước nhìn sau, bất chợt, anh gõ gõ vào đầu khi chúng tôi vừa ra đến đường cao tốc.

- À - Anh lên tiếng một cách đầy ý nghĩa - Giờ thì tới phiên em...

Chương 9 Giả thuyết

- Tôi hỏi anh thêm một câu nữa được không? - Tôi hỏi khi Edward vừa rẽ vào một con đường tĩnh lặng. Có vẻ như anh không hề chú ý đến đường sá.

Edward thờ dài, gật đầu đồng ý, đôi môi bắt đầu bặm vào nhau:

- Một thôi nhé!

- Ừmmm... anh nói rằng anh biết tôi không ghé vào hiệu sách, mà bỏ đi xuống phía nam. Tôi chỉ thắc mắc không hiểu tại sao anh lại biết điều đó.

Edward không vội trả lời ngay, anh ngoảnh mặt nhìn sang hướng khác.

- Tôi nghĩ chúng ta không cần phải giấu nhau nữa - Tôi lẩm bẩm.

Suýt chút nữa là Edward đã nhoen cười.

- Được thôi. Đó vì tôi đi theo mùi hương của em - Mắt anh đang nhìn thẳng vào con đường phía trước mặt, dường như có ý muốn cho tôi kịp có thời gian... định thần lại. Thật tình, tôi không thể ngờ nổi đến câu trả lời này, nhưng hãy để đấy, tôi sẽ tìm hiểu sau. Lúc này, tôi chỉ muốn tập trung tư duy của mình. Tôi không thể để cho anh “đánh bài chuồn” một cách dễ dàng như thế, giờ là lúc anh phải trả lời mọi thứ.

- Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi thứ nhất... - Tôi cố trì hoãn.

Anh quay sang ném cho tôi một cái nhìn phản đối:

- Câu hỏi nào?

- Là chuyện đó diễn ra như thế nào... đọc suy nghĩ của người khác ấy? Anh có khả năng đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người, ở tất cả mọi nơi à? Bằng cách nào anh làm được như vậy? Những thành viên còn lại trong gia đình anh có làm được như vậy không...? - Tôi chợt tự cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, không dung lại vờ vĩnh đòi hỏi anh phải giải thích cặn kẽ những điều ấy.

- Nhưng em đã hỏi nhiều hơn một câu rồi - Anh nhắc nhở tôi, nhưng chẳng ăn thua... Tôi cứ ngồi thừ người, đan hai tay vào nhau mà nhìn anh, chờ đợi.

- Không, trong gia đình, chỉ có tôi mới có khả năng đó. Và tôi không thể nghe được tất cả suy nghĩ của mọi người ở khắp mọi nơi. Phải ở gần thì tôi mới có thể nghe thấy. Tuy nhiên, người càng thân thì... càng nghe được xa. Nhưng chưa bao giờ xa quá vài dặm cả - Nói đến đây, anh bỗng ngừng lại, có vẻ như đang suy nghĩ một điều gì đó lung lăm - Nó cũng giống như em đang ở trong khán phòng lớn đầy người, mà mọi người lại đang trò chuyện rôm rả. Đó sẽ là một thứ âm thanh huyền ảo, ồ ồ... rè rè, rất khó chịu. Cho đến khi nào tôi tập trung vào được một giọng nói, thì khi đó sẽ cảm nhận được suy nghĩ của họ, chỉ đơn giản thế thôi.

“Bình thường, tôi không quan tâm đến những âm thanh đó... Nó làm tôi khó chịu đến phát điên lên được. Nhưng rồi một khi đã chấp nhận nó, tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn - Nói đến đây, anh thoáng cau mày lại - Chỉ cần không hờ hênh trả lời điều người ta nghĩ, mà phải trả lời điều người ta nói là được rồi.”

- Tại sao anh lại cho rằng anh không thể nghe thấy suy nghĩ của tôi? - Tôi hỏi một cách hiếu kỳ.

Đôi mắt của Edward trở nên khó hiểu khi nhìn tôi:

- Tôi cũng không biết nữa - Anh lẩm bẩm - Tôi chỉ có thể đoán rằng não bộ của em hoạt động không giống với người ta. Tựa như suy nghĩ của em thì luôn luôn nằm trên sóng AM, còn tôi thì chỉ bắt được mỗi sóng FM vậy - Giải thích xong, anh nhìn tôi mỉm cười, tâm trạng có vẻ phấn khích hẳn lên.

- Đầu óc tôi hoạt động không bình thường? Ý anh bảo tôi là người khi thế này, lúc thế khác ấy hả? - Tôi bỗng cảm thấy bức bối trong lòng... Liệu có phải tôi đang bị Edward nhìn thấu tâm can qua ba cái trò thác mắc vớ vẩn này hay không? Từ trước tới giờ, tôi là kẻ luôn nghi ngờ mọi thứ, thế nên tôi trở nên lúng túng, hoảng hốt khi tin rằng những gì anh nói đều là sự thật.

- Em đang sợ rằng em là người không có lập trường vững vàng hả? - Edward bật cười thành tiếng - Đừng lo, chỉ là giả thuyết thôi... - Và gương mặt anh đột ngột nghiêm lại -... Chính giả thuyết đã đẩy chúng ta lại gần nhau.

Tôi thờ dài. Làm sao để nói với anh về chuyện của tôi đây?

- Chẳng phải chúng ta không cần phải giấu nhau sao? - Edward nhẹ nhàng nhắc lại câu nói ban nãy của tôi.

Lần đầu tiên tôi quay mặt đi chỗ khác, tạm thời rời mắt khỏi anh, cố gắng lục tìm trong đầu mình những từ ngữ để nói cho thích hợp. Và cũng chính lúc đó, tôi mới chú ý đến cái đồng hồ đo tốc độ.

- Ôi thánh thần ơi! - Tôi hét lên - Chậm lại, chậm lại!

- Em làm sao thế? - Edward giật mình hoảng hốt. Nhưng chiếc xe hơi vẫn không hề giảm tốc độ.

- Anh đang chạy với vận tốc một trăm dặm một giờ kia! - Miệng tôi thì hét lên, trong khi mắt tôi trần trụi nhìn ra ngoài cửa sổ, và tôi cơ hồ không thấy được gì nhiều... Ngoài trời hiện đang tối đen như mực... Tôi

chỉ nhận ra được mỗi con đường dài thẳng tắp trong thứ ánh sáng xanh xanh của hai ngọn đèn pha. Cánh rừng dọc hai bên đường giờ đây chẳng khác gì một bức tường đen ngòm, mà nó hẵn cũng cứng chẳng thua gì bức tường thép... Nếu chúng tôi chệch ra khỏi con đường ở cái vận tốc này...

- Bình tĩnh nào, Bella - Anh liếc mắt sang tôi, vẫn giữ nguyên tốc độ.

- Anh muốn giết cả hai à? - Tôi gắng hỏi.

- Sẽ không tông phải vào ai đâu.

Tôi cố gắng điều chỉnh lại giọng nói của mình:

- Tại sao anh lại phải vội vàng như vậy?

- Tôi luôn lái xe như thế này mà - Nói rồi, anh lại quay sang mỉm cười với tôi.

- Anh đừng có rời mắt khỏi đường đi như thế!

- Tôi chưa bao giờ gặp tai nạn cả, Bella à... Tôi thậm chí còn chưa hề được nhận một tấm vé phạt nào cơ đấy - Anh lại mỉm cười và tự gõ nhẹ vào đầu mình - Trong này có radar đấy.

- Hải hước quá - Tôi nổi dóa - Đừng quên bố tôi là cảnh sát. Từ hồi sinh ra, tôi đã được dạy dỗ là phải tuân thủ luật lệ giao thông rồi. Mặt khác, nếu lỡ anh có biến chiếc Volvo này thành một cái bánh quy xoắn ôm lấy thân cây, thì chỉ có anh mới có thể đứng dậy nổi mà thôi.

- Ừ, chắc là thế - Edward đồng ý cùng với một tràng cười khác - Nhưng em thì không thể - Rồi anh thờ dài, trong khi tôi cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút khi kim đồng hồ từ từ giảm xuống con số tám mươi - Được chưa nào?

- Tạm tạm.

- Tôi ghét lái xe chậm lắm - Anh làm bầm.

- Thế này mà còn chậm á...?

- Đủ để trở thành một nỗi xấu hổ trong cuộc đời lái xe của tôi rồi - Anh ngắt lời - Tôi vẫn đang đợi cái giả thuyết cuối cùng của em đấy.

Bị bất ngờ, tôi bậm môi lại. Edward quay sang tôi, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn tôi thật hiền.

- Tôi sẽ không cười đâu - Anh hứa một cách chắc nịch.

-... Emmm, “em” chỉ lo anh giận thôi.

- Tệ lắm à?

- Vânggg, tệ lắm.

Edward vẫn đợi. Tôi cúi gầm mặt xuống, nhìn chăm chú vào đôi bàn tay, để không thể thấy được cảm xúc của anh lúc này.

- Em cứ nói đi - Giọng nói của Edward vẫn điềm tĩnh.

- Em không biết phải bắt đầu thế nào cả - Tôi thật thà thú nhận.

- Sao em không bắt đầu từ đầu... Em nói rằng chẳng phải tự em nghĩ ra kia mà.

- Không hẳn thế.

- Thế thì em suy ra từ đâu... từ một quyển sách? Hay một bộ phim? - Edward hỏi dò.

- Không phải... Mà là vào thứ Bảy, ở bãi biển - Tôi đánh liều liếc mắt sang anh. Hình như anh không hiểu tôi đang nói gì.

- Tình cờ em gặp lại một người bạn cũ của gia đình... Jacob Black - Tôi tiếp tục kể - Bố của cậu ấy và bố em là bạn bè từ khi em còn bé tí.

Edward vẫn tỏ ra không hiểu.

- Bố của cậu ấy là một trong những tù trưởng của bộ tộc Quileute - Tôi cẩn thận quan sát thái độ của Edward. Về mặt khó hiểu của anh vẫn không thay đổi - Bọn em cùng nhau đi dạo... - Tôi chọn lọc lại từng chi tiết của buổi đi chơi hôm ấy -... rồi cậu ấy kể cho em nghe mấy truyền thuyết cũ của bộ tộc... chắc để làm em sợ, em nghĩ vậy. Cậu ấy kể với em... - Tôi bỗng trở nên ngập ngừng.

- Em kể tiếp đi - Edward giục tôi.

- Về ma-cà-rông - Tôi chợt nhận ra là mình đang thì thào. Giờ thì tôi không dám ngừng mặt lên mà nhìn Edward nữa. Nhưng tôi phát hiện thấy những khớp ngón tay của anh trên vô lăng đang siết chặt lại và hơi run rẩy.

- Và em nghĩ ngay đến “anh”? - Vẫn cố tỏ ra bình thản, Edward hỏi.

- Không. Cậu ấy... đề cập đến gia đình anh.

Im lặng. Edward chỉ dán mắt vào con đường phía trước mặt.

Trong tôi dậy lên một cảm giác ái ngại, lo lắng cho Jacob.

- Cậu ấy chỉ cho đó là một chuyện mê tín vớ vẩn, anh ạ - Tôi nhanh miệng giải thích - Cậu ấy cũng không muốn em để tâm vào chuyện này - Đường như thế vẫn chưa đủ, tôi buộc lòng phải thú nhận - Là lỗi của em, em ép cậu ấy phải kể cho em biết.

- Vì sao em lại làm như thế?

- Lauren nói một điều gì đó về anh... cô ấy muốn trêu chọc em. Và một thanh niên khác lớn hơn, cũng là thành viên của bộ tộc, nói rằng gia đình anh sẽ không đến vùng đất của họ, em có cảm giác rằng anh ta muốn ám chỉ đến một điều gì đó. Thế nên em rủ Jacob đi và dụ dỗ cậu ấy kể cho em biết - Tôi tiếp tục thú nhận, đầu cúi gằm xuống.

Edward đột ngột phá ra cười ngặt nghẽo khiến tôi giật mình. Tôi đưa mắt nhanh sang anh. Anh vẫn cười, nhưng trong đôi mắt vẫn chú mục về phía trước đang ẩn chứa nỗi khó chịu.

- Em dụ dỗ cậu ấy như thế nào? - Bất chợt Edward hỏi.

- Em cố nói ngọt... em cũng không ngờ là nó lại có tác dụng đến như vậy - Tới giờ, khi nhớ lại lúc ấy, tôi vẫn không thể tin được đó là giọng nói của mình.

- Giá mà anh được trông thấy cảnh đó - Edward cười khúc khích, nhưng tôi cảm nhận được một âm điệu rất buồn trong những tiếng cười ấy - Vậy mà em còn lớn tiếng “buộc tội” anh là làm người khác lóa mắt... Thật tội nghiệp cho Jacob Black.

Mặt đỏ lựng lên vì thẹn, tôi quay ra phía cửa sổ, phóng tầm mắt vào màn đêm.

- Sau đó, em làm gì? - Một lúc sau, Edward mới lên tiếng hỏi.

- Em tìm thông tin trên Internet.

- Và những thông tin đó đã thuyết phục được em? - Trong giọng nói của Edward ít nhiều có sự bốn cọt nhưng hai bàn tay của anh thì siết chặt lấy cái vô lăng.

- Không phải. Không có một điều gì đúng cả. Hầu hết chỉ là những câu chuyện ngớ ngẩn. Và rồi... - Tôi chợt dừng lại.

- Rồi sao?

- Em nhận ra điều đó không còn quan trọng với mình nữa - Tôi thì thào.

- Không còn quan trọng nữa ư? - Câu nói của Edward khiến tôi phải ngừng mắt lên... Cuối cùng thì tôi cũng đã tháo gỡ được cái mặt nạ điềm tĩnh trên gương mặt của anh. Lúc này, trên mặt của Edward tràn đầy nỗi hoài nghi, lẫn trong đó là một chút phần nộ mà đã có lần nó khiến cho tôi phải sợ hãi.

- Không phải - Tôi trả lời một cách dịu dàng - Em muốn nói rằng dù anh có là ai, thì điều ấy cũng không còn quan trọng đối với em nữa.

Lần này, giọng nói của Edward trở nên sắt đá và mang theo một chút nhạo báng.

- Em không quan tâm xem anh có phải là quái vật không à? Nếu anh không phải là người thì sao?

- Em vẫn không xem điều đó là vấn đề.

Im lặng. Edward chỉ chú mục vào con đường trước mắt. Gương mặt anh trở nên lạnh lùng, nhưng phảng phất một chút gì đó thê lương.

- Anh giận rồi - Tôi thở dài - Lẽ ra em không nên nói gì cả.

- Không đâu - Dù trả lời như thế nhưng âm điệu trong giọng nói của Edward cũng đang khô cứng như gương mặt của anh vậy - Anh rất muốn biết em đang nghĩ gì... ngay cả khi đó chỉ là những suy nghĩ ngông cuồng nhất.

- Vậy là em lại sai à? - Tôi chợt hỏi.

- Anh có bảo như vậy đâu. “Điều đó không quan trọng!” mà - Edward trích dẫn câu nói của tôi, rồi nghiêng rằng lại.

- Vậy là em đúng? - Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

- Điều đó quan trọng lắm à?

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

- Không hoàn toàn như thế - Tôi dừng lại - Chỉ là em muốn biết thôi - Chỉ ít thì giọng nói của tôi vẫn còn giữ được sắc thái bình tĩnh.

Đột nhiên Edward lại trở nên cam chịu:

- Em muốn biết điều gì?

- Anh bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy - Edward trả lời ngay lập tức.

- Anh mười bảy tuổi được bao lâu rồi?

Môi anh trở nên run rẩy trong khi mắt vẫn nhìn thẳng hướng trước mặt.

- Cũng lâu rồi - Cuối cùng, anh thừa nhận.

- Dạ vâng - Tôi mỉm cười, cảm thấy thật mãn nguyện rằng Edward vẫn trung thực với tôi. Bất ngờ, anh quay sang nhìn tôi một cách dè chừng giống như trước đây, khi anh lo ngại rằng tôi sẽ choáng váng. Đáp lại anh, tôi mỉm cười thật tươi, ra chiều có thể chịu đựng được tất cả, và anh khẽ cau mày.

- Anh đừng cười nhé... nhưng làm sao anh có thể ra ngoài vào ban ngày được?

Edward bật cười thành tiếng:

- Người ta tưởng tượng đấy.

- Thế còn vụ mặt trời thiêu cháy?

- Người ta tưởng tượng ra thôi.

- Thế ngủ trong quan tài?

- Chỉ là tưởng tượng - Anh ngáp ngừng trong giây lát và rồi giọng nói của anh bỗng mang một âm điệu kỳ lạ - Thật ra, anh không ngủ được.

Phải mất cả phút sau, tôi mới định thần lại được.

- Có chút nào chẳng?

- Không một chút nào cả - Anh trả lời, giọng nói của anh gần như không thể nghe thấy nổi, rồi anh quay sang nhìn tôi bằng một ánh mắt buồn vui vơi vơi. Đôi mắt màu đất non như cổ ghim chặt lấy đôi mắt của tôi, trong phút chốc, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chẳng còn nghĩ ra được điều gì. Tôi vẫn nhìn Edward mãi cho tới lúc anh quay mặt đi.

- Em vẫn chưa hỏi anh câu hỏi quan trọng nhất - Edward lại quay sang nhìn tôi, lần này là một cái nhìn lạnh lùng đúng nghĩa, giọng nói trở nên khô cứng.

Tôi chớp mắt, mong mình sẽ tỉnh táo lại, hiện thời tôi vẫn còn đang trong tình trạng mê mẩn.

- Câu hỏi nào hả anh?

- Em không muốn biết thực đơn hàng ngày của anh à?

- Ôôô - Tôi lẩm bẩm - Cái đó...

- Ừ, cái đó đấy - Giọng nói của anh vẫn lạnh tanh - Em không muốn biết là anh có uống máu không à?

Tôi không giấu được sự nao núng:

- Ừmmm, Jacob cũng có nói về điều đó.

- Jacob nói sao? - Edward hỏi thẳng thừng.

- Cậu ấy bảo anh không... săn người. Cậu ấy bảo gia đình anh không còn nguy hiểm bởi vì các anh chỉ săn thú thôi.

- Cậu ấy bảo rằng bọn anh không nguy hiểm ư? - Giọng nói của Edward trở nên hoài nghi tột độ.

- Không hoàn toàn như thế. Chính xác thì Jacob bảo rằng bộ tộc cậu ấy đã tin rằng các anh đã không còn nguy hiểm nữa. Nhưng dù sao thì người Quileute vẫn không muốn các anh đặt chân lên lãnh địa của họ.

Edward vẫn nhìn thẳng nhưng tôi không chắc là anh có đang nhìn đường hay không nữa.

- Cậu ấy nói đúng không anh? Về chuyện săn người ấy? - Tôi cố hỏi bằng một giọng thật tự nhiên.

- Người Quileute nhớ dai thật - Edward lẩm bẩm trả lời.

Vậy là anh đã... xác nhận.

- Dù sao, em cũng đừng có tự tin quá - Edward cảnh báo - Họ giữ khoảng cách với bọn anh như vậy là đúng đây. Bọn anh vẫn còn rất nguy hiểm.

- Em không hiểu.

- Bọn anh chỉ cố gắng - Anh giải thích một cách chậm rãi - Bọn anh chỉ biết cố gắng kiểm soát những việc mình làm. Đôi khi, bọn anh cũng phạm phải sai lầm. Như anh là một ví dụ, đã tự cho phép mình “đơn thương độc mã” ở bên em.

- Đây là sai lầm sao? - Tôi nghe trong giọng nói của mình có phảng phất một nỗi buồn sâu thẳm, không rõ anh có nhận ra không.

- Một sai lầm cực kỳ nguy hiểm đấy - Edward thì thầm.

Rồi chúng tôi im lặng ngồi bên nhau trong chiếc xe đang tiếp tục lao về phía trước. Tôi lặng lẽ nhìn những ngọn đèn đường cứ thế vụt qua. Chúng di chuyển rất nhanh, tựa hồ như không có thật trên con đường này, giống như một trò chơi trên vidêo vậy. Đường như thời gian đang trôi qua rất nhanh, giống như con đường đen ngòm đang trải ra ở bên dưới, tôi sợ... phải, tôi sợ rằng một khi những bức tường bí mật giữa chúng tôi đã không còn, thì tôi sẽ không còn cơ hội để được ở bên anh như thế này nữa. Những lời nói cuối cùng của anh chính là nhằm ám chỉ điều đó, bất giác tôi chùn lại. Tôi không muốn lãng phí một giây, một phút nào đang có được với anh.

- Anh nói nữa đi - Tôi lên tiếng một cách tuyệt vọng, không cần biết anh sẽ nói gì, chỉ cần được nghe giọng nói của anh, với tôi, như thế đã là mãn nguyện lắm rồi.

Edward quay sang nhìn tôi thật nhanh, anh giật mình trước âm điệu trong giọng nói của tôi.

- Em muốn biết thêm điều gì?

- Vì sao anh lại sẵn thú mà không phải sẵn người - Tôi chợt nảy ra câu hỏi, giọng nói của tôi vẫn buồn man mác. Đôi mắt đã bắt đầu nhòe nước, tôi hốt hoảng quay đi, cố kìm nén nỗi đau khổ đang ra sức đánh bại mình.

- Anh không muốn là một quái vật - Anh trả lời rất nhỏ.

- Nhưng chỉ sẵn thú thôi thì không đủ?

Edward im lặng một lát.

- Anh không chắc lắm, ừ, anh không chắc lắm, nhưng anh đang nghĩ đến việc sống bằng đậu hũ và sữa đậu nành; gọi là ăn chay ấy... bọn anh đã gọi đùa với nhau như thế. Nhưng nó không hoàn toàn làm thỏa mãn con đói... gọi là cơn khát thì đúng hơn. Nhưng dù sao, những thứ ấy cũng giúp bọn anh đủ mạnh để tồn tại rồi... Trong phần lớn thời gian... - Giọng nói của Edward chuyển sang nghi ngại - Đôi khi điều này trở nên khó khăn hơn bất cứ một điều gì khác.

- Hiện giờ anh cảm thấy khó khăn lắm phải không? - Tôi hỏi.

Edward thờ dãi

- Ừ.

- Nhưng hiện giờ anh đâu có đói - Tôi tự tin buông lời nhận xét, đây hoàn toàn không phải là câu hỏi.

- Sao em lại nghĩ thế?

- Vì đôi mắt anh. Em đã nói với anh rằng em có một giả thuyết mà. Em chú ý thấy rằng những người... những người đặc biệt thường hay gắt gỏng mỗi khi đói.

Edward lại bật cười khinh khích.

- Em rất hay quan sát, có phải không nào?

Tôi không trả lời câu hỏi của anh. Tôi chỉ lắng nghe tiếng anh cười, cố gắng ghi vào đầu mình tiếng cười đó, biết đâu sau này...

- Tuần rồi, anh đã đi săn, với Emmett? - Tôi hỏi khi không gian đã im ắng trở lại.

- Ừ - Thốt ra lời xác nhận xong, Edward dừng lại một lúc, tuồng như đang quyết định xem có nên nói tiếp hay không - Thực lòng, anh không muốn đi đâu, nhưng điều này cần kíp quá. Nếu anh không khát thì anh mới dám ở bên em được.

- Sao anh lại không muốn đi?

- Vì anh cảm thấy... bất an... khi phải xa em - Đôi mắt Edward thật hiền và chứa đầy cảm xúc. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ con người tôi trở nên mềm nhũn dưới cái nhìn ấy - Anh không hề có ý đùa cợt khi dặn em phải cẩn thận đừng để ngã xuống biển, xuống xe hay xuống bất cứ thứ gì vào thứ Năm tuần trước. Cuối tuần qua, anh cứ như người mất hồn, lúc nào cũng lo lắng cho em. Và sau sự việc xảy ra vào tối nay, anh ngạc nhiên là cuối tuần rồi, em vẫn bình an vô sự - Nói đến đây, Edward chợt buồn bã lắc đầu, và rồi anh khựng người lại như vừa sức nhớ ra một điều gì đó - Ừm, em không hoàn toàn bình an vô sự.

- Anh nói sao cơ?

- Tay em kia - Anh trả lời. Lúc ấy tôi mới nhìn xuống lòng bàn tay của mình, có những vết trầy xước chạy dài đến cổ tay, nhưng chúng rất mờ nhạt. Đôi mắt của Edward đã không bỏ sót một thứ gì.

- Em bị ngã - Tôi thờ dãi.

- Anh cũng nghĩ vậy - Khóe môi của Edward trễ xuống - Nhưng anh biết, vì là em nên vết thương mới trở nên nặng hơn... chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ để anh dằn vặt trong suốt quãng thời gian phải xa em rồi. Những ba ngày trời dài đằng đẵng. Anh đã khiến Emmett phát điên - Nói đến đây, anh quay sang nhìn tôi, mỉm cười rầu rĩ.

- Ba ngày? - Không phải hôm nay anh mới trở về sao?

- Không, bọn anh đã về hôm Chủ Nhật.

- Thế tại sao không ai trong các anh đến trường? - Cả người tôi như muốn bùng nổ thành nỗi tức giận khi nghĩ đến bao nỗi trông chờ tuyệt vọng mà tôi đã phải trải qua trước sự vắng mặt của Edward.

- À, cái đó thì... Em có hỏi là mặt trời có làm anh bị thương không, thực ra thì không. Nhưng anh không thể ra ngoài nắng... Ít ra thì không thể đến nơi mà người khác có thể trông thấy mình.

- Vì sao?

- Một lúc nào đó anh sẽ cho em xem - Edward hứa một cách chắc nịch.

Tôi ngời thừ ra trong giây lát, tư lự.

- Anh có thể gọi cho em mà - Tôi quyết định lên tiếng.

Edward bối rối, có vẻ như không hiểu.

- Nhưng anh biết là em bình an, thế là được rồi.

- Nhưng em thì không biết là anh đang ở đâu. Em... em... - Tôi ngáp ngừng, khẽ khép mắt lại.

- Em... em làm sao?

- Em không thích như thế. Không được trông thấy anh. Điều đó khiến em lo lắng đến khắc khoải, anh biết không - Tôi đỏ bừng mặt lên vì phải nói to những điều này.

Edward im lặng. Tôi ngừng mặt lên và nhận ra gương mặt anh đang quặn lại vì đau khổ.

- Trời ơi - Anh rên rỉ - Sai rồi.

Tôi không hiểu câu nói này của anh.

- Em nói gì mà sai chứ?

- Em không hiểu sao, Bella? Anh đã phải khổ sở vì điều đó rồi, giờ cả em cũng phải chịu đựng như anh nữa... - Anh quay lại, nhìn thẳng con đường phía trước mặt, đôi mắt trở nên u ám, những lời anh nói ra dồn dập quá, khiến tôi không thể theo kịp - Anh không muốn nghe là em phải chịu đựng đau khổ như thế

- Giọng nói của anh rất nhỏ nhưng cũng rất nhanh, những lời anh nói làm tôi đau lòng - Điều đó là sai trái. Nó không an toàn. Anh là người nguy hiểm, Bella... em phải hiểu điều đó.

- Không - Tôi cố gắng không để mình giống như một đứa trẻ đang hờn dỗi.

- Anh nói nghiêm túc đấy - Edward lầm bầm.

- Em cũng vậy. Em đã nói với anh rồi, anh là ai, với em, không còn quan trọng. Tất cả đã quá trễ rồi.

Anh lại gấp gáp nói, giọng nói thật nhỏ và rất khàn.

- Đừng bao giờ nói như thế nữa.

Tôi mím chặt môi, cảm thấy nhẹ nhõm là Edward đã không biết rằng những điều anh nói khiến tôi đã phải chịu tổn thương như thế nào. Tôi hướng tầm mắt ra ngoài đường. Có lẽ chúng tôi cũng sắp về đến nhà rồi. Edward lái xe nhanh quá mà.

- Em đang nghĩ gì vậy? - Anh là người đầu tiên phá tan bầu không khí tĩnh lặng giữa hai người. Tôi lắc đầu, không biết phải nói sao. Mặc dù vẫn cảm nhận được cái nhìn của anh đang đánh cho mình nhưng tôi cứ nhìn thẳng phía trước mặt.

- Em đang khóc đấy ư? - Edward lo lắng. Vậy mà này giờ tôi không biết là mắt mình đã rân rân nước. Tôi vội đưa tay lên quạt nhẹ vào má, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng giọt nước mắt ngốc nghếch đang hiện hữu ở đây, chúng đang phản bội tôi.

- Không - Tôi cố trả lời thật tự nhiên, nhưng giọng nói thì lại vỡ òa.

Edward đưa tay sang phía tôi... ngần ngừ... rồi như sực tỉnh, anh chậm rãi rút tay về và đặt trở lại trên vô lăng.

- Anh xin lỗi - Giọng nói của anh tràn ngập nỗi hối hận. Nhưng tôi hiểu anh không chỉ xin lỗi vì những lời nói ban nãy đã làm tôi buồn.

Giờ đây, xung quanh chúng tôi chỉ là bóng đêm đen ngòm cùng một bầu không khí tĩnh lặng đến tê tái.

- Nói gì với anh đi - Cuối cùng, Edward vẫn là người lên tiếng trước, tôi hiểu anh đã phải giằng xé lắm mới điều khiển được giọng nói tươi tỉnh như vậy.

- Vâng?

- Tối nay em đã nghĩ gì vậy, trước khi anh rẽ vào góc phố ấy? Anh không hiểu được cảm xúc của em... Trông em không có vẻ gì là sợ cả, em cứ như đang đề đầu óc vào đâu đó.

- Lúc ấy em đang hình dung ra cách để vô hiệu hóa một kẻ tấn công... tức là tự vệ. Em tính đập cho mặt hắn bẹp dùm lại - Nói đến đây, tôi hồi tưởng lại cái gã có mái tóc đen, trong lòng tôi lập tức dâng lên một nỗi căm ghét.

- Em định phản công chúng à? - Điều này hình như đã làm cho Edward trở nên lo lắng - Sao em không nghĩ đến việc bỏ chạy?

- Khi chạy, em hay bị ngã lắm - Tôi thú nhận.

- Thế sao em không hét lên cầu cứu.

- Em cũng tính làm thế.

Edward chậm rãi lắc đầu.

- Em nói đúng lắm... Đúng là anh đang phải chiến đấu với thần định mệnh để cứu sống em.

Tôi thở dài. Chúng tôi đang thong thả tiến vào địa phận của thị trấn Forks. Vậy là không còn đầy hai mươi phút nữa...

- Ngày mai em có còn được gặp anh không? - Tôi ấp úng.

- Có... anh cũng có bài phải nộp - Edward mỉm cười - Anh sẽ giữ một ghế cho em vào giờ ăn trưa. Thật là ngớ ngẩn, sau tất cả chuyện chúng tôi vừa trải qua vào tối nay, làm sao mà một lời hứa còn con nít thế lại làm cho lòng tôi run rẩy vì kích động đến như thế được, nó khiến tôi cảm động không thể cất nên lời...

Chúng tôi đang đứng trước nhà của bố Charlie. Đèn trong nhà đang sáng, chiếc xe tải của tôi vẫn còn ở nguyên cái chỗ của nó, mọi thứ đều rất đổi bình thường. Tựa hồ như chúng tôi vừa trải qua một giấc mơ vậy. Anh dừng xe, nhưng tôi thì vẫn ngồi im không nhúc nhích.

- Anh có hứa là ngày mai sẽ đến trường không?

- Có, anh hứa.

Tôi bần thần một lát, rồi chậm rãi gạt đầu. Sau đó, tôi cởi chiếc áo khoác ra, khẽ hít vào một hơi cuối cùng.

- Em cứ giữ lấy đi... Ngày mai, em không có áo ấm mặc mà - Edward nhắc cho tôi nhớ. Nhưng tôi vẫn cứ đưa cái áo cho anh.

- Em không muốn phải giải thích này nọ với bố.

- Ừ, đúng rồi - Và Edward mỉm cười thật tươi.

Một cách ngập ngừng, tôi đặt tay lên cái nắm cửa, cố gắng kéo dài thêm giây phút được ở bên Edward.

- Bella? - Anh bỗng lên tiếng, giọng nói đã thay đổi... Nghiêm nghị, nhưng có chút do dự.

- Vâng? - Một cách nhiệt thành, tôi quay lại phía anh.

- Em hứa với anh một việc, có được không?

- Vâng - Tôi trả lời và ngay lập tức cảm thấy hối hận vì lời đồng ý không điều kiện đó. Ngộ nhớ anh bảo tôi phải rời xa anh thì sao? Nhất định tôi sẽ không giữ lời...

- Em đừng bao giờ vào rừng một mình.

Tôi ngậy người ra nhìn anh.

- Vì sao?

Chỉ thấy Edward thoáng cau mày, đôi mắt anh đột ngột trở nên u ám khi anh nhìn quanh quất ở phía ngoài ô cửa sổ bên cạnh tôi.

- Trong rừng, không phải chỉ có anh mới là kẻ nguy hiểm nhất đâu. Chúng mình hãy cứ thỏa thuận như thế đã nhé.

Tôi khẽ rung mình vì một nỗi thê lương lơ mơ xuất hiện trong giọng nói của anh, nhưng dù sao tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Ít ra, đây cũng là một lời hứa không khó thực hiện.

- Em sẽ làm theo lời anh.

- Hẹn mai gặp lại em - Edward thở dài, và tôi hiểu bây giờ, anh muốn tôi vào nhà.

- Vâng, hẹn mai gặp lại - Tôi mở cửa xe một cách miễn cưỡng.

- Bella? - Tôi quay lại và sững sờ, Edward đang nhào người qua phía tôi, gương mặt rạng rỡ, sáng ngời của anh chỉ cách mặt tôi có vài xăngtimét. Tim tôi như ngừng đập.

- Em ngủ ngon nhé - Anh thì thào, hơi thở của anh phả nhẹ vào mặt tôi và tôi ngay lập tức trở nên mê mẩn. Không lẫn đi đâu được, đó chính là cái mùi hương phảng phất trên chiếc áo khoác của Edward, tuy có nồng hơn một chút. Tôi khẽ chớp mắt, hoàn toàn không còn làm chủ được mình nữa. Rồi anh ngồi thẳng dậy.

Tôi cứ ngồi y nguyên như thế, bao lâu rồi tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết là cho đến khi nã bộ của tôi trở về lại trạng thái trật tự như cũ. Và một cách vụng về, tôi bước ra khỏi xe, tay cứ bám vào cánh cửa cho khỏi ngã. Hình như tôi nghe thấy tiếng anh đang cười, nhưng âm thanh ấy êm ái quá, khiến tôi không dám chắc chắn lắm.

Edward vẫn ngồi chờ cho đến khi tôi đến được cửa ra vào, chỉ có khi ấy, tôi mới nghe thấy tiếng động cơ của chiếc xe. Bất giác tôi ngoái đầu lại, nhìn theo bóng chiếc hơi màu bạc biến mất sau một khúc cua. Lúc này đây tôi mới nhận ra là trời đang rất lạnh.

Một cách máy móc, tôi tra chìa vào ổ khóa, mở cửa ra rồi bước vào nhà.

- Bella hả con? - Bố hỏi vọng ra từ buồng tiếp khách.

- Dạ, là con đây, bố - Nói rồi, tôi bước vào trình diện. Thì ra này giờ bố đang xem bóng chày.

- Con về nhà sớm thật đấy.

- Sớm hả bố? - Tôi hỏi lại, không dám tin vào tai mình.

- Vẫn chưa tới tám giờ mà - Bố trả lời tôi - Các con đi có vui không?

- Dạ, hôm nay bọn con vui lắm, bố ạ - Ấy là ngoài mặt tôi cố tỏ ra tươi cười với bố thể thôi chứ kỳ thực trong đầu tôi lúc này đang rối tung lên; hồi này, tôi đã định sẽ nói gì với bố ấy nhỉ. À, nhớ rồi -... Cuối cùng thì Jessica và Angela cũng chọn được những chiếc váy ưng ý.

- Con có làm sao không?

- Con chỉ mệt một chút thôi. Hôm nay con đi bộ nhiều quá.

- Ô, thế thì nằm nghỉ đi con - Giọng nói của bố tỏ ra vô cùng quan tâm. Không biết về mặt của tôi lúc này thế nào mà bố lại phải thể hiện trách nhiệm phụ huynh như vậy.

- Con tính gọi cho Jessica trước.

- Ủa, chứ không phải con đi với Jessica à? - Bố hỏi lại, giọng đầy ngạc nhiên.

- Con đi với Jessica ạ, nhưng con để quên áo khoác trên xe bạn ấy. Con chỉ muốn nhắc Jessica mang nó đến trường vào ngày mai thôi.

- Ừm, thế thì để bạn về đến nhà đã rồi hãy gọi.

- Vâng - Tôi đồng ý với bố.

Rồi tôi bước vào bếp và gieo mình xuống ghế. Giờ thì mắt mũi tôi bắt đầu hoa hết cả lên. Không lẽ là sau khi mọi chuyện đã ngã ngũ, tôi mới biết cảm thấy sững sờ. Thư giãn đi nào... Tôi tự nhủ với mình.

Bất thành linh, chuông điện thoại reo vang, nó khiến tôi giật mình, choàng tỉnh. Tôi chớp ngay lấy máy.

- Alô? - Tôi lên tiếng ngay tức khắc, không kịp thở.

- Bella hả?

- A, Jess, mình đang tính gọi cho bồ nè.

- Bồ về nhà rồi hả? - Hình như cô bạn đang thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng rất... ngạc nhiên.

- Ừ. Mình để quên áo trên xe của bồ... Ngày mai, bồ đem dùm mình nha.

- Tất nhiên rồi. Nhưng kể cho mình nghe chuyện xảy ra đi nào! - Jessica yêu cầu.

- Ừm, ngày mai... trong giờ lượng giác, được không?

Câu hứa hẹn của tôi chỉ có vậy, thế mà cô bạn của tôi cũng hiểu được ngay tắp lự.

- Ý, bồ của bồ đang ở đó hả?

- Ừ.

- Vậy thôi, mai gặp, nhất định phải kể cho mình biết đấy nhá. Tạm biệt! - Vẫn là cái giọng nôn nóng muôn thuở không tài nào sửa được của Jessica.

- Tạm biệt Jess.

Đặt điện thoại xuống, tôi chậm rãi bước lên từng bậc cầu thang, đầu óc hãy còn ngù ngờ. Tôi cứ ở trong cái trạng thái ấy mãi, kể cả lúc làm vệ sinh cá nhân và lên giường như một cái máy, hoàn toàn không có ý niệm là mình đang làm gì. Chỉ đến khi tắm... khi nước quá nóng muốn bỏng cả da, tôi mới nhận ra là mình đang lạnh run người. Tôi rùng mình để có đến cả mấy phút trước khi những tia nước cuối cùng cũng làm cho những phần cơ đông cứng của tôi dịu lại... Đứng im lìm dưới vòi sen, bao nhiêu nỗi mệt mỏi của cả một buổi trời ở ngoài đường bây giờ mới ủa đến khiến tôi không còn muốn cử động nữa, tôi cứ đứng như thế, dưới làn nước đang phun.

Cảm thấy dễ chịu được đôi chút, tôi bước ra ngoài sau khi đã quán quanh mình chiếc khăn tắm... Chút hơi ấm do nước mang lại ít nhiều cũng đã xua đuổi được cho tôi những cơn run rẩy đáng ghét. Tôi nhanh nhẹn mặc áo ngủ rồi leo tót lên giường, cuộn tròn người lại dưới cái chăn ấm áp, có lẽ như thế vẫn chưa đủ, tôi tự vòng tay ôm lấy mình.

Tối tận lúc này, đầu óc của tôi vẫn còn quay cuồng một cách khó chịu với hàng loạt những ý niệm mà tôi không tài nào hiểu được, trong đó có một số ý niệm mà tôi đang ra sức xóa đi. Mới đầu, chẳng có điều gì rõ ràng cả, nhưng sau một hồi trầm trọc, suy tư để chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, tôi mới nghiệm ra được vài điều.

Có ba vấn đề mà tôi đã hoàn toàn chắc chắn. Thứ nhất, Edward là ma-cà-rông. Thứ hai, một phần trong anh... mà tôi không thể hiểu tại sao phần đó lại mạnh mẽ đến thế... đang thèm khát phần máu có trong người tôi. Và thứ ba, tôi đã... phải lòng anh mất rồi.

Chương 10 Những câu hỏi chất vấn

- Thật là khổ sở khi vào sáng hôm sau, tôi phải thuyết phục lòng mình rằng mọi chuyện xảy ra vào tối hôm qua chỉ là một giấc mơ. Trong con người tôi, chẳng bao giờ có được sự cảm nhận khách quan cả. Tuy nhiên, lòng tôi lại tự bác bỏ điều đó, nó viện giải rằng có nhiều thứ tôi không thể tưởng tượng ra được... chẳng hạn như mùi hương trên người Edward là một ví dụ điển hình nhất. Và chắc chắn chẳng thể nào tôi lại có khả năng mơ được một giấc mơ như thế.

Ngoài cửa sổ, bầu trời thật u ám và đầy sương mù, vậy là rõ rồi nhé. Anh ấy chẳng có lý do nào để không đến trường hôm nay. Lọt thỏm trong bộ quần áo dày cộp, tôi nhận ra rằng mình không có áo lạnh - một bằng chứng hùng hồn nhất cho thấy ký ức của tôi là sự thật.

Tôi bước xuống cầu thang. Bỏ đã ra khỏi nhà từ sớm tinh mơ... tôi đã dậy trễ hơn tôi tưởng. Một cách vội vã, tôi làm tròn nguyên một thanh ngũ cốc chỉ với... ba lần cắn, rồi lục tìm trong chiếc hộp bằng bìa cứng một ít sữa để ấn tất cả số ngũ cốc ấy xuống. Xong xuôi, tôi bỏ nhào ra ngoài cửa. Hy vọng cơn mưa sẽ nán lại cho tới lúc tôi gặp Jessica.

Trời mù sương một cách kỳ quặc, cả không gian như bị ám khói vì nó. Sương mù bám lên mặt, lên cổ tôi, làm cho phần da ở chỗ đó muốn teo lại vì buốt. Không thể chùng chình hơn được nữa, cần phải vào xe rồi bật hệ thống sưởi ngay. Vừa nghĩ, tôi vừa bước xuống đường, sương mù dày đặc đã khiến tôi không thể nhận ra một chiếc xe hơi đã đậu ở đó từ lúc nào - một chiếc xe hơi màu bạc. Cảm nhận được một cách rõ ràng tim mình đang đập mạnh, tôi trở nên lúng túng, và rồi sau vài giây chần chừ, tôi quyết định tiến lại phía chiếc xe.

Không thấy ai đứng ở đó cả... đúng lúc tôi đang hồ nghi thì anh đột ngột xuất hiện, mở cửa cho tôi.

- Hôm nay em đến trường cùng anh nhé? - Edward lên tiếng, giọng nói chứa đầy vẻ thích thú khi nhận ra rằng một lần nữa đã làm cho tôi sững sốt, bất ngờ. Tuy nhiên, trong giọng nói ấy của anh cũng vẫn có một chút gì đó ngượng ngập, không được tự nhiên lắm. Dường như anh có ý để cho tôi lựa chọn... Tôi có thể từ chối, và có lẽ trong lòng anh phần nào cũng muốn như vậy. Nhưng đó là một hy vọng hão huyền.

- Vâng, cảm ơn anh - Tôi trả lời, cố giữ cho giọng nói của mình thật bình tĩnh rồi bước vào xe hơi. Chỉ đến khi đó tôi mới nhận ra rằng chiếc áo lạnh màu nâu nhạt của anh đang được máng vào chỗ tựa đầu của chiếc ghế ngồi bên cạnh chỗ người lái. Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, chỉ trong chớp mắt, anh đã ngồi yên vị bên cạnh tôi và chuẩn bị mở máy.

- Anh đem áo lạnh cho em. Anh không muốn em bị cảm hay bị gì đấy - Giọng nói của Edward vẫn còn dè dặt. Tôi nhận ra anh không hề mặc áo ấm, chỉ mặc mỗi một chiếc áo tay dài, cổ chữ V, bằng len. Các thớ sợi của chiếc áo làm nổi bật phần ngực vạm vỡ một cách hoàn hảo của Edward. Chợt nhận ra anh đang quan sát mình, tôi ngượng ngùng quay mặt đi.

- Em đâu có dễ bị sụt sùi như thế - Miệng nói nhưng tay tôi thì vẫn kéo chiếc áo lạnh vào lòng, xỏ vào cái tay áo dài thượt, tò mò không biết mùi hương tôi được thưởng thức hôm qua có còn không. Và tôi thoáng mỉm cười mãn nguyện. Nó có phần còn nồng nàn hơn cả hôm qua.

- Phải không đấy? - Edward phản đối bằng một giọng nói rất nhỏ, mà tôi cũng không dám chắc là anh có ý để cho tôi nghe hay không.

Chúng tôi cùng nhau lướt trên những con đường đầy sương mù, và tất nhiên là rất nhanh, khiến tâm trạng người ngồi trên xe lúc nào cũng thắc thỏm, hồi hộp. Ít ra là... với tôi. Tối hôm qua, tất cả các bức tường đã sụp đổ... gần như hoàn toàn rồi. Tôi không biết hôm nay chúng tôi có còn tự nhiên nổi bên nhau không nữa. Và cứ thế, tôi cứ ngồi im, chẳng biết phải nói gì. Tôi đợi anh lên tiếng trước.

- Em sao thế, hôm nay không có câu hỏi nào dành cho anh à?

- Những câu hỏi của em có làm phiền anh không? - Tôi hỏi, cảm thấy như trút được gánh nặng.

- Không nhiều bằng phản ứng của em - Có vẻ như Edward đang đùa, song, tôi cũng không chắc lắm.

Tôi khẽ cau mày:

- Bộ em cư xử tệ lắm hả?

- Không, nhưng như thế mới là vấn đề. Em đón nhận mọi thứ bằng một thái độ điềm tĩnh đến lạ lùng... Không bình thường chút nào. Nó khiến anh phải tự hỏi là không biết thực sự, em đang nghĩ gì.

- Em vẫn luôn kể với anh mọi điều em nghĩ mà.

- Nhưng em “tút” lại rồi.

- Không nhiều lắm.

- Cũng đủ làm cho anh phát điên.

- Anh sẽ không muốn nghe đâu - Tôi lẩm bẩm, gần như là thì thầm với chính mình. Và vừa nói xong thì tôi lại hối hận ngay. Trong giọng nói của tôi có thấp thoáng ẩn chứa một nỗi đau buồn; tôi hy vọng anh không chú ý đến điều đó.

Edward không trả lời, có lẽ lòng anh không còn thấy vui nữa. Chẳng thể nào đoán được cảm xúc của Edward khi anh lái xe vào bãi. Một cái gì đó chợt vỡ òa trong tôi, tuy có hơi muộn màng một chút...

- Anh chị em của anh đâu rồi? - Tôi hỏi khi chợt nhớ ra là xe anh lúc nào cũng đầy người, dù rằng hiển nhiên là tôi cảm thấy vui hơn khi được ngồi một mình với anh.

- Mọi người đi xe của Rosalie - Edward khẽ nhún vai khi dừng bên cạnh một chiếc xe hơi đỏ bóng loáng, loại xe có thể bỏ mũ được - Trông phô trương quá, phải không em?

- Ôa - Tôi hít vào một hơi dài - Nếu chị ấy có xe rồi, thì tại sao vẫn còn đi chung xe với anh?

- Anh đã nói rồi, trông cứ như muốn khoe khoang. Và lại, bọn anh đang cố gắng để có thể hòa hợp với nhau.

- Anh thất bại rồi - Tôi bật cười và lắc đầu khi cả hai bắt đầu bước ra khỏi xe. Vậy là tôi không bị trễ học nữa; ngược lại, kiểu lái xe sầm chóp của Edward còn làm cho tôi dư được cả khối thời gian - Nhưng đã biết là dễ bị chú ý như vậy, tại sao hôm nay Rosalie lại lái xe?

- Em không để ý gì hết ư? Hiện giờ, anh đang phá vỡ tất cả các quy tắc - Edward chờ tôi ở trước mũi xe để cả hai cùng bước vào sân trường. Anh đi sát bên tôi. Thật lòng mà nói, lúc này, tôi không muốn giữa hai chúng tôi còn có một khoảng cách nào, dù là bé tí xíu, tôi chỉ muốn nắm lấy bàn tay của Edward nhưng lại sợ rằng anh không thích điều đó.

- Sao các anh lại chọn những chiếc xe hơi như vậy? - Tôi lại hỏi - Trong khi không muốn người khác để ý?

- Vì sở thích thôi - Anh mỉm cười một cách tinh quái - Bọn anh, ai cũng thích lái xe nhanh cả.

- Ôi trời - Tôi lẩm bẩm trong hơi thở.

Và kia, dưới mái hiên của quán ăn là Jessica đang đứng đợi, mắt cô bạn đang trở ra, và trên tay cô, on trời, là cái áo lạnh của tôi.

- A, Jessica - Tôi lên tiếng khi chúng tôi chỉ còn cách nhau có vài bước - Cảm ơn bồ đã nhớ - Cô bạn chỉ đưa cho tôi chiếc áo, chẳng nói chẳng rằng.

- Chào Jessica - Edward cũng lên tiếng một cách lịch sự... Và tôi hiểu anh không hề cố ý làm cho giọng nói của mình thật du dương, hay là làm cho đôi mắt của mình “biết nói” như thế.

- Ooơ... Xin chào - Cô bạn mở to mắt ra nhìn tôi, cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ đang rối tung rối mù

- Có lẽ mình sẽ gặp lại bồ trong giờ lượng giác vậy nhé - Vừa nói, Jessica vừa dành cho tôi một cái nhìn đầy ý nghĩa, mà tôi phải kìm nén lắm mới khỏi phải thờ dài. Tôi biết kể gì với cô bạn bây giờ?

- Ưừ, hẹn gặp lại bồ sau.

Jessica quay quả bước đi, suốt cả quãng đường, cô bạn có dừng lại, đứng hai lần... để ngoái lại nhìn chúng tôi.

- Em sẽ nói gì với cô ấy? - Edward thì thầm hỏi tôi.

- A, anh đâu có đọc được suy nghĩ của em! - Tôi reo lên mừng rỡ.

- Ừ, đúng vậy - Anh thót giật mình. Nhưng rồi đôi mắt ấy lại sáng lên ngay tức thì - Nhưng đâu có sao, anh có thể đọc được suy nghĩ của cô ấy... Jessica sẽ phục kích em ở lớp học cho mà xem.

Vừa rên rỉ, tôi vừa cởi chiếc áo khoác đang mặc ra, đưa trả lại cho anh, rồi mặc chiếc áo của tôi vào. Edward quàng chiếc áo của mình lên cánh tay.

- Thế em sẽ nói gì với cô ấy?

- Giúp em một chút được không? - Tôi giờ giọng nài nỉ - Jessica muốn biết gì vậy?

Edward lắc đầu, anh nở một nụ cười tinh quái:

- Vậy thì đâu có công bằng với anh.

- Không, anh mà không chia sẻ những gì anh biết... thì đó mới là không công bằng.

Chúng tôi lại sóng bước bên nhau, Edward có vẻ như đang suy nghĩ một điều gì đó lung lăm. Đến trước lớp học đầu tiên của tôi, anh dừng lại.

- Jessica muốn biết chúng mình có đang bí mật hẹn hò không. Và cô ấy muốn biết cảm xúc của em dành cho anh như thế nào - Cuối cùng, anh đã trả lời tôi.

- Ôi trời ơi. Em sẽ phải trả lời thế nào đây? - Tôi cố gắng giữ cho cảm xúc của mình thật tự nhiên. Mọi người đang bước vào lớp, hình như ai cũng nhìn chằm chằm vào chúng tôi, nhưng tôi phớt lờ tất thấy bọn họ.

- Hmmm - Anh dừng lại để sửa lại một lọn tóc vừa quấn vào cổ tôi. Tim tôi lại bắt đầu đập loạn xạ trong lồng ngực - Anh nghĩ em sẽ “ừ” ở câu thứ nhất... nếu không thấy ngại... vì nó sẽ dễ dàng hơn bất kỳ một lời giải thích nào khác.

- Em không cảm thấy ngại đâu - Tôi e thẹn trả lời.

- Còn câu hỏi kia... thôi được rồi, anh sẽ tự mình nghe lấy câu trả lời - Nói rồi, Edward khẽ nhếch môi, tạo thành một nụ cười nửa miệng mà tôi vô cùng yêu thích. Trong giây phút ấy, hơi thở của tôi chợt nghẹn lại, tôi không kịp có bất kỳ một phản ứng nào thì anh đã bước đi.

- Gặp lại em vào giờ ăn trưa nhé - Edward hơi ngoái đầu lại và nói lớn qua vai. Có ba học sinh đang bước vào lớp, lập tức dừng ngay lại, nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi vội vã bước vào lớp, mặt đỏ lựng lên vì xấu hổ. Anh thật là xấu. Nhưng bây giờ, điều khiến tôi lo lắng nhất là phải đối phó với Jessica, biết trả lời ra sao với cô ấy đây? Vẫn ngồi ở cái bàn quen thuộc, tôi thấy túi xách xuống đất đánh cách một cái.

- Chào Bella - Mike lên tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi ngược mắt lên và nhận ra ngay một vẻ mặt cam chịu, khổ sở đến kỳ lạ của anh bạn - Port Angeles thế nào?

- Ồ... - Chẳng biết phải kết luận thế nào mới gọi là trung thực cả - Rất tuyệt vời - Cuối cùng, tôi đáp cụt lùn - Jessica chọn được một cái áo đẹp lắm cơ.

- Cô ấy có nói gì về tối thứ hai không? - Anh bạn tiếp tục hỏi, đôi mắt tươi tỉnh hẳn lên. Tôi mỉm cười khi đề tài được chuyển sang hướng khác.

- Jessica khoe rằng cô ấy đã có một buổi tối thật là vui - Tôi trả lời một cách chắc nịch.

- Thế à? - Mike hỏi lại, vẻ mặt đầy phấn khởi.

- Tất nhiên là thế rồi.

Và thầy Mason bước vào lớp, thầy yêu cầu chúng tôi ổn định chỗ ngồi, giờ sách giờ vở ra để bài học được bắt đầu... Hai giờ học sau, giờ quốc văn và giờ Nhà nước, buổi học cứ lặng lẽ trôi đi. Tôi ngồi trong lớp, mắt thì dõi lên bảng, nhưng đầu thì cứ suy nghĩ miên man, không biết phải giải thích thế nào với Jessica là đã lo lắng rồi, giờ lại còn phải chịu đựng thêm cái việc Edward sẽ biết được suy nghĩ của mình qua phương tiện trung gian là suy nghĩ của cô bạn ấy nữa. Thật phiền toái thay cho cái năng lực đáng ghét kia của Edward... những lúc mà nó chẳng giúp gì được cho tôi... như lúc này.

Đến cuối giờ học môn Nhà nước, sương mù gần như đã tan hẳn, nhưng bầu trời thì vẫn tối tăm, ảm đạm với những đám mây nặng trĩu cứ lượn lờ dưới thấp. Bất giác, tôi ngược mắt lên nhìn trời rồi khẽ mỉm cười vu vơ.

Edward nói đúng, dĩ nhiên rồi. Khi tôi bước chân vào lớp lượng giác học, Jessica đang ngồi ở hàng sau gần như bật hẳn người dậy vì kích động. Một cách bất đắc dĩ, tôi lùng khùng đi tới chỗ cô bạn, tự nhủ rằng cần phải kết thúc cuộc nói chuyện càng sớm càng tốt.

- Bò kể đi! - Jessica lên tiếng trước khi tôi kịp bước chân vào chỗ ngồi.

- Bò muốn biết điều gì? - Tôi tìm cách tránh né.

- Chuyện xảy ra tối qua ấy?

- Edward dẫn mình đi ăn tối, rồi anh ấy đưa mình về nhà.

Cô bạn nhìn tôi đăm đăm, vẻ mặt hoài nghi không hề che giấu.

- Sao bò lại về được nhanh dữ vậy?

- Anh ấy lái xe như phá ấy. Kinh khủng lắm - Tôi cười thảm trong bụng, hy vọng Edward nghe thấy điều này.

- Có phải hai người hẹn hò nhau không... Bò bảo Edward đến đó hả?

Câu hỏi này quả là tôi không hề lường trước.

- Không hề... Mình cũng rất ngạc nhiên khi thấy anh ấy có mặt ở đó.

Đôi môi của Jessica xệch sang một bên, cô bạn thất vọng ra mặt trước giọng nói thật thà của tôi.

- Ủa, nhưng hôm nay, Edward đưa bò tới trường mà? - Jessica nheo mắt lại, có ý thăm dò.

- Ừ... Thế nên mình mới ngạc nhiên chứ. Anh ấy nhận ra là tối qua, mình không có áo ấm - Tôi giải thích.

- Thế các bò sẽ đi chung nữa chứ?

- Edward tỏ ý muốn đưa mình đi Seattle vào thứ Bảy, vì anh ấy nghĩ chiếc xe của mình không đi nổi tới đó... Tuyệt quá phải không?

- Ừ - Cô bạn của tôi gật đầu đồng ý.

- Ừ, thế nhé.

- C-h-à - Không biết làm gì mà chỉ có một từ thôi, Jessica cũng cố thốt ra thành ba âm tiết - Edward Cullen...

- Mình hiểu - Tôi đồng ý. “Chà”... Thế là hết.

- Khoan đã! - Jessica bất ngờ vung tay lên, lòng bàn tay hướng về phía tôi như tính chặn tôi lại - Edward có hôn bỏ không?

- Không - Tôi lâm bầm - Không có đâu.

Cô bạn xui ngay mặt xuống, ra vẻ thất vọng lắm. Và tôi tự biết rằng bản thân tôi cũng đâu có hơn gì.

- Ày, bỏ có nghĩ là thứ Bầy...? - Jessica nhướn mày lên.

- Mình không tin lắm - Nổi thất vọng trong giọng nói của tôi đang được che giấu một cách tội nghiệp.

- Thế hai người đã nói về cái gì? - Jessica thì thào, cố moi móc thêm thông tin. Giờ học đã bắt đầu, nhưng thầy Varner không chú ý đến lớp, và lại, chúng tôi cũng không phải là cặp duy nhất đang nói chuyện riêng.

- Mình không nhớ nữa, Jess ạ, nhiều thứ lắm - Tôi cũng thì thào trở lại - Bọn mình có bàn một chút về bài tiểu luận - (Chỉ một chút, một chút xíu thôi. Mình nghĩ là anh ấy chỉ tình cờ nói đến mà thôi!)

- Nào, Bella - Cô bạn giờ giọng nài nỉ - Bỏ kể cho mình nghe nhiều hơn tí nữa đi.

- À ừm... được rồi, mình nhớ ra một chuyện. Giá mà bỏ được trông thấy cảnh người phục vụ cô ve vãn Edward... đến mức quá đáng. Nhưng anh ấy không hề chú ý tới cô ta - (Anh muốn nghe thì cứ nghe đi!)

- Là dấu hiệu tốt đấy - Jessica hăng hái gật đầu - Thế cô ấy có đẹp không?

- Rất đẹp là đằng khác... Khoảng mười chín hay hai mươi tuổi thì phải.

- Thế là quá tốt. Hẳn là Edward đã cảm bỏ rồi.

- Mình cũng nghĩ vậy, nhưng cũng khó nói lắm bỏ ơi. Lúc nào anh ấy cũng tỏ ra bí ẩn - Tôi cố tình nói câu này để Edward có thể nghe thấy rồi thở dài.

- Mình không hiểu làm sao mà bỏ lại có thể can đảm đến vậy, dám một mình tiếp cận với Edward - Jessica bỗng thờ vào.

- Ủa, sao vậy? - Tôi cảm thấy toàn thân cứng đờ, nhưng cô bạn tôi chắc chắn sẽ không thể nào hiểu được phản ứng ấy.

- Ở Edward có một cái gì đó... rất đáng sợ. Mình sẽ không biết phải nói gì với anh ta - Nói rồi, cô bạn nhăn mặt, chắc là đang nhớ lại tình cảnh của sáng hôm nay hay tối hôm qua, khi Edward nhìn cô ấy bằng một đôi mắt đầy ma lực.

- Khi ở gần Edward, đầu óc của mình cũng rối tung lên - Tôi thật thà thú nhận.

- Ừ, hẳn phải vậy rồi. Edward đích thực là lộng lẫy mà lại - Nói đến đây, Jessica nhún vai, ra chiều đó là khởi nguồn của mọi tội lỗi - điều này, trong quyển Kinh Thánh của cô ấy thể nào cũng có nhắc tới.

- Ở anh ấy có nhiều điều đáng để nói hơn.

- Thế à? Chẳng hạn như cái gì?

- Mình khó mà giải thích chính xác được... Nhưng bên trong con người anh ấy cũng tuyệt vời không kém gì gương mặt đâu - (Một ma-cà-rông mà muốn trở thành người tốt... Một kẻ luôn tìm cách cứu sống người khác thì hiển nhiên không thể nào là quái vật được...) Tôi chăm chú nhìn lên bảng.

- Liệu có thể như vậy được sao? - Cô bạn tôi phá ra cười khúc khích.

Tôi giả lảng, cố làm ra vẻ như đang chú tâm nghe thầy Varner giảng bài.

- Vậy là bỏ thích Edward? - Rõ ràng là tôi chẳng dễ dàng gì mà được Jessica buông tha.

- Ừ - Tôi trả lời cụt lùn.

- Ý mình là bỏ có thực sự thích Edward không ấy cơ? - Cô bạn nhấn mạnh.

- Có - Tôi trả lời lại và mặt lại đỏ lựng lên. Trời ạ, hy vọng rằng chi tiết này không hiện hữu trong suy nghĩ của Jessica.

Cái đầu của Jessica thật sự là cả một kho từ hai âm tiết.

- Bỏ thích Edward cỡ bao nhiêu?

- Nhiều lắm - Tôi thì thào trở lại - Nhiều hơn anh ấy thích mình lận. Không hiểu sao mình không thể dừng điều đó lại được - Tôi thờ dài, lại đỏ mặt lên lần nữa.

Câu chuyện cứ đưa đẩy như thế, cho đến khi... May mắn, thầy Varner gọi Jessica đứng lên trả lời câu hỏi thầy vừa nêu ra.

Và trong suốt thời gian còn lại của buổi học, cô bạn tôi không còn cơ hội nào để tiếp tục cái đề tài mà tôi muốn tránh như tránh tà ấy nữa. Rồi ngay khi tiếng chuông tan học vừa reo lên, tôi tức thì tìm cách để lảng tránh:

- Này, trong giờ quốc văn ban nãy, Mike có hỏi mình là bỏ đã nói gì về bữa tối thứ Hai đấy?

- Thật hả? Thế bỏ đã trả lời thế nào? - Jessica há hốc miệng ra vì ngạc nhiên, hoàn toàn quên bằng câu chuyện của tôi.

- Mình nói rằng bỏ rất vui... và Mike đã tỏ ra hài lòng.

- Không được, bỏ phải kể chính xác những gì Mike đã nói và chính xác những gì bỏ đã trả lời.

Thế là trong lúc sóng bước bên nhau đến lớp học tiếng Tây Ban Nha, chúng tôi tha hồ được dịp... phân tích tất cả các cấu trúc câu, rồi hầu hết thời gian ở trong lớp, chúng tôi lại bàn luận đến tâm trạng của Mike khi nói về Jessica. Và tôi, không còn cách nào khác hơn là cố gắng diễn tả trạng thái đại hải, chỉ vì có như thế, tôi mới không bị Jessica quay như quay để về chuyện của Edward.

Cuối cùng thì tiếng chuông báo hiệu giờ ăn trưa cũng vang lên. Tôi như nhảy dựng lên khỏi ghế, vơ vội sách vở vào cặp... Hành động đó, dĩ nhiên, đã không qua khỏi cặp mắt vốn rất tinh nhạy của Jessica.

- Hôm nay, bỏ sẽ không ngồi với bọn mình, phải không? - Cô bạn dò hỏi.

- Mình không nghĩ thế - Tôi đâu có dám chắc là Edward sẽ không biến đi đằng nào mất hay không (Lúc ấy, tôi sẽ bị bẽ mặt là cái chắc!)

Đột ngột ngay lúc ấy, bên ngoài cửa lớp... một người có tướng mạo không khác gì một vị thần trên đỉnh Olympia của người Hy Lạp đang đứng tựa lưng vào tường... Còn ai khác ngoài Edward... Anh đang đứng đợi tôi. Jessica ngỡ ngàng, ngó sững tôi rồi nhanh chóng lui mất.

- Gặp bỏ sau nhé, Bella - Giọng nói của cô bạn chứa đầy ngụ ý. Tốt nhất là tôi nên tắt chuông điện thoại đi.

- Chào em - Giọng nói của Edward vừa tỏ ra vui, nhưng đồng thời cũng tỏ ra là đang giận. Vậy là anh đã nghe thấy hết, đó là điều chắc chắn.

- Chào anh.

Tôi không nghĩ ra được điều gì để nói, mà anh thì cũng chẳng nói gì - chắc đang chờ một cơ hội tốt, tôi thầm nghĩ. Cả hai đều giữ im lặng trên đoạn đường đi đến quán ăn. Đi bên cạnh Edward vào giờ ăn trưa, giữa bao con người đang tụ tập, cũng chẳng khác gì cái ngày đầu tiên tôi đến đây; ai cũng chăm chăm nhìn tôi.

Edward cũng đứng xếp hàng nhưng vẫn không nói gì, dù rằng đôi lần có ngoái lại nhìn tôi dò xét. Vậy là rõ rồi, nổi tức giận đã lấn át được niềm vui, thế nên anh mới có thái độ như vậy. Tôi bắt đầu bồn chồn, lo lắng, tay cứ kéo lên kéo xuống cái phéc-motuya trên áo lạnh.

Rồi cũng đến lượt Edward bước lên trước quầy thực phẩm, ôi trời ơi, khay còn trống chỗ nào là anh bỏ thức ăn vào chỗ đó...

- Anh làm gì thế? - Tôi kêu lên phản đối - Anh không có ý định bắt em ăn bằng hết chỗ đó chứ?

Edward lắc đầu rồi bước tới quầy tính tiền.

- Dĩ nhiên một nửa là phần của anh mà.

Tôi nhướn một bên mày lên.

Anh dẫn tôi đi về phía chiếc bàn cũ, chiếc bàn chúng tôi đã ngồi bên nhau lần đầu tiên trong quán ăn. Và không hề quan tâm, đếm xỉa gì đến những cái nhìn tò mò lộ liễu của tốp học sinh lớp trên đang ngồi ở phía cuối bàn, anh ung dung ngồi xuống, buộc tôi phải... ngồi theo, phía đối diện.

- Cứ ăn những gì em thích đi - Anh lên tiếng, đẩy cái khay lại phía tôi.

- Em tò mò quá - Tôi lên tiếng, chọn lấy một quả táo và mân mê nó giữa hai bàn tay - Anh sẽ làm gì nếu có người thách anh ăn thức ăn?

- Em thì lúc nào cũng tò mò - Edward cau mặt lại, lắc đầu. Rồi anh nhìn tôi đăm đăm, và đôi mắt ấy vẫn giữ nguyên như thế trong khi tay anh cầm lấy một miếng bánh pizza, đưa lên miệng, thông thả cắn một miếng thật to, nhai rất nhanh rồi nuốt đánh ực một tiếng. Tôi nhìn theo từng động tác của Edward, mắt mở thao láo.

- Nếu có người thách em ăn bậy ăn bạ, em cũng ăn luôn, phải không nào? - Anh hỏi tôi.

Tôi hơi nhăn mũi, nói:

- Đã có lần em làm rồi... vì một lời thách thức - Tôi thú nhận - Cũng không đến nỗi tệ lắm.

Edward bật cười.

- Anh biết là anh sẽ không ngạc nhiên mà - Và chợt... sau lưng tôi có một cử động nào đó thu hút sự chú ý của Edward, anh hướng cặp mắt qua phía vai của tôi.

- Jessica đang phân tích các việc em làm đấy... Cô ấy sẽ có “đáp án” cho em sau - Anh đẩy phần bánh pizza còn lại sang cho tôi. Sự chú ý của Jessica đã tạo nên nét bực dọc trên gương mặt của Edward.

Tôi đặt quả táo xuống, cầm miếng bánh pizza lên, mắt nhìn đi chỗ khác vì biết anh sắp sửa lên tiếng.

- Vậy là cô phục vụ đẹp lắm, phải không? - Edward bắt chợt hỏi.

- Ủa, thật sự là anh không để ý đến cô ấy sao?

- Không. Anh không hề chú ý. Trong đầu anh có hàng trăm thứ phải lo.

- Cô gái đáng thương - Giờ thì tôi đã có thể trở nên nhân ái được rồi.

- Có một điều em đã nói với Jessica... ừmmmm, điều đó khiến anh buồn lắm - Edward quyết định không bỏ qua cho tôi. Giọng nói của anh trở nên khàn khàn và anh rướn mắt lên, nhìn chăm chăm vào tôi qua hai hàng mi.

- Em không ngạc nhiên khi biết là anh đã nghe được điều anh không thích. Nhưng anh có biết người ta nói gì về những người nghe lén không? - Tôi nhắc nhở để khuyến cáo Edward.

- Nhưng anh đã báo trước với em là anh sẽ nghe rồi mà.

- Và em cũng đã nói với anh rằng anh sẽ không muốn biết điều em đang nghĩ đâu.

- Đúng là em có nói - Edward gật đầu đồng ý, song giọng nói của anh vẫn còn gai góc lắm - Nhưng em nói đâu có đúng. Anh luôn muốn biết là em đang nghĩ gì... tất cả mọi thứ. Anh chỉ hy vọng... là em sẽ không nghĩ đến một vài điều.

Tôi nhìn đáp trả lại anh với vẻ cáu kỉnh.

- Đó chỉ là do anh phân biệt thôi.

- Nhưng hiện thời, nó không phải là vấn đề.

- Thế vấn đề là gì? - Lúc này, chúng tôi đang rướn người về phía nhau. Edward chống hai khuỷu tay xuống mặt bàn, dùng cả hai lòng bàn tay để chống lấy cái cằm, còn tôi cũng chống khuỷu tay xuống bàn nhưng khum tay đỡ lấy cổ. Bất giác, tôi nhớ ra rằng mình đang ở trong phòng ăn, giữa chốn đông người, rất có thể những cặp mắt hiếu kỳ kia đang chiếu tướng chúng tôi cũng nên. Hiện thời, lúc này đây, tuy cũng có hơi căng thẳng đôi chút, song vẫn chưa cần thiết để mỗi người chúng tôi phải tạo cho mình một vỏ bọc riêng.

- Em thật sự nghĩ rằng em quan tâm đến anh nhiều hơn anh quan tâm đến em hả? - Edward thì thào, nghiêng sát người vào tôi, đôi mắt nâu vàng như muốn xuyên thấu tâm can kẻ đối diện.

Tôi cố gắng nghĩ cách để bình tĩnh trở lại, muốn được như vậy thì tôi phải quay mặt đi.

- Anh lại thế rồi - Tôi lẩm bẩm.

Đôi mắt anh mở to, nhìn tôi ngạc nhiên:

- Anh thế nào cơ?

- Anh làm em... lóa mắt - Tôi thú nhận, cố gắng tập trung đầu óc khi nhìn thẳng vào đôi mắt của anh.

- Ồ - Edward khẽ nhăn mặt.

- Nhưng đây không phải là lỗi tại anh - Tôi thở dài - Anh cũng chẳng làm gì được.

- Em có trả lời câu hỏi không?

Tôi cúi gằm mặt xuống:

- Vâng.

- Vâng, nghĩa là em sẽ trả lời câu hỏi hay vâng có nghĩa là em thật sự nghĩ thế? - Edward lại trở nên cáu bẳn.

- Vâng, em thật sự nghĩ như vậy - Tôi vẫn dán mắt xuống mặt bàn, lần theo từng đường vân giả gỗ in trên đó. Im lặng... Từng giây từng phút cứ nặng nề trôi đi. Tôi giữ nguyên tư thế ngồi đờ đẫn, không nhúc nhích, bướng bỉnh, không muốn là người lên tiếng trước, cố gắng đè nén sự căm dỗ ngược lên nhìn trộm anh.

Cuối cùng, Edward đã phải lên tiếng, giọng nói êm mượt như nhung:

- Em sai rồi.

Tôi ngừng mặt lên và ngay lập tức, bắt gặp đôi mắt của anh - đôi mắt nhìn tôi rất hiền.

- Anh không biết đâu - Tôi tỏ thái độ bất bình bằng một giọng nói thật nhỏ, gần như thì thào, rồi lắc đầu ra ý nghi ngờ, dù rằng tôi biết tim mình đang đập loạn xạ và rất muốn tin vào điều anh phản đối.

- Điều gì đã khiến em nghĩ như vậy? - Đôi mắt trong như ngọc trở nên long lanh... dấu biết rằng vô vọng nhưng vẫn đang cố gắng nhìn xuyên thấu tôi hầu tìm cho ra sự thật.

Tôi cũng nhìn đáp trả lại Edward, cố gắng không để cho gương mặt của anh chi phối, cố gắng tìm cách trả lời. Trong lúc tôi đang tư lự thì anh trở nên nôn nóng; trông anh thất vọng thấy rõ trước thái độ im lặng của tôi, và bắt đầu trở nên cáu kỉnh. Tôi nhắc cổ ra khỏi lưng bàn tay đang khum lại, giờ một ngón tay lên:

- Để em suy nghĩ đã - Tôi nói. Ngay tức khắc, Edward dịu lại, anh có vẻ mãn nguyện khi biết tôi đang nghĩ cách để trả lời anh. Tôi buông thõng hai tay xuống bàn, đan chúng lại với nhau. Tôi cứ nhìn xuống đôi tay như thế, các ngón tay lúc đan lại, lúc mở ra... Và cuối cùng, tôi đã có thể lên tiếng trả lời anh:

- Ừm, ngoài những biểu hiện rõ ràng ra thì thỉnh thoảng... - Tôi ngập ngừng- Em không chắc lắm... Em không biết đọc suy nghĩ của người khác... Nhưng thỉnh thoảng, khi anh nói lảng sang chuyện khác thì em hiểu được rằng điều ấy có nghĩa là anh đang muốn nói lời tạm biệt, muốn em bỏ đi - Xem ra, đó là tất cả những gì mà tôi cho là tốt nhất để “tổng kết” lại bao lần khổ sở trước những lời lẽ mà anh đã dành cho tôi.

- Nhảy cảm quá - Edward thì thầm. Và một lần nữa, gương mặt anh quặn lại vì khổ tâm khi biết được nỗi buồn trong lòng tôi - Đó mới chính xác là lý do vì sao em sai đây - Anh bắt đầu giải thích, nhưng rồi sau đó, đôi mắt bỗng tối lại - Thế em nói “biểu hiện rõ ràng” nghĩa là sao?

- Ừmmm, anh nhìn em đi - Tôi trả lời, nhưng không ngờ là anh lại chú mục vào tôi quá mức cần thiết - Em hoàn toàn bình thường... ừ, thì chỉ trừ một vài trường hợp tệ hại như những lần phải đối diện trước cái chết, và quá vụng về... khi em ở vào một tình thế khó khăn. Và anh hãy nhìn lại bản thân mình đi - Tôi hẩy tay về phía Edward, về phía những đường nét tuyệt mỹ khiến người ta phải bối rối.

Đôi mày anh cau lại trong chốc lát, tỏ ra vô cùng tức giận, nhưng rồi ngay sau đó lại dịu xuống, khi đôi mắt của anh bắt đầu nhìn tôi một cách ranh mãnh.

- Em không nhìn rõ được bản thân mình đâu, em hiểu không. Anh cũng biết là em có những phản ứng hết sức kỳ lạ mà - Nói đến đây, anh phá ra cười khúc khích, nhưng đó không phải là một kiểu cười chế nhạo thuần túy - Em đâu có nghe được những suy nghĩ của tất cả bọn con trai dành cho em trong ngày đầu tiên em đến trường đâu.

Tôi chớp mắt, ngạc nhiên tột độ.

- Em không tin... - Tôi lẩm bẩm với chính mình.

- Em tin anh đi... Em đối lập với tất cả những gì được coi là bình thường.

Trước ánh mắt hiền hậu của Edward dành cho tôi trong lúc anh nói, nỗi lúng túng, ngượng ngịu trong tôi đã “thắng áp đảo” tâm trạng hài lòng. Rồi tôi bỗng sực tỉnh.

- Nhưng em chưa bao giờ muốn anh đi cả - Tôi chỉ ra cho Edward thấy.

- Em vẫn không nhận ra à? Nó chứng minh rằng anh đúng. Rằng anh cảm thấy lo lắng, muốn quan tâm đến em hơn, bởi vì anh còn có thể làm được như vậy - Nói đến đây, Edward lắc đầu, xem ra phải khổ sở lắm mới dám nói lên những suy nghĩ như vậy của mình - nếu như phải xa nhau là đúng thì anh thà làm tổn thương mình chứ không để tổn thương đến em, để cho em được an toàn.

Tôi nhìn anh đau đầu.

- Anh không nghĩ là em cũng làm được điều tương tự như thế sao?

Một cách bất ngờ, cảm xúc của Edward lại trở nên bí hiểm; nụ cười tinh quái quen thuộc lại nở trên môi.

- Tất nhiên, việc giữ cho em được an toàn luôn luôn được tiến hành... giống như một công việc toàn thời gian... mỗi khi anh ở bên em như thế này.

- Hôm nay, chưa có ai đuổi khéo em đâu đấy - Tôi đáp, lòng cảm thấy nhẹ nhõm vì cuộc nói chuyện đã đỡ nặng nề hơn đôi chút. Thật tình tôi chẳng muốn anh nói lời tạm biệt thêm nữa. Nếu được, tôi nhất định thà để mình vào chỗ nguy hiểm... để được ở gần anh... Không được, phải xua ngay cái ý nghĩ này trước khi Edward đọc ra trên gương mặt mình, tôi tự nhủ. Thế nào suy nghĩ đó cũng sẽ đem lại rắc rối cho tôi.

- Tuy vậy...? - Anh nói thêm.

- Được, tuy vậy... - Tôi đồng ý; dĩ nhiên tôi sẵn sàng để tranh luận, nhưng hiện thời, tôi chỉ mong anh trở nên nguy hiểm lấy một lần... nhưng anh vẫn phải ở bên cạnh tôi.

- Anh có một câu hỏi khác cho em - Gương mặt của Edward vẫn tỏ ra bình thường.

- Anh cứ nói đi.

- Có thật là thứ Bảy này, em muốn đến Seattle không, hay đó đơn thuần chỉ là lời cáo lỗi của em đối với những “cái đuôi”?

Câu hỏi ấy làm cho tôi phải nheo nheo mắt suy ngẫm.

- Anh biết không, em vẫn chưa tha thứ cho anh vụ của Tyler đâu đấy - Tôi lên tiếng cảnh báo - Chính là tại anh mà Tyler tự huỷ hoại mình rằng em sẽ đi chơi cùng anh ta.

- Ồ, nhưng không có anh thì anh ta vẫn tìm được một cơ hội khác để mời em kia mà... Lúc ấy, anh chỉ muốn quan sát thái độ của em thôi - Nói rồi, Edward bật cười khúc khích. Nếu mà tiếng cười ấy không quyến rũ đến như vậy thì chắc nỗi tức tối của tôi đã trào ra khỏi cổ rồi - Nếu như lúc ấy anh mà có mời em, thì chắc em cũng sẽ gạt bỏ anh luôn hả? - Edward hỏi, miệng vẫn còn cười được...

- Có lẽ là không - Tôi thú nhận - Nhưng rồi sau đó, em sẽ từ chối... với lý do là bị bệnh hay là bị trật gót chân chẳng hạn.

Edward trở mắt nhìn tôi sững sờ:

- Sao em lại hành xử như thế?

Tôi buồn bã lắc đầu:

- Anh chưa bao giờ trông thấy em ở phòng tập thể dục... Nếu thấy rồi thì anh sẽ hiểu được thôi.

- Em muốn nói rằng em chưa khi nào đi trên những bề mặt phẳng, nhẵn nhụi mà không hề bị trượt ngã, phải không?

- Đúng vậy.

- Đó sẽ không còn là vấn đề nữa đâu - Edward nói một cách vô cùng tự tin - Chỉ cần được hướng dẫn lại là xong ngay - Rồi chợt nhận ra thái độ phản kháng của tôi, anh át đi - Nhưng em lại chẳng cho anh biết gì cả... ừmmm, em sẽ kiên quyết đi Seattle phải không, nếu chúng mình đi nơi khác thì em có chịu không? Miễn là có "chúng mình" thì tôi chẳng cần quan tâm đến những thứ khác.

- Vậy, em sẽ thay đổi quyết định của mình - Tôi đồng ý - Nhưng kèm theo một điều kiện.

Ngay lập tức, Edward trở nên cảnh giác - một thói quen rất tự nhiên của anh mỗi khi tôi bắt đầu đưa ra một câu hỏi.

- Điều kiện gì?

- Em lái xe được không?

Edward cau mày lại.

- Sao vậy?

- Ừmmm, tại vì em đã nói với bố là em sẽ đi Seattle, và bố có hỏi rằng phải chăng thực sự là em tính đi một mình? Lúc đó, em đã gật đầu xác nhận là đúng như vậy. Nếu bố hỏi lại một lần nữa, chắc em sẽ không nói dối đâu... mà em không nghĩ là bố sẽ hỏi lại, nhưng nếu bố xe ở nhà thì thể nào vấn đề cũng sẽ bị đem ra mổ xẻ một cách không cần thiết.

Edward đảo mắt.

- Vậy là những điều liên quan tới anh đã khiến cho em sợ, em sợ kiểu lái xe của anh chứ gì - Anh lắc đầu một cách chán nản, nhưng rồi đôi mắt lại trở nên vô cùng nghiêm trang - Em không muốn kể với bố là sẽ đi cùng anh à? - Giọng hỏi của Edward có ẩn ý nào đó mà tôi không hiểu.

- Với bố thì ít nói sẽ tốt hơn - Tôi nói một cách quả quyết - Vậy thì anh sẽ đưa em đi đâu?

- Thời tiết sẽ tốt lên, vì vậy, anh không dám để người ta nhìn thấy mình... Nếu muốn, em có thể ở bên anh

- Một lần nữa, anh lại để tôi lựa chọn.

- Và anh sẽ cho em thấy... điều anh đã nói, về mặt trời? - Tôi hỏi, cảm thấy vui vì đã tháo được một mắt xích trong sợi dây chằng khó hiểu về anh.

- Ừ - Anh mỉm cười và trở nên trầm tĩnh - Nhưng nếu em không muốn... một mình ở bên anh, anh vẫn không muốn để em đi Seattle một mình. Cứ nghĩ đến việc em sẽ gặp rắc rối ở cái thành phố to như thế là anh lại rùng mình.

Tôi bắt đầu trở nên phật lòng.

- Phoenix lớn gấp ba lần Seattle... về dân số đấy anh ạ. Còn về địa lý...

- Hình như - Anh cắt ngang lời tôi - Em chỉ an toàn ở Phoenix thôi. Vì thế, anh vẫn muốn em ở bên cạnh anh hơn - Đôi mắt của Edward trở nên bí hiểm.

Tới đây thì tôi hết cãi được rồi, vì đôi mắt của anh, hay vì mối quan tâm của tôi dành cho anh... tôi không rõ nữa, tuy nhiên, vẫn còn một điểm cần phải bàn.

- Dù cho điều đó có là vấn đề gì đi nữa thì em vẫn ở bên anh.

- Anh biết - Edward thờ dãi, trở nên ủ ê - Dù sao thì em cũng nên thưa lại với bố.

- Tại sao em cứ phải làm điều đó?

Đôi mắt của Edward đầy ắp sự sôi nổi khi anh giải thích:

- Để anh còn có lý do mà đưa em về.

Tôi nuốt nước miếng trong họng. Sau một hồi suy nghĩ, tôi đưa ra quyết định:

- Để em thử xem.

Edward giận dỗi quay đi.

- Mình nói về vấn đề khác đi anh - Tôi đề nghị.

- Em muốn nói về cái gì? - Anh hỏi, thái độ xem ra vẫn còn bức bối lắm.

Tôi nhìn quanh quất, để chắc chắn rằng không có ai nghe lỏm được câu chuyện của chúng tôi. Và bất chợt, tôi bắt gặp ánh mắt của em gái Edward - Alice - đang nhìn tôi chăm chăm. Những người khác thì chỉ chú ý đến Edward. Tôi ngại ngùng quay đi, nhìn Edward và hỏi câu đầu tiên xuất hiện trong đầu mình:

- Sao cuối tuần rồi các anh lại đi săn... ở Goat Rocks? Bỏ em bảo không nên đi dã ngoại ở đó, vì có nhiều gấu lắm.

Edward nhìn tôi không chớp mắt, như thể tôi đang bỏ quên một điều gì đó rất quan trọng.

- Vậy là anh săn gấu ư? - Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc, trong khi anh lại mỉm cười ra chiều tự mãn - Anh biết không, bây giờ đâu có được săn gấu - Tôi nói thêm, ánh mắt thật nghiêm nghị, ngỡ hầu che giấu nỗi bàng hoàng.

- Nếu đọc cẩn thận, em sẽ thấy luật chỉ ghi là cấm săn có vũ khí - Edward báo lại cho tôi biết.

Rồi anh thích thú ngắm nhìn gương mặt của tôi đang xịu xuống.

- Vậy là săn gấu thật? - Tôi lặp lại một cách khó khăn.

- Gấu xám ở miền Bắc Mỹ này là sở thích của Emmett - Giọng nói của Edward nghe rất tự nhiên, nhưng đôi mắt của anh lại nhìn xoáy vào tôi như muốn xem xét kỹ lưỡng phản ứng xuất hiện trên mặt tôi. Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh.

- Hmmm - Tôi cắn lấy một miếng bánh pizza... chỉ là để có cớ mà cụp mắt xuống. Tôi nhai miếng bánh một cách từ tốn rồi uống một hợp nước ngọt... vẫn không nhìn lên.

- Vậy thì - Một lúc sau, tôi mới lên tiếng; cuối cùng, mắt tôi cũng bắt gặp cái nhìn đầy lo lắng của Edward

- Sở thích của anh là gì?

Anh nhướn một bên mày lên, hai khóe miệng trễ xuống ra chiều phản đối:

- Sư tử núi.

- Ài chà, thích quá nhỉ... - Tôi cố đáp một cách tinh queo nhưng vô cùng lịch sự, rồi ánh mắt lại dôi tìm ly nước ngọt lần nữa.

- Ừ, tất nhiên rồi - Giọng nói của anh cũng hào hứng không kém gì giọng nói của tôi - Bọn anh luôn phải cẩn thận để không làm ảnh hưởng đến môi trường như những kiểu săn thú đại dốt khác. Bọn anh chỉ tập trung vào những vùng có nhiều thú ăn thịt thôi... cố gắng đi càng xa càng tốt. Ở đây thì có quá trời hươu, nai luôn, nên thường có nhiều thú dữ, nhưng em có biết săn thú vui là vui ở chỗ nào không?

- Vui chỗ nào? - Tôi hỏi trong lúc cắn một miếng bánh pizza khác.

- Đầu mùa xuân là thời điểm mà Emmett thích săn gấu nhất... chúng mới ngủ đông xong nên dữ lắm - Nói rồi, anh nhoen miệng cười thích thú khi nhớ lại một trường hợp buồn cười nào đó.

- Đúng là không có gì buồn cười bằng gấu xám ục ịch cả - Tôi gật đầu đồng ý.

Edward phá ra cười thành tiếng... nhưng liền ngay đó lại lắc đầu.

- Nào, nói cho anh biết suy nghĩ thật của em đi.

- Em đang thử hình dung ra... mà không được - Tôi thật thà thú nhận - Làm sao các anh săn gấu mà lại không cần vũ khí được?

- Ồ, bọn anh có vũ khí chứ - Anh mỉm cười... một nụ cười hàm ý đe dọa, hai hàm răng trắng sáng lại hiện ra lấp lánh... - Tôi khẽ rung mình, trước khi toàn thân bắt đầu run rẩy - Chỉ là không phải những gì mà họ có thể lường trước được khi thảo ra bộ luật săn bắt đó. Nếu em đã từng trông thấy một con gấu săn mồi trên tivi thì mới có thể hình dung ra được cách săn mồi của Emmett.

Tôi không thể ngăn được một cơn ớn lạnh vừa xuất hiện dọc theo sống lưng... Bất giác tôi phóng tầm mắt sang góc quán ăn bên kia để nhìn trộm Emmett, may sao, anh ta không phát hiện ra điều đó. Những khối cơ trên tay và trên thân hình của anh ta không hiểu sao lại trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Edward nhìn theo hướng ánh mắt của tôi mà bật cười khinh khích. Tôi quay mặt lại nhìn thẳng vào anh, cảm thấy mất hết cả nhuệ khí:

- Cách săn của anh cũng giống gấu luôn hả? - Tôi hỏi, giọng nói trở nên yếu ớt.

- Giống sư tử thì đúng hơn... hay ít ra thì đó cũng là nhận xét của mọi người về anh - Anh nhẹ nhàng đáp - Có lẽ cách săn mồi của bọn anh phản ánh sở thích của bọn anh thì phải.

Tôi cố gắng hết sức để có thể mỉm cười với anh.

- Có lẽ vậy - Tôi đáp với thái độ làm ra vẻ bình thản, song trong đầu tôi đang đầy rẫy những hình ảnh liên tưởng rời rạc, trái ngược nhau mà tôi không sao chấp nối lại được - Em có thể xem được không?

- Không thể được! - Gương mặt của Edward đột nhiên trắng bệch, trắng hơn cả lúc bình thường, và đôi mắt của anh... chúng đột nhiên trở nên tối sầm đầy giận dữ. Tôi ngồi thẳng dậy, đầu óc tự động choáng váng, và... dù rằng tôi có không đề nghị... thì anh vẫn bực bội trước phản ứng của tôi. Edward cũng ngồi thẳng dậy, khoanh hai tay lại, để trước ngực.

- Đáng sợ lắm hả anh? - Tôi lên tiếng khi đã trấn tĩnh được giọng nói của mình.

- Nếu điều đó mà làm em sợ được thì tối nay, anh sẽ kể - Edward hứa hẹn bằng một giọng gay gắt - Em cần biết sợ một cách lành mạnh. Chẳng có gì giúp ích được cho em hơn đâu.

- Tại sao? - Tôi hỏi như van nài, cố gắng phớt lờ cơn giận dữ của anh.

Edward nhìn sững tôi không chớp mắt.

- Anh sẽ giải thích sau - Cuối cùng, anh nói và bắt đầu đứng dậy... một động tác cực kỳ uyển chuyển - Giờ thì chúng mình đang trễ đây.

Lúc bấy giờ tôi mới nhìn ra chung quanh, và giật mình nhận ra rằng anh nói đúng... cả quán ăn sắp sửa chỉ còn vồn vện có hai chúng tôi. Không hiểu sao mỗi lần ở bên Edward, thời gian lẫn địa điểm lại trở nên vô nghĩa đối với tôi đến như vậy, tôi gần như chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Tôi nhảy bật dậy, vồ lấy cái túi xách đang để dựa ở lưng ghế.

- Vậy thì để sau - Tôi đồng ý... và sẽ không bao giờ quên lời hứa của anh.

Chương 11 Bắt đầu rắc rối

- Ai ai cũng nhìn theo chúng tôi sóng bước đi bên nhau đến chỗ bàn học của mình. Edward không còn giữ cái kiêu ngạo kịch cạnh bàn “đáng ghét” như hồi nào nữa, mà ngược lại, anh ngồi sát vào tôi, hai cánh tay của chúng tôi chỉ còn thiếu vài xăngtimét nữa là chạm vào nhau.

Thầy Banner bước vào lớp - thầy canh thời gian thật chính xác - thầy kéo theo một chiếc kệ làm bằng kim loại, có gắn bánh xe để tiện di chuyển, trên kệ là một cái tivi và một đầu máy videô đã có từ đời nào đời nao. Một buổi xem phim đây... cả lớp học bắt đầu nhộn nhịp, huyền não hẳn lên.

Và rồi khi cả căn phòng bắt đầu tắt đèn tối om, tôi bất thần nhận ra rằng Edward đang ngồi cách tôi còn không đầy một xăngtimét. Tôi muốn rùng rợn cả tay chân khi cảm nhận có một luồng điện chẳng rõ ở đâu bỗng chạy xẹt qua cơ thể mình. Tôi chưa khi nào lại có cảm giác gần anh đến như vậy. Toàn bộ con người tôi trở nên bồn chồn... Chỉ một lần trong bóng tối thôi... chỉ một lần được chạm tay lên gương mặt tuyệt mỹ của anh thôi... Tôi thẳng thốt nhận ra rằng cái ý muốn ấy đang từng nấc từng nấc một, dâng lên tràn ngập lòng mình... và càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Một cách lúng túng, tôi khoanh hai tay lại, để trước ngực, các ngón tay từ từ nắm lại... cố gắng kiềm chế... Tôi đang sắp không kiểm soát được ý nghĩ của mình rồi...

Vừa may, đúng lúc đó, trên tivi xuất hiện những hình ảnh đầu tiên cùng tiếng nhạc dạo đầu đầy ấn tượng, ánh sáng từ màn hình hắt ra khiến căn phòng bỗng chốc trở nên lung linh và huyền ảo đến lạ thường. Bất giác tôi đưa mắt sang Edward mỉm cười ngượng ngịu khi nhận ra rằng cả anh cũng đang giống hệt tôi, cũng siết chặt hai nắm tay đến căng cứng như thép và cũng đang nhìn tôi... không biết đã bao lâu rồi. Nhận được ánh mắt của tôi, Edward cũng mỉm cười đáp lại. Đôi mắt của anh... đen huyền, nhưng lại chứa chan biết bao cảm xúc. Tôi vội vã quay đi trước khi hơi thở trở nên dồn dập. Thật buồn cười, bỗng dưng khi không, tôi lại choáng váng cả mặt mày như thế.

Giờ học hôm ấy dường như trôi qua rất lâu. Tôi đã không thể tập trung vào bộ phim, thậm chí chủ đề của phim là gì, tôi cũng không rõ nữa. Tôi cố gắng thư giãn, nhưng xem ra chẳng có kết quả gì... Dòng điện lạ lùng ban nãy dường như phát ra từ đâu đó trên cơ thể của Edward vẫn chưa dịu bớt. Thỉnh thoảng tôi lại cho phép mình nhìn trộm sang Edward, và chưa lần nào tôi thấy anh bớt căng thẳng cả. Cũng như vậy, ý muốn được chạm tay vào anh ở nơi tôi vẫn chưa nguôi mãnh liệt, vì vậy, tôi cứ giữ nguyên đôi tay ở hai bên sườn, những ngón tay siết chặt đến đau đớn.

Cuối cùng, tôi cũng được thở phào nhẹ nhõm khi thầy Banner bắt đầu bật đèn ở phía cuối lớp. Tôi duỗi thẳng hai tay ra phía trước, uốn ngược các ngón tay cứng đờ. Edward đang ngồi bên cạnh bật cười khúc khích.

- Chà, thú vị nhỉ - Anh thì thầm. Giọng nói đầy ngụ ý còn đôi mắt thì mang vẻ quở trách.

- Ừmmm - Tôi chỉ biết trả lời có thể.

- Đi chứ em? - Edward đứng dậy một cách nhẹ nhàng.

Chỉ suýt chút nữa là tôi buột miệng kêu rên. Vậy là đã đến giờ thể dục! Tôi đứng lên một cách thận trọng. Không thận trọng sao được khi vấn đề thăng bằng của tôi rất có khả năng bị cảm xúc mãnh liệt vừa rồi chi phối.

Edward đưa tôi đến phòng thể dục, suốt dọc đường đi, hai người chúng tôi, chẳng ai mở lời nói với ai câu nào, cho tới lúc đến nơi. Edward dừng lại ở cửa ra vào; tôi quay sang... Edward thẳng thốt nhìn tôi, anh đang kìm nén cảm xúc, gần như là đau khổ. Lúc này đây, vẻ đẹp của gương mặt anh càng trở nên tuyệt mỹ; ý muốn được đưa tay lên chạm vào cái gương mặt ấy, một lần nữa, lại bùng lên trong lòng tôi như một ngọn lửa. Lời chào tạm biệt của tôi bị mắc kẹt trong cổ họng.

Edward nhẹ nhàng đưa tay lên... ngập ngừng... một thoáng do dự chợt hiện ra trong mắt anh và rồi nhanh như một cái chớp mắt, những đầu ngón tay ấy mơn nhẹ lên má tôi. Làn da tiếp xúc với tay anh bỗng trở nên ấm áp một cách lạ thường như thể tôi vừa được sưởi ấm. Cơ hồ như cái lạnh không hề hiện hữu trong nhận thức của tôi.

Và rồi, vẫn không nói một lời nào, anh quay lưng, bước chân trở nên thoăn thoắt...

... Để lại một mình tôi lảo nhão bước vào phòng tập thể dục, đầu óc thần thờ và bước chân loạng choạng. Trong trạng thái không định thần, tôi lững thững đi vào phòng thay quần áo, ngờ ngợ nhận ra rằng mọi người đang chú ý đến mình. Mãi đến khi cầm chiếc vợt trên tay rồi, tôi mới nhận ra điều đó rõ ràng hơn. Chiếc vợt nhẹ hều, nhưng đã nằm trong tay tôi thì thứ gì mà chẳng trở nên nguy hiểm. Tôi đọc được điều đó qua những ánh mắt mọi người len lét nhìn tôi. Thầy Coach Clapp chia chúng tôi thành các đội, mỗi đội hai người...

Một cách hào hiệp, Mike tiến đến bên tôi... Tinh thần hiệp sĩ của anh bạn vẫn còn y nguyên như buổi đầu mới cùng tôi gặp gỡ.

- Cậu có muốn chúng ta vào chung một đội không?

- Cảm ơn Mike... nhưng cậu không cần phải làm thế đâu, cậu hiểu không? - Tôi nhăn nhó bởi cảm giác có lỗi.

- Đừng lo, mình sẽ... né được mà - Nói rồi, Mike ngoác miệng ra cười. Thật là chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi anh chàng này rất dễ chiếm được cảm tình của người khác như vậy.

Tất nhiên mọi chuyện không hề suôn sẻ như vốn dĩ. Trong một lần đỡ cầu, lay hoay thế nào không biết, tôi đã tự phang ngay cây vợt vào đầu mình, và như thế vẫn chưa đủ tệ hại, tôi còn tặng luôn cho Mike một cú đập nghe rất to vào vai nữa... Suốt buổi học, chúng tôi đã chơi ở một góc sân, và tôi... vì sự an toàn của mọi người, và... của chính mình, đã giấu cái vợt sau lưng. Còn Mike, bị tôi làm cản trở như vậy mà Mike vẫn chơi rất tốt; anh chàng chỉ đơn thương độc mã chạy tới chạy lui, thế mà lại thắng những ba trong tổng số bốn ván đấu. Thầy Coach Clapp thôi hỏi còi cuối cùng kết thúc buổi học. Tôi nghiễm nhiên được nhận nguyên một con điểm năm, một số điểm cho bộ môn thể dục mà có năm mơ, tôi cũng không thể nào thấy được. Tất cả đều nhờ có Mike...

- Vậy là... - Mike lên tiếng khi chúng tôi rời khỏi sân tập.

- Vậy là... gì?

- Cậu kết với gã Cullen hả? - Anh bạn hỏi, trong giọng nói có hàm chứa sự khó chịu. Mọi cảm tình vừa nãy của tôi dành cho Mike bỗng chốc tan biến.

- Đó là chuyện riêng của mình, Mike à - Tôi trả lời, trong đầu hiện lên hình ảnh Jessica... bị nhúng vào lò luyện lửa của địa ngục...

- Mình không thích như vậy - Anh chàng lăm bắm.

- Cậu không phải quan tâm như thế - Tôi ngắt lời Mike.

- Cái cách hắt hủi cậu... cứ như cậu là thứ gì đó có thể ăn được vậy - Anh chàng vẫn tiếp tục nói, phớt lờ phản ứng của tôi.

Tôi cố gắng chế ngự cơn kích động đang chực tuôn trào, nhưng không hiểu sao nó vẫn thoát ra được đôi chút, tạo thành những tiếng cười khinh khích. Mike trở mắt nhìn tôi. Nhưng tôi chỉ phẩy tay rồi bước nhanh vào phòng thay đồ.

Tôi khẩn trương thay quần áo vì một chuyện còn quan trọng hơn vụ cái bao tử đang sôi réo. Cuộc cãi cọ vừa rồi với Mike đã trở thành một ký ức nào đó xa xăm lắm rồi. Liệu Edward có đang đứng đợi tôi không, hay tôi sẽ gặp anh ở chỗ chiếc Volvo? Nếu anh chị em của anh cũng ở đó thì sao? Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy sợ hãi. Có khi nào họ biết được rằng tôi đã biết bí mật của họ không? Hay họ cũng đang thắc mắc, không biết tôi đã biết hay chưa?

Tôi ra khỏi phòng tập thể dục, có lẽ tôi nên tự về nhà thì hơn, tôi tự nhủ, đừng thử ra bãi xe làm gì nữa. Nhưng thật bất ngờ, tôi không cần phải lo lắng như thế. Edward đang đứng đợi, vẫn là cái kiểu đứng tựa lưng vào tường khi chờ đợi không lẫn với ai được, giờ thì gương mặt điển trai của anh không còn bất cứ một dấu vết nào của sự căng thẳng nữa. Một cảm giác yên lành từ từ lan tỏa trong hồn tôi, tôi nhẹ nhàng bước đến bên Edward.

- Chào anh - Tôi thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười rất tươi.

- Chào em - Edward đáp lại, nụ cười của anh thật rạng rỡ - Giờ học thể dục của em thế nào?

Tôi hơi xịu mặt xuống một chút.

- Tốt thôi - Tôi nói dối.

- Thật à? - Có vẻ như Edward không tin lắm. Đôi mắt của anh khẽ động đậy một chút rồi tập trung vào một điều gì đó đang diễn ra sau lưng tôi... Và đôi mắt ấy chợt tối sầm. Tôi ngoái lại và nhận ra ngay cái lưng của Mike đang bỏ đi.

- Sao vậy anh? - Tôi hỏi gặng.

Edward quay sang nhìn tôi, đôi mắt vẫn chưa dịu xuống.

- Newton làm anh phát bực.

- Chẳng phải là anh lại lắng nghe suy nghĩ của người ta đấy ư? - Tôi thất kinh hồn vía. Mọi niềm hân hoan vừa có được ở nơi tôi bỗng dưng biến đi đằng nào mất.

- Đầu của em có bị sao không? - Edward thản nhiên hỏi.

- Anh thật đáng ghét! - Nói rồi, tôi bỏ đi một nước, đôi chân hướng thẳng ra bãi xe, dù rằng tôi không có ý định đến đó.

Dĩ nhiên là Edward không hề gặp bất kỳ một trở ngại nào để bắt kịp tôi.

- Tại em đã bảo rằng anh chưa nhìn thấy em trong phòng tập thể dục bao giờ... cho nên anh mới tò mò - Ôi trời, cái giọng nói ấy mới khó ưa làm sao, không có vẻ gì tỏ ra là ăn năn cả. Chẳng nói chẳng rằng, tôi cứ lẳng lặng bước đi.

Chúng tôi đi bên nhau trong im lặng - một sự im lặng vì tức giận và ngượng ngùng - của riêng tôi mà thôi. Chỉ còn vài bước nữa là đến chiếc xe Volvo màu bạc, tôi bỗng đứng sững lại: một đám đông nam sinh đang vây quanh chiếc xe. Nhưng ngay sau đó tôi nhận ra rằng không phải họ “vây hãm” chiếc Volvo, mà là đang bu quanh chiếc xe hơi màu đỏ của Rosalie... Vẻ thêm muốn hiện rõ trong những đôi mắt của mọi người. Thậm chí không một ai để mắt ngời ra lấy một giây mà ngược nhìn Edward đang len vào giữa để mở cửa xe chiếc xe màu bạc. Tôi cũng nhanh chóng chui vào xe. Không một ai trong số họ quan tâm đến chúng tôi.

- Phô trương quá mà - Edward thì thảo.

- Là loại xe gì vậy anh? - Tôi hỏi.

- M3.

- Em có đọc tạp chí Xe hơi đâu mà hiểu?

- Một chiếc BMW - Không nhìn tôi, Edward khẽ đảo mắt tìm cách điều khiển chiếc Volvo sao cho không đụng phải những kẻ đang nhiệt tình bày tỏ lòng hâm mộ đối với xe hơi.

Tôi gật đầu. Tôi đã từng nghe nói đến nhãn hiệu xe này rồi.

- Em vẫn còn giận hả? - Edward lên tiếng khi đã cho xe ra khỏi bãi.

- Chính xác.

Anh thở dài.

- Thế nếu anh xin lỗi thì em có bỏ qua không?

- Có thể... Nếu anh thật lòng. Và anh hứa là không làm như thế nữa - Tôi nói như một sự giao ước.

Đôi mắt của Edward chột nheo lại một cách tinh quái.

- Thế nếu anh thật lòng, và... đồng ý để cho em lái xe vào ngày thứ Bảy thì sao? - Edward sửa lại điều kiện của tôi.

Tôi ngồi thừ ra một chút, ngẫm nghĩ... Có lẽ đây là cách tốt nhất rồi.

- Thỏa thuận vậy nhé - Tôi gật đầu đồng ý.

- Vậy thì anh xin lỗi đã làm em buồn - Sự thật thà tồn tại trong ánh mắt của Edward được đến cả phút, theo đúng tiếng nói của trái tim, rồi lại chuyển sang tinh quái - Sáng sớm thứ Bảy, anh sẽ có mặt ở ngưỡng cửa nhà em.

- Ừm, điều đó có ngăn được cảm xúc của bố em khi trông thấy một chiếc Volvo lằng nhách nằm ngay trên lối vào nhà đâu.

Bây giờ mới thấy Edward mỉm cười ưng thuận.

- Anh đâu có định mang theo xe hơi.

- Nếu vậy...

Anh cắt ngang lời tôi.

- Em đừng lo lắng nữa. Anh sẽ có mặt ở đó mà không có xe.

Vậy là chuyện này coi như xong... Nhưng tôi vẫn còn một câu hỏi khác rất quan trọng.

- Bây giờ với anh đã là “sau” chưa? - Tôi hỏi một cách có ẩn ý.

Edward nhúm mày lại:

- Chắc là rồi.

Và Edward dừng xe lại. Tôi ngược mặt lên... Không thể tưởng tượng được, chúng tôi đang ở trước ngôi nhà của bố Charlie, chiếc Volvo đang đậu ngay đằng sau chiếc xe tải. Thật là hiệu nghiệm. Chỉ khi nào chiếc Volvo dừng hẳn thì hãy kiểm tra xem là đã đến nơi chưa. Đó là cách duy nhất khiến ta không còn cảm thấy sợ khi đi xe chung với Edward nữa. Tôi quay sang nhìn anh, giật mình. Hóa ra này giờ anh đang nhìn tôi... đôi mắt có ý thăm dò.

- Em vẫn muốn biết tại sao anh không cho em xem anh sẵn thú phải không?- Gương mặt anh đánh lại, nghiêm nghị... Nhưng tôi dám đánh cược rằng tôi vẫn nhận ra được nét tinh quái đang thấp thoáng trong đôi mắt ấy của anh.

- Vâng - Tôi trả lời một cách dứt khoát - Em cứ thắc mắc về phản ứng của anh.

- Anh đã làm cho em sợ đến đờ người ra phải không? - Thấy chưa, Edward tinh quái lắm.

- Làm gì có - Tôi nói dối. Và Edward chẳng có vẻ gì là tin vào lời phủ nhận ấy của tôi cả.

- Anh xin lỗi vì đã khiến em sợ - Edward khẳng khái với một nụ cười yếu ớt, và mọi dấu vết bông đùa đột nhiên mất sạch - Chỉ vì anh sẽ phải luôn lo lắng nếu có em ở đó... trong lúc bọn anh săn... - Hai quái hàm của Edward nghiêng chặt lại.

- Tệ lắm sao anh?

Edward trả lời qua kẽ răng:

- Cực kỳ tệ.

- Bởi vì...?

Anh hít một hơi thật sâu rồi nhìn đăm đăm qua chiếc kính chắn gió... Một khoảng trời cuộn cuộn những những đám mây nặng trĩu chỉ chực rơi, chúng là là xuống thấp như thể chỉ cần với tay ra là có thể kéo xuống được...

- Khi săn - Edward chậm rãi giải thích một cách miễn cưỡng - bọn anh buộc phải vượt qua mọi cảm xúc... Khi đó, lý trí cũng không đủ để kiềm chế được bản thân... khi mà khướu giác làm chủ... Và anh sợ... nếu em ở gần đó, trong lúc anh lại không kiểm soát được mình như vậy... - Anh lắc đầu, đôi mắt buồn vờ vờ vẫn chú mục vào những đám mây dày đặc.

Tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh, mong đợi đôi mắt của anh sẽ đưa sang phía mình thăm dò phản ứng để thấy rằng gương mặt của tôi không có chút biểu hiện gì.

Và ánh mắt của chúng tôi bất thần gặp nhau, cả không gian như chìm trong yên lặng. Rồi có sự thay đổi diễn ra. Dòng điện tôi cảm nhận được hồi chiều lại bắt đầu xuất hiện trong không gian, khi Edward nhìn thật sâu vào đôi mắt tôi như muốn đắm chìm trong đó. Thời gian như ngừng trôi... cho đến khi trí óc của tôi bắt đầu nhận ra rằng tôi đang thiếu không khí trầm trọng. Tôi bắt đầu thở vào một cách khó nhọc. Sự tĩnh lặng đã bị tôi phá tan. Edward bất chợt nhắm mắt lại.

- Bella, anh nghĩ em nên vào nhà đi - Edward trở nên lạc giọng, giọng nói của anh yếu ớt một cách khác thường, đôi mắt của anh lại chú mục vào những đám mây.

Tôi mở cửa xe, một cơn gió bất ngờ ủa vào, mang theo cả cái lạnh khiến đầu óc tôi bừng tỉnh. Sợ rằng mình sẽ té ngã vì quá choáng váng, tôi cẩn thận bước ra ngoài xe, nhẹ nhàng đóng cửa lại mà không dám nhìn anh lấy một lần. Có tiếng rì rì nhẹ hẫng. Đó là tiếng của cánh cửa tự động đang được kéo xuống, nó làm cho tôi phải ngoái đầu lại.

- À, Bella này - Edward gọi tôi, giọng nói của anh đã bình tĩnh hơn. Anh nhào người ra ô cửa sổ để mở với một nụ cười uể oải.

- Vâng?

- Ngày mai là tới lượt anh.

- Tới lượt anh gì cơ?

Nụ cười trên môi của Edward mở rộng hơn, làm lộ ra lấp lánh những chiếc răng sáng bóng.

- Tới lượt anh đặt câu hỏi.

Rồi anh nhún ga, chiếc xe hơi lăn bánh và biến mất sau một khúc quanh trước khi tôi kịp định thần lại. Tôi khẽ mỉm cười một mình khi chậm chạp bước vào trong nhà. Vậy là ngày mai, Edward muốn gặp tôi, nếu không là vì ý gì khác.

Đêm đó, Edward lại bước vào trong giấc mơ của tôi, như thường lệ. Tuy nhiên lần này, trạng thái vô thức của tôi đã thay đổi. Cả người tôi cứ chao đảo vì tác dụng của dòng điện hồi chiều. Tôi hết lần qua bên này lại xoay trở qua bên kia, thỉnh thoảng lại giật mình tỉnh giấc. Đêm dài cứ thế trôi đi, đến gần sáng tôi mới chìm được vào giấc ngủ không mộng mị, cả người hoàn toàn mệt lử.

Thức dậy, tôi không còn một chút sức lực nào, nhưng tinh thần thì đã khá hơn trước nhiều. Tôi trông vào người chiếc áo cổ lọ màu nâu và một chiếc quần jean, vẫn là quần jean như vốn dĩ phải mặc ở Forks, tôi khẽ thở dài khi mơ màng đến những chiếc áo có buộc dây broten và những chiếc quần soọc mặc lúc trời ấm. Bữa điểm tâm vẫn diễn ra trong im lặng như thường lệ, và tôi cũng chỉ mong có thế. Bỏ tự chiêm trưng cho mình, còn tôi thì ăn một tô ngũ cốc. Bất giác, tôi nghĩ đến ngày thứ Bảy, không biết là bố đã quên hẳn chưa. Và thật bất ngờ, khi đứng dậy bỏ đĩa vào bồn rửa chén, bố đã trả lời câu hỏi đó.

- Thứ Bảy tuần này ấy con... - Bố lên tiếng khi mở vòi nước.

Tôi co rúm người lại.

- Dạ?

- Con vẫn giữ ý định đến Seattle à? - Bố hỏi.

- Đó là kế hoạch của con ạ - Tôi nhấn nhá, mong rằng bố đừng xoáy sâu vào chuyện đó để tôi khỏi phải sáng tác một bản tường thuật chỉ có phân nửa sự thật.

Bố cho một ít xà bông vào đĩa rồi dùng miếng mút rửa chén xoa tròn.

- Con có chắc là sẽ không về kịp dự buổi khiêu vũ không?

- Con không đi khiêu vũ đâu bố - Tôi khẳng khái.

- Không ai rủ con sao? - Bố hỏi, cố giấu thái độ quan tâm bằng cách tập trung xả nước.

Tôi né tránh.

- Ô, con gái mới phải lên tiếng mời chứ bố.

- Ô - Bố nhú mày lại trong khi tay đang lau khô cái đĩa.

Tôi thông cảm với bố. Chắc chuyện này không dễ chút nào - chuyện làm bố ấy - lúc nào cũng nơm nớp sợ con gái mình có bạn trai, nhưng rồi lại lo khi không thấy con mình có bạn trai. Bất giác tôi rùng mình, thật khủng khiếp thay, tôi nghĩ, nếu bố chỉ mơ hồ nhận ra tôi thực sự thích gì.

Tới lúc bố phải rời nhà với một cái vẫy tay chào tạm biệt, lúc ấy, tôi cũng đứng dậy, lên lầu, đánh răng và sửa soạn sách vở. Tiếng xe tuần tra xa dần. Vài giây sau, tôi mới dám nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc xe màu bạc đã hiện diện ở đó từ bao giờ, nó đậu ngay vào đúng cái vị trí mà chỉ mới vài giây trước thôi, chiếc xe của bố còn nằm ở đó. Tôi chạy như bay xuống lầu, lao ra ngoài cửa chính, lòng tự hỏi không biết thói quen kỳ lạ này sẽ kéo dài trong bao lâu. Dù gì thì tôi cũng chẳng bao giờ muốn nó kết thúc.

Edward đợi tôi trong xe hơi, không hề lộ mặt khi tôi đóng cửa mà chẳng khóa chốt. Bước đến chiếc xe hơi, tôi thoáng dừng lại trong chốc lát vì bất giác cảm thấy ngượng ngùng, nhưng rồi tôi cũng mở cửa xe và ngồi vào trong. Edward mỉm cười, một nụ cười thanh thản và như thường lệ - thật đẹp và thật tươi khiến cho bất kỳ ai cũng phải rung động.

- Chào em - Giọng nói của anh êm mượt như nhung - Em khỏe không? - Đôi mắt anh lướt khắp mặt tôi, như thể câu hỏi vừa rồi không chỉ là một câu chào hỏi xã giao thông thường.

- Tốt, anh ạ, cảm ơn anh - Tôi thì lúc nào mà chả tốt... hơn cả tốt nữa... chỉ khi nào ở bên cạnh anh thôi.

Ánh mắt của Edward nấn ná dừng lại ở những quảng thâm bên dưới mắt tôi.

- Trông em mệt mỏi quá.

- Em không ngủ được - Tôi thật thà thú nhận, và một cách tự nhiên, khẽ hất mái tóc xõa qua vai, hòng che dấu nét uể oải trên gương mặt.

- Anh cũng không ngủ được - Edward trêu chọc tôi rồi khởi động máy. Bây giờ thì tôi đã bắt đầu quen với tiếng máy rì rì nhẹ hắng này rồi. Bất giác nghĩ đến chiếc xe tải mà tôi thấy ớn lạnh, tiếng gầm rú của nó vẫn còn khiến tôi sợ chết khiếp mỗi lần phải leo vào cabin.

Tôi bật cười.

- Em biết mà. Nhưng mà đầu sao em cũng ngủ được một chút, hơn anh rồi.

- Điều đó anh đã biết.

- Thế đêm qua anh làm gì vậy? - Tôi hỏi.

Edward khúc khích cười.

- Em không có cơ hội nào đâu. Hôm nay là ngày anh hỏi mà.

- Ô, đúng rồi. Thế anh muốn biết gì nào? - Tôi nheo mày. Không tài nào nghĩ ra nổi điều gì ở tôi lại khiến anh quan tâm đến như vậy.

- Em thích màu gì nhất? - Edward nghiêm nghị hỏi.

Tôi đảo mắt.

- Tùy theo ngày.

- Thế hôm nay em thích màu gì? - Anh hỏi lại một cách nghi hoặc.

- Có lẽ là màu nâu - Quả thật là hôm nay tôi đã chọn màu theo đúng tâm trạng của mình.

Edward khịt khịt mũi, buông rơi cái bộ mặt đạo mạo vờ vịt.

- Màu nâu hả? - Anh hỏi lại.

- Đúng vậy đó. Màu nâu ấm áp lắm. Em cảm thấy nhớ màu nâu. Tất cả mọi thứ đang cần đến màu nâu... Những thân cây này, đá này, đất này... Ở đây, màu xanh đã lấn áp tất cả - Tôi phàn nàn.

Có vẻ như Edward đang bị thôi miên bởi những ngôn từ sáo rỗng của tôi. Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt tôi, trầm tư.

- Em nói đúng - Edward đồng ý, gương mặt lại trở nên nghiêm trang - Màu nâu rất ấm áp - Anh đưa tay lên, rất nhanh, song vẫn có gì đó ngập ngừng, vén gọn tóc tôi ra sau vai.

Giờ đây, chúng tôi đang có mặt ở trường. Edward quay sang tôi trong lúc đánh xe vào bãi.

- Trong máy nghe đĩa của em là loại nhạc nào thế? - Anh hỏi, gương mặt buồn rười rượi như thể vừa xin tôi tha thứ cho một tội lỗi gì đó ghê gớm lắm vậy.

Nghe hỏi như vậy, tôi mới nhớ ra là mình vẫn chưa tháo khỏi máy hát cái đĩa nhạc mà dương Phil đã tặng. Khi tôi nói tên ban nhạc, Edward mỉm cười bí hiểm, đôi mắt anh nhìn tôi một cách lạ lùng. Rồi anh với tay mở một ngăn kéo nằm bên dưới cái máy nghe đĩa của mình, lấy ra một trong số ba mươi cái đĩa CD đang nằm như nêm cối trong cái hộc không gian nhỏ hẹp ấy, đoạn đưa nó cho tôi.

- Đĩa này phải không? - Anh nhướn một bên mày lên.

Mắt tôi mở căng ra hết cỡ. Đích thị là nó. Tôi kiểm tra hình minh họa trên bìa đĩa, không khác một mảy may nào. Tôi nhìn chiếc đĩa không chớp mắt.

Các buổi học trong ngày cứ lặng lẽ trôi qua. Cùng tôi đi đến lớp học quốc văn, rồi gặp nhau sau giờ học tiếng Tây Ban Nha, và trong suốt cả giờ ăn trưa nữa, Edward không lúc nào ngời miệng hỏi, toàn về những chuyện đầu đầu. Kiểu như: những bộ phim nào được tôi thích và không thích? Những nơi nào tôi đã từng đi qua? Rồi thậm chí là những nơi nào tôi muốn tới? Lại còn chuyện về những quyển sách nữa... những quyển sách kinh điển.

Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi nói nhiều là khi nào. Tôi chỉ dám đoán chắc một điều là nó không thể nhiều hơn lần này, cũng như tôi đã chưa bao giờ lại cảm thấy sượng mặt đến như thế. Có lẽ tôi đang làm cho Edward phật chán thì phải. Nhưng không hiểu tại sao cái vẻ mặt say mê cùng với những câu hỏi liên tu bất tận kia cứ khiến cho tôi phải thao thao bất tuyệt mãi. Hầu hết những câu hỏi của anh đều rất dễ trả lời, chỉ trừ rất ít câu làm cho mặt tôi phải đỏ bừng mà thôi. Tuy nhiên, mỗi khi trông thấy tôi đỏ mặt như vậy, Edward lại có ngay tức khắc những câu hỏi mang chủ đề khác.

Chẳng hạn như khi Edward hỏi tôi thích loại đá quý nào, tôi đã không suy nghĩ mà trả lời ngay là hoàng ngọc. Vừa nghe xong câu trả lời này, anh lại hỏi liên sang câu khác. Những câu hỏi hàng loạt không đầu không cuối ấy đã làm cho tôi có cảm tưởng mình đang làm một bài kiểm tra tâm lý không hơn không kém. Tôi không có thời gian để cân nhắc các câu trả lời, vì đối với những bài kiểm tra tâm lý, bao giờ người ta cũng phải đáp ngay khi câu trả lời đầu tiên xuất hiện trong đầu mình. Và tôi dám chắc rằng ngoại trừ những câu hỏi làm tôi đỏ mặt, Edward hẳn đang thẩm vấn tôi theo bảng hệ thống các câu hỏi có sẵn về tâm lý đó. Mặt tôi nóng ran, bởi vì gần đây, tôi rất thích ngọc hồng lựu. Thế mới xấu hổ chứ, khi nhìn vào mắt anh... màu mắt hoàng ngọc, tôi thật sự không hiểu cái lý do nào đã khiến mình thay đổi sở thích một trăm tám mươi độ như thế. Và dĩ nhiên, Edward không chịu bỏ qua cho đến khi tôi phải thú nhận nguyên nhân làm mình xấu hổ.

- Em nói đi chứ - Edward yêu cầu, sau một hồi năn nỉ không ăn thua. Anh thất bại bởi vì tôi đã quay mặt sang hướng khác chứ không nhìn vào đôi mắt có nhiều ma lực kia.

- Vì đó là màu mắt của anh hôm nay - Tôi thờ dãi, đầu hàng, mắt nhìn chằm chúi xuống bàn tay đang nghịch vớ vẩn một mẩu tóc - Nếu anh hỏi câu hỏi đó khoảng hai tuần trước thì em sẽ trả lời là mã não - Tôi lại bực bực quá mức cần thiết cho việc trả lời chân thật một cách miễn cưỡng rồi. Thế là anh lại sắp nổi nóng vì tôi vừa sơ xuất bộc lộ điều mình hằng bị ám ảnh mất thôi, nghĩ đến đây, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Nhưng Edward chỉ im lặng đứng một giây...

- Em thích loại hoa nào nhất? - Anh hỏi tiếp.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục trả lời câu hỏi với “nhà phân tích tâm lý”.

Giờ sinh học, mọi chuyện càng trở nên phức tạp. Edward vẫn tiếp tục những câu hỏi thẩm vấn cho đến khi thầy Banner vào lớp, đẩy theo “bộ đồ nghề” như hôm qua. Rồi cũng như hôm qua, thầy tắt các công tắc đèn. Cùng lúc đó, Edward bắt đầu dịch ghế để kéo dài khoảng cách giữa anh và tôi. Nhưng không giải quyết được gì. Ngay khi căn phòng vừa chìm trong bóng tối, tôi lại cảm nhận được cái dòng điện quen thuộc. Cái dòng điện khuấy động lòng khao khát được đưa tay lên chạm vào người Edward ở nơi tôi lại thành linh xuất hiện.

Tôi xoay người ra trên mặt bàn, tựa cằm lên hai mu bàn tay đang khum lại, các ngón tay búi chặt lấy cạnh bàn như thể làm thế, tôi có thể dẹp yên được cái xúc cảm kỳ quái đang không chịu để cho mình yên. Tôi không dám ngược mặt lên nhìn Edward, sợ rằng một khi trông thấy anh đang quan sát mình thì việc tự chủ sẽ lại càng trở nên khó khăn hơn bất cứ lúc nào hết. Tôi tự ra lệnh cho mình phải theo dõi bộ phim, không được bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào. Vậy mà, hỡi ôi, khi phim kết thúc, tôi chẳng có ý niệm nào về những gì đã được xem cả. Nhưng dù sao, tôi cũng thờ phào được nhẹ nhõm khi cuối cùng, thầy Banner đã bật đèn sáng choang. Đến lúc đó, tôi mới ngược nhìn Edward; anh đang quan sát tôi, trong ánh mắt có một cái gì đó mâu thuẫn... vừa yêu và vừa ghét...

Edward nhẹ nhàng đứng dậy, không gây ra bất kỳ một tiếng động nào... và đứng yên chờ tôi. Như ngày hôm qua, chúng tôi lại sánh bước bên nhau đến phòng tập thể dục trong im lặng, và cũng như ngày hôm

qua, Edward chạm nhẹ lên mặt tôi và không nói một lời nào, mu bàn tay giá lạnh của anh mơn từ thái dương tôi xuống đến cằm... trước khi quay lại và bỏ đi...

Giờ học thể dục nhanh chóng qua đi khi tôi chỉ đứng im mà theo dõi Mike một mình một vọt tả xung hữu đột trên sân. Hôm nay, anh chàng chẳng nói với tôi một lời nào, có thể đó là sự đáp trả cho thái độ mơ mơ màng màng, đầu óc để đầu đầu của tôi... hoặc cũng có thể là Mike hãy còn giận về vụ cãi vặt của chúng tôi ngày hôm qua. Thật ra, ở đâu đó trong đầu tôi vẫn có một chút băn khoăn về chuyện ấy. Nhưng Mike vẫn không thể là đối tượng chú ý của tôi.

Tiếng còi của thầy giáo dạy thể dục vang lên báo hiệu đã hết giờ học. Tôi lại cuống quýt vì định ninh một điều rằng càng nhanh chân nhanh tay bao nhiêu thì tôi càng được trông thấy Edward sớm bấy nhiêu. Bình thường, nhanh nhẹn đã chẳng ăn ai rồi, giờ đây, cái ý nghĩ ấy lại càng khiến tôi trở nên lúng túng và vụng về đến mức khổ sở. Nhưng đầu thế nào thì cuối cùng, tay tôi cũng đã chạm được đến cái cánh cửa. Vẫn là cảm giác bồi hồi nhưng hoàn toàn nhẹ nhõm khi thấy anh đang đứng ở đó, một nụ cười thật tươi lập tức xuất hiện trên môi tôi. Edward cũng mỉm cười, trước khi vào một đợt thẩm vấn khác.

Lần này thì các câu hỏi của anh không còn giống như lúc đầu nữa, và tất nhiên là... không hề dễ trả lời. Edward muốn biết tôi nhớ nhà ra sao, anh khẳng khái bắt tôi kể thật chi tiết những điều mà anh chưa hề cảm nhận được bao giờ. Thế là hàng giờ liền, chúng tôi ngồi bên nhau trước nhà của bố Charlie, khi trời bắt đầu xầm xẩm và mưa rơi như trút nước xung quanh hai đứa.

Tôi cố gắng miêu tả cả những thứ khó lường tượng nhất, chẳng hạn như cái mùi dầu mộc du đăng đăng và nhừa nhựa, nhưng rất dễ chịu. Tiếng ve sầu rả rích gọi nhau buồn đến nẫu ruột vào tháng Bảy, những cành cây khô nhẵn thín, cả khoảng trời xanh rộng bao la chỉ điểm vài đám mây trắng lóa... và thấp thoáng xa xa là những ngọn núi mà ở lưng chừng của chúng phủ đầy những hòn đá lửa màu tía. Vùng đất của tôi đấy, nhưng điều khó khăn nhất là phải giải thích với Edward vì sao những hình ảnh hết sức bình dị như vậy lại làm say đắm hồn tôi đến vậy... Rồi cuối cùng, tôi chỉ đi đến một kết luận rằng cái đẹp không nằm ở những vùng đất có nhiều loại cây um tùm, nằm rải rác trông như chết rồi, mà cái đẹp phải nằm ở những nơi có nhiều vùng đất trống, nơi có những ngọn đồi dốc đứng với thung lũng nằm chơi vơi trong ánh chiều tà. Bất giác, tôi chợt nhận ra rằng mình đang khoa tay khi diễn tả những cảm nghĩ ấy.

Trước những câu hỏi nhẹ nhàng, gợi mở của Edward, tôi gần như đã moi hết cả gan ruột của mình ra, giữa cái ánh sáng mập mờ của cơn giông. Tôi quên hết cảm giác ngượng ngùng khi độc thoại. Cuối cùng, sau khi đã nghe tôi tả xong căn phòng lúc nào cũng huyền ảo ở nhà, thay vì lại cho ra một câu hỏi khác, anh đắm mình trong sự trầm tư.

- Anh hỏi xong rồi hả? - Tôi hỏi, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

- Chưa... nhưng bố em sắp về nhà rồi.

- Charlie! - Tôi giật thót người, buột miệng kêu to tên bố... và thờ dài... Tôi dõi mắt nhìn ra ngoài màn mưa mịt mùng, nhưng chẳng nhận ra được gì - Giờ đã là lúc nào rồi anh? - Tôi thẳng thốt hỏi và liếc nhìn đồng hồ. Trời ơi... bố đang trên đường lái xe về nhà đấy.

-... Chiều hôm... - Edward khẽ khàng trả lời, mắt đắm chiêu dõi về hướng tây... Bầu trời mờ mịt những mây cùng mưa. Giọng nói của anh trở nên tư lự như thể anh đang nghĩ về một nơi nào đó xa xôi lắm. Tôi lặng ngẫm anh đang nhìn mông lung đâu đó qua khung kính chắn gió.

Tôi cứ ngồi nguyên như thế... Rất đột ngột, Edward quay phắt lại, nhìn thật lâu vào mắt tôi.

- Đây là thời khắc an toàn nhất của chúng mình - Edward lên tiếng, trả lời câu hỏi câm nín trong mắt tôi - Khoảng thời gian đẹp nhất... nhưng cũng buồn nhất, thời điểm... kết thúc một ngày, chuẩn bị chuyển sang đêm. Màn đêm thật huyền bí, em không nghĩ vậy sao? - Edward mỉm cười một cách buồn bã.

- Em thích đêm đen. Nếu không có bóng đêm, chúng ta sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy được sao - Tôi khẽ chau mày lại - Nhưng mà ở đây khó thấy được sao lắm.

Edward bật cười... Bầu không khí giữa hai chúng tôi lại bị khuấy động.

- Chỉ còn vài phút nữa là bố em sẽ về đến đây... Ừm, nếu em không muốn kể với bố là sẽ ở bên anh trong ngày thứ Bảy... - Nói đến đây, anh nhướn một bên mày lên.

- Cảm ơn anh, nhưng anh không cần phải xin phép hộ em đâu - Nói xong, tôi thu gom mấy quyển sách, và nhận ra rằng tay chân mình đã tê cứng do ngồi quá lâu - Ngày mai là tới lượt em đấy nhé?

- Không có đâu! - Giọng nói của Edward đầy vẻ trêu chọc - Anh đã nói với em rằng anh vẫn chưa hỏi xong kia mà, đúng không?

- Còn điều gì nữa anh muốn biết?

- Ngày mai em sẽ hay - Nói rồi, Edward với tay mở cửa cho tôi, sự gần gũi bất ngờ này khiến tim tôi đập loạn xạ.

... Bàn tay của Edward bắt ngờ đông cứng lại trên cái tay nắm của cánh cửa xe.

- Không ổn rồi - Edward thất thần.

- Chuyện gì vậy anh? - Tôi ngạc nhiên khi thấy hai quai hàm của anh siết chặt lại, đôi mắt đóng đầy nỗi kinh hoàng.

Anh liếc nhìn tôi đúng một giây ngắn ngủi.

- Lại thêm một rắc rối khác - Anh rầu rĩ trả lời.

Rồi Edward đẩy cửa ra thật nhanh, rút người lại, co rúm như gặp phải lạnh.

Một ánh đèn pha rọi thẳng vào màn mưa làm tôi chú ý... Một chiếc xe hơi đen tuyền đang gắng sức lăn bánh lên lề đường chỉ cách chúng tôi chừng vài mét... ngay phía trước mặt.

- Bố em chuẩn bị quẹo vào đây - Anh thông báo, đôi mắt nãy lửa nhìn xuyên thấu màn mưa để quan sát chiếc xe vừa mới đến.

Tôi như muốn nhảy dựng người ra khỏi ghế, dù rằng vẫn còn hiếu kỳ muốn biết anh đang gặp phải chuyện gì. Tiếng những giọt mưa đang bắt đầu dội xuống áo đi mưa của tôi nghe bồm bộp.

Tôi cố gắng nhận diện những người ngồi ở hàng ghế trước của chiếc xe hơi, nhưng tối quá... Ánh đèn pha sáng chói rọi thẳng vào Edward, cả người anh ngập trong ánh sáng, Edward vẫn chú mục về phía trước, đôi mắt dán vào một thứ gì hay ai đó mà tôi không sao nhìn ra được. Dáng vẻ của anh lúc này thật lạ lùng, vừa bất lực nhưng cũng lại vừa tỏ ra thách thức.

Rồi Edward khởi động máy xe, những chiếc lốp sát mạnh trên mặt đường ẩm ướt, kêu rít lên. Chỉ trong vài khắc, chiếc Volvo đã biến mất dạng.

- Ế ề, Bella - Đó là một giọng nói khàn khàn quen thuộc của người lái chiếc xe đen tuyền.

- Jacob? - Tôi ngó nghiêng trong mưa, lên tiếng hỏi lại. Vừa lúc đó, chiếc xe tuần tra của bố bắt đầu quẹo vào ngõ, ánh đèn pha của nó chiếu thẳng vào những vị khách mới đến.

Jacob đang lục tục bước ra ngoài, nụ cười tươi rói của cậu ta hiện rõ mồn một trong màn đêm. Bên cạnh cậu, một người đàn ông to khỏe, luống tuổi, là người mà gương mặt của ông, tôi không thể nào quên được, một gương mặt chề bệ, hai má nằm lún hấn lên vai, những nếp nhăn trên làn da màu nâu đỏ nhàn nhạt trông hết như một chiếc áo khoác bằng da cũ mềm. Và kia, đôi mắt thân quen đến lạ lùng, đôi mắt đen huyền vừa mang nét tinh anh của những người trẻ tuổi, đồng thời mang cả nét già dặn của tuổi tác. Bố của Jacob. Tôi nhận ra ông ngay lập tức, mặc dù đã hơn năm năm rồi, tôi không được trông thấy ông, và gần như đã quên hẳn tên ông cho đến lúc bố nhắc lại vào cái hôm đầu tiên tôi mới đến Forks. Bố của Jacob cũng đang chăm chăm nhìn tôi, đôi mắt mang đầy vẻ dò đoán. Tôi mỉm cười dè dặt. Đôi mắt ông chợt mở to, như thể đang bàng hoàng vì sợ hãi, hai cánh mũi phồng ra. Nụ cười của tôi tắt ngúm.

Lại một rắc rối khác, Edward đã nói như vậy.

Ông Billy vẫn nhìn tôi trân trối, đôi mắt trở nên âu lo. Lòng tôi đã bắt đầu rên rỉ. Ông có thể nhận ra Edward dễ dàng đến vậy sao? Ông thực sự tin vào những truyền thuyết kỳ lạ mà bản thân con trai ông cũng phản bác ư?

Câu trả lời nằm rõ ràng trong mắt ông... Đúng vậy, đúng vậy, ông tin.

Chương 12 Thăng bằng

- Billy! - Bố gọi to khi vừa bước xuống xe. Tôi bước vào nhà, vẫy tay ra hiệu cho Jacob khi đã vào đến hàng hiên. Ở phía sau lưng, tôi nghe rõ tiếng bố niềm nở chào đón khách vào nhà.

- Chú đã về như không trông thấy cháu ở phía sau tay lái đây, Jake - Bố tôi lên tiếng.

- Trên đường đi, bọn cháu đã “xin phép” mấy chú cảnh sát rồi đấy ạ - Jacob trả lời trong lúc tôi đang hí hoáy mở cửa và bật đèn hàng hiên.

- Chắc chắn là thế rồi - Bố tôi bật cười.

- Dù sao thì cũng phải đi đâu đó chứ, nên phải nhờ Jake chở thôi - Giọng nói của ông Billy sau bao năm vẫn còn sang sảng. Từng lời nói của ông bỗng nhiên khiến tôi cảm thấy mình như nhỏ lại... như một cô bé.

Tôi mở toang hai cánh cửa, bước vào nhà, bật đèn lên, rồi treo chiếc áo đi mưa. Tôi đứng tựa người vào cửa, nhìn bố và Jacob đang giúp ông Billy ra khỏi xe, ngồi vào chiếc xe lăn, mà cảm thấy nao lòng.

Tôi lui lại để cả ba người bước vào nhà và giữ giữ nước mưa.

- Thật là một sự ngạc nhiên đấy - Bố nói.

- Cũng lâu quá rồi - Ông Billy trả lời - Tôi hy vọng không đến sai lúc - Đôi mắt đen của ông liếc sang tôi. Chúng thật khó đoán.

- Đâu có, thật tuyệt ấy chứ. Hai bố con cứ ở đây chơi với tôi vài màn.

Jacob ngoác miệng ra cười.

- Cháu cũng dự kiến như vậy... tivi nhà cháu bị hỏng vào tuần rồi.

Ông Billy trở mắt nhìn cậu con trai.

- Ừ, đồng thời thằng Jacob cũng sốt sắng đòi gấp lại Bella đây - Ông nói thêm. Gương mặt Jacob tức thì nhả lại, cậu bé cúi mặt xuống vì thẹn, trong khi tôi cảm thấy bút rút không yên... Chắc là trong cái hôm ở bãi biển, “giọng lưỡi” của tôi ngọt ngào lắm thì phải...

- Em có đói không? - Tôi lên tiếng, đoạn bước ngay vào bếp. Dù gì tôi cũng muốn tránh ánh mắt dò xét của ông Billy.

- Dạ không, trước khi đến đây, bố con em đã ăn rồi - Jacob trả lời.

- Còn bố thì sao ạ? - Tôi ngoái lại hỏi, sau khi đã bước vào góc rẽ.

- Tất nhiên là đói rồi - Bố nói vọng ra từ phòng xem tivi, tôi nghe có cả tiếng bánh xe lăn của ông Billy ở đây.

Mấy lát bánh mì xăngguých phômai đang nằm ngon lành ở trong chảo. Đúng lúc tôi đang lúi húi cắt cà chua thì cảm giác có người đứng phía sau...

- Mọi chuyện thế nào rồi chị? - Jacob lên tiếng, hỏi.

- Rất tốt - Tôi mỉm cười đáp lời cậu bé. Sự nhiệt tình của cậu ta rất dễ tác động đến người khác - Còn em thì sao? Chiếc xe đã hoàn thành chưa?

- Chưa, chị ạ - Jacob chau mày - Em vẫn còn thiếu cái “ống thật”. Cha con em đã mượn cái đó đó - Nói xong, cậu bé chỉ thẳng ra sân trước.

- Xin lỗi... Chị không hiểu. Em đang tìm cái gì?

- Cái xylanh chính - Jacob nhovn miệng cười - Chiếc xe tải của chị gặp phải vấn đề gì à? - Cậu bé bắt thần hỏi thêm.

- Không.

- Thế tại sao chị không lái nó?

Tôi sưng người, nhưng cũng cố tập trung đảo mắt bánh.

- Chị đi nhờ một người bạn.

- Một tay lái có hạng - Jacob tỏ ra thán phục - Tiếc là em không nhận ra người lái xe. Nhưng em biết nhiều người ở đây lắm.

Tôi gạt gù một cách hồ hững, vẫn cố tập trung vào mấy lát bánh.

- Hình như bố em có quen đây.

- Jacob, lấy dùm chị mấy cái đĩa nhé? Ở trong tủ, chỗ cái bồn rửa ấy.

- Dạ.

Jacob đi lấy đĩa... Tôi hy vọng cậu bé sẽ quên khuấy đề tài này đi. Nhưng...

- Là ai vậy hả chị? - Jacob hỏi sau khi đã đặt hai chiếc đĩa lên kệ bếp, ngay bên cạnh tôi.

Tôi thở dài. Đúng là số tôi chạy trời không khỏi nắng.

- Edward Cullen.

Thật bất ngờ, Jacob phá ra cười ngặt nghẽo. Ngạc nhiên hết sức, tôi trở mắt nhìn cậu bé. Hình như cậu ta có hơi bối rối.

- Hèn chi - Jacob giải thích - Em cứ tự hỏi không biết tại sao bố em lại có phản ứng kỳ lạ như thế.

- Ủ - Tôi cố làm ra vẻ thờ ơ - Bác ấy đâu có thích gia đình Cullen.

- Đúng là ông già mê tín - Jacob lau bầu trong hơi thở.

- Em không nghĩ là bác Billy sẽ kể lại với bố chị sao? - Tôi không thể ngăn mình không hỏi câu đó; những lời nói thốt ra nghe thật bồn chồn, sốt ruột.

Jacob nhìn tôi một lúc, không thể nào hiểu được cảm xúc của cậu ta qua cái nhìn ấy.

- Em không chắc - Cuối cùng cậu ta cũng trả lời - Lần cuối cùng còn gặp chú Charlie, em thấy chú ấy trò chuyện với bố em vui vẻ lắm. Cả hai đã chẳng gặp nhau lâu rồi... tôi nay lại là buổi họp mặt. Không biết chú ấy có lại hỏi han gì không.

- Ủ - Tôi đáp, cố gắng để giọng nói của mình thật tự nhiên.

Sau khi đem bữa tối ra cho bố, tôi ngồi lì ở đằng trước, giả vờ xem bố và ông Billy đang chơi điện tử và nghe Jacob riu rít kể chuyện. Sự thật thì tôi đang căng tai rộng hết cỡ để nghe hai ông bạn già chuyện trò với nhau, đồng thời chú ý quan sát xem ông Billy có biểu hiện gì gọi là sắp “tổ cáo” tôi không. Và điều quan trọng nhất là tôi phải nghĩ ra được cách dập tắt điều đó ngay khi ông Billy vừa mới bắt đầu.

Buổi tối hôm nay sao mà dài đến thế. Tôi có nhiều bài tập phải làm, nhưng tôi không có gan để ông Billy ngồi lại một mình với bố. Cuối cùng, trò chơi cũng kết thúc.

- Chị và các bạn có sớm quay lại bờ biển không? - Jacob hỏi khi đẩy xe lăn đưa ông Billy qua khỏi ngưỡng cửa.

- Chị cũng không chắc nữa - Tôi tìm đường thoái lui.

- Trò này vui thật đấy, Charlie ạ - Ông Billy nhận xét.

- Anh nhớ đến chơi tiếp nhé - Bố tôi mời.

- Chắc chắn rồi, chắc chắn là như vậy - Ông Billy trả lời - Cha con tôi thế nào cũng sẽ lại đến. Ngủ ngon nhé - Rồi ông quay sang nhìn tôi, nụ cười tắt lịm - Bella, cháu nhớ bảo trọng - Ông nói một cách nghiêm nghị.

- Cháu cảm ơn bác - Tôi lí nhí trong họng, mắt ngó vội sang chỗ khác.

... Rồi nhận ra chẳng ai chú ý đến mình nữa, tôi len lén bước ra phía cầu thang, vừa đi được vài bước, đã nghe tiếng bố gọi giật lại ở ngưỡng cửa.

- Chờ đã, Bella!

Ngay tức khắc, tôi co rúm người lại. Không lẽ ông Billy đã kịp tiết lộ điều gì với bố trước khi tôi ra ngoài phòng khách ư?

Nhưng trông bố chẳng có vẻ gì gọi là căng thẳng cả, bố vẫn mỉm cười hài lòng về chuyến đến thăm không báo trước của người bạn.

- Tối nay, bố vẫn chưa kịp nói gì với con cả. Ngày hôm nay của con thế nào?

- Dạ tốt ạ - Tôi ngập ngừng đặt chân lên bậc thang đầu tiên, cố nghĩ ra một chi tiết an toàn để kể - Hôm nay, đội cầu lông của con thắng những bốn ván.

- Ô, bố đâu có biết là con biết chơi cầu lông.

- À, vâng, thực ra là con không biết chơi thật, nhưng đồng đội của con chơi giỏi lắm - Tôi bộc bạch.

- Ủa, là ai vậy? - Bố trở nên quan tâm.

- Ừmmm... Mike Newton ạ - Tôi trả lời một cách miễn cưỡng.

- À há, con đã kể là con chơi với Newton mà - Bố vui hẳn lên - Gia đình thằng bé nề nếp lắm cơ - Rồi bố trầm ngâm lấy cả phút đồng hồ - Mà sao con không mời Newton đi vũ hội vào cuối tuần này nhỉ?

- Ôi trời, bố ơi! - Tôi bắt đầu rên rỉ - Cậu ấy đang hẹn hò với Jessica, bạn con. Với lại, bố cũng thừa biết là con không thể nhảy nhót được mà.

- Ờ ha - Bố lẩm bẩm, rồi mỉm cười gượng gạo ra chiều biết lỗi - Vậy con cứ đi đâu đó vào thứ Bảy đi nhé. Bố sẽ đi câu cá với mấy người bạn làm cùng sở. Thời tiết đang ấm lên. Nhưng nếu con muốn hoãn chuyến đi lại đến khi có bạn đi cùng thì bố sẽ ở nhà. Bố biết là bố đã “để quên” con ở nhà nhiều quá rồi.

- Ồ không đâu bố ơi, bố làm thế là đúng đấy - Tôi mỉm cười, hy vọng bố không nhận ra vẻ nhẹ nhõm trên gương mặt của tôi - Con chẳng bao giờ phật lòng khi phải ở nhà một mình đâu. Bố con mình giống nhau mà - Nói vừa dứt lời, tôi nháy mắt với bố... và... bố tôi đã cười tít cả mắt.

Đêm ấy, tôi ngủ thật sâu, cả người mệt bã nên chẳng mơ màng gì. Rồi tôi thức giấc trong buổi sáng âm ỉ, tuy vậy, trong lòng tôi lại ngập tràn hạnh phúc. Trạng thái căng thẳng vào tối hôm qua bởi ông Billy và Jacob dường như đã không còn dấu vết nào ở nơi tôi nữa; tôi tự nhủ sẽ quên sạch hoàn toàn. Tôi khe

khẽ hát một giai điệu, trong lúc vuốt tất cả tóc ra sau, kẹp vồng lên, rồi thoăn thoắt bước xuống lầu. Bố chú ý thấy điều đó.

- Sáng nay con vui quá - Bố nhận xét sau khi bữa ăn sáng kết thúc.

Tôi khẽ nhún vai.

- Hôm nay là thứ Sáu mà bố.

Và tôi trở nên quỳnh quáng, bởi lẽ tôi muốn ra khỏi nhà sau bố chỉ đúng một giây thôi. Tôi đã chuẩn bị xong túi xách, giày cũng đã mang xong, cả đánh răng cũng xong nốt, và ngay khi bố vừa mới khuất dạng, tôi đã phóng ngay ra cửa, vậy mà Edward còn nhanh hơn. Anh đang đợi tôi trong chiếc xe hơi sáng bóng, các ô cửa sổ đã hạ xuống hết và động cơ xe im lìm đang chờ được khởi động.

Lần này thì tôi không còn ngần ngại nữa, tôi chui thẳng vào xe, háo hức được nhìn thấy anh. Edward mỉm cười, trong giây phút đó, tim tôi như ngừng đập và mũi cũng quên hít thở không khí... Tôi không tin thiên thần lại có thể có nụ cười rạng rỡ hơn anh. Ở anh không có bất kỳ một nét gì thua kém thiên sứ cả.

- Đêm qua, em ngủ có ngon không? - Anh lên tiếng. Tôi không rõ anh có nhận ra là giọng nói của mình có sức quyến rũ đến thế nào không.

- Có! Thế còn anh?

- Rất tuyệt - Nụ cười của anh ánh lên vẻ phấn khích; hình như có chút gì tình quái trong đó thì phải.

- Em có thể biết đêm qua anh đã làm gì được không? - Tôi hỏi.

- Không - Edward cười toe toét - Hôm nay vẫn là ngày của anh.

Anh muốn biết tất cả về những người có mặt trong cuộc đời của tôi: về Renée, về sở thích của mẹ; mẹ con tôi thường làm gì vào những thời gian rảnh rỗi. Rồi anh hỏi đến bà ngoại của tôi – người bà duy nhất tôi còn được biết, đến những người bạn học và cả những người bạn trai tôi từng gặp gỡ. Mặt tôi đỏ lựng lên. Tôi thú nhận rằng mình chưa hề gặp gỡ ai cả, những cuộc nói chuyện “đặc biệt” theo đúng nghĩa chưa bao giờ kéo dài. Edward cũng ngạc nhiên không kém gì Jessica và Angela khi biết rằng tôi chưa hề có một “thiên tình sử” nào.

- Thế ra em chưa từng hẹn gặp người nào mà em thích à? - Anh hỏi với một thái độ nghiêm túc đến độ tôi buộc phải tự hỏi mình rằng anh đang nghĩ ngợi chuyện gì nữa đây?

Tôi thành thật một cách miễn cưỡng.

- Ở Phoenix thì chưa.

Edward mỉm cười lại.

Chúng tôi lại ngồi bên nhau trong quán ăn. Ngày học cứ lặng lẽ trôi qua, chẳng mấy chốc mà trở thành thường lệ ở cái thị trấn tĩnh lặng này. Trong lúc Edward còn đang im lặng, tôi đưa lên miệng một chiếc bánh vòng nhỏ.

- Hôm nay, anh phải để em lái xe về nhà rồi - Anh lên tiếng trong lúc tôi đang nhai bánh.

- Tại sao? - Tôi hỏi.

- Sau bữa ăn trưa nay, anh phải đi với Alice.

- Ôi - Tôi bần thần cả người và buồn không thể tả, nhưng vẫn nói - Không sao đâu, đi bộ cũng không xa mấy.

Edward bực dọc cau mày nhìn tôi.

- Anh không để em đi bộ về nhà đâu. Bọn anh sẽ đem chiếc xe tải đến trường cho em.

- Nhưng em không đem theo chìa khóa - Tôi thờ dãi - Em đi bộ được mà, đâu có sao (“Có sao” là em không được ở bên anh kia!).

Edward lắc đầu nguây nguẩy.

- Xe của em sẽ có mặt ở trường, còn chìa khóa thì anh gắn sẵn vào máy... nếu em không sợ có người chôm chìa... - Nói rồi anh phá ra cười thành tiếng.

- Được thôi - Tôi đồng ý, nhưng môi trề ra. Dù sao tôi cũng chắc chắn rằng cái chìa khóa xe tôi đã để trong túi quần jean mặc hôm thứ Tư, nó nằm lẫn với mớ quần áo chuẩn bị bỏ giặt. Dầu Edward có vào được trong nhà của tôi, hay anh tính làm gì gì khác thì có đến mùa đông Maroc cũng chẳng tìm ra. Nhưng hình như anh đã nhận ra sự thách thức trong lời nói đồng ý của tôi thì phải. Anh nở một nụ cười tự mãn ra chiều tự tin lắm.

- Thế anh sẽ đi đâu? - Tôi chợt hỏi.

- Đi săn - Edward trả lời một cách chắc nịch - Nếu ngày mai được ở bên em thì hôm nay anh phải có có sự phòng xa chứ - gương mặt của anh trở nên ủ ê... và có vẻ van nài - Nhưng em có thể từ chối, em hiểu không.

Tôi cúi mặt xuống, sợ phải nhìn vào đôi mắt đầy ma lực của anh rồi ưng thuận. Tôi không muốn phải sợ anh, dù có nguy hiểm đến thế nào chăng nữa. Chuyện đó không quan trọng, tôi cứ lặp đi lặp lại trong đầu mình.

- Không - Tôi thì thảo, nhìn thẳng vào mắt anh - Em không thể.

- Có lẽ em đúng - Edward nắm bắt một cách thần thờ. Đôi mắt đột nhiên tối sầm lại.

Tôi lập tức đổi đề tài.

- Ngày mai, em sẽ gặp anh lúc mấy giờ? - Tôi hỏi, cảm thấy mất hết cả sức sống khi biết rằng anh sắp phải bỏ đi.

- Cái đó còn tùy thuộc... thứ Bảy mà, em không muốn ngủ thêm sao? - Anh hỏi như tỏ ý đề nghị.

- Không - Tôi trả lời ngay tắp lự... Anh cố nín khỏi bật cười.

- Vậy, vẫn là thời gian cũ nhé - Edward quyết định - Liệu bố em có ở đó không?

- Không, ngày mai, bố đi câu cá - Tôi chợt nhớ ra và trả lời với một niềm hân hoan không hề che giấu.

Giọng nói của Edward chợt đánh lại:

- Thế nếu em không về nhà thì bố sẽ nghĩ gì?

- Em không biết - Tôi trả lời một cách dửng dưng - Bố biết em hay giặt quần áo. Có lẽ bố sẽ cho rằng em bị rơi vào thùng giặt...

Edward quắc mắt nhìn tôi, tôi cũng cau có nhìn đáp trả lại anh. Nhưng nổi tức giận của anh rõ ràng là đã thắng áp đảo.

- Tối nay, anh sẽ sẵn gì? - Tôi hỏi sau khi đã chắc chắn rằng cả hai chúng tôi đã trở lại bình tĩnh.

- Bất cứ con thú nào bọn anh gặp được... Bọn anh sẽ không đi xa đâu - Edward không giấu vẻ kinh ngạc trước thái độ chẳng biết sợ là gì của tôi sau khi tôi biết được bí mật khủng khiếp của anh.

- Sao anh lại đi với Alice? - Tôi hỏi tiếp.

- Vì Alice... thông cảm với anh - Edward trả lời, đôi mày nhíu lại, nghiêm nghị.

- Còn những người kia - Tôi trở nên rụt rè - Họ thì sao hả anh?

Vàng trán của anh nhăn lại một lúc.

- Họ nghi ngờ... Phần lớn là như vậy.

Ngay lập tức, tôi len lén ngoái lại quan sát anh chị em của Edward. Họ vẫn giữ cái kiểu nhìn lơ đãng y như lần đầu tiên tôi trông thấy họ. Chỉ có điều bây giờ, chỉ còn lại bốn người; người anh em điển trai, mái tóc màu đồng của họ đang ngồi trước mặt tôi, đôi mắt màu vàng sẫm của anh chứa đầy vẻ phiền muộn.

- Họ không thích em - Tôi rụt rè nhận xét.

- Không phải đâu - Edward phản bác lại, đôi mắt của anh trở nên ngậy dại khác thường - Họ chỉ không hiểu vì sao anh không thể xa em được.

Tôi nhún mắt.

- Em cũng thế...

Edward chậm rãi lắc đầu, anh hướng mắt lên trần nhà một lúc khá lâu trước khi nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh đã nói với em rồi... em không thể nhìn rõ mình bằng người khác đâu. Em chẳng giống với bất kỳ người nào anh đã từng gặp cả. Em khiến anh bị mê hoặc.

Tôi cau có nhìn Edward, rõ ràng là anh đang cố tình chọc tức tôi.

Cảm nhận được thái độ của người đối diện, Edward mỉm cười một cách thích thú.

- Từ những năng lực thiên phú - Anh thì thảo, các ngón tay di di trên vàng trán - Anh mạnh hơn con người. Ai anh cũng đoán được cả. Nhưng em... chỉ có em là anh không tài nào lường trước được. Lúc nào em cũng khiến anh phải ngạc nhiên.

Vừa xấu hổ, vừa bức dọc, tôi quay mặt đi, ánh mắt lại lần la “mò” đến chỗ các thành viên trong gia đình Edward. Từng chữ từng lời anh thốt ra khiến tôi có cảm tưởng như mình đang là mục tiêu thí nghiệm của anh không hơn không kém. Thế mà tôi cứ mong sự thể sẽ khác hơn, rõ là ngốc.

- Vấn đề này cũng dễ giải thích thôi - Edward tiếp tục nói. Tôi cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình, nhưng tôi vẫn không dám quay lại đối mặt với anh, sợ rằng anh sẽ đọc được nỗi thất vọng trong mắt mình - Nhưng còn nhiều điều khác... không dễ nói thành lời...

Tôi vẫn chú mục vào gia đình Cullen, Edward nói gì, tôi cũng mặc, không buồn quay lại. Đúng lúc đó, Rosalie, người chị gái tóc vàng, đẹp rạng rỡ của Edward quay sang nhìn tôi. Không, không phải là cái nhìn thông thường... mà là một cái nhìn sùng sộ với tròng mắt đen kịt, lạnh lẽo. Tôi những muốn quay đi, nhưng cái nhìn như thiêu như đốt ấy đã giữ tôi lại cho đến lúc Edward buộc lòng phải xen vào giữa, anh hằm hè gì đó qua hơi thở... Gần như là một tiếng rít.

Ngay lập tức, Rosalie quay đi, tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì đã được giải thoát. Tôi quay lại nhìn Edward, hiểu rằng anh hoàn toàn có thể nhận ra nỗi sợ hãi và gương ngáp hân sâu trong mắt tôi.

Gương mặt anh đánh lại khi giải thích:

- Anh xin lỗi. Chị ấy chỉ lo lắng thôi. Em hiểu không... khi cứ công khai ở bên em như thế này thì không chỉ mình anh sẽ gặp nguy hiểm... nếu như... - Nói đến đây, anh cụp mắt xuống.

- Nếu như?

- Nếu như mọi chuyện kết thúc... một cách bí ẩn - Edward bắt ngờ bung lấy mặt... như buổi tối ngồi với tôi ở Port Angeles.

Anh đang rất đau khổ, tôi hoàn toàn hiểu rõ điều đó; nhưng làm sao để có thể làm vui bớt phiền muộn trong anh đây. Tôi bỗng trở nên lúng túng. Rồi hoàn toàn tự nhiên, tôi đưa tay về phía anh, nhưng lại bắt ngờ buông thõng xuống bàn; tôi sợ rằng sự đụng chạm ấy sẽ càng làm cho tình hình trở nên tồi tệ hơn. Dần dần, tôi mới nhận ra rằng những lời anh nói thật đáng sợ. Tôi thừ mặt ra, chờ đợi nỗi sợ đó xâm chiếm lòng mình, nhưng rồi tất cả những gì tôi có thể cảm nhận được chính là nỗi đau như dao cứa khi phải chứng kiến nỗi đau của anh.

Và tôi còn phải chịu đựng một nỗi thất vọng, thất vọng vì Rosalie đã cắt ngang những điều anh sắp sửa bộc bạch cùng tôi. Tôi không biết làm thế nào để Edward quay trở lại câu chuyện còn dang dở của hai đứa. Anh vẫn đang úp mặt vào lòng hai bàn tay...

Cuối cùng, tôi phải lên tiếng, cố gắng điều khiển giọng nói của mình thật tự nhiên.

- Bây giờ anh phải đi?

- Ừ - Edward ngừng mặt lên, gương mặt thật nghiêm nghị, nhưng chỉ một lát sau, anh lại mỉm cười - Giờ là lúc thuận tiện nhất. Chúng mình vẫn còn mười lăm phút chịu đựng để xem bộ phim khoa học khốn khổ kia ở lớp sinh học... Nhưng chắc anh không xem được.

Tôi trở mặt thẳng thốt: Alice - với mái tóc ngắn, đen tuyền cổ tình làm rối cùng một gương mặt thanh thoát, rạng rỡ - đột nhiên xuất hiện sau lưng anh. Dáng vẻ trang nhã, nhanh nhẹn toát lên ngời ngời nơi cô gái, mặc dù cô vẫn đứng yên như tượng.

Edward lên tiếng chào Alice, nhưng mắt anh vẫn không rời khỏi tôi.

- Alice.

- Edward - Cô gái trả lời, giọng nói của cô có âm vực cao nhưng ngọt dịu và hoàn toàn quyến rũ như Edward.

- Alice, Bella... Bella, Alice - Edward đưa tay giới thiệu chúng tôi với một nụ cười gương gao.

- Chào Bella - Đôi mắt trong trẻo, sáng ngời của Alice thật khó dò, nhưng nụ cười của cô ta thì rất thân thiện - Rất vui vì cuối cùng cũng được gặp bạn.

Lúc này, Edward mới khẽ liếc nhìn Alice.

- Chào Alice - Tôi bẽn lèn chào lại,

- Anh đi chưa? - Cô gái hỏi anh.

Giọng nói của Edward trở nên xa lạ:

- Chút nữa. Anh sẽ gặp em ở ngoài xe.

Alice bỏ đi không nói thêm một lời nào, bước đi nhẹ hẫng, uyển chuyển đến độ tôi cũng muốn ghen tị.

- Em nói "chúc anh gặp nhiều điều thú vị" có được không, hay em không nên chúc như vậy?

- Đâu có, những việc "thú vị" hay đấy chứ.

- Vậy thì chúc anh gặp nhiều điều thú vị nhé - Tôi nói một cách thật lòng. Dĩ nhiên là không hề có ý xã giao với anh rồi.

- Anh sẽ cố gắng - Edward vẫn giữ nụ cười rộng mở trên môi - Còn em, phải biết giữ cho mình được an toàn đấy, nghe không.

- An toàn ở cái thị trấn Forks này ư... Thật là một sự thử thách còn khó hơn cả đi lên sao Thủy.

- Chỉ là thử thách đối với riêng em thôi - Quai hàm của Edward đột nhiên cứng lại - Em hứa đi.

- Em hứa sẽ cố gắng giữ mình được an toàn - Tôi lặp lại - Tối nay, em phải giặt quần áo... Nhiều công gai, nguy hiểm lắm.

- Em đừng có ngã vào thùng giặt đấy - Edward lại bắt đầu chònh gheo.

- Em sẽ cố.

Edward đứng dậy, tôi cũng đứng lên theo.

Hẹn mai gặp lại anh nhé - Tôi thở dài.

- Đó là một quãng thời gian dài, phải không? - Edward trầm ngâm buông lời nhận xét.

Tôi gật đầu một cách rầu rĩ.

- Sáng mai anh sẽ có mặt - Anh hứa và mỉm cười một cách tinh quái. Rồi Edward chạm tay lên mặt tôi, mon dọc theo má tôi một lần nữa mới chịu bỏ đi. Tôi cứ đứng như thế nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất dạng mới dời gót.

Vậy là chỉ còn lại một mình... Chẳng mấy chốc, tôi bị cái ý tưởng nghi học lẩn quẩn trong đầu như một cám dỗ, ít nhất là vắng mặt trong giờ thể dục, nhưng rồi một lời cảnh báo đầu đó trong lòng bỗng vang lên khiến tôi chột dạ, tâm trạng tự dưng chùng xuống. Nếu bây giờ mà tôi biến mất, thế nào Mike và những người khác sẽ lại cho rằng tôi đang ở bên Edward. Mà Edward thì đang lo ngại cho vấn đề chúng tôi công khai ở bên nhau lắm rồi. Ngộ nhỡ mọi thứ sẽ diễn ra theo chiều hướng xấu thì sao. Tôi không dám tiếp tục mơ mộng tượng ra nữa, chỉ cố gắng tập trung tìm cách bảo vệ cho Edward được an toàn.

Và rồi, bằng trực giác, tôi chợt hiểu ra - đồng thời cũng nhận ra rằng anh đã biết - rằng ngày mai là một ngày then chốt. Mọi quan hệ của chúng tôi không thể cứ tiếp tục giữ thăng bằng trên mũi dao kiểu như thế này được nữa. Cả hai đứa sẽ phải cùng trượt xuống, nhưng theo đường sóng, hay đường lười... tất cả đều tùy thuộc vào quyết định của anh, vào bản năng của anh mà thôi. Tôi thì đã quyết định về phần mình rồi, quyết định từ trước khi bị buộc phải lựa chọn, và quyết tâm sẽ làm theo đến cùng. Bởi lẽ trên đời này, không còn một điều gì có thể khiến tôi sợ hãi, đau khổ hơn cho bằng cái ý nghĩ phải rời xa Edward. Đó là một điều tôi không thể thực hiện được.

Tôi bước chân vào lớp học, tự cảm thấy sao mà mình ngoan ngoãn, biết nghe lời đến thế. Nhưng thành thực mà nói, tôi chẳng biết lớp sinh học hôm ấy diễn ra như thế nào, bởi lẽ những suy nghĩ về ngày mai đã chiếm hết toàn bộ tâm não của tôi. Trong giờ thể dục, Mike lại lần la bắt chuyện với tôi, anh bạn chúc tôi có một chuyến đi đến Seattle thật vui vẻ. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành giải thích cặn kẽ với Mike rằng tôi đã hủy bỏ chuyến đi rồi, và rằng cái xe tải khốn khổ của tôi chẳng thể nào tin cậy được.

- Vậy là cậu sẽ đến vũ hội với Cullen? - Mike hỏi, tự nhiên tỏ ra giận dỗi.

- Không, dù sao mình cũng không đến vũ hội đâu.

- Thế thì cậu sẽ làm gì? - Mắt anh bạn sáng rỡ và anh ta trở nên quan tâm một cách thái quá.

Tôi rất muốn bảo Mike đừng để ý đến chuyện ấy, nhưng không hiểu sao cái lưỡi của tôi lại nói dối cứ trơn tuột như không:

- Mình giặt đồ, sau đó, sẽ học bài để chuẩn bị cho bài kiểm tra lượng giác sắp tới, mình không muốn bị điểm kém.

- Cullen sẽ giúp cậu học chứ gì?

- Edward - Tôi nhấn mạnh - không giúp mình học đâu. Anh ấy đi chơi cuối tuần rồi - Những lời nói dối thốt ra thật tự nhiên đến độ bản thân tôi cũng không khỏi giật mình.

- Ồ - Mike vui ra mặt - Cậu biết không, cậu vẫn có thể đến khiêu vũ với nhóm... sẽ vui lắm. Tất cả bọn mình sẽ nhảy với cậu - Mike hứa như đinh đóng cột.

Gương mặt của Jessica bất thần xuất hiện chớp nhoáng trong đầu tôi khiến cho giọng nói của tôi hàm chứa sự khó chịu:

- Mình sẽ không đến vũ hội, Mike ạ, được chưa?

- Không sao - Mike tỏ ra giận dỗi - Mình chỉ mời cậu thôi mà.

Cuối cùng cũng đến giờ tan học, tôi thần thờ bước ra bãi đậu xe. Thật tình tôi cũng không muốn phải lết bộ về nhà chút nào, nhưng Edward làm sao có thể đưa xe tôi tới trường được cơ chứ... Và một lần nữa, tôi phải trở mặt ra vì ngạc nhiên với anh, không hề có chuyện gì là không thể. Và anh luôn chứng minh được điều đó. Chiếc xe tải của tôi đang nằm sờ sờ ở ngay chỗ mà hồi sáng Edward đã chọn để đậu chiếc Volvo. Tôi không dám tin vào mắt mình nữa. Khẽ lắc đầu, tôi mở cửa xe, cửa xe không hề khóa, và chìa khóa xe của tôi, nó đã được tra sẵn vào máy.

... Một mảnh giấy trắng được gấp phẳng phiu nằm ngay chỗ ngồi của tôi. Vào xe và đóng cửa lại, tôi mở mảnh giấy ra. Trong mảnh giấy ấy là dòng chữ thanh mảnh, đẹp không thể chê mà cũng không thể lẫn vào đâu được của Edward:

Bảo trọng!

BRÙM... Tiếng động cơ xe gầm rống trong không gian khiến tôi không khỏi giật mình khiếp sợ. Rồi ngay liền sau đó, tôi lại tự cười nhạo với chính mình...

Và tôi cũng về được đến nhà, nắm cửa đã được khóa cứng, nhưng chốt cửa thì lại không hề khóa, như tôi đã để vậy khi đi học. Vào trong nhà, tôi đi thẳng đến chỗ giặt quần áo, hiện trạng cũng vẫn y như lúc tôi đi khỏi. Lôi chiếc quần jean ra và lần mò kiểm tra các túi... chẳng có gì... tôi khẽ lắc đầu, có lẽ mình đã treo chìa khóa lên rồi.

Cũng vẫn cái bản năng đã thúc đẩy tôi nói dối Mike, tôi gọi cho Jessica, giả vờ chúc cô bạn gặp được nhiều may mắn ở vũ hội. Cô bạn cũng chúc lại tôi tương tự với Edward; tôi trả lời rằng tôi đã hủy chuyến đi. Giọng nói của Jessica lúc ấy nghe nhuốm vẻ thất vọng rất rõ, thậm chí gần như là sự thất vọng quá mức cần thiết so với vai trò của kẻ ở ngoài cuộc. Tôi không còn biết nói gì hơn ngoài lời chào tạm biệt rồi nhanh chóng cúp máy.

Bữa ăn tối hôm ấy diễn ra thật buồn tẻ, ngai cảnh sát trưởng của tôi xem ra đã quên hết mọi chuyện, chắc bố đang mãi lo cho công việc, tôi nghĩ thầm trong bụng, cũng có thể là do một trận đầu bóng rổ, hay là ông đang tập trung thưởng thức món mì dẹt nấu với thịt, cà chua, phomát... cũng nên. Đó là lúc khó bắt chuyện với bố nhất.

- À, bố biết không... - Tôi ngập ngừng, phá vỡ... cơn mơ màng của bố.

- Sao thế, Bella?

- Con thấy bố nói đúng về vụ đi Seattle. Có lẽ con nên chờ Jessica hay ai đó khác đi với mình thì tốt hơn.

- Ồ - Bố sững sốt - Ồ, không sao. Con có muốn bố ở nhà với con không?

- Dạ không, bố không phải thay đổi kế hoạch đâu... Con có trả trăm thứ phải giải quyết... bài tập về nhà này, giặt quần áo này... Con lại còn phải đến thư viện và cửa hàng tạp hóa nữa. Con sẽ bận túi bụi cho mà xem, bố cứ đi và phải thật vui vẻ nhé.

- Con chắc chứ?

- Hoàn toàn chắc, bố ạ. À, cái tủ lạnh nhà mình nó hạ nhiệt độ đến mức kỷ lục luôn rồi đó bố... thế nào chúng ta cũng trừ cá được tới hai, ba năm đấy bố!

- Con dễ thích nghi với hoàn cảnh lắm, Bella - Bố mỉm cười.

- Con cũng định nói như thế về bố - Nói xong tôi bật cười. Tiếng cười rất gượng ép, nhưng bố không hề nhận ra.

Bất giác, tôi cảm thấy mình có tội, có tội vì đã nói dối bố, cảm giác ấy day dứt đến độ tôi gần như suýt nữa là bộc bạch với bố tất cả, về lời hứa của Edward, về nơi tôi sẽ đến... Chỉ suýt chút nữa mà thôi...

Sau bữa tối, tôi bắt đầu phơi quần áo. Không may cho tôi, đây là công việc chỉ có thể khiến được cho đôi tay bận rộn... trong khi đầu óc tôi lại hoàn toàn thanh thoi và trở nên bất trị. Nó mau chóng rối bời, cứ mãi quần quanh giữa những dự đoán không may khiến lòng tôi đau như ai xé và một nỗi sợ hãi âm thầm cứ dần dần lan tỏa như thách thức lòng quyết tâm của tôi. Tôi phải tự trấn an mình, rằng tôi đã chọn lựa, rằng tôi sẽ không trở về vạch xuất phát ban đầu nữa. Tôi lấy mẫu giấy chỉ ghi vồn vẹn có hai từ mà anh đã gửi cho tôi ra xem, cứ liên tục như thế. Anh ấy muốn mình được an toàn, tôi nhắc đi nhắc lại với mình như thế. Mình chỉ cần giữ vững lòng tin là được, chân tình rồi sẽ chiến thắng tất cả. Thế còn sự lựa chọn kia của mình thì sao... gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống của mình? Đó là điều duy nhất mình không thể làm được. Không, mình tuyệt đối không bao giờ làm như thế, điều này cũng giống như việc mình đã quyết định đến thị trấn Forks này, và nó dẫn tới việc mặc nhiên cuộc đời mình đã thuộc về anh ấy rồi.

Nhưng cũng có một giọng nói yếu ớt len lỏi vào được trong não bộ của tôi, thì thầm với tôi một cách lo lắng rằng... liệu tôi sẽ bị tổn thương đến thế nào... nếu như mọi chuyện kết thúc một cách bi thảm.

Cuối cùng, tôi chợt nhận ra rằng đã quá giờ đi ngủ, điều này làm cho tôi đỡ căng thẳng được đôi chút. Lại thêm một khoảng thời gian nữa trôi qua. Nhưng tôi thừa hiểu tinh thần của mình đã vượt quá xa mức căng thẳng có thể chịu đựng, nên không thể nào chợp mắt được nữa, và tôi đã làm một việc mà mình chưa từng làm bao giờ... Một cách thận trọng, tôi đổ vài viên thuốc lạnh ngắt ra tay, đó là loại thuốc có thể giúp tôi ngủ đủ tám tiếng đồng hồ. Bình thường, tôi sẽ không tha thứ cho hành động đó của mình, nhưng vì ngày mai, ngày mai sẽ là một ngày vô cùng phức tạp, nếu bây giờ, ngay cả giấc ngủ mà tôi cũng không thực hiện được nữa thì tôi sẽ chẳng còn làm được việc gì cho nên hồn, tôi sẽ phát điên lên mất. Trong lúc chờ thuốc ngấm vào hệ thần kinh, tôi lau thật khô mái tóc vừa gội cho đến khi nó thật thẳng mới thôi, rồi tôi xếp sẵn bộ quần áo sẽ mặc vào ngày mai.

Mọi thứ chuẩn bị cho ngày mai đã tươm tất đâu vào đó, tôi ngả lưng xuống giường. Nhưng không hiểu sao trong lòng của tôi vẫn không yên, hai tay tôi trở nên hiếu động không rõ từ lúc nào, chúng cứ muốn phải làm thêm một việc gì đó cho vui bớt căng thẳng... Nôn nao khắp người, tôi ngồi bật dậy, chụp lấy hộp đĩa CD, lựa tới lựa lui mãi đến khi chọn được đĩa nhạc tuyển những giai điệu êm dịu của Chopin. Một cách nhẹ nhàng, tôi bật máy hát, rồi đặt lưng xuống giường, tập trung làm vài động tác thư giãn cơ bắp. Cuối cùng, không rõ tôi đã thực hiện đến động tác nào thì những viên thuốc lạnh lẽo kia bắt đầu phát huy tác dụng, tôi hài lòng để cho toàn bộ cơ thể của mình chìm sâu vào trạng thái vô thức.

Ngày hôm sau, tôi thức dậy sớm, thầm cảm ơn những viên thuốc miễn phí đã cho tôi có được một giấc ngủ đầy đặn, không mộng mị. Cả cơ thể đã hoàn toàn thư thái, tôi nôn nóng hoàn tất công việc đã chuẩn

bị sẵn từ đêm qua. Sau khi cẩn thận bẻ cái cổ áo, tôi trông nhanh vào người chiếc áo len êm mượt màu vỏ dẻ cùng chiếc quần jean yêu thích. Xong xuôi, tôi hé mắt nhìn ra cửa sổ để chắc chắn là bố đã đi khỏi. Những gợn mây trắng như bông hồ hững trôi trên bầu trời. Chúng mong manh và dễ vỡ quá.

Bữa ăn sáng của tôi chẳng để lại hương vị gì trên đầu lưỡi cả, tôi cố ăn thật nhanh rồi rửa ráy thật lẹ. Liếc nhìn qua cửa sổ lần nữa để chắc chắn rằng không có gì thay đổi, tôi đánh răng và đứng vào lúc tôi sắp sửa bước xuống cầu thang thì ở cánh cửa ra vào bỗng phát ra một tiếng gõ rất nhẹ, tôi giật thót mình, tim bắt đầu đập nhịp liên hồi đến độ bản thân tôi cũng nghe rõ mồn một.

Chạy như bay ra cửa, tay tôi run run mở chốt. Cái chốt cửa đơn giản thế mà loay hoay mãi tôi mới mở được. Cánh cửa bật mở... và anh xuất hiện. Mọi nỗi kích động dường như hoàn toàn tan biến khi tôi nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ ấy, chỉ trong giây phút ấy, sự bình tâm mới chịu trở về với tôi. Hít vào một hơi thật sâu, tôi thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, có anh ở đây rồi, tất cả những sợ hãi của ngày hôm qua dường như chỉ đơn thuần là những nghĩ suy đại dột nhất trên đời.

Thoạt đầu, trông thấy tôi, anh không mỉm cười ngay... gương mặt cứ đăm chiêu u uẩn một cách là lạ. Rồi bất thần, đôi mắt anh sáng lên, lướt nhìn tôi từ đầu tới chân và anh phá ra cười ngặt nghẽo.

- Chào em - Edward lên tiếng giữa lúc còn đang cười.

- Sao thế? - Tôi hỏi và đảo mắt xuống kiểm tra, để bảo đảm rằng mình không quên thứ gì quan trọng như vở hay giày chẳng hạn.

- Chúng mình giống nhau thật - Nói rồi, anh lại cười sảng sặc.

Tôi trở mắt ra vì ngạc nhiên, Edward đang mặc một chiếc áo len màu vỏ dẻ, bên trên là cái cổ áo trắng muốt, còn bên dưới là chiếc quần jean xanh. Tôi cũng cười to với anh, cố che giấu một bí mật phũ phàng mà chỉ có tôi mới nhìn thấy. Tại sao trông đáng dấp của anh cứ như một người mẫu chuyên nghiệp, còn tôi thì lại không?

Trong lúc tôi hỷ hoáy khóa cửa, Edward bước tới chỗ chiếc xe tải, đứng chờ, dáng vẻ rất gượng gạo. Dĩ nhiên là tôi hiểu được ngay nguyên nhân.

- Chúng mình đã giao ước rồi - Tôi trả lời, mặt hơi vênh lên một chút rồi leo vào chiếc ghế cầm lái, đoạn với tay, mở cửa xe cho anh.

- Đi đâu nào? - Tôi hỏi.

- Em thất đảm an toàn đi... anh đang sợ run người rồi đây.

Tôi ném cho anh một cái nhìn tức tối.

- Đi đâu nào? - Tôi lặp lại cùng với một tiếng thở dài.

- Quốc lộ một trăm lẻ một, hướng Bắc - Edward hào hứng ra lệnh.

Thực tế cho thấy: lái xe mà có người cứ nhìn mình chằm chằm thì không thể nào mà tập trung cho được. Chẳng còn cách nào khác, tôi cố điều khiển vô lăng thật cẩn thận, hơn cả lúc bình thường, giữa thị trấn còn đang say sưa giấc nồng.

- Em có tính ra khỏi Forks trước lúc trời tối không, Bella?

- Cái xe tải này đáng tuổi làm ông nội của xe anh đấy. Anh hãy kính trọng nó một chút đi - Tôi vặn lại.

Mặc kệ thái độ phản kháng của Edward, chúng tôi cuối cùng cũng ra khỏi được địa phận của thị trấn. Những tàng cây thấp rậm rạp cùng những thân cây mọc đầy những dây leo xanh um bắt đầu hiện ra, thay thế cho những bãi cỏ xanh rì và những căn nhà xinh xắn của thị trấn.

- Quẹo phải, đi quốc lộ một trăm mười - Edward chỉ dẫn đúng lúc tôi sắp lên tiếng hỏi. Và cứ thế, tôi răm rắp làm theo lời anh, chẳng hé răng nói lấy nửa lời.

- Giờ thì chúng mình cứ đi đến khi nào con đường nhựa kết thúc.

Tôi cảm nhận rõ tiếng cười trong giọng nói của Edward, nhưng vì sợ lái chệch khỏi đường nên tôi không dám quay sang để kiểm tra.

- Có cái gì ở đó, phía cuối đường ấy? - Tôi tò mò, cất tiếng hỏi.

- Đường mòn.

- Chúng ta sẽ đi bộ ư? - Ôn trời, tôi đang mang giày thể thao.

- Em có vấn đề gì sao? - Nghe cái giọng cũng đủ biết là Edward đang trông chờ cái điều này lắm.

- Đâu có - Tôi nói dối và cố để cho giọng nói của mình thật tự nhiên... Liệu đường còn xa không... và anh đang nghĩ cái xe tải này chạy cả tầng quá chẳng...

- Em đừng lo, chỉ khoảng năm dặm thôi, chúng mình cũng đâu có vội.

Năm dặm. Tôi không trả lời, để anh khỏi nghe thấy giọng nói vỡ òa trong kính hải. Năm dặm đầy rẫy cây chẳng chịt và những hòn đá nằm vô lối nhằm ngáng chân tôi và bòn rút dần sức lực của tôi. Trời ơi, thế nào cũng bị bẻ mặt cho mà xem.

Chúng tôi đi xe trong im lặng, đầu óc tôi cứ miên man nghĩ đến những điều khủng khiếp sắp sửa xảy ra... mà lòng dậy lên bao lo lắng.

- Em đang nghĩ gì thế? - Edward trở nên sốt sắng. Rõ ràng là anh không chịu nổi bầu không khí im lặng đầu chỉ có ít phút giữa hai đứa.

Tôi lại nói dối:

- Em chỉ tự hỏi là chúng mình đang đi đâu thôi.

- Đó là nơi anh thích đi mỗi khi đẹp trời.

Cả hai chúng tôi đều phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nơi có những đám mây nhẹ tênh, đang lênh đênh trôi giữa bầu trời.

- Bố em bảo hôm nay là một ngày nắng ấm.

- Thế em có kể với bố là em sẽ đi đâu không? - Anh hỏi.

- Không.

- Nhưng Jessica lại nghĩ là chúng mình đến Seattle thì phải? - Edward có vẻ thích thú với cái ý nghĩ ấy.

- Không, em kể với Jess là anh đã hủy bỏ chuyến đi đến Seattle... Dầu sao, đó cũng là sự thật.

- Vậy là không ai biết em đi với anh? - Edward bỗng nổi sùng.

- Cái đó... cái đó... Em cứ nghĩ là anh đã kể với Alice.

- Trời ơi, điều đó cần thiết lắm, Bella à - Anh nạt ngang.

Tôi vờ như không nghe thấy.

- Bộ em ghét Forks đến độ muốn tự sát hả? - Edward hỏi gặng khi thấy tôi phớt lờ anh.

- Anh đã nói là anh sẽ gặp rắc rối... khi chúng ta công khai ở bên nhau mà.

- Tức là em lo anh sẽ gặp rắc rối... nếu em không về nhà? - Giọng nói của anh vẫn còn câu giận và tỏ ra gay gắt.

Tôi chỉ lẳng lặng gật đầu, mắt vẫn dõi theo con đường phía trước mặt.

Edward lau bầu gì đó trong cổ họng, và bởi anh nói nhanh quá nên tôi không nghe rõ.

Từ lúc ấy, chẳng ai nói với ai câu nào nữa. Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được cơn giận điên người toát ra từ người Edward... Tốt nhất là mình không nên nói gì - tôi tự nhủ...

Con đường bỗng kết thúc một cách đột ngột, tiếp nối với nó là một con đường mòn nhỏ hẹp có một bảng gỗ nhỏ chỉ đường. Tôi cho xe đậu sát bên lề rồi bước ra ngoài. Edward vẫn còn giận tôi lắm, nên tôi hấp tấp chui ngay ra khỏi cabin để không phải nhìn vào gương mặt của anh. Ở đây thật ấm áp, chưa bao giờ tôi cảm thấy ấm như vậy kể từ khi đặt chân đến cái thị trấn Forks này, chính xác hơn thì tiết trời gần như là oi bức... Tôi cởi chiếc áo len ra, cột nó vào ngang bụng, cảm thấy vui vì mình đã chọn mặc một chiếc áo sơ mi không tay màu trắng... nhất là khi sắp phải đi bộ năm dặm liền.

Có tiếng cánh cửa xe bên phía Edward đóng lại, tôi ngược mặt lên, nhận ra rằng anh cũng đã cởi bỏ chiếc áo len. Anh không nhìn tôi, ánh mắt chú mục vào khoảng rừng rậm tối đen bên cạnh chiếc xe tải.

- Lối này - Edward lên tiếng và ngoái người nhìn tôi, đôi mắt vẫn còn khó chịu lắm, đoạn anh xăm xăm tiến vào khu rừng đen kịt.

- Thế con đường mòn? - Giờ thì tôi không thể che giấu nỗi khiếp đảm trong giọng nói của mình nữa. Hoàng hốt, tôi chạy vòng qua xe tải để đuổi theo anh.

- Anh nói là phía cuối đường có con đường mòn, chứ có nói là chúng mình sẽ vào lối đó đâu.

- Té ra là không đi trên đường mòn? - Tôi hỏi nhát gừng.

- Anh sẽ không để cho em bị lạc đâu.

Nói xong, Edward quay lại với một nụ cười thách thức, còn tôi thì bắt đầu thở ra một cách khó nhọc. Chiếc áo sơ mi trắng của Edward không có tay, những chiếc khuy áo để hở làm lộ làn da trắng muốt mềm mại kéo dài từ cổ xuống đến vòng ngực cứng như thép, nhưng thon gọn; hình thể đẹp tuyệt vời của anh không còn bị lớp áo dày che khuất nữa. Edward quá hoàn mỹ, tôi nhận ra điều đó bằng một nỗi thất vọng nào nề. Tôi chẳng có lấy một mi li gram nào xứng với vị thần lạc xuống hạ giới này cả.

Nãy giờ Edward đang đứng quan sát tôi, tất nhiên là anh hoàn toàn có thể nhận ra tâm trạng đau khổ đến bản thân của kẻ đồng hành.

- Em muốn về nhà ư? - Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng nói run run như đang chịu đựng một nỗi đau khổ nào đó còn lớn hơn cả nỗi đau của tôi.

- Không - Tôi trả lời rồi quỳnh quáng bước lên phía trước, không dám bỏ phí một giây ngắn ngủi nào đang được ở bên cạnh Edward.

- Em sao vậy? - Anh lại hỏi, giọng nói thật hiền từ.

- Em đi bộ không giỏi đâu - Tôi buồn bã trả lời - Anh lại phải hết sức kiên nhẫn đấy.

- Anh kiên nhẫn được mà... nếu bị buộc phải cố gắng - Edward mỉm cười như muốn xóa tan nỗi buồn vô duyên vô cớ của tôi.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại, nhưng nụ cười mới méo mó, tội nghiệp làm sao. Và Edward không hề bỏ sót bất cứ một thái độ, cử chỉ nào của kẻ đang đi cùng anh.

- Anh sẽ đưa em về nhà - Anh hứa một cách chắc nịch. Nhưng không rõ là lời hứa vô điều kiện hay trừ trường hợp tôi đòi về ngay lập tức nữa. Tôi hiểu anh cho rằng tôi đang sợ, và đây không phải là lần thứ nhất trong đời, tôi cảm thấy vui về nỗi anh không thể đọc được suy nghĩ của mình.

- Nếu muốn em đi hết bằng được những năm dặm đường trong khu rừng này thì ngay bây giờ, anh hãy nhanh chóng chỉ đường đi - Tôi trả lời gắt gỏng.

Edward cau mày, cố gắng hiểu cái phản ứng kỳ lạ của tôi.

Và một phút sau, anh đã quyết định chịu thua, chỉ lẳng lặng bước đi, dẫn đường cho tôi tiến vào khu rừng âm u huyền ảo.

...Cũng không đến nỗi khó khăn như tôi đã e ngại. Đường đi hầu như bằng phẳng, và lại, đi bên tôi, Edward thường xuyên gạt những tán cây dương xỉ đầm sương cũng những đám rêu ẩm ướt cho tôi dễ bước. Rồi đến những đoạn đường mấp mô đầy đá và những thân cây gãy đổ, Edward lại nhẹ nhàng bế xốc tôi lên, nhưng sau đó, anh lại thả ngay tôi xuống khi tôi đã đứng vững. Những lần đụng chạm với làn da giá lạnh của anh như vậy, trống ngực tôi lúc nào cũng đập liên hồi. Vào lần thứ hai, khi đang được nâng bổng lên, tôi có kín đáo liếc nhìn gương mặt anh, và biết được rằng anh hoàn toàn nghe thấy tiếng đập thình thịch ấy.

Cùng đi bên nhau, tôi cố gắng đè nén cái cảm xúc muốn được ngắm nhìn vẻ đẹp thần thánh của Edward, nhưng rồi lúc nào lý trí của tôi cũng thua cuộc. Và mỗi lần liếc nhìn anh như vậy, trong tôi lại dâng trào một nỗi buồn thăm thẳm.

Trong gần như suốt chuyến bộ hành, chúng tôi chỉ sóng bước bên nhau trong im lặng. Chỉ thi thoảng anh mới hỏi tôi vài câu, vẫn là cái loại câu hỏi mà hai hôm trước, anh còn chưa tìm hiểu xong. Lần này, anh hỏi tôi về ngày sinh, về các thầy cô giáo đã dạy tôi ở trường phổ thông, về những vật nuôi quí quýt bên tôi thời thơ ấu - và tôi đã phải thừa nhận rằng sau khi ba con cá lần lượt bỏ tôi mà đi, tôi đã không dám nuôi thêm con vật nào nữa. Edward bật cười ngật ngưỡng, tôi chưa bao giờ thấy anh cười lớn tiếng như vậy. Những âm thanh vang vọng lại giống như tiếng chuông ngân giữa cánh rừng huyền hoặc.

Chuyến đi bộ gần như chiếm hết của tôi cả buổi sáng, thế mà Edward chưa tỏ ra bất kỳ một dấu hiệu nào cho thấy là đang mất kiên nhẫn. Xung quanh chúng tôi là một bầu không khí âm u của những cây cổ thụ hàng ngàn năm tuổi đã vô tình biến khu rừng thành một mê cung không rõ đường đi lối về. Trong tôi bắt đầu dậy lên những lo lắng không thể tránh khỏi. Nhưng người đồng hành cùng tôi vẫn tỏ ra thoải mái thật sự, anh cứ ung dung tiến bước giữa mê hồn trận xanh rì, chưa hề một lần tỏ ra nao núng.

Vài giờ sau, chúng tôi đã đến được khoảng rừng le lói ánh sáng, những tia nắng trên cao đã đâm xuyên qua được những vòm cây thay hình đổi dạng rồi. Màu xanh ôliu u ám đang dần dà chuyển sang màu ngọc bích tươi sáng hơn. Ngày ngập nắng. Chẳng phải anh đã báo trước như vậy đó sao. Lần đầu tiên kể từ lúc cùng anh đặt chân vô rừng, tôi bắt đầu hiểu thế nào là reo vui rộn rã. Và không phải là ai khác, chính tôi mới là kẻ mất hết kiên nhẫn.

- Tới chưa anh? - Tôi cất tiếng hỏi, gương mặt giả vờ phụng phịu.

- Gần tới rồi - Anh mỉm cười khi nhận ra thái độ thay đổi của tôi - Em có trông thấy khoảng rừng đầy nắng phía trước không?

Tôi ngó nghiêng, dán mắt vào khu rừng rậm rịt.

- Ừmmm, sao em không thấy?

Edward nở nụ cười tự mãn:

- Chắc mắt em chưa nhìn tới được.

- Tới giờ đo thị lực rồi chứ gì - Tôi lẩm bẩm. Nụ cười tự mãn của anh lại càng rõ nét hơn bao giờ hết.

Nhưng rồi khi hoàn tất khoảng một trăm mét tiếp theo, tôi đã hoàn toàn nhận ra cảnh tượng huy hoàng phía trước, một vùng ánh sáng vàng rực thay thế cho màu xanh trong ban nãy. Tôi tiến nhanh về phía trước, nỗi hào hứng tràn ngập trong từng bước chân. Thoắt một cái, đã có sự hoán đổi vị trí, Edward để tôi trở thành người dẫn đường, còn anh chỉ lẳng lặng bước theo.

Chẳng mấy chốc sau, tôi đã đến gần hơn một biển nắng chói lòa rực rỡ, không còn chút kiên nhẫn nào đọng lại, tôi bước tiếp bước nữa, len khỏi nhánh dương xỉ cuối cùng để đặt chân vào nơi đẹp nhất thế gian. Trên cánh đồng cỏ xanh mơn mớn điểm xuyết những bông hoa đại tím, vàng và trắng muốt. Đâu đó trong không gian là điệu nhạc thánh thót của một dòng suối mát trong lành. Còn trên cao kia là mặt trời

đang tỏa từng quầng nắng màu vàng bơ. Tôi chậm rãi bước đi... bàng hoàng... cố tận hưởng bằng hết cảm giác say sưa trong niềm vui được đắm mình trong ánh sáng huy hoàng giữa một đồng cỏ xanh mềm mượt, giữa những nhánh hoa rung rinh và giữa một bầu không khí ấm áp. Rồi tôi khẽ ngoái đầu lại, muốn chia sẻ niềm hân hoan tốt đỉnh với anh, nhưng Edward không có ở đó. Hoảng hốt, tôi nhìn quanh quất. Và nhận ra anh... Edward đang đứng bên rìa cánh đồng, núp dưới bóng râm của một vòm cây xanh um, quan sát tôi ở mọi động thái. Trong giây phút ấy, giữa cánh đồng cỏ đẹp tuyệt vời như một bức tranh trong truyện cổ tích, tôi chợt nhớ ra nỗi niềm của Edward về sự bí ẩn của anh và ánh mặt trời, anh đã từng hứa sẽ có ngày cho tôi xem. Và hôm nay, hôm nay là ngày anh muốn thực hiện lời hứa ấy.

Tôi ngập ngừng bước về phía Edward, đôi mắt chứa đựng mọi quan tâm chân thành. Anh vẫn nhìn tôi, nhưng đôi mắt đã trở nên dè chừng, miễn cưỡng. Mím cười khích lệ, tôi đưa tay ra với anh và tiến thêm một bước nữa. Edward bất thần đưa tay ra chặn lại, tôi lúng túng, hai gót chân bắt đầu run run.

Nhưng Edward đã hít vào một hơi thật sâu, và rất đột ngột, anh bước vào biển nắng của ánh mặt trời giữa trưa...

Chương 13 Những lời thú nhận

... Edward giữa ánh sáng mặt trời... đó là một cảnh tượng khiến người ta sửng sốt. Tôi đã không để ý từ trước, dù rằng vẫn trộm nhìn anh suốt cả một buổi trưa. Làn da của Edward, là da vẫn trắng toát thay vì phải hồng hào do chuyển đi săn ngày hôm qua, bỗng phát sáng lấp lánh theo đúng nghĩa của từ này, tựa hồ như làn da của anh là một tập hợp của hàng trăm ngàn viên kim cương bé xíu đan kết lại vậy. Edward nằm yếu trên cỏ với chiếc áo somi phan rộng, để lộ cả một bộ ngực vạm vỡ sáng bóng cùng đôi cánh tay tuyệt mỹ. Hai hàng mi lấp lánh sắc màu hoa oải hương của anh hơi khép lại; anh không hề ngủ. Một pho tượng quá hoàn hảo... tôi sửng sờ... không rõ được tác từ loại đá nào mà lại nhẵn thín như đá hoa cương và sáng lấp lóa như pha lê vậy.

Thình thoảng, đôi môi anh hơi động đậy, nhưng chỉ thoáng diễn ra rất nhanh, giống như đang run rẩy. Khi tôi hỏi, anh chỉ trả lời rằng anh đang hát, và hát rất nhỏ nên tôi không thể nghe thấy được.

Cũng giống như Edward, tôi bắt đầu thư giãn dưới nắng, dù rằng không khí không khô thoáng như ý thích của tôi. Tôi những muốn nằm lăn ra cỏ, như anh, để thưởng thức ánh nắng ấm áp vồn lên mặt. Nhưng thay vì vậy, tôi ngồi thu lu, tựa cằm lên gối, miễn cưỡng nhìn sang phía khác. Một cơn gió chợt thổi nhẹ nhàng qua cánh đồng cỏ, những lọn tóc của tôi bị gió luồn bay hây hây, những ngọn cỏ cũng lắc lư, dập dờn xung quanh thân hình bất động của Edward.

Cánh đồng cỏ đẹp là vậy, thế mà bên cạnh dáng vẻ lộng lẫy của Edward, bỗng trở nên lu mờ đến thảm hại.

Một cách ngập ngừng có pha chút sợ sệt, sợ rằng anh sẽ biến mất như một ảo ảnh, một nét đẹp đến khó có thể tồn tại, tôi đưa một ngón tay ra, khẽ chạm vào mu bàn tay của Edward, bàn tay đang nắm gài tay tôi. Thật khó tin trên đời này lại có một làn da mềm mượt như satin mà lại lạnh lạnh như đá như thế. Bất giác tôi ngược mặt lên nhìn anh, nhận ra rằng anh đã mở mắt từ khi nào và đang nhìn tôi triu mến. Đôi mắt của anh là một đôi mắt màu vàng nâu của thứ kẹo làm bằng bơ đun với đường, ngời sáng và ấm áp sau chuyến đi săn. Và nụ cười của anh khẽ hé mở trên vành môi quyến rũ.

- Anh không làm em sợ chứ? – Edward lên tiếng, giọng nói vó vè như đang bông đùa, nhưng tôi hoàn toàn nhận ra một mối quan tâm thật sự ẩn sâu trong giọng nói đó.

- Em thấy bình thường.

Nụ cười của anh nở ra thật rộng, những chiếc răng trắng tin lại sáng lấp lóa dưới nắng.

Tôi giơ tay lên cao hơn, vương thẳng tay ra để có thể chạm được lên khuỷu tay của Edward, ơn nhẹ...

Tôi cảm nhận được rõ ràng những ngón tay của mình bắt đầu run rẩy, và điều đó không hề lọt khỏi sự chú ý của anh.

- Anh có cảm thấy phiền không? – Tôi hỏi khi anh nhắm mắt trở lại.

- Không – Anh trả lời, mắt vẫn nhắm nghiền – Em không hình dung nổi cảm giác đó đâu – Nói rồi anh thở dài.

Một cách khẽ khàng, tôi lướt tay lên những bắp cơ hoàn hảo của cánh tay Edward, men theo những đường gân xanh hằn rõ bên dưới khuỷu tay. Tôi rất nhẹ nhàng, tôi dùng tay kia lật tay anh lại. Như nhận ra nỗi lòng của tôi, Edward giở bàn tay của mình lên tức thì. Cử động nhanh như cắt của anh khiến tôi giật mình ngượng ngịu; những ngón tay còn bám trên cánh tay anh đang đông cứng lại, tê buốt...

- Anh xin lỗi – Edward thì thầm. Tôi ngẩng mặt lên, anh lập tức nhắm mắt lại - Ở bên em, anh dễ mất tự chủ...

Vẫn nhẹ nhàng, tôi nâng tay anh lên, lật lật để xem muôn vàn những tia sáng lấp lánh trong lòng bàn tay. Rồi tôi đưa nó đến gần mặt mình hơn, cố tìm kiếm cho được những viên kim cương ẩn sâu dưới làn da lạnh lạnh đó.

- Nói cho anh biết em đang nghĩ gì đi – Edward thì thầm. Ánh mắt anh chiếu thẳng và tôi... Đó là một cái nhìn đầy ắp cảm xúc – Anh vẫn chưa quen được cái cảm xúc chẳng biết em đang nghĩ gì ấy.

- Anh biết không, không chỉ có mình anh mới có cái cảm giác ấy đâu.

- Cuộc sống trở nên thật khó khăn – Tôi vừa nghe thấy một chút tiếc nuối lẫn quất trong giọng nói của anh đấy ư? – Thế mà em chẳng chịu nói cho anh biết.

- Em đang ao ước được biết suy nghĩ của anh... - Tôi trả lời nhát gừng.

- Gì nữa?

- Em cũng ước sao cho mình có thể tin rằng anh thật sự đang hiện diện ở bên em, và mong sao cho mình không còn sợ nữa.

- Anh không muốn em sợ - Edward thì thào, giọng nói của anh thật êm ái. Và tôi cảm nhận được ngay tức khắc điều anh muốn nói, đó là: tôi không cần phải sợ, đơn giản chỉ vì không có gì phải sợ hết.

- Ừm, không phải là nỗi sợ như anh đang nghĩ đâu, và em cứ luôn nghĩ về nỗi sợ đó.

Nói xong, tôi như người mất hồn – Edward vừa nhòm người dậy, anh hành động quá nhanh, nhanh đến nỗi mắt tôi không bắt được một cử động nào của anh cả. Anh chống khuỷu tay phải xuống đất, còn tay trái vẫn để yên trong tay tôi. Gương mặt thiên thần của anh chỉ cách gương mặt tôi có vài centimet. Có lẽ tôi cần... Không, tôi phải tìm cách tránh sự gần gũi bất ngờ này mới được, nhưng cả người tôi cứ cứng đờ, toàn thân không tài nào cử động được. Đôi mắt vàng óng của anh như muốn nuốt chửng lấy tôi.

- Thế em lo sợ điều gì? – Anh thì thào.

Tôi làm sao có thể trả lời cho anh được. Trước đây, tôi đã trải qua tình huống này một lần, khi hơi thở dịu mát của anh phả nhẹ vào mặt tôi. Ngọt ngào, thơm ngát, mùi hương tự nhiên ấy khiến tôi thật sự bị cuốn hút. Nó không giống với bất kỳ mùi hương nào khác. Một cách tự nhiên, và không cân nhắc, tôi hơi nhú đầu ra phía trước, khẽ thở vào.

Edward bỗng quay mặt đi, giật phắt tay ra khỏi tay tôi. Đến khi tôi thất thần nhận ra thì anh đã ở xa tôi hai mươi mét rồi. Anh đứng ở rìa cánh đồng, trong bóng râm của một cây linh sam đại thụ mà nhìn tôi đắm đắm, đôi mắt sa sầm xuống, thái độ rất khó dò...

Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi sững sốt, bàng hoàng cùng cơn đau quặn thắt đang hằn trên gương mặt mình. Hai bàn tay tôi trở nên buốt nhói.

- Em... xin... lỗi Edward – Tôi ngập ngừng, và hiểu là anh có thể nghe thấy.

- Chờ anh một chút – Edward trả lời đủ to để đôi tai tôi nghe thấy, khó cảm nhận được âm thanh của tôi nghe thấy.

Tôi lặng người, ngồi im thín thít.

Sau mười giây mà tôi có cảm tưởng như đã trôi qua hàng mấy thế kỷ dài đằng đẵng, anh trở lại, bước đi thật chậm rãi. Rồi anh dừng lại, giữa hai chúng tôi còn một khoảng cách, anh nhẹ nhàng ngồi xuống, hai chân khoanh lại, đôi mắt không hề rời khỏi tôi. Anh hít vào thật sâu rồi mỉm cười ra vẻ biết lỗi.

- Thật lòng anh xin lỗi – Edward ngập ngừng – Giờ em có hiểu những điều đằng sau chữ nếu khi anh nói là nếu anh là người không?

Tôi gật đầu ngay tức khắc, nhưng không thể cười nổi trước lời nói bông đùa của anh. Chất adrêlin nhanh như chớp lan toả khắp các huyết mạch của tôi... cảnh báo có nguy hiểm... Và Edward hoàn toàn ngừng được điều đó. Nụ cười của anh chuyển sang nhạo báng:

- Anh là loài động vật ăn thịt đáng sợ nhất thế gian, phải không? Mọi thứ về anh đều cuốn hút em cả... giọng nói này, gương mặt này, thậm chí cả mùi hương nữa. Giống như anh cần có tất cả những thứ ấy!

Bất thành lời, Edward đứng thẳng dậy, nháy mắt lên rồi lập tức chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa. Rồi cũng rất bất ngờ, Edward đột ngột xuất hiện ở bên dưới bóng cây linh sam đại thụ ban nãy. Anh vừa chạy khắp một vòng cánh đồng... trong chưa đầy một giây.

-... Giống như em cần phải trốn tránh anh – Edward bật cười chua chát.

Nói đến đây, anh đưa một tay lên... Trong không gian bỗng vang lên một tiếng Crắc chói tai... Một cành cây sam dày hơn nửa mét đã lìa khỏi thân cây một cách dễ dàng. Edward ôm giữ nó một lát, rồi cũng bằng cánh tay ấy, bằng một tốc độ nhanh đến chóng mặt, anh quăng nó vào một thân cây đại thụ khác. Một đòn mạnh bạo. Cành cây vỡ ta, còn thân cây kia thì run rẩy...

Và chưa được một cái chớp mắt, anh đã đứng ngay trước mặt tôi, cách tôi chỉ khoảng nửa mét... lặng lẽ như một tảng đá.

-... Giống như em cần phải đấu tranh với anh vậy... - Giọng nói của Edward thật hiền.

Tôi ngồi im không nhúc nhích, chưa bao giờ tôi có cảm giác sợ anh đến như vậy. Chưa bao giờ tôi thấy anh hoàn toàn được tự do, không còn ép mình theo khuôn khổ như thường khi nữa. Cũng như chưa bao giờ tôi lại thấy anh rũ bỏ lối cư xử của một con người theo đúng nghĩa ma lại... đẹp đến thế. Gương mặt tái mét, đôi mắt mở rộng, tôi bây giờ không khác gì một con chim đang bị ánh mắt thôi miên của con rắn làm cho cứng đờ.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Edward đang bùng bùng một ngọn lửa kích động muốn thiêu rụi tất cả... bỗng chợt dịu lại. Mọi cảm xúc cuồng nộ sau vài giây bùng phát thành hành động từ từ tan biến. Anh trở lại là một Edward mang bao nỗi niềm u uẩn như thường khi.

- Em đang sợ - Anh thì thầm, giọng nói êm dịu như nhung trở nên quyến rũ không thể tả, và tôi hiểu anh hoàn toàn không có ý làm như vậy – Anh xin hứa... - Edward ngập ngừng – Anh xin thề sẽ không làm em đau – Dường như anh đang tự thuyết phục mình hơn là thuyết phục tôi.

- Em đừng sợ - Anh lập lại khe khẽ và chậm rãi tiến tới gần tôi. Một cách từ tốn, anh ngồi xuống, mọi cử động trở nên dè dặt và thận trọng... dù rằng nét mặt của cả hai chúng tôi vẫn còn y nguyên trạng thái cũ.

- Hãy tha thứ cho anh – Edward thẽ thọt – Anh có thể tự chủ được mà. Đúng là em dễ khiến anh bị kích động nhiều quá. Nhưng giờ thì anh ổn rồi.

- ... Im lặng chờ đợi... Tôi vẫn không lên tiếng trả lời.

- Hôm nay, anh không khát đâu, thật đấy – Edward háy mắt.

Và tôi bật cười, tiếng cười đau đầu, run run...

- Em không sao chứ? – anh hỏi một cách dịu dàng, rồi một cách cẩn thận, anh chìa tay ra, nhẹ nhàng đặt trở lại vào tay tôi.

Tôi khẽ khàng nhìn bàn tay giá lạnh, mềm mại ấy trong tay mình, rồi ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt long lanh ẩn chứa niềm ân hận. Tôi cup nhanh mắt xuống, lại chú mục vào bàn tay của anh, và một cách cẩn trọng, lướt nhẹ mấy ngón tay lên đường chỉ tay của anh. Ngược mắt lên, tôi bẽn lẽn mỉm cười.

Nụ cười của anh ngời sáng.

- Chúng mình nói tới đâu rồi nhỉ, trước khi anh có lỗi cư xử đáng để em ghét ấy? – Giọng nói của anh lên xuống trầm bổng, kiểu cách như hồi đầu thế kỷ hai mươi vậy.

- Em không nhớ nữa.

Anh mỉm cười, nhưng vẻ mặt rõ ràng là đang ngượng ngập.

- Anh nhớ là chúng mình đang nói đến lý do khiến em sợ... ngoài cái lý do hiển nhiên ấy...

- Ô, đúng rồi...

- Thế thì là gì nào?

Tôi lại cup mắt xuống, vẽ nguệch ngoạc bằng quơ lên lòng bàn tay mềm mại, óng ánh đủ màu sắc của anh. Thời gian cứ thế trôi đi...

- Không hiểu sao anh dễ nản lòng đến như vậy – Edward thờ dãi.

Tôi ngược mắt lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt màu vàng óng. Thật bất ngờ, tôi như đọc được tất cả mọi cảm xúc có trong đôi mắt ấy... Những rung động đầu đời của tôi cũng chính là những rung động đầu đời của anh. Dù rằng đã trải qua hàng bao năm kinh nghiệm nhưng với vấn đề này, anh hoàn toàn mù mịt... Ý nghĩ đó khiến tôi lấy lại được dũng khí.

- Em sợ rằng... vì... do... tại... ừm, những nguyên nhân hiển nhiên ấy, em không được ở bên anh. Em sợ rằng em lại mong muốn ở bên anh... nhiều hơn cả sự tưởng tượng của mình – Vừa nói, tôi vừa chăm chăm nhìn vào đôi bàn tay của anh. Thật khó khăn khi phải nói lớn tâm trạng của mình như vậy.

- Ừm – Anh ngân dài giọng nói – Quả thật cũng đáng sợ đấy. Muốn ở bên anh. Đó thật sự là điều không nên nhất của em.

Tôi chau mày.

- Lẽ ra anh đã phải bỏ đi từ lâu rồi mới phải – Edward thờ dãi – Bây giờ là lúc anh nên đi. Nhưng anh ko biết anh có làm nổi ko.

- Em ko muốn anh bỏ đi như thế - Tôi lăm bằm một cách thăm hại, mặt lại cúi gằm xuống đất.

- Đó mới chính xác là lý do anh nên bỏ đi đấy. Nhưng em đừng lo. Bản chất anh là kẻ ích kỷ. Anh đã ao ước được... ở bên em... nhiều đến nỗi... anh ko thể nào làm được điều anh nên làm nữa...

- Em vui lắm, anh biết ko.

- Đừng! – Nói rồi Edward thu tay lại, lần này thì thật nhẹ nhàng; giọng nói của anh ko còn du dương như thường lệ nữa. Là một giọng nói khe khắt đối với anh, nhưng đối với người bình thường vẫn còn rất êm dịu. Thật là khó theo kịp... thái độ thay đổi xoành xoạch của Edward lúc nào cũng bỏ tôi lại một quãng vì vánh vát.

- Anh ko chỉ đơn thuần là ao ước được ở bên em! Đừng bao giờ quên điều đó. Đừng bao giờ quên rằng anh nguy hiểm với em hơn là nguy hiểm với những người khác – Edward dừng lại, mắt nhìn mông lung vào khu rừng trước mặt.

Tôi thù người ra ngẫm nghĩ một lúc.

- Em ko nghĩ là mình thật sự hiểu điều anh muốn nói... ở phần cuối cùng – Tôi lên tiếng.

Edward lại hướng đôi mắt trở lại nhìn tôi và mỉm cười, thái độ của anh khác trước.

- Anh biết phải giải thích thế nào cho em hiểu đây? – Edward trầm ngâm -... mà ko làm em sợ lần nữa... ummmm – Rồi dường như đã thoát ra khỏi trạng thái trầm tư mặc tưởng, anh nhẹ nhàng đặt tay mình trở lại vào tay tôi; tôi dung cả hai tay mà giữ ghì lấy nó. Anh ngắm nhìn những bàn tay của chúng tôi.

- Thật là dễ chịu, Bella à. Anh thấy rất ấm – Edward khẽ buông ra một tiếng thờ dãi.

Mãi đến một lúc sau, anh mới chịu thổ lộ tiếp những suy nghĩ của mình:

- Em có hiểu vì sao người ta lại có những sở thích khác nhau ko? Có người thì thích kem sôcôla, nhưng có người lại thích kem dâu.

Tôi gật đầu.

- Anh xin lỗi khi phải đem thức ăn ra mà so sánh như vậy... Chỉ tại anh ko biết giải thích theo cách nào khác cả.

Tôi mỉm cười. Anh cũng mỉm cười đáp lại – một nụ cười buồn rười rượi.

- Em biết ko, người ta, ai cũng có một mùi hương đặc trưng cả. Đó là một tinh chất riêng biệt, ko ai giống ai. Nếu em nhốt một gã nghiện rượu vào một căn phòng chứa đầy bia, hẳn ta sẽ vui vẻ uống hết. Nhưng hẳn sẽ chẳng thèm mớ lấy một giọt nếu hẳn ta ko muốn hay nếu hẳn ta đang cai rượu. Bây giờ anh đặt trường hợp em cho vào căn phòng đó một ly rượu brandi một trăm năm, một ly rượu conyac hảo hạng có một ko hai... cả căn phòng sẽ dậy lên một mùi hương hom nồng khó cưỡng. Em biết hẳn ta sẽ thêm đến mức nào ko?

Cả ko gian bỗng chìm trong im lặng. Bốn mắt nhìn nhau, ko ai nói nổi thành lời. Cả anh và cả tôi, ai cũng muốn dò cho ra suy nghĩ của người đồng hành với mình. Chúng tôi ngồi yên bên nhau. VÀ cứ thế, thời gian trôi đi...

Chính Edward là người lên tiếng trước:

- Có lẽ sự so sánh ấy quá khập khiễng. Có lẽ em sẽ dễ hiểu hơn nếu bỏ cái rượu brandi ấy đi. Ừm, anh sẽ thay gã nghiện rượu thành gã nghiện thuốc phiện nhé.

- Theo những gì anh nói thì em là thuốc phiện à? – Tôi trêu chọc, cố gắng làm dịu bầu ko khí đang bao bọc hai đứa chúng tôi.

Edward mỉm cười, anh có vẻ cảm động trước sự nỗ lực của tôi.

- Ừ, chính xác em là thuốc phiện duy nhất của đời anh.

- Chuyện đó có xảy ra thường xuyên với anh ko? – Tôi hỏi.

Anh quay đi, mắt đau đáu ngược lên hướng những ngọn cây, trầm ngâm.

- Anh có tâm sự với Emmett và Jasper về điều đó – Edward vẫn hướng tới chôn nào đó xa xăm, vời vợi – Với Jasper thì em hay ai khác cũng vậy thôi. Anh ấy được bố anh nhận nuôi cuối cùng... Mỗi lần phải nhìn cơn khát, với anh ấy mà nói, quả là một cực hình. Jasper chưa có đủ thời gian để đạt được tới ngưỡng phân định được các loại mùi, các loại hương vị, em ạ - Nói rồi anh khẽ liếc nhìn tôi... ánh mắt lộ vẻ biết lỗi khi bộc bạch về kinh nghiệm sành sỏi của mình.

- Anh xin lỗi – Edward ngượng ngùng.

- Không sao đâu. Anh đừng lo rằng em sẽ sợ hay bị tổn thương, hay là gì gì cả... Đó là cách nghĩ của anh, em có thể hiểu được mà, hay ít ra thì em cũng đang cố gắng để hiểu. Anh chỉ cần giải thích cho em nghe thôi.

Edward hít vào một hơi thật sâu. Ánh mắt lại dõi lên bầu trời, trở nên xa xăm.

- Vậy nên Jasper ko chắc rằng anh ấy có thể bị ai đó... - Anh ngập ngừng trong giây lát, cố tìm từ diễn đạt cho đúng -... lời cuốn như em đang lời cuốn anh ko. Anh thì... anh ko tin điều đó. Còn Emmett, anh ấy đã kiên nhẫn lâu hơn, nên khi nói chuyện, anh ấy rất hiểu anh. Anh ấy đã gặp trường hợp này hai lần, lần thứ nhất mạnh hơn lần thứ hai.

- Còn anh?

- Không bao giờ.

Câu nói dứt khoát của Edward quẩn quanh bên chúng tôi cả một lúc trong làn gió nhẹ ảm áp.

- Vậy Emmett đã làm gì? – Tôi quyết định phá ta bầu ko khí im lặng.

Đó là một câu hỏi ko nên hỏi. Gương mặt của Edward ngay lập tức sa sầm xuống, bàn tay của anh đang nằm trong tay tôi bỗng siết lại thật chặt. Edward quay mặt sang phía khác. Tôi chờ đợi, nhưng anh vẫn ko chịu hé môi.

- Em nghĩ là mình đã biết câu trả lời rồi – Cuối cùng tôi lên tiếng.

Edward rướn mắt lên, một đôi mắt buồn vời vợi mang theo vẻ van lơn.

- Ngay cả người mạnh nhất trong bọn anh cũng còn chịu thua, em nghĩ vậy phải ko?

- Anh đang hỏi gì vậy? Tìm sự đồng cảm của em à? – Lời nói của tôi ko hiểu sao lại trở nên sắc bén đến như vậy. Tôi cố gắng nói dịu dàng hơn... chẳng lẽ sự phản ứng gay gắt của tôi lại là cái giá anh phải trả cho sự thành thực của mình hay sao – Ý em muốn hỏi là... chúng mình ko có hy vọng nào, phải ko? – Sao tôi có thể bình tĩnh khi đem mạng sống của mình ra mà thảo luận như vậy?

- Không, không! – Gương mặt Edward ngay lập tức se lại – Có hy vọng! Anh se ko... - Anh bỏ lửng câu nói, đôi mắt như muốn nuốt chửng lấy tôi – Chúng mình thì khác. Còn Emmett... đấy chỉ là những người lạ mà anh ấy tình cờ gặp gỡ thôi. Chuyện xảy ra lâu lắm rồi, khi Emmett chưa... học cách kiềm chế bản thân... như bây giờ...

Anh đột ngột ngừng lời, chăm chú xem xét thái độ của tôi...

- Vậy là, nếu em và anh đã... tình cờ gặp nhau trong một ngõ tối hay là một nơi nào đó đại loại như vậy... - Tôi ngập ngừng.

- Anh sẽ mất hết mọi thứ nếu ko nhẩy ra khỏi cái lớp học đầy học sinh đó và... - Edward lại bất ngờ im bặt, quay đầu sang chỗ khác. Một lát sau, anh lại tiếp lời – Khi em bước ngang qua anh, anh đã hiểu là mình có thể hủy hoại hết mọi thứ mà Carlisle đã dày công gây dựng cho bọn anh. Cách đây nhiều năm, nếu như anh đã buông thả mình cho một cơn khát... thì có lẽ bây giờ anh đã ko thể kiềm chế được mình rồi... - Edward dừng lại, cau có nhìn vào cánh rừng.

Rồi chúng tôi nhìn nhau, một cái nhìn nghiêm trang, cả tôi và anh đều đang hình dung lại giây phút đó.

- Hẳn em vẫn còn nhớ là anh đã bị ám ảnh đến thế nào.

- Em ko hiểu được lý do đó... Vì sao mà tự dưng anh lại có thể ghét em đến như vậy...

- Với anh, lúc đó em như loài yêu ma hiện ra từ cái bản ngã xấu xa trong con người anh để mà phá hủy đời anh... Mùi hương tỏa ra từ làn da của em... Trong cái ngày đầu tiên em đến trường, đầu óc của anh đã trở nên bấn loạn. Suốt giờ học của ngày hôm ấy, anh đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế để dụ dỗ em, để em chỉ có một mình. Và anh đã phải đấu tranh để mà dập tắt từng ý nghĩ đen tối đó, anh nghĩ đến gia đình mình, nghĩ đến những điều anh có thể làm cho họ. Anh đã phải chạy ngay ra ngoài lớp, lảng tránh em trước khi kịp mở miệng mời em đi đâu đó.

Kể đến đây, Edward ngược mắt lên, và ngay lập tức bắt gặp gương mặt đang se lại vì ngỡ ngàng của tôi khi cố gọi lại những ký ức cay đắng của anh. Đôi mắt vàng long lên đầy kích động và chết chóc.

- Thế nào em cũng sẽ đi theo – Anh tiên đoán một cách chắc nịch.

- Mà ko mấy may nghĩ ngờ gì – Tôi cố trả lời một cách bình tĩnh.

Nghe tôi nói vậy, Edward chau mày nhìn xuống đôi bàn tay của tôi, giải thoát tôi khỏi ma lục của đôi mắt.

- Và rồi anh đã cố thay đổi lịch học... trong một nỗ lực yếu ớt để tránh mặt em... Thế mà em lại ở đó... trong căn phòng nhỏ bé, ẩm áp, và đặc biệt kính đáo... với một mùi hương khiến anh phát điên lên được. Lúc đó anh gần như đã sắp bắt em đi. Trong phòng chỉ có mỗi một con người nhỏ bé khác... rất dễ giải quyết.

Dưới ánh nắng mặt trời ẩm áp, tôi bỗng rùng mình. Nhìn thật sâu vào đôi mắt của anh, tôi cố lục tung trí nhớ, mong thấy lại hình ảnh ấy. Trời ơi, tội nghiệp cô Cope; tôi rùng mình lẩn nữa. Vậy là chỉ suýt một chút nữa thôi, tôi đã trở thành nguyên nhân dẫn đến cái chết của cô rồi.

- Nhưng anh đã ngưng được ý định xấu xa đó. Anh cũng ko biết là mình đã làm được điều đó như thế nào. Anh buộc mình ko được đứng đợi em, ko được đi theo em. Ở ngoài trời thật dễ chịu, khi ko còn đánh hơi ra em nữa, anh mới nghĩ được thông suốt, mới có được quyết định đúng đắn. Anh đưa mọi người về gần tới nhà rồi bỏ đi. Anh quá xấu hổ, ko dám thú nhận với họ là anh đã trở nên yếu đuối ra sao. Tất cả họ chỉ biết là anh gặp phải chuyện gì đó ko ổn. Rồi anh đến thẳng bệnh viện gặp Carlisle, anh bảo rằng anh muốn ra đi.

Tôi nhìn chăm chăm vào anh, ngạc nhiên tột độ.

- Anh đã đổi xe hơi với bố... Ông có một thùng đầy xăng, mà anh thì ko muốn dừng lại ở đâu cả. anh ko dám về nhà mà đối diện với Esme. Mẹ sẽ ko để cho anh đi nếu ko biết một lý do nào. Thế nào bà cũng thuyết phục anh rằng điều đó ko cần thiết.

Sáng hôm sau, anh đã có mặt ở Alaska – Anh nói một cách ngượng ngịu, như thể đây là sự hèn nhát nhất trên đời – Anh ở đó hai ngày với những người bạn cũ. Nhưng rồi anh nhớ nhà. Anh ghét cái cảm giác ăn năn khi biết rằng đã làm mẹ buồn, cũng như đã gây lo lắng cho tất cả những người thân còn lại, những người đã nuôi dạy anh. Trong bầu ko khí trong lành của núi non hùng vĩ, thật khó mà tin được em lại có một sức hút đến thế. Anh tự nhủ với mình cả ngàn lần rằng chỉ có những kẻ hèn nhát mới chạy trốn. Rồi anh so sánh với lần bị cám dỗ của ngày trước, ko mạnh bằng lần này, thậm chí nó đã chẳng khiến được cho anh phải điều chỉnh đến thế. Nhưng anh mạnh hơn kia mà. Còn em, em là ai, chỉ là một cô bé bình thường... - Bất chợt, anh ngoác miệng ra cười -... Thế mà để đến nỗi anh phải từ bỏ cả nơi sống của mình ư? Nghĩ thế, anh quay về... - Nói đến đây, anh lại dõi nhìn về nơi nào đó xa xôi lắm...

Còn tôi thì cứng miệng ko cất nổi lời nào...

- Nhưng để phòng xa, anh lao vào săn thú, và uống... nhiều hơn thường lệ trước khi gặp em. Anh tin rằng mình thừa sức đề kháng để có thể cư xử với em bình thường như những người khác... Anh đã quá tự phụ về điều đó.

“Và anh gặp phải một tình huống dở khóc dở cười khác khi nhận ra rằng anh ko thể đọc được suy nghĩ của em, để mà biết rằng em đang nghĩ về anh như thế nào. Chưa bao giờ anh phải dung đến một kẻ sách đáng xấu hổ như thế... lắng nghe từng lời em nói trong tâm tưởng của Jessica... khi mà những lời đó, qua tâm trí của Jessica, ko còn là nguyên bản nữa. Vậy mà anh cứ phải cắn răng để làm cái việc đó. Thật là khó chịu. Nhưng mà rồi sau đó, anh lại nghi ngờ, ko biết là em có thật sự nói những điều em nghĩ ko nữa. Nghĩ đến điều ấy anh lại thấy nhức nhối trong lòng... - Edward chau mày lại.

Anh đã mong em quên đi cái thái độ đáng ghét của anh trong ngày đầu tiên ấy... nên đã bắt chuyện với em một cách bình thường. Anh đã rất háo hức, mong có thể đọc được một chút gì đó suy nghĩ của em. Nhưng rồi em đáng yêu quá, anh ngỡ ngàng nhận ra rằng mình đã bị em cuốn hút từ lúc nào ko hay. Song, thỉnh thoảng, mùi hương từ tay và tóc của em lại khuấy động bầu ko khí xung quanh anh. Anh lại trở nên mất bình tĩnh.

Dĩ nhiên là sau đó, em suýt chút nữa là bị chiếc xe tải của Tyler húc chết ngay trước mắt anh. Về sau, anh đã nghĩ đến một lý do rất hoàn hảo để biện minh cho hành động của mình... Nếu giả dụ anh ko cứu em, nếu máu của em chảy lên lảng ngay trước mắt anh, anh sẽ ko thể ngăn mình ko làm lộ bí mật của cả gia đình. Nhưng đó chỉ là cái lý do mà anh nghĩ ra được sau này. Ngay lúc xảy ra tai nạn, tất cả những gì hiện ra trong đầu anh chỉ là: ko thể để bất cứ chuyện gì xảy ra với cô ấy...”

Edward khẽ nhắm mắt lại, đắm chìm trong những lời thú nhận khổ sở. Tôi vẫn chỉ im lặng lắng nghe, càng lúc càng trở nên bị cuốn hút. Và lý trí, một lần nữa lại lên tiếng cảnh báo tôi cần phải biết sợ hãi, thế mà thay vào đó, tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm, vì cuối cùng, tôi cũng đã biết được sự thật. Và bất chợt trong tôi dâng trào lên một nỗi niềm thương cảm, xót xa cho những gì Edward đã phải chịu đựng, mặc dù anh đã thú nhận là từng có ý định muốn kết liễu cuộc đời tôi.

Bây giờ thì tôi cũng phải lên tiếng, giọng nói uể oải, yếu ớt:

- Thế còn trong bệnh viện?

Edward ngay lập tức mở bừng đôi mắt:

- Anh thật sự mất hết cả hồn vía. Anh ko ngờ là mình đã đặt cả gia đình vào một tình cảnh nguy hiểm đến thế: tự nộp mình cho em... Em hay là tất cả mọi người. Anh giống như đã bị đẩy vào tình huống phải cần tới cái lý do để xuống tay... hạ sát em.

Những lời lẽ cuối cùng được thốt ra, cả hai chúng tôi đều lặng người... chu xót.

- Nhưng nó lại có kết quả ngược lại – Edward lại nhanh chóng tiếp lời – Anh đã có một cuộc cãi vã nảy lửa với Roslie, Emmett và Jasper, khi họ cứ một mực cho rằng đó là lúc... đó là một cuộc chiến tồi tệ nhất mà bọn anh đã có. Carlisle bênh vực anh, cả Alice nữa – Edward khẽ nhắm mắt khi nhắc đến cái tên đó. Tôi cũng chẳng hiểu được là vì sao – Esme thì khuyên anh làm tất cả những gì có thể làm được để được ở lại – Nói đến đây, anh khẽ buồn bã lắc đầu.

“Ngày hôm sau, anh cố đọc tất cả suy nghĩ của những người mà em trò chuyện, và giật mình khi biết rằng em đã giữ đúng lời hứa. Vậy mà anh đã chẳng hiểu em. Nhưng anh cũng biết rằng anh ko nên mắc miu đến em nữa. Anh quyết định tránh xa em, càng xa càng tốt. Mỗi ngày, mùi hương tỏa ra từ làn da, từ mái tóc, từ hơi thở... của em lại khiến anh khổ sở hết như ngày đầu tiên chúng mình gặp gỡ.”

Đôi mắt của chúng tôi lại bắt gặp nhau... đôi mắt anh thật dịu dàng...

- Mặc dù vậy... - Edward tiếp tục nói -... ko sớm thì muộn, anh cũng sẽ để lộ thân phận của tất cả mọi người trong gia đình, hay hơn hết là bây giờ... ở đây... ko có nhân chứng hay bất cứ thứ gì có thể ngăn cản được anh cả... Anh sẽ rat ay...

Nghe đến đây, là một con người thực thụ như tôi thì ko thể ko hỏi lại:

- Tại sao?

- Isabella – Edward cẩn thận gọi đầy đủ tên tôi, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên tóc tôi, vuốt nhẹ... Một cảm giác bủn rủn chợt lan tỏa khắp người tôi trước sự âu yếm bất ngờ ấy của anh – Bella, anh ko thể sống nổi nếu làm tổn thương đến em. Em ko biết điều đó sẽ hành hạ anh như thế nào đâu – Nói đến đây, Edward cúi gằm đầu xuống vì ngượng ngùng – Nội mỗi việc nghĩ đến em... bất động, tái nhợt, lạnh giá... để ko bao giờ còn được nhìn thấy đôi má ửng hồng, ko bao giờ còn được nhìn thấy ánh mắt ngậy ra mỗi khi thấy anh làm lóa mắt người khác... là anh đã ko thể chịu đựng nổi rồi – Edward ngược mắt lên... một đôi mắt như chứa đựng tất cả mọi nỗi đau khổ của thế gian, đôi mắt ấy đang nhìn thật sâu vào mắt tôi, khê khàng – Em có ý nghĩ với anh biết chừng nào... Em là tất cả những gì quan trọng nhất mà anh có được... Đầu óc tôi quay cuồng trước thái độ thay đổi như chong chóng của Edward. Từ tận cùng của nỗi tuyệt vọng, chỉ trong vòng có một bước chân, tôi bỗng với tới niềm vui... khi anh tỏ lộ hết nỗi lòng của mình

Edward chờ đợi... tôi vẫn cúi đầu xuống, ngượng ngùng ngắm nghía bàn tay anh đặt trong đôi tay tôi, tôi biết đôi mắt vàng của anh vẫn dõi theo từng cử động mình.

- Anh biết em cảm thấy thế nào mà – Cuối cùng, tôi cũng lên tiếng – Em ở đây... điều đó hoàn toàn rõ ràng rồi... nghĩa là em chẳng thà chọn cái chết còn hơn là phải xa anh – Tôi chau mày – Em thật là ngốc.

- Em thật là ngốc – Edward đồng ý bằng một tràng cười ngặt nghẽo – Ánh mắt của chúng tôi lại gặp nhau, và tôi cũng phá ra cười. Chúng tôi cùng cười cái tình cảnh dở khóc dở cười hiện tại.

- Con sư tử đã phải lòng con cừu mất rồi... - Edward lầm bầm. Tôi vội quay mặt đi hòng che giấu ánh mắt... lòng tôi run lên vì kích động.

- Một con cừu ngốc nghếch – Tôi thở dài.

- Một con sư tử ngạo mạng, cuồng si – Edward đáp lại rồi chú mục vào cánh rừng âm u phía trước... Thời gian cứ thế trôi đi... Không rõ tâm trí anh đang lang thang ở miền nào.

- Vì sao... - Tôi lên tiếng rồi ngừng ngay lại, ko biết phải tiếp tục câu chuyện còn dang dở như thế nào.

Ngay lập tức, Edward trở lại với thực tại, anh quay sang nhìn tôi, mỉm cười một cách hồn hậu; muôn ngàn tia sáng mặt trời tỏa ra trên mặt anh, trên hai hàm răng trắng lóa của anh.

- Ừ, em nói đi?

- Nói cho em biết vì sao lúc đó anh lại chạy trốn em như trốn tà vậy?

Nụ cười của anh chợt vụt tắt:

- Em biết rồi mà.

- Ko, ý em muốn hỏi là... thật sự em có làm gì có lỗi với anh ko? Từ giờ, em sẽ luôn giữ ý... anh hiểu ko, vì vậy, tốt hơn hết là em cần phải biết em ko nên làm gì? Chẳng hạn như chuyện đó là một ví dụ - Vừa nói, tôi vừa vuốt ve bàn tay anh...

Edward lại mỉm cười (Quả là ko ngoài dự đoán!).

- Em ko làm gì sai cả, Bella à. Tất cả là lỗi ở anh.

- Nhưng em muốn giúp anh... nếu điều đó nằm trong khả năng của mình... để anh ko phải chịu khổ sở như thế nữa.

- Ừmmm... - Edward trầm ngâm một lúc, rồi lại nói tiếp – Tất cả chỉ vì em đã gần gũi anh quá. Em thấy ko, hầu hết mọi người đều ngại ngùng mà lảng tránh bọn anh, ai cũng cảm thấy khó chịu về thái độ khác người của bọn anh... Anh ko mong em trở nên quá thân thiết với anh một chút nào... Hương vị nơi cổ họng em... - Anh dừng lại... cố dò đoán thái độ của tôi, ko biết tôi có buồn ko.

- Được rồi – Tôi trả lời một cách chắc nịch, cố gắng làm dịu bầu ko khí ngột thở của cả hai, và bất ngờ rụt cổ lại – Giờ thì em ko còn cổ họng nữa.

Thành công... Edward phá ra cười ngặt nghẽo.

- Em thì lúc nào cũng làm anh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Nói xong, anh ngáp ngừng đưa tay lên, chậm rãi đặt thật nhẹ lên cổ tôi, Tôi trần người, sự đụng chạm lạnh giá của anh một lần nữa lại tác động bào lý trí của tôi. Nó cảnh báo cho tôi biết rằng tôi phải đề phòng, rằng tôi cần phải biết sợ. Vậy mà tôi lại chẳng hề có một chút cảm giác hãi sợ nào. Thay vào đó là một cảm xúc hoàn toàn mới mẻ.

- Em thấy ko – Edward nhe răng – Hoàn toàn ổn mà.

Các huyết mạch trong người tôi như tăng nhịp tuần hòa, chúng tuôn chạy với tốc độ nhanh khủng khiếp. Chậm lại, chậm lại, tôi tự ra lệnh cho cơ thể của mình. Nhưng mọi nỗ lực lúc này xem ra, đều hoàn toàn trở nên vô nghĩa. Các mạch đập trong người tôi ko hiểu sao lại lura đúng lúc này mà reo lên rộn rã. Lẽ tất nhiên là anh nghe thấy tất cả...

- Xem đôi má ửng hồng của em đáng yêu chưa này – Edward thần thờ. Anh nhẹ nhàng rút bàn tay còn lại ra khỏi tay tôi. Ngay lập tức, đôi tay tôi trở nên trở nên mềm nhũn đến tội nghiệp. Rất nhẹ nhàng, Edward lướt tay lên má tôi, và rồi anh dung cả hai tay ôm gọn lấy gương mặt của tôi.

- Dừng cử động nhé – Anh lại thì thào... như thể tôi chưa đông cứng toàn bộ cơ thể vậy.

Một cách tận trọng, nhưng vẫn ko rời mắt khỏi tôi, Edward nhô người về phía trước. Rồi bất ngờ, nhưng vẫn dịu dàng, anh áp má lên cổ tôi. Sững sờ, tôi ko có nổi bất kỳ một phản ứng nào, dù rằng rất muốn. Thời gian như ngừng trôi, tôi lẳng lặng cảm nhận từng hơi thở của anh phả lên người mình mà thương thức những tia sáng mặt trời lấp lánh trên mái tóc màu đồng đang lay động vì gió của Edward, đó là những thành phần còn mang chất người nhất của anh.

Một cách từ tốn nhưng ko kém phần cẩn trọng, hai bàn tay của Edward nhẹ nhàng lướt xuống. Rùng mình, tôi dường như nín thở. Hai bàn tay của anh vẫn ko dừng lại cho đến khi chúng gặp được bờ vai của tôi.

Gương mặt của anh cũng theo đó mà từ từ trượt xuống, đầu mũi anh lướt ngheng qua xương đồng của tôi. Rồi một cách dịu dàng, anh áp má lên bờ ngực...

... Lắng nghe nhịp đập của con tim...

- Ừm – Edward thở dài.

Không rõ chúng tôi đã ngồi như thế trong bao lâu... Dường như hàng giờ đồng hồ đã trôi qua rồi thì phải. Chỉ là cuối cùng, các mạch đập trong người tôi cũng dịu lại, thế nhưng Edward vẫn ko cử động hay nói năng gì khi đang giữ tôi trong tư thế đó cả. Tôi cũng thừa hiểu một điều rằng trong bất kỳ giây phút nào, mạng sống của tôi cũng có thể theo đó mà chấm dứt... một cách chóng vánh đến độ tôi sẽ chẳng kịp nhận ra. Nhưng sao tôi vẫn ko thấy sợ. Đầu tôi chẳng thể nghĩ được điều gì, trừ mỗi một việc là anh đang giữ cứng lấy tôi mà thôi.

Và rồi, thật nhanh, Edward buông tôi ra.

Đôi mắt anh thật thanh thản.

- Sẽ ko còn khó khăn nữa – Anh lên tiếng một cách hài lòng.

- Vậy là ban đầu khó khăn lắm ư?

- Không đến nỗi tệ như anh tưởng. Còn em?

- Không, em ko cảm thấy tệ... chút nào.

Edward mỉm cười khi nhận ra giọng nói vỡ òa của tôi.

- Em biết anh muốn nói gì mà.

Tôi mỉm cười đáp lại.

- Đây này – Vừa nói, anh vừa cầm tay tôi đặt lên má anh – Em có thấy nó ấm như thế nào ko?

Quả là có hơi ấm thật, hơi ấm trên làn da vốn luôn lạnh lẽo của Edward. Nhưng tôi ko chú ý nhiều đến điều đó; được chạm tay lên gương mặt của anh, đó là niềm mơ ước chưa lúc nào người ở nơi tôi kể từ ngày tôi gặp anh đến giờ.

- Anh đừng cử động – Tôi thì thầm.

Chưa một ai có thể im lìm như Edward cả. Anh chỉ nhắm mắt lại và ngay lập tức, trở nên tĩnh lặng như một khối đá, anh trở thành một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc hoàn mỹ dưới bàn tay của tôi.

Tôi cử động còn chậm hơn cả Edward – cẩn thận, ko dám để có bất kỳ một sai sót nào. Tôi mơn nhẹ lên má anh, lướt hờ qua mi mắt, qua quầng thâm bên dưới mắt anh. Rồi một cách dịu dàng, tôi mơn theo từng đường nét của chiếc mũi hoàn hảo, và một cách cẩn trọng, tôi đặt tay lên đôi môi tuyệt mỹ của Edward. Bất ngờ, đôi môi anh khẽ hé mở, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi thở êm dịu của anh phả lên từng đầu ngón tay mình. Tôi những muốn rướn người về phía trước để thưởng thức hương thơm đó. Nhưng ko được, thế nào anh cũng sẽ nghiêng người tránh né, thất vọng, tôi buông thõng tay xuống.

Edward mở bừng mắt, đôi mắt anh rực lửa như muốn thiêu cháy tất cả mọi thứ trên thế gian này, nhưng ko theo cái cách khiến cho tôi phải sợ hãi. Nó chỉ làm bụng tôi co thắt lại, các mạch đập trong người tôi bắt đầu trở nên trở nên náo loạn như cũ.

- Anh ước sao – Anh thì thầm – Anh ước sao em có thể cảm nhận được muôn vàn những xúc cảm... kỳ lạ trong lòng anh... lúc này... Giả như em có thể hiểu được lòng anh.

Nói rồi Edward đưa tay lên tóc tôi, vuốt lại những ngọn tóc vương ngang qua mặt.

- Nói cho em biết đi – Tôi thì thốt.

- Anh ko nghĩ mình có đủ ngôn từ để diễn đạt. Anh đã nói với em từ trước rồi... những cơn đói... khát... những cảm xúc về em, vì anh là một sinh vật xấu xa. Cái đó chắc em cũng hiểu được ở một mức độ nào đó. Dù rằng... - Edward nhoen cười nửa miệng -... em ko có bất kỳ một ham muốn tội lỗi nào, nên ko hoàn toàn đồng cảm với anh.

- Nhưng mà... - Những ngón tay của Edward lần nữa trên đôi môi tôi, sự đụng chạm lại khiến tôi rùng mình thêm lần nữa... lòng anh lại có thêm những khao khát khác. Những khao khát mà bản thân anh cũng ko thể hiểu được, anh hoàn toàn lạ lẫm với chúng.

- Em có thể hiểu được nhiều hơn anh nghĩ đấy.

- Anh chưa quen với những cảm xúc con người như thế. Con người ta hay có những cảm xúc như thế lắm à?

- Em ấy hả? – Tôi dừng lại một lúc rồi nói tiếp – Ko, chưa bao giờ. Trước đây, em chưa bao giờ có cảm xúc ấy.

Im lặng... Anh bất ngờ nắm lấy đôi bàn tay tôi. Chúng lập tức trở nên mềm nhũn trong bàn tay mạnh mẽ của anh.

- Anh ko biết làm cách nào để có thể gần gũi được em – Edward khẽ khàng thú nhận – Anh ko biết mình có thể làm nổi ko nữa.

Nghe nói thế, mọi cảm xúc trong tôi chột vớ òa. Một cách chậm rãi, tôi nhô người ra phía trước, ánh mắt vẫn dè chừng anh. Và một cách thư thái, tôi ngả đầu vào bộ ngực cứng như thép của Edward. Tôi chỉ còn cảm nhận được mọi hơi thở của anh, ngoài ra ko còn gì khác...

- Như vậy là đủ lắm rồi – Tôi thở dài, khép mắt lại.

Như một con người thực thụ, Edward nhẹ nhàng choàng tay lấy tôi, khẽ khàng áp má anh lên mái tóc của tôi.

- Anh luôn làm tốt được mọi việc hơn là anh nghĩ đấy – Tôi nhận xét.

- Anh cũng có những bản năng của con người mà... mặc dù chúng chìm ngấm nhưng mà vẫn tồn tại.

Thời gian lúc này hoàn toàn trở nên vô nghĩa, lắm lúc tôi tự hỏi ko biết anh có sợ phải phá ta bầu ko khi yên bình này như tôi ko. Nhưng ko thể khác được, xung quanh chúng tôi, ánh nắng đang tắt dần, bóng tối của khu rừng đang sắp sửa phủ chụp xuống hai đứa, bất giác tôi thở dài.

- Anh phải đi rồi.

- Anh tưởng em ko đọc được suy nghĩ của anh.

- Điều đó rõ ràng quá mà – Tôi ko khó khăn gì trong việc cảm nhận được tiếng cười lẫn quát trong giọng nói của Edward.

Anh giữ lấy vai tôi, buộc tôi phải nhìn thẳng vào mặt anh.

- Anh cho em xem điều này được ko? – Edward đề nghị, đôi mắt anh lại trở nên sôi nổi.

- Cho em xem điều gì?

- Cho em xem cách anh đi lại trong rừng – Dường như đọc được thái độ trên mặt tôi, Edward trấn an – Đừng lo, em sẽ an toàn mà, chúng mình lại có thể ra đến chiếc xe tải của em nhanh hơn nữa – Đôi môi anh khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười ranh mãnh nhưng đẹp mê hồn, đến độ tim tôi suýt chút nữa thì quên cả co bóp.

- Anh sắp biến thành dơi hả? – Tôi cảnh giác đề phòng.

Edward bật cười thành tiếng, chưa bao giờ tôi thấy anh cười giòn giã như thế.

- Chẳng ai có thể nghĩ nổi ra điều đó như em cả!

- Ừm, em nghi lắm.

- Nào, thỏ đế, lên lưng anh đi.

Tôi cứ đứng thừ người, ko hiểu là anh có đang đùa hay ko; có vẻ như anh đang nói thật. Nhận ra thái độ ngần ngại của tôi, Edward mỉm cười tiến lại gần. Trông ngực tôi bắt đầu nện thình thình; mặc dù anh ko đọc được ý nghĩ của tôi, nhưng nhịp đập trong lồng ngực của tôi lúc nào cũng muốn tố cáo tôi cả. Một cách dịu dàng, Edward khom người xuống, chờ đợi... Tôi đành phải miễn cưỡng bám lấy vai anh. Tôi dùng cả chân lẫn tay mà ghì chặt lấy Edward, đối với người bình thường, với kiểu ôm ghì đó, thể nào người ta cũng sẽ bị ngạt thở. Nhưng với tôi mà nói, tôi chẳng khác nào đang ôm bám vào một tảng đá vậy.

- Em nặng hơn cái balo của anh một chút hà – Tôi thông báo.

- Ô hô! – Edward cười một cách thích thú. Anh ngoái lại nhìn tôi, cố tình đảo mắt để ra chiều phải đối kịch liệt. Chưa bao giờ tôi thấy anh vui vẻ như vậy cả.

Edward xóc tôi lên, túm chặt lấy hai tay tôi, rồi hít vào một hơi thật đầy.

- Tốt rồi – Anh lầm bầm.

Và anh bắt đầu chạy.

Nếu như ngày xưa, trước khi gặp Edward, tôi có sợ chết thể nào, thì bây giờ, cái cảm giác đó chẳng thấm vào đâu so với những gì mà tôi đã trải qua lúc này.

Edward lao thẳng vào khu rừng u ám, chẳng chịt những cây là cây với một tốc độ nhanh đến kinh hồn, hệt như một viên đạn... hệt như một bóng ma, như muốn xé toạc cả khu rừng già. Anh lướt đi êm ru, ko một tiếng động, ko có một dấu hiệu nào cho thấy là chân anh đang chạm đất hết. Hơi thở của Edward vẫn phả ra đều đặn, như thể anh chẳng hề cố gắng một chút nào. Những thân cây cứ vùn vụt trôi qua, và cây nào cũng suýt một chút nữa là va đập vào Edward.

Tôi kinh hãi đến mức... ko còn sức mà nhắm mắt lại dù cho cái lạnh buốt giá của cánh rừng quất thẳng vào mặt tôi, làm bỏng rát. Tôi có cảm giác như mình đang chơi cái trò tìm cảm giác mạnh ngu ngốc bằng cách thò đầu ra ngoài ô cửa sổ của máy bay đang trong lúc bay vậy. Và lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy chóng mặt vì bị buộc phải vận động quá sức...

Cuối cùng, mọi chuyện cũng kết thúc. Chúng tôi đã đi bộ hàng giờ liền, mất cả buổi sang mới thể đến được cánh đồng cỏ của Edward, thế mà giờ đây khi trở lại với chiếc xe tải, chúng tôi chỉ mất có vài phút ngắn ngủi.

- Em thấy vui ko? – Giọng nói của Edward cao vút, xem ra anh đang rất phấn khởi.

Anh đứng yên, chờ cho tôi leo xuống. Tôi cũng đang cố... nhưng sao các cơ bắp của tôi cứ cứng đờ, chẳng cục cựa gì được. Tay và chân của tôi vẫn bám ghì vào Edward còn cái đầu thì quay mòng mòng.

- Bella? – Edward chợt dạ.

- Em nghĩ rằng mình cần nằm nghỉ một chút – Tôi thở dốc.

- Ồ, anh xin lỗi – Edward lại chờ đợi, nhưng tôi vẫn ko nhúc nhích.

- Giúp em với – Tôi khẩn khoản.

Edward phá ra cười, nhưng là một tiếng cười rất hiền, rồi một cái dịu dàng, anh khẽ nói lỏng tay tôi ra khỏi cổ. Đúng là dưới sức mạnh khủng khiếp của Edward, chẳng có thứ gì là có thể lì lợm với anh mãi được. Rồi anh chuyển người tôi ra phía trước, nâng niu tôi trong tay như đang nâng niu một đứa trẻ còn ẵm ngửa. Trong tư thế ấy, Edward cứ đứng thờ người ra mà ngắm nghía tôi. Mãi một lúc khá lâu sau, anh mới chịu đặt tôi nằm trên một đám dương xỉ mềm mại.

- Em cảm thấy thế nào rồi? – Anh hỏi.

Chính tôi cũng ko biết mình đang như thế nào nữa... một khi cái đầu cứ quay vù vù như chong chóng.

- Em chóng mặt quá.

- Em thử kẹp đầu vào hai đầu gối đi.

Tôi răm rắp làm theo... Quả là có đỡ hơn một chút. Tôi thở ra hít vào một cách chậm rãi, cố giữ cho cái đầu thật im ắng. Edward vẫn đang ngồi bên cạnh tôi, có lẽ vậy. Thời gian cứ thế trôi qua, mãi đến một lúc sau, tôi mới an tâm nhấc đầu lên. Một giọng nói trong trẻo vọng đến tai tôi.

- Vậy ra đó ko phải là ý kiến hay – Edward trầm ngâm nhận xét.

Tôi cũng muốn đồng loạt lên tiếng, nhưng giọng nói của tôi lại ỉu xiu.

- Không, em thấy vui lắm.

- À há? Trông em trắng như ma kia... à ko, trắng như anh vậy!

- Lẽ ra em nên nhắm mắt lại.

- Vậy lần sau, em phải nhớ đây nhé.

- Còn có lần sau nữa hử! – Tôi rên rỉ.

Edward bật cười, xem ra đang thích thú lắm.

- Đúng là hợm hĩnh – Tôi lẩm bẩm.

- Mở mắt ra đi, Bella – Giọng nói của anh thật dịu dàng.

Quả thật anh đang ở đó, gương mặt cả anh đang ở sát ngay bên cạnh mặt tôi. Vẻ đẹp của anh một lần nữa làm cho tôi cảm thấy choáng váng... một vẻ đẹp rực rỡ và huy hoàng mà tôi chưa từng gặp bao giờ.

- Trong lúc chạy, anh đã suy nghĩ... - Đang nói, Edward bỗng dừng lại.

- Nghĩ đến việc tránh én mấy cái cây?

- Bella ngốc ời là ngốc – Edward phá ra cười khúc khích – Chạy là bản năng thứ hai của anh mà, anh cần gì phải suy nghĩ chứ.

- Lại hợm hĩnh nữa rồi – Tôi lẩm bẩm.

Anh chỉ mỉm cười.

- Ko phải đâu – Edward tiếp tục nói – Anh nghĩ mình phải thử một chuyện khác... - Nói rồi, Edward lại ôm gọn lấy gương mặt của tôi trong hai bàn tay của anh.

Tôi hồi hộp... khó thở.

Edward do dự... Không phải là sự do dự của con người...

Không phải là trạng thái mà một chàng trai có thể do dự khi hôn bạn gái, để dò đoán thái độ của cô... để xem mình có được hưởng ứng hay ko. Cũng ko phải là trạng thái mà chàng trai thường do dự để kéo dài khoảng thời gian hiện tại, thời gian lý tưởng cho sự chín muồi... đôi khi còn tuyệt vời hơn cả bản thân nụ hôn đó.

Edward do dự là để... kiểm tra mình, để xem xét xem điều mình sắp làm có an toàn hay ko, và để đảm bảo là mình vẫn còn tự chủ được.

Và rồi đôi môi hoàn mỹ, lạnh giá của anh nhẹ nhàng đặt lên môi tôi.

Song, điều mà ko ai trong chúng tôi có thể ngờ tới lại chính là phản ứng của cơ thể tôi.

Máu nóng trong người tôi bắt đầu sôi lên sùng sục như muốn bùng nổ ở đôi môi. Hơi thở của tôi đột nhiên trở nên dồn dập. Những ngón tay của tôi luồn vào tóc anh, kéo anh vào sát mình hơn. Môi tôi khẽ mở ra để đón nhận hương thơm ngào ngạt...

Nhưng vào ngay chính lúc ấy, tôi hoàn toàn cảm nhận được Edward đã trở nên lãnh đạm. Đôi tay anh vẫn nhẹ nhàng, nhưng đang cố gắng kéo tôi ra. Bất ngờ... tôi mở bừng đôi mắt... Edward đang ở trong trạng thái đề phòng.

- Tiếc thật – Tôi thở dài.

- Em chỉ tìm cách an ủi anh thôi.

Đôi mắt anh trở nên dại hăn đi, quai hàm siết chặt lại trong sự kiềm chế, thể nhưng giọng nói thì vẫn êm mượt như trước. Edward giữ ghì lấy mặt tôi, chỉ để cách mặt anh có vài centimet. Bất chợt, tôi cảm thấy hoa mắt.

- Em có thể...? – Tôi cố gắng vùng thoát, để anh được yên tĩnh một mình.

Nhưng tay anh vẫn ngăn tôi lại, ko để tôi có cơ hội nhúc nhích lấy quá một centimet.

- Không, hãy hiểu cho anh. Chờ một chút, nào, Bella – Giọng nói của anh thật nhã nhặn, nhưng rõ ràng là đang cố che giấu cảm xúc.

Và rồi Edward ngoác miệng ra cười, một nụ cười vô cùng tinh quái.

- Em này – Anh lên tiếng, hoàn toàn hài lòng với chính mình.

- Hiểu cho anh hả? – Tôi hỏi.

Edward cười sáng khoái.

- Anh mạnh hơn mình tưởng. Thật tuyệt khi biết điều đó.

- Ước gì em cũng có thể nói được như vậy. Em xin lỗi.

- Xét cho cùng thì em chỉ là một con người mà thôi.

- Cảm ơn – Tôi đáp, giọng nói có phần chua chát.

Rồi Edward đứng dậy, dáng điệu vô cùng uyển chuyển nhưng nhanh đến nỗi ko ngờ. Anh chia tay cho tôi, một cử chỉ khiến tôi bất ngờ. Edward đã trở nên bạo dạn hơn từ lúc nào vậy nhỉ. Dù sao tôi cũng nắm lấy bàn tay lạnh giá của anh, ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình rất cần một bàn tay trợ giúp đến như thế. Tôi vẫn chưa lấy lại được thăng bằng.

- Em vẫn còn chóng mặt do cuộc chạy hồi nãy?... Hay là do nụ hôn thử nghiệm của anh thế? – Tiếng cười của Edward lúc này sao lại tươi vui và “con người” đến vậy, vẻ mặt rạng ngời của anh ko còn phảng phất một chút u sầu nào nữa. Edward như vừa lột xác, ko còn là một Edward kính đáo, dè dặt mà tôi biết đến ngày nào. Và hơn lúc nào hết, tôi lại càng trở nên bị cuốn hút nếu phải lâm vào cảnh chia lìa, tôi ko biết là mình có thể chịu đựng được nỗi đau hay ko.

- Em ko biết, em vẫn còn chóng mặt lắm – Tôi quyết định trả lời – Có lẽ là vì cả hai...

- Em nên để anh lái xe.

- Anh lại nổi cơn muốn làm yêu hung xa lộ rồi hả? – Tôi phản kháng.

- Nhưng với một ngày đầy những biết cố như thế này thì nên để anh lái tốt hơn – Edward bắt đầu trêu chọc – Em phản ứng chậm thật mê.

- Em ko phủ nhận lời anh nói nhưng trạng thái tinh thần của em lẫn chiếc xe tải sẽ ko gặp phải vấn đề gì đâu.

- Nghe lời anh đi mà, Bella.

Bất giác tôi lần tay vào túi quần... chiếc chìa khóa vẫn còn đây... tôi nắm chặt lấy nó, bặm môi lại, nheo mắt ra chiều thách thức. Tôi khe khẽ lắc đầu, miệng nở một nụ cười tươi rói:

- Không đâu. Anh đừng có năn nỉ vô ích.

Edward nhướn mày lên... nghi ngại.

Tôi bước vòng qua Edward, tự tin tiến tới cánh cửa dành cho tài xế. Có lẽ anh sẽ dễ yên như vậy nếu như bước đi của tôi ko có vẻ chao đảo vào phút cuối cùng. Và một lần nữa, anh bất ngờ rat ay. Đó là một cú chòng tay nhanh, gọn, vòng qua thắt lưng của tôi.

- Bella, em có biết là anh đã phải nỗ lực biết chừng nào để cứu sống em ko? Làm sao anh có thể để em ngồi sau tay lái khi mà em, đi cho vững còn chẳng được nữa là. Ngoài ra, chẳng ai lại để bạn mình lái xe trong tình trạng say xỉn cả - Edward nói rồi bật cười khúc khích. Tôi lơ mơ nhận ra một mùi hương ngọt ngào phả ra từ ngực anh.

- Say xỉn... hồi nào? – Tôi phản đối.

- Thì em bị anh làm cho lóa mắt đấy thôi – Edward trả lời với một nụ cười tự mãn.

- Đúng là em ko thể cãi lại anh rồi – Tôi thở dài.

Anh nói quá đúng, và lại mình cũng ko thể cứ bướng bỉnh mãi. Nghĩ rồi, tôi đưa chiếc chìa khóa lên cao, nhẹ nhàng thả xuống; tôi chỉ kịp thoáng trong thấy Edward đưa tay ra và tóm lấy nó ko một tiếng động – Anh làm ơn nường tay cho ... chiếc xe của em, nó già cả lắm rồi.

- Em cứ yên tâm, anh biết phải làm gì mà – Edward đồng ý.

- Vậy là anh ko bị hề hấn gì hay sao? – Tôi cảm thấy tự ái – Trước sự xuất hiện của em ấy?

Về mặt cả Edward chột điệu lại, trở nên ầm ập. Anh ko trả lời ngay, chỉ nhẹ nhàng cúi xuống , đặt môi lên má tôi và lướt nhẹ... Tôi trăn mình ra...

- Dù sao... - Cuối cùng, anh cũng lên tiếng – Anh cũng phản ứng tốt hơn em.

Chương 14 Lý trí

Rõ ràng là Edward lái xe rất tốt, khi anh giữ tốc độ vừa phải, tôi phải thừa nhận điều đó. Cũng giống như mọi việc khác, anh chẳng có vẻ gì gọi là đang cố gắng cả. Mắt tôi thẳng con đường phía trước mặt, giữ cho các bánh xe không chệch ra khỏi tim đường dù chỉ một xăng ti mét, anh điều khiển vô lăng có một tay, còn tay kia, anh âu yếm nắm lấy tay tôi. Thình thoảng, Edward lại hướng mắt lên vàng thỏi dương đang sắp tắt, thì thoảng lại quay sang nhìn tôi, nhìn gương mặt, mái tóc phất phơ theo làn gió lùa qua ô cửa sổ. Bàn tay chúng tôi đan vào nhau.

Khi vừa lên xe, anh đã chỉnh cái ra đi ô sang một đài phát thanh chuyên phát những bài hát xưa lơ xưa lắc, rồi anh ngẫu nhiên hát theo một bài mà từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi mới được nghe. Thật đáng ngạc nhiên, anh thuộc rành rọt từng chữ một, chẳng vấp ở bất kỳ một câu nào.

- Anh thích nhạc hồi thập niên năm mươi lăm à? – Tôi lên tiếng hỏi.
- Nhạc của thập niên năm mươi rất hay, hay hơn thập niên sáu mươi, bảy mươi rất nhiều, ủa trời! – Edward rùng mình – Nhạc của thập niên tám mươi cũng được.
- Sao anh... không cho em biết tuổi thật của anh? – Tôi hỏi một cách rụt rè, sợ rằng câu hỏi ấy sẽ làm cho vẻ tươi tỉnh trên gương mặt của anh biến mất.
- Điều đó quan trọng lắm sao? – Anh mỉm cười (Thật hù vía!)
- Không, nhưng em vẫn thắc mắc... - Tôi nhăn nhó – Trên đời này chẳng có gì bí ẩn đến độ khiến em phải bật dậy vào lúc nửa đêm đâu.
- Liệu anh nói ra, em sẽ buồn thì sao... - Edward trầm ngâm, rồi ngược nhìn lên mặt trời, im lặng.
- Em sẽ không sao đâu – Tôi lên tiếng.

Anh thờ dài, quay sang, nhìn thật lâu vào đôi mắt của tôi, dường như đã quên hẳn con đường phía trước mặt. Tất cả những gì trong mắt tôi đã khiến anh mạnh mẽ hơn lên thì phải. Edward lại ngược lên nhìn mặt trời, ánh sáng đỏ rực của quả cầu lửa lúc chiều tà làm cho làn da của anh phảng phất một màu hồng ngọc. Anh chậm rãi kể:

- Anh sinh năm 1901, tại Chicago – Edward dừng lại, khẽ liếc mắt sang tôi. Gương mặt của tôi lúc này chẳng may có lấy bất kỳ một dấu hiệu nào của sự ngạc nhiên, thay vào đó, chỉ đơn thuần là sự kiên nhẫn lắng nghe phần còn lại của câu chuyện. Edward mỉm cười, một nụ cười mờ nhạt và tiếp tục kể - Carlisle gặp anh trong một bệnh viện... vào mùa hè năm 1918. Lúc ấy, anh mười bảy tuổi, đang sắp chết vì bệnh cúm Tây Ban Nha.

Edward hoàn toàn cảm nhận được việc tôi đang thờ vào, vậy mà tôi nghĩ chỉ có mình mới nghe thấy. Anh lại quay sang nhìn vào mắt tôi một lần nữa.

- Anh không còn nhớ rõ nữa... chuyện xảy ra lâu lắm rồi, vả lại, ký ức của con người trong anh đã nhạt nhòa từ lâu – Edward tư lự một lát, sau đó, anh kể tiếp – Anh chỉ nhớ là mình đã cảm thấy như thế nào khi được cứu sống. Điều ấy thật không dễ dàng chút nào, đó không phải là điều người ta có thể quên được.

- Thế còn bố mẹ của anh?
- Hai người đã chết vì bệnh. Anh chỉ còn tro bụi có một mình mà thôi. Đó là lý do ông ấy chọn anh. Trong tình cảnh kawaops nơi nào loạn vì bệnh dịch như vậy, không một ai hay biết là anh đã bỏ ra đi cả.
- Thế ông ấy... đã cứu anh như thế nào?

Edward ngập ngừng vài giây trước khi trả lời. Hình như anh đang suy nghĩ lung lăm về cách dùng từ.

- Rất khó khăn. Không có mấy người như bọn anh có thể kiểm chế đwocj cái bản ngã của mình để mà làm việc đó. Nhưng Carlisle là người nhận đức nhất, tốt nhất còn sót lại trên đời này. Anh không tin em có thể tìm được ai đó sánh ngang với ông ấy – Anh dừng lại một lúc – Anh chỉ nhớ là mình đã rất đau đớn, y như chết đi sống lại vậy.

Nhìn đôi môi đang giãn giãn một cách khó chịu, tôi hiểu rằng anh sẽ không đào sâu vấn đề này nữa. Tôi cố dằn nén tính hiếu kỳ của mình xuống để không phải tìm hiểu, dù rằng đang chẳng làm gì khác ngoài việc ngồi trên xe Edward chờ về như thế này. Có rất nhiều điều tôi cần phải suy nghĩ về vấn đề kỳ lạ đó, với tôi, mọi thứ đều mới chỉ bắt đầu... Và chắc chắn Edward đã nhận ra mọi biểu hiện cho thấy là tôi chẳng hiểu mô te gì hết.

Giọng nói êm dịu của anh lại cất lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi:

- Hành động của ông ấy xuất phát từ nỗi cô đơn. Đây thường là lý do đứng đằng sau những lựa chọn. Anh là thành viên đầu tiên của gia đình Carlisle, sau đó ít lâu, ông ấy mới gặp Esme. Bà ấy ngã từ trên một triền núi xuống. Người ta đã đưa Esme vào thẳng nhà xác của bệnh viện... mặc dù tim bà ấy vẫn còn đập...

- Vậy là các anh đều phải hấp hối trước... rồi mới trở thành... - Chúng tôi chưa bao giờ dùng đến cái từ kinh khủng đó, cho đến tận lúc này đây, cũng thế.

- Không, tất cả là ở Carlisle. Ông không bao giờ là điều đó nếu người ta không muốn – Một niềm kính trọng sâu xa phảng phất trong giọng nói của Edward mỗi khi anh nhắc đến tên vị bác sĩ khả kính đó – Mặc dù vậy, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn – Anh tiếp tục nói - ...nếu máu đang yếu... Bố anh đã giải thích như vậy – Nói đoạn, Edward nhìn thẳng vào con đường trước mặt đang trở nên tối dần, tôi hiểu câu chuyện đang đến hồi khép lại.

- Còn Emmett và Rosalie?

- ...Sau Esme, Carlisle tiếp nhận thêm Rosalie làm thành viên mới của gia đình. Lúc đầu, anh đã không nhận ra hy vọng của ông ấy...rằng Rosalie sẽ là bạn đời của anh như Esme đã trở thành bạn đời của ông vậy – Nói đến đây, Edward mở tròn đôi mắt – Nhưng Rosalie chưa bao giờ vượt quá giới hạn là một người chị gái. Chỉ hai năm sau, chỉ ấy gặp Emmett... Bọn anh lúc đó đang ở Appalachia...Rosalie khi ấy đang đi săn và bắt gặp một con gấu đang chuẩn bị xơi tái Emmett. Chị ấy đã đưa Emmett đến gặp Carlisle... đi bộ gần một trăm dặm đường... Thật không thể nào tưởng tượng nổi là Rosalie có thể thực hiện được một hành trình gian nan đến như vậy – Nói rồi, Edward nhìn về phía tôi một cái nhìn dò đoán, và một cách nhẹ nhàng, anh nâng nắm tay của chúng tôi lên, hai bàn tay vẫn luôn đan vào nhau, chưa hề buông lỏng... và quết nhẹ tay mình lên má tôi.

- Nhưng chị ấy làm được – Tôi thốt lên đầy cảm phục rồi nhìn nhanh sang hướng khác, trốn tránh đôi mắt đẹp mê hồn của Edward.

- ừ - Edward lầm bầm – Rosalie đã nhìn thấy gì đó trên gương mặt của Emmett... Chính cái đó đã tiếp thêm sức mạnh cho chị ấy. từ dạo đó cho tới giờ, họ luôn luôn ở bên nhau. Thằng hoặc, Emmett và Rosalie lại ra ở riêng, như một đôi vợ chồng mới cưới. Bọn anh mà càng là ra về ngày thơ chúng nào thì lại càng được ở cố định một nơi lâu chừng ấy. Hình như Forks là một nơi sống lý tưởng, và tất cả bọn anh phải ghi danh vào trường trung học – Nói đến đây, Edward phá ra cười – Thế nào rồi vài năm nữa, bọn anh sẽ phải tham dự lễ cưới của Rosalie và Emmett lần nữa cho mà xem.

- Còn Alice và Jasper thì sao?

- Alice và Jasper là hai người đặc biệt. Trước khi gặp gia đình anh, cả hai đều sống tự lập, đều tự hình thành nhân cách cho mình mà chẳng ai dạy dỗ cả... Jasper vốn có gia đình riêng, nhưng lại là một gia đình không bình thường như bao gia đình khác, Jasper trở nên chán đời, bỏ nhà đi hoang. Chính Alice đã tìm gặp anh ấy. Cũng giống như anh, Alice có những năng lực đặc biệt, vượt xa khả năng của những người như anh.

- Vậy sao? – Tôi cất ngang, đầu óc trở nên mê mẩn – Nhưng anh đã bảo rằng trong gia đình chỉ có một mình anh mới có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác thôi mà.

- Đúng vậy, nhưng cô ấy biết những cái khác. Alice thấy trước được mọi việc... Những việc có thể xảy ra, những việc sắp sửa xảy ra. Nhưng chỉ là chủ quan thôi, Tương lai đâu phải là thứ đã lên dây cót sẵn. Mọi thứ đều có thể thay đổi.

Quai hàm của Edward chột nghiêng lại khi thốt ra những lời đó, anh quay sang nhìn tôi... đó là một cái nhìn chông vánh, vì anh đã quay nhanh lại, khiến tôi có cảm giác như mình đã tưởng tượng ra hành động đó.

- Thế cô ấy đã thấy những gì?

- Alice trông thấy Jasper và biết rằng Jasper sẽ đi tìm mình, thậm chí là trước khi Jasper kịp ý thức được hành động đó. Rồi Alice trông thấy Carlisle và cả gia đình anh, thế là hai người họ cùng tìm đến nhà anh. Cô ấy nhạy cảm nhất với những nhân vật đặc biệt. Alice luôn nhìn thấy trước... chẳng hạn như một nhóm người giống như anh sắp sửa đến gần... cũng như những nguy hiểm họ có thể gây ra.

- Vậy là có nhiều người...như anh sao? – Tôi không giấu được nỗi ngạc nhiên. Trời ơi, bao lâu nay, tôi đã đi giữa bao nhiêu người như vậy rồi?

- Không, không nhiều đâu. Nhưng hầu hết đều không sống cố định ở bất kỳ một nơi nào. Chỉ có một số người như bọn anh, từ bỏ việc săn người,... - Nói đoạn, anh ném cho tôi một cái nhìn ranh mãnh - ...là có thể sống giữa loài người trong một thời gian dài. Bọn anh chỉ tìm thấy một gia đình khác giống mình thôi.

Họ sống trong một ngôi làng nhỏ ở Alaska. Bọn anh đã sống chung với họ một khoảng thời gian, nhưng mà sống chung nhiều người như vậy dễ bị chú ý lắm. Những người kia... cũng cảm thấy ngại.

- Còn những người khác?

- Là dân du cư, hầu hết là như vậy. Bọn anh đã từng sống rày đây mai đó rồi chứ. Nhưng mệt mỏi và chán lắm. Thỉnh thoảng, bọn anh có gặp họ, vì hầu hết những người như anh đều thích sống ở phương Bắc.

- Tại sao vậy?

Lúc này, chúng tôi đang đậu xe trước cửa nhà tôi, Edward đưa tay tắt máy xe. Bên ngoài thật tối tăm và im ắng, tối nay không có trăng. Đèn hàng hiên nhà tôi chưa bật.. Vậy là bố vẫn chưa về nhà.

- Hồi trưa này em có ngủ gật không đó? – Edward lại giở giọng true chọc – Em nghĩ là anh có thể ung dung dạo phố dưới ánh mặt trời mà không khiến các xe tông nhau hả? Đó lag lý do tại sao bọn anh lại chọn bán đảo Olympic này đây, một trong những nơi âm u nhất thế giới. Được ra ngoài vào ban ngày, thật là tuyệt. Em không thể tưởng tượng nổi thế nào là nỗi khổ khi phải rông rã trong suốt tám mươi năm trời chỉ được ra ngoài vào ban đêm thôi đâu.

- Phải chăng vì vậy mà hầu hết các truyền thuyết đều bắt nguồn từ phương Bắc xa xôi?

- Có lẽ là thế.

- Vậy Alice cũng bỏ nhà ra đi như Jasper hả anh?

- Không, điều đó vẫn còn là một bí mật. Alice hoàn toàn chẳng nhớ đến cuộc sống con người của mình trước đây. Cô ấy chẳng biết ai đã tạo ra mình. Cô ấy chỉ biết là khi tỉnh dậy thì chỉ còn tro bụi có mỗi một mình thôi. Người tạo ra một Alice mới đã bỏ đi, không một ai trong số bọn anh hiểu được lý do cũng như làm thế nào mà người này lại có lối hành xử như thế. Nếu Alice không có cái giác quan kia, nếu cô ấy mà không gặp Jasper, Carlisle và biết rằng một ngày nào đó sẽ nhập bọn với bọn anh, thì rất có thể cô ấy đã trở thành một linh hồn tội lỗi hết thuốc chữa rồi.

Còn quá nhiều điều cần phải suy ngẫm, còn quá nhiều điều tôi cần phải hỏi. Nhưng thật xấu hổ, cái bao tử của tôi đang sôi réo dữ quá. Bản thân tôi cũng còn nghe thấy. Tôi đã quá say mê với câu chuyện của Edward đến độ không hay biết rằng mình đang đói. Vâng, quả tình là tôi đang đói tới cồn cào cả gan ruột.

- ANh xin lỗi, anh đang ám bữa ăn tối của em.

- Em không sao đâu, thật đấy.

- Chưa bao giờ anh lại quần quanh bên những người cần sống bằng thức ăn cả. Nên anh quên khuấy đi mất.

- Em muốn ở bên cạnh anh – Trong bóng tối, những câu nói thật lòng như vậy xem ra dễ thốt lên thành lời hơn, nhất là khi biết rằng giọng nói của tôi sẽ phản bội, nó sẽ phản ánh nỗi say mê anh một cách tuyệt vọng của tôi.

- Anh vào nhà được không? – Edward hỏi.

- Anh muốn vào ư? Tôi không dám tin là nhận vật có nét đẹp thần thánh này lại chịu ngồi vào chiếc ghế gỗ atnf tạ sẵn màu thời gian của bố tôi trong gian bếp.

- Ủ, nếu được em cho phép – Tôi nghe tiếng cửa xe đóng lại một cách nhẹ nhàng như khi anh vừa đứng ở ngoài và mở cửa cho tôi.

- Rất ra dáng đấy – Tôi khen ngợi Edward.

- Chỉ được cái mã bề ngoài thôi.

Trong bóng tối tĩnh mịch đến se lòng, anh lảng lảng bước đi bên tôi, nhẹ nhàng đến nỗi thăng hoặc tôi lại phải trộm nhìn anh để chắc chắn rằng anh vẫn còn đang ở bên cạnh. Cũng trong bóng tối, Edward trông giống như một người bình thường hơn – trắng trẻo và đẹp lạ lung, đặc biệt là không còn lấp lánh một cách kỳ lạ như hồi buổi trưa chan hòa ánh nắng nữa.

Anh tiến nhanh lên phía trước để mở cửa cho tôi. Tôi đứng ngần ngừ ở ngưỡng cửa.

- Em quên khóa cửa à?

- Không phải. Chính là do anh dùng chìa khóa cất ở chỗ mái hiên gie ra.

Tôi bước vào trong nhà, việc làm đầu tiên là tôi bật ngay đèn hàng hiên... Bất chợt, một cảm giác ngờ ngợ xâm chiếm lấy hồn tôi. Không, tôi chưa hề lấy chiếc chìa khóa đó trước mặt Edward, tôi quay sang anh, đôi long mày dần rộng.

- Em thấy tò mò về anh rồi đấy. Anh theo dõi em phải không? – Đúng là giọng nói của tôi phản bội tôi thật, sao nó có vẻ như đang khuyến khích, cổ vũ Edward làm chuyện đó thế nhỉ. Giọng nói của tôi chẳng mang một dấu vết nào của nỗi tức giận cả.

Còn Edward, chẳng thấy anh tỏ ra ân hận hay ăn năn gì hết.

- Ban đêm mà, còn việc gì khác cho anh làm nữa đâu?

Hay chưa kia! Tôi đứng chờ người ra một lát rồi quay quả đi xuống bếp, chẳng nói chẳng rằng lấy một câu. Edward đã ở sẵn trong bếp đợi tôi... không cần phải đợi hướng dẫn. Anh ngồi trên đống cái ghế mà ban nãy tôi đã e ngại khi nghĩ đến. Vẻ đẹp rạng ngời của Edward làm cả căn bếp sáng bừng. Phải mất một lúc lâu sau tôi mới đủ sức quay mặt đi.

Một cách ngượng ngùng pha lẫn bức bối, tôi cố gắng tập trung chuẩn bị bữa tối. Chẳng phải sơn hào hải vị gì, chỉ là món mì dẹt tôi qua còn dư lại cất trong tủ lạnh mà thôi. Tôi lấy ra một gói mì đặt lên đĩa. Vun lại cho gọn rồi cho vào lò viba. Chiếc đĩa quay tròn, cả căn bếp dậy mùi cả chua cùng mùi kinh giới kích thích vị giác. Vẫn không rời mắt khỏi chiếc đĩa, tôi lên tiếng:

- Mấy lần rồi? – Tôi cố hỏi bằng một giọng lãnh đạm.

- Hmmmm? – Edward ngơ ngác như thể tôi vừa kéo anh từ cung trăng trở lại mặt đất vậy.

Tôi vẫn không quay lại.

-Anh đến đây mấy lần rồi?

-Hầu như đêm nào anh cũng đến.

Chỉ trong phút chốc, đầu óc tôi bỗng trở nên văng vắt, quay cuồng.

-Tại sao?

-Vì khi ngủ...em rất đáng yêu – Edward trả lời liền tấp lự - Em nói mớ.

-Không thể như thế được! – Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc, gương mặt bỗng nóng ran. Tôi phải tựa lưng vào kệ bếp cho khỏi ngã. Dĩ nhiên là tôi biết tôi hay nói mớ; mẹ vẫn hay đem điều đó ra để trêu tôi. Và chưa bao giờ tôi lấy điều đó làm bận tâm.

Edward ngay lập tức trở nên lo lắng:

-Em giận à?

-Cái đó còn tùy! – Tôi thở hỏn hển như sắp chết ngạt đến nơi.

Anh tỏ vẻ chờ đợi:

-Tùy vào cái gì?

-Vào những gì anh đã nghe! – Tôi đáp như sắp khóc.

Lặng người...Edward chậm rãi tiến đến bên tôi, nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay mềm nhũn như sắp tan chảy.

-Em đừng buồn như thế! – Giọng nói của Edward thật dịu dàng. Nói đoạn, anh khom người xuống cho ngang bằng với tôi để nhìn thật sâu vào đôi mắt. Lúng túng, tôi cố gắng quay mặt đi.

-Em nhớ mẹ - Anh thì thảo – Em lo lắng cho bà ấy. Khi trời mưa, tiếng rì rào lại làm em không ngủ được. Em nhớ nhà nhiều, nhưng bây giờ đã đỡ hơn. Có lần em bảo:”Nơi này xanh quá” – Edward cười một cách dịu dàng, hy vọng... tự dưng mọi nỗi buồn bức trong tôi bỗng chốc tan biến.

-Còn gì nữa không? – Tôi hỏi gặng.

Edward hiểu tôi đang ở thế mạnh hơn.

-Em gọi tên anh – Anh đáp.

Tôi thờ dãi...(Thế là lời đuôi rồi!)

-Nhiều lắm chứ gì?

-Bao nhiêu lần thì được em coi là nhiều?

-Ôi trời ơi! – Tôi gục đầu xuống vì xấu hổ.

Một cách tự nhiên, Edward nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng.

-Đừng ngại ngùng như thế - Anh thì thào vào tai tôi – Nếu anh còn có thể nằm mơ được, anh sẽ chỉ mơ đến em thôi. Và anh không bao giờ cảm thấy xấu hổ vì điều đó.

Trong không gian bỗng vang lên tiếng lốp xe lăn vào khuôn viên trong nhà. Ánh đèn pha sáng rực rọi thẳng vào cửa sổ. Người tôi muốn đông thành đá trong vòng tay của Edward.

-Có nên để bố em biết là anh đang ở đây không? – Anh hỏi.

-Em cũng không biết nữa... - Tôi cố gắng nghĩ thật nhanh cách giải quyết tốt nhất.

-Vậy thì lần sau...

Anh vừa nói đến đó, ngay lập tức, tôi chỉ còn lại một mình.

-Edward! – Tôi gọi rít lên.

Chỉ nghe thấy vài tiếng cười khúc khích tinh quái, ngoài ra, tôi không còn trông thấy gì nữa.

Có tiếng chìa khóa của bố tôi tra vào ổ.

-Bella? – Bố tôi gọi (thì còn ai vào đây nữa hả bố!). Nhưng xét cho cùng thì sự nghi ngờ của bố cũng chẳng sai lệch bao nhiêu.

-Con ở đây – Tôi lên tiếng đáp lại, hy vọng bố không nhận ra một chút kích động nào trong giọng nói của tôi. Rồi một cách cẩn thận, lót tay lấy đĩa thức ăn ra và đem lại bàn ngồi; đúng lúc ấy thì bố tôi bước vào. Sau một ngày ở bên Edward, tôi bắt đầu có cảm giác như tiếng bước chân của bố thật huyền ảo.

-Con làm cho bố một phần luôn nhé? Bố mệt quá – Vừa nói, bố vừa tựa mình vào lưng ghế của Edward đã ngồi lúc nãy, lúi húi rút chân ra khỏi giày.

Tôi ăn vội một miếng rồi đứng lên sửa soạn thức ăn cho bố. Trời ơi, món mì dẹt nóng quá làm lưỡi tôi muốn chín rộp luôn. Và trong lúc chờ đợi lò vi sóng hâm xong món mì của bố, tôi rót sữa ra hai ly đầy, rồi vội vàng uống lấy phần sữa của mình cho lưỡi đỡ tê buốt. Đặt ly xuống bàn, sữa trong ly trông trắng như muốn sóng ra ngoài, chỉ lúc ấy tôi mới tự nhận biết là toàn thân mình đang run như cây sậy. Bố ngồi xuống ghế, sự tương phản một trời một vực giữa bố và “kẻ tiền nhiệm” ban nãy bất giác làm cho tôi phải tùm tùm cười.

-Cảm ơn con – Bố lên tiếng khi tôi đặt mì dẹt của bố xuống bàn.

-Ngày hôm nay của bố thế nào ạ? – Tôi hỏi. Giọng nói như vỡ òa; thật khốn khổ thay cho tôi mỗi khi phải ra sức trấn tĩnh lại tinh thần.

-Tuyệt lắm con ạ. Cả căn câu nhiều lắm... Còn con thì sao? Con đã có được mọi thứ mình muốn chưa?

-Cũng không hẳn bố ạ... Chỉ vì hôm nay là một ngày nắng đẹp, cứ ru rú ở trong nhà thì phí lắm – Tôi vội dứt một cuộn mì khác thật lớn vào đầy miệng.

-Ừ, hôm nay là một ngày đẹp trời – Bố gật đầu đồng ý. Khá khen cho cái bản tường trình láo lếu về sự thật kia của mình, tôi thầm cáu giận với bản thân.

Nuốt xong chỗ mì cuối cùng, tôi nốc một hơi, hết luôn phần sữa còn lại.

Bố đã chọn đúng hôm này để thể hiện ...tài quan sát của mình.

-Con đói đến vậy ư?

-Dạaa, con mệt. Con sẽ đi ngủ sớm.

-Trông con có vẻ như đang giấu bố chuyện gì ấy – Bố trầm ngâm nhận xét.

Ồi trời ơi, sao lại thế nhỉ. Tại sao cứ phải chọn hôm nay để thể hiện cái tài năng ấy chứ?

-Vậy hả bố? – Đây là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra...để trả lời. Một cách nhanh chóng, tôi ngoáy xà bông vào đĩa rồi rửa sạch lại bằng nước, xong xuôi, tôi đặt lên cái úp chén.

-Hôm nay là thứ Bảy... - Bố suy tư.

Tôi nín lặng, không trả lời.

-Tối nay con không có kế hoạch nào à? – Không dung bố lại lên tiếng hỏi.

-Dạ không, bố ạ, con chỉ muốn đi ngủ thôi.

-Không lẽ trong thị trấn này chẳng có chàng trai nào thuộc tốp người con thích sao? – Bố hỏi ngang xương.

-Dạ chưa, con chưa chú ý đến người nào ạ - Tôi cẩn thận nhấn mạnh chữ người nào cho câu trả lời có vẻ thật thà một chút.

-Bố nghĩ Mike Newton được đấy... Con cũng đã bảo là cậu ấy rất thân thiện.

-Nhưng chỉ là một người bạn thôi bố ạ.

-Ừ, nhưng dù sao con cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi nhé. Cứ chờ khi lên đại học hăng hay – Quả là một ông bố chính hiệu, dù rất muốn con gái của mình quan hệ bạn bè rộng rãi nhưng lúc nào cũng nơm nớp lo rằng nó lại chơi bời lêu lổng, nhất là ở cái tuổi đang hình thành nhân cách và dễ bị kích động như tôi. (Khoan đã...hình như bố đang bóng gió gì đó thì phải...?)

-Con tán thành ý kiến của bố - Tôi bày tỏ sự đồng ý và bước lên cầu thang.

-Ngủ ngon nhé, con yêu – Bố gọi với theo.

Tôi dám chắc một điều, rằng đêm nay, bố sẽ đóng tai lên nghe ngóng một cách cẩn thận xem tôi có lên ra khỏi nhà không đấy.

- Hẹn sáng mai gặp lại bố, bố ạ - (Hẹn gặp lại bố vào nửa đêm, khi bố rón rén vào phòng con để kiểm tra!) Dù mệt đừ đừ nhưng tôi vẫn cố gắng bước lên cầu thang trở về phòng mà không gây ra một tiếng động nào. Tôi đóng cửa lại chỉ vừa đủ lớn để anh có thể nghe thấy, rồi khe khẽ từng bước một, tôi nhón chân đi lại phía cửa sổ. Mở bung cả hai cánh cửa ra, tôi thò đầu ra ngoài, ngó đảo đảo, mắt căng ra trong màn đêm, cố nhìn xuyên qua những bóng cây mờ ảo...

- Edward? – Tôi thì thảo, cảm thấy rõ ràng mình đúng là con ngốc.

Một tiếng cười vang lên... ngay trong phòng, ngay sau lưng tôi:

- Ủ?

Tôi đứng chết trân tại chỗ, tay kịp thời đưa lên cổ để tự trấn an mình.

Edward đang nằm đó, ở ngay chính giữa cái giường của tôi, miệng cười toe toét. Anh gối tay sau đầu, chân duỗi thẳng về phía cuối giường... Tư thế hoàn toàn thoải mái.

- Ôi trời ơi! – Tôi thờ dốc, đôi chân liu khuyu ngã xuống sàn.

- Anh xin lỗi – Edward mím hai môi vào nhau để cố ngăn một tiếng cười thích thú.

- Chờ một chút, để tim em đập trở lại bình thường cái đã.

Anh chậm rãi ngồi dậy, để khỏi làm tôi...giật mình thêm lần nữa. Rồi anh nhào người về phía trước, vương đôi tay dài ngoẵng ra để nâng tôi dậy, giữ lấy hai bắp tay của tôi như giữ một đứa bé đang chập chững tập đi. Rồi với một phong thái rất đỗi dịu dàng, anh đặt tôi ngồi lên giường, bên cạnh anh.

- Sao không chịu ngồi đây với anh – Anh nhẹ nhàng trách móc và cầm lấy tay tôi – Tìm em sao rồi?

- Anh phải nói cho em biết chứ, anh nghe nó giỏi hơn em mà.

Dù Edward đã cố nín khỏi bật ra tiếng cười, nhưng chiếc giường của tôi vẫn khẽ rung động.

Cứ thế, chúng tôi ngồi bên nhau trong im lặng, lắng nghe nhịp tim của tôi cho đến khi nó trở lại bình thường. Tôi trầm ngâm...bố đang ở nhà, Edward đang ở trong phòng của tôi...

- Em có thể ra ngoài một chút được không? – Tôi hỏi.

- Được chứ - Anh giơ một tay lên tỏ ý tán thành.

- Anh ngồi yên ở đây đây – Tôi nói, cố làm ra vẻ “hình sự”.

- Vâng, thưa quý cô – Trả lời tôi xong, anh bắt đầu trạng thái im lìm như một pho tượng.

Tôi nhồm dậy, tóm lấy bộ đồ ngủ rơi trên sàn cùng túi đựng đồ cá nhân đặt trên bàn. Vẫn để đèn tắt, tôi bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tiếng tivi dưới lầu vọng lên khá to...Tôi đóng cửa nhà tắm hơi mạnh tay để bố có thể nghe thấy... và không lên kiểm tra.

Cố gắng làm mọi việc thật nhanh, tôi chải răng như muốn phá bàn chải, làm sao pahir nhanh nhưng thật sạch, xóa bỏ hết mọi dấu vết của món mì dẹt hồi nãy mới được. Nhưng với thứ nước ấm từ vòi sen phun ra này thì không thể nào bỏ qua được. Hơi nóng từ từ làm dịu các cơ bắp phía sau lưng tôi. Mùi dầu gội đầu quen thuộc bất giác khiến tôi chợt nhớ lại mọi diễn biến của buổi sáng. Tôi cố gắng thôi không nghĩ đến Edward, thôi nghĩ đến hình ảnh anh ngồi im như một pho tượng trên giường tôi...mà chờ đợi... trong lúc tôi đang cố thư giãn toàn thân như thế này, Cuối cùng, cũng không thể trì hoãn được nữa. Tôi khóa vòi nước, lau khô mình mảy, và lại bắt đầu trở nên nôn nóng. Sauk hi trông vào người chiếc áo sơ mi cổ rộng và mặc xong chiếc quần vải bóng màu xám, tôi mới cảm thấy hối hận vì đã không để vào hành lý bộ pajama may bằng lụa đặc biệt (được mệnh danh là điều bí mật của Nữ hoàng Victoria đấy) mà mẹ đã tặng hồi sinh nhật hai năm về trước. Thật tội nghiệp cho món quà, nó vẫn còn nguyên mác mà đành cam chịu bị chìm vào quên lãng trong một ngăn kéo nơi quê nhà.

Tôi chụp khăn bông lên đầu, xoa tóc thật nhanh. Xong, tôi thả cái khăn bông vào giỏ mây, thu gom bàn chải và kem đánh răng, cho hết vào túi rồi bước nhanh xuống lầu, để bố có thể trông thấy tôi trong bộ quần áo ngủ, với mái tóc ướt nhèm.

- Chúc bố ngủ ngon.

- Chúc... chúc con ngủ ngon, Bella – Bố thoáng giật mình khi trông thấy bộ dạng của tôi. Nhưng có lẽ chỉ có cách đó mới khiến bố từ bỏ ý định lên vào phòng tôi mà kiểm tra.

Tôi bước lên cầu thang hai bậc một, cố gắng không gây ra bất kỳ một tiếng động nào, sau đó là lên nhanh vào phòng, đóng cửa lại.

Edward vẫn ngồi im không nhúc nhích, “nỗi khao khát của chàng Adonis” (có thể đặt tên cho bức tượng của tôi là như vậy) đang được đặt trên tấm chăn bông cũ mềm của tôi. Tôi mỉm cười, đôi môi của Edward bắt đầu mấp máy... bức tượng sống dậy.

Đôi mắt anh lướt một dọc khắp người tôi, dừng lại ở mái tóc ướt mềm và chiếc áo sơ mi bạc théch bạc thác. Anh khẽ nhướn một bên mày lên:

- Tuyệt.

Tôi nhăn mặt.

- Không, trông em tuyệt lắm, thật đấy.

- Cảm ơn anh – Tôi thì thảo và ngồi xuống giường, bên cạnh anh, chân bắt chéo vào nhau. Tôi nhìn hồ hững xuống những khe gỗ dưới sàn nhà.

- Sao em lại phải làm thế?

- Vì bố nghĩ em sẽ lên ra khỏi nhà.

- Ồ...Edward trầm ngâm – Tại sao bố lại nghĩ thế? – Có lẽ anh không đọc được suy nghĩ của bố rõ bằng tôi.

- Vì bố thấy em hơi vui lên một chút so với ngày thường.

Edward nâng cằm tôi lên, ngắm nghía một cách cẩn thận:

- Trông em âm thầm cơ.

Và rất chậm rãi, anh rướn người tới, nhẹ nhàng áp chiếc má lạnh lẽo vào má tôi. Toàn thân tôi bất động.

- Ummm... - Edward khẽ hít vào.

Đang trong lúc Edward tỏ ra than thiết như vậy, thật khó khăn khi muốn sắp xếp lại mọi suy nghĩ trong đầu để có thể đặt câu hỏi. Mãi đến một lúc sau, tôi mới có thể tập trung được lý trí của mình.

- Đường như...anh đã cảm thấy dễ dàng hơn...khi gần gũi với em rồi...phải không...

- Em cũng cảm thấy như vậy sao? – Edward thì thầm, mon nhẹ đầu mũi lên má tôi. Và đôi tay của anh...dịu dàng hơn cả cánh bướm, vuốt nhẹ những lọn tóc ẩm ướt của tôi ra sau...âu yếm đặt vào hõm tai tôi đôi môi tuyệt mỹ của mình.

- Vâng, ...quá dễ dàng...

- Ummm.

- Em tự hỏi... - Đúng lúc tôi bắt đầu nói thì những ngón tay của anh lại lần xuống cổ... Giờ thì tôi không còn suy nghĩ được gì cho ra hồn nữa.

- Em hỏi đi? – Edward vẫn thờ ơ.

- Tại sao... - Giọng nói của tôi run rẩy, tôi trở nên ngượng ngịu - ...anh lại nghĩ như thế?

Một luồng hơi lạnh lạnh phả lên cổ tôi khi Edward bật cười.

- Tất cả đều phụ thuộc vào lý trí của mình, em ạ.

Tôi ngả người ra sau; cử động bất ngờ đó khiến Edward đông cứng lại. Tôi không còn nghe tiếng thở của anh nữa.

Một cách nặng nề, chúng tôi nhìn nhau như đoán tìm thâm ý. Rồi quai hàm đánh lại của Edward từ từ giãn ra, anh tỏ ý khó hiểu.

- Anh đã làm gì sai ư?

- Không, ngược lại, anh làm em phát điên lên được – Tôi áp ứng giải thích.

Chợt khựng lại như vừa hiểu ra, anh lên tiếng:

- Thật à? – Trong giọng nói hàm chứa một sự hài lòng, và liền sau đó là nụ cười đắc thắng.

- Anh có cần một tràng pháo tay khen ngợi không? – Tôi hỏi một cách châm biếm.

Edward ngoác miệng ra cười, một nụ cười tươi rất lạ, tôi chưa từng thấy bao giờ.

- Anh cảm thấy dễ chịu đến không ngờ - Edward bật bạch – Hơn một trăm năm qua – Giọng nói của anh bắt đầu tỏ ra bong đùa – Chưa bao giờ anh tưởng tượng nổi là trên đời này lại có một thứ gì tuyệt diệu đến thế. Chưa bao giờ anh tin rằng trên đời này lại có người... mà anh muốn gần gũi hơn cả anh chị em của mình đến như vậy... Và anh đã tìm ra... dù rằng đây là lần đầu tiên... một cảm xúc hoàn toàn mới mẻ... Thế mà anh đã làm tốt được điều đó...

- Anh thì làm gì mà chả tốt – Tôi đáp phụ họa.

Edward khẽ nhún vai, ra chiều “tất nhiên rồi!”, và chúng tôi cùng phá lên cười, những tiếng cười khe khẽ.

- Nhưng sao bây giờ lại có thể dễ dàng đến thế? – Tôi hỏi lại – Chiều nay...

- Không dễ đâu em...- Edward thở dài – Thật ra là chiều nay, anh vẫn còn do dự. Anh xin lỗi vì hành động đó, anh đúng là không thể tha thứ được...

- Không phải là không thể tha thứ được – Tôi phản đối.

- Cảm ơn em – Edward mỉm cười – Em biết không – Anh tiếp tục nói – Anh không chắc là mình đã đủ mạnh hay chưa – Một cchahs dịu dàng, anh nâng bàn tay tôi lên và áp má vvaof đó – Khi ấy, vẫn có khả năng anh...mất tự chủ - Nói đến đây, mũi anh khễ mơn trớn cổ tay tôi – Anh rất ...nhạy cảm mà. Nhưng rồi anh tự ra lệnh cho mình... anh rất mạnh, sẽ không bao giờ anh để xảy ra... sẽ không bao giờ anh làm...

Tôi chưa từng thấy anh khổ sở khi phải tìm cách diễn đạt tâm trạng đến như vậy... trông anh giống hết như một con người thực thụ...

- Thế bây giờ hết có thể rồi hả?

- Lý trí là mạnh nhất, Bella ạ - Edward nhẹ nhàng đáp lại và mỉm cười, những chiếc răng trắng lấp lánh, bất kể chúng tôi đang ngồi trong bóng đêm.

- Ô, đơn giản quá nhỉ - Tôi tỏ vẻ khâm phục.

Edward ghéch đầu ra đằng sau, phá ra cười, tiếng cười rất khễ...khễ như một tiếng thì thảo nhưng rất hồ hởi.

- Ủ, chỉ có em mới thấy đơn giản thôi! – Anh nhẹ nhàng chỉnh lại và quệt nhẹ ngón tay vào mũi tôi.

Nhưng bắt thần gương mặt anh bỗng trở nên nghiêm nghị.

- ANh đang cố gắng – Edward thì thầm, giọng nói tràn đầy nỗi thống khổ - Nhưng nếu...một lúc nào đó, anh không chịu được...Có lẽ anh sẽ ra đi.

Tôi cau mày lại, tôi không thích nói đến chia ly.

- Ngày mai sẽ khó khăn hơn – Edward tiếp tục nói – Cả ngày hôm nay, đầu óc anh tràn ngập mùi hương của em rồi, càng lúc anh lại càng trở nên mê mẩn. Nếu phải xa em một khoảng thời gian dài như vậy, Anh lại phải bắt đầu lại từ đầu, dù rằng không đến nỗi khổ sở như ngày đầu tiên gặp em. Anh nghĩ vậy.

- Thế thì anh đừng bỏ đi – Tôi khẩn khoản.

- Điều đó thích hợp với anh hơn – Edward trả lời, gương mặt anh giãn ra bằng một nụ cười hồn hậu – Mang còng đến đây đi...anh sẽ là tù nhân của me – Nói rồi, anh nắm lấy hai cổ tay của tôi mình họa, tiếng cười một lần nữa vang lên, nhưng lần này lại thánh thót hết như tiếng đàn. Tối nay, Edward cười rất nhiều, từ hồi quen nhau đến giờ, hôm nay là ngày đầu tiên tôi sthaays anh cười nhiều như vậy.

- Trông anh có vẻ...lạc quan hơn ngày thường – Tôi nhận xét – Chưa bao giờ em thấy anh như vậy cả.

- Ua, chẳng phải con người thường như vậy hay sao? – Edward mỉm cười – Mọi tình đầu khiến con người ta lâng lâng bay bổng mà. Điều đó thật lạ lung, phải không, nó không giống với những gì anh đã đọc hay xem trên phim ảnh.

- Vâng, rất khác – Tôi gật đầu đồng ý – Tuyệt vời hơn em tưởng nhiều.

- Chẳng hạn như... - Anh lại lên tiếng, lần này rất liến thoắng, tôi phải tập trung lắm mới stheo kịp được anh - ...cảm giác ghen tuông. Anh đã đọc về nó cả trăm lần, xem cácdieenx viên diễn tâm trạng đó trong cả ngàn bộ phim và các vở kịch khác nhau. Anh những tưởng mình hiểu cảm giác đó rõ ràng lắm. Vậy mà nó lại khiến anh ngỡ ngàng... - Nói đến đây, Edward nhăn mặt – Em có nhớ nagyf Mike mời em đi khiêu vũ không?

Tôi khễ gật đầu, mặc dù tôi nhớ cái ngày đó vì một lý do khác.

- Đó là ngày anh bắt đầu nói chuyện lại với em.

- Anh ngạc nhiên là trong lòng mình lại nổi bùng một ngọn lửa oán giận, gần như là điên tiết...Ban đầu, anh không hiểu được cảm xúc đó. Sau đó, tâm trạng anh lại càng trở nên tồi tệ hơn khi không biết em đang nghĩ gì, tại sao em lại từ chối cậu ta. Đó đơn thuần chỉ là vì cô bạn của em? Hay là em đã có ai khác? Anh hiểu mình không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của em. Anh đã cố không quan tâm.

- Thế là xảy ra chuyện các xe nối đuôi nhau thành hàng dài...- Kể đến đây, Edward lại phá ra cười khúc khích... Còn tôi thì chỉ biết ngồi im mà...cau mày một mình trong bóng đêm.

- Anh đã đợi, trong lòng nôn nóng một cách khác thường, chờ xem em sẽ nói gì với họ, để xem thái độ của em. Anh không phủ nhận là mình đã thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy vẻ mặt như đưa đám của em; nhưng anh vẫn không chắc lắm.

Đó là đêm đầu tiên anh đến đây. Cả đêm hôm ấy, trong lúc ngắm nhìn em ngủ, tâm can anh đã bị giằng xé dữ dội giữa những gì anh cho là đúng như đạo đức luân thường, với điều anh muốn. Anh hiểu nếu mình cứ mãi lảng tránh em như một điều nên làm hay bỏ đi một vài năm cho đến khi em rời khỏi thị trấn này,

thì thể nào một ngày nào đó em cũng sẽ nói “vâng” với Mike, không thì cũng là với người khác. Ý nghĩ đó khiến anh bức tức không chịu được.

Rồi bất thần, anh nghe thấy em gọi tên anh. Em phát âm rất rõ ràng. Ban đầu, anh tưởng là em đã thức giấc. Nhưng thấy em cứ trở người không dứt, gọi tên anh thêm một lần nữa, rồi thở dài. Trong anh lại ngập tràn một cảm xúc khác: sững sốt, mềm lòng, và thiếu tự tin. Khi ấy, anh mới hiểu mình đã không còn có thể lãng tránh em được nữa – Edward bỗng im bật, có lẽ đang lắng nghe nhịp tim của tôi khi không lại rộn lên một cách khác thường.

Nhưng ghen tuông...đó là một cảm giác lạ lùng. Anh không ngờ là nó lại ghê gớm đến như thế. Và hoàn toàn không có điểm dừng! Vừa nãy, khi bố em hỏi về cái tên Mike Newton ấy... - Edward lắc đầu một cách giận dữ.

- Ôi trời, lẽ ra em phải biết là anh đang lắng nghe... - Tôi rên rỉ.

- Tất nhiên.

- Điều đó khiến anh ghen ư, thật vậy sao?

- Cảm xúc này anh chưa trải qua bao giờ; em đang dần dần khôi phục lại bản tính con người trong anh đấy. mọi thứ sẽ trở nên thái quá vì nó rất mới mẻ.

- Anh hãy nói thật lòng mình nhé – Tôi bắt đầu trêu chọc - ...Mặc dù anh sẽ không thích đâu... Nhưng Rosalie vốn dĩ là dành cho anh...Rosalie là hiện thân của một sắc đẹp thuần khiết. Dù muốn dù không thì em cũng đâu có bì được với chị ấy?

- Không thể phân bì được – Những chiếc răng trắng muốt của Edward lại hiện ra lấp lánh. Một cách dịu dàng, anh kéo tôi vào lòng. Tôi ngời im, cố gắng điều hòa hơi thở.

- Em biết là mình không bì được – Tôi gục đầu vào ngực anh, lằm bằm – Nên em thấy lạ.

- Tất nhiên là Rosalie rất đẹp, nhưng dù chị ấy không giống như một người chị gái của anh, hay thậm chí Rosalie và Emmett có không thuộc về nhau đi chăng nữa, chị ấy cũng không bằng một phần mười...à không, một phần trăm nét cuốn hút của em đối với anh – Anh trở nên suy tư – Suốt gần chín mươi năm trời, anh phải sống trong sự giằng xé – là một nhân vật đặc biệt hay là một con người thực thụ đây...Không lúc nào là anh thôi tự dần vặt mình về điều đó, anh không biết mình đang tìm kiếm điều gì. Và rồi anh chấp nhận bỏ mặc mình, thôi không tìm kiếm gì nữa... vì khi ấy, em vẫn chưa có mặt trên cõi đời này.

- Như vậy thì không hay lắm – Tôi thì thảo, vẫn giữ nguyên tư thế rúc đầu vào ngực anh mà lắng nghe hơi thở quyền rũ nhất trên đời – Em không hề chờ đợi gì cả. Vậy tại sao em lại có thể quyết định được mọi thứ một cách dễ dàng như thế?

- Em nói đúng – Edward đồng ý với một niềm phấn khích không che giấu – Anh sẽ cố gắng nhiều hơn nữa...vì em – Nói đến đây, anh buông cổ tay tôi ra, thật dịu dàng, anh vuốt mái tóc tôi, từ trên đỉnh đầu xuống đến chỗ thắt lưng. Còn bàn tay kia của anh thì nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi... - Em đã phải liệu mình từng gây một khi ở bên anh, mà khoảng thời gian ấy có nhiều nhận gì cho cam... Nhưng phải quay lưng với cuộc sống tự nhiên của em, với loài người...Điều đó có đáng không?

- Em không cảm thấy mình bị tước đoạt cái gì cả.

- Chưa đến lúc... - Giọng nói của anh đột nhiên trầm xuống, trở nên buồn man mác.

Bất giác, tôi muốn ngả người ra sau để được nhìn ngắm gương mặt của anh, nhưng bàn tay của anh như đang khóa cứng lấy hai cổ tay của tôi.

- Anh làm sao... - Tôi lắp bắp khi cả người anh bỗng sững lại vì kích động, và thật bất ngờ, anh buông tay tôi ra...rồi không thấy anh đâu nữa.

- Nằm xuống đi! – Tiếng anh rít lên từ đâu đó trong bóng tối.

Tôi cuống quýt nằm lăn ra giường, quàng chăn vào mình, nghiêng người sang một bên, kiểu nằm này vẫn được tôi áp dụng khi ngủ. Vừa đúng lúc đó có tiếng cửa phòng bật mở, bố lộ đầu vào, nghiêng ngó kiểm tra thực hư. Tôi cố thở đều, nằm im như chết.

Thời gian cứ thế trôi qua. Tôi vẫn dỏng tai lên lắng nghe...song không chắc là cánh cửa đã được đóng lại. Vào đúng lúc tôi đang phân vân thì cánh tay của Edward bất ngờ choàng qua người tôi...ở bên dưới tấm chăn, bờ môi tuyệt hảo của anh kề sát bên tai tôi:

- Em là một cô đào quá tệ... Anh có thể đảm bảo với em một trăm phần trăm rằng cái nghề diễn xuất ấy chẳng hợp với em tí nào.

- Anh thật là... Tôi lằm bằm, trống ngực lại bắt đầu goiing liên hồi.

Chỉ thấy anh ngân nga một giai điệu nào đó lạ hoắc, có vẻ như một bài hát ru em.

Rồi đột ngột anh dừng lại.

- Để anh hát ru cho em ngủ nhé.

- Đúng rồi – Tôi phá lên cười thích thú – Để em luôn có cảm giác là anh đang canh giấc cho em!

- Thì đêm nào anh cũng làm thế mà – Anh nhắc cho tôi nhớ.

- Nhưng em đâu có biết là anh đang ở đây đâu – Tôi nũng nịu đáp lại.

- Nhưng nếu em không muốn ngủ... - ANh ngáp ngừng, buông lời nói nửa chừng... Mọi hoạt động hô hấp trong người tôi ngay lập tức ngưng lại.

- Nếu em không muốn ngủ thì sao?

Edward cười khúc khích.

- Thì em muốn làm gì?

Tôi không trả lời ngay được.

- Em cũng không biết nữa.

- Bảo cho anh biết khi em quyết định xong nhé.

Từng hơi thở dịu mát của anh phả lên cổ tôi, cái mũi hoàn mỹ của anh mòn dọc theo quai hàm của tôi, khẽ hít vào...

- Anh lại bị mê hoặc rồi.

- ...Chỉ vì anh từ chối thưởng thức rượu vang, nhưng không có nghĩa là anh từ chối luôn cả mùi hương của nó – Edward thì thầm - Ồ em toát ra một mùi hương thảo mộc, hết như mùi hoa oải hương...hay lan Nam Phi vậy – Anh nhận xét – Thơm lắm.

- Ummm, giờ ăn đã hết từ lâu rồi mà em vẫn còn thơm phức kia à.

Edward phá ra cười thành tiếng, nhưng liền ngay sau đó anh lại thở dài.

- Em quyết định xong rồi – Tôi bắt sang chuyện khác – Em muốn hiểu thêm về anh hơn.

- Em hỏi đi.

Tôi nghiền ngẫm một chút để đưa ra câu hỏi cần thiết nhất:

- Vì sao anh lại quyết tâm làm điều đó? – Tôi hỏi – Em vẫn không hiểu vì sao anh lại quyết định chọn cách chịu đựng một cách khổ sở để không phải ...sống thật... với thân phận của mình. Anh đừng hiểu lầm ý em, em rất vui vì anh đã làm điều đó. Chỉ tại em không hiểu vì sao anh lại cảm thấy khó chịu khi mình là chính mình.

Edward ngần ngừ một lát trước khi trả lời:

- Em hỏi rất hay, và em không phải là người đầu tiên đặt ra câu hỏi đó. Trong thế giới của bọn anh, phần đông mọi người đều hài lòng với số phận của mình...trong khi một số khác vẫn tự hỏi tại sao mình lại phải sống như vậy. Em cũng biết rồi đấy, bọn anh đã có giao ước... nhưng như thế không có nghĩa là bọn anh không dám nổi loạn...không dám vượt qua những giới hạn để thực hiện nỗi khát khao không ai muốn. Tất cả chỉ vì...mong muốn giữ lại một chút gì đó gọi là bản chất của con người đã từng có trong mình mà thôi...

Tôi nằm im, toàn thân cứng đờ vì kinh sợ.

- Em ngủ rồi ư? – Sau vài phút không thấy tôi trả lời, anh lên tiếng hỏi.

- Không.

- Em chỉ muốn biết như thế thôi sao?

Tôi liếc mắt sang phía anh.

- Không hoàn toàn như thế.

- Em còn thắc mắc điều gì nữa?

- Tại sao anh lại đọc được suy nghĩ của người khác...Tại sao chỉ có một mình anh? Còn Alice thì lại nhìn thấy trước được tương lai... chuyện đó xảy ra như thế nào?

Tôi cảm nhận được cái nhún vai của Edward trong bóng tối.

- Thật sự bọn anh cũng không biết nữa. Carlisle cho rằng...tất cả bọn anh đều giữ lại những đặc tính mạnh nhất của mình khi bước vào một cuộc sống mới...nơi chúng sẽ lại được tăng cường hơn nữa... giống như ý thức và các giác quan vậy. Ông cho rằng anh đã từng nhạy cảm với suy nghĩ của mọi người xung quanh. Còn Alice thì hay đoán trước những tình huống.

- Thế bác sĩ và những người khác còn lại giữ được những đặc tính gì khi bước vào cuộc sống mới?

- Carlisle giữ được lòng nhân ái. Esme giữ được tình yêu thương mãnh liệt. Emmett giữ được sức mạnh. Rosalie có tính... ngạo cuồng... nếu không muốn nói là cứng đầu cứng cổ... - Nói tới đây, Edward cười

khúc khích – Jasper thì rất thú vị. Hồi chưa bước sang cuộc sống mới, anh ấy có tài hùng biện, thuyết phục người khác làm theo ý mình. Giờ thì Jasper có khả năng quyết định cảm xúc của mọi người xung quanh... chẳng hạn như làm cho cả một đám đông nổi cơn cuồng nộ... hoặc là mụ mị cả đầu óc. Khả năng đó rất khó nhận thấy.

Thật khó tưởng tượng ra những gì anh đang cố thể hiện thành lời. Tôi trở nên tư lự, và Edward thì kiên nhẫn chờ đợi...

- Vậy thì mọi chuyện bắt đầu từ đâu? Bác sĩ Carlisle biến đổi anh, rồi người khác biến đổi ông ấy, mọi chuyện cứ tiếp tục... tiếp tục.

- Ừmmm, vậy thì em bắt nguồn từ đâu? Theo thuyết tiến hóa? Hay đơn thuần chỉ là được tạo nên? Tại sao chúng ta không chịu suy luận theo kiểu sinh tồn của những loài khác nhau... kẻ ăn thịt và con mồi? Hay chẳng, nếu em không tin rằng taats cả những gì thuộc về thế giới này có thể đều do bản thân nó tự tạo nên, cũng như anh cảm thấy khó mà chấp nhận chính mình, thì cũng khó có thể tin rằng cùng một sức mạnh... mà lại tạo ra được cả các con và cá mập, hải cẩu con và cá voi sát thủ... tạo ra được những kẻ như anh và những người như em.

- Theo nguyên lý như vậy thì em là hải cẩu con, phải không?

- Ừ, đúng – Edward phá ra cười, có một vật gì đó chạm vào đầu tôi... là bờ môi của anh chẳng?

Tôi những muốn quay sang anh, để kiểm chứng mối nghi ngờ đó... nhưng không dám. Sợ rằng một cử động nhỏ, bất ngờ của tôi có thể sẽ gây thêm khó khăn cho anh.

- Em đã muốn ngủ chưa? – Edward cất tiếng hỏi, phá tan bầu không gian im lặng trong chốc lát – Hay em lại có thêm những câu hỏi mới?

- Chỉ còn khoảng một hay hai triệu câu hỏi nữa thôi!

- Chúng mình còn có ngày mai, ngày một, rồi ngày một nữa... - Anh nhắc cho tôi nhớ. Bất giác tôi khẽ mỉm cười, phơn phớt tư lự.

- Anh có chắc là sáng mai anh sẽ không biến mất không? – Tôi muốn thẩm định lại cho chắc chắn – Dù sao thì anh cũng hãy còn huyền bí lắm.

- Làm sao mà anh rời bỏ em được – Edward đáp một cách chắc nịch như thể đây là một lời hứa hãn hoi.

- Đêm nay... một câu hỏi nữa thôi... - Tôi đỏ bừng mặt. Bóng tối lúc này chẳng có tác dụng gì... Tôi biết chắc chắn anh có thể cảm nhận được sức ấm bất ngờ xuất hiện bên dưới làn da của tôi.

- Là câu gì?

- Thôi, không có gì. Em suy nghĩ lại rồi.

- Bella, em có quyền hỏi anh bất cứ điều gì cũng được mà.

Thấy tôi vẫn cứ ngậm tăm, anh bắt đầu rên rỉ:

- Anh cứ nghĩ không đọc được suy nghĩ của em sẽ đỡ bức bối hơn, Nhưng càng ngày anh càng thấy khó chịu về điều ấy.

- Ngược lại, em lại thấy vui vì anh không làm được điều đó. Nội chỉ mỗi việc anh nghe lỏm được những gì em nói trong lúc ngủ đã đủ tẻ lắm rồi.

- Thôi mà, Bella, cho anh biết đi – Giọng nói của Edward ngọt lịm như đường... bình thường, chẳng ai lại nỡ bỏ qua một lời năn nỉ quyến rũ như thế.

Nhưng tôi vẫn một mực lắc đầu.

- Nếu em không cho anh biết, anh buộc lòng phải tin rằng em đang cố giấu anh một chuyện gì đó rất tệ- Edward lại cảnh báo một cách ử ử – Nào, nói cho anh biết đi – Anh lại năn nỉ.

- Thôi thì... - Tôi ngần ngại, cảm thấy vui vì anh không trông thấy gương mặt của tôi lúc này.

- Ừ...?

- Anh nói rằng Rosalie và Emmett rồi sẽ kết hôn... Có phải ...cuộc hôn nhân đó... cũng giống như người bình thường không?

Nghe xong câu hỏi của tôi, anh phá ra cười ngặt nghẽo, nhẹ nhõm. Đó hoàn toàn không phải là tiếng cười bốn cột như mọi khi.

- Đó là điều em thật sự đang quan tâm à?

Không biết tại sao vừa buông ra câu hỏi, lòng dạ của tôi bỗng trở nên bồn chồn, vì vậy không thể trả lời lại câu hỏi của anh được.

- Ừ, anh nghĩ nó cũng giống như vậy – Edward trả lời – Anh đã nói với em rồi, những khát khao của con người đều có cả, chỉ có điều những khát khao đó cháy bỏng mãnh liệt hơn mà thôi...

- Ồ - Tôi chỉ biết đáp lại lời anh có thể thôi.

- Em hỏi câu đó là có ẩn ý gì không?

- Ừm...em chỉ tự hỏi...về anh, về em,.. một ngày nào đó...

Sắc mặt của Edward đột nhiên nghiêm lại, tôi cảm nhận được điều đó qua thân hình bỗng choc cứng đờ của Edward. Tôi cũng bắt đầu đông cứng lại như một phản ứng tự nhiên.

- ANh không nghĩ ...là...là chúng mình có thể...làm được điều ấy.

- Bởi vì anh sẽ gặp khó khăn, khi em cứ..gần gũi như thế sao?

- Đó là cả một vấn đề, Bella à. Nhưng quả thực anh chưa nghĩ đến chuyện đó. Chỉ vì em quá mỏng manh và dễ vỡ như pha lê vậy. Khi chúng mình ở bên nhau, để không làm đau em, mỗi cử chỉ của anh đều có sự đề phòng hẳn hoi. Anh có thể giết chết em rất dễ dàng, Bella à, và hoàn toàn là do tai nạn thôi – Giọng nói thì thảo của Edward thật êm ái. ANh nhẹ nhàng đặt bàn tay giá lạnh lên má tôi, ôm lấy nó – Nếu có một phút nào đó anh hấp tấp và không chú ý, lỡ đưa tay ra và đụng vào gương mặt của em, em hoàn toàn có thể bị vỡ sọ. Em không hình dung nổi là mình mỏng manh đến thế nào đâu, Bella. Anh thì không bao giờ, không bao giờ được phép khinh suất lấy một giây khi gần gũi em.

Anh im lặng một lúc để chờ tôi trả lời, nhưng tôi vẫn giữ im lặng, thái độ đó của tôi làm anh lo lắng

- Em sợ ư? – Anh lên tiếng.

Im lặng một lúc nữa để những lời sắp nói ra nghe có vẻ thật hơn, tôi điềm đạm trả lời.

- Không , em không sao cả.

Có vẻ như anh đang cân nhắc, lựa chọn câu chữ để diễn đạt suy nghĩ của mình.

- Giờ thì tới lượt anh tò mò – Edward lên tiếng, giọng nói trở nên trong hơn – Có bao giờ em...? – Anh bỏ lửng câu hỏi.

- Tất nhiên là chưa – Tôi trả lời, mặt đỏ ửng – Em đã nói với anh là em chưa hề có tình cảm với ai cả, thậm chí chơi thân cũng còn chưa có nữa là.

- Anh biết điều đó... Chỉ vì anh đã đọc qua suy nghĩ của nhiều người rồi. Anh hiểu tình yêu và lòng ham muốn không phải lúc nào cũng đi với nhau.

- Nhưng với em thì chúng đi chung đấy, Suy nghĩ đó lúc nào cũng hiện hữu trong lòng em – Tôi thở dài.

- Tuyệt , ít ra thì chúng mình cũng có chung quan điểm – Anh trả lời, giọng nói tỏ rõ vẻ hài lòng.

- Theo bản tính của con người thực thụ trong anh... - Tôi đáp ứng khá lâu. Anh kiên nhẫn chờ đợi - Ừm...cuối cùng, em có lỗi cuốn được anh...theo cách đó không?

Edward bật cười, đưa tay xoa bù mái tóc đã gần như khô hẳn của tôi.

- Có thể anh không phải là một con người theo đúng nghĩa của từ đó... nhưng anh là một người đàn ông – Anh trả lời một cách chắc nịch.

Vô tình tôi ngáp dài.

- Anh đã trả lời xong câu hỏi của mẹ rồi. Giờ thì em phải ngủ thôi – Giọng nói của anh nghiêm lại.

- Em cũng không biết mình có thể ngủ nổi hay không nữa?

- Anh có cần phải rời khỏi đây không ?

- Không ! – Không hiểu sao tôi lại kêu lớn lên như vậy.

Edward phá ra cười ngặt nghẽo rồi bắt đầu ngân nga một bài hát re em xa lạ... Lời ca của thiên sứ...nhẹ nhàng vọng vào hồn tôi.

Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra là cơ thể mình hoàn toàn mệt lử, một ngày dài đầy căng thẳng của lý trí và cảm xúc mà trước đây tôi chưa hề trải qua bao giờ đã nhanh chóng rút kiệt toàn bộ sức lực của tôi...Tôi bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ trong vòng tay giá lạnh của Edward.

Chương 15 Gia đình nhà Cullen

Thứ ánh sáng tĩnh lặng của một ngày đầy mây đã đánh thức tôi dậy. Tôi đang nằm vắt tay lên trán, trạng thái ngật ngữ chen lẫn với cảm giác ngờ ngợ. Hình như có một điều gì đó...tôi cố gắng nhớ lại từng hình ảnh của cơn mơ đêm rồi...và không quên buông một lời than vãn. Tôi trở người, hy vọng có thể trở lại giấc mơ cũ. Bất chợt, toàn bộ ký ức của ngày hôm qua bỗng chốc ùa về, xâm chiếm lấy toàn bộ ý thức của tôi.

- Ôi trời ơi! – Tôi bật dậy, ngồi ngay giữa giường...Hành động bất thần khiến đầu óc tôi trở nên váng vất.

- Đầu tóc em bây giờ trông không khác gì một đồng cỏ khô cả...nhưng anh thích như vậy – Giọng nói trầm tĩnh của Edward cất lên từ chiếc ghế bập bênh ở góc phòng.

- Edward! Anh vẫn còn ở đây ư? – Giọng nói của tôi không giấu được nỗi hoan hỉ, và không kịp suy nghĩ gì thêm, tôi lao ra khỏi giường, chạy đến ôm chầm lấy anh...Đến lúc đó, toàn bộ ý thức của tôi mới kịp nhận ra hành động của mình, tôi chết trân, choáng váng trước tình cảm không còn kiểm soát được ấy. Nhìn vào mắt anh dò tìm thái độ, lòng tôi không giấu được nỗi lo là mình đã khiến anh chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Nhưng đáp lại nỗi lo ấy là một tràng cười ngặt nghẽo.

- Tất nhiên rồi – Anh giật mình, nhưng câu trả lời của anh ẩn chứa sự thích thú trước thái độ nồng nhiệt cuat tôi. Một cách âu yếm, anh ôm lấy tôi, xoa nhẹ lên phần lưng đang căng cứng vì ngượng ngịu.

Một cách thận trọng, tôi gục đầu lên bờ vai cứng cáp của Edward, khẽ khàng tận hưởng mùi hương thơm ngát.

- Em cứ ngỡ đó là giấc mơ.

- Em đâu có khả năng sáng tạo – Anh bắt đầu chổng ghẹo.

- Trời, bố em! – Tôi chợt nhớ ra, và tiếp tục không kịp suy nghĩ, tôi vùng ra khỏi lòng anh, chạy đến chỗ cửa phòng.

- Bố em đã rời khỏi nhà được một tiếng đồng hồ rồi...Sau khi đã gắn lại mấy sợi dây cáp dưới mui xe, anh cũng có thể làm được mà. Điều đó khiến anh cảm thấy buồn. Ừm, nếu không thường xuyên mở mui xe lên thì cái xe ấy hay giở chứng lắm à?

Tôi tần ngần, trong lòng muốn trở lại bên anh vô hạn, nhưng ngại vì mình chưa đánh răng rửa mặt gì hết.

- Em đâu có hay bối rối, lung túng như vậy vào mỗi buổi sáng đâu – Edward nhận ra ngay điều đó, anh lại mở rộng vòng tay đón chào tôi. Một lời mời thật hấp dẫn, không thể cưỡng lại được...Nhưng...

- Anh cho em một phút riêng tư – Tôi thể thọt.

- Anh sẽ chờ.

Tôi đi như chạy vào nhà tắm, không còn hiểu nổi cảm xúc của chính mình nữa. Tôi cứ như người lơ lửng trên mây. Gương mặt hiện ra trong gương kia thật xa lạ...đôi mắt sáng bừng, hai má thì đỏ ửng bởi lòng cuồng nhiệt. Sau khi chải răng xong, tôi bắt đầu phá vỡ cái tổ quạ...nghĩa là chải lại mái tóc đang rối bù. Xong xuôi, tôi vấp nước lên mặt, cô hít thở lại cho đều... Nhưng nào có thành công, vì sau đó, tôi lại tắt ta tắt tưởi trở về phòng.

Giống như một phép màu...Edward vẫn ngồi đó, hai tay dang rộng chờ đợi tôi. Tim tôi lại giống lên rộn rã.

- Mừng em đã trở lại – Anh ôm chầm lấy tôi, thì thầm.

Anh đưa tôi trong im lặng, để có đến cả lúc sau...Và tôi phát hiện ra rằng anh đã thay quần áo, mái tóc của anh thật óng mượt.

- Anh đã rời khỏi đây? – Tôi buột tội, tay mân mê cái cổ áo sơ mi mới tinh của anh.

- Anh có thể vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua...nhưng rồi hàng xóm của em sẽ đánh giá chúng mình như thế nào?

Tôi trề môi.

- Đêm qua em ngủ rất sâu; cuộc độc thoại sau đó xảy ra rất nhanh – Đôi mắt anh lấp láy – Anh không hề bỏ sót một từ nào cả.

Tôi rên rỉ:

- Em đã nói gì?

Đôi mắt vàng trở nên vô cùng âm áp khi anh trả lời:

- Em nói rằng em yêu anh.

- Anh đã biết từ trước rồi mà – Tôi nũng nịu, giấu mặt vào vai anh.

- Thật tuyệt vời khi nghe điều đó, em có biết không.

Tôi dụi đầu vào vai Edward.

- Em yêu anh nhiều lắm – Tôi thỏ thẻ.

- Em là tất cả cuộc đời anh – Edward cũng khẽ khàng đáp lại.

Không cần phải nói thêm một lời nào nữa...Chúng tôi cứ đập dềnh trong sự đu đưa nhẹ nhàng của Edward...mãi cho đến khi căn phòng bắt đầu sáng hẳn.

- Đến giờ ăn sáng rồi – Anh lên tiếng...Đây là một bằng chứng để cho tôi hiểu rằng anh luôn nhớ đến mọi giờ giấc sinh hoạt của tôi. Tôi đoán chắc như vậy.

Bất ngờ, như một phản xạ tự nhiên, tôi ôm lấy cái cổ họng của mình bằng cả hai tay, mắt mở rộng nhìn anh trần trối. Một nỗi bang hoàng xen lẫn với đau khổ hiện ra ngay lập tức trên gương mặt của Edward.

- Em đùa đấy! – Tôi bật cười khúc khích – Tại vì anh đã bảo là em không biết diễn.

Edward cứng đờ người lại, một lúc sau, gương mặt của anh cau lại, đầy cảm phẫn.

- Chẳng thấy buồn cười ở chỗ nào cả.

- Rất vui mà, cả anh cũng biết như vậy – Dù nói vậy nhưng tôi vẫn cẩn thận quan sát đôi mắt vàng thẫm của Edward, để dò đoán xem anh có còn giận không...Hình như là tôi đã được tha thứ.

- Anh có cần phải lặp lại không? – Edward ôn tồn nói – Đến giờ ăn sáng rồi.

- Ô ô, vâng.

Tôi vừa nói dứt lời thì đã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Edward bế xốc tôi lên vai, dù đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng hành động bất ngờ của anh cũng khiến tôi không kịp thở. Tôi cố kháng cự khi anh bắt đầu bước xuống cầu thang, nhưng vô ích, anh cứ ung dung bước đi mà chẳng tỏ ra có một chút cố gắng nào... Rồi cuối cùng, Edward cũng đặt tôi ngồi xuống một chiếc ghế trong gian nhà bếp.

Cả căn bếp dường như cũng ngập tràn hạnh phúc, tươi vui.

- Bữa sáng hôm nay có gì nào? – Tôi dịu dàng hỏi anh.

Edward ngăn người ra một lúc.

- Ô,... anh không rõ nữa. Em thích ăn gì? – Gương mặt đẹp như thiên thần của anh bỗng nhăn nhó đến tội nghiệp.

Tôi ngoác miệng ra cười rồi lồm cồm đứng dậy.

- Được rồi, em tự lo cho mình được mà. Xem em làm nhé.

Nói rồi, tôi lấy tô và hộp ngũ cốc quen thuộc, hoàn toàn có thể cảm nhận được cặp mắt của anh đang dõi theo từng cử động của mình. Tôi rót sữa vào tô, đoạn rút lấy cái muỗng, Xong, tôi đặt phần ăn của mình lên bàn và quay sang nhìn anh.

- Anh ăn một ít nhé – Tôi mời mọc.

Edward đảo mắt.

- Em cứ tự nhiên ăn đi, Bella.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống, mắt nhìn anh khi đút vào miệng muỗng ngũ cốc đầu tiên. Edward vẫn chẳng rời mắt khỏi tôi lấy một giây. Bất giác tôi trở nên ngưng ngáp. Tôi nuốt thật nhanh và lên tiếng, cố làm cho đầu óc của anh bận bịu:

- “Lịch làm việc” hôm nay của chúng mình là gì vậy, anh?

- Ừmmm – Edward âm ừ một lúc trước khi trả lời câu hỏi của tôi – Em sẽ nói gì nếu gặp gia đình anh?

Tôi nuốt đánh ực một cái.

- Giờ thì em sợ chưa? – Giọng nói của Edward tràn đầy hy vọng.

- Dạ rồi – Tôi làm bầm trong họng...Làm sao có thể phủ nhận đây... Anh hoàn toàn có thể đọc được nỗi sợ đó qua nhacs mắt của tôi mà.

- Em đừng sợ - Anh nở một nụ cười tự mãn – anh sẽ bảo vệ em.

- Em không sợ gia đình anh – Tôi giải thích – Em chỉ sợ mọi người...sợ mọi người không thích em mà thôi. Cả nhà anh...ừm...không ngạc nhiên khi anh dất về nhà...một người như em sao? Mọi người có biết là em đã biết hết chuyện rồi không?

- Ồ... - Edward chưng hửng – Gia đình anh đã biết cả rồi. Họ còn đem cả ngày hôm qua của chúng mình ra mà đánh cược nữa, em có biết không – Nói đến đây, anh mỉm cười, nhưng giọng nói đột nhiên trở nên chua chát - ...để xem anh có đem được em về không, và họ cuộc rằng Alice sẽ thua. Thật tình, anh chẳng thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng dù sao đi nữa, bọn anh không hề giấu nhau một điều gì. Không phải chỉ vì một điều hiển nhiên là anh có thể đọc được suy nghĩ của người khác, còn Alice có thể nhìn thấy được tương lai.

- Vì Jasper luôn tạo ra cho cả gia đình của anh một bầu không khí chan hòa ấm áp, khiến cho mọi người dễ dàng cởi mở nỗi lòng của mình, đừng quên điều đó.

- Em tinh ý ghê, không bỏ sót một điều gì cả - Edward mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

- Thì có người luôn cho rằng em hay như vậy mà – Tôi nhăn nhó – Vậy là Alice đã thấy trước rằng em sẽ đến?

Edward bỗng trở nên lạ lung.

- Cũng gần giống như vậy – Anh trả lời một cách miễn cưỡng, rồi như để tránh né, Edward quay mặt đi. Hành động đó càng khiến tôi trở nên tò mò.

- Ngon không? – Bất ngờ anh quay lại, nhìn vào tô ngũ cốc của tôi, buông lời trêu ghẹo – Sao anh chẳng thấy ngon lành chút nào.

- Ừm, cũng không đến nỗi phải bị chê bai... - Tôi lăm bằm trong miệng, mắt không buồn nhìn anh. Tôi vẫn còn thấy lạ về cách trả lời vừa rồi của anh khi tôi đề cập đến Alice. Và dường như đã trút hết được tâm trạng không thoải mái đó vào tô ngũ cốc, tôi ăn một cách vội vàng.

Edward đứng ở giữa bếp, lơ đãng trông ra ngoài cửa sổ, lại trở về với tư thế là bức tượng của chàng Adonis.

Khi quay lại nhìn tôi, anh mỉm cười, một nụ cười buồn man mác khiến người khác cũng phải chạnh lòng.

- Em giới thiệu anh với bố đi.

- Bố biết anh rồi mà – Tôi nhắc cho anh nhớ.

- Anh muốn nói với tư cách là bạn trai của em.

Tôi nheo mắt nhìn anh.

- Tại sao?

- Chẳng phải đây là lẽ thường hay sao? – Anh ngây ngô hỏi lại.

- Em không biết – Tôi thật thà thú nhận. “Lịch sử những cuộc hẹn hò” của tôi ít ra cũng cho tôi biết được một điều. Đó là đừng có bô bô kể lể với bất kỳ ai về chuyện đó – Thật sự, điều đó là không cần thiết, anh hiểu không. Em không mong anh...Em muốn nói là, anh không cần phải miễn cưỡng làm thế vì em.

Nụ cười của Edward ...thật là kiên nhẫn.

- Anh không miễn cưỡng gì hết.

Không biết trả lời sao nữa...Tôi đành cầm cái ngò vét nốt chút ngũ cốc còn lại dính trên thành tô...Môi mím chặt.

- Cuối cùng thì em có chịu kể với bố rằng anh là bạn trai của em hay không nào? – Edward hỏi gặng.

- Kể với bố rằng anh là ai ư? – Tôi cố xua đuổi sự rụt rè, nhút nhát trong con người mình khi bất giác nghĩ đến Edward, bố và cái từ bạn trai kia.

- Nếu em chỉ giới thiệu là “bạn” không thôi thì mơ hồ lắm.

- Với em, anh còn hơn thế nữa – Tôi thú nhận, không dám ngừng mặt lên.

- Ừm, anh không biết chúng mình có cần kể thêm cho bố nghe những tình tiết li kỳ không – Một cách điệu dàng, anh vươn tay qua bàn, nâng cằm tôi lên – Nhưng bố cần phải có lời giải thích về việc anh cứ tối ngày quần quanh ở đây. Anh không muốn chờ cho đến lúc ngài cảnh sát trưởng Swan xua đuổi anh như xua đuổi tà đàu.

- Anh sẽ... - Tôi lắp bắp - ...Anh sẽ năng đến đây?

- Chẳng nào mà em còn cần đến anh – Edward quả quyết.

- Lúc nào em cũng cần anh – Tôi tha thiết nói – Đời này, kiếp này, em chỉ cần có anh thôi.

Thật chậm rãi, Edward bước vòng qua chiếc bàn, và dừng lại cách tôi vón vẹn có một bước, anh nhẹ nhàng quệt nhẹ vào má tôi. Tâm trạng anh lúc này thật khó dò.

- Điều đó khiến anh không vui ư? – Tôi không kìm được câu hỏi.

Không trả lời...Anh chỉ nhìn thật sâu vào đôi mắt của tôi...để mặc thời gian cứ thế trôi qua.

- Em ăn xong chưa? – Cuối cùng, Edward cũng lên tiếng.

Tôi như nhảy dựng lên:

- Xong rồi.

- Thế thì lên thay quần áo đi...Anh chờ ở đây.

Không biết mặc bộ đồ nào nữa. Sao trong mấy quyển sách về lễ nghi, không có quyển nào khuyên mình nên ăn mặc như thế nào khi đến ra mắt gia đình người yêu là ma-cà-rông thế nhỉ. Thật lòng, tôi không còn căng thẳng khi nghĩ đến cái từ ấy nữa. Tôi tự hiểu mình đã bắt đầu chấp nhận cái thực tế phũ phàng này.

Sau một hồi đắn đo, tôi quyết định chọn một chiếc váy đơn giản, dài, bằng kaki...là chiếc váy duy nhất có trong tủ áo của tôi, và mặc một chiếc áo cánh màu xanh dương thẫm mà có lần đã được anh khen tặng.

Tuy nhiên, khi soi mình trong chiếc gương, tôi vẫn chưa hài lòng bởi mái tóc của mình. Không nghĩ ngợi nhiều, một cách vội vã, tôi cột kiểu tóc đuôi ngựa quen thuộc.

- Em xong rồi – Tôi bước xuống lầu – Rất lịch sự, phải không anh?

Anh đứng chờ tôi ở chân cầu thang, gần hơn là tôi nghĩ, còn khoảng một hai bậc cuối cùng, tôi bất ngờ nhảy xuống. Edward đưa ngay tay ra đỡ lấy tôi, nhưng vẫn giữ một khoảng cách, rồi bất thần, anh kéo phắt tôi về phía mình.

- Ngược lại – Anh thì thào vào tai tôi – Trông em thật khiếm nhã...không nên mặc một bộ đồ gọi cảm như thế, không hay đâu, em hiểu không.

- Gọi cảm ư? – Tôi ấp úng – Thế thì em sẽ lên thay cái khác...

Edward thờ dài. Kèm ngay theo đó là một cái lắc đầu.

- Bêla thật là ngốc ngếch – Nói rồi, anh nhẹ nhàng đặt đôi môi lạnh giá lên trán tôi... Cả căn phòng như chao đảo. Hơi thở thơm lừng của anh khiến tôi không còn nghĩ được gì cho ra hồn.

- Anh có cần phải giải thích cho em hiểu là em quyến rũ anh đến thế nào không? – Edward khề khàng. Đó là một câu hỏi không cần phải có câu trả lời. Bàn tay anh chậm rãi lướt dọc xuống sống lưng tôi, hơi thở trở nên dồn dập. Một cách tự nhiên, tôi nhẹ nhàng tựa bàn tay lên ngực anh, đầu óc bắt đầu trở nên mụ mẫm. Edward dịu dàng cúi xuống, đặt môi mình lên môi tôi, một cách cẩn thận, anh khẽ tách chúng ra.

Bất ngờ, tôi khuyu xuống.

- Bella? – Edward hốt hoảng gọi tên tôi trong lúc gần như ngay lập tức, anh đỡ lấy tôi và vực tôi dậy.

- Em không còn...một chút...sức lực nào nữa...Tại anh cả đấy... - Tôi ngầy ngật trả lời.

- Anh biết làm sao bây giờ? – Edward như rên lên – Hôm qua, anh hôn em, em đã đáp lại một cách nồng nàn kia mà! Hôm nay thì em lại ra nông nổi này trước mặt anh!

Tôi cười một cách yếu ớt, tựa thẳng mình vào cánh tay cứng như thép của Edward...Đầu óc quay cuồng...

- Không biết phải làm sao mới theo kịp em nữa – Edward thờ dài.

- Vấn đề là do anh đấy – Tôi vẫn còn văng vát – Vì anh là người tốt, một người quá tốt.

- Em cảm thấy muốn bệnh phải không? – Edward dịu dàng hỏi; ngày trước, anh đã từng trông thấy tôi trong tình trạng này rồi.

- Không...không giống như ngất choáng. Em cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy nữa – Tôi lắc đầu biện giải – Em khó thở quá!

- Anh không thể đưa em đi trong tình trạng như thế này được.

- Em không sao – Tôi khẳng khẳng – Đẳng nào thì gia đình anh cũng nghĩ là em mất trí thôi. Có gì khác đâu?

Quan sát thái độ của tôi một lúc, Edward mới lên tiếng.

- Anh rất thích màu áo này của em, nó hợp với nước da của em lắm.

Mặt tôi đỏ bừng, tôi vội quay mặt đi, cố che giấu niềm vui thích trong ánh mắt.

- Em sẽ cố gắng thôi không lo nghĩ gì nữa. Mình đi được chưa anh? – Tôi hỏi.

- Em đang lo lắng. Nhưng không phải lo lắng vì sắp đối diện với một nhà toàn ma-cà-rông, mà là lo lắng vì nghĩ rằng họ sẽ không chấp nhận em, đúng không?

- Vâng – Tôi trả lời ngay tắp lự, cố gắng không để lộ sự ngạc nhiên trước cách dùng từ của anh.

Edward lắc đầu... chịu thua.

- Em thật lạ lùng.

Rồi tôi bắt đầu nhận ra một điều, khi ánh lái chiếc xe tải của tôi ra khỏi trung tâm thị trấn, đó là chưa bao giờ tôi có ý niệm về nơi anh sống cả. Sau khi băng qua cây cầu bắc qua sông Calawah, con đường đột ngột rẽ về hướng bắc, những căn nhà ban nãy thấp thoáng xa xa bỗng dần dần hiện ra sáng rõ. Sau một hồi lướt qua những căn nhà nằm kế cận nhau, Edward lái xe vào một khu rừng mờ sương. Đúng lúc tôi đang phân vân, không biết nên ngồi im và kiên nhẫn chờ đợi hay là nên hỏi Edward thì bất ngờ, anh quẹo xe vào một con đường đất. Con đường không có ký hiệu, chỉ vừa đủ hiện ra giữa đám dương xỉ um tùm. Càng đi sâu vào bên trong, con đường càng như bị cánh rừng già nua nuốt chửng lấy, cứ ngoằn ngoèo uốn lượn như một con rắn đang trườn đi giữa những thân cây cổ thụ.

Sau khi rong ruổi được vài dặm đường, khoảng rừng chợt trở nên thưa thớt, những thân cây cũng bắt đầu thu nhỏ lại, và thật bất ngờ...hiện ra trước mắt tôi là một cánh đồng cỏ, hay là một bãi cỏ do ai đó đã tự tay trồng? Mặc dù vậy, bóng tối âm u của khu rừng vẫn không hề “mùi lòng”, một nhóm sáu cây tuyết tùng có từ thuở ban sơ đã che chắn được toàn bộ ánh mặt trời rọi xuống bãi cỏ tội nghiệp...Dường như được thể, bóng cây tiếp tục phủ thẳng lên một ngôi nhà nằm trơ trọi giữa tàn cây...vô tình tạo cho hàng hiên bao quanh nhà một nét gì đó cổ kính.

Tôi không rõ là mình đã trông chờ điều gì, có điều dứt khoát đó không phải là ngôi nhà như tôi đã tưởng tượng. Tòa nhà thật trang nhã, dễ có đến cả trăm năm tuổi, song không hề nhuốm màu thời gian. Toàn bộ tường nhà được sơn trắng toát, gồm ba tầng vuông vức và cân xứng nhau. Các cửa sổ và cửa ra vào được giữ gìn một cách cẩn thận nên nét kiến trúc cổ xưa vẫn còn nguyên vẹn chưa phai. Trong khung cảnh thơ mộng ấy, không có bóng dáng một chiếc xe nào, ngoại trừ duy nhất chiếc xe tải của tôi. Không gian xung quanh như chìm đắm trong tiếng nước sông đang chảy ở đâu đó rất gần, vang lên từ bên trong khu rừng mịt mờ sương khói.

- Ô oo...

- Em thích không? – Edwrad mỉm cười hỏi.

- Thật ...tuyệt vời...

Anh khẽ kéo đuôi tóc tôi và bật cười khúc khích.

- Tình lại chưa? – Anh lại hỏi rồi mở cửa cho tôi.

- Chưa...Nhưng thôi, chúng mình đi nào – Tôi cố gắng bật cười, nhưng tiếng cười bị chặn lại ở đâu đó trong cuống họng. Tôi vuốt tóc một cách lo lắng.

- Em đáng yêu lắm – Edward nói cùng lúc nắm lấy tay tôi, không hề có một chút gượng gạo nào.

Hai chúng tôi, tay trong tay, cùng bước vào bóng râm...Tôi hiểu anh đã cảm nhận được nỗi căng thẳng đang tràn ngập hồn tôi, bởi vậy, rất dịu dàng, ngón tay cái của anh cứ xoa nhẹ lên mu bàn tay tôi như muốn giải tỏa mọi lo lắng...

Chúng tôi bước vào hàng hiên. Anh nhẹ nhàng mở cửa cho tôi.

Kiến trúc bên trong tòa nhà càng khiến người ta ngạc nhiên hơn, quả là không thể đoán đúng được nếu như chỉ nhìn ở dáng vẻ bề ngoài. Bên trong căn nhà sáng sủa, thoáng đạt và rất rộng, cả cái tầng trệt có thể thiết kế được tới vài phòng, thế nhưng chủ nhà chỉ dùng làm phòng tiếp khách – một phòng tiếp khách rộng thênh thang. Bức tường ở cuối nhà được lắp kính, có thể thấy được bóng cây tuyết tùng thấp thoáng xa xa cùng cánh đồng cỏ trải dài tới tận mép song rộng. Bên trái phòng khách là một cầu thang uốn đồ sộ. Tường nhà, trần nhà đều cao chót vót, sàn nhà lát gỗ và tấm thảm dày đều màu trắng, nhưng ở các mức độ trắng khác nhau.

Bên trái cửa ra vào, cạnh chiếc đàn đại dương cầm tuyệt đẹp đang đứng chễm trệ trên một phần nền nhà đắp cao...là bố mẹ của Edward, cả hai đang chờ chúng tôi đến.

Bác sĩ Cullen thì tôi đã được gặp từ trước, dĩ nhiên rồi, thế mà tôi vẫn còn bị hớp hồn bởi nét trẻ trung và vẻ đẹp hoàn hảo đáng kinh ngạc của ông. Bên cạnh bác sĩ là bà Esme, tôi tin là như vậy, người duy nhất trong gia đình Edward tôi chưa gặp lần nào. Bà cũng sở hữu một vẻ đẹp rạng ngời, thanh thoát và một làn da quá trắng như những người còn lại trong gia đình. Từ gương mặt trái xoan, mái tóc màu nâu nhạt mềm mại, bông bông, tất cả đã gọi cho tôi ngay lập tức liên tưởng đến những cô gái ngây thơ trong những bộ phim câm cổ điển. Dáng người bà nhỏ nhắn, thon thả, chứ không đến nỗi quá mảnh mai và xương xương như chồng và những người con của bà. Cả hai người đều ăn mặc giản dị với trang phục có tông màu sáng, rất tiếp màu với ngôi nhà. Họ mỉm cười với chúng tôi, nhưng không hề có ý bước tới gần. Có lẽ là họ không muốn làm cho mình sợ, tôi nghĩ như vậy.

- Carlisle, Esme – Giọng nói của Edward phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng – Đây là Bella.

- Chào mừng cháu đến chơi, Bella – Bước chân của ông Carlisle tỏ vẻ dè dặt, cẩn trọng khi bước lại gần tôi. Ông đưa tay ra một cách ngập ngừng, tôi cũng tiến lên phía trước để bắt tay ông.

- Cháu rất vui vì được gặp lại ông, bác sĩ Cullen.

- Thôi nào, cứ gọi tôi là Carlisle đi.

- Vâng, ông Carlisle – Tôi mỉm cười thật tươi, và hoàn toàn bất ngờ về sự tự tin của chính mình. Edward đứng bên cạnh tôi hình như đang thở phào nhẹ nhõm.

Bà Esme cũng mỉm cười bước lại gần, bắt tay tôi. Bàn tay của bà cũng lạnh giá giống hệt như đá, đúng như tôi đã nghĩ.

- Rất vui vì được biết cháu – Bà lên tiếng một cách chân thành.

- Cảm ơn bà. Cháu cũng rất hân hạnh được gặp bà – Tôi đáp lại, khá ngỡ ngàng vì có cảm giác nháy nháy mình vừa mới tiếp xúc với Nàng Bạch Tuyết bằng xương bằng thịt.

- Alice và Jasper đâu? – Edward cất tiếng hỏi, nhưng không ai trả lời... Tôi loáng thoáng nhận ra ở đầu cầu thang có hai người đang chuẩn bị bước xuống.

- A, Edward! – Alice gọi Edward một cách nồng nhiệt. Tiếp theo đó là một vệt đen trắng (bóng mờ của tóc và da) lướt nhanh xuống lầu và đột ngột dừng phắt lại ngay trước mặt tôi. Ông Carlisle và bà Esme lừ

mắt nhìn Alice tỏ ý không bằng lòng... nhưng tôi thì thích như vậy. Dù sao đi nữa, đó cũng là lỗi cư xử tự nhiên của Alice.

- Chào Bella! – Alice nói với tôi rồi vương người tới hôn xà giao lên má tôi. Nếu như ban nãy, bác sĩ Carlisle và bà Esme có vẻ lo lắng thì lúc này đây, họ gần như phát điên lên. Tôi cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng đồng thời lại rất vui vì như thế có nghĩa là Alice hoàn toàn quý mến tôi. Bất chợt, tôi khựng lại, dường như Edward bên cạnh tôi đang đông cứng người lại. Tôi liếc nhìn gương mặt anh, nhưng không đọc ra được một chút tâm trạng nào cả.

- Bạn...thơm lắm, trước đây mình đã chẳng chú ý thấy – Alice bình phẩm trước sự bối rối của tôi.

Bầu không gian xung quanh chợt rơi vào trạng thái tĩnh lặng, chẳng ai biết phải nói với ai câu gì. Rồi Jasper xuất hiện – cao và nhanh nhẹn như một con sư tử. Một cảm giác nhẹ nhàng, thư thái chợt lan tỏa khắp người tôi, tôi hoàn toàn cảm thấy thoải mái, dù rằng đây không phải là nhà của mình. Edward nhìn chằm chằm vào Jasper, anh nhướn một bên mày lên, lúc bấy giờ tôi mới nhớ là Jasper cũng có khả năng làm được điều đó.

- Chào Bella – Jasper lên tiếng. Anh ta giữ khoảng cách và không hề có ý định đưa tay ra để bắt tay tôi. Không hiểu tại sao đối diện với Jasper, tôi không hề cảm thấy có một chút lung tung nào.

- Chào Jasper – Tôi mỉm cười một cách e thẹn, đoạn quay sang những người khác – Cháu rất vui vì được gặp tất cả mọi người...Căn nhà mình đẹp quá – Tôi nói thêm.

- Cảm ơn cháu – bà Esme đáp lại – Chúng tôi cũng rất vui khi cháu chịu đến chơi – Bà nói một cách xúc động, và tôi hiểu bà nghĩ rằng tôi đã rất dũng cảm.

Nhưng Rosalie và Emmett thì chẳng thấy tầm hơi đâu. Tôi chợt nhớ đến thái độ ậm ừ của Edward khi tôi hỏi anh rằng mọi người có thích tôi không.

Sau đó, thái độ của ông Carlisle đã cắt đứt mọi mạch suy nghĩ trong đầu tôi; ông liếc mắt sang Edward như muốn truyền một thông điệp gì đó cùng một thái độ căng thẳng. Khé đưa mắt một cách kín đáo sang bên cạnh, tôi thoáng thấy Edward gật đầu.

Tôi quay vội đi, cố gắng giữ lịch sự. Ánh mắt của tôi một lần nữa lại hướng vào cái nhạc khí tuyệt đẹp nằm bên cạnh cửa ra vào... Những ký ức xa xưa của những ngày thơ ấu bỗng chốc hiện về...Hồi ấy, tôi có hứa nếu trúng số, tôi sẽ mua nguyên một cây đàn đại dương cầm để tặng mẹ. Không phải là mẹ chơi đàn xuất sắc – mẹ hay chơi để giải khuây trên chiếc piano tu cũ kỹ mua lại của người ta – mà là tôi thích nhìn mẹ chơi đàn. Vì chỉ khi ấy, trông mẹ mới thật sự hạnh phúc và say mê – mẹ như một nhân vật nào đó bước ra từ các quyển tiểu thuyết lãng mạn, chứ không còn là một bà Renée mà tôi biết đến với cương vị là một người mẹ nữa. Mẹ có dạy tôi chơi vài bản nhạc, dĩ nhiên rồi, nhưng cũng như hầu hết mọi đứa trẻ khác, tôi cứ khóc nhè nhè cho đến khi mẹ cho nghỉ mới thôi.

Bà Esme là người nhận ra mối ưu tư của tôi.

- Cháu biết chơi đàn à? – Bà hỏi, đoạn đưa mắt nhìn sang chiếc đàn.

Tôi lắc đầu.

- Dạ không. Chỉ tại cháu thấy nó đẹp quá. Chiếc đàn của bà, phải không ạ?

- Không đâu – Bà bật cười ngặt nghẽo – Edward không kể với cháu là nó thích chơi đàn lắm sao?

- Dạ không – Tôi hăm hờ nhìn Edward lúc này đang làm ra vẻ ngây thơ – Nhưng cháu cũng có thể đoán ra như vậy ạ.

Bà Esme nhướn đôi lông mày thanh tú lên, ra vẻ khó hiểu.

- Việc gì anh Edward cũng làm được cả, phải không, thưa bà? – Tôi hỏi như một lời gài thính.

Ngay lập tức, Jasper bật cười khúc khích, còn bà Esme thì ném cho Edward một cái nhìn quở trách.

- Mẹ cứ tưởng con không bao giờ biết khoe mẽ cơ đấy... Thật chẳng ra làm sao cả - Bà trách mắng.

- Chỉ có một chút xíu hà – Edward bật cười khanh khách. Gương mặt bà Esme lập tức dịu lại, hai mẹ con nhìn nhau như muốn trao đổi một điều gì đó mà tôi không tài nào hiểu được, chỉ thấy sau đó, gương mặt của bà Esme gần như ra chiều tự mãn.

- Thật ra, anh ấy rất khiêm tốn – Tôi đính chính lại.

- Được rồi, bây giờ mời bạn gái thưởng thức đi – Bà Esme động viên Edward.

- Như ng mà mới nãy, mẹ bảo tự mãn là điều chẳng ra làm sao cả mà – Anh phản đối.

- Nhưng quy tắc nào cũng có những ngoại lệ - Bà Esme vận lại.

- Em muốn được nghe anh chơi đàn lắm – Tôi động viên.

- Được ngay thôi – Nói rồi bà Esme đẩy Edward tới chỗ chiếc đàn. Anh vội kéo tôi theo, mời tôi ngồi bên cạnh.

Edward hăm hực nhìn tôi một lúc trước khi nhìn xuống các phím đàn.

Và rồi một cách mềm mại, những ngón tay của anh lướt nhanh trên các phím đàn, cả căn phòng ngập tràn những giai điệu réo rắt và bay bổng với rất nhiều thang âm. Không thể tin nổi bản nhạc lắt léo này lại được thể hiện bởi chỉ có một người duy nhất. Tôi chợt nhận ra là cảm mình đã hạ xuống từ lúc nào, tôi đang há hốc mồm ngạc nhiên... và đằng sau tôi là những tiếng cười khúc khích.

Một lúc sau, Edward quay sang nhìn tôi, tiếng nhạc vẫn còn vang lên rộn rã, chưa hề giảm tốc độ hay dừng lại ở một điểm nào.

- Em thích không?

- Là anh sáng tác đấy ư? – Tôi thờ hờn hờn khi chợt nhận ra điều đó.

Edward gật đầu xác nhận.

- Esme thích bài này lắm.

Bất giác tôi khẽ nhắm mắt lại và lắc đầu.

- Em làm sao thế?

- Tự dung em cảm thấy lòng mình thật chông chênh.

Tiếng nhạc bỗng chuyển tiết tấu một cách đột ngột, chậm rãi và êm dịu hơn. Không thể nào... Tôi bắt ngờ nhận ra giai điệu bài hát rue m của anh ngân lên trong từng nốt nhạc.

- Bài này...chính em đã truyền cảm hứng cho anh – Giọng nói của anh lại êm ngọt như nhung. Tiếng nhạc càng lúc càng trở nên ngọt ngào đến lạ thường.

Tôi không thể cất nổi tiếng nói thành lời.

- Mọi người rất thích em, em có biết không? – Edward bắt chuyện – Đặc biệt là Esme.

Tôi ngoái lại phía sau...Căn phòng rộng thênh thang không còn bóng dáng một ai ngoài tôi và Edward.

- Mọi người đâu hết rồi?

- Họ tề nhị, muốn để chúng mình có được một chút riêng tư ấy mà. Anh cho là như vậy.

Tôi thờ dài.

- Mọi người thích em. Nhưng Rosalie và Emmett thì... - Tôi im bặt, không biết phải diễn đạt thế nào.

Anh chau mày, nói:

- Em đừng để ý đến Rosalie – đôi mắt anh mở rộng đầy nhiệt thành – Chị ấy rồi sẽ xuất hiện thôi.

Tôi mím môi một cách hoài nghi:

- Còn Emmett?

- Ừm, Emmett thì nghĩ anh bị mất trí, thật đấy, nhưng anh ấy không có ác cảm gì với em cả. Emmett đang cố gắng thuyết phục Rosalie.

- Có chuyện gì khiến chị ấy không vui hả anh? – Khyoong rõ tôi có thật sự muốn nghe câu trả lời hay không.

Edward thờ dài nảo nuốt:

- Rosalie luôn nỗ lực để che giấu than phận của mình. Thật khó khăn đối với chị ấy khi phải chịu đựng cái sự thật là có một người ngoài nào đó đã biết được bí mật của mình. Với lại, chị ấy cũng có hơi ghen tị một tí.

- Rosalie ghen tị với em? – Tôi hỏi lại như không tin vào tai mình. Tôi đang cố gắng hình dung xem điều gì thực sự đã khiến cho ở giữa cái đất trời bao la này một người có vẻ đẹp kiêu sa làm cả vạn vật đều phải nín thở, lại phải ghen tị với một kẻ thấp kém về mọi mặt là tôi.

- Em là một con người thực thụ - Edward nhún vai – Rosalie hằng mơ ước được như vậy.

- Ô - Tôi làm bầm, đầu óc còn váng vất – Nhưng Jasper, anh ấy cũng...

- Đó là tại anh đấy – Anh giải thích – Anh đã kể với em là anh ấy đang còn gặp nhiều khó khăn trong việc học cách kiềm chế như bọn anh. Anh buộc anh ấy phải giữ khoảng cách đối với em.

Ngh những lời này, tôi cảm thấy bủn rủn cả người.

- Còn bố và mẹ của anh...? – Tôi hỏi tiếp ngay luôn, để anh không chú ý đến trạng thái đó của tôi.

- ...rất vui khi thấy anh hạnh phúc. Thật ra, Esme chẳng quan tâm đến việc em có ba mắt hay chân có màng đâu. Lúc nào mẹ cũng lo lắng cho anh, bà sợ rằng trong tính cách của anh có gì đó khiếm khuyết, vì khi Carlisle biến đổi anh, anh hãy còn quá nhỏ...Esme là người đa sầu đa cảm. Cứ mỗi lần anh cầm tay em là bà gần như tức thở vì hài lòng và hoàn toàn yên tâm về anh.

- Alice rất nồng nhiệt.

- Alice thì nhìn cuộc sống theo cách của mình – Edward trả lời, hai môi mím lại.

- Và anh sẽ không giải thích điều đó, phải không?

Im lặng...Không ai nói với ai câu nào, nhưng thực chất, cả hai chúng tôi đều đang nghĩ về nhau lung lăm. Anh đã nhận ra rằng tôi biết anh đang cố giấu tôi một điều gì đó. Còn tôi thì nhận ra rằng anh sẽ không tiết lộ một điều gì khi nó chưa phải lúc.

- Thế bố đã nói gì với anh? – Tôi tiếp tục lên tiếng.

Đôi lông mày của anh nhíu lại tức thì. Anh hỏi lại:

- Em đã chú ý tất cả, phải không?

Tôi hồ hững nhún vai:

- Tất nhiên rồi.

Trầm ngâm nhìn tôi một lát, anh mới chịu trả lời:

- Bố muốn trao đổi với anh vài điều...nhưng ông không biết là anh có định chia sẻ điều đó với em hay không...

- Thế anh có chia sẻ không?

- Có, vì trong vài ngày tới, thậm chí là vài tuần...anh sẽ phải đề phòng một số việc...và anh không muốn em nghĩ anh là một “tên độc tài phát xít”.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Chính xác thì không có vấn đề gì cả. Alice nhìn thấy một vài vị khách không mời mà đến trong nay mai. Họ biết bọn anh ở đây, và họ tò mò...

- Những vị khách không mời mà đến ư?

- Ừ...ừm, họ không giống bọn anh, về kiểu sần... Có thể họ sẽ không vào thị trấn, nhưng chắc chắn là anh không thể rời mắt khỏi em cho đến khi họ đi khỏi...

Tôi bỗng cảm thấy lạnh toát cả người.

- Có lẽ em cũng cần phải biết suy nghĩ của anh! Anh đã bắt đầu tin rằng em chẳng có ý thức gì về bản năng tự bảo tồn cả.

Tôi quay đi, đảo mắt một lượt khắp căn phòng rộng thênh thang, cứ để mặc cho lời nói của anh tuôn ra khỏi bờ môi.

Anh nhìn theo hướng ánh mắt của tôi.

- Em không thể ngờ được, đúng không?

- Vâng – Tôi thú nhận.

- Không có quan tài, cũng chẳng hề có đầu lâu chất đống ở nhà, thậm chí, chính anh cũng không nghĩ là nhà mình có mạng nhện đâu...Chắc em thất vọng lắm... - Edward bắt đầu chùng chөгө.

Nhưng tôi không quan tâm đến lời nói bông đùa ấy của anh.

- Nhà sáng và thoáng quá.

Anh nghiêm trang trở lại:

- Vì đây là nơi bọn anh không cần phải che giấu thân phận của mình.

Những ngón tay vẩy lả lướt trên phím đàn, bài hát anh đang chơi – bài hát của tôi – đang đến hồi kết thúc, những hợp âm cuối cùng đang chuyển sang âm điệu u uất. và nốt nhạc cuối cùng vang lên một cách xót xa giữa không gian tĩnh lặng như tờ.

- Cảm ơn anh – Tôi lầm bầm, chợt nhận ra là mắt mình đang rần rần nước. Một cách ngượng ngùng, tôi chăm chăm nhe nhẹ những giọt nước mắt đang chực tuôn rơi.

Edward đột ngột đưa tay lên khóe mắt của tôi, chấm lấy giọt cuối cùng mà tôi bỏ sót, rồi chăm chú nhìn vào ngón tay mình, anh suy nghĩ về điều gì đó lung lăm. Và thật nhanh, nhanh đến mức tôi cũng không dám tin tưởng vào mắt mình nữa, anh đưa ngón tay lên miệng, nếm thử.

Tôi nhìn anh, dò hỏi, anh cũng nhìn đáp lại tôi một hồi lâu trước khi mỉm cười:

- Em muốn tham quan ngôi nhà không?

- Không có quan tài? – Tôi kiểm tra lần nữa, tuy nhiên, câu hỏi bông đùa của tôi vẫn không đủ sức che đậy nỗi lo ngại tuy yếu ớt nhưng rất thật lòng.

Edward bật cười ngặt nghèo, rồi nắm lấy tôi dẫn ra xa khỏi cây đàn đại dương cầm.

Chúng tôi chậm rãi bước lên chiếc cầu thang uốn đồ sộ, tay tôi nhẹ nhàng lướt dọc lên cái tay vịn mát, mượt như sa tanh của nó. Ở dọc theo hai bên lối đi trên lầu thì ván ốp tường có màu vàng mật ong, cùng màu với ván sàn.

- Phòng của Rosalie và Emmett...Phòng làm việc của Carlisle...Phòng của Alice...- Vừa dẫn tôi đi, Edward vừa giới thiệu các căn phòng.

Anh toan đưa tôi đi tiếp nhưng tôi chợt dừng lại ở cuối lối đi, nhìn một cách nghi ngại vào một cây thập ác treo trên tường, ngay bên trên đầu tôi. Edward bật cười khúc khích trước vẻ hoang mang lộ rõ trên gương mặt của kẻ đồng hành.

- Em cứ cười đi – Anh trả lời – Giống như là một sự mỉa mai cay độc vậy.

Nhưng tôi không cười. Một cách thần nhiên, tôi đưa tay ra, duỗi thẳng một ngón ra như muốn chạm vào cây thánh giá bằng gỗ khá lớn, màu đen nhánh bóng lưỡng của nó hoàn toàn tương phản với bức tường màu sáng. Nhưng tôi không chạm vào cây thập ác, dù rằng tôi rất tò mò, không biết vật làm bằng gỗ lâu năm này có mượt mà như mắt tôi cảm nhận hay không.

- Chắc nó cũ lắm rồi – Tôi nhận xét.

Edward nhún vai, nói:

- Đầu những năm một ngàn sáu trăm ba mươi, trong khoảng cái tầm đó.

Rời mắt khỏi cây thánh giá, tôi quay sang nhìn anh đắm đắm:

- Vì sao gia đình anh để nó ở đây? – Tôi hỏi.

- Vì hoài cổ. Cây thập ác này thuộc về cha của Carlisle.

- Cha của Carlisle sưu tầm đồ cổ ư? – Tôi hỏi một cách nghi ngờ.

- Không. Ông tự đeo gọt lấy. Nó được treo trên tường, chỗ bọc giăng kính, trong nhà xứ, nơi ông ấy thuyết giáo.

Tôi không dám chắc gương mặt mình có đang lộ rõ vẻ sùng sờ hay không, nhưng ngay lập tức, tôi quay mặt lại, mắt nhìn chăm chăm vào cây thánh giá cổ xưa, mộc mạc mà nhảm tính trong đầu một phép tính toán trừ đơn giản; cây thánh giá này đã có trên ba trăm bảy mươi năm tuổi rồi ư? Bàng hoàng...đầu óc tôi rối mù, nhưng tôi vẫn buộc mình phải chấp nhận tuổi của cây thánh giá...cùng những gì liên quan đến nó.

- Em có bị làm sao không? – Anh hỏi một cách lo lắng.

- Bác sĩ Carlisle bao nhiêu tuổi rồi? – Tôi hỏi ngược lại Edward chứ không trả lời anh, mắt vẫn dán chặt vào cây thập ác.

- Ông ấy vừa mới tổ chức lễ sinh nhật lần thứ ba trăm sáu mươi hai đây – Edward trả lời. Tôi quay sang nhìn anh, ngập ngừng, có hàng triệu câu hỏi đang đong đầy trong mắt.

Anh nhìn tôi một cách cẩn trọng trước khi lên tiếng trả lời:

- Carlisle chào đời ở Luân Đôn, những năm một ngàn sáu trăm bốn mươi, ông nghĩ như vậy. Thời gian trôi qua lâu quá rồi, người ta làm sao có thể nhớ chính xác được. Tuy nhiên, ông nhớ chắc chắn một điều là lúc đó, chưa có bộ luật của Cromwell(14).

Tôi cố giữ mình thật điềm tĩnh, nhất là khi anh đang dò xét thái độ của tôi trong lúc tôi đang lắng nghe như thế này. Nếu tôi không quá cố gắng tập trung vào đôi tai của mình, có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

- Carlisle là con trai duy nhất của một mục sư thuộc giáo phái Anh. Mẹ ông qua đời ngay sau khi ông được sinh ra. Cha của Carlisle là một người có tư tưởng độc đoán. Khi quyền lực rơi vào tay của những người theo đạo Tin Lành, ông ta đàn áp rất dã man những người theo Thiên Chúa giáo La mã và những người theo tôn giáo khác. Cũng với tư tưởng ấy, vị mục sư tin một cách mãnh liệt về sự tồn tại của cái ác. Ông ta đã đứng ra tổ chức ác cuộc truy lùng, bắt bớ những người bị cho là phù thủy, là ma sói... và ma-cà-rông.

Tôi đứng bất động tiếp thu từng lời anh kể. Tôi biết Edward đang quan sát từng cử chỉ của tôi, dù rằng anh vẫn đang tiếp tục kể, không hề dừng lại lấy một giây:

- Họ đã thiêu sống rất nhiều người dân vô tội... Dĩ nhiên là những nhân vật đặc biệt mà ông ta đang lùng sục kia đâu có dễ dàng bị sa lưới đến như vậy.

Cuối cùng, vị mục sư cũng trở nên già yếu, ông ta quyết định đem hết kỳ vọng đặt lên vai đứa con trai để bảo của mình. Ban đầu, Carlisle là cả một sự thất vọng nặng nề đối với người cha: Carlisle không bắt được một ai, không nhìn ra được “ác quỷ” nhanh như cha của mình. Nhưng Carlisle kiên gan, và thông minh hơn cha mình rất nhiều. Ông đã phát hiện ra tổ chức của những tên ma-cà-rông thực thụ đang ẩn nấp bên dưới đường cống ngầm của thành phố, bọn chúng chỉ ra ngoài vào ban đêm để kiếm ăn. Vào thời ấy, không chỉ có quái vật mới sống như vậy, mà nhiều người khôn cùng cũng phải cam chịu kiếp sống như thế.

Tất nhiên là sau đó, người ta tập hợp nhau lại với những cái chĩa và những ngọn đuốc trong tay – Tiếng cười ngắn gọn của Edward vang lên nghe thật chua chát - ...và mai phục ở nơi Carlisle đã trông thấy những tên quái vật xuất hiện trên đường. Thực ra thì chỉ có một tên thôi.

Giọng nói của Edward bỗng trở nên yếu ớt, tôi cố gắng tập trung hết mọi giác quan để có thể uống lấu từng lời của anh.

- Hình như hắn đã già, yếu sức và đói lả. Carlisle nghe thấy hắn báo động cho đồng bọn bằng tiếng Latinh... Vậy ra hắn đã nghĩ thấy hơi của đám đông đang chuẩn bị vây bắt mình. Rồi hắn bắt đầu vút chạy, Carlisle ...khi ấy mới hai mươi ba tuổi, rất nhanh nhẹn, tức tốc dẫn đầu đoàn người đuổi theo. Lẽ dĩ nhiên nhân vật thần bí kia chẳng cần phải tỏ ra một chút cố gắng nào cũng có thể dễ dàng bỏ rơi họ, nhưng Carlisle vẫn kiên trì đuổi theo, ông biết tên ma-cà-ròng kia đang đói, thế nào hắn cũng sẽ quay lại và tấn công. Quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn tấn công Carlisle trước; song đám đông theo sau đang bám rất sát, và hắn buộc lòng phải tự vệ. Hắn giết chết hai người, “cuỗm mất” người thứ ba, và bỏ lại Carlisle chảy máu ròng ròng đang vật vã trên đường.

Edward dừng lại, tôi hiểu anh đang chọn lọc các tình tiết, không muốn cho tôi biết hết toàn bộ vì một lý do nào đó.

- Carlisle biết cha sẽ đối xử với mình như thế nào. Những cái xác cháy đen...tất cả những gì liên quan đến ma-cà-ròng đều phải bị thiêu rụi. Và Carlisle đã hàng động theo bản năng để tự bảo vệ mình. Ông có lê bước ra khỏi con ngõ vắng, trong lúc đám đông đang lùng sục tên ác quỷ và nạn nhân của hắn. Carlisle đã trốn vào một căn hầm, vùi mình trong đồng khoai tây thối rữa suốt ba ngày ba đêm. THật là một phép màu khi ông không hề gây ra một tiếng động nào để không một ai biết được.

- Và rồi mọi thứ hầu như sụp đổ ...khi ông nhận ra mình đã trở thành thứ gì...

Không rõ gương mặt của tôi lúc này đang biểu hiện ra sao mà đột nhiên Edward ngừng bật câu chuyện dở dang. Sau đó, anh hỏi:

- Em cảm thấy trong người thế nào?

- Em đâu có sao – Tôi quả quyết với Edward, và mặc dù tôi đã cố bặm môi thật chặt, nhưng anh hắn đã nhận ra nỗi hiếu kỳ tội đồ đang bùng cháy trong mắt tôi.

Edward mỉm cười, kiên nhẫn:

- Anh đang chờ em hỏi đây.

- Một ít thôi.

Nụ cười trên môi anh dần ra thật rộng, những chiếc răng trắng bóng lại hiện ra lấp lóa. Ân cần nắm lấy tay tôi, anh dẫn tôi đi ngược trở lại.

- Nào, lại đây – Edward động viên – anh sẽ cho em xem.

Chương 16 BÁC SĨ CARLISLE

Edward đưa tôi trở lại căn phòng mà ban nãy anh đã có giới thiệu... Phòng làm việc của Carlisle. Anh đứng chờ một lát ở cửa ra vào.

- Vào đi - Bác sĩ Carlisle lên tiếng.

Edward mở cánh cửa dẫn vào một căn phòng có trần nhà rất cao với những chiếc cửa sổ trở dài hướng sang phía tây. Những bức tường trong phòng được ốp bằng một thứ ván màu sẫm, kín mít. Ở những khoảng tường không ốp ván thì được dành để kê những tủ sách cao chót vót, sách nhiều vô số kể, không khác gì một thư viện.

Bác sĩ Carlisle ngồi trên một chiếc ghế bọc da, đằng sau một chiếc bàn giấy to quá khổ làm bằng gỗ gụ. Ông vừa một đặt thẻ đánh dấu trang vào quyển sách dày cộp đang xem dở. Bước vào phòng ông mà tôi cứ ngỡ như đang bước vào phòng của chủ nhiệm khoa một trường đại học - chỉ có điều dung mạo bác sĩ Carlisle còn quá trẻ để phù hợp với vị trí đó.

- Ta có thể giúp gì cho các con? - Bác sĩ Carlisle hỏi chúng tôi bằng một giọng tử tế, ông khẽ nhòm dậy khỏi chỗ ngồi.

- Con muốn chỉ cho Bella xem lịch sử của gia đình ta - Edward trả lời - Ừm, chính xác hơn là cuộc đời của bố.

- Bọn cháu không có ý định muốn làm rộn ông đâu ạ - Tôi xin lỗi.

- Không sao. Thế con muốn bắt đầu từ đâu?

- Waggoner - Edward trả lời rồi nhẹ nhàng khoác tay lên vai tôi, đưa tôi trở lại cửa ra vào. Không hiểu sao mỗi lần anh chạm vào người tôi, dù chỉ là những cử chỉ rất tự nhiên, tim tôi lại đập liên hồi, đến bên ngoài cũng có thể nghe thấy được. Đã vậy lại còn ở trước mặt bác sĩ Carlisle nữa, tôi càng thêm lúng túng.

Bức tường chúng tôi đang đối diện hiện giờ khác hẳn với những bức tường khác. Thay vì phải kê sách, trên tường lại treo đầy các bức tranh đủ mọi kích cỡ, được lồng vào khung cẩn thận, một số tranh sử dụng tông màu sáng, một số chỉ họa có một màu xám xịt. Mắt lướt nhanh từng trang một, trong đầu tôi cố gắng sắp xếp chúng theo một trình tự hợp lý nào đó, nhưng vô ích, các bức tranh chẳng đi theo một mô típ nào cả.

Edward cứ thế đẩy tôi tới tận góc tường phía bên trái, rồi cho tôi dừng lại trước một bức tranh sơn dầu nhỏ nhắn, vuông vức, lồng trong một khung gỗ mộc. Bức họa này không hề nổi bật giữa những bức tranh khác lớn hơn và tươi sáng hơn nó; bức tranh được vẽ bằng thứ mực xêpia⁽¹³⁾, phác họa một thành phố thu nhỏ với rất nhiều các mái nhà dốc đứng, điểm xuyết vào đó là những ngọn tháp nằm rải rác đây đó. Cận cảnh là một con sông rộng, có một cây cầu bắc qua được xây theo lối kiến trúc mà thoát nhìn, người xem cứ ngỡ như là một thánh đường thu nhỏ.

(13) Mực xêpia là mực vẽ màu nâu đỏ, được làm từ cá mực.

- Luân Đôn những năm một ngàn sáu trăm năm mươi đây - Edward giải thích.

- Luân Đôn trong thời niên thiếu của tôi - Bác sĩ Carlisle nói thêm, ông chỉ đứng sau lưng chúng tôi có vài bước chân. Tôi khẽ giật mình, vì đã không hề nghe thấy bước chân của ông tiến lại gần. Edward khẽ xiết lấy tay tôi.

- Bố kể chuyện nhé? - Edward đề nghị. Tôi hồi hộp chờ phản ứng của bác sĩ Carlisle.

Bắt gặp cái nhìn của tôi, vị bác sĩ mỉm cười.

- Tất nhiên rồi - Ông trả lời - À, mà bây giờ tôi phải đi công việc một chút. Bệnh viện vừa gọi sáng nay... Bác sĩ Snow đang vất vả giở lên cổ trong ấy. Vả lại, dù sao thì cháu cũng đã biết gần hết chuyện về tôi rồi còn gì. Nói đến đây, ông quay sang Edward, mỉm cười hờn hậu.

Thật là một tình huống có một không hai trên đời... câu chuyện về một thiếu niên trưởng thành ở Luân Đôn vào thế kỷ thứ mười bảy tạm thời bị gián đoạn... vì anh ta phải đi làm nốt công việc của mình với cương vị là một bác sĩ tinh lẻ ở thế kỷ thứ hai mươi mốt!

Sau khi nở một nụ cười ấm áp với tôi, bác sĩ Carlisle dời khỏi phòng.

Trong một lúc khá lâu sau, tôi cứ mê mải dán mắt vào bức tranh phác họa hình ảnh quê hương của bác sĩ Carlisle.

- Sau đó, chuyện xảy ra thế nào nữa hả anh? - Cuối cùng, tôi cũng lên tiếng hỏi, quay sang Edward chờ đợi; anh đang quan sát từng động thái diễn ra qua nét mặt của tôi - Khi ông ấy biết được điều gì đã xảy đến với mình?

Edward hướng mắt lên một bức tranh khác, bất giác tôi cũng nhìn theo... Đó là một bức tranh phong cảnh vẽ bằng thứ màu ảm đạm, xám xịt - một đồng cỏ vô hồn rợp bóng râm nằm trong rừng, đằng xa là một mỏm đá cheo leo, hiểm trở.

- Khi biết mình đã trở thành thứ gì - Edward trả lời bằng một chất giọng rất thấp - tâm can Carlisle bị giằng xé dữ dội. Ông cố gắng huỷ hoại mình. Nhưng việc đó hoàn toàn không dễ chút nào.

- Là sao? - Tôi không muốn lớn giọng, nhưng câu hỏi của tôi đột ngột tuôn ra trong nỗi ngỡ ngàng.

- Carlisle nhảy từ trên đỉnh núi cao xuống - Edward trả lời, giọng nói bình thản - Ông muốn chìm thân thể mình chìm sâu trong lòng đại dương... nhưng mà ông đã quá mạnh mẽ và tràn đầy sức trẻ khi bước vào một cuộc sống mới. Điều đáng ngạc nhiên là Carlisle có khả năng kháng cự lại được... nguồn dinh dưỡng mới của mình... dù rằng ông chỉ là "lính mới". Nhưng sau đó, bản năng sẽ trỗi dậy mạnh mẽ, nó có thể điều khiển mọi tri giác của người ta. Nhưng Carlisle đã có quyết tâm từ trước... Ông tự nhủ rằng mình có thừa sức mạnh để tha chết đối còn hơn.

- Có thể như vậy được sao anh? - Giọng của tôi run rẩy.

- Không thể được, vì đó là một trong số rất ít cách có thể giết chết bọn anh.

Tôi mở miệng, toan hỏi thêm thì anh đã giải thích tiếp:

- Và Carlisle phải chịu đựng cái đói, đói meo đói mốc, còn sức lực thì suy giảm một cách khủng khiếp. Ông cố tránh xa con người, nhưng rồi dần dà ông nhận ra rằng ý chí mạnh mẽ của mình cũng bắt đầu suy yếu. Đêm đêm, Carlisle lại lang thang đến những nơi không có người, bước đi một cách miễn cưỡng.

Một đêm nọ, ông nghe thấy tiếng một con hươu đi ngang qua nơi ông ẩn náu. Đang trong lúc cồn cào vì khát, Carlisle tấn công ngay lập tức con hươu mà không kịp suy nghĩ gì. Sức mạnh của ông quay trở lại cùng lúc với nhận thức về một cách sống có thể tránh trở thành một con quái vật ghê tởm. Chẳng phải trong cuộc sống trước đây, ông cũng từng ăn thịt rừng đó sao? Những tháng ngày tiếp theo, Carlisle cứ thế trung thành với triết lý sống của mình. Ông hoàn toàn có thể tồn tại mà không cần phải trở thành một ác quỷ. Thế là Carlisle tìm lại được con người thật của chính mình.

Ông quyết định dùng toàn bộ thời gian có được để sống có ích. Lúc nào ông cũng là người sáng dạ và ham học hỏi. Giờ đây, ông còn có được một thuận lợi là không phải gặp bất cứ một trở ngại nào về thời gian. Carlisle quyết định sẽ học tập thật chăm chỉ. Ông bơi sang Pháp và...

- Bác sĩ đã bơi sang Pháp ư?

- Lúc nào mà chẳng có người bơi qua biển Măngsor, Bella - Edward kiên nhẫn nhắc lại cho tôi nhớ.

- Ừm, chắc là thế. Tại vì đặt trong ngữ cảnh của câu chuyện như thế này thì em thấy nó hơi ngờ ngợ, vậy thôi. Anh kể tiếp đi.

- Đối với những người như anh mà nói thì bơi lội là một việc cực kỳ dễ...

- Thì với anh, chuyện gì cũng dễ ồm mà...

Edward ngưng bật... chờ đợi... trên mặt lộ rõ vẻ vui thích.

- Em không xen vào nữa đâu, em hứa đấy.

Anh bật cười khúc khích và hoàn tất câu nói của mình:

- Bởi vì, về mặt kỹ thuật, bọn anh chẳng cần thở...

- Anh...

- Không được, không được, em hứa rồi - Edward phá ra cười khanh khách rồi nhẹ nhàng đặt một ngón tay lạnh giá lên phía trước môi của tôi. - Em muốn nghe anh kể chuyện tiếp hay là không nào?

- Anh không thể cứ đưa ra một tình tiết bất ngờ như thế rồi không cho em hỏi gì được - Miệng tôi lẩm bẩm sau ngón tay của anh.

Edward nhấc tay ra, rồi khề khàng áp bàn tay vào cổ tôi. Tim tôi lại bắt đầu loạn nhịp, nhưng tôi vẫn cố kiên gan đến cùng.

- Anh không phải thở à? - Tôi hỏi gặng.

- Ừ, điều đó không cần thiết. Tại thể tạng nó vậy - Anh nhún vai.

- Anh có thể... nhịn thở trong bao lâu?

- Bao lâu cũng được, vô hạn định; anh cũng không biết nữa. Nhưng hơi khó chịu một chút... vì không được đánh hơi chi hết.

- Chỉ hơi khó chịu một chút - Tôi thần thờ đáp lại.

Và tôi đã quên không để ý đến sắc mặt của chính mình hiện giờ... không biết nó đang biểu hiện ra sao mà Edward bỗng lặng đi. Anh bỏ mặc tay mình rơi thõng xuống rồi đứng im lìm như một pho tượng, đôi mắt của anh cứ chú mục vào mặt tôi. Không gian hốt nhiên im ắng một cách lạ thường. Trên gương mặt của anh tuyệt nhiên không có lấy một biểu hiện nào của sự sống.

- Có chuyện gì vậy anh? - Tôi thì thăm, áp bàn tay mình lên gương mặt đông cứng của Edward.

Gương mặt anh chợt dịu lại dưới bàn tay của tôi, anh khẽ thở dài:

- Anh đang chờ điều đó xảy ra đây.

- Điều gì kia?

- Anh hiểu điều anh sẽ kể với em, hay điều em nhận thức được thật sự là vượt quá giới hạn chịu đựng của em. Có thể em sẽ rời xa anh, vừa chạy vừa khóc thét - Edward khẽ mỉm cười, một kiểu cười nửa miệng, nhưng đôi mắt lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc - Anh sẽ không níu kéo em đâu. Anh cũng muốn điều đó xảy ra mà, vì lúc nào anh cũng muốn em được an toàn. Tuy nhiên, anh đồng thời lại muốn được ở bên em. Hai ước muốn đó không thể đi chung với nhau được... - Edward ngừng lại, đôi mắt lại nhìn chăm chú vào gương mặt của tôi, chờ đợi.

- Em sẽ không chạy đi đâu hết - Tôi hứa một cách chắc nịch.

- Chúng ta cứ chờ xem - Anh lại mỉm cười.

Ngay tức khắc, tôi chau mày lại, yêu cầu:

- Bây giờ anh kể tiếp đi... Bác sĩ Carlisle bơi sang Pháp

Edward âm ừ, tiếp tục câu chuyện còn dang dở của mình. Anh hướng mắt vào một bức tranh khác - bức tranh nhiều màu sắc nhất trong tất cả các bức, được lồng trong một chiếc khung lồng lầy nhất, cũng chính là bức tranh lớn nhất, lớn gấp hai lần bề rộng cái cửa ra vào và nằm sát bên cạnh nó. Bức vẽ đầy những hình người rục rở trong những chiếc áo choàng, đang quần quai đau khổ quanh những cột đá và trên những bao lon có vân cẩm thạch. Tôi không dám chắc có phải là bức tranh đang miêu tả một hình ảnh trong thần thoại Hi Lạp hay những nhân vật khác đang bồng bềnh trên mây kia là một hình ảnh nằm trong Kinh thánh hay không nữa.

- Carlisle bơi đến Pháp rồi từ đó đi đến khắp nơi ở Châu Âu, học rất nhiều trường đại học. Ông học nhạc, khoa học, y khoa... tự định ra khuynh hướng sống cho mình, cũng như tìm đủ mọi cách để cứu vớt linh hồn, và ông đã chọn cách ấy... Cứu sống con người - Kể đến đây, gương mặt của Edward bỗng biến đổi thành nỗi kính nể, và gần như là một sự sùng bái - Anh không đủ ngôn từ để diễn tả lại mọi nỗ lực của Carlisle; trải qua hai thế kỷ vật lộn, vùng vẫy với chính mình, Carlisle giờ đây đã có thể tự chủ được một cách dễ dàng. Ông trợ giúp với mùi máu người, thực hiện được ước mơ mình vẫn hằng theo đuổi mà không còn phải chịu sự khổ sở như thừa nào nữa. Ông đã tìm được sự bình yên cho tâm hồn mình ở đó, ở bệnh viện... - Edward nhìn mông lung vào khoảng không trong một lúc lâu... Sau đó, anh lại tiếp tục. Anh chỉ tay vào bức tranh lớn nhất trước mặt chúng tôi.

"Lúc này, Carlisle đang học ở Ý và phát hiện ra những người giống như mình. Tuy nhiên, họ rất nhả nhặn và có giáo dục hơn những kẻ đòi bại sống chui nhủi trong các cống rãnh ở Luân Đôn".

Kể đến đây, anh chỉ đại khái vào nhóm bốn người đang đứng trên bao lon cao nhất, bình thần nhìn xuống đám đông hỗn loạn phía bên dưới mình. Một cách chăm chú, tôi nhìn vào những người đang đứng trên cao tít tắp... bỗng giật nảy người và bật cười khanh khách. Trong nhóm bốn người đó có một chàng trai tóc vàng rất khôi ngô.

- Solimena đã được những người bạn của Carlisle truyền cảm hứng một cách mạnh mẽ. Ông ta thường vẽ họ như những vị thánh - Edward bật cười khúc khích - Aro nè, Marcus nè, còn đây là Caius - Anh kể tên, tay chỉ vào ba người còn lại, hai người tóc đen và một người tóc bạch kim - Những vị thần bóng đêm của nghệ thuật.

- Chuyện gì đã xảy ra với họ? - Hốt nhiên tôi hỏi lớn, ngón tay cứ lượn lờ quanh những nhân vật trên bức vẽ.

- Họ vẫn ở đó - Anh nhún vai - Họ là những người hiểu rõ hơn ai hết thế nào là một thiên niên kỷ, em ạ. Carlisle đã sống chung với họ một thời gian ngắn, chỉ khoảng vài chục năm thôi. Ông đặc biệt thừa nhận phép lịch sự, cũng như những điều tốt đẹp hiện hữu trong con người của họ, chỉ có điều, họ luôn quyết tâm "chữa trị" thói ác cảm về "nguồn dinh dưỡng tự nhiên" của Carlisle, họ hay dùng từ đó. Họ cố gắng thuyết phục ông, và ông cũng cố gắng thuyết phục họ, nhưng tất cả chỉ là công cốc. Cuối cùng, Carlisle tìm đường sang Tân Thế giới, mơ ước tìm ra những người có cuộc sống giống như mình. Và ông cô đơn, như em biết đó.

"Suốt một thời gian dài, ông chẳng tìm được một ai. Và cũng giống như những con quái vật trở thành người tốt trong các câu chuyện thần tiên, Carlisle nhận ra rằng mình cũng có thể kết bạn với những người bình thường - những người không biết gì về thân thể của ông, họ đối xử với ông như thể ông cũng là một người bình thường như họ. Ông bắt đầu hành nghề bác sĩ. Nhưng một tình bạn như ông mong muốn lúc nào cũng lảng tránh ông; ông không thể thân thiết với bất kỳ ai.

Khi bệnh cúm lan truyền thành một đại dịch, Carlisle lúc ấy đang là bác sĩ trực đêm trong một bệnh viện ở Chicago. Đã mấy năm qua, trong ông bắt đầu nhen nhóm một suy nghĩ khác, và lúc nào ông cũng ao ước được thực hiện điều đó... Một khi ông không thể có được một người bạn phù hợp với mình, ông sẽ phải tự tạo ra mà thôi. Tuy vậy, ông vẫn chưa dám chắc lắm về quá trình biến đổi của chính mình, vậy nên ông còn tằn ngằn. Cho đến lúc không thể chờ đợi hơn được nữa, ông phải miễn cưỡng đánh cắp cuộc đời của một con người theo cách mà cuộc đời ông bị đánh cắp. Đó là tâm trạng của Carlisle khi ông tìm ra anh. Lúc ấy, anh đã hết hi vọng rồi; anh đang nằm trong khu vực cách ly và đang hấp hối. Chính ông đã chăm sóc bố mẹ anh, nên biết rằng anh chẳng còn người thân. Và ông quyết định thử..."

Giọng nói của Edward bất chợt trở nên thì thầm, đứt quãng. Anh phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ phía tây, lơ đãng. Tôi tự hỏi không biết bây giờ anh đang mơ tưởng lại điều gì, là ký ức của bác sĩ Carlisle hay là ký ức của chính anh. Cứ thế, tôi đứng yên, kiên nhẫn đợi chờ.

Cuối cùng, anh cũng quay lại nhìn tôi, gương mặt ngời sáng với nụ cười rạng rỡ của thiên thần.

- Và thế là quay về điểm xuất phát - Edward kết thúc câu chuyện.

- Vậy là sau đó, anh ở hẳn với bác sĩ Carlisle? - Tôi hỏi.

- Gần như là vậy - Anh nhẹ nhàng vòng tay qua thắt lưng tôi, đưa tôi ra trở lại cửa phòng. Tôi ngược mắt nhìn lại bức tường treo đầy tranh lần nữa, trong lòng dậy lên câu hỏi: phải chăng anh lại sắp sửa kể cho tôi nghe một câu chuyện khác?

Nhưng cho đến lúc đã đi đến cuối hành lang, Edward vẫn không nói thêm một từ nào, tôi đành phải lên tiếng:

- Gần như?

Edward thở dài, trả lời một cách miễn cưỡng.

- Ừm, anh đã sống một cách nổi loạn... khoảng mười năm, sau khi... anh được tái sinh... được tạo ra; em muốn dùng từ gì cũng được. Anh không tin vào cuộc đời nín nhịn của Carlisle, anh tức tối vì ông đã không cho phép anh sống đúng với bản ngã của mình. Thế nên anh đã bỏ đi.

- Thật vậy ư? - Tôi ngạc nhiên hơn là hãi sợ như lẽ ra tôi phải thế.

Dường như anh cũng cảm nhận được điều đó. Tôi chợt nhận ra rằng mình đang đứng ở một cầu thang khác dẫn lên tầng trên cùng, thế là từ nãy đến giờ, tôi chẳng chú ý gì đến xung quanh cả.

- Điều đó không đủ mạnh để đánh bại em à?

- Không.

- Tại sao không?

- Em nghĩ... anh có nỗi khổ riêng.

Edward phá ra cười ngặt nghẽo, tiếng cười giòn giã vang khắp cả toà nhà. Lúc này chúng tôi đã lên đến bậc thang cuối cùng và đang đối diện với một hành lang khác, trên tường cũng đóng panô.

- Từ khi bắt đầu cuộc sống mới - Edward thì thầm - Anh có may mắn là đọc được suy nghĩ của những người xung quanh, những người bình thường lẫn những nhân vật đặc biệt. Hiển nhiên là anh hiểu bản chất lương thiện cũng như lý do Carlisle đã chọn cách sống đó... nhưng anh... anh muốn sống theo ý mình...

"Vài năm sau, anh bắt đầu nhận ra tư tưởng của mình có phần giống với Carlisle nhưng ở một mức độ khác. Anh nghĩ mình vẫn có thể sống theo bản ngã của mình... và thoát được... sự dằn vặt trong lương tâm. Anh có thể đọc được suy nghĩ của những con mồi kia mà. Anh sẽ không đụng đến người tốt, nhưng anh sẽ truy bắt đến cùng những kẻ chuyên gieo rắc tội ác. Nếu anh theo chân một tên giết người trong lúc hắn đang bám theo một cô gái trẻ lang thang trong ngõ vắng... Nếu anh cứu cô gái, chắc chắn anh không còn là một kẻ tội đồ nữa."

Tôi rùng mình, những hình ảnh minh họa rời rạc tự dung xuất hiện trong tâm trí... bóng đêm... trên một con đường nhỏ vắng vẻ, cô gái đang hoảng sợ... một gã đàn ông đang lẻo đẻo bước theo cô. Rồi Edward xuất hiện - một vị thánh trẻ có vẻ đẹp quyền rũ nhưng đồng thời có cả sở thích săn mồi ghê rợn - đã cứu sống đời cô. Cô gái sẽ biết ơn chàng hay sẽ càng cảm thấy hãi sợ hơn?

- Nhưng thời gian trôi qua, anh bắt đầu nhận ra một con ác quỷ đang tồn tại trong người mình. Dù có bào chữa đến đâu, anh cũng không thể chối cãi một sự thật hiển nhiên rằng anh đã mắc nợ mạng sống của quá nhiều người. Anh quay về với Carlisle và Esme. Họ đang rộng vòng tay đón anh như đón chào một đứa con hoang đàng mới trở về. Anh biết mình không xứng đáng được như vậy, điều đó vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Chúng tôi dừng chân trước cánh cửa phòng cuối cùng trên lối đi.

- Phòng của anh đây - Anh bảo cho tôi biết rồi nhẹ nhàng mở cửa, ẩy nhẹ tôi vào.

Phòng riêng của Edward nằm về phía nam, có một ô cửa sổ có kích cỡ to bằng cả một bức tường như đại sảnh dưới tầng trệt. Dường như toàn bộ bức tường phía sau nhà đều được thay bằng kính thì phải. Cửa sổ phòng anh trông ra con sông Sol Duc hiền hoà uốn lượn qua cánh rừng nguyên sinh, chảy đến tận dãy núi Olympic... Những ngọn núi tự dựng trở nên thật gần...

Bức tường phía tây phòng anh đặt hàng tá kệ đựng đầy đĩa CD. Cả căn phòng tựa hồ như một kho lưu trữ đĩa nhạc hơn là một cửa hàng bán đĩa thông thường. Ở một góc phòng là một dàn âm thanh tinh xảo, hiện đại, thuộc loại tôi chỉ dám đứng từ xa mà trầm trồ chứ không dám đụng vào... vì sợ làm nó trầy xước. Trong phòng không có giường, chỉ có mỗi một chiếc ghế xôpha rất to, bọc da màu đen trông rất kiểu cách. Dưới sàn nhà có lót một tấm thảm dày cộp màu vàng trang nhã, còn trên tường là những chiếc loa nặng trĩu hơi sẫm màu.

- Âm thanh nghe sướng tai lắm, phải không anh?

Edward gật đầu và bật cười khúc khích.

Rồi anh cầm bộ điều khiển từ xa lên, nhẹ nhàng ấn nút. Tiếng nhạc jazz cất lên thật êm dịu nhưng âm điệu của nó khiến tôi cảm giác như ngoài chúng tôi ra, trong phòng còn có thêm một ban nhạc nữa. Tôi lú lú tiến đến gần ngắm nghía kho đĩa nhạc khổng lồ của anh.

- Anh sắp xếp ngăn này đĩa theo cách nào? - Tôi hỏi, không thấy có dấu hiệu nào của sự liên kết giữa các tựa đĩa với nhau.

Edward đang mãi ngó đi đâu đó.

- Ummm, anh sắp theo thứ tự các năm, kể đến là theo sở thích cá nhân....

Tôi quay lại, bất ngờ bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn mình - một ánh nhìn rất lạ.

- Có chuyện gì hả anh?

- Anh chẳng còn gì phải... căng thẳng nữa. Em đã biết hết mọi chuyện rồi, anh không còn phải giấu em bí mật về đời mình nữa. Anh đã không mong là mình được thanh thản hơn thế. Anh thích cảm giác lúc này. Nó khiến anh... hạnh phúc - Edward nhún vai và nhoẻn miệng cười.

- Em cũng rất vui - Tôi đáp và mỉm cười đáp lại. Vậy mà tôi cứ những lo lắng rằng anh sẽ hối hận khi đã thổ lộ với tôi tất cả. May mắn là không phải như thế.

Nhưng rồi ngay sau đó, đôi mắt của anh lại nhìn xoáy vào tôi, nụ cười vụt tắt, còn vàng trán thì nhăn lại.

- Anh vẫn chờ em vừa chạy vừa khóc thét lên, phải không? - Tôi đoán già đoán non.

Với nụ cười nửa miệng, Edward khẽ gật đầu.

- Em ghét... phải làm anh vỡ mộng, nhưng mà anh chẳng đáng sợ như anh nghĩ chút nào. Kỳ thực, em không thấy ở anh có chỗ nào đáng sợ cả - Tôi nói dối một cách trơn tru.

Edward trở mắt nhìn tôi, đôi lông mày của anh dần ra hết cỡ chứa đầy nỗi nghi ngờ. Bất chợt anh ngoác miệng ra cười một cách tinh quái.

- Thật ra em đâu có nghĩ như vậy - Anh bật cười một cách hồn nhiên.

Và rồi Edward lăm bằm gì đó trong họng; đôi môi mấp máy nhưng không nói thành lời. Cả thân người anh hơi cúi xuống, căng thẳng như một con sư tử sắp vồ mồi.

Tôi xoay lưng lại phía anh, giận dữ nhìn sang chỗ khác.

- Anh đừng có mà...

Đột ngột và hoàn toàn bất ngờ, anh lao đến bên tôi... động tác đó diễn ra quá nhanh. Chỉ trong chớp mắt, cả thân người tôi bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, cả anh và tôi đều ngã vật xuống chiếc ghế xôpha, đẩy nó lao thẳng vào tường. Trong phút chốc, tôi bị tóm gọn trong vòng tay cứng như thép của Edward... Toàn bộ con người tôi mất hết sinh khí vốn có. Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc, chẳng biết phải làm gì cả.

Edward ngồi im không nhúc nhích. Còn tôi thì nằm lọt thỏm giữa lòng ngực vạm vỡ và đôi tay lạnh giá của anh - một cái vòng ôm chắc chắn còn hơn cả xiềng xích. Tôi nghi ngại nhìn Edward, nhưng xem ra anh vẫn rất tỉnh táo, hai quai hàm của anh giãn ra vì nụ cười toe toét, đôi mắt nhìn tôi một cách thích thú.

- Em định nói gì thế? - Giọng nói của anh đầy vẻ bông đùa.

- Em nói rằng anh là tên yêu quái xấu xa nhất trên đời - Tôi trả lời, và câu nói ấy của tôi chẳng thể hiện được sự mỉa mai; ngay cả việc lấy lại nhịp thở bình thường, tôi còn chưa làm được nữa là.

- Tốt hơn rồi đấy - Anh tán thành.

- Hừm - Tôi cố giả ra - Vậy bây giờ, em đứng dậy được chưa?

Anh đáp lời tôi bằng tiếng cười khanh khách.

-Bọn em vào được không? - Một giọng nói dịu dàng cất lên từ ngoài hành lang.

- Tôi ra sức đứng dậy, nhưng Edward chỉ nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế một chút, tôi thành ra là một kẻ đang ngồi gợn lỏn trong lòng anh. Alice và Jasper đang lấp ló ở cửa ra vào. Đôi má của tôi lại bắt đầu đỏ ửng, trong khi Edward xem ra chẳng có vẻ gì sượng sùng hết.

- Cứ vào - Anh cười khúc khích.

Alice không tìm ra vẻ gì bất thường trong tình thế hiện thời của chúng tôi, cô ung dung bước đi - như đang nhảy múa, động tác thật nhịp nhàng, uyển chuyển - vào đến giữa phòng. Alice ngồi xôm xuống. Jasper vẫn đứng ở cửa ra vào, gương mặt anh ta rõ là đang sững sờ. Jasper nhìn Edward trân trối khiến tôi bất giác tự hỏi phải chăng là anh ta đang dùng khả năng đặc biệt của mình để... đo lường bầu không khí trong phòng?

- Em tưởng anh đang tính biến Bella thành bữa trưa nên bọn em vô xem anh có cho dùng chung không đấy mà - Alice thông báo.

Ngay lập tức, cả người tôi đông cứng lại, mãi cho đến khi tôi nhận ra là Edward đang cười toe toét - Do lời giải thích của Alice hay do phản ứng của tôi? tôi không dám chắc.

- Chà, tiếc quá, anh không tin là mình sẽ còn dư - Anh trả lời, hai cánh tay ghi siết lấy tôi hơn.

- Thật ra - Bây giờ Jasper mới lên tiếng, anh ta mỉm cười khi bước thẳng vào phòng - Alice bảo tối nay sẽ có mưa to, còn Emmet thì muốn chơi bóng. Em có tham gia không?

Những lời lẽ thốt ra thật bình thường, nhưng ngữ cảnh của nó khiến tôi không thể nào mà không ngạc nhiên cho được. Dù sao thì những lời của Alice nói ra tất nhiên là chắc chắn hơn nhà khí tượng học rồi.

Đôi mắt Edward vụt sáng lên, nhưng anh vẫn còn có vẻ do dự.

- Tất nhiên là anh sẽ mang Bella theo - Alice thở thê. Nếu tôi không làm thì Jasper vừa liếc mắt nhanh sang Alice.

- Em có muốn đi không? - Edward hỏi tôi, giọng đầy hào hứng, gương mặt anh sinh động hẳn lên.

- Chắc chắn rồi - Tôi không thể làm gì khác để phải khiến cho cái gương mặt rạng ngời ấy ảm đạm được - Ừmmm, chúng ta sẽ đi đâu?

- Chúng ta phải chờ cho đến khi có sấm mới chơi bóng được... Rồi em sẽ hiểu tại sao - Edward buông một lời hứa hẹn chắc nịch.

- Em có cần mang theo dù không?

Tất cả đều đồng loạt phá ra cười ngặt nghẽo.

- Bella có cần không? - Jasper hỏi Alice.

- Không - Alice đáp một cách chắc chắn - Mưa chỉ rơi trong thị trấn thôi. Còn khoảng rừng ấy thì vẫn khô ráo.

- Vậy thì tốt - Jasper náo nức hẳn lên, và trong phút chốc, tôi cũng bị cuốn hút theo. Tôi nhận ra rằng mình đang háo hức, háo hức hơn là sợ sệt.

- Để bọn em xem bố có chịu đi cùng không nhé - Nói rồi, Alice đứng dậy đi thẳng ra cửa, dáng đi yêu kiều của cô sẽ làm cho trái tim của mọi nữ diễn viên múa balê tan nát mất thôi.

- Làm như em không biết vậy - Jasper buông lời chòng ghẹo, rồi cả hai ngay lập tức bỏ đi. Jasper cố gắng đóng cửa một cách kín đáo.

- Chúng ta sẽ chơi gì hả anh? - Tôi hỏi.

- Em sẽ chỉ ngồi xem thôi -Edward giải thích - Bọn anh sẽ chơi bóng chày.

Tôi đảo mắt.

- Ma-cà-rông thích bóng chày ư?

- Đó là trò chơi của Mỹ mà em - Edward nghiêm nghị trả lời.

Chương 17 Cuộc Chơi

Khi Edward đưa tôi về nhà, trời mới bắt đầu lắt rắc mưa phùn. Chỉ đến lúc đó, tôi mới hiểu rằng những gì mình vừa trải qua hoàn toàn không phải là một giấc mơ.

Rồi tôi phát hiện ra một chiếc xe hơi màu đen – loại xe Ford nhưng đã cũ mèm – đang đậu ngay trên lối đi dẫn vào nhà... Edward làm bầm một câu gì đó khó hiểu với cái giọng trầm và gât.

Trú mưa dưới hàng hiên là Jacob Black đang đứng sau chiếc xe lăn của cha mình. Gương mặt của ông Billy vẫn tỏ ra lạnh tanh như đá khi Edward cho chiếc xe tải của tôi đậu tấp vào lề đường. Jacob bỗng cúi gằm mặt xuống vì ngượng nghịu.

Giọng nói khản đặc của Edward đánh lại đầy giận dữ:

- Thế này thì quá lắm rồi.

- Ông ấy đến để cảnh báo với bố em?. Tôi phỏng đoán với cảm giác sợ hãi hơn là tức giận.

Edward chỉ chậm rãi gạt đầu, ánh mắt của anh sa sầm xuống, nhìn đáp lại cái nhìn sùng sộ của ông Billy trong màn mưa.

- Đề em thương lượng với ông ấy – Tôi đề nghị. Đôi mắt đen kịt của Edward làm tôi bất an

Thật ngạc nhiên, anh đồng ý ngay lập tức.

- Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Nhưng em phải cẩn thận nhé. Nhóc con kia chẳng biết chuyện gì đâu..

Tôi hơi bức một chút với cái từ nhóc con.

- Jacob chẳng nhỏ hơn em mấy đâu – Tôi nhắc cho anh nhớ.

Edward quay sang nhìn tôi, nổi tức giận đột nhiên biến mất.

- Ô, anh biết rồi – Anh khẳng định với tôi bằng nụ cười tươi rói.

Tôi thờ dãi, đặt tay lên cái nắm ở của xe.

- Em nhớ mời họ vào nhà – Edward nhắc nhở – Anh sẽ đi. Chạng vạng, anh sẽ quay trở lại.

- Anh có cần xe em không? – Tôi mời mọc, nhưng rồi ngay lúc ấy lại tự hỏi rằng biết giải thích với bố thế nào về sự biến mất của nó đây?

Edward đảo mắt và nói:

- Anh đi về nhà còn nhanh hơn cái xe đó mà.

- Anh không cần phải bỏ đi như thế đâu – Tôi lên tiếng một cách tiếc nuối.

Anh mỉm cười nhìn cái vẻ mặt buồn thiu của tôi.

- Ủ, anh biết. Nhưng chỉ sau khi họ rời khỏi nhà em – Nói rồi, anh ném một cái nhìn bức bối về phía bố con ông Billy – Em vẫn phải chuẩn bị giới thiệu người bạn trai mới với bố đấy nhé – Nụ cười của anh mở rộng hơn, những chiếc răng trắng bóng lần này lại hiện ra rất rõ.

Tôi rên rỉ:

- Vâng, em biết rồi.

Edward lại mỉm cười, vẫn nụ cười rạng ngời mà tôi ưa thích.

- Anh sẽ sớm quay lại – Anh hứa một cách chắc chắn. Ánh mắt của anh lại lướt nhanh về phía hàng hiên rồi cũng thật nhanh, anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đặt lên cổ tôi một chiếc hôn. Như thường lệ, tim tôi lại đập loạn nhịp, và cũng như anh, tôi đưa mắt về phía hàng hiên. Gương mặt của ông Billy không còn bình thản như trước nữa, hai tay ông búi chặt vào thành ghế.

- Sớm nhé – Tôi đáp rồi mở cửa xe bước ra ngoài mưa, tâm trạng trở nên căng thẳng.

Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt của anh vẫn dõi theo từng bước chân lú lú của tôi xuyên qua màn mưa, hướng đến hàng hiên.

- A, bác Billy, chào Jacob – Tôi cố chào hỏi một cách vui vẻ – Bố cháu chưa đi làm về... Cháu mong rằng bác và em không phải đứng đợi lâu.

- Cũng không lâu – Ông cố đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt đen lay láy của ông thì sắc lém – Bác chỉ muốn gửi cái này cho bố cháu – Ông mân mê một gói giấy màu nâu đang nằm trong lòng mình.

- Cháu cảm ơn bác – Tôi đáp, trong đầu đang tự hỏi không biết đó là gói gì – Bác và em vào nhà một chút cho khô đã.

Tôi cố làm ra vẻ không biết cái nhìn buốt giá của ông Billy dành cho mình, cứ thản nhiên cúi húi mở cửa và mời họ vào nhà.

- Chờ cháu một chút – Tôi nói rồi quay lại đóng cửa. Hành động đó cho phép tôi có cơ hội để ngắm nhìn Edward lần cuối. Anh vẫn dõi mắt theo từng cử động của tôi, thân người hoàn toàn bất động, và đôi mắt của anh thì vô cùng nghiêm nghị.

- Cháu phải cất nó vào tủ lạnh – Ông Billy lên tiếng rồi đưa gói giấy cho tôi – Một ít cá bột trừ danh của nhà Harry Clearwater... món ăn khoái khẩu của bố cháu đấy. Tủ lạnh sẽ giữ nó được lâu hơn – Ông nhún vai.

- Cháu cảm ơn bác – Tôi lặp lại, lần này thì đã đỡ căng thẳng hơn – Tủ lạnh nhà cháu đầy những cá là cá, tối nay, bố cháu lại mang thêm một mớ cá nữa về nhà.

- Lại đi câu cá nữa à? – Ông Billy hỏi lại, đôi mắt ông chợt sáng lên – Xuống chỗ cũ phải không? Giờ bác đến có lẽ sẽ gặp bố cháu đấy.

- Dạ không phải – Tôi nói dối liền ngay lập tức, gương mặt đanh lại tức thì – Bố cháu đến nơi mới... nhưng cháu cũng không biết là nơi nào.

Nhận ra thái độ thay đổi đột ngột của tôi, gương mặt của ông Billy trầm ngâm ngay tức thì.

- Jake – Ông lên tiếng, mắt vẫn dè chừng tôi – Sao con không ra ngoài tìm cho bố mấy tấm hình mới của chị Rebeca nhỉ? Bố có mang theo cho chú Charlie xem đấy.

- Ở đâu ạ? – Jacob hỏi lại, giọng nói rất ủ ê. Tôi liếc nhìn cậu bé, cậu cứ chăm chăm nhìn xuống dưới sàn, đôi lông mày nhíu lại.

- Hình như bố để chúng ở thùng xe sau – Ông Billy trả lời – Chắc con phải ráng tìm may ra mới thấy.

Jacob lùi lùi bỏ ra ngoài mưa.

Ông Billy và tôi nhìn nhau trong im lặng. Vài giây sau, tôi cảm thấy mắt tự nhiên nên bỏ vào trong bếp. Tiếng bánh xe lăn rít lên kin kít trên tấm vải sơn lót sàn nhà khi ông Billy quyết định bám theo tôi.

Tôi lén cái túi giấy vào giữa những bọc cá khác vào ngăn trên cùng của tủ lạnh, quay lại đối diện với vị tù trưởng da đỏ. Khuôn mặt nhăn nhoe của ông thật khó mà đoán biết.

- Chắc lâu lắm bố cháu mới về – Giọng nói của tôi chỉ cần cao một chút nữa thôi là thành khiếm nhã.

Ông Billy chỉ gật đầu, vẫn không nói gì.

- Cháu cảm ơn bác rất nhiều về túi cá bột – Tôi bóng gió.

Ông Billy tiếp tục gật đầu. Tôi thờ dãi và khoanh tay lại trước ngực.

Tuồng như đoán ra rằng tôi đã từ bỏ lời nói sảng đó, vị tù trưởng da đỏ mới chịu lên tiếng.

- Bella... – Ông có vẻ ngần ngại.

Tôi im lặng chờ đợi.

- Bella – Ông lại bắt đầu – Charlie là một trong những người bạn thân nhất của bác.

- Vâng.

Ông Billy phát âm rành rọt từng từ một bằng một giọng nói rất trầm.

- Bác biết cháu chơi với một người trong nhà Cullen.

- Vâng – Tôi lặp lại một cách cộc lốc.

Đôi mắt ông đột nhiên tối sầm lại.

- Có lẽ điều đó không đáng gì đến bác nhưng bác không cho đó là điều hay.

- Bác nói đúng – Tôi gật đầu đồng ý – Đúng là chuyện này không can dự gì đến bác.

Đôi lông mày đang bạc dần của vị tù trưởng da đỏ này dần rộng ra trước thái độ sỗ sàng của tôi.

- Chắc cháu không biết, gia đình Cullen có tiếng là không tốt trên lãnh địa của người da đỏ

- Thật ra là cháu biết hết rồi – Tôi cứng giọng thông báo. Ông Billy trở mắt ngạc nhiên – Vì họ không xứng đáng, phải không bác? Và họ không được phép đặt chân lên vùng đất dành cho người da đỏ, đúng không? – Trí nhớ của tôi về bản giao ước giúp ông Billy có thể bảo vệ bộ tộc của mình đã khiến ông giết nấy mình.

- Đúng thế – Ông thừa nhận, đôi mắt ông tỏ vẻ cảnh giác – Xem ra chú rất am tường về nhà Cullen. Am tường hơn cả bác nghĩ.

Tôi nhìn ông Billy:

- Có lẽ cháu hiểu họ hơn bác.

Vị tù trưởng da đỏ mím môi lại khi nghe thấy điều đó.

- Có lẽ vậy – Ông đồng ý, nhưng đôi mắt lại vụt sáng – Thế Charlie có hiểu họ không?

Ông Billy tìm ra “gót chân Ashin” của tôi.

- Bố cháu rất thích gia đình Cullen – Tôi lặp liếm. Dĩ nhiên là ông Billy hiểu ngay rằng tôi đang tìm cách lảng tránh. Ông không ngạc nhiên, cũng chẳng tỏ vẻ gì vui mừng.

- Đó không phải việc của bác – Ông đáp lời – Đây có lẽ là việc của Charlie.

- Vì là việc riêng của cháu nên dù muốn dù không, đó cũng sẽ là việc của bố cháu, cháu nói thế có đúng không ạ?

Không biết ông Billy có hiểu ẩn ý đằng sau câu nói ấy của tôi hay không, khi tôi cứ nhất quyết không để cho mình cuối cùng phải đi đến chỗ thỏa hiệp với vị tù trưởng da đỏ từng trải này. Dường như ông Billy đã hiểu. Có vẻ ông đang suy nghĩ lung lăm về điều này... ngoài kia mưa vẫn rơi, tiếng lộp bộp trên mái nhà, là thứ âm thanh duy nhất phá tan bầu không khí im lặng giữa hai chúng tôi.

- Ủ - Cuối cùng ông Billy cũng lắc đầu chịu thua - Đó là việc riêng của cháu.

Tất nhiên là tôi thờ phào nhẹ nhõm

- Cháu cảm ơn bác, bác Billy.

- Nhưng cháu phải ý thức được mình đang làm gì, Bella ạ - Ông nhấn mạnh.

- Vâng - Tôi gật đầu đồng ý một cái rụp.

Ông Billy lập tức cau mày.

- Ý của bác là... cháu đừng có tiếp tục cái việc cháu đang làm nữa.

Tôi nhìn thật lâu vào mắt vị tù trưởng da đỏ, trong đó chẳng có một biểu hiện nào ngoài nỗi lo lắng cho tôi cả, và vì thế, tôi không biết nên trả lời với ông như thế nào cho phải.

Chợt có tiếng đóng cửa sầm... khá nặng tay ở cửa trước, tôi giật nảy mình.

- Làm gì có cái ảnh nào ở ngoài xe đầu bò - Giọng nói chán nản, bức dọc của Jacob vọng đến chỗ chúng tôi trước khi cậu kịp ló mặt. Vai áo somi của Jacob sầm lại vì mưa, còn mái tóc của cậu bé thì bắt đầu nhỏ giọt, Jacob đứng nép vào một góc nhà.

- Hmmm - Ông Billy lăm bắm, rồi như sực nhớ ra, ông quay phắt chiếc xe lăn lại để đối diện với cậu con trai - Chắc bố để hình ở nhà.

Jacob đảo mắt... thấy thương.

- Trời ơi!!!...

- Ủm, Bella này, nhấn với bố... - Ông Billy dừng lại một chút trước khi hoàn tất câu nói của mình - ... là bác có ghé qua nhé.

- Dạ vâng - Tôi lí nhí đáp lời.

Jacob trở mắt ngạc nhiên.

- Mình phải đi bây giờ sao bố?

- Chú Charlie sẽ về nhà trễ - Vừa giải thích, ông Billy vừa lăn xe ngang qua Jacob.

- Trời ơi!!!... - Gương mặt của Jacob xịu xuống đầy vẻ thất vọng - Thôi rồi, vậy chị em mình gặp nhau sau nhé, Bella.

- Chắc chắn rồi, Jacob - Tôi gật đầu đồng ý.

- Bảo trọng nhé, Bella - Ông Billy nhắc nhở tôi, nhưng tôi không trả lời.

Jacob giúp bố đẩy xe ra cửa. Tôi khẽ vẫy tay chào tạm biệt, mắt liếc nhanh sang chiếc xe tải của mình giờ đây đã vắng bóng Edward, rồi nhẹ nhàng khép cửa lại trước khi bố con ông Billy đi khuất.

Tôi đứng ở cửa phòng ngoài cả phút lắng nghe tiếng xe hơi của họ xa dần, xa dần rồi mất hút. Và tôi cứ đứng ngây người ở đấy, chờ cho đến khi nỗi bức dọc và lo lắng dịu bớt. Cuối cùng, khi đã có thể hít thở lại một cách bình thường, khi mọi căng thẳng đã chùng xuống, chỉ còn lại một chút xiu, tôi mới chịu bước lên lầu thay quần áo.

Một cách lơ đãng, tôi ước thử một vài bộ quần áo, trong lòng mặc nhiên không có lấy một chút ý niệm gì về buổi tối hôm nay. Chỉ nên nghĩ đến hiện tại thôi, những gì thuộc về quá khứ không còn quan trọng nữa, tôi tự nhủ với mình như vậy. Giờ thì tâm trạng không còn chịu sự chi phối của Jasper hay Edward, tôi tập trung hết mọi lý trí để ép mình không rơi vào trạng thái tinh thần hoảng loạn như trước kia nữa. Và rồi nhanh chóng, tôi từ bỏ việc lựa chọn một bộ đồ thật oách - thay vào đó lại trông vào người chiếc áo somi đã cũ may bằng vải flanen và một chiếc quần Jean - đằng nào thì tối nay cũng sẽ phải trùm trong áo mưa suốt thôi mà.

Chuông điện thoại reo vang khiến tôi choàng tỉnh, tôi vội vàng ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu để nhắc ông nghe. Trong giây phút này, tôi chỉ muốn nghe giọng nói của một người thôi, bất cứ ai khác với tôi lúc này chỉ càng làm cho tôi tăng thêm nỗi ngán ngấm mà thôi. Nhưng rồi tôi hiểu ra, nếu anh muốn nói chuyện với tôi thì đặc xuất hiện ngay trong phòng tôi rồi chứ cần gì phải bày đặt ra cái trò "alô aliếc" vô vẩn này.

- A lô? - tôi lên tiếng, nín thở.

- Bella hả? mình nè – Jessica trả lời.

- Ồ, chào Jess – Tôi cố gắng hít thở lại bình thường để đầu óc quay trở về với thực tại. Đường như đã cả tháng trôi qua chứ không phải chỉ là một hai ngày qua, tôi không được trò chuyện cùng Jess – Buổi vũ hội thế nào?

- Trời ơi, vui lắm! – Vừa dứt câu này xong.. Jessica lại bắt liền sang những câu khác, cứ thế liên tưởng một thôi một hồi mà chẳng cần đợi tôi mời thêm lần nữa. Từng phút, từng phút rồi lại từng phút trôi qua, tôi vẫn chưa bỏ được ông nghe xuống. Thỉnh thoảng còn phải chem. Mấy từ “ồôô” rồi “ààà” vào cho có vẻ như mình đang chú tâm vào lời kể của cô bạn. Nhưng quả thật là chẳng dễ dàng chút nào, Jessica, Mike, buổi khiêu vũ, trường học... lúc này cứ như sao Hỏa, sao Kim, sao gì gì nữa đối với tôi vậy, tất cả tự dưng trở lên lạ lẫm đến kỳ lạ. Mắt tôi cứ phóng ra ngoài cửa sổ mà theo dõi từng quang cảnh mờ mờ hiện ra sau những đám mây nặng trĩu.

- Bỏ có nghe thấy mình nói gì không đấy, Bella? – Jessica đột nhiên hỏi ngang, giọng có vẻ tức tối.

- Ồ, mình xin lỗi, bỏ nói gì kia?

- Mình nói rằng Mike đã hôn mình, bỏ có tin nổi không?

- Thật tuyệt vời, Jess à – Tôi chỉ biết trả lời có bấy nhiêu.

- Thế hôm qua bỏ làm gì? – Cô bạn các cố hỏi lại, trong giọng nói có phảng phất một chút bức dọc vì thái độ thiếu nhiệt tình của tôi. Cũng có thể là do việc tôi chẳng chịu moi móc thông tin ở Jessica đã khiến cô ta phát cáu cũng nên.

- Mình chẳng làm gì cả, thật đấy bỏ ạ. Cứ đi vòng vòng giang nắng thôi.

Chợt có tiếng xe tuần tra của bố vang lên từ gara.

- Bỏ có nhận được tin gì của Edward Cullen không?

Cửa trước bỗng đóng sầm lại, tiếp theo là tiếng chân bố đi lại dưới gầm cầu thang để cất đồ nghề của mình.

- Ừm – Tôi ậm ừ, không biết phải sáng tác câu chuyện của mình ra sao nữa.

- Cúc cu, chào con, con gái! – Bố lên tiếng khi bước vào nhà bếp. Tôi vẫy tay chào lại bố.

Jess cũng nghe thấy tiếng bố tôi.

- Ồ, bố của bỏ đang ở đây à? Không sao đâu... ngày mai tụi mình lại nói chuyện. Gặp bỏ vào giờ lượng giác nhé.

- Hẹn gặp lại bỏ, Jess – Nói xong, tôi gác máy.

- À, bỏ - Tôi lên tiếng. Bố đang rửa tay trong bồn – Cá đâu hả bố?

- Bố cho vào tủ lạnh hết rồi.

- Con phải đi lấy một ít trước khi nó đông thành đá mới được... Chiều nay, bác Billy có gửi cho bố một gói cá bột của nhà Harry Clearwater đấy – Tôi cố nói bằng giọng hào hứng.

- Thế á? – Đôi mắt bố sáng rỡ - Đó là món ăn yêu thích của bố đấy.

Rồi trong lúc tôi chuẩn bị bữa tối, bố cầm cúi quét dọn nhà cửa. Chẳng mấy chốc sau, cả hai bố con tôi đều có thể ngồi vào bàn, thưởng thức bữa tối trong yên lặng. Bố cứ hít hà món ăn của mình. Còn tôi thì cứ rối tung đầu óc khi không biết phải thực hiện cái nhiệm vụ đã được phân công hăn hoi của mình như thế nào, tôi đang lựa chọn thời điểm để bắt đầu...

- Hôm nay con làm gì? – Bố lên tiếng cắt đứt cơn mơ màng của tôi.

- Ừm, chiều nay con chỉ quanh quẩn ở trong nhà – Dù sao đây cũng là một phần sự thật. Tôi cố giữ giọng nói của mình thật tươi tắn, nhưng trong lòng thì héo xèo – Còn sáng nay thì con đến chơi nhà Cullen.

“Cách”... Bố đánh rơi cái nữa.

- Nhà bác sĩ Cullen ấy hả? – Bố há hốc miệng ngạc nhiên.

Tôi vờ như không để ý đến phản ứng của bố.

- Vânggg.

- Con làm gì ở đó? – Bố vẫn chưa nhặt cái đĩa lên.

- Ừm... Thật ra, tối nay con sẽ đi chơi với Edward Cullen nên anh ấy mới đưa con đến giới thiệu với bố mẹ.

Hình như bố lên cơn tức thờ và... phình động mạch...

- Bố ơi, bố có sao không?

- Con sẽ đi chơi với Edward Cullen? – Ngoài trời thì chưa nhưng trong nhà tôi có sấm động rồi.

Ồ ồôô...

- Con tưởng bố thích gia đình bác sĩ Cullen?

Nhưng mà cậu ta quá lớn tuổi so với con – Bố khoa tay.

- Tụi con còn chưa học đến năm cuối trung học mà – Tôi nhẹ nhàng chỉnh lại. Mà bố nói cũng đúng thôi, tuổi thực của Edward... có năm mơ, bố cũng không thấy nổi.

- Khoan khoan... - Bố dừng lại – Edmin là ai?

- Edward nhỏ tuổi nhất, là người có mái tóc màu đồng... (là người điển trai nhất... hệt như một thiên sứ giáng thế đó bố!).

- Ồ, ờ - Bố áp úng – Thế thì tốt rồi. Bố không thích dáng vẻ của cái cậu to như hộ pháp. Bố biết cậu ta là người tốt, cả gia đình họ cũng vậy, nhưng cậu ta thì... chừng chặc quá so với con. Vậy ra Edmin là bạn trai của con hả?

- Edward, bố à.

- Phải không?

- Dạ, gần gần...

- Ừa, tối qua, con bảo là con chẳng để ý đến bạn trai nào trong thị trấn mình mà – Giờ thì bố mới chịu cầm nĩa lên, phù phù thổi bụi... Vậy là những gì tệ hại nhất đã kết thúc.

- Ồo, Edward đâu có sống trong thị trấn đâu bố.

Vừa nhai, bố vừa nghệt mặt ra ngó tôi...

- Và... - Tôi tiếp tục nói – Tụi con mới chỉ bắt đầu quen nhau thôi, bố ạ. Vì thế, bố đừng nói với anh ấy những gì khiến con ngượng chín mặt, nha bố?

- Khi nào cậu ta tới?

- Dạ, vài phút nữa.

- Các con sẽ đi đâu?

Tôi rên rỉ:

- Bố đừng biến căn bếp nhà mình thành tòa án dị giáo như thế. Chúng con chỉ chơi bóng chày cùng gia đình anh ấy thôi mà.

Gương mặt ngài cảnh sát trưởng cau lại trong phút chốc, rồi ngay sau đó, “ngài” phá ra cười khinh khích.

- Con mà cũng chơi bóng chày á?

- Hừm, hừm, chủ yếu là con chỉ ngồi xem thôi.

- Chắc con thích cậu con trai này lắm – Bố xét đoán.

... Tôi chỉ còn biết chớp chớp mắt và thở dài...

Trước cửa nhà chột có tiếng xe. Tôi đứng bật dậy, lui cui đi rửa đĩa.

- Cứ bỏ đĩa đó đi, tối nay bố rửa cho, Con làm hỏng bố nhiều rồi.

Chuông cửa nhà reo vang, bố giành phần ra mở cửa, tôi lẻo đẻo theo sau.

Tôi đã không biết là ngoài trời mưa xối xả như trút nước. Người hùng của tôi đứng rạng rỡ dưới ngọn đèn ngoài hiên hệt như một người mẫu... quảng cáo cho áo đi mưa.

- Vào nhà đi, Edward.

Bây giờ thì tôi có thể thở phào nhẹ nhõm khi bố phát âm được chính xác tên anh.

- Cháu cảm ơn ông, ngài cảnh sát trưởng Swan – Edward lên tiếng bằng một giọng nói rất kính cẩn.

- Coi kia, cậu cứ gọi tôi là Charlie đi. Nào, đưa áo mưa đây cho tôi.

- Cháu cảm ơn ông.

- Ngồi xuống đó đi, Edward.

Tôi nhăn mặt, le lưỡi.

Edward vội ngồi xuống chiếc ghế đơn duy nhất ở trong phòng, tôi vì thế buộc phải ngồi bên cạnh ngài cảnh sát trưởng trên chiếc ghế tràng kỷ. Tôi liếc mắt nhìn nhanh sang anh, chỉ thấy anh nháy mắt chòng ghẹo.

- Tôi nghe nói cậu sẽ đưa con gái tôi đi xem bóng chày – Chỉ có ở cái bang Washington này thì mưa gió dầm dề cỡ nào cũng chẳng thể ảnh hưởng được tới mấy cái trò chơi vận động ngoài trời.

- Dạ vâng, thưa ông, kế hoạch là như vậy – Trông anh chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên khi biết rằng tôi đã giới thiệu anh trước với bố. Ngạc nhiên làm sao được, anh đã nghe hết rồi còn đâu.

- Ừm, hãy cố lên chút nữa nhé!

Và, “ngài cảnh sát trưởng” phá lên cười ngặt nghẽo, Edward cũng cười hùa theo.

- Được rồi – Tôi đứng bật dậy – Hai người cười như thế đủ rồi. Đi thôi – Nói rồi, tôi bước ra ngoài, trùm áo đi mưa vào. Edward và bố bước liền theo sau.

- Đừng về trễ quá nhé, Bella.

- Ông đừng lo, thưa ông Charlie, cháu sẽ đưa cô ấy về sớm – Edward hứa một cách chắc nịch.

- Hãy cẩn thận để mắt đến con gái tôi, được không?

Tôi lại rên rỉ, nhưng cả hai cứ phớt lờ tôi đi.

- Ở bên cháu, cô ấy sẽ luôn được an toàn, cháu xin hứa, thưa ông.

Hiển nhiên là ngài cảnh sát trưởng không thể có lí do để nghi ngờ tính thật thà của Edward, giọng nói của “người hùng” đánh thép thế cơ mà.

Tôi lầm lũi bỏ đi một bước. Bố và Edward cùng phá ra cười thích thú, rồi Edward bước theo tôi.

Ra đến hiên, tôi đứng chết trân. Kìa, đằng sau chiếc xe tải của tôi là một chiếc xe Jeep khổng lồ, mấy cái bánh xe của nó còn cao hơn cả thắt lưng của tôi. Hệ thống đèn pha và đèn hậu đều có khung thép bảo vệ, trông rất kiên cố; chưa hết, trên thanh chắn của chiếc xe là một loạt bốn bóng đèn đồ sộ khác. Chiếc xe Jeep đồ chót, sáng bóng ấy có mũi đúc bằng kim loại hẵn hoi.

Vừa lúc ấy, bố cũng bước ra ngoài, huýt sáo trầm trồ.

- Các con nhớ thắt dây an toàn đấy nhé – Bố không quên nhắc nhở.

Edward đi nhanh lên trước tôi để mở cửa. Tôi ngần ngừ, xăm xoi cái chiều cao từ mặt đất đến ghế ngồi, chùng chình chuẩn bị trèo lên. Người hùng của tôi thở dài một tiếng, và rồi chỉ bằng một tay, anh nhấc bổng tôi lên. Cầu trời cho ngài cảnh sát trưởng đừng có nhìn thấy.

Sau đó, như thường lệ, anh đi vòng qua trước để vào trong xe, trong khi tôi loay hoay thắt dây an toàn. Nhưng xe này... nhiều khóa quá, chẳng biết phải dung khóa nào.

- Ủa, cái gì đây anh? – Tôi hỏi khi anh vừa mở cửa xe.

- À, đây là cả một bộ yên cương đúng nghĩa... dành riêng cho con chiến mã này... rất hữu dụng... mỗi khi nó phải bay lên khỏi mặt đất.

-Ồ ồồ...

Tôi cố gắng lắp bằng hết khóa an toàn, nhưng dù có mọc thêm tay cũng chẳng thể nào làm nhanh được. Lại thở dài, Edward quay sang lắp giúp tôi. May mà trời mưa quá to, tôi không thể nào nhìn rõ được hình ảnh bố đang đứng ở hàng hiên. Như thế cũng có nghĩa là bố không thể nhìn thấy đôi tay của Edward đang nắn nã nơi cổ tôi, chúng mòn nhẹ ở chỗ xương quai xanh. Tôi trấn mình, không thể ngăn anh, chỉ biết tập trung toàn bộ tâm trí vào việc hô hấp để khỏi phải thở dốc.

Rồi Edward mở khóa, động cơ xe bắt đầu khởi động. Chúng tôi càng lúc càng rời xa căn nhà của bố Charlie.

- Anh có.. ừm... chiếc xe Jeep... to quá...

- Cửa Emmett đấy. Tại anh không nghĩ là em muốn đi hết toàn bộ quãng đường.

- Các anh thường cất xe ở đâu?

- Gia đình anh đã chỉnh sửa lại một trong những căn nhà phụ, để biến nó thành gara...

- Anh không thắt dây an toàn sao?

Hình như Edward ném cho tôi một cái nhìn nghi ngại.

Hình như có cái gì đó không được bình thường thì phải.

- Đi hết toàn bộ quãng đường? Có phải ý anh muốn nói là chúng ta đang đi đường tắt? – Giọng nói của tôi bỗng tăng lên độ quãng tám.

Anh ngoác miệng ra cười toe toét.

- Không phải, để em khỏi chạy trốn.

- Chắc em muốn bệnh quá.

- Nhắm mắt lại đi nào, rồi em sẽ ổn thôi.

Tôi cắn chặt môi, cố nuốt nỗi sợ hãi vào bên trong.

Edward khẽ nhào người sang để hôn lên trán tôi, rồi bắt chợt, anh nhắm mắt lại, rên rỉ. Tôi trở mắt nhìn anh, chẳng hiểu sự thể gì.

- Khi trời mưa, em lại thơm hơn bao giờ hết – Anh giải thích.

- Là tốt hay xấu? – Tôi thận trọng hỏi lại.

Anh thở dài, đáp:

- Cả hai, lúc nào cũng là cả hai.

Rồi không rõ Edward đã tìm được đường đi bằng cách nào trong cơn mưa tối trời tối đất như thế này, chỉ biết là cuối cùng, anh đã đến được một con đường, so với những con đường tôi thường thấy thì con đường này nhỏ hơn, nhưng nếu so với những con đường mòn trên núi, nó lại có phần rộng hơn một chút... Dễ đến cả một lúc lâu, chúng tôi... chẳng ai nói với nhau câu nào, cả người tôi cứ nhấp nhô như song. Còn Edward thì hí ha hí hửng với cái vô lăng, suốt chặng đường đi, anh cứ ngoác miệng ra cười hoài.

Cuối cùng thì cũng đi hết con đường, cây cối trở thành những bức tường xanh lè xanh lệt bao quanh ba mặt đường. Ngoài trời bây giờ chỉ còn lại cơn mưa bụi yên ả, cứ rơi lất phất trong không trung, bầu trời sáng sủa hơn với những đám mây khá tách bạch.

- Xin lỗi Bella, tới đây, chúng ta phải đi bộ rồi.

- Anh biết gì không, em cứ sẽ ngồi ở đây.

- Chuyện gì xảy ra với lòng can đảm của em thế? Sáng nay em còn mạnh dạn lắm cơ mà.

- Em vẫn chưa quên lần cuối cùng đâu (Làm sao mà quên được, mới ngày hôm qua thôi mà!)

Chẳng nói chẳng rằng, Edward lặng lẽ đi vòng qua mũi xe rồi tháo khóa an toàn cho tôi.

- Để em tự làm lấy, anh cứ đi trước đi – Tôi phản đối.

- Hmm... - Edward trầm ngâm – Chắc anh phải lục lại trí nhớ của em thôi.

Vừa nói dứt câu, trước khi tôi kịp có phản ứng, anh đã nhắc bổng tôi lên và đặt xuống đất. Lúc này, trời chuyển sang sương mù, Alice đã nói đúng.

Lục lại trí nhớ của em? – Tôi hỏi một cách bồn chồn.

- Cũng gần giống như vậy – Anh chăm chú nhìn tôi, dò đoán, anh chống cả hai tay lên xe Jeep, kẹp tôi ở giữa rồi đưa người tới, tôi buộc phải ngửa người ra sau, tựa hẳn vào chiếc xe. Edward càng lúc càng cúi xuống gần, gương mặt anh chỉ cách mặt tôi có vài xăngtimét. Tôi không còn biết phải né tránh đi đâu được nữa.

- Nào – Tôi nghe anh thở ra, mùi hương của anh khiến đầu óc của tôi tự nhiên tỉnh táo hẳn – Chính xác thì em sợ gì nào?

- Ô, ừm, tông vào một cái cây – Tôi nuốt không khí đánh “ực” một cái - ...rồi hấp hối. Nghĩ đến điều đó là em muốn bệnh.

Edward nấc lên một tiếng... để cố ngăn một tiếng cười. Rồi chăm rãi, anh rướn người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lạnh giá lên cổ tôi.

- Bây giờ em có còn lo lắng nữa không? – Anh thì thầm trên da thịt của tôi.

- Còn – Tôi cố gắng tập trung vào từng lời nói của mình – Tông vào cây. Nghĩ đến chuyện đó là muốn bệnh

Chóp mũi của anh đang nhẹ nhàng di chuyển lên trên, vờn nhẹ lên cằm tôi, hơi thở dịu mát của Edward phả nhẹ nhẹ lên da tôi, làm vùng da ở đó muốn co rút lại.

- Thế còn bây giờ? – Anh hỏi và ấn môi vào quai hàm của tôi.

- Những cái cây – Tôi thở gấp - ... vun vút lao qua làm em muốn bệnh,
Vẫn tiếp tục, anh úp gương mặt của mình vào mặt tôi để hôn lên mi mắt.

- Bella, em sẽ không nghĩ rằng anh sẽ tông vào cây, đúng không?

- Vâng, anh không tông, nhưng em thì có thể - Bây giờ, giọng nói của tôi không còn một chút cứng cỏi nào nữa. Và dĩ nhiên là anh nhận ra mình đang thắng thế.

Đôi môi của anh trượt dọc theo má tôi... và đột ngột dừng lại nơi khóe miệng của tôi.

- Liệu anh có thể để cho một cái cây nào đó làm em bị thương không? – Đôi môi của Edward bắt đầu cọ nhẹ lên bờ môi dưới đang run rẩy vì kích động của tôi.

- Không – Tôi thờ vào, mặc dù biết rằng lời nói thứ hai trong tâm trí lại đang phản bác lại, nhưng tôi không thể nói lại được nữa.

- Em thấy không – Edward thì thầm, đôi môi mơn nhẹ vào môi tôi – Không có gì phải sợ hết, đúng không nào?

- Vâng – Tôi thờ dài thua cuộc.

Tôi vừa dứt lời, đôi tay của Edward bỗng ôm ghì lấy gương mặt của tôi... Rồi anh đặt vào môi tôi những nụ hôn cuồng nhiệt. Đôi môi mềm mại nhưng mạnh mẽ của anh như muốn đốt cháy môi tôi.

Thật lòng mà nói, chính tôi cũng không thể lý giải nổi tâm trạng của mình lúc này. Nhưng quả thực tôi đã thấy khá hơn. Và không thể khác với lần đầu tiên... Thay vì phải dè chừng, đôi tay tôi lại quàng lên cổ anh, níu xuống... Anh áp hẳn người vào người tôi. Khẽ thở dài, tôi hé môi.

Bất ngờ Edward lão đảo lúi lại, thoát khỏi vòng tay đang ôm chặt của tôi một cách dễ dàng.

- Trời ơi, Bella! – Edward thét lên và thở dốc – Em đến chết với anh mất thôi, anh thề đấy.

Tôi chúi người xuống, hai tay chống vào đầu gối cho khỏi ngã.

- Anh đừng là không thể hạ gục được- Tôi nói nhanh, cố thở lại một cách bình thường.

- Lẽ ra anh phải biết điều đó trước khi gặp em mới phải. Bây giờ chúng ta phải rời khỏi đây nhanh đi, trước khi anh kịp làm một điều gì đó ngu ngốc – Edward càu nhàu.

Nói xong, anh nhẹ nhàng khom lưng xuống để cõng tôi như hôm qua, lần này, tôi mới thấu hiểu anh đã phải cố gắng đến thế nào mới dịu dàng được với tôi như vậy. Tôi quặp chân quanh thắt lưng của anh, còn tay thì ôm chặt lấy cổ anh.

- Đừng quên nhắm mắt lại nhé – Anh nhắc nhở

Một cách vội vàng, tôi gục đầu xuống vai anh nhắm nghiền mắt lại.

...Chúng tôi bắt đầu di chuyển... Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được là anh đang lướt đi bên dưới tôi, nhưng không hề nghiêng về bất cứ bên nào, chuyển động của anh êm ru như một chiếc xe hơi loại xịn nhất. Tôi rất muốn hé mắt một tí, nhưng không dám. Tôi biết cái giá sẽ phải trả cho hành động ấy mà, đó là chóng mặt không thể nào tả nổi. Tốt nhất là cứ ngồi yên thưởng thức hơi thở đều đều của anh.

Và rồi, tôi chợt nhận ra bàn tay của Edward đang vuốt tóc mình.

- Hết rồi, Bella.

Tôi mở bừng mắt ra và hiểu rằng anh đã dừng lại. Một cách vội vã, tôi nói lỏng tay và chân rồi tuột khỏi lưng anh.

- Ối! – Tôi thét lên khi ngã xuống nền đất ẩm ướt.

Edward quay phắt lại trở mắt nhìn tôi, anh há hốc miệng ra, đứng như trời trồng. Rồi khi nhìn thấy gương mặt lúng túng, đang đỏ lựng của tôi, Edward phá ra cười ngặt nghẽo.

Tôi lồm cồm bò dậy, bỏ ngoài tai tiếng cười đáng ghét của anh, phúi lấy phúi để bùn đất và mấy cọng dương xỉ bám trên lưng áo. Edward phá ra cười to hơn. Bực mình, tôi lăm lăm bước vào rừng.

Bất ngờ, cánh tay của anh vươn ra ôm ngay lấy thắt lưng tôi.

- Em đi đâu vậy, Bella?

- Em đi xem bóng chày. Hình như anh không còn muốn chơi nữa, nhưng chắc chắn không có anh, mọi người vẫn chơi vui được.

- Nhưng em đi sai đường rồi.

Và không nhìn anh, tôi ngó ngang ngó dọc một hồi rồi quyết định đi theo hướng ngược lại. Edward lại bắt kịp tôi.

- Đừng giận nữa, anh không thể ngăn mình lại được. Giá mà em được nhìn khuôn mặt của mình lúc đó – Nói rồi anh lại phá ra cười khúc khích trước khi kịp ngăn mình lại.

- À, hóa ra chỉ có anh có quyền giận thôi hả? – Tôi nhướn mày lên, hỏi ngược lại.

- Anh giận em hồi nào?

- Bella, em đến chết với anh mất thôi – Tôi trích dẫn lại lời anh nói.

- Nhưng đó là sự thật mà em.

Tôi quay phắt lại và bỏ đi thẳng một nước, nhưng Edward ngay lập tức ôm chầm lấy tôi.

- Anh đã giận mà – Tôi cứ khẳng khẳng.

- Ừ.

- Thế mà anh lại nói rằng...

- Rằng anh không hề giận em. Em không nhận ra sao Bella? – Edward đột nhiên trở lên kích động, mọi dấu vết bông đùa ban nãy bỗng mất sạch – Em không hiểu sao?

- Hiểu cái gì? – Tôi hỏi lại, ngạc nhiên trước thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ, lẫn cả ngôn ngữ của anh.

- Không bao giờ anh có thể giận em được... làm sao anh có thể giận em được kia chứ? Em đừng cảm, chân thành, dịu dàng... biết bao...

- Thế thì tại sao? – Tôi thì thào, nhớ lại cái phản ứng gay gắt của anh khi tránh né tôi, nhớ lại những lần thất bại của mình... thất bại vì yếu đuối, vì chậm chạp, và vì những phản ứng quá sôi nổi của ột con người thực thụ...

- Là anh giận anh – Giọng nói của anh thật hiền – Lúc nào anh cũng đặt em vào chỗ nguy hiểm. Lúc nào sự tồn tại của anh cũng khiến em gặp phải rủi ro. Thi thoảng, anh lại thấy ghét bản thân mình vô hạn. Lẽ ra, anh phải mạnh mẽ hơn, lẽ ra anh phải...

Tôi đặt tay lên miệng anh chặn lại.

- Đừng...

Anh khẽ gạt tay tôi ra khỏi miệng, nhưng giữ nó lại trên má của anh.

- Anh yêu em – Edward vẫn tiếp tục nói – Thật là một lời bào chữa quá vụng về cho những tính huống tồi tệ anh đã gây ra cho em, nhưng đây là sự thật.

Lần đầu tiên anh nói yêu tôi – Nói một cách thẳng thừng. Hình như bản thân anh không nhận ra điều đó... Chỉ có một mình tôi thôi...

- Bây giờ em thật bình tĩnh nhé – Edward tiếp tục nói rồi nhẹ nhàng cúi xuống, khẽ ấn nhẹ môi mình vào môi tôi.

Tôi đứng lặng người... Thở dài...

- Anh đã hứa với ngài cảnh sát trưởng Swan là sẽ đưa em về nhà sớm, nhớ không? Mình đi thôi.

- Vâng, thưa quý cô.

Anh mỉm cười buồn bã rồi buông tôi ra, chỉ còn để hờ lại một cánh tay nơi thắt lưng của tôi. Anh dẫn tôi bước qua những cây dương xỉ cao, ẩm ướt cùng những thảm rêu xanh. Chúng tôi đi vòng qua một cây độc cần đại thụ... Và chúng tôi tới nơi, trước mắt tôi là một bãi đất trống rộng mênh mông, nằm trong lòng dãy Olympia rộng lớn. Nó lớn gấp hai lần so với bất cứ một sân thi đấu bóng chày nào.

Mọi người trong gia đình Edward đều đã có mặt ở đó: Esme, Emmett và Rosalie ngồi trên một bệ đá lộ thiên, gần chúng tôi nhất... cách độ một trăm mét. Và xa kia là Jasper và Alice, cách chúng tôi ít nhất là một phần tư dặm, hai người đang ném qua ném lại vật gì đó, ở khoảng cách này, tôi không thể nhìn thấy quả bóng. Hình như bác sĩ Carlisle đang đánh dấu các cột gôn, nhưng hình như các cột gôn này cách xa nhau hơn quy định thì phải.

Chúng tôi cùng bước vào khu đất trống, ba người ngồi trên bệ đá ngoái đầu lại. Bà Esme tiến về phía chúng tôi, Emmett cũng bước lại sau một hồi đứng nhìn Rosalie... chờ đợi mà chẳng ăn thua; Rosalie nhẹ nhàng đứng dậy và bước vào trung tâm “sân bóng”, không thèm nhìn lại chúng tôi lấy một cái. Bụng tôi lại bắt đầu run lên.

- Hồi này có phải tiếng của con không, Edward? – Bà Esme hỏi khi đã đến gần.

- Nghe như tiếng con gấu bị nấc cụt ấy – Emmett nói thêm.

Tôi mỉm cười e ngại trước bà Esme.

- Dạ anh ấy đấy ạ.

- Tại vì lúc ấy trông Bella buồn cười lắm – Edward giải thích, quyết không chịu thua tôi.

Alice rời khỏi vị trí, chạy lại phía chúng tôi, tướng mạo của cô trông thật duyên dáng. Alice đứng sững lại trước mặt chúng tôi, thông báo:

- Đến giờ rồi!

Ngay khi Alice vừa dứt câu, một tiếng sấm rầm trời đánh rung khu rừng phía sau chúng tôi, sau đó lan sang phía tây, về phía thị trấn.

- Thấy lạ quá, phải không? – Giọng nói của Emmett rất thân thiện, anh ta nháy mắt với tôi.

- Đi nào – Alice chụp lấy tay Emmett và chạy... không phải nói là phóng thì đúng hơn vào trung tâm sân bóng, thân hình của Alice lúc này trông giống hết một con linh dương. Emmett cũng chạy rất nhanh... nhưng không thể nào sánh với linh dương được.

- Em đã sẵn sàng chưa? – Edward hỏi tôi, đôi mắt trở nên hào hứng, ngời sáng.

Tôi cố gắng đáp lại lời anh bằng giọng nói hào hứng:

- Anh ra với gia đình đi!

Edward phá ra cười khúc khích, và ngay khi xối tung tóc của tôi lên, anh chạy theo Alice cùng Emmett. Tướng chạy của Edward thật nhanh nhẹn nhưng mạnh mẽ, trông giống một con báo hơn là một con linh dương, và chỉ trong vài cái chớp mắt, anh đã vượt qua mặt họ.

- Chúng ta tìm chỗ ngồi chứ? – Bà Esme lên tiếng bằng một giọng nói dịu dàng, êm mượt, chỉ đến lúc đó tôi mới nhận thức được là mình đang đứng há hốc miệng mà dõi mắt theo anh. Tôi định thần lại thật nhanh và gật đầu. Đi bên cạnh tôi nhưng bà vẫn Esme cố ý để cách xa tôi vài bước, có lẽ là không muốn làm cho tôi sợ. Bà cố gắng bước cùng với nhịp chân của tôi, không hề tỏ ra là mất kiên nhẫn.

- Bà không chơi cùng mọi người ư? – Tôi bẽn lén hỏi.

- Không, tôi thích làm trọng tài hơn... Tôi thích bắt bọn chúng phải trung thực – bà giải thích.

- Họ thích gian lận lắm sao?

- Đúng như vậy... Cháu mà nghe chúng cãi nhau thì phải biết! Thật lòng mà nói, tôi hi vọng là cháu không phải chứng kiến cảnh ấy, trông chúng cứ như một bầy sói không hơn không kém.

- Đúng là chỉ có mẹ mới thế – Tôi bật cười.

Bà Esme cũng cười theo.

- Lúc nào tôi cũng coi chúng như con ruột của mình. Tôi không bao giờ quên được bản năng của một người mẹ... Edward có kể với cháu rằng tôi đã từng bị mất con không?

- Dạ không – Tôi trả lời lí nhí trong miệng, đầu óc trở nên vẩn vác, cố gắng cảm nhận nỗi đau của người phụ nữ bất hạnh khi bà hồi tưởng lại quãng đời của mình.

- Ừ, đó là đứa con đầu tiên, cũng là đứa con duy nhất của tôi. Thằng bé chết chỉ sau vài ngày ra đời, một sinh linh nhỏ bé tội nghiệp – Bà thở dài – Tim tôi tan nát... Đó là lí do tôi đã nhảy từ một vách đá, cháu hiểu không – Bà giải thích thêm.

- Edward chỉ nói rằng bà bị ng... ngã – Tôi nói lắp.

- Lúc nào cũng lịch thiệp – Người phụ nữ bắt hạnh thở dài – Edward là đứa con mới đầu tiên của tôi. Lúc nào tôi cũng nghĩ về nó như vậy, dù rằng nếu tính chính xác ra thì nó còn lớn tuổi hơn cả tôi – Bà Esme mỉm cười với tôi một cách hồn hậu – Đây cũng là lí do vì sao tôi rất vui khi nó tìm được người tâm đầu ý hợp là cháu đây, cháu ạ - Lời nói mến thương của bà dành cho tôi được thốt ra thật tự nhiên – Trước khi gặp cháu, nó thường luôn lặng lẽ một mình; cứ mỗi lần thấy nó lúi lũi cô đơn như vậy, lòng tôi lại nhói đau.

- Bà có buồn không?- Khi cháu... cháu là sự lựa chọn sai lầm của anh ấy.

- Không đâu – Bà Esme trầm ngâm – Cháu là tất cả những gì mà nó cần. Và lại, sự cô đơn của nó cũng cần được kết thúc.

Bà Esme dừng lại; chúng tôi đã đi đến giữa rìa sân bóng. Hình như mọi người đã hoàn tất việc phân chia thành các đội. Edward đứng ở phía ngoài khu vực vòng ngoài, bác sĩ Carlisle đứng ở khoảng giữa các gôn thứ nhất và thứ hai, Alice thì đang đứng trong một vòng tròn nhỏ, ôm quả bóng trong tay- đích thì đây là vị trí của cầu thủ ném bóng rồi.

Emmett đang thử quất qua quất lại cái gậy nhôm, âm thanh vun vút của nó vang lên và loảng dảng trong không gian rộng lớn. Tôi chờ anh ta bước vào vị trí đánh bóng... nhưng ngay sau đó, khi nhận ra thể đứng của Emmett – thể đứng vận động viên đánh bóng chày – tôi mới hiểu ra rằng anh ta đang đứng vào vị trí đánh bóng... Vị trí đó, theo thực tế là quá xa vị trí của vận động viên ném bóng Alice... Jasper đứng sau anh ta vài bước để bắt bóng. Tôi không thấy ai trong số họ đeo găng tay cả.

- Được rồi – Bà Esme nói to ra hiệu, và tôi hiểu dù có ở xa đến thế nào chăng nữa, Edward chắc chắn cũng sẽ nghe thấy – Bắt đầu đi!

Alice đứng thẳng người dậy. Dáng vẻ của cô ít nhiều có phần rụt rè khi bắt đầu khai mào cho cuộc đấu. Cô ném quả bóng bằng cả hai tay, để ngang thắt lưng, và rồi, như một con rắn hổ mang đang ở trong tư thế tấn công, bàn tay phải của cô tung quả bóng ra, quả bóng tức thì rơi vào tay của Jasper/

- Một “lỗi đánh” rồi, phải không bà? – Tôi thì thảo hỏi bà Esme.

- Nếu không quất được bóng thì gọi là “lỗi đánh” – Bà trả lời.

Jasper ném mạnh quả bóng về phía Alice, Alice đón nhận bằng một nụ cười đắc ý. Rồi bàn tay của cô lại tung bóng ra.

Lần này, Emmett đã đánh trúng quả bóng. Tiếng bóng – chày va chạm nhau nảy lửa, tạo nên những âm thanh rất chói tai, chúng kêu to như tiếng sấm vang rền khắp dãy núi – đúng vào đây phút này, tôi mới hiểu vì sao họ chỉ dám chơi bóng chày lúc mưa to, có kèm theo sấm nổ, chớp giật/

Quả bóng lao đi như một ngôi sao băng vụt qua sân bóng, bay thẳng vào khu rừng.

- Emmett có thể chạy nhanh ghi điểm mà khỏi phải dừng lại được rồi – Tôi thì thảo.

- Khoan đã – Bà Esme cảnh báo. Trông bà có vẻ như đang chú ý lắng nghe, một tay thì giơ lên cao, Emmett chỉ còn là một cái bóng mờ chạy quanh sân, bác sĩ Carlisle đang chạy đuổi theo anh ta sát nút. Tôi không thấy Edward đâu cả.

- Bắt được rồi! – Bà Esme hét to. Tôi trở mắt nhìn Edward đang lao ra khỏi bìa rừng, anh giơ quả bóng vừa bắt được lên cao, nhìn tôi cười toe toét.

- Trong gia đình, Emmett đánh bóng mạnh nhất – Bà Esme giải thích – Và Edward là người chạy nhanh nhất.

Trận đấu tiếp diễn trước đôi mắt hoài nghi của tôi. Nào ai có thể theo dõi kịp trận đấu khi bóng cứ bay vèo vèo trên sân, các “siêu vận động viên bóng chày” thì cứ chạy đua với nhau trên sân với một tốc độ kinh hồn như thế chứ.

Tôi lại hiểu thêm một lí do nữa khiến họ chọn thời điểm bão bùng để mà chơi bóng chày. Đó là Jasper, khi cố tránh lỗi bắt bóng tuyệt hảo của Edward, đã đánh bóng xuống đất về phía bác sĩ Carlisle. Bác sĩ Carlisle chạy ra bắt bóng và chạy đua với Jasper về phía cái gôn thứ nhất. “Ầm”, cả hai va phải nhau, âm thanh va chạm cứ như hai khối đá khổng lồ đâm sầm vào nhau vậy. Tôi đứng bật dậy hoảng hốt, nhưng cả hai vẫn bình an vô sự.

- Không sao – Bà Esme bình thản lên tiếng.

Đến lượt chơi của thành viên cuối cùng trong đội của Emmett – Rosalie. Cô đã xoay sở một cách tài tình để được chạy quanh những cái gôn, sau khi bồi cho quả bóng bay thật xa như Emmett. Và khi Edward lại lao đi bắt bóng, rồi anh chạy đến chỗ tôi, gương mặt sáng ngời vì phấn khích.

- Em nghĩ thế nào? – Anh hỏi.

- Chỉ có một điều mà thôi, đó là em sẽ không bao giờ quan tâm đến tổng hội bóng chày chuyên nghiệp nữa.

- Ủa, vậy ra là trước đây em rất quan tâm hả? – Edward phá ra cười thành tiếng.

- Em hơi bị thất vọng một chút – Tôi đáp với ý chòng ghẹo.

- Em thất vọng ở chỗ nào? – Anh hỏi, gương mặt lộ rõ vẻ khó hiểu.

- Ummm, giá mà em tìm được một nhược điểm nào của anh cho thấy anh vẫn còn thua một người nào đó trên thế giới này thì tốt biết mấy.

Edward toét miệng ra cười một cách tự mãn, còn tôi lại vẫn ngồi nín thở trước những gì khó tin vào mắt mình đang diễn ra.

- Đến phiên anh rồi – Anh thông báo cho tôi rồi chạy đến vị trí phát bóng.

Edward chơi rất thông minh, anh chọn kiểu đánh bóng thấp nhưng mạnh, hoàn toàn ngoài tầm bắt của Rosalie đang đứng thủ ở vị trí vòng ngoài, và giành được hai cái gôn như một tia chớp, trước khi Emmett kịp mang bóng về. Bác sĩ Carlisle cũng quật được bóng bay xa khỏi phạm vi sân chơi – với một tiếng “chat” nghe buột tai – hết như khi Edward đánh bóng. Alice reo vui khi đội của mình dẫn trước năm điểm.

Càng chơi, tỷ số trận đấu càng thay đổi, cứ đến phiên đội nào dẫn đầu là đội đó lại trêu chọc đội kia chẳng khác những đứa trẻ đá banh ngoài phố. Thịnh thoảng, bà Esme buộc phải lên tiếng can thiệp để trận đấu được tiếp diễn. Từ trên cao, tiếng sấm lại nổ vang, nhưng chúng tôi vẫn khô ráo như Alice đã báo trước.

Khi đến phiên bác sĩ Carlisle cầm chày, Edward bắt bóng thì Alice đột nhiên thở gấp. Mắt tôi này giờ vẫn theo dõi Edward, thấy anh bần thần quay mặt sang nhìn Alice. Ánh mắt họ giao nhau, cả hai người đều cùng thoảng thốt. Ngay sau khi đó, Edward chạy nhanh đến bên tôi trước khi những người còn lại kịp hỏi han Alice.

- Alice? – Giọng nói của bà Esme nghe thật căng thẳng.

- Con không còn trông thấy được cái gì nữa cả... con không thể kể được – Alice thì thào tiếng được tiếng mất.

Tất cả mọi người tụ tập lại ngay tức thì.

- Chuyện gì vậy, Alice? – Bác sĩ Carlisle lên tiếng hỏi một cách bình tĩnh, cách hỏi của một người làm chủ mọi tình thế.

- Họ đến nhanh hơn con nghĩ. Con đã thấy không chính xác – Cô thì thầm.

Jasper khom người như muốn che chở cho Alice.

- Chuyện gì thay đổi hả em?

- Họ đã nghe thấy chúng ta chơi bóng, và họ thay đổi lộ trình – Alice trả lời, giọng nói ngậm ngùi, ân hận như thể chính mình là người có lỗi.

Bảy đôi mắt đều nhất loạt quay sang ngó sững vào tôi.

- Còn bao lâu? – Bác sĩ Carlisle quay sang Edward hỏi.

Một nỗi căng thẳng hiện ra trên gương mặt của anh.

- Không đầy năm phút nữa. Họ đang chạy tới... Họ muốn chơi cùng – Edward cau có, đáp lời.

- Con làm được không? – Bác sĩ Carlisle hỏi Edward, ánh mắt của ông lại chiếu sang tôi một lần nữa.

- Không, không thể cứ... - Anh thôi không nói tiếp ý – Và lại, điều chúng ta không muốn nhất là họ đánh hơi và săn mồi...

- Có mấy người? – Emmett hỏi Alice.

- Ba – Alice trả lời gọn lỏn.

- Ba! - Anh ta nhạo báng – Cứ cho họ đến – Những khối cơ rắn như thép của Emmett lại tự nhiên cứng lại.

Từng giây phút trôi qua một cách nặng nề, bác sĩ Carlisle trở nên trầm tư. Chỉ có Emmett là tỏ ra bình thản; những người còn lại với vẻ mặt lo âu, không dám rời mắt khỏi bác sĩ Carlisle.

- Chúng ta cứ tiếp tục chơi đi – Cuối cùng, ông lên tiếng bằng cái giọng lạnh lạnh – Alice nói rằng họ chỉ tò mò thôi mà.

Mọi căng thẳng chợt vỡ òa ra trong vài giây ngắn ngủi. Tôi đã lắng nghe rất cẩn thận và nắm được gần hết toàn bộ lời nói của bác sĩ Carlisle, nhưng hình như tôi cảm nhận được là bà Esme vừa nói điều gì đó với Edward, tôi thấy môi bà run run. Edward hơi lắc đầu và gương mặt của bà trở nên thanh thản.

- Mẹ bắt bóng đi – Anh nói – Để con làm trọng tài cho – Nói xong, anh đứng sững ngay trước mặt tôi.

- Bỏ tóc xuống đi em – Edward thì thầm với tôi, giọng nói của anh không còn tự nhiên nữa.

Tôi ngoan ngoãn tháo sợi dây thun ra khỏi tóc, để tóc xõa ra tự nhiên... và nói một cách rành rọt.

- Những người kia sắp đến rồi.

- Ừ, em hãy ngồi thật yên, giữ im lặng, đừng cử động gì nhé – Anh giấu nỗi căng thẳng trong giọng nói rất khéo, nhưng sao tôi có thể vẫn nghe được. Anh vuốt tóc tôi ra phía trước, che phủ một phần lớn gương mặt của tôi.

- Em chẳng thấy khác biệt gì mấy – Giọng nói của Alice cất lên nhẹ nhàng - Ở ngoài sân mà em vẫn còn có thể ngửi thấy mùi hương của bạn ấy.

- Anh biết rồi – Giọng nói của anh phảng phất nỗi thất vọng.

Bác sĩ Carlisle lại đứng ở vị trí phát bóng, những người khác lại tiếp tục cuộc chơi một cách miễn cưỡng.

- Mẹ anh đã hỏi gì vậy? – Tôi khe khẽ hỏi Edward.

Anh ngập ngừng trong giây lát trước khi thì thầm trả lời tôi một cách miễn cưỡng.

- Họ có đang khát không.

Từng giây một, lại từng giây một trôi qua, cuộc chơi được thực hiện một cách hờ hững. Chẳng ai còn dám quật bóng nảy lửa như ban nãy nữa, tất cả chẳng hơn gì cú chặn bóng bằng gậy nhẹ như bác. Cả Emmett, Rosalie và Jasper cũng chỉ loanh quanh trong khoảng sân gần chỗ phát bóng mà thôi. Thỉnh thoảng, mặc dù nỗi sợ hãi đã dần lên tận đỉnh đầu, làm tê cứng toàn bộ não bộ, nhưng tôi vẫn nhận ra ánh mắt của Rosalie đang dõi theo mình. Đôi mắt không biểu lộ một trạng thái nào, nhưng cái cách bặm môi của cô khiến tôi có cảm giác rằng cô đang rất giận giữ.

Edward không còn quan tâm đến cuộc chơi, mắt mũi, tâm trí của anh đang dồn hết vào khu rừng bao quanh chúng tôi.

- Anh xin lỗi, Bella - Anh lầm bầm, giọng nói vô cùng kích động – Anh thật điên rồ và vô trách nhiệm khi đặt em vào hoàn cảnh này. Anh thành thật xin lỗi em.

Bất chợt tôi cảm nhận được anh đang ngừng thở, ánh mắt của anh thất thần nhìn về khoảng sân bên phải. Anh tiến một bước, đứng chắn giữa tôi và điều đang sắp sửa xảy ra.

Bác sĩ Carlisle, Emmett và những người khác cũng quay lại nhìn cùng về một phía với Edward, lắng nghe một sự chuyển động nào đó rất mơ hồ đối với đôi tai của tôi.

Chương 18 Cuộc săn

Từng người một lần lượt hiện ra ở phía bìa rừng, mỗi người đi cách nhau khoảng mười mét. Người đàn ông thứ nhất rõ ràng là muốn bước chậm lại, để một người đàn ông khác vượt lên trên. Người đàn ông thứ nhất tỏ thái độ cung kính trước người đàn ông này – một người đàn ông tóc đen, cung cách cho thấy đó là thủ lãnh. Người thứ ba là một phụ nữ. Từ khoảng cách khá xa, tất cả những gì tôi có thể thấy ở cô ta chỉ là một mái tóc đỏ quạch.

Cả ba người dồn hàng lại trước khi tiếp tục cẩn trọng bước từng bước về phía gia đình bác sĩ Carlisle, một kiểu “nề mặt” tự nhiên thường thấy ở loài động vật ăn thịt khi phải chạm trán với một nhóm đồng loại xa lạ và đông hơn mình.

Khi họ đã bước tới gần hơn, tôi mới nhận ra được những khác biệt của họ so với gia đình Cullen. Họ được đi như mèo – một dáng đi thận trọng và khó lường. Cả ba người đều mặc những bộ quần áo bình thường, giản dị của khách du lịch: quần jean, áo sơ mi cài cúc trễ, may bằng loại vải có thể chịu đựng được thời tiết khắc nghiệt, tuy nhiên, các bộ trang phục của họ thấy rõ là đã mòn sọt, cũ kỹ. Và tất cả họ đều đi chân trần. Hai người đàn ông để tóc ngắn. Trên mái tóc màu cam tươi của người phụ nữ vương đầy lá cây cùng một số mảnh gỗ.

Đôi mắt sắc lém của họ cẩn thận quét lên dáng người tao nhã, sang trọng của bác sĩ Carlisle đang đứng giữa Emmett và Jasper, ông thận trọng tiến lên trước để tiếp họ. Giữa bác sĩ và người đàn ông đứng đầu không có vẻ như đang giao thiệp, cả hai chỉ đứng thẳng người mà thôi.

Trong ba người mới đến, người đàn ông đứng đầu có tướng mạo đẹp nhất với nước da màu ô liu có phảng phất vẻ xanh xao đặc trưng và mái tóc đen bóng. Dáng người ông ta hơi đậm, khá vạm vỡ nhưng không thể sánh bằng Emmett (Dĩ nhiên rồi). Ông ta cười thật tươi, để lộ ra những chiếc răng trắng sáng lấp lánh.

Người phụ nữ trông hoang dại hơn, đôi mắt cô ta không ngừng nhìn chòng chọc vào hai người đàn ông đang đứng trước mặt và những người ở xung quanh tôi, mái tóc rối của cô ta khẽ rung động vì một cơn gió thoảng. Dáng điệu của người phụ nữ này giống mèo, Người đàn ông thứ hai thì có vẻ kín đáo, dáng người anh ta cân đối hơn thủ lãnh, mái tóc nâu nhạt và gương mặt không có nét gì đặc biệt. Đôi mắt anh ta bất động, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy đó là đôi mắt chứa nhiều sự cảnh giác nhất.

Mày mắt của họ cũng đặc biệt. Không phải là màu vàng hau màu đen như tôi tưởng, mà là thứ màu đỏ tía, loại màu của rượ vang đỏ buôcgônho – trông rất nham hiểm và gớm guốc.

Người đàn ông tóc đen vẫn mỉm cười, bước lên phía trước để chào bác sĩ Carlisle.

- Chúng tôi nghĩa ở đây đang có trò chơi – Ông ta lên tiếng, giọng nói khá nhã nhặn với âm điệu là giọng Pháp – Tôi là Laurent, còn đây là Victoria và James – Ông ta chỉ vào hai ma-cà-rông đứng cạnh mình.

- Tôi là Carlisle. Đây là gia đình tôi, Emmett và Jasper, Rosalie, Esme và Alice, Edward và Bellw – Ông chỉ từng người để giới thiệu, gộp chung tôi vào gia đình ông, cố gắng không gây bất kỳ một sự chú ý nào. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy rợn gáy khi ông gọi tên tôi.

- Ông có thể cho thêm vài người nữa cùng chơi không? = Laurent hỏi một cách thân thiện.

Bác sĩ Carlisle cũng trả lời lịch sự không kém:

- Thật ra, chúng tôi vừa mới chơi xong, Xin hẹn ông một dịp khác vậy. Ông lưu lại vùng này lâu không?

- Chúng tôi đang trở về phương bắc nên cũng muốn tò mò xem ai là hàng xóm của mình. Lâu rồi, chúng tôi chẳng gặp được ai.

- Không, cùng này chẳng có ai, ngoại trừ gia đình tôi và vài khách vãng lai, giống như ông vậy,

Vào không khí căng thẳng bắt đầu chùng xuống theo cuộc nói chuyện xã giao đơn thuần; tôi đoán tác giả vụ này chính là Jasper, anh ta đã dùng khả năng thiên phú của mình để điều khiển bầu không khí.

- Chỗ săn của ông đâu? – Laurent hỏi thăm.

Bác sĩ Carlisle phớt lờ cái ẩn ý đằng sau mỗi quan tâm đó.

- Dây Olympic này, và thỉnh thoảng là dây Coastue, chúng tôi đã quen sống ở đây rồi. Một gia đình khác thì sống gần Denali (Alaska).

Laurent hơi ngả người ra sau.

- Quen sống ở đây? Ông xoay sở bằng cách nào hay vậy? – Giọng nói của ông ta chứa đầy vẻ nghi ngờ.

- Sao ông không đến nhà chúng tôi chơi, chúng ta sẽ nói chuyện thoải mái hơn? – bác sĩ Carlisle mời – Chuyện dài lắm.

James và Victoria trở mặt ngạc nhiên khi nghe nói đến từ “nhà”, trong khi laurent giữ được sự tự chủ tốt hơn.

- Ông thật tử tế và hiếu khách- Ông mỉm cười một cách vui vẻ - Chúng tôi cứ mãi sẵn suốt từ Ontario (Canada) trở xuống, nên không có cơ hội để chăm sóc bản thân – Đôi mắt ông ta chứa đầy vẻ thần phục khi ngắm nhìn dáng vẻ tao nhã của bác sĩ Carlisle.

- Xin ông cứ tự nhiên cho, nhưng chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu ông không chọn sẵn ở vùng này. Chúng tôi đang sống kín đáo, mong ông hiểu cho – bác sĩ Carlisle giải thích.

- Vâng, dĩ nhiên rồi – Laurent gật đầu – Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ không bao giờ xâm phạm đến lãnh địa của ông. Chúng tôi chỉ ăn uống bên ngoài Seattle thôi – Ông ta phá ra cười ngặt nghẽo. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

- Đề chúng tôi chỉ đường cho ông nếu ông muốn đến chơi... À, Emmett và Alice, các con ra với Edward và Bella để lấy xe Jeep đi- Bác sĩ Carlisle nói thêm.

Trong lúc bác sĩ nói, dường như cùng lúc đã xảy ra ba sự việc. Một làn gió nhẹ mơn man tóc tôi, làm cho những lọn tóc lay động phơ phất. Thân hình của Edward trở nên đông cứng. Người đàn ông thứ hai, James, đột nhiên quay phắt đầu lại, ánh mắt nhìn xoáy vào tôi, đầu mũi anh ta hơi động đậy.

Hai kẻ không mời mà đến cũng sững người khi James trở nên tròn trĩnh, đầu hơi cúi về phía trước. Edward nghiêng rằng, cả thân người anh co lại trong tư thế phòng thủ, từ trong cổ họng của anh bỗng phát ra những tiếng kêu... Đó không phải là tiếng kêu tôi nghe thấy khi anh chồm ghẹo tôi lúc sáng, mà là một thứ tiếng găm gù đe dọa thật đáng sợ mà trước đây tôi chưa từng nghe qua bao giờ. Cái lạnh từ đầu bỗng cuất hiện, chạy dọc từ đỉnh đầu xuống tới tận gót chân.

- Cái gì đấy? – Laurent há hốc miệng đầy ngạc nhiên. Cả James và cả Edward đều đang ở trong tư thế bị kích động, không ai chịu thua ai. James chỉ hơi nhích người đi một chút, Edward liền rướn ngay người tới tức thì.

- Cô bé đi với chúng tôi – bác sĩ Carlisle lên tiếng giải thích với James, từ chối một cách dứt khoát. Dường như Laurent không ngại hơi người bằng James, nhưng giờ thì ông ta cũng đã đoán ra.

- Ông mang theo cả bữa ăn nhẹ à? – Ông ta hỏi lại, tò mò dướm bước đến chỗ tôi.

Edward gằn gừ một cách hung tợn, và đáng sợ hơn, đôi môi anh co lại, những chiếc răng trắng lóa lộ hẳn ra, Laurent lập tức lùi lại.

- Tôi đã nói rằng cô gái đi chung với chúng tôi – bác sĩ Carlisle lặp lại, giọng nói bắt đầu gay gắt.

- Nhưng đó là con người mà – Laurent phản kháng lại. Giọng nói không lộ vẻ hung hăng, chỉ đơn thuần biểu lộ thái độ kinh ngạc.

- Đúng vậy – Emmett đứng bên cạnh bác sĩ Carlisle lên tiếng, đôi mắt anh ta nhìn xoáy thẳng vào James. Ngay lập tức, James đứng thẳng người dậy, tuy không còn lộ vẻ hung hăng như lúc ban đầu nữa nhưng anh ta vẫn chưa rời mắt khỏi tôi, hai cánh mũi vẫn còn phập phồng. Edward thì căng cứng như một con sư tử trước mặt tôi.

Laurent lại lên tiếng, giọng nói của ông ta thật nhẹ nhàng, hòng xoa dịu bầu không khí thù hận đang bao phủ toàn sân bóng.

- Có lẽ chúng ta cần hiểu nhau hơn.

- Vâng, đúng vậy – Giọng nói của bác sĩ Carlisle trở lại điềm tĩnh.

- Nhưng chúng tôi vẫn xin đón nhận lời mời của ông – Đôi mắt của ông ta nhìn đá sang tôi rồi trở lại nhìn bác sĩ – Và dĩ nhiên chúng tôi sẽ không làm hại cô gái này. Chúng tôi sẽ không sẵn trên lãnh thổ của ông như tôi đã nói.

James ngơ ngàng nhìn Laurent, tỏ ý bức dọc rồi đá mắt sang Victoria, cô ta cũng nhìn lại James, đôi mắt cũng bày tỏ sự khó chịu không kém.

Bác sĩ Carlisle dè chừng thái độ cởi mở của Laurent một lúc sau mới chịu lên tiếng.

- Chúng tôi sẽ chỉ đường cho ông. Jasper, Rosalie, Esme? – bác sĩ cất tiếng gọi. Mọi người ngay lập tức bước lại gần, đồng thời cũng che luôn tôi. Một cách nhẹ nhàng, Alice từ từ tiến đến bên cạnh tôi, Emmett cũng chậm rãi lui xuống, ánh mắt vẫn còn canh chừng James.

- Đi nào, Bella – Giọng nói của Edward thật nhỏ và âm trầm.

Từ này đến giờ tôi đang chôn chân xuống đất, nỗi sợ hãi đã khiến cho toàn thân tôi cứng đờ bất động, đến độ Edward phải nắm lấy khuỷa tay tôi mà kéo tôi ra khỏi trạng thái bản thần đó. Alice và Emmett cũng rút lui theo chúng tôi. Đôi chân tôi cứ riu vào nhau khi đi bên Edward, đầu óc vẫn còn văng vát vì sợ. Tôi không rõ những người còn lại đã rời khỏi sân bóng hay chưa. Thái độ mất kiên nhẫn của Edward lộ ra rất rõ khi chúng tôi cứ bước đi chậm chạp như những con người bình thường để đến bìa rừng.

Vừa khuất sau vài thân cây, Edward đã thả tay tôi lên lưng anh. Và tôi ôm ghì lấy anh bằng tất cả sức lực còn lại khi anh bắt đầu chạy, Emmett và Alice cũng chạy theo sau. Tôi cúi gằm mặt xuống, đôi mắt

mờ thao láo vì sợ, không thể nhắm lại được. Mọi người lao đi vun vút trong khu rừng đen kịt như những hồn ma. Những cảm xúc thường ám ảnh Edward mỗi khi cống tôi chạy như thế này dường như không còn nữa, thay vào đó, cơn thịnh nộ như thiêu đốt tâm can đã làm cho guồng chân anh trở nên nhanh hơn. Ngay cả khi đang phải cống tôi trên lưng, anh cũng bỏ Alice và Emmett lại phía sau một quãng.

Chúng tôi đến chiếc xe jeep sau một khoảng thời gian không đang kể, Edward hơi chậm lại một chút khi đặt tôi ngồi vào băng ghế sau.

- Thất dây an toàn cho cô ấy – Anh hét lên với Emmett lúc này đang chui vào xe ngồi cạnh tôi.

Lúc này, Alice đã ngồi vào ghế trước, và Edward khởi động máy. Chúng tôi bật người ra sau, rồi lắc lư khi chiếc xe lao nhanh trên con đường quanh co, uống lượn.

Tôi nghe thấy anh cầu nhàu điều gì đó không rõ.

Lần này, chuyến đi trở nên đáng sợ hơn khi quanh ta là bóng tối đen ngòm. Emmett và Alice nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cảnh giác.

Rồi chúng tôi cũng ra tới đường quốc lộ, chiếc xe tăng tốc vọt lên phía trước. Cảnh vật xung quanh đã có thể nhìn thấy rõ hơn. Chúng tôi đang đi về phía nam, cách xa Forks.

- Chúng ta đang đi đâu thế này? – Tôi lên tiếng hỏi. Không có ai trả lời. Thậm chí cũng chẳng có ai nhìn tôi.

- Trời ơi, Edward! Anh đang đưa em đi đâu vậy?

- Bọn anh sẽ đưa em rời xa chỗ này – xa thật xa – Anh không hề ngoái lại, hai mắt vẫn chăm chú quan sát đường. Đồng hồ tốc độ đang chỉ một trăm lẻ năm dặm một giờ.

- Anh quay xe lại đi! Anh phải đưa em về nhà! – Tôi hét lên, cố vùng vẫy thoát khỏi “bộ yên cương” ngớ ngẩn.

- Emmett – Edward chỉ thốt lên có bấy nhiêu.

Ngày tức khắc, Emmett dùng bàn tay hộ pháp của mình nắm lấy tôi.

- Không! Edward! Không được, anh không được làm thế.

- Anh phải làm thế, Bella, giờ thì em hãy ngồi yên.

- Không! Anh phải chở em về... Bố em sẽ gọi FBI. Họ sẽ điều tra gia đình anh... Carlisle và Esme! Tất cả các anh sẽ phải bỏ trốn, suốt đời sẽ phải trốn chui trốn nhủi!

- Bình tĩnh lại nào Bella – Giọng nói của anh lạnh tanh – Trước đây, bọn anh đã từng sống như vậy rồi.

- Đừng làm như thế với em! Anh không thể phá hủy mọi thứ của em được – Tôi cố vùng thoát, nhưng chỉ vô ích.

Alice lên tiếng:

- Edward, tấp vào lề đường đi.

Edward chỉ cau có nhìn cô, chân anh lại nhấn ga tăng tốc.

- Edward, chúng ta hãy bàn lại chuyện này cho kỹ đã.

- Em không hiểu đâu- Anh gầm lên một cách tuyệt vọng. Tôi chưa bao giờ nghe anh thét lớn như vậy cả; tiếng thét đinh tai nhức óc muốn phá vỡ cả chiếc xe. Đồng hồ tốc độ đang chỉ một trăm mười lăm dặm một giờ - Hẳn là kẻ săn người, Alice à, em có thấy không? Hẳn là kẻ săn người!

Tôi cảm thấy ngồi bên cạnh mình, Emmett đang đông cứng người lại, phải chăng đó là phản ứng của anh ta trước lời nói của Edward. Hình như cả ba người họ biết một điều gì đó rõ hơn tôi. Tôi rất muốn hỏi, nhưng rõ ràng đây không phải là dịp tốt.

- Tấp xe vào lề đường, Edward – Giọng nói của Alice vừa phải, nhưng chứa đầy sức mạnh mà tôi chưa lần nào nghe qua.

Đồng hồ tốc độ đang nhích lên một trăm hai mươi dặm một giờ.

- Nghe em đi, Edward.

- Nghe anh đây, Alice. Anh đã đọc được suy nghĩ của hấn. Lần theo con mồi, đây, tất cả những gì ám ảnh hấn, tràn ngập trong suy nghĩ của hấn chỉ là thể thôi đấy... Và hấn muốn cô ấy, Alice ạ... Cô ấy, chỉ là cô ấy thôi... Tôi nay, hấn sẽ bắt đầu săn.

- Nhưng hấn đâu có biết là ở đâu...

Edward cắt ngang lời Alice.

- Thế em nghĩ hấn sẽ mất khoảng độ bao lâu để đánh hơi thấy cô ấy trong cái trị trấn này? Kế hoạch của hấn đã định, từ trước khi tên Laurent kia mở miệng ra nữa kia.

- Tôi bắt đầu thờ dốt... khi hiểu rằng mùi hương của mình sẽ dẫn đến đâu.

- Trời ơi Charlie! Anh không thể bỏ mặc bố em ở đó được! Anh không thể bỏ mặc bố em! – Tôi lại bắt đầu vùng khỏi “bộ yên cương”

- Bạn ấy nói đúng – Alice trả lời.

Chiếc xe hơi đã bắt đầu giảm tốc độ.

- Chúng ta hãy xem xét lại tất cả những chọn lựa, chỉ một chút thôi – Alice dỗ dành.

Chiếc xe hơi lại giảm tốc độ, lần này rõ rệt hơn, và rồi bánh xe bỗng rít lên khi dừng lại đột ngột bên lề đường. Tôi đang nghiêng ngả trong bộ khóa dây chạt bật hẳn ra sau.

- Không còn lựa chọn nào cả - Edward nói như rít lên.

- Em sẽ không đòi nào bỏ bố em đâu! – Tôi hét lên.

Nhưng anh vẫn lơ phất lời khẳng định của tôi.

- Chúng ta phải đưa cố ấy trở lại – Cuối cùng, Emmett cũng lên tiếng.

- Không – Edward đáp lại một cách dứt khoát.

- Hẳn chẳng phải là đối thủ của bọn mình, Edward. Hẳn không thể nào đụng đến cô ấy được.

- Nhưng hẳn sẽ chờ.

Emmett mỉm cười:

- Anh cũng chờ luôn.

- Anh đâu có thấy... nên làm sao anh hiểu được. Một khi hẳn đã quyết tâm săn đuổi, thì hẳn sẽ không bao giờ từ bỏ. Trừ khi chúng ta giết hẳn mà thôi.

Có vẻ Emmett không ngạc nhiên trước ý kiến đó.

- Đó cũng là một lựa chọn.

- Còn người phụ nữ. Cô ta cũng đi với hẳn. Sẽ là một cuộc chiến thực sự, và đừng quên tên thủ lĩnh cùng đi với chúng.

- Chúng mình có đủ người mà.

- Vẫn còn có lựa chọn khác – Alice góp lời.

Edward ném liềm cho cô một cái nhìn nảy lửa, giọng nói của anh câu bản:

- Không – còn – lựa – chọn – nào – khác – cả!

Cả Emmett, cả tôi đều trở mắt ra nhìn Edward, trong kho đó, Alice vẫn tỏ ra thản nhiên. Không gian chìm trong im lặng đến cả một lúc lâu khi Edward và Alice cứ thế nhìn nhau không rời.

Đến lúc tôi phải xen vào:

- Có ai muốn nghe quyết định của tôi không?

- Không – Edward cầu nhàu. Alice nhìn trần trời vào anh mình, cuối cùng, Ánh mắt đó trở nên căm phẫn.

- Nghe em nói này – Tôi năn nỉ - Anh đưa em về nhà đi.

- Không – Edward cắt ngang.

Tôi nhìn anh trần trời, trong lúc miệng vẫn không ngừng nói:

- Anh đưa em về nhà. Em sẽ nói với bố là em muốn về Phoenix. Rồi em thu dọn hành lý. Chúng ta cứ chờ cho bọn săn người kia nhìn theo rồi thì chúng ta sẽ chạy. Hẳn sẽ đi theo chúng ta và để yên cho bố em. Bố em sẽ không gọi FBI đến nhà anh. Sau đó, anh muốn đưa em đến bất cứ nơi quái dị nào thì cứ việc.

Tất cả mọi người đều nhất loạt quay sang nhìn tôi, có vẻ bị choáng.

- Cũng không phải là một ý kiến tệ - Emmett ngạc nhiên thấy rõ trước sự thông minh đột xuất đến bất ngờ của tôi.

- Có lẽ sẽ hiệu nghiệm đấy... Bọn mình đâu thể để bố cô ấy ở lại mà không được bảo vệ gì. Anh cũng biết điều đó mà – Alice lên tiếng.

Bây giờ tất cả mọi người lại đổ dồn cặp mắt vào Edward.

- Quá nguy hiểm...anh không muốn để tên đó ở gần Bella trong vòng bán kính một trăm dặm.

Emmett nói xen vào một cách tự tin:

- Edward, làm sao tên đó có thể bước qua xác của bọn mình được.

Alice trầm tư lấy cả phút:

- Em không nhìn thấy hẳn tấn công. Hẳn chỉ kiên nhẫn đợi bọn mình rời mắt khỏi Bella thôi.

- Và hẳn sẽ không chịu ngồi yên mà chờ đợi hoài một cách ngớ ngẩn như thế đâu.

- Em yêu cầu anh đưa em về - Tôi có nói cứng giọng.

Edward ấn mấy ngón tay vào thái dương, mắt nhắm nghiền.

- Làn ơn đi – Giọng nói của tôi lại hạ thấp xuống.

Và anh đã ngẩng mặt lên, giọng nói cũng mệt mỏi không kém gì tôi:

- Tối nay, em sẽ phải rời khỏi đây, dù tên ác quỷ kia có nhìn thấy em hay không. Em nói với bố là em không thể ở lại Forks thêm một phút nào nữa. Em cứ bịa đại một lý do nào đó cũng được. Cố gắng thu

gom thật nhanh nhưng đồ gì mà tay em chạm đến trước nhất, rồi chui ngay vào xe tải giùm anh. Anh không cần biết bố sẽ nói những gì với em, nhưng em chỉ có mười lăm phút để bước ra khỏi cửa thôi đấy. Chiếc xe Jeep lại lờng lờng, chúng tôi lại té rạt khi anh quặt gấp, các bánh xe bị sát mạnh xuống mặt đường, kêu rin rít. Kim đồng hồ đo tốc độ lại được dịp chuyển động.

- Emmett? – Tôi lên tiếng, mắt nhìn xuống đôi tay của mình.

- Ôi, xin lỗi – Nói rồi Emmett buông tay tôi ra.

Sau vài phút, tất cả chình trong im lặng, chỉ có mỗi tiếng động cơ xe lướt thật ngọt trên mặt đường. Edward lại lên tiếng:

- Tôi tính như vậy. Khi chúng ta đến nhà của Charlie, nếu tên ác quỷ không có mặt ở đó, tôi sẽ đưa cô ấy đến tận cửa. Và cô ấy sẽ có mười lăm phút – Anh liếc mắt nhìn tôi trên chiếc kính chiếu hậu – Emmett, anh đứng canh phía ngoài. Alice, em canh chiếc xe tải. Còn tôi sẽ canh trong nhà chừng nào mà cô ấy còn ở trong đó. Và sau khi cô ấy đã rời khỏi nhà, hai người hãy lái chiếc xe jeep về nhà và kể lại với Carlisle nhé!

- Không có chuyện đó đâu – Emmett xen vào – Anh sẽ đi với em.

- Xem nào, Emmett, anh nghĩ lại đi. Em không biết mình sẽ đi bao lâu đâu.

- Chừng nào còn phải trốn chạy như vậy, chừng đó anh vẫn còn phải bên cạnh mọi người.

Edward thờ dãi.

- Còn nếu tên ác quỷ đã có mặt ở đó rồi – Anh tiếp tục nói – thì chúng ta vẫn cứ lái xe.

- Bọn mình sẽ có mặt ở nhà Bella trước hấn – Alice trả lời một cách tự tin.

Hình như Edward cũng tin như vậy. Cho dù giữa anh và Alice đã từng xảy ra chuyện xích mích, thì giờ đây, mọi ngờ vực về cô ở nơi anh đã được xí xóa hết.

- Thế còn chiếc xe jeep? – Cô hỏi

Anh trả lời một cách dứt khoát.

- Em sẽ lái về nhà.

- Không, em không làm thế đâu – Alice phản đối bằng một thái độ bình tĩnh.

Hình như ở đây có một điều gì đó khá kỳ lạ.

- Tôi xin nói trước là chiếc xe tải của tôi không thể nhét vừa cả bốn người chúng ta đâu – Tôi thì thảo.

Có vẻ như Edward không nghe thấy lời tôi nói.

- Tôi nghĩ mọi người cứ để tôi đi một mình, sẽ không sao đâu – Tôi hạ thấp giọng hơn nữa.

Và lần này thì có lẽ là anh đã nghe thấy.

- Bella, làm ơn làm theo lời anh đi, chỉ một lần này thôi – Lời lẽ của anh thốt ra giữa hai quai hàm đang siết chặt lại.

- Anh nghe đây, bố em không đến nổi ngốc đến thế đâu – Tôi phản kháng – Nếu ngày mai, anh không có mặt trong thị trấn, thế nào mà bố em chẳng nghi ngờ chứ.

- Chuyện đó chẳng hề hấn gì. Chúng ta chỉ làm sao cho bố em an toàn là được, đó mới là toàn bộ vấn đề.

- Thế còn tên săn người kia thì sao? Tôi nay, hấn đã trông thấy phản ứng của anh rồi. Hấn biết là anh đang ở bên cạnh em, dù anh có ở đâu thì cũng vậy.

Emmett quay sang nhìn tôi, một lần nữa anh ta lại tỏ ra kinh ngạc khi thấy tôi thể hiện sự thông minh một cách xuất thần.

- Edward, em nghe lời cô ấy đi – Anh ta cố thuyết phục – Anh nghĩ là cô ấy nói đúng đấy.

- Ủ, em cũng nghĩ vậy – Alice gật đầu tán thành.

- Anh không thể làm như vậy được – Giọng nói của Edward lạnh như băng.

- Emmett cũng sẽ ở lại – Tôi tiếp tục nói – Hấn đã chú ý tới Emmett rồi.

- Cái gì? – Emmett trố mắt nhìn tôi.

- Ủ, nếu Emmett ở lại thì hấn còn có người mà kiêng – Alice gật gù.

Edward quay sang nhìn cô một cách nghi ngại:

- Em nghĩ là anh sẽ để cô ấy đi 1 mình à?

- Tất nhiên là không – Alice trả lời – Jasper và em sẽ đưa bạn ấy đi.

- Anh không thể làm như vậy được – Edward lặp lại, nhưng lần này, giọng nói của anh đã có phần phát một chút sự cam chịu. Có thể là anh cũng bắt đầu cảm thấy như vậy là hợp lý nhất.

Tôi cố gắng thuyết phục thêm:

- Anh hãy rảnh ở lại khoảng một tuần – Chợt nhận ra thái độ của anh trên kính chiếu hậu, tôi vội sửa lại – độ vài ngày. Để bố tin là anh không bắt cóc em, và để tên James kia hiểu rằng hấn đang thực hiện một

cuộc theo đuổi viễn vông. Cuối cùng, khi chắc chắn rằng hắn đã mất dấu em, hãy đến đón em. Tất nhiên là vẫn phải đi đường vòng, khi ấy, Jasper và Alice cũng sẽ về nhà.

Tôi có thể đánh cược là Edward đang cân nhắc chuyện này.

- Đón em ở đâu?

- Ở Phoenix (Chứ em còn biết đi đâu nữa)

- Không được. Hắn sẽ nghe và biết được đó là nơi em đến – Anh trả lời một cách sốt ruột.

- Anh đang phải làm cho hắn thấy rõ ràng đây là một trò bịp. Hắn phải được biết là hắn nghe thấy gì tụi mình cũng nắm được hết. Hắn sẽ không thể ngờ rằng em giương đông mà cũng kích đông luôn.

- Cô ấy đúng là một kẻ mưu ma chước quỷ- Emmett phá ra cười khúc khích.

- Thế lẽ điều ấy không hiệu nghiệm thì sao.

- Ở Phoenix có cả trăm triệu người kia mà – Tôi báo cho anh biết.

- Chẳng khó khăn gì khi tìm một quyển danh bạ điện thoại đâu.

- Em đâu có về nhà.

- Hả? – Anh ngạc nhiên, giọng nói chứa đầy nỗi lo ngại.

- Em rành rẽ đường xá ở đó mà, lẽ nào lại chẳng tìm được cho mình một chỗ trú ẩn sao.

- Edward, đừng quên rằng tụi em cùng đi với bạn ấy – Alice nhắc cho Edward nhớ.

- Thế em và Jasper sẽ làm gì ở Phoenix? – Anh hỏi một cách gắt gỏng.

- Ru rú trong nhà, không bỏ đi đâu hết.

- Anh cũng đang nghĩ đến điều đó – Emmett nghĩ đến James, chắc chắn là như thế.

- Im đi, Emmett!

- Xem nào, nếu chúng ta cứ cố sức ngăn chân hắn, để Bella thoải mái ở lại thị trấn, thì thế nào cũng sẽ có người bị hươu... Không là cô ấy thì cũng là em khi đang cố gắng bảo vệ cô ấy. Bây giờ, nếu chúng ta cứ bỏ mặc hắn...- Emmett ngừng lại, chậm rãi mỉm cười.

Vậy là tôi đã nghĩ đúng.

Chiếc xe jeep bắt đầu tiến vào thị trấn. Mặc dù từ nãy đến giờ, tôi nói năng rất hùng hồn, nhưng tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được những sợi tóc của mình đang dựng đứng hết cả lên. Chạnh lòng nghĩ đến bố phải một mình lui cui ở nhà, tôi cố gắng tự động viên mình phải dũng cảm lên.

- Bella – Edward lên tiếng, giọng nói của anh nghe thật hiền. Alice và Emmett nhìn ra ngoài cửa sổ - Nếu em có bất kỳ mệnh hệ nào...dù nhỏ dù lớn...em cũng không phải là người chịu trách nhiệm duy nhất. Em có hiểu không?

- Vâng – Tôi nước ực không khí vào trong họng.

Edward quay sang Alice, hỏi:

- Liệu Jasper có làm được không?

- Hãy tin anh ấy, Edward ạ. Anh ấy sẽ làm rất rất tốt. Rồi mọi thứ sẽ được chứng minh.

- Liệu em có làm được không? –Anh lại hỏi.

Đang hồ hởi, Alice chợt mím môi lại, hai mắt trùng trùng nhìn Edward như muốn ăn tươi nuốt sống, cổ họng bắt đầu phát ra những tiếng gầm gừ đầy đe dọa. Tôi bất giác co rúm người lại trên ghế.

Edward mỉm cười với cô em gái.

- Thôi em cứ giữ câu trả lời cho riêng mình – Anh thì thào.

Chương 19 Những lời giã biệt

Bố đang thức để chờ cửa tôi. Toàn bộ đèn trong nhà đều bật sáng choang. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không biết phải nói thế nào bố mới chịu để tôi đi. Cứ nghĩ đến điều đó là tôi lại thấy đau lòng.

Edward chậm rãi đánh xe lên lề đường, đậu gọn ghế đằng sau chiếc xe tải của tôi. Cả ba người đều tập trung cảnh giác, họ ngồi thẳng lưng trên ghế, đôi tai dỏng lên nghe ngóng từng động tĩnh của cây rừng, mắt nhìn xoáy vào từng chỗ tối, mũi phập phồng phân định từng mùi, hầu tìm ra mùi lạ. Động cơ xe đã tắt, tôi vẫn ngồi im, cả ba người vẫn tiếp tục nghe ngóng.

- Hấn không có ở đây – Edward nói một cách căng thẳng – Ra ngoài thôi.

Emmett quay sang đỡ giúp tôi mở dây nhợ lằng nhằng.

- Đừng lo nhé Bella – Anh ta nói thật nhỏ, cố làm ra vẻ phấn chấn – Chúng ta rồi sẽ ổn thôi.

Tôi nhận ra mắt mình đã đầm nước khi nhìn Emmett. Tôi chỉ mới biết đến anh ta, sau buổi tối hôm nay, biết ngày nào mới có dịp gặp lại...Bất giác lòng tôi chùng xuống. Đây mới chỉ là sự chia tay khởi đầu, lời chia tay đáng sợ nhất vẫn còn đang ở phía trước. Nghĩ đến đây, nước mắt của tôi hốt nhiên tuôn trào.

- Alice, Emmett – Giọng nói của Edward cất lên như một hiệu lệnh. Cả hai người nhẹ nhàng bước vào màn đêm, không gây ra bất kỳ một tiếng động nào, và nhanh như cắt, họ biến mất. Edward mở cửa xe cho tôi, rồi anh nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào vòng tay bảo vệ của mình. Một cách dịu dàng, anh dìu tôi đến ngôi nhà của bố Charlie, đôi mắt không ngừng rà soát từng động tĩnh của bóng đêm.

- Mười lăm phút nhé – Anh thì thào trong hơi thở.

- Vâng, em làm được mà – Tôi sụt sịt. Những giọt nước mắt nhỏ bé là vậy, thế mà chúng đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi.

Tôi dừng lại ở vỉa hè, giữ ghì lấy gương mặt anh bằng cả hai tay, nhìn thật lâu, thật nồng nàn vào đôi mắt.

- Em yêu anh – Giọng nói của tôi thật nhỏ và rất căng thẳng – Em sẽ mãi mãi yêu anh, dù cho có bất cứ điều gì xảy ra đi nữa.

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu, Bella – Giọng nói của anh rất quyết liệt.

- Chúng ta sẽ làm theo kế hoạch, anh nhé? Hãy bảo vệ bố giùm em. Sau tối nay, có lẽ bố không còn yêu em như trước nữa, em mong sau này sẽ có dịp để xin lỗi bố.

- Vào đi, Bella. Chúng mình phải nhanh lên – Anh giục tôi.

- Còn điều này nữa – Tôi thì thầm – Tối nay, anh đừng có cố nghe em nói gì cả - Edward đang cúi đầu xuống, ngạc nhiên, và đúng lúc ấy, tôi đã kiễ chân lên để hôn vào đôi môi giá lạnh của anh, với toàn bộ sức lực mà tôi hiện thời còn có được. Rồi tôi quay ngoắt đi, đá chân vào cánh cửa.

- Đi đi, Edward! – Tôi hét lên với anh, rồi chạy vào nhà, đóng sầm cửa lại, trước gương mặt vẫn còn sững sờ của anh.

- Bella? – Bố đang đợi tôi trong phòng khách, ông vừa bật nhồm người dậy, hỏi.

- Để con yên! – Tôi hét lên với bố qua hai hàng nước mắt tuôn chảy không ngừng. Tôi chạy lên lầu, chạy vào vào rồi đóng sầm cửa lại và bấm khóa. Lao tới chiếc giường, tôi nép mình xuống sàn, chộp lấy cái túi vải. Xong, tôi luồn tay dưới tấm nệm lò xo, rút ra một chiếc vớ cũ thất nút...tài khoản bí mật của tôi đấy.

Bố đập thình thịch vào cửa phòng tôi.

- Bella, con có làm sao không? Có chuyện gì vậy? – Giọng nói của bố rõ ràng là đang cuống cuống sợ hãi.

- Con sẽ về nhà – Tôi thét lên, giọng nói vỡ òa.

- Cậu ta làm gì con hả? – Có vẻ như bố đang tức giận.

- Không! – Tôi rít lên cao độ quăng tám và quay sang chiếc tủ. Edward đã đứng đó tự lúc nào, lẳng lặng thu gom tất cả quần áo rồi đưa hết cho tôi.

- Hay cậu ta quyết định không chơi với con nữa? – Bố trở nên lúng túng.

- Không phải! – Tôi lại hét lên, gần như sắp đứt hơi tới nơi trong lúc nhét tất cả mọi thứ vào chiếc túi. Edward lại đưa cho tôi một mớ đồ nữa lấy ra từ một ngăn kéo khác. Bây giờ thì chiếc túi của tôi đã căng đầy.

- Thế thì đã xảy ra chuyện gì hả Bella? – Bố hét lên, tay lại nện thình thịch vào cánh cửa.

- Con nghỉ chơi anh ta rồi! – Tôi cũng hét lên đáp lại lời bố, ra sức kéo khóa phạch phạch nơi cái túi xách. Edward đỡ lấy cái túi xách, nhẹ nhàng kéo chiếc khóa. Xong, anh quàng cái túi xách lên tay tôi.

- Anh ra xe tải trước...Em cũng nhanh nhanh mà ra nhé! – Anh thì thầm rồi đẩy tôi ra cửa, sau đó, anh lao vút qua cửa sổ.

Tôi mở khóa cửa và lướt ngang qua bố, cố gắng vác chiếc túi nặng trĩu, chạy thật nhanh xuống lầu.

- Có chuyện gì vậy? – Bố kêu toáng lên, và ngay lập tức đuổi theo tôi – Bố tưởng con thích cậu ta.

Bố tóm lấy khuỷu tay tôi trong bếp. Mặc dù rất lúng túng nhưng bố giữ tay tôi rất chặt.

Rồi bố xoay người tôi lại để tôi đối diện với bố... Tôi nhận ra rất rõ trên gương mặt bố không mấy may có một biểu hiện nào gọi là ung thuận sẽ để cho tôi đi cả. Chỉ còn mỗi một cách thoát thân thôi, cái cách mà chỉ nghĩ đến thôi, tôi đã cảm thấy tự ghét cay ghét đắng mình rồi, đó sẽ làm bố đau... Tôi không còn thời gian nữa, tôi không muốn bố bị liên lụy vì tôi, tôi muốn bố được an toàn.

Tôi ngược mắt nhìn bố, những giọt nước mắt nóng hổi lại giàn giụa trên gò má:

- Con thích anh ta...đó mới là vấn đề. Nhưng con không muốn tiếp tục nữa! Con không thể cứ bám rết ở đây! Con không muốn chôn vùi cuộc đời mình trong cái thị trấn chán ngắt và ngớ ngẩn này như mẹ! Con không muốn lặp lại sai lầm ngốc nghếch của mẹ. Con ghét nơi này... Con không muốn ở đây thêm một giây một phút nào nữa.

Bàn tay bố rơi thõng khỏi tay tôi như thể vừa bị tôi đâm một nhát dao chí tử vào tim vậy. Tôi quay vội mặt đi, không dám nhìn trực diện vào gương mặt đang bàng hoàng, đau khổ của bố. Chân tôi bước nhanh ra cửa.

- Bells, giờ này thì con không thể đi được, trễ lắm rồi – Bố thì thầm phía sau lưng tôi.

Tôi vẫn không quay đầu lại, nói:

- Nếu thấy mệt, con sẽ ngủ lại trong xe tải.

- Hãy để tuần sau đi con – Bố kì kèo, giọng nói vẫn còn ngơ ngác – Chờ cho Renée quay về đã.

Tôi giật nảy người:

- Sao cơ ạ?

Trông bố háo hức và thanh thản thấy rõ, bố áp úng khi thấy tôi chững lại:

- Hồi nãy, khi con đi, mẹ có gọi. Xem ra, mọi chuyện ở Florida không mấy tốt đẹp. Nếu cho đến hết cuối tuần mà Phil không ký kết được hợp đồng nào thì họ sẽ quay về Arizona. Huấn luyện viên phó của đội Rắn Chuồng nói rằng có thể họ sẽ còn một vị trí khác, nhưng phải chờ.

Tôi lắc đầu, cố gắng tập trung lại những ý nghĩ đang rối bời. Mỗi giây phút trôi qua, bố sẽ càng tức giận hơn.

- Con có chìa khóa nhà – Tôi lẩm bẩm rồi xoay tay nắm cửa. Bố đến sát bên tôi, đưa tay lên ngăn tôi lại, gương mặt sừng sốt tột độ. Tôi không muốn mất thêm thời gian để tranh luận với bố. Tôi sẽ lại phải làm cho bố đau lòng mất thôi...

- Hãy để con đi – Tôi lặp lại lời lẽ cuối cùng của mẹ, lúc mẹ quyết định đi ra khỏi nhà, cũng theo cánh cửa này hồi nhiều năm về trước. Tôi cố nói cho thật cay nghiệt khi mở bật cửa – Nơi này chẳng có ý nghĩa gì đối với con cả, được chưa? Con thật sự, thật sự rất chán ghét Forks!

Những lời nói độc ác của tôi đã phát huy tác dụng – Bố đứng chết trân ở cửa, đầu óc quay cuồng khi tôi bước vào bóng đêm. Khoảng sân trống trải sao bỗng dung lại trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết đối với tôi như vậy, tôi sợ muốn chết khiếp. Một cách điên cuồng, tôi chạy đến chỗ chiếc xe tải, hoảng hốt mừng tượng đến bóng đêm đang đuổi theo mình. Tôi ném chiếc túi lên cốp xe sau và giật tay nắm cửa. Chìa khóa của tôi đã được tra sẵn vào máy.

- Ngày mai con sẽ gọi cho bố! – Tôi gào lên, ước gì có thể giải thích cho bố nhiều hơn, nhưng tôi biết là mình không thể. Tôi bật máy xe và lái ra đường.

Edward đưa tay ra ngăn tôi lại.

- Táp xe vào lề đường đi em – Anh lên tiếng khi căn nhà và bố đã khuất dạng sau lưng chúng tôi.

- Em lái được mà – Tôi trả lời, nước mắt rơi lã chã.

Đôi tay anh bất ngờ ôm lấy thắt lưng tôi, bàn chân anh đẩy chân tôi ra khỏi bàn đạp. Rồi anh nhấc tôi qua khỏi lòng anh, tách tôi rời khỏi cái vô lăng, và ngay tức thì, anh đã ngồi vào chỗ ghế của tài xế. Chiếc xe tải không hề lệch đi một xăng ti mét nào.

- Em không thể tìm ra căn nhà đâu – Anh giải thích ngắn gọn.

Bất chợt có hai luồng đèn pha rọi sáng rực ở phía sau lưng chúng tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào ô cửa kính đằng sau, ánh mắt không giấu được nỗi kinh hoàng.

- Alice đấy – Anh trấn an và một lần nữa, anh nắm lấy bàn tay của tôi.

Trong đầu của tôi hiện giờ chỉ duy nhất có mỗi hình ảnh của bố đứng ở ngưỡng cửa.

- Còn tên săn người?

- Hẳn đã nghe được câu nói cuối cùng của em – Anh trả lời một cách chắc chắn.

- Thế còn bố em? – Tôi hỏi trong nỗi kinh hãi.
- Tên ác quỷ đó đã bám theo chúng ta. Bây giờ hắn đang đuổi theo chúng ta đây.
Toàn bộ thân người tôi cứng đờ.
- Chúng ta có thể chạy thoát khỏi hắn không?
- Không! – Anh trả lời và cố tăng tốc. Động cơ của chiếc xe gầm rú lên biểu tình.
Bất giác tôi chẳng còn mấy tin tưởng vào kế hoạch của chính mình nữa.
Tôi nhìn chăm chăm vào hai luồng đèn pha của Alice, cảm nhận được chiếc xe tải đang rung lên từng hồi...Ngoài kia, phía cửa sổ nơi tôi ngồi, có một bóng đen thoát ẩn thoát hiện.

Tiếng thét kinh hoàng của tôi chưa kịp thoát ra thì bàn tay của Edward đã kịp đưa lên miệng tôi, ngăn lại.
- Anh Emmett đây!
Nói rồi, anh bỏ tay xuống, vòng tay qua thắt lưng tôi, khẽ kéo tôi lại gần anh.
- Được rồi, Bella – Anh hứa một cách chắc nịch – Em sẽ được an toàn.

Chúng tôi lao xe qua thị trấn yên ả, tiếp tục rong ruổi trên con đường quốc lộ dài đằng đẵng hướng về phía Bắc.

- Anh đã không nhận ra là em vẫn còn cảm giác ngán ngấm cái thị trấn nhỏ bé này – Anh bắt chuyện với tôi. Tôi hiểu anh đang cố gắng làm cho tôi vui bớt nỗi buồn – Có vẻ như em đang cố nói thật lòng mình...đặc biệt là trong khoảng thời gian gần đây. Vậy mà anh cứ tự mãn, cho rằng mình đã làm cho cuộc sống của em trở nên thú vị hơn.

- Em đã không được vui – Tôi thật thà thú nhận, mắt nhìn xuống hai đầu gối, phớt lờ sự cố gắng của anh – Đó là những lời mẹ em đã nói khi rời bỏ bố. Anh có thể nói là em đã chơi xấu.

- Đừng lo. Rồi bố sẽ tha thứ cho em thôi – Anh khẽ mỉm cười.

Tôi khẽ ngược mắt lên nhìn anh, và ngay tức khắc, anh nhận ra nỗi buồn sâu thẳm đang đọng trong mắt tôi.

- Bella, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp mà.

- Nhưng sẽ chẳng có gì tốt đẹp khi em không được ở bên anh – Tôi thề thốt.

- Một vài ngày nữa là chúng mình lại được ở bên nhau rồi – Vòng tay của anh lại siết tôi vào sát anh hơn nữa - Ừm, đừng quên rằng đây là quyết định của em.

- Đây là quyết định tốt nhất...Vâng, dĩ nhiên đó là quyết định của em.

Nụ cười của Edward trở nên âm ỉ, mờ nhạt và ngay lập tức vụt tắt.

- Tại sao chuyện này lại xảy ra? – Tôi thẫn thờ, giọng nói mềm nhũn – Tại sao lại là em?

Anh nhìn trần trời con đường phía trước mặt.

- Tất cả là lỗi ở anh...Anh đúng là điên rồ khi phơi bày em ra như thế - Con phần nộ trong lòng anh một lần nữa lại hiện hiện ra ngoài giọng nói.

- Em không có ý đó – Tôi nhấn mạnh – Em ở đó, có làm điều gì khác thường đâu. Hai người kia chẳng tỏ vẻ khó chịu kia mà. Tại sao tên James này lại quyết định giết em? Trên đời này có bao nhiêu là người, tại sao nhất định cứ phải là em mới được?

Edward ngập ngừng, dăm chiêu một lúc rồi mới trả lời.

- Tối nay, anh đã đọc rất lâu suy nghĩ của hắn – Anh bắt đầu kể với một giọng nhỏ nhẹ - Thật sự, anh cũng không biết mình có thể làm gì được để tránh chuyện này, một khi hắn đã nhìn thấy em. Đây không phải là lỗi của em – Anh tiếp tục một cách gượng gạo – Đúng là nếu em không thom đến như vậy, có lẽ hắn cũng chẳng chú ý. Nhưng rồi khi thấy anh bảo vệ em..., ừm, điều đó càng tệ hơn. Hắn không quen bị cảm mũi như thế, dù đối tượng có đặc biệt hay không cũng vậy. Hắn chỉ nghĩ rằng hắn là một kẻ săn người, chỉ đơn giản như thế thôi. Cuộc sống của hắn đã quá nhàm chán với những chuyện săn mồi vô vị, hắn thích được thử thách... và chúng ta đã vô tình tặng cho hắn sự thử thách đó...Những chiến binh hùng mạnh đang ra sức bảo vệ cho một con người yếu đuối dễ bị tổn thương...Em không thể tin nổi là bây giờ hắn đang phờn phơ đến thế nào đâu. Đây là trò chơi yêu thích của hắn, và chúng ta đã tiếp sức thêm cho cái trò chơi ấy – Trong giọng nói của anh có chứa đầy nỗi căm phẫn.

Edward dừng lại một lát.

- Nếu lúc ấy anh mạnh động thì hắn đã lao vào giết em rồi – Tâm trạng tuyệt vọng đã len lỏi vào trong giọng nói của anh.

- Em nghĩ...đối với người khác, em đâu có thể ...thom...như đối với anh đâu – Tôi ngập ngừng.

- Đúng vậy. Nhưng như thế không có nghĩa là em không hấp dẫn đối với những tên đó. Nếu em cố tình lôi cuốn kẻ sẵn người...hay bất kỳ tên nào trong số chúng...như em đã lôi cuốn được anh, thế nào khi ấy cũng sẽ xảy ra chiến tranh cho mà xem.

Tôi rùng mình.

- Anh không nghĩ là mình còn có sự lựa chọn nào khác ngoài việc giết hắn – Anh thì thảo – Carlisle sẽ không thích đâu.

Tôi nghe thấy tiếng bánh xe lăn qua cầu, dù rằng tôi không thể nhìn thấy dòng sông trong bóng tối đang phủ dày đặc như thế. Chúng tôi đã thân nhau quá rồi. Có lẽ tôi sẽ hỏi anh được điều này...

- Anh giết ma-cà-rông bằng cách nào?

Anh liếc nhìn tôi, một cái nhìn cực kỳ khó hiểu, và giọng nói của anh đột nhiên trở nên khe khẽ:

- Chắc ăn nhất là xé hắn ra từng mảnh rồi cho một mồi lửa thiêu rụi tất cả.

- Hai người kia sẽ cùng chiến đấu với hắn hả anh?

- Người phụ nữ kia thì chắc chắn rồi. Nhưng anh không dám chắc về nhân vật Laurent này. Đó chỉ là một liên minh ma quỷ...hắn đi với họ chỉ vì lợi ích. Hắn đã từng bị tên James ngáng cản trên một cánh đồng...

- Nhưng James và người phụ nữ kia...Bọn họ sẽ hợp sức mà giết hại anh? – Giọng nói của tôi thật thê lương.

- Bella, em đừng mất công lo cho anh nữa. Em chỉ cần lo cho sự an toàn của mình thôi...và làm ơn, em làm ơn đừng có làm điều gì khinh suất.

- Hắn vẫn đang theo dõi chúng ta hả anh?

- Ừ. Nhưng hắn sẽ không tấn công ngôi nhà. Không phải là tối nay.

Rồi Edward bất ngờ rẽ ngoặt vào một lối rẽ không rõ hình thù. Alice vẫn theo sát đằng sau.

Chúng tôi lái xe thẳng một mạch đến nhà. Đèn đóm trong nhà đang bật sáng choang, nhưng so với bóng tối âm u u của khu rừng già này thì nó trông chẳng khác gì một con đom đóm. Emmett mở cửa xe bên phía tôi ngồi, trước khi chiếc xe tải dừng hẳn. Anh ta bế tôi ra khỏi ghế ngồi, cuộn tôi lại như một trái banh. Tôi nằm lọt thỏm trong bộ ngực to lớn của Emmett và cứ thế để mặc cho anh ta ôm như vậy mà chạy ào qua cửa.

Chúng tôi lại có mặt trong căn phòng trắng rộng lớn, Edward và Alice đang đứng bên cạnh chúng tôi. Tất cả mọi người đều có mặt ở đó, họ đồng loạt đứng hết dậy khi nghe tiếng chúng tôi chạy xồng xộc vào nhà. Laurent đứng ở giữa. Tôi nghe thấy mất tiếng gầm gừ nho nhỏ phát ra từ cổ họng Emmett khi anh ta đặt tôi xuống bên cạnh Edward.

- Hắn bám theo chúng tôi – Edward thông báo, anh ném một cái nhìn hằn học về phía Laurent.

Laurent cũng tỏ ra không vui khi đón nhận tin này.

- Tôi cũng đã lo sợ về điều này.

Alice chạy đến bên Jasper, thì thầm gì đó vào tai anh ta; đôi môi cô chuyển động rất nhanh, căn phòng thật im ắng nhưng không nghe thấy bất kỳ một tiếng rì rào dù là rất nhỏ nào. Sau đó, cả hai sóng bước lên lầu. Rosalie nhìn theo họ rồi di chuyển thật nhanh đến chỗ Emmett. Đôi mắt tuyệt đẹp của cô ta trở nên dữ dội như có lửa, đầy tức tối, khi bắt đầu dĩ phải quay sang nhìn vào gương mặt của tôi.

- Hắn ta sẽ làm gì? – Bác sĩ Carlisle hỏi Laurent, giọng nói của ông lạnh ngắt.

- Tôi xin lỗi – Ông ta trả lời – Tôi sợ rằng, một khi con trai ông đã đứng ra bảo vệ cho cô gái, thì có nghĩa là đã kích động đến bản chất của hắn rồi đấy.

- Ông có thể ngăn hắn lại được không?

Laurent lắc đầu.

- Một khi hắn đã bắt đầu thì có mà trời cản.

- Chúng tôi sẽ ngăn được – Emmett buông ra lời hứa một cách chắc nịch. Khi anh ta đã nói ra điều gì thì điều đó khó mà không xảy ra.

- Cậu chẳng làm gì được hắn đâu. Trong suốt ba trăm năm qua, tôi chưa thấy ai như hắn cả. Hắn ta là tử thần chính hiệu đó. Đây là lý do khiến tôi đã gia nhập nhóm của hắn.

Nhóm của hắn, tôi thậm nghĩ, ra là vậy. Hóa ra, cái gọi là thủ lĩnh chỉ đơn thuần là thế, thực chất chỉ là làm mẫu làm mè hầu che mắt thiên hạ mà thôi.

Laurent lắc đầu. Ông ta đưa mắt nhìn tôi, lầy lăm lăm, và rồi ông ta quay sang bác sĩ Carlisle, hỏi:

- Có đáng phải làm như vậy không?

Edward nổi cơn thịnh nộ, anh gầm thét điên cuồng, cả căn phòng tràn ngập tiếng thét hoang dại của Edward. Laurent tức thì co rúm người lại.

Bác sĩ Carlisle nghiêm nghị nhìn Laurent, nói:

- Tôi e rằng ông sẽ phải chọn lựa.

Laurent hiểu ra. Ông ta suy nghĩ một lúc, đưa mắt nhìn từng gương mặt một, rồi cuối cùng, đôi mắt ấy nhìn mông lung về phía giữa căn phòng sáng chói.

- Tôi rất tán phục cái cách mà ông đã tạo dựng cuộc sống cho riêng mình ở đây. Nhưng tôi sẽ không tham gia vào chuyện này. Tôi không muốn gây thù chuốc oán với bất kỳ ai trong gia đình ông, tôi cũng không thể chống lại James. Tôi nghĩ là mình sẽ về phương Bắc... Tôi sẽ tới thăm gia đình gì gì ở Denali ấy – Ông ta ngáp ngừng – Đừng đánh giá thấp James. Hẳn ta rất khôn ngoan và tài đánh hơi thì chẳng ai bì kịp. Hẳn ta khá hứng thú với cuộc sống, cách sinh hoạt rất con người của ông, và hẳn sẽ không để ông yên... Tôi rất lầy lăm tiếc cho những gì đang xảy ra ở đây. Thật lòng rất tiếc – Ông ta cúi đầu chào và ném cho tôi một cái nhìn cực kỳ khó hiểu.

- Chúc ông điều tốt lành – Đó là câu đáp lại thuần túy theo nghi thức của bác sĩ Carlisle.

Laurent nhìn khắp lượt căn phòng xung quanh mình rồi rảo chân bước nhanh ra ngoài.

Căn phòng im ắng chưa đầy một giây.

- Cách đây bao xa? – Bác sĩ Carlisle nhìn sang Edward, hỏi.

Bà Esme cũng vừa động dậy; tay bà vừa chạm vào một bàn phím nhỏ nằm kín đáo trên tường, trong không gian bỗng vang lên một tiếng rì rì khe khẽ. Ngoài cửa sổ, những tấm thép khổng lồ bắt đầu hiện lên, che kín toàn bộ bức tường thủy tinh. Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

- Khoảng ba dặm bên kia sông. Hẳn đang đi loanh quanh gần đó để gặp người phụ nữ.

- Kế hoạch thế nào?

- Bọn con sẽ cầm chân hẳn, Jasper và Alice sẽ xuống phương Nam.

- Còn sau đó?

Giọng nói của Edward sắc mùi chết chóc:

- Ngay khi Bella đi khỏi, bọn con sẽ thanh toán hẳn.

- Bô cũng nghĩ chúng ta không còn lựa chọn nào khác – Bác sĩ Carlisle gật đầu đồng ý, gương mặt ông đánh lại.

Edward quay sang Rosalie, yêu cầu:

- Chị đưa cô ấy lên lầu thay quần áo đi.

Cô ta nhìn ngược lại anh, vẻ mặt đầy ngạc nhiên và giận dữ.

- Tại sao lại phải là tôi? – Rosalie rít lên – Cô ta là gì của tôi cơ chứ? Ngoại trừ là một kẻ phiền hà, chuyên gây rắc rối mà cậu đã chọn để bắt tất cả chúng ta phải gánh chịu.

Tôi bắt đầu do dự trước lời lẽ chua cay của Rosalie.

- Rose... - Emmett khẽ gọi và đưa tay ra nắm lấy vai của Rosalie. Cô ta lắc vai để đẩy bàn tay của Emmett rơi xuống.

Một cách cẩn thận, tôi quan sát thái độ của Edward, vốn đã quá rành tính khí của anh, tôi chỉ lo anh có phản ứng thái quá.

Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, Edward chỉ ngó sang chỗ khác như thể Rosalie chưa nói ra câu nào, như thể cô ta không hề tồn tại.

- Esme? – anh bình tĩnh hỏi lại.

- Tất nhiên rồi – Bà Esme thì thầm.

Và một cách nhẹ nhàng, bà bước đến bên tôi, hơi run rẩy, bà bế thốc tôi lên, lướt nhanh lên lầu trước khi tôi kịp mở miệng ra vì bàng hoàng.

- Chúng ta sẽ làm gì hả bà? – Tôi thờ dốt khi bà đặt tôi vào một căn phòng tối om trên tầng hai.

- Tráo mù. Sẽ không lâu đâu, nhưng rất có ích khi đưa cháu ra ngoài – tôi nghe thấy tiếng quần áo của bà rơi nhẹ xuống đất.

- Cháu không nghĩ là mình sẽ mặc vừa... - Tôi ngáp ngừng, nhưng bàn tay bà đã nhanh chóng kéo chiếc áo sơ mi ra khỏi đầu tôi. Tôi cũng cởi quần jean ra. Bà đưa cho tôi một cái gì đó, như là áo sơ mi. Tôi cố gắng tròng áo vào cho đúng. Ngay khi tôi vừa mặc áo xong, bà lại đưa cho tôi chiếc quần của bà. Tôi kéo quần lên, nhưng ống quần dài quá, tôi không thể thò chân ra nổi. Một cách khéo léo, bà xắn chúng lên vài

lai cho tôi. Ấy vậy mà quần áo của tôi, bà Esme lại mặc vừa y. Xong xuôi, bà dẫn tôi trở lại hành lang. Alice đang đứng chờ ở đó, tay cô đang xách một cái túi da. Rồi bà Esme và Alice, mỗi người một bên, quàng lấy tay tôi, họ gần như là nhấc bổng tôi lên khi lướt như bay xuống cầu thang.

Mọi thứ đều đã được chuẩn bị đầu vào đây khi chúng tôi vắng mặt. Edward và Emmett đã sẵn sàng để lên đường. Emmett đeo một ba lô nặng trĩu trên vai. Bác sĩ Carlisle đưa cho bà Esme một vật gì đó nhỏ xíu. Đoạn ông quay sang Alice, cũng đưa cho cô một cái tương tự - một chiếc điện thoại di động màu bạc.

- Esme và Rosalie sẽ đi xe của cháu, Bella ạ - Ông lên tiếng khi đi ngang qua tôi. Tôi gật đầu, lo lắng nhìn sang Rosalie, chỉ thấy cô ta quắc mắt nhìn bác sĩ Carlisle với một thái độ căm tức.

- Alice, Jasper sẽ đi chiếc Mercedes. Ở phương nam. Các con rất cần loại xe màu tối.

Hai người gật đầu ngay tắp lự.

- Còn chúng tôi sẽ đi xe jeep.

Tôi thật sự ngạc nhiên khi biết là bác sĩ Carlisle cũng muốn đi cùng với Edward. Nhưng rồi bất thần tôi hiểu ra tất cả, cơn sợ hãi quen thuộc lại hiện về ám ảnh hồn tôi... Họ đang lập thành một đội săn...

- Alice - Bác sĩ Carlisle lại lên tiếng - Liệu chúng có bị lừa không?

Ánh nhìn của tất cả mọi người đều tập trung về phía Alice, đang khi cô nhắm mắt lại, toàn thân bất động, cứng đờ.

Cuối cùng thì Alice đã mở mắt ra.

- Hấn bám theo bố. Người phụ nữ bám theo chiếc xe tải. Sau đó bọn con sẽ lên đường - Giọng nói của cô rành rọt.

- Đi thôi - Bác sĩ Carlisle ra lệnh và bắt đầu tiến về phía nhà bếp.

Nhưng Edward bước thẳng đến bên tôi. Anh ôm chầm lấy tôi bằng vòng tay cứng như thép, ép tôi vào sát người anh. Rồi như quên hẳn mất sự hiện diện của những người thân trong gia đình, anh nâng cằm tôi lên, nhấc cả thân người tôi lên khỏi mặt đất. Trong chớp nhoáng, anh áp đôi môi lạnh toát, cứng đờ của mình lên đôi môi tôi. Chỉ một giây ngắn ngủi, nụ hôn kết thúc. Edward đặt tôi xuống đất, nhưng vẫn còn giữ lấy gương mặt của tôi, đôi mắt anh nhìn xoáy vào mắt tôi thật nồng nàn.

Rồi nhanh như cắt, khi đôi mắt đã trở nên vô hồn và chứa đầy một màu chết chóc, anh quay mặt đi.

Họ rời gót.

Chúng tôi vẫn đứng yên, thần thờ, tất cả những người khác đều quay mặt đi... để những giọt nước mắt câm nín của tôi được tự do lăn dài xuống gò má.

Sự im lặng cứ thế bao trùm ngôi nhà, thời gian nặng nề trôi đi. Cho đến khi chiếc điện thoại trong tay của bà Esme rung lên, liền tức khắc, bà áp ngay nó lên tai.

- Đến lúc rồi - Bà lên tiếng.

Rosalie hiên ngang bước đi, không hề quay lại nhìn tôi lấy một lần. Bà Esme thì đưa tay quệt nhẹ vào má tôi một cái trước khi bỏ đi.

- Bảo trọng - Lời thì thầm của bà còn nán lại sau lưng tôi khi cả hai người cùng bước ra cửa. Tôi nghe thấy tiếng động cơ chiếc xe tải của mình rung lên ầm ầm như tiếng sấm nổ trên không trung, rồi tiếng động cơ nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi mất hẳn.

Alice và Jasper vẫn đứng đợi. Dường như Alice đã áp điện thoại lên tai từ trước khi nó kịp rung.

- Edward vừa cho hay là người phụ nữ đang bám theo Esme. Em đi lấy xe đây - Nói đoạn, cô lững lờ bước vào bóng đêm giống như cái cách mà Edward đã bỏ đi.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại tôi và Jasper. Chúng tôi nhìn nhau. ANh ta đứng áng trước mặt tôi... có giữ ý.

- Cô sai rồi, cô biết không? - Giọng nói của Jasper nhẹ hẫng.

- Anh nói sao cơ? - Tôi há hốc miệng vì ngạc nhiên.

- Tôi cảm nhận được những gì cô đang cảm nhận đây... Cô hoàn toàn xứng đáng với những gì mà mọi người đang làm cho cô, cô có hiểu không?

- Tôi không xứng đáng đâu - Tôi trệu trạo - Nếu họ có mệnh hệ nào... Chẳng phải là đã tốn công vô ích đấy sao...

- Cô sai rồi - Anh ta lặp lại, trên môi nở một nụ cười hồn hậu dành cho tôi.

Hai tai của tôi đã ù, tôi không còn nghe thấy được gì nữa, rồi Alice xuất hiện ở cửa ra vào, hia cánh tay dang rộng.

- Mình có thể ...? - Cô hỏi.

- Bạn là người đầu tiên hỏi ý kiến của mình - Tôi mỉm cười gượng gạo.

Alice bế thốc tôi lên bằng hai cánh tay mảnh khảnh của mình – nhưng lại tỏ ra dễ dàng không thua kém gì Emmett – cố gắng che chở cho tôi. Chúng tôi lướt ra cửa, bỏ lại những ánh đèn sáng rực phía sau lưng.

Chương 20 Nôn nóng

Khi tỉnh dậy, đầu óc tôi rối bời. Mọi suy nghĩ của tôi đều trở nên mù mịt, ẩn hiện đầy những cơn mơ cùng với những ác mộng. Phải mất đến cả một lúc rất lâu sau, tôi mới nhận ra mình đang ở đâu.

Lối trang trí của căn phòng này quá mờ nhạt, nên không rõ là thuộc về một nơi nào, tôi chỉ cảm nhận được có thể đây là một phòng trong khách sạn mà thôi. Những chiếc đèn đặt trên bàn, kê bên cạnh giường ngủ là thứ hàng rẻ tiền, cả mấy chiếc màn dài thông thuộc cùng một loại vải với tấm khăn trải giường, cũng thế, và những bức tranh màu nước treo trên tường cũng vậy.

Tôi cố gắng nhớ lại diễn biến của sự việc đã khiến mình được đưa đến đây, nhưng chẳng có một hình ảnh nào hiện ra trong đầu cả.

Tôi lơ mơ nhớ rằng có mỗi chiếc xe hơi đen bóng, các tấm kính của nó thậm chí còn đen hơn cả một chiếc xe hơi to sang trọng chuyên chở những nhân vật đặc biệt nữa. Động cơ của chiếc xe ấy hoạt động êm ru, dù rằng chúng tôi chạy như đua trên những xa lộ tối đèn với vận tốc còn nhanh hơn gấp hai lần vận tốc cho phép.

Rồi tôi nhớ ra là Alice ngồi cạnh tôi ở hàng ghế sau, hàng ghế có bọc da sẫm màu. Không hiểu sao, trong suốt một đêm dài, đầu của tôi cứ tựa vào đôi vai, sát với chiếc cổ lạnh lạnh như đá granit của Alice. Khoảng cách quá gần của tôi dường như không khiến cho cô ấy tỏ ra nao núng chút nào; trái lại, làn da mát rượi, hơi cứng của cô ấy còn đem lại một cảm giác thoải mái, dễ chịu cho tôi. Chiếc áo sơ mi vải bông Alice mặc ướt đẫm những giọt nước mắt của tôi, những giọt nước mắt đau khổ, tủi hờn cứ mặc nhiên tuôn rơi và sau đó, chúng cũng tự khô đi.

Cơn buồn ngủ đã tránh né tôi. Đôi mắt mệt mỏi, buốt nhức của tôi cứ mở căng suốt đêm. Và đêm dài đến đâu rồi cũng phải kết thúc, bình minh bắt đầu lộ dạng trên một đỉnh đồi ở California. Thứ ánh sáng xám xịt tràn ngập khắp bầu trời không mây ulla vào mắt tôi... nhức nhối, nhưng tôi vẫn không thể nhắm mắt lại được. Nếu làm thế, thế nào những hình ảnh đáng sợ kia, như đang túc trực sẵn trên mi mắt của tôi, lại ulla về. Gương mặt đau đớn của bố Charlie – tiếng gầm gừ hoang dại của Edward – cái nhìn phẫn uất của Rosalie – đôi mắt sắc lẹm của tên săn người – ánh mắt chết chóc của Edward sau khi hôn tôi lần cuối... Tôi không thể chịu đựng nổi nếu như thấy lại chúng. Mặt trời mỗi lúc một lên cao, tôi cố gắng đầu tranh chống lại sự mệt mỏi đang mỗi lúc một xâm chiếm lấy hồn mình.

Mắt tôi vẫn mở thao láo khi chúng tôi chạy lướt qua một ngọn núi thấp tè, bỏ lại cả một thung lũng mặt trời ở phía sau. Tôi không còn đủ xúc cảm để mà ngạc nhiên rằng chúng tôi đã đi hết ba ngày đường liền. Cả người tôi cứ ngầy ra trước một quang cảnh êm đềm rộng mở. Phoenix của tôi – những cây cọ, bầu không khí phảng phất mùi dầu creozot, những sân gôn xanh rì cỏ và mặt nước màu ngọc lam của những hồ bơi; tất cả đều đắm chìm trong một làn sương khói mỏng manh, giữa vòng ôm ngọc ngào của những ngọn đồi lúp xúp chưa đủ lớn để gọi là núi.

Con đường cao tốc in đầy những bóng cọ hiện ra rõ nét và sống động hơn trong trí nhớ đã bắt đầu nhạt nhòa của tôi. Giờ đây đã có thể yên tâm rằng không có thứ gì có thể lẫn lộn sau những bóng cây ấy. Xa lộ rộng thênh thang và vô cùng thoáng đạt. Nhưng sao tôi vẫn không cảm thấy thoải mái, không có cảm giác bồi hồi khi quay về chốn xưa với bao kỉ niệm.

- Đường nào ra sân bay, Bella? – Jasper lên tiếng hỏi.

Bất giác tôi cảm thấy nao lòng, dù rằng giọng nói của anh ta vẫn êm dịu và hoàn toàn không đáng lo ngại. Đó là âm thanh đầu tiên, ngoài tiếng động cơ rì rì của xe hơi, đã phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm dài.

- Cứ đi đường I-mười – Tôi trả lời như một cái máy – Rồi chúng ta sẽ đi ngang qua nó.

Một cách yếu ớt do không chớp mắt được một phút nào, trí não của tôi bắt đầu hoạt động.

- Chúng ta sẽ bay đi đâu ư? – Tôi đã hỏi Alice như vậy.

Không, chỉ là chúng ta nên ở gần đó, để phòng có gì bất trắc.

Tôi nhớ là mình đã đến được đoạn đầu của con đường chạy quanh sân bay quốc tế Sky Harbor... nhưng không nhớ được đoạn đường cuối... Có lẽ tôi đã thiếp đi vào lúc ấy chẳng.

Những hình ảnh sau đó trở nên mơ hồ, tôi không có chút ấn tượng vào khi rời khỏi xe hơi – hình như khi đó quả cầu lửa đang nghiêng ngả ở phía cuối trời thì phải – tôi đã quàng tay qua vai Alice, và tay cô ấy đã vòng qua thắt lưng tôi, kéo tôi đi giữa bóng râm khô thoáng, ẩm áp.

Tôi không có ý niệm gì về căn phòng này.

Tôi nhìn vào chiếc đồng hồ điện tử để trên chiếc bàn đầu giường. Những con số đỏ chói hiển thị ba giờ, song không có dấu hiệu nào cho biết là ngày hay đêm. Không một thứ ánh sáng nào có thể lọt qua được những tấm màn cửa dày cộp, ánh sáng trong căn phòng này có được, tất cả đều nhờ những ngọn đèn.

Một cách khó nhọc, tôi ngồi dậy, lảo đảo bước lại phía cửa sổ, giở tấm màn lên.

Bên ngoài tối om om. Vậy là ba giờ sáng. Phòng của tôi trông ra một khu vực vắng vẻ trên đường cao tốc và một gara cho đỗ xe nhiều giờ của sân bay. Khi đã xác định được chính xác thời gian và địa điểm, trong lòng tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút.

Tôi nhìn lại mình. Trên người tôi vẫn còn bộ quần áo của bà Esme, chúng không vừa vặn với tôi lắm. Nhìn khắp lượt căn phòng, tôi cảm thấy vui vì nhận ra chiếc túi vải của mình đang chễm chệ nằm trên nóc một chiếc tủ thấp.

Tôi đang định tìm một bộ quần áo mới thì công tắc đèn ở cửa ra vào bỗng kêu “tạch”, tôi hoảng hồn, mắt ngó đảo đảo.

- Mình vào được không? – Đó là giọng nói của Alice.

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

- Vâng, tất nhiên rồi.

Alice bước vào, cẩn thận xem xét tâm trạng hiện thời của tôi.

- Có vẻ như bạn cần phải ngủ thêm một chút nữa – Cô nhận xét.

Tôi chậm rãi lắc đầu.

Alice lướt thật nhẹ đến chỗ mấy chiếc màn cửa, kéo chúng lại cho chắc chắn trước khi quay sang tôi.

- Chúng ta cần phải kín cổng cao tường – Alice nhắc nhở.

- Vâng – Giọng nói của tôi khàn khàn, đáp lại một cách ngoan ngoãn.

- Bạn có thấy khát nước không? – Cô hỏi.

Tôi nhún vai:

- Mình không sao. Thế còn bạn?

- Không có gì là không xoay sở được – Cô mỉm cười – Mình đã gọi thức ăn cho bạn rồi, ở ngoài phòng trước ấy. Edward đã nói với mình rằng bạn cần phải ăn thường xuyên hơn bọn mình.

Edward! Nghe cái tên ấy, tôi ngay lập tức bừng tỉnh.

- Anh ấy gọi cho bạn ư?

- Không – Alice trả lời, và nhận ra liền gương mặt ủ rũ của tôi – Anh ấy đã nhắc mình như thế trước khi chúng ta lên đường.

Nói dứt lời, một cách nhẹ nhàng, Alice cầm lấy tay tôi, dẫn tôi ra cửa để bước sang phòng khách. Có những tiếng nói rì rầm phát ra từ tivi. Jasper đang ngồi im lìm trong góc phòng, bên chiếc bàn giấy, đôi mắt của anh ta cứ chú mục vào các bản tin mà dường như chẳng có ý niệm gì về chúng.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, ngay bên cạnh chiếc bàn nhỏ, trên đó có để sẵn một khay thức ăn, tôi mặc nhiên bốc thức ăn lên, cho vào miệng, chẳng quan tâm xem mình đang ăn gì.

Alice ngồi hờ hững trên tay ghế xôpha, và cũng bắt đầu dõi cặp mắt vô hồn vào chiếc tivi như Jasper.

Tôi ăn một cách từ tốn, mắt vẫn quan sát Alice, và liếc nhanh sang Jasper... Cả hai người họ im lìm quá. Họ chẳng hề rời mắt khỏi màn hình tivi, mặt dù lúc này chương trình đã chuyển sang mục quảng cáo. Tôi đẩy chiếc khay đi, trong lòng cảm thấy ray rứt. Alice nhìn tôi.

- Có chuyện gì vậy, Alice? – Tôi hỏi.

- Không có gì cả - Đôi mắt cô gái mở rộng, cổ tỏ ra thành thật... Bất giác, tôi không dám tin vào chúng.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

- Chúng ta sẽ đợi Carlisle gọi.

- Vậy là bác sĩ đã gọi cho chúng ta rồi, có đúng không? – Tôi nhận ra là mình đang nôn nóng. Đôi mắt của Alice rời khỏi tôi, liếc nhanh sang chiếc điện thoại di động đặt trên cái túi da của mình, rồi lại nhìn tôi.

- Vậy là sao? – Giọng nói của tôi trở nên run rẩy, tôi cố kiềm chế cảm xúc của mình – Bác sĩ vẫn chưa gọi ư?

- Như vậy có nghĩa là mọi người chưa có gì để kể lại với chúng ta – Thái độ của Alice quá điềm tĩnh.

Bầu không khí càng lúc càng trở nên khó thở.

Jasper đột ngột xuất hiện bên cạnh Alice, ở gần tôi hơn bình thường.

- Bella – Anh ta lên tiếng bằng một giọng nói dịu dàng quá mức đến đáng ngờ - Cô không có gì phải lo lắng hết. Ở đây, cô sẽ rất an toàn.

- Vâng, tôi hiểu điều đó.

- Thế thì tại sao cô lại phải sợ? – Anh ta hỏi lại, ra vẻ khó hiểu. Có lẽ Jasper đã cảm nhận được âm xúc của tôi, chieh có điều là anh ta không thể hiểu được lý do dẫn tới cảm xúc ấy mà thôi.

- Các bạn đã nghe Laurent nói rồi đó – Giọng tôi chỉ thì thào khe khẽ nhưng tôi chắc chắn rằng họ có thể nghe rõ – Ông ta đã nói rằng James là tử thần chính hiệu. Lỡ có điều gì không may xảy ra với ai đó thì sao, họ sẽ bị tách lìa? Nếu có điều gì không may xảy ra với họ... Carlisle, Emmett... Edward... - Nói đến đây, tôi nuốt khan trong họng – Nếu người phụ nữ độc ác kia làm bà Esme bị thương... - Giọng nói của tôi bỗng vút cao, càng lúc tôi càng bị kích động - ... Làm sao tôi có thể sống được khi đó là tội lỗi của chính mình chứ? Lẽ ra đừng một ai trong số các bạn nên liêu mình vì tôi...

- Này Bella, Bella, thôi đi – Jasper ngắt lời tôi. Lời nói của anh ta tuôn ra ào ào như nước chảy khiến tôi phải tập trung lắm mới có thể hiểu được – Cô cứ chỉ nghĩ đến những điều chẳng lành, không hay chút nào, Bella à. Tin tôi đi... không ai trong chúng ta sẽ phải lâm vào cảnh hiem nghèo đâu. Cô đã căng thẳng quá rồi, đừng kéo theo những lo toan không cần thiết ấy vào người mình nữa. Nghe tôi nói không! – Jasper gần giọng khi thấy tôi quay mặt đi – Gia đình tôi rất mạnh. Chúng tôi chỉ sợ duy nhất một điều thôi... đó là mất cô.

- Nhưng tại sao mọi người...

Lần này, tôi lướt Alice ngắt lời tôi, những ngón tay lạnh giá của cô khẽ chạm vào má tôi:

- Trong suốt gần một thế kỷ, Edward đã sống trong lặng lẽ và cô đơn. Giờ, anh ấy mới tìm thấy bạn. Bạn không thể thấy được những thay đổi của Edward bằng chúng tôi, những người đã sống chung với anh ấy suốt một thời gian dài đâu. Bạn nghĩ rằng chúng tôi còn có thể nhìn mặt anh ấy trong một trăm năm tiếp theo khi anh ấy bị mất bạn hay sao?

Mặc cảm tội lỗi trong tôi từ từ nguôi ngoai khi tôi nhìn vào đôi mắt đen tuyền của cô gái đi theo bảo vệ mình. Nhưng ngay cả khi trong lòng đang dần dần bình tĩnh trở lại, tôi vẫn biết rằng tôi không thể tin vào cảm xúc của chính mình một khi Jasper đang có mặt ở ngay đây.

Ngày hôm nay mới dài làm sao.

Chúng tôi cứ ru rú mãi trong phòng. Alice gọi xuống quầy tiếp tân để từ chối khâu dọn phòng của khách sạn. Những chiếc cửa sổ vẫn đóng im ỉm, chiếc tivi thì vẫn để mở, dù rằng chẳng ai xem, Cứ độ vài tiếng đồng hồ, thức ăn lại được mang đến phòng cho tôi. Thời gian cứ thế trôi đi, chiếc điện thoại màu bạc nằm trên túi xách của Alice càng lúc càng trở nên lớn dần.

Alice và Jasper đối với tôi không khác gì hai người chăm em – Họ biết kiềm chế cảm xúc tốt hơn tôi nhiều. Trong lúc tôi càng lúc càng bồn chồn đi tới đi lui thì họ lại càng im lìm. Hai bức tượng ấy dõi theo từng bước chân của tôi bằng cặp mắt vô hồn. Cuối cùng, tôi xoay sang làm mình bận rộn bằng cách... ghi nhớ vài chi tiết có trong phòng: những chiếc ghế tràng kỷ đủ sọc, màu nâu, màu đào, màu kem, màu vàng đục, rồi trở về màu nâu. Thỉnh thoảng, tôi lại nhìn lên mấy bức tranh trừu tượng mà nghĩ ra đủ thứ hình như khi còn hình này hình kia vậy. Tôi nhìn ra một bàn tay màu xanh, một người phụ nữ đang chải tóc, một con mèo đang đuổi người. Nhưng rồi khi nhìn ra một vòng tròn đỏ nhạt là một con mắt đỏ đang nhìn tôi trừng trừng, tôi vội vã quay mặt đi.

Chiều đến, tôi trở lại chiếc giường nơi mình đã tỉnh dậy, chỉ đơn giản là muốn tìm ra một ciệc gì đó để mà làm. Mong sao dù là trong bóng tối, nơi tôi dễ đầu hàng nhất, những nỗi sợ hãi lúc nào cũng chực chờ bên cạnh tôi không thể chui lọt qua hàng rào bảo vệ của Jasper mà gập nhảm ý thức của tôi.

Bất ngờ, Alice bỗng bước theo tôi, như thể là vô tình trùng khớp, cô ấy cũng bắt đầu cảm thấy mệt. Trong tôi bắt đầu hiện lên một câu hỏi: chính xác thì Edward đã nói với Alice những gì? Tôi nằm xoài trên giường, còn Alice thì chỉ yên lặng, ngồi khoanh chân bên cạnh tôi. Thoạt đầu, tôi không để ý đến Alice, tôi đã bắt đầu thấm mệt nên muốn ngủ. Nhưng chỉ vài phút sau, khi không có mặt của Jasper, tâm trạng hoảng loạn của tôi lại quay về quấy nhiễu. Chịu thua, tôi từ bỏ một cách nhanh chóng ý định ngủ một giấc. Nằm co người lại, tôi dùng cả huy tay ôm lấy chân mình.

- Alice? – Tôi lên tiếng.

- Ừ?

Cố giữ giọng nói của mình thật bình tĩnh, tôi gạ hỏi:

- Bạn nghĩ họ đang làm gì?

- Carlisle muốn dẫn dụ tên ác quỷ lên phía bắc, càng xa càng tốt, rồi đợi cho hắn đến gần, sẽ phục kích hắn. Còn Esme và Rosalie thì tiếp tục đi về phía tây, chừng nào người phụ nữ kia còn bám theo. Nếu cô ta quay lại thì họ sẽ trở về Forks để canh chừng bố của bạn. Vì vậy, nếu họ không gọi, mình nghĩ rằng

mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp. Nghĩa là kẻ săn người kia ở quá gần và họ không muốn hắn nghe lỏm được điều gì.

- Còn bà Esme?

- Mình nghĩ chắc mẹ mình đã trở về Forks. Mẹ sẽ không gọi nếu có khả năng người phụ nữ đó có thể tình cờ nghe được. Mình hiểu tất cả mọi người đang rất thận trọng.

- Bạn nghĩ họ an toàn, thật chứ?

- Bella, bọn mình phải nói thêm bao nhiêu lần nữa là bọn mình chẳng gặp bất cứ nguy hiểm gì thì bạn mới chịu tin đây?

- Vậy là bạn luôn luôn nói thật với mình, phải không?

- Ừ, mình luôn luôn nói thật với bạn – Giọng nói của Alice rất chân thành.

Tôi dẫn đo một chút, rồi quyết định rin rằng cô ấy nói thật.

- Vậy thì hãy cho mình biết... làm sao bạn có thể trở thành ma-ca-rong?

Câu hỏi của tôi khiến Alice trở nên dè chừng. Cô im lặng. Tôi ngược mắt lên nhìn cô gái, trông cô có vẻ đang rất mâu thuẫn.

- Edward không muốn mình kể với bạn điều đó – Alice đáp. Tôi có cảm giác rằng bản thân cô ấy cũng không muốn kể.

- Không công bằng với mình. Mình nghĩ mình có quyền được biết chứ.

- Mình hiểu.

Tôi nhìn Alice, chờ đợi...

Cô gái thờ dài.

- Anh ấy sẽ giận lắm.

- Đó không phải là việc của anh ấy. Đây là chuyện giữa bạn và mình. Alice, với tư cách là một người bạn, mình xin bạn đây – Tất nhiên, hiện giờ thì chúng tôi đã là bạn... mà chắc Alice cũng đã biết điều đó ngay từ đầu rồi.

Cô bạn ấy nhìn tôi bằng đôi mắt đẹp long lanh nhưng đầy khôn ngoan... cân nhắc...

- Mình sẽ kể với bạn nguyên tắc của nó – Cuối cùng, Alice cũng chịu lên tiếng – Nhưng nói thật với bạn, mình không nhớ chuyện của bản thân mình, mình cũng chưa bao giờ làm điều đó với ai hay trông thấy ai đã làm điều đó, vì thế, mình chỉ có thể kể lý thuyết suông mà thôi.

Tôi vẫn tiếp tục chờ đợi.

- Giống như loài dã thú, cơ thể của những kẻ như bọn mình là cả một kho vũ khí... rất nhiều, nếu không muốn nói là quá nhiều so với mức cần thiết: sức mạnh, tốc độ, các giác quan nhạy bén; đó là chưa kể đến một số năng lực đặc biệt khác như Edward, Jasper và mình may mắn có được. Và rồi, giống như một loài hoa ăn thịt, bọn mình có sức cuốn hút mạnh mẽ... đối với các nạn nhân của mình.

Tôi nằm im, bất giác nhớ lại những lời giải thích sâu sắc tương tự của Edward trên cánh đồng.

Cô bạn mỉm cười, một nụ cười rất bí hiểm.

- Bọn mình còn có một vũ khí hoàn toàn không cần thiết khác... Đó là nọc độc – Alice kể tiếp, những chiếc răng hiện ra sang lóe – Nọc độc không giết chết nạn nhân... Nó chỉ đơn thuần khiến người ta không còn là mình nữa. Hiện tượng đó diễn tiến rất chậm, từ từ theo máu lan truyền đi khắp cơ thể, vì vậy, một khi đã bị cắn rồi, nạn nhân rất đau đớn, và luôn tìm cách chạy thoát khỏi bạn mình. Đó là một loại vũ khí thừa, như mình đã nói rồi đấy. Nhưng mà... làm sao họ có thể chạy thoát được nếu bọn mình ở quá gần. Tất nhiên, chuyện gì cũng có những ngoại lệ. Như Carlisle là một ví dụ.

- Vậy là... khi nọc độc... lan truyền... - Tôi lẩm bẩm.

- Phải mất vài ngày sau mới biến đổi xong hoàn toàn, vì còn tùy thuộc vào lượng nọc có trong máu, còn cách tim bao xa. Miễn là quả tim còn đập thì nọc độc còn di chuyển và biến đổi cơ thể của nạn nhân. Cuối cùng, quả tim không còn đập nữa, cuộc biến đổi coi như hoàn tất. Nhưng trong suốt khoảng thời gian đó, không lúc nào là nạn nhân không mong ước được chết đi.

Tôi rùng mình.

- Thật không dễ chịu chút nào, như bạn thấy đấy.

- Edward nói rằng chuyện đó khó làm lắm... Và mình không hiểu... - Tôi thắc mắc.

- Về mặt nào đó, bọn mình cũng giống như cá mập. Một khi đã ném máu, không, chỉ cần ngửi thấy hơi máu thôi, là rất khó tự chủ. Có khi là không thể tự chủ được nữa. Vì vậy, bạn hiểu không, khi đã cắn ai, ném được máu của người ta, bọn mình sẽ trở nên điên cuồng, mất hết cả lý trí. Cả hai bên đều gặp khó khăn, nạn nhân cũng đau, kẻ săn người càng si mê hút máu...

- Sao bạn nghĩ là bạn không nhớ gì?

- Mình không biết nữa. Đối với những người khác, cơn đau trong lúc biến đổi là ký ức sâu sắc nhất mà họ còn giữ lại được về cuộc sống con người của mình trước đây. Mình thì lại không nhớ gì đến cuộc sống đó – Giọng nói của cô bạn đầy nuối tiếc.

Im lặng... Chúng tôi, mỗi người lại chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình.

Từng giây cứ thế trôi đi, tôi gần như đã quên hẳn sự hiện diện của cô bạn, để mặc cho đầu óc của mình phiêu du đến tận phương trời nào.

Và rồi, bất thình lình, Alice nhảy dựng xuống khỏi giường, đáp xuống đất một cách nhẹ hẫng. Cả người tôi bừng tỉnh, hốt hoảng nhìn cô bạn.

- Có chuyện rồi! – Alice chỉ nói có thể thôi nhưng cô ấy đang ở trong tình trạng khẩn cấp.

Một cách nhanh nhẹn, Alice bước ra cửa cùng lúc với Jasper đang đi vào. Rõ ràng anh ta đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại giữa hai chúng tôi, dĩ nhiên là cả câu cảm than của cô bạn nữa. Jasper đưa cả hai tay ra nắm lấy đôi vai của cô bạn, đưa cô trở về lại giường, và buộc cô ngồi xuống.

- Em thấy gì vậy? – Jasper hỏi ngay, mắt anh ta nhìn thẳng vào mắt của Alice.

Đôi mắt cô gái đang tập trung vào một hình ảnh nào đó xa xôi lắm. Tôi ngồi bên cạnh Alice, chăm chú lắng nghe giọng nói yếu ớt nhưng liên tục của cô:

- Em trông thấy một căn phòng. Căn phòng rất dài, xung quanh có nhiều gương. Sàn nhà lát gỗ. Hẳn ở trong phòng, đang đứng đợi. Có một vạch... một vạch gì đó màu vàng chạy ngang qua những tấm gương.

- Phòng nào?

- Em không biết nữa. Vẫn còn thiếu một số chi tiết... Dường như hấn chưa quyết định xong.

- Lúc nào?

- Không lâu nữa đâu. Hôm nay hấn sẽ có mặt trong căn phòng đó, cũng có thể là ngày mai. Cái đó còn tùy ở hấn. Hấn đang chờ gì đó. Giờ thì hấn ở trong bóng tối rồi.

Giọng nói của Jasper vẫn còn giữ được sự điềm tĩnh, thận trọng khi anh ta hỏi, đúng hơn là đang hướng dẫn Alice:

- Hấn đang làm gì?

- Hấn đang xem tivi... à không, hấn đang “tua” một đầu máy video, trong bóng tối, ở nơi khác.

- Em có thể thấy hấn đang ở đâu không?

- Không, tối quá.

- Thế còn căn phòng có gương soi, ngoài gương ra, còn gì khác không em?

- Chỉ có gương thôi, và một cái gì nữa màu vàng. Hình như là một dải băng chạy quanh phòng. À, còn có một cái bàn màu đen, trên bàn là một máy thu phát âm thanh nổi và một cái tivi. Hấn đang cho chạy một đầu máy video ở đó, nhưng không xem phim như trong căn phòng tối. Căn phòng có gương soi là địa điểm hấn sẽ đợi – Khẽ nheo mắt, Alice lại sững sờ nhìn vào gương mặt của Jasper.

- Còn gì khác không?

Cô bạn lắc đầu. Họ nhìn nhau, không gian trở nên im ắng...

- Vậy là sao? – Tôi lên tiếng hỏi.

Không một ai lên tiếng trả lời, một lúc sau, Jasper quay sang nhìn tôi.

- Kẻ săn người đã thay đổi kế hoạch. Hấn đã có kế hoạch khác, kế hoạch ấy dẫn hấn vào một căn phòng có gương soi và một căn phòng tối.

- Nhưng chúng ta lại không biết những căn phòng đó nằm ở đâu?

- Ừ.

- Chúng ta chỉ biết được rằng hấn sẽ không còn loanh quanh trên những ngọn núi ở phía bắc bang Washington, không còn bị săn đuổi nữa. Hấn sẽ thoát khỏi tay họ - Giọng nói của Alice nghe thật âm đậm.

- Chúng ta cần gọi cho họ không? – Tôi hỏi. Alice và Jasper nghiêm nghị nhìn nhau, lưỡng lự...

Điện thoại reo vang.

Alice băng ra khỏi phòng trước khi tôi kịp nhòm người nhìn theo.

Cô bạn nhấn vào một nút trên điện thoại rồi áp lên tai, không trả lời trước.

- Carlisle – Alice thờ vào. Cô không có vẻ gì gọi là ngạc nhiên hay thanh thản như tôi lúc này.

- Dạ - Cô bạn trả lời, mắt liếc nhìn tôi. Sau đó là lắng nghe một hồi.

- Con cũng vừa nhìn thấy hấn ta – Alice lên tiếng, sau đó là kể lại những gì đã trông thấy – Không rõ điều gì đã khiến hấn lên máy bay... chỉ biết rằng đó là lý do khiến hấn vào trong những căn phòng đó – Cô dừng lại – Dạ - Alice nói với điện thoại và gọi tôi – Bella?

Rồi Alice đưa điện thoại về phía tôi. Tôi chạy vội ra khỏi phòng để đón lấy.

- Dạ vâng? – Tôi thử vào.
- Bella – Edward đáp lời tôi.
- Ôi, Edward! Em đã lo lắng biết bao nhiêu.
- Bella – có tiếng anh thở dài vì thất vọng – Anh đã nói với em là đừng lo lắng gì ngoài lo lắng cho bản thân mình rồi mà.

Được nghe lại giọng nói của anh, còn gì tuyệt vời hơn. Đám mây tuyệt vọng đang lượn lờ quanh chúng tôi bỗng từ từ bay đi.

- Anh đang ở đâu?
- Ở Vancouver. Bella, anh xin lỗi... Bọn anh đã để sống mất hần. Dường như hần nghi ngờ chúng ta... Hần luôn cẩn thận giữ khoảng cách với bọn anh một quãng khá xa, đủ để anh không thể đọc được suy nghĩ của hần. Nhưng giờ thì hần đi rồi... Hần đã lên máy bay. Bọn anh cho rằng hần về Forks để bắt đầu lại từ đầu.

Tôi nghe thấy Alice đang thì thào với Jasper sau lưng mình, những ngôn từ của cô ấy thoát ra quá nhanh, quện vào nhau, tạo thành một âm thanh vù vù.

- Em biết rồi. Alice đã nhìn thấy hần bỏ đi.
- Dù sao, em cũng không được lo lắng gì hết, nghe chưa. Hần chẳng đánh hơi được thứ gì để tìm thấy em đâu. Em chỉ việc ở đó và chờ cho đến khi bọn anh lần ra được hần, hiểu không.
- Em không sao đâu. Mẹ anh vẫn canh chừng cho bố em hả anh?
- Ừ... người phụ nữ kia đã trở lại thị trấn. Cô ta đến nhà em, nhưng bố em đã đi làm rồi. Victoria không lân la đến gần chỗ của bố em đâu, vì thế, đừng sợ gì cả. Có Esme và Rosalie trông chừng rồi, bố em sẽ luôn luôn được an toàn.
- Cô ta đang làm gì hả anh?
- Có lẽ là đang cố lần theo dấu vết của em. Cô ta cứ quần quanh trong thị trấn cả đêm. Rosalie đã đi theo cô ta ra sân bay, tất cả các con đường trong thị trấn, cả trường học... Cô ta đang đào bới mùi hương của em đấy, Bella à, nhưng sẽ chẳng tìm thấy gì đâu.
- Anh chắc chắn là bố em sẽ an toàn chứ?
- Ừ, Esme sẽ không để bố em lọt khỏi tầm mắt của bà đâu. Bọn anh sẽ sớm có mặt ở đó. Nếu tên ác quỷ kia ở đâu đó quanh thị trấn, thế nào bọn anh cũng sẽ tóm được hần.
- Em nhớ anh quá – Tôi thì thào.
- Anh biết mà, Bella. Em tin không, anh biết hết đấy. Em đã mang một nửa linh hồn của anh đi theo em.
- Thế thì anh đến lấy lại đi – Tôi tha thiết yêu cầu.
- Sẽ đến sớm, anh sẽ rang đến đón em thật sớm. Nhưng trước tiên, phải bảo vệ em đã – Anh dè dặt lời tôi chắc như đinh đóng cột.
- Em yêu anh – Tôi thầm thì.
- Em còn có thể tin anh nữa không, với biết bao nguy hiểm anh đã gây ra cho em, bây giờ lại nói rằng anh yêu em rất nhiều?
- Vâng, em tin.
- Anh sẽ đến đón em sớm.
- Em sẽ đợi.

Tất cả... Đám mây phiền muộn lại kéo đến, lượn lờ vây quanh chúng tôi.

Tôi quay lại, trả điện thoại cho Alice, chợt nhận ra là cô và Jasper đang đứng ở bên bàn, chụm đầu vào nhau; cô ấy đang vẽ vờ gì đó trên một tờ giấy của khách sạn. Tôi đứng phía sau lưng ghế, nhòai người qua vai Alice để nhìn.

Alice đang vẽ một căn phòng: dài, hình chữ nhật, phía cuối phòng có một khu vực khác, nhỏ hơn, nhưng rất vuông vức. Dưới sàn nhà là những tấm ván được lát theo chiều dọc của căn phòng. Tựa vào tường là những tấm gương. Vòng quanh căn phòng, cao ngang tầm với thất lương là một thanh ngang. Thanh ngang mà Alice nói rằng màu vàng...

- Một phòng múa bale – Tôi lên tiếng, bất thần nhận ra những hình ảnh quen thuộc.

Cả hai người đồng loạt nhìn tôi, ngạc nhiên.

- Cô biết căn phòng này ư? – Giọng nói của Jasper vẫn tỏ ra điềm tĩnh, nhưng có phảng phất một tâm trạng nào đó mà tôi không đoán ra được. Alice lại cúi đầu vào bức vẽ, bàn tay của cô chuyển động nhanh hơn, bức vẽ lại nhanh chóng có thêm hình, một lối thoát hiểm nằm ngay bức tường phía cuối phòng, và kia, máy thu phát âm thanh nổi và chiếc tivi nằm trên một chiếc bàn thấp đặt ở góc phòng bên phải, phía đầu căn phòng.

- Nó giống như nơi tôi đã đến học múa... hồi tám, chín tuổi. Hình dáng, cách bố trí cũng y hệt như vậy – Nói rồi, tôi chỉ vào tờ giấy, chỗ có khu vực vuông vức thò ra, nhưng ngắn hơn chiều dài phía cuối phòng – Đây là mấy cái phòng tắm... những cánh cửa ăn thông vào một phòng múa khác nữa. Nhưng máy thu phát âm thanh nổi nằm ở đây cơ – Tôi chỉ về phía góc trái – Nó cũ hơn, và không có cái tivi nào cả. Chỉ có một cửa sổ ăn thông với phòng đợi... để quan sát hết toàn bộ phòng múa.

Alice cùng Jasper chăm chăm nhìn tôi.

- Cô cá chắc là cũng một phòng không? – Jasper hỏi, vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

- Không, tôi không chắc lắm... Tôi nghĩ hầu hết những phòng tập múa đều giống như vậy... những chiếc gương soi, tay vịn – Nói rồi, tôi lướt ngón tay lên những tay vịn dùng khi tập múa bale được đặt ở đằng trước những tấm gương – Tất cả đều giống như vậy – Tay tôi chạm vào cánh cửa, nằm ở vị trí chính xác trong căn phòng múa mà tôi từng biết đến.

- Hiện nay, bạn có lý do gì để đến đó không? – Alice cất tiếng hỏi, phá tan cơn mơ màng của tôi.

- Không, đã gần mười năm rồi, mình không đến đó. Mình là một diễn viên múa dờ tệ... Người ta thường xếp cho mình múa ở sau lưng những bạn khác không hà – Tôi thật thà thú nhận.

- Vậy thì nó đâu còn có gì dính dáng với bạn nữa? – Alice bắt đầu chú ý.

- Ừ, thậm chí mình còn không nghĩ chủ nhân hiện thời của nó là người cũ. Mình dám chắc nó là một phòng tập múa khác, ở đâu đó.

- Thế phòng tập cũ của cô nằm ở đâu? – Jasper đột ngột xen vào, hỏi.

- Gần nhà mẹ tôi. Tôi hay đến đó mỗi khi tan trường ...- Tôi trả lời và bỗng dưng ngừng bật. Thái độ của Alice Và Jasper đang dần dần thay đổi.

- Vậy là ở Phoenix này, phải không? – Giọng nói của anh ta vẫn cố tỏ ra bình thản.

- Vâng – Tôi thì thầm - Ở đường số Năm Mươi Tám và đường Tây Xương Rồng.

Bầu không khí xung quanh chúng tôi nhanh chóng chìm sâu vào im lặng. Ba cặp mắt cùng chú mục vào bức vẽ.

- Alice – Tôi lên tiếng – Chiếc điện thoại đó còn an toàn không?

- Có – Cô bạn gật đầu xác nhận – Số điện thoại chỉ truy nguyên được đến Washington mà thôi.

- Vậy mình mượn để cho mẹ nó nhé.

- Mình nhớ mẹ bạn ở Florida mà.

- Ừ...nhưng mẹ sớm quay về, và mẹ không thể trở lại căn nhà đó khi mà...- Giọng nói của tôi run run. Tôi đang nghĩ đến điều Edward đã nói, về người phụ nữ tóc đỏ đã đến nhà của bố Charlice, đến trường... Hồ sơ lịch của tôi nằm cả ở đó...

- Làm sao bạn liên lạc với mẹ được?

- Mẹ và dương không có số điện thoại riêng, ngoại trừ số ở nhà... Và mẹ mình hay kiểm tra lời nhắn lắm.

- Jasper? – Alice hỏi.

Jasper dăm chiêu suy nghĩ một lát.

-Tôi nghĩ cũng không có vấn đề gì.. Nhưng dĩ nhiên là cô đừng tiết lộ nơi ẩn náu của chúng ta.

- Một cách hăm hở, tôi cầm lấy chiếc điện thoại, bấm con số quen thuộc. Điện thoại reo bốn lần, rồi tôi nghe được giọng nói hồ hởi của mẹ đề nghị tôi để lại lời nhắn.

- Mẹ - Tôi nói sau tiếng “bíp” – Là con đây. Mẹ hãy nghe con, con cần mẹ làm giúp con một việc. Quan trọng lắm. Ngay khi nhận được lời nhắn này, mẹ hãy gọi số này cho con – Alice đang ở bên cạnh tôi, hý hoáy viết bên dưới bức tranh của mình số điện thoại. Tôi đọc hai lần, rất cẩn thận – Mẹ đừng đi đâu cho đến khi gọi cho con nhé. Đừng lo cho con, con vẫn ổn, nhưng con cần phải nói chuyện với mẹ ngay, cho dù mẹ có gọi trễ thế nào, mẹ nhé? Con yêu mẹ lắm. Tạm biệt mẹ - Khẽ nhắm mắt lại, tôi dốc hết cả lòng chân thành ra mà cầu nguyện, hy vọng rằng đừng có sự cố bất ngờ nào xảy ra khiến mẹ phải về nhà trước khi nhận được lời nhắn của tôi.

Ngồi thừ ra trên chiếc ghế xôpha, tôi nhắm nháp vài miếng trái cây còn thừa lại để giết cái buổi tối dài lê thê này. Tôi nghĩ đến việc gọi cho bố, nhưng rồi không biết phải kể rằng mình đang ở nhà hay ở khách sạn, nên thôi. Rồi tôi tập tưng xem tin tức, chú ý những bản tin nói về Florida và chương trình huấn luyện về mùa xuân, xem có vụ đình công, bão bùng và những sự cố khiến họ quay trở về nhà sớm hơn dự định.

Quả là khi đã trở thành bất tử, người ta sẽ chẳng bao giờ còn nôn nóng là gì nữa. Cả Jasper và Alice dường như đều không cảm thấy cần thiết phải làm điều gì. Ngồi yên được một lúc khá lâu, Alice lại bắt đầu hý hoái phát họa những nét mơ hồ của căn phòng tối mà cô còn có thể thấy được vào thứ ánh sáng mờ ảo của chiếc tivi. Trong lúc làm việc, cô hoàn toàn ngồi im, đôi mắt tuyệt đẹp không bao giờ chịu ảnh hưởng của thời gian cứ chú mục vào những bức tường trống rỗng. Jasper cũng vậy, dường như không hề

bị cảm xúc vội vàng tác động lên hai chân – buộc phải đi tới đi lui khắp phòng, tác động lên hai mắt – khiến chúng trở nên tò mò muốn nhìn xuyên qua những chiếc màn dày cộp, hay bị ghòoi thúc bởi ý nghĩ chạy ra khỏi phòng và hét văng lên cho khây khỏa... giống như tâm trạng của tôi hiện thời. Trong lúc chờ đợi cuộc điện thoại trên chiếc ghế xôpha, giấc ngủ đến với tôi lúc nào không hay. Đôi tay giá lạnh của Alice trong lúc mang tôi về giường có đánh thức tôi dậy được một chút, nhưng rồi ngay sau đó, tôi lại chìm sâu vào vô thức trước khi cái đầu kịp vùi sâu vào chiếc gối.

Chương 21 Cuộc điện thoại

Hình như khi tôi tỉnh dậy, trời hãy còn sớm, tôi hiểu rằng cái đồng hồ sinh học trong người mình đang bắt đầu đảo chiều ngày và đêm. Nằm im trên giường, tôi cố lắng nghe giọng nói êm ái của Alice và Jasper từ phòng ngoài vọng vào. Tiếng nói cũng khá lớn nên tôi có thể nắm được gần hết cuộc trao đổi của hai người họ... Lăn mình trên giường cho đến khi hai chân có thể dễ dàng đặt xuống đất, tôi ngật ngữ bước ra phòng khách.

Đồng hồ trên chiếc tivi cho biết mới chỉ hơn hai giờ sang một chút. Alice và Jasper đang ngồi trên ghế xôpha, Alice lại đang hí hoáy vẽ, còn Jasper thì chăm chú quan sát qua vai cô. Khi tôi bước vào phòng, không một ai ngước mặt lên, công việc của Alice đã choán hết tâm trí của hai người rồi.

Tôi bước đến bên cạnh Jasper, ghé mắt nhìn.

- Alice lại trông thấy điều gì nữa ư? – Tôi lên tiếng hỏi Jasper.

- Ừ. Hẳn trở lại căn phòng có chiếc đầu máy video, bây giờ thì đã sáng rồi.

Tôi nhìn Alice vẽ một căn phòng vuông vức với những cái rầm sẫm màu bắc ngang qua trần nhà khá thấp. Những bức tường ốp gỗ bắt đầu nhuộm màu thời gian. Dước sàn nhà là một tấm thảm sẫm màu, chính giữa có một hình hoa văn trang trí. Ở bức tường phía nam có một cửa sổ rất to, còn phía đông là một cửa sổ ăn thông với phòng khách. Bên cạnh lối vào gian phòng là một tảng đá... à không, đó là một cái lò sưởi bằng đá màu vàng nâu, sưởi ấm cho cả hai phòng. Theo hướng nhìn này thì chiếc tủ gỗ nhỏ dùng để kê cái tivi và đầu máy video nằm ở phía tây nam của căn phòng. Đối diện với cái tivi là một chiếc ghế xôpha uốn đã cũ mềm và một chiếc bàn nhỏ.

- Điện thoại nằm ở đây – Tôi thì thào, chỉ tay vào bức vẽ.

Hai cặp mắt đồng loạt nhìn sững vào tôi.

- Đây là căn nhà của mẹ tôi.

Alice đứng bật dậy khỏi chiếc ghế xôpha, chớp ngay lấy cái điện thoại và bấm số. Không thể nào nhầm lẫn được, tôi nhìn chăm chú vào bức vẽ căn phòng gia đình của mẹ. Một cách điềm tĩnh, Jasper trượt người tới để ngồi sát bên tôi. Anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, sự tiếp xúc này dường như đã khiến cho tác dụng của sự điềm tĩnh ấy mạnh thêm lên. Nổi kinh hoàng bỗng chốc mờ nhạt đi, tuy vậy còn lẫn quất đâu đó.

Đôi môi của Alice mấp máy liên hồi, những tiếng rì rì nho nhỏ ấy không ai có thể hiểu được. Và lại, giờ đây, tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tập trung.

- Bella – Alice lên tiếng gọi tôi. Tôi nghiêng người nhìn cô bạn thân thân.

- Bella à, Edward đang trên đường đến đón bạn đấy. Anh ấy, Emmet và Carlisle sẽ đưa bạn đến chỗ khác, tạm thời giấu bạn một thời gian.

- Edward sẽ đến ư? – Những lời nói ấy không khác gì một chiếc áo phao cổ tròng vào cổ tôi giữa biển lũ.

- Ừ, anh ấy đang đáp chuyến bay đầu tiên rời khỏi Seattle. Chúng ta sẽ đón Edward ở sân bay, và bạn sẽ cùng đi với anh ấy.

- Nhưng mẹ mình... Hẳn đến đây là để bắt mẹ mình, Alice à! – Mặc dù có Jasper ở bên cạnh nhưng giọng nói của tôi vẫn ần chứa nỗi kích động.

- Jasper và mình sẽ ở lại cho đến khi mẹ bạn được an toàn.

- Mình không thể thắng được, Alice. Mọi người không thể bảo vệ những người thân yêu của mình suốt đời được. Bạn không nhận ra hẳn đang làm gì sao? Hẳn không lòng bắt mình. Hẳn tìm người khác, hẳn sẵn tía từng người mình yêu thương... Alice, mình không thể...

- Bọn mình sẽ tóm được hẳn mà, Bella – Cô bạn cố trấn tĩnh tôi.

- Nếu bạn gặp chuyện chẳng lành thì sao, Alice? Bạn nghĩ rằng mình vẫn sẽ sống tốt được sao? Bạn nghĩ hẳn chỉ có thể làm tổn thương mình bằng cách nhắm vào gia đình mình thôi sao?

Alice nhìn sang Jasper... một cái nhìn đầy ngụ ý. Ngay tức thì, một đám mây mù nặng trĩu mang theo giấc ngủ phủ chụp xuống người tôi. Hiểu được điều gì đang xảy ra, lý trí của tôi cố vùng vẫy hòng thoát khỏi đám mây đó. Cố chống chọi cho mắt mở ra, tôi đứng dậy, tránh khỏi bàn tay của Jasper.

- Tôi không muốn ngủ đâu – tôi gất gỏng.

Bước trở lại phòng riêng tôi đóng sầm cửa lại... Tiếng cánh cửa đập vào vào chốt vang lên một âm thanh khô khốc khá to. Bây giờ thì tôi đã có thể có được một chút riêng tư rồi. Lần này, Alice không đi theo tôi. Trong suốt ba tiếng rưỡi đồng hồ đó, tôi cứ ngồi bó gối, nhìn chăm chăm lên tường mà chịu đựng sự căng thẳng đang càng lúc càng tràn ngập tâm hồn. Đầu óc tôi bị bó hẹp trong một cái vòng luẩn quẩn, chẳng có được suy nghĩ nào. Không có lối thoát, cũng không thể nào trì hoãn được tình hình. Tôi lơ mơ nhận ra cái

kết cục bi thảm của cuộc đời mình. Chỉ có điều trên đường đến đó, còn biết bao nhiêu người nữa sẽ bị liên lụy vì tôi?

Niềm an ủi duy nhất, niềm hy vọng duy nhất của tôi còn lại lúc này chính là biết rằng sẽ sớm được gặp lại Edward. Biết đâu khi được nhìn lại gương mặt của anh, tôi sẽ tìm ra lời giải hóc búa lúc này đang lảng tránh tôi chẳng.

Chuông điện thoại lại reo vang, tôi trở ra phòng ngoài, bước chân ngập tràn nỗi hổ thẹn. Giá mà hồi nãy, tôi đừng làm tổn thương hai người bạn đang xả thân bảo vệ mình, giá mà họ biết được rằng lòng tôi biết ơn họ biết bao nhiêu.

Như thường lệ, Alice lại trả lời điện thoại rất nhanh, và lần đầu tiên, kể từ lúc ở trong khách sạn, tôi phát hiện ra rằng Jasper không còn ở trong phòng nữa. tôi ngược nhìn đồng hồ - đã năm giờ ba mươi phút sáng.

- Mọi người đang lên máy bay đây – Alice thông báo với tôi – Máy bay sẽ hạ cánh lúc chín giờ bốn mươi lăm phút – Vậy chỉ còn vài giờ đồng hồ còn con nữa thôi, anh ấy sẽ có mặt ở đây rồi.

- Jasper đâu?

- Đang làm thủ tục trả phòng.

- Hai bạn sẽ không ở đây nữa sao?

- Ừ, bọn mình sẽ dọn đến ở gần nhà của mẹ bạn.

Lòng tôi lại dậy sóng trước câu trả lời của cô bạn. Chuông điện thoại lại reo vang, đầu óc của tôi ngay lập tức bị phân tán. Alice có vẻ ngạc nhiên, còn tôi thì ngập ngừng, đôi mắt chứa chan hy vọng hướng về chiếc điện thoại.

- Alo? – Alice lên tiếng – Không, nhưng bạn ấy ở ngay đây ạ - Nói xong, cô bạn đưa chiếc điện thoại cho tôi. Mẹ của bạn, cô bạn nói thầm, không để phát ra tiếng.

- Alo

- Bella? Bella? – Đó là giọng nói của mẹ tôi, giọng nói quen thuộc mà tôi đã được nghe cả ngàn lần khi còn thơ bé, mỗi khi tôi lò dò tiến ra sát mép vĩa hè hay lạc mất mẹ trong đám đông. Đó là giọng gọi con đầy hoảng loạn của mẹ.

Tôi thờ dãi. Tôi đã lường trước tình huống này; dù rằng tôi đã cố gắng để lại lời nhắn một cách bình thường, vậy mà vẫn không làm giảm bớt được mức độ cần kíp của nó.

- Mẹ bình tĩnh nào – Tôi cố nói bằng giọng dịu dàng, đồng thời chậm rãi bước ra xa khỏi Alice. Tôi không tin mình có thể nói dối một cách trơn tuột khi có mặt cô bạn ở đó – Mọi chuyện của con đều ổn cả, mẹ yên tâm chưa? Giờ thì con chỉ xin mẹ một phút để con giải thích mọi việc thôi, mẹ nhé.

Tôi dừng lại, ngạc nhiên là mẹ vẫn chưa ngắt lời tôi.

- Mẹ?

- Cần thận, đừng phát ngôn bất cứ điều gì cho tới khi ta bảo.

Lần này là một giọng nói hoàn toàn xa lạ đối với tôi, là giọng nói mà tôi không bao giờ dám nghĩ tới trong suốt thời gian căng thẳng này. Đó là giọng nói ở âm vực cao của một người đàn ông... một giọng nói cực kỳ êm dịu... mà ta thường hay nghe thấy trên các mẫu quảng cáo xe hơi sang trọng. Hắn nói rất nhanh:

- Nào, ta không muốn làm cho mẹ mi đau, vì thế, phải lặp lại chính xác điều ta nói, có như vậy thì mẹ mi sẽ không sao – Hắn dừng lại một lúc, một sự im lặng đáng sợ - Tốt lắm – Hắn khen ngợi – Nào, giờ thì hãy lặp lại theo ta, và cố gắng nói cho thật tự nhiên đấy. Nói đi: “Không, mẹ ơi, mẹ đừng đi đâu hết”.

- Không, mẹ ơi, mẹ đừng đi đâu hết – Giọng nói của tôi chẳng hơn gì một lời thì thầm.

- Ta biết điều này rất khó khăn – Giọng nói ở đây dây bên kia đang chứa niềm vui thích, nhưng vẫn tỏ ra thân thiện và dịu dàng – Sao mi không đi sang phòng khác để về mặt khổ sở của mi không phá hỏng mọi chuyện? Mẹ mi không có lý do gì để phải lãnh chịu mọi hậu quả. Vừa đi vừa nói: “Mẹ, xin hãy nghe con”. Làm đi.

- Mẹ, xin hãy nghe con – Giọng nói của tôi không khác gì một lời nài xin. Một cách chậm rãi, tôi bước vào phòng ngủ, cảm nhận rõ mồn một ánh mắt lo lắng của Alice đang dán vào lưng mình. Đóng cửa lại, đầu óc đang cực kỳ hoảng loạn nhưng tôi buộc mình phải suy nghĩ thật sáng suốt.

- Thế nào, bây giờ chỉ còn một mình hả? Chỉ cần trả lời “Vâng”, hay “Không” thôi.

- Vâng.

- Nhưng chúng nó có thể nghe thấy lời mi, ta dám chắc đấy.

- Vâng.

- Được rồi – Giọng nói êm dịu vẫn tiếp tục – Nói đi: “Mẹ, xin hãy tin con”.

- Mẹ, xin hãy tin con.

- Mọi chuyện diễn tiến quá bất ngờ, vượt hơn cả sự mong đợi của ta. Ta những tưởng sẽ phải chờ đợi, thế nhưng mẹ mi bỗng đột ngột tham gia vào trò chơi này. Vậy là dễ dàng hơn rồi, phải không? Không phải hồi hộp, không phải chờ đợi mi nhiều nữa.

Tôi vẫn im lặng lắng nghe.

- Giờ thì hãy nghe rõ nhưng gì ta nói đây. Ta muốn mi tránh xa lũ bạn ấy ra; liệu mi có làm được không? Chỉ cần trả lời “Có” hay “Không” thôi.

- Không.

- Tiếc là tai ta phải nghe điều đó. Ta cứ tưởng mi sẽ thông minh hơn chứ. Nếu tính mạng của mẹ mi tùy thuộc vào điều đó, liệu mi có tránh xa chúng được không? Chỉ cần trả lời “Có” hay “Không” thôi.

Chỉ còn cách đó thôi. Bất giác tôi nghĩ đến cảnh Edward và tôi cùng nắm tay nhau ra phi trường. Sân bay quốc tế Sky Harbor, những đám đông đứng chen chúc.

- Có.

- Tốt hơn rồi. Ta biết sẽ chẳng dễ dàng gì, nhưng nếu ta phát giác ra rằng mi có bạn đi theo... Chắc chắn, mẹ mi se xui xẻo lắm đấy – Giọng nói thân thiện buông ra một câu hứa chắc nịch – Mi cần phải biết rõ về bạn ta để mà hiểu rằng ta có khả năng nhận ra rất nhanh việc có ai đi theo tháp tùng mi không đấy. Trong trường hợp đó, ta chỉ cần mất có chút xíu thời gian để “làm việc” với mẹ mi mà thôi. Mi có hiểu không? Trả lời “Có” hay “Không” thôi.

- Có – Giọng nói của tôi vỡ òa ra trong giây lát.

- Tốt lắm, Bella. Bây giờ thì đây là việc mi phải làm. Ta muốn mi đi đến nhà của mẹ mi. Cạnh chiếc điện thoại, có một con số. Gọi cho số đó, ta sẽ cho mi biết cần phải đến nơi nào tiếp theo – Vậy là tôi đã biết nơi nào rồi... là nơi đó... mọi chuyện sẽ kết thúc. Dẫu sao thì tôi vẫn phải làm theo một cách chính xác các chỉ dẫn của hấn – Mi có làm được không? Trả lời “Có” hay “Không” thôi.

- Có.

- Trước buổi trưa nhé, Bella. Ta không có nhiều thời gian đâu – Hấn nói một cách lịch sự.

- Dượng Phil đâu? – Tôi hỏi cụt lùn.

- Ừmmm, cẩn thận chứ Bella. Khi nào ta hỏi, mi mới được nói chứ, nào.

Tôi lại im lặng.

- Đến chuyện quan trọng rồi đây, khi gặp lại những người bạn, mi không được để chúng nghi ngờ. Hãy kể cho chúng nghe rằng mẹ mi đã gọi, và rằng mi đã thuyết phục được mẹ không về nhà trong thời gian này. Giờ thì lặp lại lời ta nhé: “Cảm ơn Mẹ”. Nào, nói đi.

- Cảm ơn mẹ - Mắt tôi đã mọng đầy nước, những chỉ chực trào ra. Tôi cố ngăn mình không bật khóc.

- “Con yêu Mẹ. Cong sẽ sớm gặp lại mẹ”. Nói đi.

- Con yêu Mẹ - Giọng nói của tôi hơi gằn – Con sẽ sớm gặp lại mẹ - Tôi hứa như đinh đóng cột.

- Tạm biệt Bella. Ta sẽ chờ được gặp mi – Hấn gác máy.

Tôi vẫn còn giữ điện thoại bên tai. Các khớp xương trong người tôi đông cứng lại vì khiếp sợ... Tôi không còn khả năng co duỗi các ngón tay của mình nữa.

Tôi hiểu mình cần phải suy nghĩ cho thấy đáo, nhưng sao đầu óc của tôi chỉ ngập tràn giọng nói hoang loạn của mẹ. Từng giây cứ thế trôi qua, tôi buộc mình phải lấy lại bình tĩnh.

Từ từ, từ từ, tư duy của tôi bắt đầu mạnh lên, phá tan bức tường đau khổ vốn được xây dựng rất kiên cố trong lòng. Quyết định đi. Mình hoàn toàn không có sự lựa chọn nào cả, ngoài một lựa chọn duy nhất: đi đến căn phòng đầy gương đó mà đón nhận cái chết. Ngoài mạng sống ra, mình chẳng còn gì cho đi để đổi lấy tính mạng của mẹ. Chỉ hy vọng rằng sau khi tận hưởng niềm vui chiến thắng vì đã đánh bại được Edward, James sẽ hài lòng mà bỏ qua cho tất cả. Nghĩ đến đây, toàn bộ nỗi tuyệt vọng của thế gian bất ngờ đổ ụp xuống người tôi, nhấn tôi chìm ngìm; không có cách gì khả dĩ mặc cả được, cũng như không cách gì có thể đề nghị hay từ chối hấn. Mình không còn chọn lựa nào khác cả, tôi tự nhủ. Hãy dừng cảm lên.

Nỗ lực hết sức bình sinh, tôi đẩy lùi nỗi sợ hãi ra xa khỏi mình. Tôi đã quyết định xong. Không nên để lãng phí thời gian, bằng không, mình sẽ không đủ sức để gánh chịu hậu quả. Nghĩ nhanh lên, Alice và Jasper đang chờ tôi; thoát khỏi họ - đó là việc làm cần thiết, nhưng đồng thời cũng là điều khó có thể thực hiện được.

Bất giác tôi thấy mừng là Jasper đã bỏ đi. Nếu anh ta ở đây và nhận ra nỗi đau khổ của tôi trong năm phút vừa rồi thì làm gì mà họ chẳng nghi ngờ chứ? Tôi ráng nuốt vào trong lòng sự khiếp sợ cùng nỗi lo lắng,

và cố gắng kiềm chế chúng. Không được, hiện giờ tôi không đủ sức để làm việc đó. Không biết khi nào thì Jasper quay trở lại?

Tôi tập trung nghĩ cách trốn thoát, hy vọng rằng sự rành rẽ về mọi ngóc ngách trong sân bay sẽ là lợi thế của mình. Và bằng cách này hay cách khác, tôi phải tránh xa Alice...

Chắc chắn Alice đang ở ngoài phòng khách đợi tôi với bao điều thắc mắc. Từ giờ cho tới lúc Jasper quay lại, tôi phải trao cho Alice một vật riêng tư mới được.

Vậy là tôi phải chấp nhận rằng sẽ không bao giờ còn có thể nhìn thấy Edward được nữa, thậm chí chỉ là nhìn thấy gương mặt anh lần cuối cùng lúc khiêng tôi ra khỏi căn phòng đầy gương ấy. Tôi sẽ làm tan nát cõi lòng anh, ấy vậy mà tôi chẳng thể nói lời từ biệt. Bất giác, tôi quyết định cứ để mặc cho mọi đau khổ dâng lên tràn ngập hồn mình trong giây lát. Nhưng rồi tôi lại xua tất cả chúng đi, quyết định ra ngoài gặp Alice.

Điều duy nhất tôi có thể xoay sở được, đó là biết gương mặt của mình trở nên ủ rũ, thiếu linh hoạt. Tất nhiên là Alice nhận ra ngay, và tôi không có ý đợi được hỏi han. Lúc này, trong tay tôi chỉ có duy nhất một kịch bản mà thôi, ngoài kịch bản đó ra, tôi không còn biết ứng khẩu ra câu gì khác cả.

- Mẹ mình rất lo. Mẹ muốn về nhà. Nhưng ổn rồi, mình đã thuyết phục được mẹ không đến đây rồi – Giọng nói của tôi chẳng có chút sinh khí nào.

- Vậy có thể chắc chắn là mẹ bạn không sao rồi, Bella, đừng lo lắng nữa.

Tôi quay mặt đi, không dám để cô bạn nhìn thấy gương mặt của mình.

Mất tôi dừng lại nơi tập giấy trắng của khách sạn đang để ở trên bàn. Vô cùng điềm đạm, tôi tiến đến đó, trong đầu bất thần nghĩ đến một chuyện... Ở đó còn có một bì thư nữa. Tốt quá rồi.

- Alice – Tôi từ tốn lên tiếng, vẫn không dám quay mặt lại, giọng nói của tôi vẫn tỏ ra bình thường – Nếu mình viết một bức thư cho mẹ, bạn có thể chuyển nó tới cho mẹ mình được không? Ý mình muốn nói là bạn để nó ở nhà của mẹ mình ấy?

- Tất nhiên rồi, Bella – Giọng nói của cô bạn vẫn tỏ ra thận trọng. Dường như cô ấy bắt đầu nghi ngờ tâm trạng đang bùng nổ của tôi thì phải. Tôi cố kiềm chế cảm xúc của mình lại.

Lại bước vào phòng ngủ, tôi ngồi quỳ gối bên cạnh chiếc bàn nhỏ kê cạnh giường và bắt đầu viết.

- Edward – Tôi viết. Bàn tay run rẩy, phải căng mắt lắm mới đọc được những dòng chữ của tôi lúc này:

Em rất yêu anh. Cho em xin lỗi. Hắn đang bắt giữ mẹ em, và em không còn cách nào khác. Em cũng biết lựa chọn của mình có thể sẽ không mang lại kết quả nào tốt đẹp. Vì vậy em rất, rất xin lỗi anh.

Anh đừng giận Alice và Jasper. Em rời xa được họ là cả một phép màu, anh ạ. Anh hãy cảm ơn hai bạn ấy dùm em. Đặc biệt là Alice, anh nhé.

Và em xin anh, xin anh đừng đi theo hắn. Vì hắn muốn vậy. Em không thể thanh thản nếu bất kỳ người nào vì em mà bị tổn thương, đặc biệt là anh. Em xin anh, đây là điều duy nhất em mong anh hãy làm. Vì em.

Yêu anh thật nhiều. Hãy tha thứ cho em.

Bella.

Một cách cẩn thận, tôi gấp bức thư lại, bỏ vào phong bì. Cuối cùng thì anh cũng sẽ tìm ra nó. Tôi hy vọng rằng anh sẽ hiểu và làm theo lời tôi, chỉ lần này mà thôi.

Một cách cẩn thận, tôi dán phong bì lại.

Chương 22 TRỐN - TÌM

Mất ít thời gian hơn tôi nghĩ...sau tất cả những hoảng loạn, đau khổ và tuyệt vọng tràn ngập trong trái tim tôi. Thời gian trôi qua chậm hơn bình thường. Khi tôi trở ra phòng khách với Alice, Jasper vẫn chưa quay về. Dẫu sao, tôi vẫn sợ phải hiện diện trong cùng một gian phòng với cô bạn, sợ rằng cô sẽ đoán ra ... và sợ rằng phải lẩn trốn thêm cả cô ấy nữa.

Sau tất cả mọi chuyện, khi niềm tin, suy nghĩ luôn bị thay đổi, tôi những tưởng mình sẽ không bao giờ còn ngạc nhiên về bất kỳ điều gì nữa, nhưng rồi khi trông thấy Alice đổ hân người lên bàn, hai tay níu lấy cạnh bàn, tôi lại bắt đầu ngạc nhiên:

- Alice?

Cô bạn không có phản ứng gì khi nghe tôi gọi tên, nhưng cái đầu thì khe khẽ rung động, tôi nhìn gương mặt của Alice. Đôi mắt cô bạn ngây ra, sững sờ... Tôi nghĩ ngay đến mẹ. Tôi đã chậm chân rồi sao?

Vội vã bước đến bên Alice, một cách tự nhiên, tôi đưa tay vuốt lên mái tóc của cô bạn.

- Alice! - Giọng nói của Jasper vang lên khắp phòng và chỉ trong một cái chớp mắt, anh ta đã hiện diện ở ngay bên cạnh Alice, đặt tay mình lên tay cô, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay ra khỏi cạnh bàn. Đứng kia, cánh cửa phòng đang tự đóng lại - "kịch"!

- Có chuyện gì vậy? - Anh ta vận hỏi.

Cô bạn rời mắt khỏi tôi, thần thờ nhìn vào bộ ngực của Jasper.

- Bella - Alice lên tiếng.

- Ừ, mình đây - Tôi trả lời.

Ngay tức khắc, Alice xoay đầu lại, đôi mắt khóa chặt lấy mắt tôi, vẫn là đôi mắt ngây đại rất lạ lùng. Bất thần tôi nhận ra không phải cô bạn muốn nói chuyện với tôi, cô đơn thuần chỉ trả lời câu hỏi của Jasper mà thôi.

- Bạn trông thấy gì vậy? - Tôi hỏi, giọng nói của tôi không có vấn đề gì đáng để chú ý.

Jasper chăm chú quan sát thái độ của tôi. Tôi vẫn giữ thái độ ngơ nghe và chờ đợi. Đã có tác dụng, đôi mắt của anh ta lộ rõ vẻ bối rối, hoang mang, khi cứ phải chuyển đổi cái nhìn từ gương mặt của Alice đến gương mặt của tôi... Tôi hiểu Alice đã trông thấy gì rồi.

Bầu vây quanh tôi là một bầu không khí yên bình. Tôi vui vẻ đón nhận, sử dụng nó để không chế, điều tiết cảm xúc của mình.

Alice cũng vậy, cô bạn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Không có chuyện gì cả - Cuối cùng, cô ấy cũng trả lời, giọng nói hoàn toàn điềm tĩnh và đáng tin cậy - Vẫn là căn phòng trước đây thôi.

Rồi quay sang tôi, gương mặt của cô bạn lộ rõ vẻ quan tâm, ân cần:

- Bạn có muốn ăn sáng không?

- Không, mình sẽ ăn ở sân bay - Tôi cũng trả lời một cách bình tĩnh. Dứt lời, tôi đi vào phòng tắm để ngâm mình trong nước. Như thể đang mượn tạm khả năng đặc biệt của Jasper, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Alice... Chẳng qua là cô bạn đang che giấu ý nghĩ đó mà thôi, và chờ khi tôi đã ra khỏi phòng, còn lại một mình với Jasper, hẳn cô bạn sẽ kể với anh ta rằng họ phạm sai lầm, và rằng họ sẽ thua một cách thảm hại...

Một cách cẩn thận, tôi cố tập trung vào từng chi tiết nhỏ, vụ vật nhưng có thể có ích. Tôi để tóc xõa tự nhiên, che phủ được phần lớn gương mặt của mình. Chính nhờ có Jasper, nhờ bầu không khí an lành anh ta mang lại mà đầu óc của tôi trở nên minh mẫn. Nó giúp tôi hoàn thành kế hoạch. Tôi gần như đã xới tung cái túi xách của mình cho tới khi tìm thấy chiếc ví đựng tiền. Rất vội vã, tôi lấy tất cả tiền, nhét hết vào túi.

Một cảm giác nôn nao không sao tránh khỏi vừa len lỏi vào lòng tôi khi tôi chuẩn bị ra phi trường, nhưng dẫu sao thì tôi cũng cảm thấy vui lên được một chút vì chúng tôi rời khỏi phòng lúc bảy giờ. Lần này, chỉ có tôi ngồi một mình trong chiếc xe hơi đen tuyền... Không có mẹ. Alice chui vào xe, hướng mặt về phía Jasper, nhưng đằng sau cặp mắt kính đen ấy, tôi nhận ra đôi mắt âu lo của cô bạn chiếu thẳng về phía mình trong vài giây.

- Alice? - Tôi lên tiếng một cách thờ ơ.

Alice lập tức cảnh giác.

- Việc đó diễn ra như thế nào? Những điều bạn nhìn thấy ấy? - Tôi ngó mông lung ra ngoài cửa sổ, giọng nói đầy ấp ối chán nản - Edward nói rằng nó không rõ ràng... rằng mọi thứ đều có thể thay đổi? - Quả thực, gọi tên anh lúc này khó khăn hơn tôi tưởng nhiều. Hẳn Jasper đã nhận ra ngay lập tức điều đó, một làn sóng tĩnh lặng khác bất thần lại dâng tràn trong chiếc xe hơi.

- Ừ, mọi thứ rồi sẽ thay đổi... - Cô bạn lăm lăm đầy hi vọng, tôi cảm nhận được rõ ràng điều đó - Chỉ có một số thứ là có thể tin chắc, như thời tiết chẳng hạn. Con người thì khó hơn. Mình chỉ có thể trông thấy tiến trình của người ta thôi. Một khi họ thay đổi suy nghĩ... thay đổi quyết định, dù nhỏ thế nào... thì toàn bộ tương lai cũng sẽ thay đổi.

Tôi trầm ngâm gật đầu.

- Vậy là bạn không thể trông thấy James ở Phoenix cho tới khi hắn quyết định đến đây.

- Ừ - Cô bạn gật đầu đồng ý với thái độ cảnh giác.

Vậy là cho tới lúc tôi quyết định đi đến căn phòng đầy gương soi gặp James, Alice đã không thể nhìn thấy tôi và James ở đó. Tôi cố gắng ngừng suy luận về những gì cô bạn có thể nhìn thấy. Tôi không muốn nổi khiếp sợ của mình làm cho Jasper nghi ngờ mà hỏng chuyện. Sau khi Alice tiên thị, hai người họ đã chú ý đến tôi hai lần rồi. Điều này không nên để tiếp diễn thêm nữa.

Chúng tôi phóng xe ra phi trường. Tôi gặp may, không, có lẽ nên nói là tôi gặp thuận lợi thì đúng hơn. Máy bay của Edward sẽ đậu ở nhà đón khách số bốn, nhà đón khách lớn nhất, nơi phần lớn các máy bay đều hạ cánh ở đó - điều đó chẳng có gì đáng để ngạc nhiên. Nhưng tôi thì cần cái nhà đón khách đó: nơi càng lớn thì người ta càng tập trung đông đúc. Cánh cửa ở tầng ba có thể sẽ là cơ hội duy nhất. Chúng tôi đậu xe trên tầng bốn của một gara khổng lồ. Tôi trở thành người dẫn đường, dẫn sao tôi cũng rành đường sá ở đây hơn họ. Chúng tôi đi thang máy xuống tầng ba, nơi những hành khách đang lấy hành lý. Alice và Jasper nhìn thật lâu vào bảng liệt kê các chuyến bay sắp khởi hành. Tôi nghe thấy họ trao đổi với nhau các chuyến bay tới lui giữa Phoenix và New York, Atlanta, Chicago - Những nơi tôi chưa bao giờ đến - Những nơi tôi sẽ chẳng bao giờ đến được.

Tôi suốt ruột chờ đợi cơ hội, trong lòng nóng như lửa đốt, những ngón chân bắt đầu tê dại. Chúng tôi ngồi trên một hàng ghế dài đặt bên cạnh máy dò kim loại, cả Jasper và Alice đều làm ra vẻ đang ngắm người lướt qua kẻ lại, nhưng thực ra là đang canh chừng tôi. Mỗi khi tôi khẽ nháp nhôm ở ghế ngồi là liền lập tức, hai cặp mắt của họ quay liền sang tôi. Đúng là không thể hy vọng gì nổi. Hay tôi chạy đi? Liệu họ có chạy đuổi theo tôi giữa chôn rít đông người này hay không? Hay là họ sẽ chỉ đi theo thôi? Tôi rút chiếc phong bì không đề tên trong túi ra, đặt lên túi xách da màu đen của Alice. Cô bạn quay sang nhìn tôi.

- Thư của mình - Tôi giải thích. Cô bạn gật đầu, cất nó vào cái túi nhỏ trên cùng. Anh sẽ sớm tìm thấy nó thôi. Từng phút, từng phút một trôi qua, chiếc máy bay của Edward càng lúc càng sắp hạ cánh. Thật kỳ lạ, biết được anh sắp đến, từng tế bào trên cơ thể của tôi như căng ra bởi nỗi ngóng trông anh. Thật khổ sở biết bao. Tôi bỗng nhận ra rằng mình đang tìm cơ để ở lại, hòng được nhìn thấy anh trước rồi mới rời bỏ nơi đây. Tất nhiên, tôi cũng thừa hiểu rằng điều này là không thể thực hiện được, vì lúc đó, tôi sẽ không còn cơ hội nào để bỏ trốn nữa.

Một đôi lần Alice ngó ý muốn đưa tôi đi ăn sáng.

- Để sau đi - Tôi trả lời cô bạn như vậy - mình vẫn chưa muốn ăn.

Tôi chú mục vào bảng liệt kê các chuyến bay sắp đến và nhìn dõi theo từng chuyến bay một lần lượt hạ cánh đúng giờ. Chuyến bay đến từ Seattle sắp sửa lên đến hàng trên cùng. Khi tôi chỉ còn ba mươi phút nữa để đào thoát, những con số trên bảng điện tử cũng bắt đầu thay đổi. Chiếc máy bay của anh sẽ hạ cánh sớm hơn mười phút so với dự kiến. Đến lúc rồi!

- Mình đi ăn đây - Tôi nói vội vã.

Alice đứng dậy liền tức khắc.

- Mình sẽ đi với bạn.

- Mình có thể đi với Jasper được không? - Tôi hỏi - Mình hơi cảm thấy ... - Tôi ngừng giữa chừng câu nói. Đôi mắt đang đại hãn của tôi đủ để nói lên tất cả. Jasper đứng dậy. Ánh mắt của Alice lộ rõ vẻ khó hiểu - nhưng tôi có thể yên tâm - đôi mắt ấy không hề nhìn tôi nghi ngờ. Hẳn Alice cho rằng sự thay đổi trong tiên thị của cô là do thủ đoạn của tên ác quỷ chứ không phải là do sự phản bội của tôi.

Jasper im lặng bước đi bên tôi, bàn tay khẽ đặt lên lưng tôi như thể đang dẫn đường. Đi ngang qua mấy cái quán ăn đầu tiên của sân bay, tôi vờ như không cảm thấy hứng thú, cứ làm ra vẻ dăm chiêu cân nhắc xem nên vào quán nào. Và kia rồi, ở trong góc, khuất khỏi cặp mắt sắc sảo của Alice chính là nhà vệ sinh nữ.

- Anh có cảm thấy phiền không? - Tôi lên tiếng hỏi khi chúng tôi vừa đi ngang qua nó.

- Tôi sẽ đứng chờ ở đây - Jasper trả lời.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, tôi bắt đầu chạy. Đã từng có lần tôi bị lạc đường trong nhà vệ sinh này rồi, nhà vệ sinh có hai lối thoát. Ở bên ngoài cánh cửa phía xa kia... tôi chỉ có việc chạy thêm một quãng ngắn nữa là tới thang máy, nếu Jasper vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, tôi sẽ không thể bị lọt vào tầm mắt

của anh ta. Trong lúc chạy hốt hơ hốt hải như vậy, tôi vẫn không dám ngoái nhìn lại phía sau lưng. Đây là cơ hội duy nhất của tôi, cho dầu anh ta có nhìn thấy tôi, tôi vẫn cứ cầm đầu cầm cổ chạy. Mọi người xung quanh, ai cũng nhìn chăm chăm vào tôi, nhưng tôi mặc kệ. Ở góc tòa nhà kia, những chiếc thang máy ở chế độ chờ, tôi hồi hải chạy tới, vung một tay đặt vào giữa hai cánh cửa của một thang máy khá đông người đang từ từ khép lại, chuẩn bị đi xuống. Cố chen chân vào giữa những hành khách đang tỏ ra bức bối, tôi loay hoay kiểm tra các nút bấm. Yên tâm, nút bấm xuống tầng trệt đang sáng đèn. Hai cánh cửa lại khép vào. Cửa thang máy vừa mở, tôi lại lao ra, đôi chân làm việc hết cỡ, bỏ lại sau lưng bao tiếng cằn nhằn khó chịu. Chỉ khi bắt đầu phải đi ngang qua chỗ lấy hành lý, nơi có nhiều nhân viên an ninh đang đứng, tôi mới tạm thời giảm tốc độ, để rồi lại khởi động guồng chân ngay khi vừa nhìn thấy những cánh cửa ra vào. Không biết Jasper đã bắt đầu đi tìm tôi chưa. Nếu anh ta đang lần theo mùi hương của tôi, tôi sẽ chỉ còn vài giây ngắn ngủi để chạy trốn thôi. Nghĩ đến đó, tôi lao thẳng người vào những cánh cửa tự động, cửa mở hơi chậm, chỉ suýt một chút nữa thôi là tôi va thẳng vào kính.

Ở bên ngoài, dọc theo lề đường đông đúc, tôi ngó dáo dác nhưng chẳng thấy bóng dáng một chiếc taxi nào. Tôi không còn thời gian nữa. Alice và Jasper sắp nhận ra sự vắng mặt của tôi rồi, Không chừng họ đã nhận ra rồi cũng nên.. Họ sẽ tìm thấy tôi ngay chỉ trong vòng một cái chớp mắt.

Một chiếc xe buýt đi đến Hyatt đậu sau lưng tôi, chỉ cách tôi có vài mét, vừa đóng cửa lại.

- Khoan đã! – Tôi kêu lên, chạy đến, tay vẫy vẫy để người tài xế.

- Đây là xe đi Hyatt – Người tài xế ngần ngừ trả lời khi mở cửa cho tôi.

- Vâng – Tôi đáp – Tôi cũng đang đến đó – rồi vội vã bước lên những bậc thang.

Người tài xế ngơ vờ nhìn vào tình trạng không có hành lý của tôi, nhưng chỉ nhún vai, không muốn tò mò nên không hỏi.

Hầu hết các chỗ ngồi đều trống trơn. Tôi chọn chỗ ngồi xa những hành khách nhất, mắt dăm dăm nhìn xuống vỉa hè, rồi sân bay; chiếc xe từ từ rời bến. Tôi không thể ngăn mình nghĩ đến đến Edward, anh sẽ đứng bên đường mà ngó tìm tôi dáo dác... khi mùi hương của tôi đến đó là chấm dứt. Không được khóc, tôi tự nhủ với mình. Đường đi của tôi vẫn còn dài lắm.

Tôi lại gặp may. Ở Hyatt, một cặp tình nhân, đáng vẻ mệt mỏi, đang lấy chiếc vali cuối cùng ra khỏi cốp một chiếc taxi. Ngay lập tức, tôi nhảy ra khỏi chiếc xe buýt, chạy ngay đến chỗ chiếc taxi, chui tọt vào ghế sau, trước sự ngỡ ngàng của người tài xế xe buýt và đôi tình nhân.

Tôi đọc địa chỉ nhà của mẹ cho người tài xế, lúc này cũng đang ngạc nhiên nhìn tôi.

- Tôi cần đến đó càng nhanh càng tốt.

- Chỗ đó ở tận Scottsdale lận mà – Ông ta phản nản. Tôi đặt bốn tờ hai mươi đôla xuống ghế.

- Như vậy có đủ không ông?

- Được rồi, cô bé. Không có vấn đề gì.

Tôi ngả người ra lưng ghế, thần thờ để tay buông xuôi xuống lòng. Thành phố thân quen bắt đầu rút lại phía sau, nhưng tôi không muốn nhìn ra ngoài cửa sổ. Đầu óc tôi cứ quần quanh với những suy nghĩ buộc mình phải tiếp tục mạnh mẽ. Tại thời điểm này, tôi càng không được phép phân vân, kế hoạch của tôi đã thành công hoàn toàn. Sẽ chẳng còn gì đáng sợ hơn nữa, sẽ chẳng còn gì phải lo lắng hơn nữa. Đường đi của tôi đã được vẽ sẵn rồi. Tôi chỉ còn việc đi đến cuối đường mà thôi...

... Vì vậy, để khỏi sợ, mình cứ nhắm tịt mắt lại mà chịu đựng hai mươi phút đi xe cùng Edward là xong – kỷ niệm ngày nào với anh trong tôi bắt giắc lại tràn về.

Và tôi tưởng tượng rằng mình đã ở lại phi trường để đón Edward. Lúc ấy, trông mình thế nào nhỉ? Mình sẽ lúng ta lúng túng mãi trên đôi chân, nôn nóng chờ đợi được trông thấy gương mặt của anh chứ sao. Và anh kia rồi, anh đang di chuyển rất nhanh nhưng không làm mất đi cái tư thế vô cùng lịch lãm, đang len qua đám đông ngăn cách giữa anh và mình. Và rồi mình chạy ủa đến với anh ở những mét cuối cùng – vẫn hấp tấp như vốn dĩ – để nằm gọn trong đôi tay đẹp như đá cẩm thạch của anh. Cuối cùng, mình cũng được cảm thấy an toàn.

Không biết sau đó chúng tôi sẽ đi đâu. Chắc sẽ lại là một nơi nào đó ở phương Bắc, nơi anh có thể ung dung bước đi giữa ban ngày ngoài đường. Không thì cũng là nơi nào đó xa xôi hẻo lánh, để chúng tôi lại được ngồi bên nhau giữa vầng thái dương ngồi sáng. Tôi lại tưởng tượng ra cái cảnh anh đứng trước biển, làn da của anh cũng lấp lánh như mặt nước biển ngoài khơi xa. Lúc đó, cuộc trốn chạy lâu hay mau với tôi sẽ không còn là vấn đề nữa. Một căn phòng trong khách sạn – nơi trú ẩn của chúng tôi sẽ trở thành thiên đường riêng của hai đứa. Tôi vẫn còn nhiều vấn đề cần hỏi anh. Tôi sẽ nói chuyện với anh mãi mãi không dứt, không bao giờ ngủ, không bao giờ rời xa anh.

Gương mặt của Edward hiện ra rõ quá... Tôi gần như nghe được cả giọng nói của anh. Và, ngay đang trong lúc khiếp sợ và tuyệt vọng như thế này đây, tôi bỗng cảm thấy ấm lòng. Tâm trí dồn hết cả vào con mộng hảo huyền, thời gian cứ thế trôi qua mà tôi không hay...

- Nay, số nhà là số mấy?

Câu hỏi của người tài xế kéo tôi trở về thực tại, bao hình ảnh đẹp đẽ trong tôi bỗng bị kéo tuột vào hư ảo. Sợ hãi, trống trải và lạnh lẽo đang chờ đợi tôi để lấp vào khoảng trống đó.

- Năm – tám – hai – một – Giọng nói của tôi nghẹn lại ở trong cuốn họng.

Nhìn thấy vẻ lo lắng, hồi hộp của tôi, người tài xế trở nên nghi ngại.

- Thế thì tới nơi rồi – Ông ta thông báo, giọng nói không được tự nhiên, có lẽ đang hy vọng tôi không yêu cầu thối lại tiền.

- Cảm ơn – Tôi thì thào. Mình không cần phải sợ như thế, tôi tự nhủ với mình. Căn nhà trống trơn. Tôi phải nhanh chân lên, mẹ đang chờ tôi...sợ hãi...Tất cả đều tùy thuộc vào tôi.

Tôi chạy ngay đến cái cửa, nhanh nhẹn với ta lấy chiếc chìa khóa giấu ở chỗ mái hiên giẻ ra. Tôi tra chìa vào ổ khóa, mở cánh cửa ra. Trong nhà tối om, trống hươ trống hoác, chẳng có gì là lạ. Thật nhanh, tôi chạy đến chỗ chiếc điện thoại, đưa tay bật đèn phòng bếp trên đường chạy đi. Kia, trên tấm bảng trắng là một con số gồm mười chữ số, được viết bởi một bàn tay nhỏ nhắn, khéo léo. Những ngón tay của tôi run rẩy chạm vào bàn phím – bấm sai – tôi gác máy đoạn bấm lại. Lần này, tôi tập trung cao độ vào các nút bấm, cẩn thận bấm từng nút một. Thành công. Tôi áp điện thoại lên tai, bàn tay cầm máy cứ run lên không dứt. Ở đầu dây bên kia, chuông chỉ reo đúng có một lần.

- Chào Bella – Một giọng nói êm ái cất lên trả lời tôi – Nhanh lắm. Ta lấy làm ngạc nhiên đấy.

- Mẹ tôi vẫn ổn chứ?

- Hoàn toàn ổn. Đừng lo, Bella, ta không hề đụng vào một sợi tóc nào của bà ấy. Tất nhiên là nếu mi đến một mình – Giọng nói vẫn nhẹ nhàng, có ẩn chứa niềm hưng phấn.

- Tôi đến một mình – Trong suốt cuộc đời, có khi nào tôi không lui thủi một mình đâu.

- Tốt lắm. Nào, mi có biết nhà dạy múa balê nằm ở góc đường, cùng phía với nhà của mi không?

- Có. Tôi biết đường đến đó.

- Ừ, thế thì hẹn gặp mi ở đó nhé.

Tôi gác máy.

Ngay tức khắc, tôi chạy ra khỏi phòng, bỏ nhào ra ngoài cửa, hòa mình vào giữa bầu không khí oi bức. Không có thời gian ngoái nhìn lại ngôi nhà, và lại lúc này tôi không muốn nhìn lại nó – trông tuềnh toàng – một biểu tượng kinh hoàng thay vì thiêng liêng. Kẽ cuối cùng đi lại những căn phòng trong ngôi nhà quen thuộc ấy chính là kẻ thù của tôi.

Trong bầu không khí thoáng đãng quanh nhà, tôi bất chợt nhận ra dáng mẹ đang đứng dưới tàn cây bạch đàn, nơi tôi vẫn quần quanh chơi hồi còn bé xíu. Và kia, ở khoảng đất quanh thùng thư là bóng mẹ đang lui cui xới cỏ để trồng một luống hoa. Những kí ức ngọt ngào lúc này thật cần thiết, chúng tuyệt vời hơn bất cứ kỳ một phương thuốc nào giúp tôi có thêm sức lực mà đối mặt với các biến cố trong ngày. Không, tôi phải chạy xa khỏi chốn đó, tôi phải chạy đến cuối đường, đánh phải bỏ lại mọi thứ sau lưng.

Guồng chân tôi bỗng chậm lại như thể tôi đang chạy trên nền cát ướt – hình như chân tôi không bám được vào bề mặt của vỉa hè có đồ bê tông thì phải. Trên đường, tôi bị vấp vài lần, một lần bị ngã dúi nhưng đã kịp chống tay xuống đỡ, tuy nhiên, khi vừa lao đảo đứng lên thì cả người lại đổ sụp xuống lần nữa. Cuối cùng, tôi cũng đứng dậy được. Chỉ còn một quãng ngắn nữa thôi, lại chạy, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt, tôi mệt nhoài, thở hổn hển. Trên cao, mặt trời hừng hực tỏa những tia nắng đầy ắp nhiệt lượng xuống da tôi, không gian trở nên sáng trắng, ánh nắng từ mặt đường đồ bê tông hắt lên làm tôi lóa mắt. Bất giác tôi chạnh lòng nhận ra rằng mình đang trở lại một thân một mình, không nơi trú ẩn. Trong cái tâm trạng đang ở vào tình thế vô cùng hiểm nghèo này, tôi bỗng nhớ quay quắt những cánh rừng xanh ngút ngàn... ở nhà... ở Forks...

Tôi rẽ vào góc phố cuối đường, đường Cây Xương Rồng, nhận ra ngay lập tức trung tâm dạy múa, hình dáng bề ngoài của nó vẫn không hề thay đổi so với những gì còn lưu giữ được trong ký ức của tôi. Bãi đậu xe trước cửa trống trơn, màn trướng ở các ô cửa sổ đều được kéo xuống hết. Tôi không thể chạy được nữa. Tôi không còn sức để mà thở. Nỗ lực và nỗi sợ cùng lúc ngự trị trong tâm hồn tôi. Có lẽ mẹ đang đếm từng bước chân tôi đến...

Đến gần hơn, tôi mới nhận ra được một tờ ghi chú bằng bìa màu hồng tươi được dán ngay đằng sau cánh cửa ra vào. Trên đó là hàng chữ viết tay, đại khái trung tâm dạy múa balê đang đóng cửa để nghỉ xuân. Tôi đặt tay lên tay nắm cửa, cẩn thận kéo ra. Cửa không khóa. Nín thở, tôi khẽ mở cánh cửa, bước vào.

Hành lang trống trơn và tối om, lạnh lẽo, máy điều hòa nhiệt độ đang chạy rì rì. Những chiếc ghế nhựa giống y chang nhau nằm dọc theo bức tường, tấm thảm dưới sàn nhà dậy lên mùi dầu gội thoang thoang. Phòng dạy múa phía tây rất tối, cánh cửa vẫn còn để ngỏ. Còn bên phải – phòng dạy múa phía đông, căn phòng rộng hơn, đang còn sáng đèn. Bù lại, cửa sổ trong căn phòng này bị đóng kín mít.

Một cơn hoảng loạn bất ngờ ập đến, bủa vây quanh tôi không còn đường thoát. Tôi khựng lại, không dám bước lên thêm một bước nào.

Bỗng chợt có tiếng mẹ tôi vọng vang:

- Bella? Bella? – Vẫn là cái giọng nói đầy sợ hãi gọi tên tôi.

Tôi chạy ào qua cửa, đến với cái giọng nói ấy.

- Bella, con làm mẹ sợ quá! Không bao giờ được làm như thế với mẹ nữa, nghe chưa! – Giọng nói của mẹ vẫn vang lên khi tôi chạy sâu hơn vào trong căn phòng dài, có trần nhà cao ngất.

Hoảng hốt, tôi nhìn quanh, cố gắng tìm xem giọng nói của mẹ phát ra từ đâu. Mẹ bật cười, tôi quay cuồng trong giây lát.

Mẹ tôi ở đây, trên màn hình tivi, đang xoa búi mái tóc của tôi, lúc ấy, mẹ đã cảm thấy nhẹn nhõm. Đó là ngày lễ Tạ ơn, năm tôi mười hai tuổi. Hai mẹ con tôi đến thăm bà ngoại sống ở California, đó là lần thăm cuối cùng trước khi bà tôi mất. Rồi chúng tôi đã ra biển chơi, khi ấy, tôi đang bơi ra xa khỏi cầu tàu. Mẹ đã nhìn thấy chân tôi đập quáng quàng trong nước, cố gắng giữ thăng bằng.

- Bella? Bella? – Mẹ thẳng thốt gọi tôi.

Màn hình tivi đột ngột xanh lè.

Một cách chậm rãi, tôi xoay người lại. Hẳn đang đứng im lìm bên cạnh cửa ra vào, im lìm đến mức tôi đã không nhận ra ngay. Và kia, trong tay hẳn là bộ điều khiển tivi từ xa. Tôi và hẳn nhìn chằm chằm vào nhau cả một lúc lâu. Chợt hẳn mỉm cười.

Khẽ động đậy, hẳn đi lại phía tôi, bước chân rất nhẹ, rồi hẳn đi ngang qua tôi, đặt thiết bị điều khiển từ xa bên cạnh chiếc đầu máy video. Tôi xoay đầu lại, cẩn thận nhìn theo hẳn.

- Xin lỗi nhé Bella, nhưng bộ không tốt hơn sao khi mẹ mi thực sự không dính vào vụ này? – Giọng nói của hẳn vẫn lịch sự, tỏ ra tử tế.

Tôi xây xẩm cả mặt mày như vừa bị một cú chạt thật mạnh vào gáy. Mẹ tôi vẫn bình yên. Mẹ vẫn ở Florida và không hề nghe lời nhắn của tôi. Và trước tôi, mẹ cũng chưa hề bao giờ phải hoảng hốt trước cặp mắt đỏ ngầu nằm trên khuôn mặt trắng nhợt dị thường của hẳn.

- Vâng – Tôi trả lời, không che dấu sự nhẹ nhõm trong giọng nói.

- Sao mi không có vẻ gì gọi là tức giận hết khi biết là đã bị ta lừa?

- Không – Tự nhiên tôi thấy mình dừng cảm một cách lạ thường. Bây giờ có còn gì đâu? Mọi chuyện rồi sẽ sớm kết thúc. Bố và Mẹ sẽ chẳng bao giờ bị hại, cũng như chẳng bao giờ phải sợ hãi. Nghĩ đến đây, tôi chợt cảm thấy choáng váng. Một phần trí óc trong đầu tôi bắt đầu hành động, tôi đang cật lực với cái chết.

- Lạ nhỉ. Mi thật sự nghĩ vậy kia à – Đôi mắt hiểm ác của hẳn bắt đầu đưa lên hạ xuống để đánh giá tôi, công khai bộc lộ niềm phấn khởi. Móng mắt của hẳn dần dần đen lại, xung quanh chỉ còn lại mờ nhạt một vòng tròn màu hồng ngọc. Hẳn đang khát!?! – Ta sẽ báo lại với nhóm bạn lạ lùng của mi biết rằng con người bọn mi thật sự rất thú vị. Ta nghĩ là mình thấy được mi đang cố gắng che giấu cảm xúc của mình. Thế mà lạ thật, mấy đứa bạn mi lại chẳng cảm nhận được điều đó.

Hẳn chỉ đứng cách tôi có vài bước chân, hai tay khoanh lại và nhìn tôi một cách hiếu kỳ. Gương mặt lẫn thể đứng của hẳn chẳng hề toát lên một làn khí hẳn thù hay đe dọa nào cả. Hẳn trông rất bình thường, cả gương mặt, cả cơ thể đều không có nét đặc biệt; chỉ trừ làn da quá trắng và quầng thâm quanh mắt, hai đặc điểm này thì tôi đã quá quen thuộc rồi. Trên mình hẳn là một chiếc áo sơ mi dài tay xanh nhạt cùng một chiếc quần jean bạc phếch.

- Mi sắp nói với ta rằng tên bạn trai của mi sẽ báo thù cho mi hả?

- Không, tôi không nghĩ vậy. Ít ra, tôi đã đề nghị anh ấy đừng làm như thế.

- Thế hẳn trả lời như thế nào?

- Tôi không biết – Thật lạ lùng, sao gã sẵn mỗi kiểu cách này lại khiến tôi dễ nói chuyện như vậy. – Tôi đã để lại cho anh ấy một lá thư.

- Một lá thư cuối cùng, chắc chắn, lãng mạn làm sao.

Và mi nghĩ rằng hẳn sẽ coi trọng bức thư đó hả? – Tiếng nói của hẳn có phần đanh lại, âm điệu mỉa mai len lỏi vào giữ giọng nói lịch sự, ôn tồn.

- Tôi chỉ hi vọng như vậy.

- Hmmm, thế thì hi vọng của chúng ta khác nhau rồi. Mi thấy đó, trò chơi này kết thúc quá nhanh, quá dễ thắng. Nói thực, ta thấy thất vọng. Ta đã mong chờ có được sự thử thách hơn thế này rất nhiều. Thế mà cuối cùng ta thắng được chỉ là nhờ một ít may mắn.

Tôi im lặng lắng nghe.

- Khi Victoria không thể tiếp cận được cha mi, ta đã bảo cô ấy tìm hiểu mi kỹ hơn. Chạy đuổi theo mi vòng vòng khắp cái hành tinh này rõ ràng chẳng phải là hành động không ngoan rồi, cái hay là làm sao có thể khiến mi tự dẫn xác tới một nơi do chính tự ta chọn, còn ta chỉ có việc ngồi chờ. Thế là sau khi trao đổi với Victoria, ta quyết định đến Phoenix một chuyến thăm mẹ mi. Ta đã nghe thấy mi nói rằng mi sẽ về nhà. Ban đầu, ta không tin điều đó. Nhưng về sau ta lại nghi ngờ. Con người thật ra rất dễ đoán, chúng hay chọn những nơi thân thuộc, an toàn làm nơi trú ẩn. Và lại, nếu mi quả thật trốn ở cái nơi mà mi đã nói... hòng để ta nghi ngờ rồi bỏ qua, không chú ý đến, xem ra chẳng phải là mảnh khé hay.

Nhưng tất nhiên là ta không chắc chắn lắm, đây chỉ là linh cảm thôi. Ta thường hay có linh cảm về con mồi ta đã chọn sẵn, đó là giác quan thứ sáu, con người bọn mi hay gọi như vậy. Ta đã đến nơi mẹ mi ở, và nghe được tin nhắn của mi, tất nhiên là ta vẫn không biết mi gọi đi từ đâu cả. Quả thật, số điện thoại mà mi để lại rất hữu ích, những gì ta có thể đoán được là khả năng mi ở miền Nam rất cao, và cuộc chơi sẽ không thành công nếu mi không ở gần.

Thế rồi tên bạn trai của mi đáp máy bay đi Phoenix, Victoria tất nhiên chẳng bỏ sót một hành động nào của chúng; trong trò chơi có nhiều người tham gia thế này, làm sao ta dám chơi một mình được. Vậy là chúng đã cho ta biết điều ta hy vọng, mi đang ở đây. Ta bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, ta đã xem qua mấy cuốn phim gia đình rất đáng yêu của mi. Cú lừa đó đã khiến mi tin sái cổ.

Quá dễ dàng, mi biết không, chẳng xứng đáng với tiêu chuẩn của ta. Vậy nên, mi thấy đó, ta hy vọng tên bạn trai của mi sẽ không làm theo những gì mi mong đợi. Hẳn tên gì, Edward phải không?

Tôi không trả lời. Sự can đảm ở trong tôi cũng có giới hạn. Xem ra hẳn sắp sửa kết thúc cái nhìn hau háu của mình. Dù sao thì điều đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cẩn tôi – một con người yếu ớt – nào có phải là hành động vinh quang.

- Mi có cảm thấy phiền khkông nếu ta để lại một bức thư ngắn của chính ta cho tên Edward?

Hắn lùi lại một bước và chạm tay vào một máy quay phim kỹ thuật số chỉ bé bằng bàn tay, nắm vững chãi trên chiếc máy thu phát âm thanh nổi. Một chiếc đèn màu đỏ bé tí xíu vụt sáng...máy đang quay...lại góc máy vài lần hòng thu hình được phần lớn căn phòng. Tôi nhìn hắn chăm chăm...hồn vía tôi lên mây.

- Ta xin lỗi nhé, nhưng ta không nghĩ rằng hắn sẽ bỏ qua cho ta nếu thấy lại cảnh này. Ta không muốn hắn bỏ sót một điều gì cả. Tất nhiên, đây sẽ là một kỷ ức mà hắn không bao giờ quên được. Mi chỉ là một con người yếu đuối, không may chọn sai thời gian để đến một nơi không nên đến, và hiển nhiên là lại còn chơi với những đứa bạn không nên chơi nữa. Ta có thể nói thêm cho mi biết như vậy.

Hắn bước một bước về phía tôi, mỉm cười.

- Trước khi chúng ta bắt đầu...

Tôi bỗng cảm thấy nôn nao trong bụng trước từng lời hắn nói, tôi buồn nôn...Đây là điều tôi không ngờ tới được.

- Ta muốn hé mở một chút sự thật, chỉ một chút thôi. Đó là từ đầu đến cuối cuộc săn đuổi này, có một điều thường xuyên ám ảnh ta, đó là ta luôn sợ tên Edward sẽ đọc thấy điều đó mà phá hủy cuộc vui của ta. Chuyện này đã từng xảy ra một lần rồi, ừmmm, lâu lắm rồi. Đó là lần duy nhất, và cũng là con mồi duy nhất thoát khỏi tay ta.

“Mi biết không, tên ma-cà-rông quý mến nạn nhân bé nhỏ ấy đã phát rồ khi có những hành động y chang tên Edward yếu đuối của mi. Khi hắn biết rằng ta đang để mắt đến người bạn bé nhỏ của hắn, hắn đã đánh cắp con bé ra khỏi cái dưỡng trí viện nơi hắn đang làm việc – Ta chẳng làm sao hiểu được nỗi ám ảnh của vài tên ma-cà-rông muốn sống một cuộc sống con người như mi – và hắn đã thả con bé ngay khi đã làm cho nó được an toàn. Con bé dường như không cảm nhận được sự đau đớn, thật là một sinh vật yếu ớt đáng thương. Nó đã bị nhốt trong nhà giam của quân đội suốt một thời gian dài...chuyện xảy ra hơn một trăm năm trước rồi, khi ấy, nó đang chờ ngày bị cột vào cọc mà thiêu sống vì khả năng nhìn thấy tương lai của mình. Vào những năm một ngàn chín trăm hai mươi, nhà giam đó biến thành dưỡng trí viện, đồng thời cũng là trung tâm nghiên cứu chứng trầm uất. Và rồi khi con bé ấy mở mắt ra, nó hoàn toàn trở nên mạnh mẽ với nguồn sinh lực mới, giống như nó chưa từng thấy mặt trời bao giờ vậy. Tên ma-cà-rông đó đã biến nó thành một ma-cà-rông mới, thế là ta chẳng còn lý do gì để đụng đến nó nữa – James thử dài – Và ta đã giết tên ma-cà-rông kia để trả thù”

- Alice – Tôi thì thăm, há hốc miệng vì ngạc nhiên.

- Ủ, cô bạn bé nhỏ của mi đấy. Ta đã rất ngạc nhiên khi gặp lại nó. Từ kinh nghiệm trước, ta đoán nhóm của nó sẽ đem đến cho ta nhiều điều thú vị. Ta để mắt đến mi, và bọn chúng cố giăng mi lại. Một nạn nhân nữa đang tìm cách thoát khỏi tay ta, thú vị đấy chứ.

“Con bé thơm phưng phức. Ta tiếc vì không bao giờ còn được nếm...Ừm, nó thơm còn hơn cả mi nữa. Ồ, ta xin lỗi, ta không có ý xúc phạm mi. Mi cũng thơm lắm. Mùi hương thảo mộc...”

Hắn tiến thêm một bước về phía tôi, tuy nhiên vẫn còn để cách vài xăngtimét. Một cách nhẹ nhàng, hắn nâng tóc tôi lên, hít hà một lúc, rồi thả tóc tôi xuống, tôi cảm nhận rõ mồn một những ngón tay lạnh giá của hắn để hờ lên cổ mình. Rồi thật nhanh, hắn quẹt nhẹ cón tay cái lên má tôi, mắt trở ra vì tò mò. Tôi muốn trốn đi thật nhanh, nhưng không hiểu sao toàn thân bỗng trở nên cứng đờ. Tôi đã không hề tỏ ra núng thế.

- Ừm, không được – Hắn làm bầm, buông thõng tay xuống – Ta thật chẳng hiểu – Hắn thở dài – Ủ, thôi, chúng ta cứ tiếp tục thế này. Sau đây, ta sẽ điện thoại cho lũ bạn của mi, tiết lộ cho chúng biết là mi đang ở đâu, cả lời nhắn nhỏ bé của ta nữa.

Đến lúc này thì tôi đã thật sự phát bệnh. Con đau dần dần kéo đến, tôi có thể nhìn thấy nỗi đau khổ của mình hiện ra rõ ràng trong đôi mắt của kẻ đối diện. Nhưng với hắn, như thế vẫn chưa đủ để gọi là chiến thắng, để uống, và rồi bỏ đi. Trò chơi của hắn sẽ không kết thúc chóng vánh như tôi trù liệu. Hai đầu gối của tôi bắt đầu run rẩy, tôi sợ mình không kiềm được để rồi sẽ phải ngã quỵ mất thôi.

Hắn lùi lại, bắt đầu rảo từng bước chậm rãi vòng quanh tôi như thể đang trầm trồ chiêm ngưỡng một bức tượng trong viện bảo tàng. Gương mặt của hắn vẫn cởi mở và tỏ ra vô cùng thân thiện...

Bất thành linh, hắn khom người xuống, ánh mắt sắc lẹm ngược lên – một tư thế rình mồi tôi đã từng được trông thấy. Nụ cười của hắn từ từ, từ từ mở rộng hơn, cho đến khi nó không còn là một nụ cười đơn thuần nữa, những chiếc răng sáng lóe bắt đầu hiện ra, rõ mồn một...

Tôi không còn tự chủ được nữa, tôi muốn chạy và thừa hiểu đó chỉ là một nỗ lực vô vọng. Hai đầu gối của tôi thậm chí còn chẳng đứng vững được nữa kia mà. Nỗi sợ hãi bao trùm khắp cơ thể, tôi bất thần chạy vụt ra cửa.

Nhưng hắn đã xuất hiện ở ngay trước mặt tôi, tất cả diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt. Tôi đã không kịp nhìn thấy hắn dùng tay hay dùng chân, hành động đó diễn ra quá nhanh – Một cú đánh quật trúng ngực tôi – Tôi cảm nhận rõ ràng mình bay ngược trở lại...Có tiếng loảng xoảng chói tai khi đầu tôi đập mạnh vào những tấm gương. Kính rơi vãi tứ tung trên nền đất, những mảnh nhỏ văng khắp nơi xung quanh tôi.

Đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng trong cơn đau trời giáng. Hai lá phổi của tôi vẫn chưa hô hấp lại được bình thường.

Một cách chậm rãi, hắn tiến đến gần tôi.

- Một nỗ lực rất đáng khen – Hắn lên tiếng, mắt nhìn lướt lên những mẫu thủy tinh nát vụn, giọng nói vẫn thân thiện – Ta đã nghĩ đây là căn phòng lý tưởng để thực hiện bộ phim của mình. Đó là lý do ta chọn nơi này để hẹn gặp mi. Rất tuyệt, có phải không?

Tôi không đoái hoài đến câu hỏi của hắn, cả tay lẫn đầu gối của tôi đang cố sức trườn đến một cái cửa khác.

Nhưng hắn ngay lập tức đã lại hiện diện ở ngay bên cạnh tôi, bàn chân hắn nhẹ nhàng đặt lên chân tôi. Bất thần tôi nghe thấy một tiếng “crắc” trước khi tôi kịp hiểu âm thanh đó phát ra từ đâu. Và rồi khi một cơn đau nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể, tôi không thể kìm được một tiếng thét hoang dại. Tôi bật ngửa người lại, nhanh như cắt, ôm lấy chân. Hắn đang đứng trước mặt tôi, vẫn mỉm cười thân thiện.

- Mi đã nghĩ lại chưa? – Hắn hỏi một cách tử tế. Những ngón chân của hắn bắt đầu dí dí lên cái chân gầy của tôi. Tai tôi nghe thấy một tiếng thét lạnh lạnh. Sững sờ, tôi nhận ra đó là tiếng thét của chính mình.

- Thế nào, mi vẫn không muốn tên Edward truy tìm ta à? – Hắn gợi ý.

- Không! – Tôi rên rỉ – Không, Edward, xin đừng...- Có một vật gì đó đập mạnh vào mặt tôi, ném tôi trở lại những mẫu gương vụn vỡ.

Cơn đau ở chân đã lấn lướt mọi cơn đau khác, tôi nhanh chóng cảm nhận được da đầu của mình bị cắt toạc, vụn kính đã cắt quá ngọt. Mái tóc của tôi trở nên ướt sũng, hơi ẩm từ trên đầu theo tóc lan tỏa xuống gáy, xuống mặt. Sàn gỗ xung quanh tôi chột vang lên âm thanh “tóc, tóc”. Một mùi tanh tanh bỗng lọt vào mũi tôi, bụng tôi bắt đầu sôi lên.

Giữa cơn buồn nôn xen lẫn với chóng mặt, tôi bỗng loáng thoáng nhận ra một điều, trong lòng lại nhen lên một tia hi vọng mới, tôi sắp sửa không còn phải cảm thấy đau đớn nữa rồi. Đôi mắt hắn, đang neho neho đầy căng thẳng bỗng vụt sáng rực lên. Máu – máu đã nhuộm thắm cả chiếc áo somi trắng tôi đang

mặc, giờ đang chảy thành dòng trên mặt đất – nỗi thèm khát đã khiến hắn không còn kiểm soát được mình nữa. Hắn lỏng lẻo.

Chạy nhanh lên, đó là tất cả những gì tôi hy vọng vào lúc này. Hãy để dòng máu kia cuốn sạch mọi ý thức của tôi đi. Mắt tôi từ từ khép lại.

Từ đâu đó dưới đáy nước xa thăm thẳm, tôi mơ hồ nhận ra tiếng cầu nhàu cuối cùng của gã săn người và cái bóng của hắn hăm hở lao vào người mình. Với một nỗ lực cuối cùng, theo bản năng, tôi ôm chặt lấy mặt. Đôi mắt nhắm nghiền, và tôi lịm đi.

Chương 23 THIÊN SỨ

Cứ thế tôi mê đi, chìm vào vô định.

Trong thứ nước đen ngòm quái lạ, tôi nghe đâu đó có tiếng nói thân thương lảng đãng trong miền vô thức của mình – một tiếng nói du dương, ngọt ngào nhưng rất căng thẳng. Rồi có tiếng gầm gừ khác, tiếp theo sau là tiếng thét hoang dại vang lên đầy thù hận.

Rồi tôi được kéo lên khỏi mặt nước, bàn tay đau buốt của tôi đã níu ghì lấy cái phao, nhưng đường về hãy còn xa thăm thẳm, tôi không sao thấy được bất kỳ một thứ gì.

Tôi hiểu rằng mình đã sang bên kia thế giới.

Đâu đó vang vọng khắp mặt nước mênh mông, tôi nghe thấy tiếng của thiên sứ gọi tên mình, đưa tôi lên thiên đàng như tôi hằng mong đợi.

- Ôi không, Bella, không thể như thế được! – Tiếng của thiên sứ kêu thét trong hoảng loạn.

Đằng sau giọng nói đó là những âm thanh huyền ảo khác – những tiếng thét náo loạn mà tiềm thức của tôi không đủ sức để nhận ra. Tiếng gầm gừ trầm đục, tiếng cấn xé điên cuồng, và một tiếng thét trong đau đớn. Đột nhiên, mọi âm thanh ngưng bật...

Tôi cố gắng tập trung vào giọng nói của thiên sứ.

- Bella, anh xin em! Bella, nghe thấy anh nói gì không, anh xin em, anh xin em, Bella, anh xin em!

Có, tôi rất muốn lên tiếng trả lời. Trả lời câu gì cũng được. Nhưng đôi môi của tôi không sao cử động được.

- Carlisle! – Thiên sứ lại hét lên, nỗi đau đớn đọng đầy trong giọng nói của chàng – Bella, Bella, không, ôi, anh xin em, không, không! – Thiên sứ nức nở, tiếng kêu cất lên thật bi thiết.

Thiên sứ thì không nên khóc, điều đó không hợp với lễ thường. Tôi cố gắng tìm chàng, để nói với chàng rằng mọi việc đều ổn thỏa, nhưng nước ở đây sâu quá, nó lại chìm tôi xuống, và tôi không sao thở được.

Rồi có một vật nhọn đâm xuyên vào đầu tôi. Đau vô cùng. Và khi cơn đau sau đó từ từ thuyên giảm, thì một cơn đau khác lại kéo đến, mạnh hơn rất nhiều. Tôi hét lên, hỗn hển thở, cố gắng chỗi dậy hòng thoát khỏi biển nước đen ngòm này.

- Bella – Thiên sứ lại thét gào tên tôi.

- Cô ấy mất nhiều máu, nhưng vết thương ở đầu không sâu – Một giọng nói điềm tĩnh khác nhận xét – Xem này, chân bị gãy rồi.

Một tiếng thét phản nộ thoát ra trên môi chàng.

Một vật nhọn khác lại đâm xuyên vào cơ thể tôi. Có lẽ đây không phải là thiên đường, đúng thế không nhỉ? Ở thiên đường thì đâu có phải chịu nhiều đau đớn như vậy.

- Hình như một vài xương sườn cũng bị gãy – Giọng nói am tường ấy lại tiếp tục.

Những cơn đau đang mất dần. Tôi chỉ còn cảm nhận thấy một cơn đau duy nhất, cơn đau bỏng rát ở bàn tay, chính cơn đau buốt lên đến tận óc này đã lấn lướt mọi cơn đau khác.

Ài đó đang thiêu sống tôi.

- Edward – Tôi cố gắng gọi tên anh, nhưng giọng nói của tôi nghe sao nặng nề và ảm đạm. Tôi cũng không thể hiểu được mình đang nói gì nữa.

- Bella, em sẽ không sao đâu. Em có nghe thấy anh nói gì không, Bella? Anh yêu em.

- Edward – Tôi lại cố gắng gọi tên anh. Lần này tiếng nói của tôi đã rõ ràng hơn.

- Ừ, anh đây.

- Em đau quá – Tôi thút thít.

- Anh biết mà, Bella, anh biết mà – Giọng nói của anh hạ thấp xuống – Bố không thể làm được gì sao?

- Đưa dùm bố cái túi... Nín thở đi nào, Alice, như vậy tốt hơn – Bác sĩ Carlisle nói.

- Alice? – Tôi rên rỉ.

- Alice ở đây, Alice đã chỉ đường cho bọn anh tìm ra em đấy.

- Tay em đau quá – Tôi cố gắng giải thích.

- Anh biết rồi, Bella. Carlisle sẽ giúp em, em sẽ không còn đau nữa.

- Tay em đang bốc cháy! – Tôi nói như hét lên, cuối cùng cũng vượt qua được bóng tối đáng sợ, mắt tôi háp háy. Tôi không thể nhìn thấy gương mặt của anh, có một cái gì đó tối tối, âm âm che phủ mắt tôi. Tại sao không một ai nhìn thấy lửa vào dập tắt nó?

Giọng nói của anh lại cất lên thẳng thốt?

- Bella?

- Lửa! Dập lửa dùm em! – Tôi thét lên khi lửa bùng cháy dữ dội.

- Carlisle! Tay cô ấy.

- Hắn đã cắn Bella – Bác sĩ Carlisle không còn giữ được bình tĩnh nữa, giọng nói của ông run run, hãi sợ. Đường như Edward đang lặng câm trong hải hùng.

- Edward, anh phải làm điều đó – Đó là giọng nói của Alice, ở ngay trên đầu tôi. Những ngón tay giá lạnh của cô bạn khẽ chùi những giọt nước mắt đọng trên mặt tôi.

- Không! – Edward gầm lên.

- Alice – Tôi rên rỉ.

- Có lẽ có cơ hội – Bác sĩ Carlisle lên tiếng.

- Là gì? Edward khẩn khoản.

- Con phải hút nọc trở lại. Vết thương sẽ không còn độc nữa – Khi bác sĩ Carlisle trả lời, tôi cảm thấy trên đầu mình nặng nặng, có một vật gì đó đang ẩn ẩn, day day lên vùng da đầu bị chảy máu. Con đau đó hoàn toàn bị tan loãng trong lửa.

- Liệu có hiệu nghiệm không? – Tiếng hỏi của Alice cũng đầy căng thẳng.

- Bố không biết – Bác sĩ Carlisle trả lời – Nhưng chúng ta phải nhanh lên.

- Carlisle, con... – Edward ngập ngừng – Con không dám chắc mình có thể làm được điều đó – Giọng nói mướt mà của anh chứa đầy đau khổ.

- Đây hoàn toàn là quyết định của con, Edward ạ. Bố không thể giúp con được. Bố phải thấm máu ở đây, còn con phải hút máu trên tay cô ấy.

Tôi quặn người lại vì đau đớn, cử động bất ngờ đó khiến chân tôi đau điếng.

- Edward! – Tôi hét lên, chợt nhận ra là mình đã nhắm mắt trở lại, tôi vội mở bừng mắt ra, mong tìm thấy gương mặt của anh. Cuối cùng, tôi cũng được trông thấy gương mặt hoàn mỹ ấy đang trần trối nhìn tôi, gương mặt đang quặn lại vì đau khổ và do dự.

- Alice, tìm giúp bố cái gì để cố định chân Bella lại! – Bác sĩ Carlisle đang lom khom bên cạnh tôi tiếp tục công việc cầm máu – Edward, con phải làm việc đó ngay bây giờ, bằng không, sẽ không còn kịp đâu. Gương mặt của Edward sa sầm xuống. Đôi mắt nghi ngại của anh chợt vụt sáng khi đã quyết định xong. Quai hàm của anh nghiến chặt lại. Tôi cảm nhận được rõ ràng những ngón tay lạnh giá, mạnh mẽ của anh đặt lên đôi tay nóng rát của mình, sau đó, đôi môi giá lạnh của anh ấn xuống tay tôi.

Thoạt đầu, tôi cảm thấy chỗ vết thương càng trở nên nhức nhối hơn. Tôi hét lên, cố giằng tay mình ra khỏi đôi tay lạnh lẽo đang cố giữ rịt mình lại. Và tôi nghe thấy giọng nói của Alice đang cố trấn tĩnh tôi. Một vật gì đó rất nặng ấn chặt lấy chân tôi xuống sàn, bác sĩ Carlisle đang khóa cứng đầu tôi bằng đôi tay cứng như thép của ông.

Và rồi, một cách chậm chạp, cơn đau của tôi từ từ thuyên giảm mỗi khi nỗi bồng rập ở tay tôi càng lúc càng dịu lại. Lửa đang lụi dần, chỉ còn tập trung vào một chỗ trên bàn tay.

Khi cơn đau rút dần, sự tỉnh táo của tôi cũng theo đó mà mất dần, tôi sợ mình sẽ rơi xuống biển nước đen ngòm đó một lần nữa, để rồi lại mất anh.

- Edward – Tôi cố gắng lên tiếng, nhưng không hiểu sao lại không nghe thấy giọng nói của mình. Song, một người lại có thể nghe được lời của tôi.

- Anh ấy ở ngay đây đây, Bella.

- Ở lại, Edward, ở lại với em.

- Anh sẽ không bỏ đi đâu đâu, Bella- Giọng nói của anh vẫn còn căng thẳng, nhưng trên hết là niềm hân hoan chiến thắng.

Tôi thờ dài mãi nguyện. Lửa đã hoàn toàn bị dập tắt. Những cơn đau khác cũng tan biến dần, nhường chỗ cho giấc ngủ đang chậm rãi tác động lên các giác quan của tôi.

- Đã hết sạch chưa? – Câu hỏi của bác sĩ Carlisle như được vọng về từ một nơi nào đó xa xăm.

- Máu của cô ấy đã hoàn toàn trong lành rồi – Edward trả lời một cách chắc nịch – Con chỉ thấy có hơi moocphin.

- Bella? – Bác sĩ Carlisle gọi tôi.

Tôi cố gắng trả lời:

- Hừmmm?

- Đã hết lửa chưa?

- Dạ rồi – Tôi thờ dài – Cảm ơn anh, Edward.

- Anh yêu em – Anh đáp lại lời tôi.

- Em biết rồi – Tôi thờ ra, cảm thấy toàn bộ sức lực không còn hiện hữu trong người mình nữa.

Và ngay sau đó, tôi nghe thấy âm thanh yêu thích của mình: tiếng cười sung sướng của Edward – tuy khẽ khàng nhưng biểu lộ rõ một trạng thái nhẹ nhõm.

- Bella? – Bác sĩ Carlisle lại gọi tôi.
- Thoáng chau mày, tôi đang buồn ngủ rũ cả mắt.
- Vâng?
- Mẹ cháu đâu?
- Ở Florida – Tôi thờ dài – Hấn đã lừa em, Edward. Hấn đã xem những cuốn băng video của mẹ con em – Nỗi oán hận trong tôi được thốt ra một cách yếu ớt đến đáng thương.
- Nhưng nó khiến tôi nhớ lại được mọi chuyện.
- Alice – Tôi cố gắng mở mắt ra – Alice, cuốn băng video... hấn biết bạn, Alice ạ, hấn biết thân phận trước đây của bạn – Tôi cố nói gấp gáp, nhưng giọng nói như không còn chút hơi sức nào – Hình như có mùi xăng – Tôi nói thêm, ngạc nhiên khi nhận ra một làn sương mù đang dần dần bao phủ não bộ của mình.
- Đã đến lúc đưa cô ấy đi được rồi - Bác sĩ Carlisle lên tiếng.
- Không, cháu muốn ngủ - Tôi phản nản.
- Em cứ ngủ đi, em của anh, anh sẽ bế em đi – Edward dỗ dành tôi.
- Rồi trong vòng tay của anh, ngã người vào lồng ngực của anh, tôi rơi vào trạng thái lơ lửng, mọi cơn đau đã tan biến hoàn toàn.
- Ngủ ngoan nhé, Bella- Đó là những lời cuối cùng tôi còn nhận thức được.

Chương 24 Bé tắc

Tôi bừng tỉnh trong thứ ánh sáng trắng lóa, rực rỡ. Tôi đang nằm trong một căn phòng xa lạ, cái gì cũng trắng. Những bức tường xung quanh tôi được che phủ bằng những bức rèm dài, thẳng đứng; ngay trên đầu tôi, một bóng đèn sáng rực khiến tôi chói mắt. Tôi đang nằm trên một chiếc giường cứng, có thể thay đổi tư thế - một chiếc giường có chấn song. Những chiếc gối thì mỏng lét và lồi lõm. Đầu đó rất gần có âm thanh “bíp bíp” rất chướng tai. Hy vọng rằng điều đó có nghĩa là tôi vẫn còn sống. Cái chết có lẽ không đến nỗi khó chịu như thế này.

Hai tay của tôi vướng víu đầy ống nhựa, còn trên mặt, ngay bên dưới mũi, đang bị buộc dính một vật gì đó. Tôi đưa tay lên, toan bóc nó ra.

- Không, đừng em - Những ngón tay giá lạnh bắt thần đưa ra, ngăn tôi lại.

- Edward? - Tôi khẽ nghiêng đầu để ngắm nhìn anh, gương mặt tuyệt mỹ của anh chỉ cách mặt tôi có vài xăng ti mét, anh đang tựa cằm lên chiếc gối của tôi. Một lần nữa, tôi nhận ra rằng mình vẫn còn sống, nhưng lần này là một sự nhận thức xen lẫn với niềm hân hoan và lòng biết ơn vô hạn - Ôi, Edward, em xin lỗi!

- Shhh - Anh ra hiệu cho tôi im lặng - Bây giờ mọi thứ ổn rồi.

- Chuyện xảy ra thế nào vậy anh? - Tôi không thể nhớ được điều gì rõ ràng cả, trí óc của tôi nhất quyết không chịu tái hiện lại.

- Anh gần như đã đến trễ. Anh đến trễ quá - Edward thì thào, giọng nói của anh lại run run vì đau khổ.

- Em ngốc quá, Edward. Em cứ nghĩ rằng hẳn đang bắt giữ mẹ.

- Hẳn đã lừa tất cả chúng ta.

- Em phải gọi cho bố và mẹ - Tôi chợt nhớ ra.

- Alice đã làm điều đó rồi. Mẹ em đang ở đây... ừm, ngay trong bệnh viện này. Hiện giờ, mẹ đang đi tìm cái gì đó để lột da.

- Mẹ em? - Tôi cố gắng ngồi dậy nhưng đầu óc lập tức trở nên quay cuồng. Đôi tay nhẹ nhàng của Edward ấn tôi nằm xuống gối.

- Mẹ sẽ trở lại ngay - Anh khẳng định như đinh đóng cột - Còn em thì cần phải nằm yên.

- Nhưng anh đã kể gì với mẹ? - Tôi lo lắng. Làm sao tôi có thể yên tâm cho nổi. Mẹ tôi ở đây và tôi vừa thoát khỏi tay của một tên ma cà rồng - Sao anh lại kể với mẹ là em đang ở đây?

- Em bị rơi xuống hai tầng cầu thang rồi va vào một cái cửa sổ - Anh dừng lại - Em phải chấp nhận điều đó, nghe cũng có vẻ thật chứ bộ.

Tôi thở dài, bắt đầu lại có cảm giác đau, vội nghiêng đầu nhìn xuống cơ thể mình trong chăn: một bên chân của tôi có cái gì đó lồi lên rất to.

- Em thế nào rồi? - Tôi hỏi.

- Em bị gãy một chân, xương sườn bị gãy bốn cái, đầu thì có nhiều vết cắt, toàn thân bầm tím và mất rất nhiều máu. Người ta phải truyền máu cho em đây. Anh không thích như vậy... nó sẽ khiến cho em không còn thuần khiết trong một thời gian rất dài.

- Nhưng như vậy sẽ tốt cho anh mà.

- Không, anh thích mùi hương của chính em cơ.

- Làm sao anh có thể làm được điều đó? - Tôi nhỏ nhẹ hỏi. Ngay lập tức, anh hiểu tôi muốn nói gì.

- Anh không biết nữa - Edward vội quay đi để tránh ánh mắt của người đang nhìn anh tha thiết, dịu dàng cầm lấy bàn tay đang quấn quàng của tôi, rất cẩn thận để tránh làm vướng sợi dây nối cơ thể tôi với một màn hình máy vi tính.

Tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi anh.

Anh thở dài, vẫn không dám nhìn tôi.

- Không thể nào dừng lại được. Hoàn toàn không có điểm dừng. Nhưng anh đã làm được - Cuối cùng anh cũng ngẩng mặt lên với một nụ cười nửa miệng - Anh phải yêu em.

- Bộ em không ngon như mùi thơm của mình sao? - Tôi cũng mỉm cười đáp lại. Ngay tức thì, mắt tôi đau rần.

- Rất ngon... ngon hơn anh tưởng nữa.

- Em xin lỗi - Tôi thần thờ.

Edward nhướng mắt nhìn lên trần nhà.

- Xin lỗi là đúng lắm.

- Chuyện gì đúng cơ?

- Về việc suýt chút nữa thì anh vĩnh viễn bị mất em.

- Em xin lỗi. – Tôi lặp lại.

- Anh hiểu vì sao em làm như vậy – Nah an ủi – Tất nhiên điều đó vẫn không thể chấp nhận được. Lẽ ra em phải chờ anh, em phải báo cho anh biết.

- Nhưng anh sẽ không cho em đi.

- Ừ - Anh đồng ý gần như ngay tức thì – Anh sẽ không cho em đi đâu hết.

Những ký ức không mong đợi bất chợt quay về. Tôi khẽ rung mình, nhắm mắt lại.

Anh trở nên lo lắng:

- Bella, em sao thế?

- James sao rồi anh?

- Sau khi anh kéo hẳn ra khỏi em, Emmett và Jasper đã giải quyết hẳn rồi – Giọng nói của anh phảng phất nổi tức giận.

Tôi cảm thấy lạ.

- Em không thấy Emmett và Jasper ở đó mà.

- Họ phải rời khỏi phòng... vì nhiều máu quá.

- Nhưng anh vẫn ở lại.

- Ừ, anh ở lại.

- Cả Alice và bác sĩ Carlisle... - Tôi xúc động bổ sung thêm.

- Họ cũng yêu em lắm, em biết không.

Hình ảnh chớp nhoáng của Alice trong lần cuối cùng tôi được trông thấy hiện về, tôi bất giác nhớ lại một chuyện.

- Alice đã xem cuốn băng chưa anh? – Tôi hỏi một cách lo lắng.

- Rồi – Lại một giọng nói gắt gỏng khác của anh, một giọng nói đặc sệt căm thù.

- Alice đã luôn ở trong bóng tôi, đó là lý do bạn ấy không thể nhớ được.

- Anh biết rồi. Giờ thì cô ấy cũng đã hiểu.

Tôi cố với cánh tay không bị thương lên để chạm vào mặt anh, nhưng có một vật gì đó ngăn tôi lại. Đưa mắt nhìn xuống, tôi nhận ra một ống truyền dịch đang ghim thẳng vào tay mình.

- Ui da – Tôi nhăn nhó.

- Sao vậy em? – Anh hỏi một cách lo lắng... tâm trí rối bời, nhưng như thế hãy còn chưa đủ. Nỗi khổ đau vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi mắt anh.

- Cắt kim... - Tôi giải thích, hướng tầm mắt sang chỗ khác. Tôi tập trung vào tấm ván lát trần xiên xiên, cố gắng thờ sâu và chịu đựng cơn đau ở sườn.

- Sợ kim... - Anh tự làm bầm với chính mình, khẽ khàng lắc đầu – Trời ơi, một tên ma cà rồng tàn bạo, hẳn thích tra tấn cô ấy cho đến chết, thế đấy, còn cô ấy thì sao... Cô ấy vẫn chạy trốn đi để gặp hẳn. Vậy mà cây kim...

Tôi đảo mắt, cảm thấy hài lòng khi khám phá ra rằng phản ứng này của anh là dấu hiệu cho thấy ít ra, anh đã không còn đau lòng nữa. Tôi quyết định chuyển đề tài.

- Vì sao anh lại ở đây? – Tôi hỏi.

Anh nhìn tôi trân trối, thoát đầu là không hiểu, sau đó, đôi mắt ấy lại đượm buồn. Đôi lông mày của anh nhíu vào nhau khi anh cau mày:

- Em muốn anh bỏ đi ư?

- Không! – Tôi tức thì phản đối, cơ thể co rúm lại trước ý nghĩ đó của anh – Không mà, em chỉ muốn biết là phải trả lời thế nào khi mẹ hỏi vì sao anh lại ở đây. Em cần phải được chuẩn bị trước khi mẹ quay lại.

- Ồ - Anh thốt lên, vàng vọt lại dẫn ra phẳng lì – Anh đến Phoenix là để khuyên nhủ em, thuyết phục em trở về Forks – Đôi mắt anh nheo lại một cách tha thiết và chân thành. Suýt chút nữa thì tôi hoàn toàn tin rằng đó là sự thật – Em đồng ý đến gặp anh. Em đi xe buýt đến skhachs sạn nơi anh ở cùng Carlisle và Alice... Tất nhiên anh ở đây có giám sát của phụ huynh đang hoang – Anh nói thêm để khẳng định gia đình mình có nề nếp – Nhưng trên đường lên phòng anh, em trượt chân té xuống cầu thang và ... ừm, ẹm biết đoạn sau rồi. Dù sao, em cũng không cần phải nhớ mấy chi tiết đó đâu; ai mà nữ trách em khi em đang bị chấn thương ở đầu, lẫn lộn hết mọi thứ chứ, phải không nào.

Tôi suy nghĩ một thoáng rồi góp ý:

- Nhưng có một vài chỗ không ổn. Chẳng hạn như cái cửa sổ bể... Em không nghe thấy tiếng cửa sổ bể.

- Ừm, không sao đâu – Anh trả lời – Alice có một sổ bằng chứng thuyết phục hay lắm. Tất cả đều đã được ngụy tạo hết sức thuyết phục... Nếu muốn, em còn có thể kiện khách sạn ra tòa luôn. Em không có

gì phải lo lắng hết – Anh hứa một cách chắc nịch, dịu dàng mơn thật nhẹ lên má tôi – Công việc duy nhất của em lúc này là mau chóng bình phục, em hiểu không.

Thần kinh của tôi không bị thuốc làm cho mê mẩn đến độ không có phản ứng gì trước sự đụng chạm của anh. Mà hình máy vi tính kêu “bíp bíp” liên hồi – bây giờ thì không chỉ có mình anh là nghe được tiếng tim loạn nhịp của tôi.

- Trời ơi, xấu hổ đến chết mất – Tôi lảm bảm một mình.

Edward phá ra cười khúc khích, rồi bất chợt, một thoáng suy tư hiện ra trong mắt anh:

- Ừm, anh đang tự hỏi...

Nói đến đây, anh từ từ cúi xuống gương mặt của tôi. Tiếng “bíp bíp” vang lên như điên dại. Khi môi anh chạm vào má tôi, tiếng “bíp bíp” trong phút chốc ngưng bật.

Edward rút người lại tức thì, vẻ mặt căng thẳng của anh dịu ngay xuống khi màn hình máy vi tính lại bắt đầu hiển thị nhịp đập trái tim của tôi.

- Chắc từ rày về sau anh cần phải cẩn thận hơn nữa với em mới được – Anh chau mày.

- Em đã được hôn anh đâu – Tôi phản nản – Đừng bắt nạt em như thế chứ.

Edward toét miệng ra cười một cách tinh quái, rồi anh lại cúi xuống, dịu dàng đặt môi mình lên môi tôi. Nhưng tiếng “bíp bíp” lại trở dậy liên hồi.

Môi anh bất chợt tê cứng. Edward ngẩng mặt lên.

- Hình như anh nghe thấy tiếng mẹ em – Anh giải thích, đôi môi lại dần ra cười toe toét.

- Anh đừng đi đâu – Tôi hét lên, một cơn hoảng loạn chẳng hiểu lý do bất chợt xâm chiếm lấy hồn tôi. Tôi không muốn anh bỏ đi...nếu anh biến mất thì tôi biết làm thế nào...

Dường như đã đọc được nỗi sợ hãi ngổn ngang trong mắt tôi, Edward hứa như đinh đóng cột.

- Anh chỉ ở đây thôi – Anh mỉm cười – Anh “chộp mắt” một chút.

Nói rồi anh đứng dậy, rời chiếc ghế nhựa cứng bên cạnh tôi, đi đến chiếc ghế bọc da, màu ngọc lam, đặt ở phía cuối giường, vừa ngồi xuống, anh đã duỗi thẳng người ra sau một cách thoải mái và nhắm mắt lại. Giờ thì anh đã hoàn toàn bất động.

- Đừng quên thở đấy – Tôi chế nhạo. Tôi vừa nói xong đã nghe tiếng thở của anh hít vào thật sâu, trong khi mắt anh vẫn nhắm nghiền.

Giờ thì tôi đã nghe thấy tiếng của mẹ. Mẹ đang nói chuyện với ai đó, hình như là y tá, giọng nói của mẹ nghe có vẻ mệt mỏi và u buồn. Tôi rất muốn nhảy ra khỏi giường để chạy đến bên mẹ, để trấn an, và cam đoan rằng mọi việc đều ổn thỏa. Nhưng với tình trạng này thì tôi đành phải miễn cưỡng nằm im.

Cửa phòng khẽ mở, mẹ len lén nhìn vào giường tôi.

- Mẹ! – Tôi thì thào, giọng nói đong đầy yêu thương và thanh thản.

Mẹ nhìn thân hình bất động của Edward trên ghế bọc da một chút rồi rón rén đi lại phía giường tôi.

- Thăng bé đó hình như chưa lúc nào rời khỏi phòng này, phải không nhi? – Mẹ tự lảm bảm với chính mình.

- Mẹ, gặp lại mẹ, con mừng quá.

Mẹ cúi xuống, dịu dàng ôm lấy tôi, những giọt nước mắt ấm áp lăn rơi xuống má tôi.

- Bella, mẹ đau lòng biết bao!

- Con xin lỗi mẹ. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đều đã đâu vào đấy rồi, mẹ ạ - Tôi vỗ về mẹ.

- Mẹ thật sự nhẹ nhõm khi cuối cùng con cũng mở mắt – Nói rồi, mẹ ngồi mớm xuống mép giường của tôi.

Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra là mình chẳng có ý niệm gì về thời gian cả.

- Có nhắm mắt từ lúc nào vậy mẹ?

- Từ thứ sáu, cưng à, con đã ngủ lâu lắm rồi.

- Từ thứ sáu cơ á? – Tôi hỏi lại, không khỏi ngạc nhiên. Tôi cố nhớ lại cái ngày tôi bị...nhưng thôi, tôi không muốn nghĩ ngợi gì đến cái vụ đó nữa.

- Mọi người đã phải chấp nhận để con ngủ mê man đấy, cưng ơi...Khắp người con, đâu đâu cũng có vết thương hết.

- Con biết rồi – Rõ ràng là tôi có thể cảm nhận được điều đó.

- May cho con là bác sĩ Cullen cũng ở đó. Ông ấy hẳn là một người tốt...có điều trẻ quá. Trông ông ta giống một người mẫu hơn là một bác sĩ...

- Mẹ đã gặp bác sĩ Carlisle rồi hả?

- Cả cô em gái Alice của Edward nữa. Cô bé thật dễ thương.

- Vâng, đúng như vậy – Tôi hoàn toàn đồng ý với mẹ.

Mẹ ngoái đầu nhìn Edward, lúc này vẫn đang nhắm mắt, nằm im thín thít trên ghế.

- Con chẳng bao giờ kể với mẹ là con có những người bạn tốt như thế ở Forks cả.

Tôi bỗng co rúm người lại và rên rỉ.

- Con đau ở đâu? – Mẹ quay ngay sang tôi, hỏi gặng một cách lo lắng. Ở cuối giường, Edward cũng ngóc đầu dậy, chú mục vào tôi.

- Con không sao – Tôi trấn an cả hai người – Con quên mất là mình không được cử động mạnh – Tôi vừa dứt lời, Edward lại ngã người ra lưng ghế, giả vờ ngủ tiếp.

Lợi dụng lúc mẹ đang tạm thời bị phân tâm, tôi ngay lập tức thay đổi đề tài tránh đề mẹ đào sâu khai thác về tôi không thành thật khai báo mọi chuyện ở Forks.

- Dượng Phil đâu rồi mẹ? – Tôi hỏi.

- Florida...À, Bella ơi! Con không ngờ nổi đâu! Khi mẹ và dượng đang tính quay về nhà thì nhận được tin tốt!

- Dượng Phil được ký hợp đồng hả mẹ? – Tôi đoán già đoán non.

- Ủ! Nhưng mà con biết không! Là đội Mặt trời đấy nhé, con có tin nổi không?

- Tuyệt vời quá mẹ à – Tôi cố làm ra vẻ vô cùng phấn khởi, mặc dù tôi cũng chẳng biết đội Mặt trời là đội nào.

- Rồi con sẽ thích thành phố Jacksonville (bang Florida) cho mà xem – Mẹ nói một thôi một hồi, bất kể tôi đang trở mặt ra nhìn mẹ, không hiểu ắt giáp gì cả - Lúc đầu, mẹ hơi lo lắng một tí khi dượng Phil cứ kể về thành phố Akron (bang Ohio), thành phố đó lạnh lẽo, mà có tuyết nữa, con biết là mẹ ghét lạnh như thế nào mà, nhưng bây giờ là thành phố Jacksonville rồi! Lúc nào cũng tràn ánh nắng. Mẹ và dượng đã chọn được một căn nhà ưng ý lắm, căn nhà sơn màu vàng, hàng rào trắng, và có cả một hàng hiên y như trong phim cổ điển ấy, lại còn có cả một cây sồi thật to nữa, từ nhà ra biển chỉ mất có vài phút. Con sẽ có phòng tắm riêng...

- Mẹ ơi, khoan khoan – Tôi bắt buộc phải xen vào. Nãy giờ Edward vẫn nhắm nghiền hai mắt, nhưng gương mặt anh đang tỏ ra vô cùng căng thẳng – Mẹ đang kể chuyện gì thế? Con không tới Florida đâu. Con sẽ ở Forks.

- Nhưng con không cần phải làm thế nữa, cục cưng ngốc nghếch của mẹ - Mẹ phá ra cười thành tiếng – Giờ thì dượng Phil sẽ phải đi đây đi đó suốt...mẹ và dượng đã bàn kỹ với nhau rồi. Tất cả những gì mẹ cần làm chỉ là đi xem, và cổ vũ cho dượng khi dượng có trận đấu, vậy là một nửa thời gian mẹ sẽ ở bên con, một nửa thời gian mẹ sẽ ở bên dượng.

- Mẹ - Tôi khẳng khái, không biết phải lấp liếm chuyện này như thế nào là tốt nhất – Con muốn sống ở Forks. Con đã ổn định việc học ở trường rồi, con có hai người bạn gái rất thân – Mẹ tôi liếc mắt ngay sang Edward khi tôi nhắc đến từ bạn. Ngượng ngùng, tôi cố gắng lái mẹ sang hướng khác – Và lại, bố đang cần con. Bố chỉ có một thân một mình ở đó, bố không biết nấu ăn, mẹ à.

- Con mà muốn ở Forks á? – Mẹ hỏi lại, vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên. Đây đúng là điều mà mẹ không thể tưởng tượng ra nổi. Nhưng rồi ngay sau đó, mẹ vẫn liếc mắt về phía Edward – tại sao?

- Con đã nói với mẹ rồi...trường học, bố...thế thôi – Tôi nhún vai. Rõ ràng đó không phải là lý do xác đáng.

Đôi tay mẹ run rẩy vì kích động, cứ hươ hươ trên mặt tôi, ccos tìm ra chỗ nào đó lạnh lặn trên người tôi mà vỗ vào. Cuối cùng, mẹ cũng nhận ra cái trán, chỗ đó không có băng.

- Bella, cưng của mẹ, con ghét Forks – Mẹ nhắc lại cho tôi nhớ.

- Cũng không đến nỗi nào đâu mẹ.

Đôi mày của mẹ chau lại, mẹ hết ngó sang tôi lại ngó sang Edward, lần này thì mẹ suy nghĩ gì đó lung lắm.

- Vì thằng bé kia phải không?

Tôi mở miệng ra, tính nói dối, nhưng đôi mắt của mẹ nhìn sững vào gương mặt tôi, xem xét kỹ lưỡng từng động thái diễn ra trên đó, và tôi hiểu rằng mẹ đã nhận ra sự thật.

- Anh ấy là một phần của lý do đó – Tôi đành phải thú nhận. Nhưng không dám thú nhận thêm rằng cái phần đó lớn biết dường nào – Mẹ đã nói chuyện với Edward chưa?

- Rồi – Mẹ ngáp ngừng, nhìn chăm chặp vào gương mặt tuyệt mỹ đang im lìm – Và mẹ muốn cho con hay điều này.

Ồ ồ ooo...

- Chuyện gì hả mẹ? – Tôi hỏi.

- Mẹ nghĩ rằng cậu ta yêu con – Mẹ “tổ cáo”, cô giữ giọng thật nhỏ.

- Con cũng nghĩ vậy – Tôi bực bạch.
- Thế còn con thì sao? – Mẹ hỏi ngược lại, cố che giấu nỗi hiều kỳ cao độ trong giọng nói. Tôi thờ dãi, nhìn sang hướng khác. Dù yêu mẹ vô cùng nhưng đây thật sự không phải là chuyện tôi muốn tâm sự với mẹ.
- Con phát điên lên vì anh ấy – Đó là câu nói của miệng mà các thiếu nữ thường hay sử dụng khi nói về bạn trai đầu tiên của mình.
- Ừm, mẹ biết cậu ấy là người tốt, và lạy Chúa tôi, cậu ta điên trai đến mức không ngờ, nhưng các con đều còn quá nhỏ, Bella à... - Mẹ có vẻ lưỡng lự. Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên kể từ hồi tôi tám tuổi, mẹ cố ra giọng uy quyền như thường thấy ở các bậc cha mẹ. Tôi nhận ra giọng nói vừa phải nhưng khá “nặng ký” của mẹ mỗi khi mẹ con tôi tâm sự về những người bạn trai học cùng trường với tôi.
- Con biết điều đó mà, mẹ. Mẹ đừng lo lắng. Chỉ là “cảm” thôi – Tôi trấn an mẹ.
- Được rồi – Mẹ gật đầu đồng ý, và tỏ vẻ hài lòng.

Rồi mẹ thờ dãi, ngoái đầu nhìn vào chiếc đồng hồ tròn, rất to, treo trên tường, với ánh mắt có lỗi.

- Mẹ phải đi ư?
- Mẹ bậm môi lại.
- Mẹ đã hứa điện thoại cho dương...Mẹ không biết là con sẽ tỉnh...
 - Không sao đâu mẹ - Tôi cố nói bằng giọng nhẹ nhàng để mẹ không có cảm giác day dứt – Con đâu có ở một mình.
 - Mẹ sẽ quay lại ngay. Mẹ vẫn ngủ ở đây với con đây, con có biết không? – Mẹ thông báo, tự lấy làm mãn nguyện.
 - Ôi, mẹ ơi, mẹ không cần phải làm thế đâu! Mẹ cứ về nhà ngủ đi...Khi ngủ, con nào có biết trời trăng gì đâu – Tối giờ, liều thuốc giảm đau hãy còn tác dụng đến não bộ của tôi,mọi thứ xung quanh vẫn còn mờ nhạt lắm, và lại mấy ngày qua, tôi đã ngủ say như chết rồi, mẹ đâu cần phải khổ sở như vậy.
 - Mẹ sợ lắm – mẹ bẽn lễn thú nhận – Gần nhà mình đã xảy ra một chuyện động trời, mẹ không muốn ở đó một mình.
 - Chuyện động trời? – Tôi hỏi lại, cảm thấy ngờ ngợ.
 - Ai đó đã đập phá cái trung tâm dạy múa ở gần nhà mình, sau đó thiêu rụi luôn...Tại hiện trường, chẳng tìm thấy một manh mối nào cả. Người ta đã bỏ lại trước cửa trung tâm một chiếc xe hơi ăn cắp. Con có nhớ là hồi xưa, con đã từng học múa ở đó không cung?

- Dạ, con có nhớ - Tôi rùng mình, nhả mặt.
 - Mẹ sẽ ở lại, cung à, con cần mẹ.
 - Không sao đâu mẹ ơi, con vẫn ổn mà. Edward sẽ ở lại với con.
- Và mẹ đã làm ra vẻ như đó chính là lý do khiến mẹ phải ở lại.
- Tối nay, mẹ sẽ quay trở lại – Giọng nói của mẹ nghe giống một lời cảnh báo hơn là một lời hứa, và mẹ đã liếc nhìn Edward khi thốt ra câu đó.
 - Con yêu mẹ lắm.
 - Mẹ cũng yêu con lắm, Bella. Cố gắng cẩn thận khi bước đi nghe con, mẹ không muốn mất con đâu. Đôi mắt của Edward vẫn nhắm nghiền, nhưng miệng thì ngoác ra cười một cách tinh quái.
- Bất chợt, một cô y tá hối hả bước vào phòng để kiểm tra dây nhợ và các ống dẫn. Mẹ hôn lên trán tôi, vỗ nhẹ lên cánh tay đang băng bó, rồi rời khỏi phòng.
- Cô y tá kiểm tra cuộn giấy hiển thị nhịp tim của tôi.
- Cháu lo lắng lắm ư, cô bé? Nhịp tim của cháu ở đây tăng cao quá nè.
 - Cháu không sao ạ - Tôi quả quyết với cô y tá.
 - Cô sẽ báo với y tá riêng của cháu là cháu đã tỉnh. Cô ấy sẽ vào với cháu ngay.
- Ngay khi cô y tá vừa đóng cửa lại, Edward đã xuất hiện ngay bên cạnh tôi.
- Anh đã đánh cắp xe hơi? – Tôi nhướn mày lên.
- Anh mỉm cười, vẫn là cái kiểu cười không tỏ ra ăn năn cố hữu.
- Chiếc xe đó tốt lắm, chạy rất nhanh.
 - Thế giấc ngủ của anh thế nào?
 - Rất tuyệt – Đôi mắt anh tự dưng sa sầm xuống.
 - Anh sao thế?
- Edward cúi gằm mặt khi trả lời:

- Anh rất ngạc nhiên. Anh đã nghĩ đến Florida... và mẹ em... ừm, anh nghĩ đó là điều em cần.

Tôi trở mắt nhìn anh một cách ngờ nghệch.

- Nhưng ở Florida thì cả ngày anh đâu có đi được đâu. Anh chỉ ra ngoài được ban đêm thôi, như một ma cà rồng thực thụ.

Edward mỉm cười gương gạo. Gương mặt anh đột ngột nghiêm lại.

- ANh sẽ ở lại Forks, Bella ạ. Hay ở một nơi nào đó giống như vậy – Anh giải thích – Một nơi mà anh không còn làm em bị tổn thương nữa.

Lời nói của anh như rót lại lưng chừng phía sau. Tôi vẫn ngậy người nhìn anh, trống rỗng... và rồi từng lời, từng lời một găm vào đầu tôi như những âm thanh mơ hồ, lạ lẫm. Điều duy nhất tôi có thể nhận thức được lúc này chính alf nhịp tim rộn ràng của mình, khi hơi thở của tôi bắt đầu trở nên dồn dập, vết thương bên sườn vừa như có ai cứa vào.

Edward không nói thêm một lời nào, anh chỉ ngồi yên và nhìn tôi một cách thận trọng. Con đau không làm gì được với những chiếc xương gãy kia xem chừng rất ghê gớm, tôi có cảm giác như nó sắp bóp nghẹt mình đến nơi.

Có một cô y tá khác bước vào phòng với chủ đích hẩn hoi. Edward đứng im lìm như đá khi cô y tá quan sát thái độ của tôi bằng cặp mắt dạn dày kinh nghiệm, trước khi quay sang kiểm tra các màn hình vi tính.

- Đã đến lúc dùng thuốc giảm đau rồi hả, cô bé? – Người phụ nữ hỏi một cách tử tế, bắt đầu tháo ống truyền dịch ra khỏi tay tôi.

- Dạ, không, không – Tôi làm bầm, cố gắng để nỗi đau khổ không lẫn vào trong giọng nói – Cháu không cần gì cả ạ - Tôi không cong tinh thần nào mà chịu đựng kiểu nhắm mắt như những ngày vừa qua nữa.

- Không cần phải tỏ ra can đảm đâu, cháu bé. Nếu cháu không muốn thần kinh căng thẳng thì cách đó là tốt nhất – Cô y tá chờ đợi, nhưng tôi vẫn nguây nguẩy lắc đầu.

- Thôi được rồi – Người phụ nữ thở dài – Nhớ bấm nút khẩn cấp khi cháu nghĩ lại nhé.

Và cô y tá ném cho Edward một cái nhìn nghiêm khắc, rồi ném thêm một cái nhìn nghi ngại về phía chiếc máy đo nhịp tim trước khi rời gót khỏi phòng.

Edward áp hai tay lên má tôi, tôi đáp lại anh bằng cái nhìn hoang dại.

- Shhhh, Bella, bình tĩnh nào em.

- Đừng rời bỏ em – Tôi khẩn khoản, giọng nói vỡ òa.

- Anh sẽ không bao giờ làm thế đâu – Anh hứa – Giờ thì em nghỉ ngơi trước khi anh gọi cô y tá quay trở lại cho em một liều thuốc an thần.

Nhưng tim tôi vẫn chưa chịu dịu lại.

- Bella – Anh vuốt ve gương mặt của tôi một cách lo lắng – Anh sẽ không đi đâu hết. Anh sẽ ở lại, chừng nào mà em còn cần đến anh.

- Anh có thể rằng sẽ không bao giờ rời bỏ em không? – Tôi thì thào. Ít ra tôi cũng đang cố gắng kiềm chế chứng thở nhanh của mình. Những chiếc xương sườn bắt đầu run bần bật.

Edward ôm ghì lấy gương mặt của tôi, cúi mặt xuống sát gần mặt tôi. Đôi mắt anh mở to, hoàn toàn nghiêm trang:

- Anh xin thề.

Hơi thở của anh phả nhẹ vào mặt tôi. Con đau do tôi thở gấp đột nhiên dịu lại. Anh vẫn tiếp tục nhìn sâu vào mắt tôi trong khi cơ thể của tôi từ từ thư giãn, và tiếng “bíp bíp” đã trở lại cách quãng như bình thường. Hôm nay, đôi mắt của Edward sẫm lại, chúng ngả sang màu đen nhiều hơn là màu vàng.

- Em đã đỡ hơn chưa? – Anh hỏi.

- Rồi – Tôi thận trọng trả lời.

Chậm rãi lắc đầu, anh khẽ làm bầm một câu gì đó rất nhỏ. Tôi nghe loáng thoáng trong đó có cụm từ “phản ứng mạnh mẽ quá”.

- Vì sao anh lại nói với em như thế? – Tôi thì thầm, cố gắng không để giọng nói của mình run rẩy – Anh đã quá mệt mỏi với việc lúc nào cũng phải cứu sống em rồi ư? Anh muốn bỏ em đi lắm sao?

- Không, thật lòng anh không muốn xa em một phút nào cả, Bella à. Em hãy tỉnh táo lại đi. Làm sao anh lại mệt mỏi với việc cứu em cơ chứ. Chẳng phải chính anh là kẻ đã đẩy em vào vòng nguy hiểm đấy ư...

Chính anh là nguyên nhân khiến em phải nằm ở đây kia mà.

- Vâng, anh là nguyên nhân – tôi thoáng chau mày – Nguyên nhân khiến em nằm đây và còn sống.

- Ừ, còn sống – Giọng nói của anh vẫn không hơn gì là một lời thì thầm – Mà phải bó bột, băng bó khắp mình, không thể cử động nổi.

- Thế còn lần suýt chết gần đây nhất của em thì sao – Tôi bắt đầu vặn lại, bức tức – Anh đã bắt chấp tất cả mà tự đặt mình lẫn người thân trong gia đình mình vào vòng nguy hiểm đấy thôi...trong khi anh có thể lựa chọn. Nếu không có anh, giờ này, em đang nằm ngoài nghĩa trang của thị trấn Forks rồi chứ đâu có nằm đây.

Edward nhăn mặt trước các lời lẽ của tôi, nhưng cái nhìn đau đáu vẫn chưa biến mất khỏi đôi mắt anh.

- Dẫu sao, đó cũng không phải là chuyện tồi tệ nhất – Anh tiếp tục thì thầm, như thể tôi vẫn chưa nói gì vậy – Chưa tồi tệ bằng việc anh trông thấy em nằm bất động trên sàn nhà...bầm dập và gãy nát – Giọng nói của anh nghẹn lại – Chưa tệ bằng việc anh nhìn thấy mình đã đến trễ. Hoàn toàn chưa tệ bằng việc nghe tiếng em hét gào trong đau đớn... Tất cả những điều đó sẽ là những ký ức đau buồn anh mang theo bên mình mãi mãi. Và trên hết, trên hết vẫn là cái cảm giác ...biết rằng mình không dừng lại được. Cái cảm giác biết rằng em sẽ chết trong tay anh...

- Nhưng anh đã kiềm chế được mà.

- Anh có thể giết chết em. Điều đó quá dễ dàng.

Tôi hiểu mình cần phải bình tĩnh... nhưng anh thì cứ mãi nói đến chuyện chia lìa. Con hoảng loạn đang chùng chình ở hai lá phổi của tôi, cứ trực thoát ra.

- Hứa với em đi.

- Hứa gì cơ?

- Anh biết mà – Giờ thì tôi không kiềm chế nổi nữa. Anh qua buồng bình, lúc nào cũng chỉ chăm chăm nghĩ đến tiêu cực không thôi.

Như nhận ra được sự thay đổi trong giọng nói của tôi, đôi mắt anh sa sầm xuống.

- Anh không đủ mạnh mẽ để rời xa em, vì vậy, anh mong em hãy rời xa anh...dù điều đó có khiến cho em đau lòng đến thế nào – Edward nói thêm một cách tàn nhẫn.

- Anh hay lắm – Vậy ra anh không hứa, một thực tế mà tôi đã không hề bỏ sót. Con hoảng loạn vẫn chưa tan biến, tôi không còn đủ sức để không chế cơn tức giận đang sắp bùng nổ - Anh đã cho em biết là anh đã dừng lại như thế nào rồi...giờ thì em muốn biết tại sao – Tôi nói một cách cứng cỏi.

- Tại sao gì? – Anh trở nên cảnh giác.

- Tại sao anh lại làm như thế. Tại sao anh không để cho nọc độc lan truyền? Để bây giờ em cũng sẽ giống như anh.

Đôi mắt của Edward đã hoàn toàn chuyển sang màu đen, và tôi nhớ ra đây là điều anh không bao giờ muốn tôi được biết. Hẳn là Alice đã lo lắng trước những điều cô đã tiên liệu từ trước...hoặc cũng có thể cô muốn cẩn thận trước những gì có liên quan đến Edward – rõ ràng anh không thể ngờ rằng Alice đã kể cho tôi nghe hết tất cả về những biến đổi để trở thành ma cà rồng. Anh ngạc nhiên và giận dữ. Cánh mũi anh phập phồng, vành môi cứng đờ như được chạm bằng đá.

Edward không trả lời, điều đó đã biểu hiện rõ ràng.

- Em thừa nhận rằng mình không có kinh nghiệm gì trong các mối quan hệ- Tôi nói- Nhưng em thấy điều này là hợp lý...một chàng trai và một cô gái cần phải bình đẳng ở một mức độ nào đó...trong đó, không thể lúc nào cũng chỉ có một người lao đầu vào chỗ hiểm nguy để cứu nguy cho người kia được. cả hai đều cùng phải giúp nhau một cách công bằng.

Edward trầm ngâm bên giường tôi, anh khoanh tay lại trước ngực, một tay đỡ lấy cằm. Anh đã dịu lại, nổi tức giận đã lắng xuống. Rõ ràng là anh đã quyết định sẽ không giận tôi. Tôi hy vọng là mình sẽ có cơ hội để cảnh báo Alice trước khi anh trút giận sang cô ấy.

- Em đã cứu anh rồi – Anh lặng người.

- Em không thể lúc nào cũng là Lois Lane mãi được – Tôi khẳng khái tới cùng – Em cũng muốn mình là siêu nhân nữa.

- Em không biết mình đang đòi hỏi điều gì đâu – Giọng nói của Edward thật êm dịu, anh nhìn mông lung vào chiếc áo gối.

- Em nghĩ là mình biết.

- Bella, em không biết đâu. Gần chín mươi năm qua, anh đã không ngừng suy nghĩ đến vấn đề này, ngay cả bản thân anh vẫn còn chưa chắc chắn nữa mà.

- Vậy anh ước rằng bác sĩ Carlisle không cứu anh?

- Không, anh không có ước như vậy – Edward dừng lại một lúc trước khi nói tiếp – Nhưng cuộc đời anh coi như đã chấm dứt rồi. Anh phải từ bỏ mọi thứ.

- Anh chính là cuộc đời em. Anh là điều duy nhất khiến time m tan nát nếu để mất – tôi đã cảm thấy dễ chịu hơn khi thổ lộ điều này. Tôi cần anh biết bao nhiêu.

Edward vẫn tỏ ra bình tĩnh. Cuối cùng, anh cũng lên tiếng:

- Anh không thể làm điều đó, Bella. Anh sẽ không làm thế với em .

- Tại sao lại không? – Cổ họng tôi đã bắt đầu có dấu hiệu khô khốc, giọng nói của tôi còn lớn hơn cả chủ ý của tôi nữa – Đừng nói với em rằng điều đó quá khó khăn! Sau ngày hôm qua, ừm, sau mấy ngày vừa qua,...ừm, sau chuyện đó, nó không còn là điều gì ghê gớm nữa.

Edward sùng sộ nhìn tôi.

- Thế còn cơn đau? – Anh hỏi ngược lại tôi.

Lúc này thì mắt tôi đang tái nhợt không còn một giọt máu. Đúng là tôi đã không thể chịu được. Tôi cố gắng không để lộ cảm xúc là mình đang nhớ lại cảm giác đó – lửa ngùn ngụt cháy trong các huyết mạch.

- Đó là chuyện của em – Tôi điềm tĩnh trả lời – Tự khắc em sẽ giải quyết được.

- Phải chết đi sống lại nhiều lần, khổ sở đến mức muốn phát điên lên được, em không hiểu sao.

- Đó không phải là vấn đề. Chỉ mất có ba ngày. Làm như ghê gớm lắm vậy!

Edward nhăn nhó. Lời nói của tôi đã khiến anh hiểu rằng tôi đã am tường hết mọi việc mà bao lâu nay anh cố giấu. Anh đang cố gắng kiềm chế để khỏi phải nổi xung thiên với tôi, điều đó hiển hiện rõ ràng trong đôi mắt của anh.

- Thế còn bố em? – Anh hỏi sáng – Mẹ em?

Từng phút trôi qua trong im lặng khi tôi đang nghĩ cách trả lời anh. Tôi há hốc miệng, nhưng không có âm thanh nào lọt ra. Ngượng ngùng, tôi ngậm miệng lại. Edward kiên nhẫn chờ đợi, gương mặt không giấu được vẻ đặc thẳng, anh biết tôi sẽ không có câu trả lời đúng đắn.

- Nào, đó cũng không phải là vấn đề - Cuối cùng, tôi cũng thì thào, giọng nói của tôi ngang phè, chẳng có chút sức thuyết phục nào mỗi khi phải nói dối – Mẹ em luôn có quyết định mỗi khi đứng trước tình huống mới... và mẹ luôn muốn em giống như mẹ. Còn bố em vốn là người sôi nổi, quen sống độc lập. Suốt đời, em không thể mỗi khi làm gì cũng phải để ý đến thái độ của bố mẹ. Em có cuộc sống riêng của em.

- Chính xác – Anh nạt ngang – Và anh sẽ không kết thúc cuộc sống ấy vì em.

- Vậy thì anh cứ thế mà chờ cho đến lúc em nằm chờ thần chết đến đón đi đi! Mà suýt chút nữa thì em cũng đã được gặp ông ta rồi!

- Em đang hồi phục mà! – Anh nhắc cho tôi nhớ.

Cố bình tĩnh trở lại, tôi hít vào một hơi thật sâu, phớt lờ sự co thắt ở hai bên sườn làm ảnh hưởng đến con dấu. Tôi lườm mắt nhìn anh, anh cũng nhìn chăm chú đáp trả lại tôi. Trên gương mặt của anh không có một dấu hiệu nào cho thấy là sẽ thỏa hiệp hết.

- Không – Tôi chậm rãi trả lời – Không đâu.

Vàng trán của Edward tức thì nhăn lại.

- Có mà, em chỉ có một, hai vết sẹo thôi...

- Anh sai rồi – Tôi khẳng khái – Em sẽ chết.

- Thật mà, Bella – Giờ thì anh cuống quýt cả lên – Vài ngày nữa là em ra khỏi đây rồi. Cùng lắm là hai tuần thôi.

Tôi lừ mắt nhìn anh:

- Giờ thì em chưa chết được...nhưng sẽ chết lúc khác. Từng phút, từng ngày trôi qua là em càng gần đến với cái chết. Em sẽ già.

Khẽ chau mày theo từng lời nói của tôi, Edward miết miết những ngón tay dài ngoẵng lên thái dương, mắt nhắm lại.

- Đó là quy luật muôn thuở của tự nhiên. Vạn vật đều nằm trong lộ trình đó. Thế giới này đã và sẽ ra sao nếu anh đã và sẽ không tồn tại nhỉ...

Tôi phá ra cười ngật nghèo. Edward mở bừng mắt ra, ngơ ngác.

- Thật là ngớ ngẩn. Nó giống như một người trúng số, vừa lấy tiền xong đã quay sang nói với bạn mình: "Nào, thật ra là có gì đâu, thế giới chẳng có gì thay đổi, chúng ta cứ sống như cũ nhé". Em sẽ chẳng bao giờ tham gia vào cái trò may rủi ấy.

- Anh không phải là cái giải thưởng đó – Edward càu nhàu.

- Đúng rồi, anh còn giá trị hơn thế nữa.

Anh đảo mắt, bặm môi lại, rồi nói:

- Bella, chúng mình đừng tranh luận về vấn đề này nữa. Anh sẽ không đẩy em vào bóng đêm vĩnh hằng đâu, thế nhé.

- Nếu anh nghĩ rằng nói như vậy là sẽ kết thúc vấn đề, thì anh đã chẳng hiểu gì về em hết – Tôi thông báo

– Anh đâu phải là ma cà rồng duy nhất mà em biết.

Đôi mắt anh đen kịt trở lại.

- Alice không dám làm điều đó đâu.

Trong phút chốc, Edward trở nên đáng sợ đến mức tôi không thể nghĩ gì khác... ngoài việc tin vào lời anh... Không biết trên đời này có người nào đủ can đảm để gây trở ngại cho anh không?

- Alice đã nhìn thấy điều đó phải không? – Tôi dò đoán – Đó là lý do anh luôn bức bối với những gì bạn ấy nói. Alice biết rằng một ngày nào đó, em sẽ... giống như anh...

- Alice sai rồi. Cô ấy còn thấy em chết nữa kìa, nhưng điều đó đâu có xảy ra.

- Anh đừng mong em phản lại Alice.

Cứ thế, chúng tôi sừng sộ nhìn nhau, chẳng ai chịu nhường ai, áng chừng một lúc khá lâu. Không gian xung quanh chỉ có tiếng o o của tiếng máy chạy, tiếng “bíp bíp”, tiếng “tóc tóc” của ống nhỏ giọt và tiếng “tích tắc” của chiếc đồng hồ treo tường. Cuối cùng, Edward cũng dịu lại.

- Em và anh làm sao thế nhỉ? – Tôi tự hỏi.

Anh bật cười, nhưng đó không phải là tiếng cười bông đùa như mọi khi.

- Anh nghĩ là... bế tắc.

Tôi thở dài.

- Ui chà – Tôi rên rỉ.

- Em sao thế? – Anh hỏi, đôi mắt tức thì hướng lên chiếc nút khăn cấp.

- Em không sao – Tôi vội vàng nói dối.

- Anh không tin – Anh trả lời một cách hiền lành.

- Em không muốn ngủ nữa.

- Em cần phải nghỉ ngơi. Cuộc tranh luận vừa rồi không tốt cho em.

- Thế thì nhượng bộ em đi – Tôi chớp thời cơ.

- Hay quá ha – Nói rồi anh với tay lên chỗ chiếc nút.

- Không!

Nhưng anh vẫn mặc kệ tôi.

- Vâng? – Tiếng trả lời tức thì vang lên trên chiếc loa nhỏ gắn trên tường.

- Có lẽ chúng tôi cần thêm vài liều thuốc giảm đau – Anh trả lời một cách điềm tĩnh, chẳng đoái hoài gì tới vẻ mặt cau có của tôi.

- Tôi sẽ cử y tá tới – Giọng nói trên loa nghe có vẻ chán nản.

- Em sẽ không uống thuốc đâu.

Liếc nhìn sang bao chất lỏng treo bên cạnh giường tôi, anh trả lời:

- Anh không nghĩ là từ giờ, người ta sẽ để cho em uống bất kỳ thứ gì.

Tim tôi lại bắt đầu vũ điệu muôn thuở mỗi khi sợ hãi. Nhận ra nỗi sợ trong mắt tôi, anh thở dài vì thất vọng.

- Bella, em bị đau. Em cần phải nghỉ ngơi để vết thương mau lành. Tại sao em cứ phải làm khổ mình như thế? Người ta sẽ không đặt mũi tiêm nào vào người em nữa đâu.

- Em đâu có sợ mấy cái cây kim đó – Tôi phản đối – Em chỉ sợ phải nhắm mắt thôi.

Anh ngoác miệng ra cười, vẫn là cái nụ cười tinh quái không lẫn với ai được. Đoạn anh ôm lấy gương mặt của tôi, khẽ khàng nói:

- Anh đã nói với em là anh sẽ không bỏ đi đâu hết. Em đừng sợ. Miễn là sự hiện diện của anh khiến em hạnh phúc, thì anh sẽ còn túc trực ở đây.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại, mặc kệ những vết thương đang đau nhói ở hai má.

- Anh đang nói đến điều mong muốn vĩnh hằng của em đấy, anh có biết không?

- Ô, em đã quên điều mình nói rồi... chỉ là “cảm” thôi.

Tôi lắc đầu quầy quậy vì ngỡ ngàng – tất nhiên, hậu quả ngay sau đó là mắt mũi tôi hoa lên.

- Em cũng bắt ngờ khi mẹ lại tin là như thế, em biết là anh hiểu tình cảm của em dành cho anh đâu phải chỉ dừng lại ở mức độ đó.

- Con người hay là ở chỗ đó – Anh trầm ngâm – Mọi thứ đều có thể thay đổi.

Mặt tôi sa sầm xuống.

- Đừng có nín thở đấy.

Edward bật cười ngặt nghèo khi cô y tá bước vào phòng, vừa đi vừa lắc lắc một ống tiêm.

- Xin lỗi – Người phụ nữ quay sang Edward, nói một cách khó chịu.

Anh lập tức đứng dậy bỏ đi xuống cuối phòng. Vẫn là kiểu đứng tựa lưng quen thuộc, anh khoanh tay lại trước ngực, chờ đợi... Tôi vẫn chú mục vào anh, cảm giác lo sợ vẫn chưa tan biến. Anh đón nhận cái nhìn của tôi một cách trêu mến.

- Xong ngay thôi cháu – Cô y tá mỉm cười khi tiêm thuốc vào ống dẫn nối với cánh tay tôi – Cháu sẽ cảm thấy khá lên nhanh thôi.

- Cảm ơn cô – Tôi lẩm bẩm, vẻ mặt chẳng tỏ ra chút may mắn nhiệt tình nào. Quả nhiên chẳng mấy chốc sau, tôi hoàn toàn cảm nhận được cơn buồn ngủ mỗi lúc một dâng tràn lên não theo máu.

- Có tác dụng rồi đây – Cô y tá lẩm bẩm trong khi hai mí mắt của tôi bắt đầu trở nên nặng trĩu.

Hắn người phụ nữ đã rời khỏi phòng, bởi vì sau đó, một bàn tay lạnh giá, mềm mại chạm nhẹ vào gương mặt của tôi.

- Ở lại với em – Giọng nói của tôi đứt quãng, nghẹn ngào.

- Ừ - Anh hứa. Chất giọng của anh thật ngọt ngào giống như một bài hát ru em vậy – Như anh đã nói rồi, miễn là điều đó khiến em hạnh phúc...miễn đó là điều tốt nhất dành cho em.

Tôi cố gắng lắc đầu nhưng nó nặng quá.

- Không, không giống như vậy – Tôi lẩm bẩm.

Anh bật cười sặc sụa.

- Đừng lo lắng chuyện đó nữa Bella. Em có thể tranh luận với anh khi tỉnh dậy mà.

Hình như tôi đã mỉm cười...

- Vâng...

...Và tôi cảm nhận được đôi môi của Edward đang ở sát ngay bên tai mình.

- Anh yêu em – Anh thì thào.

- Em cũng thế.

- Anh biết mà – Anh bật cười, tiếng cười của anh rất nhỏ.

Tôi xoay đầu sang phía anh...tìm kiếm. Edward hiểu ra, một cách dịu dàng, anh chạm môi mình vào môi tôi.

- Cảm ơn anh – Tôi thở dài.

- Anh cũng muốn như vậy mà.

Dường như tôi đang sắp phiêu du đến một phương trời nào đó. Một cách yếu ớt, tôi cố thoát ra khỏi trạng thái ngơ ngẩn ấy. Tôi vẫn còn một điều cần phải nói với anh.

- Edward? – Tôi có sức gọi rõ tên anh.

- Ừ?

- Em tin vào Alice – Tôi lẩm bẩm.

Sau đó, tôi để mặc cho bóng đêm nuốt chửng lấy mình.

Chương Kết Sự kiện đặc biệt

Một cách cẩn thận, Edward giúp tôi ngồi vào xe, cố gắng không làm nhàu cái áo lụa mỏng manh trên người tôi, hay làm xộc xệch chùm hoa anh vừa cài lên mái tóc uốn quăn một cách công phu của tôi, và để tôi không phải trật chân với chiếc giày cao gót. Rõ ràng là anh chẳng để ý gì đến vẻ mặt cau có vì tức giận của tôi cả.

Sau khi tôi đã yên vị trong xe, anh tức tốc ngồi vào tay lái, cho xe chạy thẳng ra con đường dài, nhỏ hẹp.

- Sao anh không chịu nói thẳng ra đi, có chuyện gì vậy? - Tôi hỏi một cách gắt gỏng. Tôi rất ghét sự bất ngờ. Và anh hoàn toàn biết điều đó.

- Anh thấy lạ là tới giờ em vẫn chưa nhận ra đây - Anh ném một nụ cười trêu ghẹo về phía tôi, hơi thở của tôi chợt dừng lại ở cuống họng. Chưa bao giờ tôi thấy anh diện trai đến thế.

- Tất nhiên là em đã nhận ra rằng anh rất bánh bao, đúng không? - Tôi đính chính.

- Đúng rồi - Edward xác nhận bằng một nụ cười toe toét. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh diện một bộ đồ màu đen, và tương phản của nó với nước da trắng muốt càng khiến cho vẻ đẹp của anh trở nên huyền hoặc. Và một điều tôi không thể phủ nhận, đó là bộ lễ phục anh đang mặc khiến tôi không thể không căng thẳng.

Nhưng như thế vẫn chưa căng thẳng bằng chiếc váy này, hay chiếc giày này. Đúng, chính xác là chỉ có một chiếc giày, vì bên chân kia của tôi vẫn đang còn bó bột. Nhưng dù có mang chiếc giày nhọn gót, công thêm với sự che phủ của chiếc váy lụa đính đầy ruy băng dài quá gót này, cũng chẳng thể nào che giấu được cái đáng đi cà nhắc của tôi.

- Em sẽ không bao giờ để cho Alice biến em thành búp bê Barbie lần thứ hai đâu - Tôi thông báo, rung mình khi nhớ lại cả buổi trời đã phải ngồi thừ ra trong căn phòng tắm rộng thênh thang của Alice mà để cho cô bạn đóng vai trò là thợ làm đầu và chuyên gia trang điểm; tôi chưa thể cử động lại tay chân một cách bình thường. Mỗi khi tôi cựa quậy hay phản nản là y như rằng Alice quanh đi quẩn lại chỉ giải thích mỗi một điều, đó là cô không giữ được kỷ ức gì về cuộc sống con người trước đây của mình, và rằng tôi đừng phá hỏng niềm vui của cô. Đến màn thứ hai, cô bạn trông vào người tôi một chiếc vát kịch cớm không thể tả - màu xanh dương thẫm, có nhiều diềm xếp nếp, trễ vai và đầy những sợi dây lòng thông mà tôi không sao hiểu được là để dùng vào việc gì - một chiếc váy phù hợp với việc dẫn thú cưng đi dạo hơn là lang thang trong cái thị trấn Forks. Chẳng có dịp gì long trọng đến độ phải dùng đến cái bộ đồ nghi thức này, tôi có thể chắc chắn điều đó. Trừ phi...thôi, không nên hỏi anh những nghi ngờ của mình, chỉ nên giữ ở trong lòng thôi.

Đúng lúc tôi đang mơ mơ màng màng thì có tiếng chuông điện thoại réo vang. Edward lần tay vào túi áo rút ra chiếc điện thoại di động, liếc mắt nhanh vào màn hình trước khi nhận cuộc gọi.

- Dạ, thưa ông Charlie? - Anh lên tiếng một cách thận trọng.

- Charlie á? - Tôi chau mày.

Bố tôi đã trở nên khó tính từ khi tôi trở về Forks. Trước tai nạn của tôi, bố có hai thái độ rõ ràng. Với bác sĩ Carlisle, đó là một lòng quý trọng và biết ơn sâu sắc. Còn thái độ kia, bố vẫn một mực tin rằng mọi tội lỗi là do Edward - bởi vì "Nếu không phải vì thằng nhóc đó thì con đâu có bỏ nhà đi như vậy!". Còn Edward thì quay sang ủng hộ hoàn toàn thái độ của ngài cảnh sát trưởng nhà tôi. Thế là những ngày này, tôi phải tuân theo hàng tá các phép tắc mà trước đó, chúng không hề tồn tại: lệnh giới nghiêm, giờ giấc đi đứng,...

Bố nói gì đó mà Edward trở mặt ra vì ngạc nhiên, sau đó là ngoác miệng ra cười toe toét.

- A ha, thế à! - và anh bật cười khanh khách.

- Cái gì thế? - Tôi hỏi.

Anh phớt tỉnh Äng lê trước câu hỏi của tôi.

- Sao ông không để cháu nói chuyện với cậu ấy? - Edward đề nghị với một niềm vui thích không hề che giấu. Sau đó, anh đợi trong vài giây.

- À, chào Tyler, Edward Cullen đây -Giọng nói của anh cực kỳ thân thiện, hóm, đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Tôi thừa hiểu cái sự nhẹ nhàng nhưng đầy ma mãnh đó. Nhưng Tyler đang làm gì ở nhà tôi thế nhỉ? Bất giác, cái lý do khủng khiếp ngày nào chợt ùa về đè nặng lên vai tôi. Tôi tức thì nhìn xuống chiếc váy lòe loẹt mà Alice đã buộc tôi phải mặc.

- Tôi rất tiếc khi phải truyền đạt lại với cậu thế này, nhưng tối nay Bella không thể đi với cậu được - Giọng nói của Edward thay đổi, sự tinh quái trong giọng nói của anh càng lúc càng trở nên rõ rệt hơn -

Mà thật ra, tối nào Bella cũng không thể ra khỏi nhà mà đi chơi với ai được...ngoại trừ với tôi thôi. Vậy là mất công cậu rồi...Tôi rất lấy làm tiếc cho buổi tối hôm nay của cậu - ...Nhưng sao giọng nói của anh chẳng có vẻ gì gọi là "rất tiếc" cả. Và rồi..."táp",anh đóng điện thoại lại, trên gương mặt là một nụ cười giương giương tự đắc.

Từ mặt tối cổ tôi đỏ ửng một màu tức giận. Tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được những giọt nước mắt đang chực tuôn rơi.

Anh quay sang nhìn tôi, ngạc nhiên tột độ.

- Anh không nên nói thế ư? Anh không có ý làm cho em phật lòng.

Tôi không quan tâm tới câu phân bua ấy.

- Anh đang đưa em tới vũ hội! - Tôi hét lên.

Giờ thì mọi chuyện đã sáng tỏ. Giá mà tôi chịu để ý kỹ hơn, thể nào tôi cũng đọc được chú thích trên các tờ quảng cáo rằng hôm nay là ngày trang hoàng trường học. Nhưng tôi cũng chẳng bao giờ có thể ngờ nổi là anh có ý định đưa tôi đến đây. Chẳng phải là anh đã quá rõ về tôi rồi hay sao.

Và Edward cũng không thể ngờ là phản ứng của tôi lại dữ dội đến như vậy, điều đó quá rõ ràng. Anh mím chặt môi lại, đôi mắt sa sầm xuống.

- Đừng khó tính như vậy, Bella.

Liếc mắt ra ngoài cửa sổ, chúng tôi đã đi được nửa đường tới trường.

- Sao anh lại làm thế với em? - Tôi hỏi gặng trong cơn hoảng hốt.

Anh khẽ chỉnh lại bộ lễ phục của mình.

- Nào, Bella, thế em nghĩ chúng mình sẽ làm gì?

Thật xấu hổ chết đi được. Ban đầu, cũng chỉ tại tôi đã không chú ý. Và cũng vì tôi đã ngờ ngợ - chính xác hơn là đã trông đợi - khi Alice cố biến tôi thành một nữ hoàng kiêu sa vì một mục đích nào đó. Giờ thì những hy vọng có đôi chút hồi hộp kia đã trở nên ngớ ngẩn hết chỗ nói.

Tôi đã nghĩ đây là một buổi gặp gỡ đặc biệt. Nhưng khiêu vũ! Đó là điều không bao giờ xuất hiện trong đầu tôi.

Những giọt nước mắt dỗi hờn bắt đầu lăn dài xuống má. Thảng thốt...hình như mình đang dùng mascara mà! Một cách vội vàng, tôi quệt vào mi dưới, hy vọng trên gương mặt không có một vết dơ nào. Tôi kiểm tra tay, không có vết đen. Có lẽ Alice đã lường từ trước nên cho tôi dùng loại mỹ phẩm không thấm nước chẳng.

- Kỳ lạ thật. Tại sao em lại khóc chứ? - Anh hỏi trong sự ngỡ ngàng.

- Bởi vì em đang phát điên!

- Bella - Anh lại sử dụng đôi mắt vàng đầy ma lực như muốn nuốt chửng lấy tôi.

- Vâng? - Tôi thì thào, ngay lập tức bị phân tâm.

- Chiều anh đi - Anh nài nỉ.

Thật kỳ lạ, đôi mắt tuyệt đẹp kia đang xoa dần nỗi tức giận trong tâm can của tôi. Đúng là không thể giận anh lâu được mỗi khi anh giở cái "mánh khóe" đó ra. Cuối cùng, tôi lắc đầu chịu thua.

- Được thôi - Tôi trề môi, không thể lờ mắt nhìn anh được nữa, khi anh đang nhìn tôi bằng ánh mắt tràn trề cảm xúc như vậy - Em sẽ đi theo anh. Nhưng rồi anh sẽ thấy. Thế nào em cũng bị gậy nót cái chân bên kia. Anh nhìn cái giày này đi! Thấy chưa! - Vừa nói, tôi vừa giơ cái chân lạnh lặn ra làm bằng chứng.

- Hừmmm - Edward trở mắt vào bên chân quá dài của tôi - Nhớ nhắc anh cảm ơn Alice về điều đó nhé.

- Alice cũng đến dự vũ hội sao? - Tôi hơi cảm thấy thanh thản đôi chút.

- Với Jasper, Emmett...và Rosalie - Anh thú nhận.

Cảm giác thanh thản tự dưng biến mất. Mọi quan hệ giữa tôi và Rosalie chẳng có gì tiến triển, dù rằng mọi quan hệ giữa tôi và một nửa kia của cô vẫn diễn ra tốt đẹp. Emmett thích có sự hiện diện của tôi - anh ta nghĩ rằng những phản ứng của tôi rất hài hước...hoặc cũng có thể hình ảnh tôi hay té lên té xuống

khiến anh ta cảm thấy vui chăng. Trong lúc lắc đầu hòng xua đuổi những điều chi phối suy nghĩ của mình như vậy, tôi bất chợt nảy ra một suy nghĩ khác.

- Bỏ em có biết kế hoạch này của anh không? – Tôi hỏi, tự dưng có cảm giác ngờ ngợ.

- Tất nhiên là có – Edward ngoác miệng ra cười toe toét và rồi bật cười khúc khích – Nhưng hình như Tyler không biết.

Tôi nghiêng rặng lại, thờ dài. Làm sao Tyler có thể ảo tưởng như vậy được, tôi không thể nào hiểu nổi. Ở trường, nơi ngài cảnh sát trưởng nhà tôi không thể ra mặt mà tỏ rõ uy quyền – Edward và tôi vẫn luôn đi với nhau cơ mà – chỉ trừ những ngày nắng ấm hiếm hoi mà thôi.

Trước mặt chúng tôi, ngôi trường hiện ra. Chiếc xe ô tô đỏ chói của Rosalie nổi đình nổi đám ngay giữa bãi đậu xe. Hôm nay mây rất mỏng, vài vạt nắng đang tắt dần ở phía trời tây.

Edward bước ra ngoài, không quên đi vòng ra trước để mở cửa xe cho tôi. Rất lịch lãm, anh hơi khom người xuống, khẽ chìa tay ra.

Vẫn bước bình, tôi cứ ngồi thừ ra trên ghế, hai tay khoanh lại trước ngực, tận hưởng niềm vui được lên mặt một chút. Bãi đậu xe lúc này đang rất đông người, ai cũng diện những bộ quần áo sang trọng – những nhân chứng bất đắc dĩ của tôi. Lúc này, anh đâu thể dùng sức mạnh mà bế bổng tôi ra khỏi xe như lúc chỉ có hai đứa với nhau.

Edward thờ dài.

- Khi người ta muốn giết em thì em can đảm như loài sư tử vậy...còn khi có người mời em khiêu vũ ...- Anh khẽ lắc đầu.

Tôi nuốt khan. Tại sao cứ phải là khiêu vũ?

- Bella, anh sẽ không để bất cứ thứ gì làm em đau đầu...dù cho đó có là em đi chăng nữa. Anh sẽ không để em rời xa anh lấy nửa bước đâu, anh hứa đấy.

Nghe những điều anh vừa nói, bất giác tôi cảm thấy vững dạ hơn. Và anh đã đọc được điều đó trong mắt của tôi.

- Nào, mời em – Edward nói một cách dịu dàng – Sẽ không tệ như em nghĩ đâu – Nói rồi, anh cúi người xuống và vòng tay qua thắt lưng của tôi. Tôi chỉ việc nắm lấy bàn tay kia của anh, thanh thản để anh đỡ ra khỏi xe.

Vẫn ôm chặt lấy thắt lưng của tôi, anh kiên nhẫn dìu tôi từng bước, từng bước một tiến vào trường.

Ở Phoenix, nhà trường thường tổ chức vũ hội trong những phòng khiêu vũ của khách sạn. Còn vũ hội ở đây thì tổ chức trong phòng tập thể dục, tất nhiên là thế rồi. Bởi lẽ trong thị trấn này, đây là căn phòng lóin nhất để có thể tổ chức vũ hội. Vừa bước qua khỏi cánh cửa, tôi đã không khỏi bật cười. Trong phòng là những cửa vòm tét bằng bong bóng, còn trên tường thì đầy những tràng hoa màu tùng lam được xếp bằng giấy gấp.

- Giống như sắp diễn ra một bộ phim kinh dị ấy – Tôi lên tiếng, miệng vẫn còn cười khúc khích.

- Ừm – Anh cầu nhàu khi chúng tôi chậm rãi tiến đến bàn bán vé...Anh gần như là mang vác hết toàn bộ sức nặng của cơ thể tôi, nhưng tôi vẫn phải khập khiễng lê chân về phía trước - Ở đây có nhiều ma cà rồng quá chứ gì.

Không khỏi tò mò, tôi đưa mắt về phía sàn nhảy – một khu vực rộng lớn nằm ngay chính giữa phòng – nơi hai đôi bạn nhảy đang xoay tròn thật duyên dáng. Những cặp nhảy khác chỉ dám nhảy ở phí rìa căn phòng, nhường chỗ cho đôi bạn nhảy kia...Không một ai dám đứng vào nơi sáng rực ánh đèn như thế để khỏi bị đem ra...so sánh. Emmett và Jasper quá toàn bích trong bộ lễ phục cổ điển. Alice thì tạo ấn tượng trong bộ váy đen, may bằng vải sa tanh, làn da trắng muốt của cô bạn hiện ra dưới những hình tam giác được khoét khá lớn. Còn Rosalie...ừm, Rosalie...Cô ấy quá kiêu diễm. Bộ váy đỏ sặc sỡ của cô được cắt thấp ở đằng lưng, ôm sát ở bắp chân rồi xòe rộng ra với những diềm xếp nếp, cổ áo có viền, được xẻ sâu xuống tới tận thắt lưng. Bất giác tôi cảm thấy xót xa cho mọi cô gái đang có mặt ở trong phòng...trong đó có cả tôi.

- Anh có muốn em khóa tất cả các chốt cửa lại cho anh tha hồ tàn sát không? – Tôi thì thầm có ẩn ý.

- Thế em ở phe nào trong cái kế hoạch đó? – Anh lờ mắt nhìn tôi.

- Tất nhiên là phe anh rồi.

Một cách miễn cưỡng, anh khẽ mỉm cười:

- Em có thể làm tất cả để khỏi khiêu vũ chứ gì.

- Vâng, làm tất cả mọi thứ.

Edward nhanh chóng mua vé, rồi đưa tôi ra thẳng sàn nhảy. Như một phản ứng tự nhiên, tôi co rúm người lại, cố ghì chân xuống đất.

- Anh sẽ nhảy cả đêm – Anh thống báo.

Cuối cùng, anh cũng diu được tôi ra nơi gia đình anh đang trình diễn những điệu nhảy tuyệt vời – chỉ có điều đó là những điệu nhảy cổ điển, không phù hợp lắm với phong cách của bản nhạc đương đại đang chuoì. Tôi nhìn theo họ, trầm trồ thán phục.

- Edward – Cổ họng tôi đang hoàn toàn khô khốc, khó khăn lắm tôi mới thốt ra được những tiếng thì thào – Thật tình em không thể nhảy được! – Nỗi sợ hãi đang phập phồng trong lồng ngực của tôi.

- Đừng lo lắng, em ngốc à – Anh cũng thì thào đáp lại – Anh biết nhảy là được rồi – Nói đoạn anh cầm cả hai tay tôi đặt quàng lên cổ anh, còn anh thì bế bổng tôi lên, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được đôi giày của anh ở dưới chân mình.

Và chúng tôi xoay tròn trong vũ điệu của riêng anh.

- Em có cảm giá như mình chỉ mới năm tuổi – Tôi cười thành tiếng sau vài phút nhảy van xơ mà chẳng phải động đến đôi chân của mình.

- Em không giống năm tuổi đâu – Anh lầm bầm, ôm tôi vào sát người anh hơn; trong phút chốc, chân tôi đã ở cách mặt đất khoảng ba tấc.

Bắt gặp ánh mắt của tôi, Alice mỉm cười khích lệ - tôi cũng mỉm cười đáp lại. Một cách bất ngờ, tôi phát hiện ra rằng mình cũng đang vui lên được ít nhiều.

- Được rồi, cũng không đến nỗi tệ - Tôi thành thật thú nhận.

Bất thành linh, Edward nhìn chằm chằm ra cửa, gương mặt của anh đanh lại đầy giận dữ.

- Có chuyện gì thế? – Tôi buột miệng hỏi lớn và cố nhìn theo hướng mắt của anh, nhưng động tác xoay vòng làm tôi mất phương hướng. Sau đó, tôi cũng biết được điều làm cho anh khó chịu – Jacob Black. Cậu bé không mặc lễ phục, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài tay trắng tinh tươm, thắt cà vạt, mái tóc dài, bóng mượt của cậu trải ngược ra sau – vẫn truing thành với kiểu cột đuôi ngựa. Jacob xăm xăm bước vào phòng.

Sau giây phút ngỡ ngàng khi nhận ra người mới đến, dù cố kìm nén, nhưng lòng tôi không sao tránh khỏi cảm giác bất an. Edward rõ ràng là rất bức bối, anh trở nên cáu bẳn. Sắc mặt anh tỏ vẻ tức nuối khi bắt gặp ánh mắt của tôi.

Anh gầm gừ khe khẽ.

- Lịch sự nào! – Tôi nói như rít lên.

Giọng nói của Edward cực kỳ thô bạo:

- Cậu ta muốn nói chuyện với em cơ đấy.

Một cách chóng vánh, Jacob đã xuất hiện ở bên cạnh chúng tôi, nổi ngượng ngùng lẫn biết lỗi hiện rõ rành rành trên gương mặt của cậu.

- A, Bella, em đang hy vọng được gặp chị ở đây – Giọng nói của cậu ta không có vẻ gì là như vậy, dù rằng nụ cười của cậu vẫn ảm áp như mọi khi.

- Chào Jacob – Tôi mỉm cười đáp lại – Có chuyện gì thế?

- Tôi có thể xen vào được không? – Cậu hỏi thăm dò, và lần đầu tiên liếc nhìn Edward. Tôi rất bất ngờ khi nhận ra rằng Jacob chẳng cần phải ngược mặt lên. Chắc chắn cậu bé đã cao lên được mười lăm xăng ti mét kể từ ngày đầu tiên tôi gặp cậu.

Edward vẫn giữ bộ mặt điềm tĩnh, không bộc lộ bất kỳ một thái độ nào. Câu trả lời duy nhất của anh chỉ là nhẹ nhàng đặt tôi xuống đất và bước lùi lại.

- Cảm ơn – Jacob nói một cách hòa nhã.

Edward chỉ lẳng lặng gật đầu, dăm dăm nhìn tôi một lát rồi quay gót.

Jacob choàng cả hai tay để ôm lấy thắt lưng của tôi, tôi cũng để hai tay lên bờ vai cậu ta.

- Trời ơi Jake, hiện giờ em cao bao nhiêu rồi?

Cậu bé hơi nghech mặt lên một tí, trả lời:

- Một mét tám mười tám.

Chúng tôi chẳng giống như đang khiêu vũ chút nào – chính cái chân tôi là nguyên nhân của chuyện này. Chúng tôi chỉ lắc qua lắc lại theo điệu nhạc. Cũng tạm ổn. Sự nhỏ giò gần đây của cậu bé đã khiến cậu trở nên lóng ngóng vụng về, cũng có thể Jacob không phải là một bạn nhảy tuyệt vời như tôi.

- Nào, làm sao mà em lại quyết tâm đến đây vào ngày hôm nay thế? – Tôi hỏi, không hề che giấu nỗi tò mò thực sự. Tuy nhiên, qua thái độ vừa nãy của Edward tôi cũng đã lờ mờ đoán ra được phần nào.

- Chị tin không, bố đã cho em những hai mươi đô la cho việc đến tham dự vũ hội với chị đấy – Jacob thú nhận, gương mặt không giấu được vẻ ngượng ngùng.

- Ừ, chị tin – Tôi thì thảo trả lời cậu - Ừm, ít ra thì chị cũng mong em tìm thấy niềm vui. Cứ làm những gì em thích nhé – Tôi chòng ghẹo, mắt hướng về một tốp các cô gái đang đứng đầu lưng vào tường trông chẳng khác bao nhiêu với một bài vẽ tập phôi màu.

- Vânggg – Cậu bé thờ dài – Nhưng cô ấy có bạn nhảy rồi.

Nói rồi cậu nhìn xuống, bắt gặp cái nhìn chăm chăm đầy ngạc nhiên của tôi – cả hai chúng tôi đều quay đi, ngượng ngùng.

- Chị xinh lắm – Jacob nhận xét một cách bẽn lễn.

- Ừmmm, cảm ơn em. Nhưng sao bác Billy lại bảo em đến đây? – Tôi hỏi nhanh, mặc dù đã biết trước câu trả lời.

Jacob xịu mặt xuống khi đề tài đã bị thay đổi. Cậu quay mặt đi, tâm trạng có vẻ bứt rứt.

- Bố nói đây là nơi “an toàn” để có thể nói chuyện với chị. Em thề rằng “ông già” của em đã lắm cảm rồi.

Tôi hòa vào tiếng cười của cậu bé một cách yếu ớt.

- Dù sao bố cũng nói là nếu em chuyển lời đến chị, bố sẽ cho em cái xylanh chính mà em đang cần – Jacob thú nhận với một nụ cười gương gào.

- Thế thì nói với chị đi. Chị muốn em hoàn thành chiếc xe hơi của mình – Tôi mỉm cười đáp lại. Ít ra thì Jacob cũng đâu có tin vào ba cái truyền thuyết đó. Điều này khiến tình cảnh của tôi dễ thở hơn đôi chút. Dựa lưng vào tường, Edward đang chăm chú quan sát thái độ của tôi, không bộc lộ một cảm xúc nào. Tôi trông thấy một cô gái áng chừng là sinh viên năm thứ hai, xúng xính trong bộ váy màu hồng, đang rụt rè nhìn Edward, nhưng anh chẳng có vẻ gì là biết đến sự tồn tại của cô ta cả.

Jacob lại quay mặt đi, ngượng nghịu:

- Chị đừng có nổi xung thiên lên nhé, đồng ý không?

- Không bao giờ chị nổi xung lên với em, Jacob ạ - Tôi trấn an cậu bé – Cũng như không bao giờ chị giận bác Billy cả. Em cứ nói những gì em được dặn dò đi.

- Ừmmm, điều này thật ngớ ngẩn hết sức, em xin lỗi, chị Bella...Bố em muốn chị chia tay với bạn trai. Bố bắt em phải dùng cái câu “em xin chị đấy” – Cậu lắc đầu vì phẫn nộ.

- Bố em vẫn còn mê tín ư?

- Vâng. Bố đã ...thời phùng quá đáng vụ chị bị ngã trọng thương ở Phoenix. Bố em không tin... - Jacob dừng lại, e dè.

Đôi mắt tôi tối sầm lại.

- Chị ngã thật mà.

- Em biết là như vậy – Jacob trả lời liền tấp lự.

- Bác ấy nghĩ rằng Edward đã làm gì đó khiến chị bị thương – Đó không phải là câu hỏi, và mặc dù đã hứa, nhưng cục tức của tôi đã lên đến cổ.

Jacob vẫn không nhìn vào mắt tôi. Chúng tôi thậm chí đã không còn lắc lư theo nhạc nữa, dù rằng hai bàn tay của cậu ta vẫn giữ ở eo lưng của tôi, và đôi bàn tay của tôi vẫn còn quàng quanh cổ của cậu ấy.

- Nhìn chị đi, Jacob, chị biết bác Billy có thể sẽ không tin điều này, nhưng chị chỉ cần em biết thôi – Bây giờ cậu bé mới chịu quay lại nhìn tôi, một phản ứng không thể tránh khỏi do giọng nói thiết tha của tôi – Thật sự thì chính Edward đã cứu sống chị đấy. Nếu không có Edward và cha của anh ấy, chị đã chết rồi.

- Em biết mà – Jacob xác nhận một cách ngắn gọn, nhưng có vẻ như cậu chỉ bị mũi lòng trước những lời lẽ chân thành của tôi mà thôi. Ất hẳn những lý lẽ của ông Billy có sức thuyết phục hơn tôi, chỉ ít là như vậy.

- Jacob này, chị rất tiếc vì em phải lặn lội đến đây để làm cái việc này – Tôi tiếp tục nói – Dù sao đi nữa, em cũng chỉ làm cái công việc của mình thôi mà, chị nói có đúng không?

- Vâng – Cậu bé lại thì thảo. Mắt nhìn sang hướng khác, rầu rĩ...

- Còn gì nữa không? – Tôi hỏi tiếp trong sự hoài nghi.

- Chị quên hết đi nhé – Jacob làm bầm – Em sẽ tự tìm việc làm và kiếm tiền lấy vậy.

Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào Jacob cho đến khi cậu ta chịu cúi xuống nhìn tôi.

- Em muốn nói gì thì nói đi, Jacob.

- Thôi, tệ hại lắm.

- Không sao đâu. Em cứ nói với chị đi – Tôi khuyến khích.

- Được rồi...nhưng trời ạ. Tệ lắm – Jacob chậm rãi lắc đầu – Bố bảo nói với chị, à không, cảnh báo với chị rằng...đây là câu nói của bố, không phải của em đâu – Nói đến đây, cậu ta buông một tay ra khỏi thắt lưng tôi, vẽ một dấu ngoặc kép trong không trung:”Cả nhà bác sẽ theo sát đấy” – Cậu thận trọng dò xét phản ứng của tôi.

Nghe cứ như một câu nói trong phim Maphia vậy. Tôi bật cười thành tiếng.

- Chị thấy tiếc cho em phải làm việc này quá, Jake – Tôi nói trong tiếng cười khúc khích.

- Em không sao – Jacob nhe răng ra cười một cách hồn nhiên. Đôi mắt của cậu khẽ lướt nhanh lên bộ váy của tôi – Vậy, em sẽ nói lại với bố là chị không thích như thế? – Cậu hỏi một cách hóm hờ.

- Không – Tôi thở dài – Em nói với bố là chị cảm ơn. Chị biết bác lo cho chị.

Bài hát kết thúc, tôi buông thõng tay xuống.

Đôi tay Jacob vẫn còn ngấp ngừng ở thắt lưng của tôi chưa chịu rời, cậu ta liếc nhìn tôi, ướm ý:

- Chị có muốn nhảy lại không? Hay em đưa chị ra khỏi đây nhé?

Đột ngột Edward xen vào, trả lời câu hỏi đó thay tôi:

- Được rồi, Jacob. Giờ là chuyện của tôi.

Cậu bé da đỏ nao núng, trở mắt nhìn thẳng vào Edward không rõ đã đứng bên cạnh chúng tôi từ lúc nào.

- À, em không còn gặp chị ở đó nữa – Cậu lẩm bẩm – Nhưng rồi em sẽ sớm gặp lại chị thôi, Bella – Jacob lùi lại, vẫy tay chào tạm biệt một cách gượng ép.

Tôi mỉm cười đáp lại.

- Ủ, chị sẽ gặp lại em.

Bài hát kế tiếp lại bắt đầu, vòng tay của Edward lại choàng vào người tôi. Thang âm của bài hát hơi cao một chút đối với điệu xì lô, tất nhiên, với anh thì chẳng có gì là khó. Tôi ngả đầu vào ngực anh, mãn nguyện.

- Anh cảm thấy khá hơn chưa? – Tôi hỏi trêu chọc.

- Chưa – Edward đáp cụt lủn.

- Anh đừng bức tức với ông Billy – Tôi thở dài – Ông ấy chỉ vì bố mà lo cho em thôi. Ngoài ra, không có chuyện gì khác.

- Anh đâu có tức tỗi với ông Billy – Anh nói nhanh – Nhưng con trai của ông ta làm anh phát cáu.

Tôi hơi ngả người ra sau để ngược mắt nhìn anh. Gương mặt của anh rất nghiêm nghị.

- Sao vậy?

- Trước tiên là cậu ta đã khiến anh phải thất hứa.

Tôi nhìn anh chăm chăm, không hiểu.

Anh nhoen cười nửa miệng.

- Trước tiên, anh đã hứa là tối nay sẽ không rời em nửa bước – Anh giải thích.

- Ô, không sao, cái đó tha thứ được.

- Cảm ơn. Nhưng còn cái khác nữa – Nói đến đây, Edward hơi cau mày lại.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi.

- Cậu ta dám bảo là em xinh – Anh nói tiếp, đôi lông mày của anh chau lại nhiều hơn – Đó gần như là một lời lăng mạ khi trông em như thế này. Em còn hơn cả tuyệt đẹp nữa.

Tôi bật cười ngật nghễ.

- Anh đúng là nịnh đầm.

- Anh không nghĩ vậy. Đôi mắt của anh biết đánh giá mà.

Chúng tôi lại dập diu từng bước, bàn chân của tôi vẫn ở trên chân anh khi anh ôm sát tôi vào người mình.

- Giờ anh có thể kể cho em nghe lý do có buổi tối này không? – Tôi thổ lộ thắc mắc của mình.

Anh cúi xuống nhìn tôi, ngấp ngừng; tôi chỉ biết nhìn chăm chú vào những vòng hoa giấy treo trên tường. Edward suy nghĩ trong chốc lát, rồi bất thần, anh chuyển hướng, xoay tròn tôi giữa đám đông để trở lại cửa ra vào. Tôi thoáng nhận ra Jessica và Mike đang khiêu vũ với nhau, họ đang nhìn chăm chăm vào tôi một cách tò mò. Jessica có vẫy tay chào tôi, và tôi đã mỉm cười chào lại. Angela cũng có mặt ở gần đó, trông có vẻ hạnh phúc trong vòng tay của Ben Cheney thấp bé; cô bạn không hề rời mắt khỏi anh bạn...thấp hơn cô một cái đầu. Lee nhảy với Samanthan, còn Lauren, trong vòng tay của Conner, đang nhìn trần trối về phía chúng tôi. Giờ đây, tôi đã có thể nhận ra từng cái tên gắn với từng khuôn mặt trong động tác xoay vòng như thế này rồi. Cuối cùng, anh và tôi cùng ra khỏi cửa, trong ánh sáng lờ mờ, bầu không khí lạnh lạnh của một buổi chiều tà sắp tắt.

Chỉ còn hai đứa với nhau, anh bế thốc tôi lên, đưa tôi ra khỏi những khoảng sân tối đèn, tiến đến một băng ghế dài núp dưới bóng cây thường xuân. Anh ngồi xuống, nâng niu tôi trong lòng. Trăng bắt đầu lên, gương mặt anh trắng bệch trong thứ ánh sáng màu thủy ngân. Bờ môi anh cứng đờ, đôi mắt đầy ắp những nỗi muộn phiền.

- Anh làm sao vậy? – Tôi dụi dãi lên tiếng.

Anh không đoái hoài gì đến câu hỏi đó, mắt vẫn nhìn chăm chăm lên vầng trăng bạc.

- Chiều hôm...- Anh lẩm bầm - ...Một ngày nữa lại đang trôi qua. Ngày có đẹp đến mấy thì cũng phải đến lúc kết thúc...

- Có một vài thứ không bao giờ kết thúc – Tôi lẩm bầm trong hòng, bỗng dưng cảm thấy căng thẳng. Edward thở dài.

- Anh đưa em đến vũ hội – Anh nói một cách chậm rãi, cuối cùng cũng chịu trả lời câu hỏi của tôi - ...bởi vì anh không muốn em bỏ lỡ bất cứ một thứ gì hết. Anh không muốn sự hiện diện của mình làm cho em phải rời bỏ cái gì đó, anh sẽ tìm mọi cách ngăn điều đó lại trong khả năng của mình. Anh muốn em là con người thực thụ. Anh muốn cuộc sống của em được tiếp diễn khi mà cuộc đời của anh đã vĩnh viễn mất đi vào cái năm một ngàn chín trăm mười tám.

Tôi rùng mình theo từng lời nói của anh, rồi tôi không ngăn được mình lắc đầu giận dữ:

- Có bao giờ em thích đến vũ hội đâu? Nếu không vì anh mạnh hơn em gấp ngàn lần, em sẽ chẳng bao giờ đến đó.

Edward thoáng nở nụ cười, nhưng đôi mắt vẫn tỏ ra nghiêm nghị.

- Cũng không đến nỗi tệ, chẳng phải em đã nói như vậy đó sao.

- Bởi vì em đang có anh ở bên mình.

Im lặng. Anh lại ngược nhìn chăm chăm lên vầng trăng, con tôi thì nhìn anh chăm chăm. Ước gì có cách nào đó để giải thích với anh rằng cuộc sống của con người thực thụ cũng đầy những điều khiến ta đổ vỡ.

- Em có thể kể thật với anh một điều không? – Bất ngờ anh lên tiếng, nhìn tôi, miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Chẳng phải em luôn như thế sao?

- Chỉ cần hứa với anh là sẽ kể thôi – Anh khẳng khẳng, bất thần, nụ cười mở rộng ra đến tận mang tai.

- Được thôi – Vừa trả lời xong, tôi hiểu ngay thế nào mình cũng sẽ hối hận.

- Dường như em đã rất bất ngờ khi nhận ra rằng anh đưa em đến đây – Anh bắt đầu.

- Đúng, em đã rất bất ngờ - Tôi xen vào.

- Chính xác – Anh đồng ý – Vậy hẳn là em đã nghĩ đến chuyện khác...Anh tò mò...Em nghĩ chúng mình diện bảnh như thế để đi đâu?

Đúng là tôi đã đoán không sai mà. Tôi bặm môi lại, ngập ngừng:

- Thôi, em không muốn cho anh biết đâu.

- Em đã hứa rồi mà – Anh phản đối liền tức khắc.

- Em biết.

- Thế thì nói cho anh nghe đi.

Tôi biết anh chỉ nghĩ rằng đó là một điều khiến tôi xấu hổ nên tôi không dám kể, chứ có biết đâu là...

- Em nghĩ nó sẽ khiến anh giận...hoặc là buồn.

Đôi lông mày của anh ngay lập tức chau lại, dăm chiêu...

- Anh vẫn muốn biết, nào, nói đi!

Tôi thở dài. Anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

- Ừmmm, em đã nghĩ rằng nó là một sự kiện đặc biệt. Em không ngờ nó lại là một hoạt động theo lối mòn của con người – khiêu vũ! – Tôi nhạo báng.

- Con người á? – Anh hỏi alij đầy ngạc nhiên.

Tôi nhìn xuống bộ váy đang mặc, tẩy má nghịch ngợm mấy thớ lụa mỏng. Anh vẫn chờ đợi trong im lặng.

- Được rồi – Tôi quyết định thú nhận – Em đã hy vọng rằng anh thay đổi quyết định...Anh sẽ biến đổi em, thế đấy.

Trên gương mặt anh trong phút chốc hiện lên đầy đủ tất cả các sắc thái cung bậc của cảm xúc: giận dữ..., đau khổ... Và khi trải qua một lô một lốc những cảm xúc ấy, gương mặt anh bỗng nhiên lại chứa đầy sự vui thích.

- Em nghĩ đây sẽ là một sự kiện gì trọng đại lắm hả? – Anh trêu chọc tôi, tay mân mê ve áo.

Tôi giả vờ cau có nhằm che giấu nỗi ngượng ngùng của mình.

- Em không rành những vấn đề này lắm. Với em, ít ra nó cũng còn có lý hơn là đi dự vũ hội – Anh vẫn ngoác miệng ra cười – Có gì vui đâu mà cười – Tôi bắt bẻ.

- Ừ, em nói đúng, chẳng có gì vui mà cười cả - Anh đồng ý, và nụ cười tắt dần trên môi anh – Tại anh tưởng em đùa, chứ đâu có dè là em nghiêm túc dữ vậy.

- Nhưng em nghiêm túc thật mà.

Anh thở dài:

- ANh biết rồi. Em thật sự mong muốn điều đó lắm sao?

Nỗi đau khổ lại hiện về, đọng đầy trong đôi mắt của anh. Tôi chỉ biết bặm môi lại và gật đầu.

- Vậy ra là đã sẵn sàng để kết thúc tất cả rồi ư – Edward lầm bầm, gần như là nói với chính mình – Em đã sẵn sàng để đón nhận bóng chiều tà thay cho buổi bình minh của cuộc đời mình rồi sao, cuộc đời của em chỉ mới chớm nở, vậy mà em đã đành đoạn từ bỏ mọi thứ.

- Không phải là kết thúc, nó chỉ là sự khởi đầu – Tôi lau bầu phản đối.

- Anh đâu có đáng để em phải làm như vậy – Giọng nói của anh nghe thật náo nê, thê lương.

- Anh có nhớ đã có lần anh bảo với em rằng em không thể nhìn rõ mình không? – Tôi hỏi, đôi chân mày dần rộng ra – Anh cũng chẳng hơn gì em cả.

- Anh biết mình như thế nào.

Tôi chỉ thở dài.

Và cái gương mặt có thái độ thay đổi luôn xoành xoạch kia bất ngờ cúi xuống gương mặt tôi. Edward mím môi thật chặt, đôi mắt vô cùng nghiêm nghị nhìn thật lâu vào mắt tôi, thăm dò...

- Em đã sẵn sàng rồi chứ? – Anh hỏi.

- Hừmmm – Tôi nuốt ực không khí vào trong – Vâng?

Edward mỉm cười, và một cách chậm rãi, anh cúi người xuống thấp hơn, cho đến lúc đôi môi lạnh giá của anh chạm nhẹ lên làn da ở ngay chỗ quai hàm của tôi.

- Ngay bây giờ nhé? – Anh thì thào, hơi thở lạnh lẽo phả vào cổ tôi. Bất giác tôi rùng mình, ớn lạnh.

- Vâng – Tôi cũng thì thào đáp lại, không dám phát ra tiếng vì sợ giọng nói của mình sẽ vỡ òa ra mắt. Lúc này, nếu Edward nghĩ tôi đang lừa phỉnh anh thì anh sẽ vô cùng thất vọng. Tôi đã nghĩ kỹ về vấn đề này rồi, tôi sẽ không bao giờ hối hận với quyết định này. Chắc chắn không thành vấn đề nếu thân người tôi có cứng đờ như một khúc gỗ, hai tay nắm lại, và hơi thở lúc được lúc mất...

Đột nhiên, anh bật cười chua chát, và quay mặt đi. Gương mặt anh lộ rõ vẻ thất vọng.

- Em không thể tin rằng anh dễ dàng nhượng bộ như thế, nghe chưa – Anh nói một cách gắt gỏng.

- Người ta chỉ mơ thôi.

Đôi lông mày của anh nhướng lên ngay tức khắc.

- Mơ? Em mơ gì? Mơ thành quỷ dữ hả?

- Không hoàn toàn như vậy – Tôi trả lời, cảm thấy bức bối trước lời lẽ khó chịu của anh. Quỷ dữ, ai lại đi nói thế bao giờ - Em chỉ mơ được ở bên anh thôi.

Thái độ của anh lập tức thay đổi – vừa dịu dàng, vừa phảng phất một nỗi buồn sâu lắng – khi chợt nhận ra nỗi đau khổ phảng phất trong giọng nói của tôi.

- Bella – Ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm theo đường môi của tôi – Anh sẽ luôn ở bên em...như thế vẫn còn chưa đủ sao em?

Tôi mỉm cười dưới những đầu ngón tay của anh.

- Đủ bây giờ thôi.

Edward chau mày trước thái độ bướng bỉnh của tôi. Tối hôm nay, cả tôi và cả anh, không ai muốn chịu thua ai hết. Bức bối, anh lại gặm gừ...

Tôi chạm tay lên mặt anh.

- Nào – Đến lượt tôi lên tiếng – Em yêu anh hơn tất cả mọi thứ trên thế giới này gộp lại...như thế vẫn chưa đủ, đúng không?

- Không, như thế là đủ rồi – Anh mỉm cười, nụ cười lại nở trên môi – Đủ mãi mãi.

Và anh lại cúi xuống, đặt đôi môi lạnh giá vào cổ tôi...